Sadece birkaç sayfası bile büyüsüyle sizi ağına düşürecek.

Robin Hobb, *Farseer* Serisinin Yazarı.

PİRİNÇ KENTİ

S. A. CHAKRABORTY

Epsilon

KAKTUSUN
TELEGRAM

PİRİNÇ KENTİ

Pirinç Kenti
Orijinal Adı: *City of Brass*
S.A. Chakraborty
Çeviri: Mehmet Boran Evren

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Gamze Kulak
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Sayfa Uygulama: Gamze Kulak

1. Baskı: Şubat 2021
ISBN: 978-605-173-851-2

© S.A. Chakraborty, 2017
Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
The City of Brass adlı eserin bu çevirisi, Harper Collins Publishers'ın alt markası olan Harper Voyager aracılığıyla ilk kez 2017'de yayımlanmıştır.
Türkçe yayım hakkı, AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
© Epsilon Yayınevi Tic. San. A.Ş.

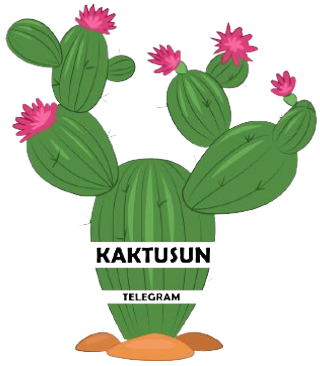
Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

PİRİNÇ KENTİ

S. A. CHAKRABORTY

Çeviri:
Mehmet Boran Evren

epsilon

HAYATIMIN NURU ALIA İÇİN

Hierapolis
Kahire
Kart Sahar
Nil
Nehri
Saz Denizi
Ta Nitr

Toharistan
Divyurdu
Divistan
Bam-ı Dünya
Agnivanşa
İnci Denizi
Beyti'l-Tiyamat
N

CİNLERİN ALTI KABİLESİ

CEZİRİLER

Etrafları suyla çevrili Üm Cezireli cinler, Bereketli Hilal'de insanların yerleşik olduğu geniş, yay şeklindeki toprakların ardında kalmışlardı ve bu nedenle Süleyman'ın lanetinin ardından gözlerini ateş kanlı kuzenlerinden farklı bir dünyaya açtılar. Issız Bölge'nin* derinliklerine, Nabatîlerin ölmekte olan şehirlerine ve güney Arabistan'ın geçilmez dağlarına çekilen Ceziriler nihayetinde yaşadıkları toprakların zorluklarına insan komşularıyla el ele göğüs germeyi öğrendiler ve şafitlerin yavuz koruyucularına dönüştüler. Divyurdu'nu ve Süleyman'ın mührünü büyü âlemini altüst eden bir savaşla Nahid ailesinin elinden alan Zeydi el-Kahtani, işte gezgin şairleri ve zülfikâr kullanan savaşçılarıyla ünlenen bu ülkeden çıktı.

AYANLİLER

Nil Nehri'nin kaynağındaki azgın sularla Beyti'l-Tiyamat'ın tuzlu sahilleri arasında Ta Nitre adındaki ülke, kudretli Ayanli kabilesinin efsanevi anavatanıdır. Altın ve tuz zenginidirler; ölümcül tehlikelerle dolu Divyurdu'na, siyasi hayatını riskten çok bir oyun olarak görecek kadar uzak Ayanliler, kıskananı çok ve imreneni bol olan bir halktır. Lakin pırıltılı mercan malikânelerinin ve sofistike salonlarının ardında unutmaya başladıkları bir geçmiş var... onları kan ile Ceziri komşularına bağlayan bir geçmiş.

---

* Arabistan Yarımadası'nın güneyindeki Rubülhali Çölü.

DİVLER

İnci Denizi'nden başlayıp Pers düzlüklerini aşarak Baktriya'nın altın zengini dağlarına kadar devam eden engin topraklarda kudretli Divistan bulunur ve Cizan Nehri'nin hemen ötesinde de saklı pirinç kenti Divyurdu vardır. Nahid Konseyi'nin –zamanında büyü dünyasını yöneten şifacı ailesi– kadim mekânı olan Divyurdu çok kişinin sahip olmaya arzu ettiği bir ülke, uygarlığının kökeninde kadim Ur ve Susa şehirleri ile göçebe atlı kabilesi Sakalar vardır. Gururlu bir halk olan Divler, cin ırkının orijinal ismini kendi halklarının ismi olarak sahiplendi... diğer kabileler kendilerini küçük gören bu hamleyi hiç unutmadılar.

SAHRAYNİLER

Mağrip'in sahillerinden Sahra Çölü'nün engin derinliklerine kadar yayılan ülkenin ismi Kart Sahar'dır ve burası cinler için dahi hem efsaneler hem de maceralarla dolu bir yer. Yabancılar tarafından yönetilmekten pek de hazzetmeyen girişimci bir halk olan Sahrayniler, ülkelerinin sırlarına diğer herkesten daha çok hâkimdir: kum tepelerinin çok altındaki mağaralarda hâlâ akmaya devam eden bereketli nehirlere ve zaman içinde kaybolmuş, unutulmuş bir büyünün izlerini taşıyan, insan uygarlıklarının kadim kalelerine. Becerikli denizciler olan Sahrayniler, yarattıkları dumanı sicimle dikerek inşa ettikleri gemilerle hem denizlerin hem de kumların üstünde seyahat ederler.

AGNİVANŞİLER

Eski Harappa'nın tuğla kemiklerinden Dekkan'ın zengin düzlüklerine ve Sundarbans'ın sisli bataklıklarına uzanan ülkenin adı Agnivanşa. Sanki kutsanmış gibi hayal edilebilecek her kaynak açısından zengin –ve çok daha saldırgan komşularından geniş nehir ve zirveleri bulutların arasında gözden kaybolan dağlarla ayrılan– Agnivanşa zanaatkâr ve mücevherleriyle meşhur, barışçıl bir ülke... ve aynı zamanda Daevabad'ın kargaşalı politik hayatından kaçınma becerisiyle.

TOHARİSTANİLER

Divyurdu'nun doğusunda, Karakurum Dağları'nın tepelerinin ve Gobi'nin engin kumlarının arasından dolanarak devam eden ülkenin adı Toharistan. Bu ülkenin can damarı ticaret ve Toharistaniler İpek Yolu'ndaki unutulmuş şehirlere yerleşmişler. İnsanlar tarafından binlerce yıl önce belirlenmiş geçitlerde duman ve ipekten yapılmış gözle görülemeyen kervanlarla seyahat edip yanlarında efsanelerden geçen şeyler taşıyorlar: her türlü hastalığı iyi eden altın elmalar, görünmeyen dünyaların kapılarını açan yeşim taşından anahtarlar ve cennet kokusu taşıyan parfümler.

SÖZLÜK

ATEŞ VARLIKLARI

DİV: Cin ayaklanmasından önce bütün ateş elemental mahlûkatlarına verilen isim, aynı zamanda Dara ve Nehri'nin üyesi oldukları, meskeni Divistan olan kabile. Bir zamanlar binlerce yıllık bir ömürleri olan şekil değiştirenlerken, Divlerin büyülü güçleri Süleyman Peygamber tarafından insanlığa zarar vermeleri nedeniyle son derece kısıtlanmıştır.

CİN: İnsanların "div" yerine kullandıkları sözcük. Zeydi el-Kahtani'nin isyanından sonra önce takipçileri, ardından da bütün divler ırkları için bu terimi kullanmaya başlamışlar.

İFRİT: Süleyman'a karşı çıkıp bütün yeteneklerinden yoksun bırakılan orijinal divler. Nahid ailesinin yeminli düşmanı olan ifritler, insanların arasında kargaşa yaratmak amacıyla diğer cinleri köle ederek intikam alıyorlar.

SİMURG: Cinlerin yarıştırmayı sevdikleri pullu ateş kuşları.

ZAHHAK: Büyük, ateş soluyan, kertenkeleye benzeyen bir hayvan.

SU VARLIKLARI

MARİD: Son derece güçlü su elemanteli mahlûkatı. Cinler için neredeyse efsanevi varlıklar olan maridleri yüzyıllardır gören yok-

tur ama Divyurdu'nun çevresindeki gölün bir zamanlar onlara ait olduğu rivayet ediliyor.

Hava Varlıkları

PERİ: Hava elementali mahlûkatı. Cinlerden daha kudretli –ve çok daha gizemli– olan periler büyük bir kararlılıkla diğer ırklardan uzak duruyorlar.

RUK: Perilerin avlanmak için kullanabildikleri devasa ateş kuşları.

ŞEDU: Efsanevi kanatlı aslanlar. Nahid ailesinin sembolleri.

Toprak Varlıkları

HORTLAK: İfritlerle anlaşma yapmış insanların canlandırılmış, yamyam cesedi.

İŞTA: Düzen ve ayak giyimiyle takıntılı küçük, pullu bir yaratık.

KARKADAN: Bir insan uzunluğunda boynuzu olan, gergedana benzeyen büyülü bir canavar.

Diller

DİVASTİ: Div kabilesinin dili.

CİNİSTANİ: Divyurdu'nun ortak dili, cin ve şafitlerin kabilelerinden olmayanlarla konuşmak için kullandıkları ticaret sırasında oluşmuş karma bir dil.

CEZİRİYYE: Ceziri kabilesinin dili, sadece onların kabilesinden olanlar konuşup anlayabiliyorlar.

Genel Terminoloji

ABAYA: Bol, yere kadar inen, uzun kollu kadın elbisesi.

ABBA: Ceziriler "baba" anlamında kullanıyor.

AFŞİN: Bir zamanlar Nahid Konseyi'ne hizmet eden Div savaşçı ailesinin ismi. Aynı zamanda bir unvan olarak da kullanılıyor.

AHİ: Ceziriler "kardeşim" anlamında kullanıyor. Aynı zamanda bir sevgi ifadesi.

AMMA: Ceziriler "anne" anlamında kullanıyor.

BAGA NAHİD: Nahid ailesinin erkek şifacılarının unvanı.

BANU NAHİDE: Nahid ailesinin kadın şifacılarının unvanı.

ÇADOR: Yarım daire şeklinde kesilmiş bir kumaştan yapılan açık bir cüppe; Div kadınları tarafından başa oturtularak kullanılıyor.

CELLABİYYE: Geleneksel bir Mısır giysisi, esasen yere kadar inen bir tunik.

DİRU: Ceziriler "ağabey" anlamında kullanıyor.

DİŞDAŞA: Ceziriler arasında popüler, yere kadar inen bir tunik.

EMİR: Veliaht prens ve Kahtani tahtının vârisi.

MUHTESİP: Pazar yeri müfettişi.

SERASKER: Kraliyet Muhafızları'nın başı, esasen cin ordusundaki en yüksek rütbeli subay.

SÜLEYMAN'IN MÜHRÜ: Süleyman'ın bir zamanlar cinleri kontrol etmek için kullandığı mühür, Nahidlere verilip ardından Kahtaniler tarafından çalınmış. Süleyman'ın yüzüğünü taşıyan kişi her türlü büyüyü etkisiz kılabilir.

ŞAFİT: Hem cin hem de insan kanı taşıyan kişiler.

TALVAR: Bir Agnivanşi kılıcı.

TANZİM: Divyurdu'nda şafit haklarını savunmak ve dini reformları hayata geçirmek amacıyla mücadele eden köktenci bir halk hareketi.

UHTİ: Ceziriler "kız kardeşim" anlamında kullanıyor.

ZAR: Cinlerin zilyet olmasıyla başa çıkmak için yapılan geleneksel bir seremoni.

1

NEHRİ

Adam kolay lokmaydı.

Nehri iki adamın didişerek tezgâhına yaklaşmalarını izlerken peçesinin ardından gülümsedi. Daha genç olan endişeyle dar sokağın ilerisine bakarken yaşlıca olanı –Nehri'nin müşterisi– serin sabah havasında terliyordu. Bu adamlar dışında sokakta kimse yoktu; sabah ezanı okunmuştu ve namaza gidecek kadar dindar olan herkes –ki Nehri'nin mahallesinde sayıları çok değildi– sokağın ucundaki küçük camide toplanmıştı.

Esnememek için kendini zor tuttu. Nehri sabah namazı kılacak biri değildi ama bu erken vakitli buluşmayı müşterisi seçmiş ve karşılığını da cömertçe ödemişti. Yaklaşan adamları inceleyip açık tenlerine ve pahalı ceketlerinin kesimine dikkat etti. Türkler, diye şüphelendi. Hatta yaşlı olan, Frenkler işgal edince kaçmayan az sayıdaki paşadan biri bile olabilir. Kollarını siyah abayasının üstünde kavuştururken meraklanmaya başlamıştı. Fazla Türk müşterisi yoktu; ona gelmek için fazla burnu büyüklerdi. Gerçekten de Frenkler ile Türklerin, Mısır'ı kontrol etmek için savaşmadıklarında hemfikir oldukları tek konu, Mısırlıların kendilerini yönetemeyecekleriymiş gibi görünüyordu. Hâşâ. Mısırlıların, muazzam anıtları ülkenin her yerine serpiştirilmiş duran büyük bir uygarlığın mirasçıları olma gibi bir durumu filan yoktu

nasılsa. Yok daha neler. Onlar basit köylülerdi, gereğinden fazla bezelye yiyen batıl inançlı ahmaklardı.

Evet, bu batıl inançlı ahmak elinizde avucunuzda ne varsa alacak, hadi aşağılamaya devam edin siz. Adamlar yaklaşırken Nehri gülümsedi.

Onları dostça karşılayıp küçücük tezgâhına buyur etti, yaşlı adama çemenotu tohumlarından ve kabaca doğranmış naneden yapılmış acı bir çay ikram etti. Adam çayı çabucak içse de Nehri yaprakları okumak için acele etmeyip adamların daha önce hiç duymadıkları, kendisinin dahi ismini bilmediği anadilinde uzun uzun mırıldanıp şarkı söyledi. Ne kadar ağırdan alırsa adam da o kadar çaresizliğe kapılıp ona daha kolay kanacaktı.

Tezgâhı sıcaktı, müşterilerinin mahremiyetini korumak için duvarlara astığı kalın eşarplar havayı hapsettiğinden yanık sedir, ter ve millete günlük diye yutturduğu ucuz sarı mumun kokuları içeride hapis kalmış havayı iyice ağırlaştırıyorlardı. Müşterisi tedirginlikle ceketinin yeniyle oynarken kızarmış yüzünden boşanan ter, işlemeli yakasını ıslatıyordu.

Genç adam surat astı. Türkçe, "Kardeşim aptalca bir şey yapıyorsun," diye fısıldadı. "Hekim hiçbir sorunun olmadığını söyledi."

Nehri zafer dolu gülümsemesini gizledi. Demek hakikaten Türklerdi. Onları anlayabileceğini beklemeyeceklerdi –büyük ihtimalle Mısırlı bir sokak şifacısının doğru düzgün Arapça bile konuşamayacağını varsayacaklardı– ama Nehri anadilinin yanı sıra Türkçe de konuşuyordu. Ve Arapça, İbranice, akademik Farsça, üst-sınıf Venedik dili ve sahil Swahili'si. Yaklaşık yirmi yıllık hayatı boyunca anında anlamadığı bir dille henüz karşılaşmamıştı.

Ama bu Türklerin bunu bilmelerine gerek yoktu, dolayısıyla onları duymazdan gelip paşanın fincanındaki kalıntıları inceliyormuş numarası yaptı. Sonunda iç çekip peçesini dudaklarının üstünde iki adamın da bakışlarını çekeceğini bildiği bir şekilde titreştirdi ve ardından fincanı yere düşürdü.

Tam istediği gibi fincan kırıldı ve bunu gören paşa heyecanla ani bir nefes aldı. "Aman yarabbil Durum kötü, değil mi?"

Nehri başını kaldırıp adama baktı ve uzun kirpikli gözlerini baygın baygın kırpıştırdı. Adamın beti benzi atmıştı ve Nehri adamın kalp atışlarını dinlemek için duraksadı. Korkusu yüzünden düzensiz atıyordu ama Nehri adamın vücudunun her yerine sağ-

lıklı kan pompaladığını hissedebiliyordu. Soluğunda hastalığın ağırlığından eser yoktu ve kara gözlerinde kaçırılması mümkün olmayan bir parlaklık vardı. Sakalına düşmüş aklara –kınayla beceriksizce kapatmaya çalışmıştı– ve göbeğindeki yumuşaklığa rağmen fazla varlıklı olmak dışında bir rahatsızlığı yoktu.

Nehri ona bu konuda seve seve yardımcı olabilirdi.

"Çok üzgünüm efendim." Nehri, küçük kumaş keseyi geri iterken çevik parmakları sayesinde hızla içinde kaç dirhem olduğuna dair kaba bir tahminde bulundu. "Lütfen paranızı geri alın."

Paşanın gözleri yerinden fırlar gibi oldu "Ne?" diye bağırdı. "Neden?"

Nehri yere baktı. Alçak bir sesle, "Bazı şeyler beni aşıyor," dedi.

"Aman Allahım... kızı duydun, değil mi Arslan?" Paşa gözleri dolarak kardeşine döndü. Hıçkırmamak için yutkunup, "Bir de keçileri kaçırdığımı düşünmüştün!" diye onu suçladı. "Şimdi de öleceğim!" Başını ellerine gömüp ağladı; Nehri adamın parmaklarındaki altın yüzükleri saydı. "Evleneceğim diye öyle hevesliydim ki..."

Kendisine gıcık olduğu her halinden belli olan Arslan ona pis pis baktı. Türkçe, "Cemal kendini toparla," diye tısladı.

Paşa gözlerini silip Nehri'ye döndü. "Yok, hayır, yapabileceğin bir şey vardır mutlaka. Söylentileri duydum, millet sakat bir çocuğu sadece *bakarak* yürütebildiğini söylüyor. Muhakkak bana da yardım edebilirsin."

Nehri keyfini gizleyerek arkasına yaslandı. Adamın hangi sakat çocuktan bahsettiğini bilmiyordu ama Allah razı olsun bu söylentinin şöhretini pekiştireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Nehri kalbine dokundu. "Ah beyim, size böyle haberler vermekten büyük üzüntü duyuyorum. Hele bir de pek sevgili gelininizin izdivaç vesilesiyle elde edeceği böylesi bir ödülden mahrum kalacağını düşününce..."

Adam hıçkırarak ağlarken omuzları sarsıldı. Nehri adamın kontrolünü biraz daha kaybetmesini beklerken fırsattan istifade bilekleri ve boynunu süsleyen kalın altın şeritleri gözden geçirdi. Sarığına güzelce kesilmiş kaliteli bir lal taşı iliştirilmişti.

Sonunda yeniden konuştu. "Yapabileceğim bir şey olabilir ama... hayır." Başını iki yana salladı. "İşe yaramaz."

Adam dar masayı sımsıkı kavrayıp, "Ne?" diye çığlığı bastı. "Lütfen, her şeyi yaparım!"

"Çok zor olacak."

Arslan iç çekti. "Ve bahse girerim çok da pahalı." *Yaa, demek şimdi Arapça konuşuyoruz?* Nehri peçesinin hatlarını gösterecek kadar şeffaf olduğunu bilerek adama tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Sizi temin ederim bütün fiyatlarım adildir."

Paşa, "Sessiz ol kardeşim," diye kesip atarak öfkeyle diğer adama baktı. Kararlı bir ifadeyle Nehri'ye döndü. "Anlat bana."

Nehri, "Sonuç kesin değil," diye uyarıda bulundu.

"Denemek zorundayım."

Nehri sesini titreterek, "Siz yiğit bir adamsınız," dedi. "Hakikaten size nazar değdiğini düşünüyorum. Biri size haset ediyor beyim. Hem sizin gibi birini kim kıskanmaz ki? Sizin servetiniz ve güzelliğinize sahip bir erkeğe herkesin nazarı değebilir. Hatta belki de yakınınız olan birinin..." Arslan'a ancak adamın yanaklarını kızartacak kadar kısa bir bakış attı. "Hanenizi bu kıskançlığın getirdiği bütün karanlıklardan temizlemek zorundasınız."

Paşa kısık, hevesli bir sesle, "Nasıl?" diye sordu.

"İlk olarak söyleyeceklerimi harfiyen yerine getireceğinize söz vermelisiniz."

"Tabii ki!"

Nehri hevesle öne eğildi. "Bir parça akamber ile iki parça sedir yağı karışımı alın, bolca ama. Bunları sokağın aşağısındaki Yakup'tan alın. En iyi mallar hep onda olur."

"Yakup mu?"

"Evet. Aynı zamanda biraz limon kabuğu tozu ve ceviz yağı da isteyin."

Arslan, ağabeyini hayretle izlese de paşanın gözlerinde bir umut ışığı belirmişti. "Peki ya sonra?"

"Burada işler zorlaşabilir, ama beyim..." Nehri eline dokununca adam titredi. "Söyleyeceklerimi harfiyen yerine getirmelisiniz."

"Evet. Kuran çarpsın öyle yapacağım."

"Hanenizin temizlenmesi lazım ve bu ancak boşaltıldıktan sonra yapılabilir. Bütün ailenizin orayı terk etmesi gerekiyor, hayvanlarınızın da hizmetkârlarınızın da... herkesin. Yedi gün boyunca evde tek bir Allah'ın kulu dahi olmamalı."

"Yedi gün mül" diye bağırıp ardından Nehri'nin gözlerindeki kınayan bakışı görünce sesini alçalttı. "Nereye gidelim?"

Ciddi bir sesle, "Feyyum vahasına," dedi. Arslan güldü ama

Nehri devam etti. "Günbatımında en küçük oğlunla birlikte ikinci küçük kaynağa gidin," dedi. "Oradaki sazlardan yapılmış bir sepetle biraz su alın, üç kere Ayet-el Kürsi okuyun sonra da o suyla abdest alın. Oradan ayrılmadan önce kapılarınızı akamber ve yağ ile işaretleyin ki döndüğünüzde haset gitmiş olsun."

Arslan, "Feyyum mu?" dedi. "Allah aşkına kızım, sen bile savaşta olduğumuzu biliyor olmalısın. Napolyon'un herhangi birimizi işe yaramaz bir çöl gezisine göndermeye hevesli olur mu sanıyorsun?"

"Sesini *çıkarma*!" Paşa elini masaya vurup Nehri'ye döndü. "Ama bu dediğin bayağı zor bir iş."

Nehri ellerini açtı. "Allah yardım eder."

Paşa, "Evet elbette. Tamam o halde Feyyum'a gidiyoruz," diye ilan ederken kararlı görünüyordu. "Peki sonra kalbim iyileşecek mi?"

Nehri duraksadı; endişelendiği kalbi miydi? "Allah izin verirse beyim. Yeni zevcenize söyleyin, önümüzdeki ay boyunca akşam çayınıza limon tozuyla yağ koysun." Bunun paşanın olmayan kalp sorununa herhangi bir faydası dokunmayacaktı ama belki karısı adamın soluğundan daha az rahatsız olurdu. Nehri adamın elini bıraktı.

Paşa sanki kendisine yapılmış bir büyünün etkisinden kurtulmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ah, teşekkür ederim, canım, teşekkür ederim." Küçük sikke kesesini yeniden ona verip serçeparmağındaki ağır altın yüzüğü çıkarıp onu da Nehri'ye uzattı. "Allah razı olsun."

"İzdivacın bereketli olsun."

Adam ağır ağır ayağa kalktı. "Çocuk, sana sormalıyım, senin memleketin nere? Kahireli aksanın var ama gözlerinde bir şey var..." Cümlesini tamamlamadı.

Nehri dudaklarını sımsıkı kapattı, insanların soyuyla ilgili bir şeyler sormalarından nefret ediyordu. Çoğunun güzel diyeceği bir kız değildi –yıllardır sokaklarda yaşadığından erkeklerin genelde tercih ettiklerinden çok daha sıska ve kirliydi– ama parlak gözleri ve keskin hatları yüzünden genelde bir gören bir daha bakıyordu. Ve işte o ikinci bakışlarında, gece karası saçlarını ve alışılmadık karalıkta –*doğal olmayan* karalıkta dendiğini duymuştu– gözlerini görünce akıllarına sorular geliyordu.

"Ben Nil kadar Mısırlıyım," diye temin etti adamı.

"Elbette." Adam alnına dokundu. "Sağlıcakla kal." Çıkmak için eğildi.

Arslan arkada kaldı; Nehri ücretini aldığında onun gözlerini üstünde hissedebiliyordu. Arslan, "Az önce suç işlediğinin farkındasın, değil mi?" dedi, sesi serttl.

"Affedersiniz?"

Adam ona doğru yaklaştı. "Suç işledin seni aptal. Osmanlı kanunlarına göre büyücülük suçtur."

Nehri kendini tutamadı; Arslan, Osmanlı yönetimindeki Kahire'de büyürken uğraşmak zorunda kaldığı kendini bir şey sanan çok sayıda Türk subaydan sadece sonuncusuydu. "Yani, o halde artık Frenkler başta olduğu için şanslı sayılırım ha?"

Bu bir hataydı. Adamın yüzü anında kıpkırmızı oldu. Elini kaldırınca Nehri irkildi ve bir refleksle parmakları paşanın yüzüğünü sımsıkı kavradı. Yüzüğün keskin kenarı avucunu kesti.

Ama adam ona vurmaktansa ayaklarının dibine tükürmeyi tercih etti. "Allah şahidim olsun, seni hırsız cadı... Fransızları buradan sürdükten sonra ilk iş senin gibi pislikleri de onların peşinden göndereceğiz." Ona bir kez daha nefret dolu bir bakış atıp çıkıp gitti.

Nehri titreyerek nefes aldıktan sonra birbirleriyle tartışan kardeşlerin sabahın alacakaranlığında Yakup'un aktarına doğru gitmelerini izledi. Ama onu rahatsız eden adamın tehdidi olmamıştı: Canını sıkan adam bağırdığında gelen hırıltıydı, havadaki demir zengini kan kokusuydu. Hastalıklı bir akciğer, ince hastalık, hatta belki de kanserli bir kitle vardı. Henüz dışarıdan bir belirtisi yoktu ama kendini göstermesine çok kalmamıştı.

Arslan ondan şüphe etmekte haklıydı; adamın kardeşinde bir sorun yoktu. Ne var ki adam kendi halkının Nehri'nin vatanını yeniden fethetmesini görecek kadar uzun yaşayamayacaktı.

Yumruğunu gevşetti. Avucundaki kesik şimdiden iyileşmeye başlamış, kanın altında etinin iki yakasını birbirine bağlayan taze, kahverengi deriden bir çizgi belirmişti. Nehri uzun bir an boyunca buna baktı, ardından iç çekip eğilerek tezgâhına döndü.

Düğüm düğüm başlığını çıkarıp dertop etti. *Seni aptal. Böyle heriflerin karşısında sinirlerine hâkim olman gerektiğini gayet iyi biliyorsun.* Nehri'nin daha fazla düşmana ihtiyacı yoktu. Özellikle de artık kendisi Feyyum'dayken paşanın evinin etrafına nöbetçi

dikmesi hayli muhtemel olan o adam gibilere. Paşanın yaptığı ödeme Nehri'nin adamın boş villasından çalabileceklerinin yanında sadaka gibi kalırdı. Eve girebilse de çok fazla bir şey çalmayacaktı; bu gibi dümenleri kendini heyecana kaptırıp aşırıya kaçmaması gerektiğini öğrenecek kadar uzun süredir çeviriyordu. Ama az miktarda kayıp mücevher için unutkan bir zevce ya da mesela eli çabuk bir hizmetkâr suçlanamaz mıydı? Paşa için hiçbir anlamı olmayacak ama Nehri'nin bir aylık kirasını karşılayacak kadar incik boncuk alsa ne olurdu sanki? İşte bunları hedef alacaktı.

Mırıldanarak küfredip döşeğini yuvarladı ve zemindeki birkaç tuğlayı yerinden söktü. Paşanın sikkeleriyle yüzüğü sığ deliğe atarken, ne kadar az birikim yapabildiğini görünce surat astı.

Bu yeterli değil. Hiçbir zaman yeterli olmayacak. Tuğlaları yerine koyarken o ayın kirasıyla rüşvetlerini, yani her geçen gün daha da nahoş hale gelen mesleğinin gitgide artan maliyetlerini karşılamak için daha ne kadara ihtiyacı olduğunu hesapladı. Meblağ durmadan artıyor, İstanbul'a gidip hocalardan ders alıp saygın bir meslek edinme ve bu "sihir" saçmalığı yerine gerçek tıbbı öğrenme hayallerini öteliyordu.

Ama şu anda bunun için yapılabilecek bir şey yoktu ve Nehri para kazanmakla uğraşmak yerine talihinden yakınacak da değildi. Ayağa kalkıp darmadağınık buklelerinin etrafına buruşuk bir örtü dolayıp Barzani kadınları için yaptığı muskaları ve kasap için hazırladığı yara lapasını topladı. Daha sonra *zar* için hazırlanmak üzere geri dönmesi gerekecekti ama şimdilik görmesi gereken çok daha önemli birisi vardı.

YAKUP'UN AKTARI DAR SOKAĞIN UCUNDA, ÇÜRÜK MALLA dolu bir meyve tezgâhıyla fırının arasında duruyordu. Kimse yaşlı Musevi aktarın ne diye bu kadar kötü bir kenar mahallede dükkân açtığını bilmiyordu. Nehri'nin sokağında yaşayanların çoğu çaresiz insanlardı: fahişeler, müptelalar ve çöp toplayanlar. Yakup birkaç yıl önce sessiz sedasız buraya taşınmış ve ailesiyle birlikte en temiz binanın üst katlarına yerleşmişti. Komşularının dili durmuyor, yok kumar borcu varmış yok ayyaşmış diye dedikodu yapıyorlardı ya da bunlarla yetinmeyip oğlu bir Müslümanı öldürmüş, kendisi de sokaktaki yarı ölü müptelalardan kan ve safra çalıyormuş diye daha

karanlık suçlamalarda bulunuyorlardı. Nehri bunların hepten saçmalık olduğunu düşünüyordu ama soracak cesareti de yoktu. O, Yakup'a nereden geldiğini sorgulamadı ve o da Nehri'ye, eski bir yankesicinin nasıl olup da hastalıklara sultanın şahsi hekiminden daha iyi teşhis koyabildiğini sormadı. Tuhaf ortaklıkları bu iki konudan kaçınmalarına bağlı olarak işliyordu.

Nehri aktara girdi, çevik bir hareketle müşteri geldiğini belli etmesi için konmuş olan zilin yanından geçti. İçerisi mallarla tıklım tıklım doluydu ve ortama inanılmaz bir kargaşa hâkimdi. Yakup'un dükkânı Nehri'nin en sevdiği mekândı. Duvarlar tozlu cam şişelerle tıklım tıkış dolu birbirlerine uymayan ahşap raflar, minicik sazdan sepetler ve ufalanmakta olan seramik kavanozlarla kaplıydı. Tutam tutam kurutulmuş otlar, hayvan parçaları ve tanımlayamadığı nesneler tavandan sarkarken, kilden amforalar küçücük zeminde yer bulmak için birbirleriyle rekabet ediyorlardı. Yakup dükkânındaki her malzemeyi ve yerini avucunun içi gibi biliyordu. Hindistan'ın sıcak ve baharat kokulu topraklarını ya da kadim Mecusilerin hikâyelerini dinlemek, Nehri'yi gözünde canlandırmakta zorlandığı dünyalara taşıyordu.

Yakup çalışma tezgâhının üstüne eğilmiş, keskin ve nahoş kokulu bir şeyleri karıştırıyordu. Nehri, yaşlı adamı ve kendisinden de antika aletlerini görünce gülümsedi. Sırf havanı bile Selahaddin'in döneminden kalmış gibi görünüyordu. Adamı, "Sabah el-hayr," diye selamladı.

Yakup şaşkınlık dolu bir ses çıkarıp ona bakmak için aniden başını kaldırınca alnını yukarıdan sarkan bir sarımsak tutamına çarptı. Sarımsağı kenara çekip homurdandı. "Sabah el-nur. İçeri girerken biraz ses çıkarsan olmaz mı? Az kalsın ödüm patlıyordu."

Nehri sırıttı. "Seni şaşırtmak hoşuma gidiyor."

Adam burnundan soludu. "Sinsi sinsi dibime gelmek demek istiyorsun. Her geçen gün biraz daha şeytana benziyorsun."

"Sana bu sabah küçük bir servet kazandırmış birine söylenmeyecek kadar kaba bir şey bu." Nehri ellerinden güç alıp adamın tezgâhının üstüne tünedi.

"Servet mi? Şafak vakti kapımı gümlete gümlete çalan, şu didişip duran Osmanlı subaylarına öyle mi diyorsun? Karım az kalsın kalp krizi geçirecekti."

"O zaman parayla ona birkaç parça mücevher al."

Yakup başını iki yana salladı. "Hem de akamber! Depoda olduğu için şanslısın! Ne oldu, kapısını erimiş altınla boyamaya ikna edemedin mi adamı?"

Nehri omuz silkip Yakup'un dirseğinin yanındaki kavanozlardan birini alıp hafifçe kokladı. "Parasını ödeyecek güçleri varmış gibi duruyorlardı."

"Genç olan senin hakkında demediğini bırakmadı."

"İnsan herkesi memnun edemiyor." Nehri, Yakup'un bir kavanoz daha alıp havanına muskat eklemesini izledi.

Adam dibeğini iç çekerek aşağıya indirirken diğer elini kavanozu geri vermesi için uzatınca, Nehri tereddütle olsa da istediğini yaptı. "Ne hazırlıyorsun?"

"Bu mu?" Muskatı ezmeye döndü. "Ayakkabıcının karısı için bir merhem. Başı dönüyormuş."

Nehri bir an daha izledi. "Bunun bir yardımı olmaz."

"Ya hakikaten mi? Hekim olarak kimin yanında eğitim görmüştünüz acaba?"

Nehri gülümsedi; Yakup'un böyle davranmasından nefret ediyordu. Raflara dönüp o tanıdık çömleği aramaya koyuldu. Dükkân tam bir mezbelelikti, üstünde etiketi olmayan kavanozlar ve kendi başlarına kalkıp yürümeye başlayacakmış gibi duran malzemelerle doluydu. Omzunun üstünden, "Kadın hamile," diye seslendi. Bir şişe nane yağı alıp eliyle üstüne tırmanan örümceği iteledi.

"Hamile mi? Kocası bir şey demedi."

Nehri şişeyi ona doğru itip bir de eğri büğrü bir zencefil kökü ekledi. "Daha erken. Büyük ihtimalle henüz haberleri yok."

Adam ona sert bir bakış attı. "Ve senin var, öyle mi?"

"Allah aşkına, senin yok mu? Kadın melun şeytanı dahi uyandıracak kadar yüksek sesle kusuyor. Altı çocuk yapmışlar. İnsan artık belirtileri öğrenmişlerdir sanıyor." Onu temin etmek için gülümsedi. "Ona bunlardan bir çay yap."

"Ben onu kusarken duymadım."

"Evet dede, sen benim de içeri girdiğimi duymuyorsun zaten. Belki de kusur senin kulaklarındadır."

Yakup sıkkın bir sesle havanı itip kazandığı paraları sakladığı arka taraftaki köşeye döndü. "İbn Meymun'u oynamayı bırakıp kendine bir koca bulmanı isterdim. Henüz çok yaşlı değilsin bili-

yorsun, değil mi?" Bavulunu çıkardı; yıpranmış kapağını açarken menteşeler inlediler.

Nehri güldü. "Benim gibilerle evlenmek isteyen birini bulabilirsen Kahire'deki çöpçatanları işsiz bırakacaksın demektir." Masanın üstünde rasgele yan yana konmuş kitaplar, faturalar ve şişeleri eliyle karıştırıp Yakup'un torunları için susamlı şeker bulundurduğu küçük emaye kutuyu aradı ve sonunda tozlu bir defterin altında buldu. Şekerlerden iki tane alıp, "Hem ayrıca," diye devam etti, "ortaklığımızdan memnunum."

Yakup ona küçük bir kese uzattı. Nehri kesenin ağırlığından bunun her zamanki payından fazlası olduğunu anlayabiliyordu. Karşı çıkmaya çalıştı ama Yakup onun sözünü kesti. "Onlar gibi adamlardan uzak dur Nehri. Tehlikeliler."

"Neden ki? Artık Frenkler işbaşında." Anlden meraklanmış bir şekilde şeklerini çiğnedi. "Frenk kadınların sokakta çıplak dolaştıkları doğru mu?"

Onun patavatsızlığına alışkın olan adam başını iki yana salladı. "Çocuğum onlar Fransız, Frenk değil. Hem Allah seni böyle sapkınlıkları duymaktan korusun."

"Ebu Talha onların liderlerinin ayaklarının keçi ayağı şeklinde olduğunu söylüyor."

Bezginlikle, "Ebu Talha ayakkabı tamirinden başka işlere burnunu sokmamalı... Ama konuyu değiştirme," dedi. "Seni uyarmaya çalışıyorum."

"Beni uyarmaya mı çalışıyorsun? Neden? Şimdiye dek bir Frenk ile konuşmadım bile." Bunun sebebi denememiş olması değildi. Karşılaştığı az sayıdaki Fransız askerine muska satmayı denemiş, onlar ise sanki bir çeşit yılanmış gibi ondan uzaklaşıp konuştukları o tuhaf dilleriyle kıyafeti hakkında küçümseyici yorumlarda bulunmuşlardı.

Yakup gözlerini Nehri'nin gözlerine sabitledi. Sessizce, "Gençsin," dedi. "Savaş zamanı bizim gibi insanların başına ne geldiğine dair bir deneyimin yok. İnsanlar değişirler. Başını aşağıda tutman lazım. Ya da daha iyisi başka yere gitmen. Şu büyük İstanbul'a gitme planlarına ne oldu?"

Daha bu sabah birikimlerini saydığından o şehirden bahsedilmesi dahi canını sıkmaya yetmişti. "Aptallık ettiğimi söyledin

diye hatırlıyorum," diye hatırlattı Nehri. "Hiçbir hekim, kadın bir çırağı kabul etmez demiştin."

"Ebe olabilirsin," diye önerdi adam. "Daha önce bebek doğurttun. Doğuya, bu savaştan uzağa gidebilirsin. Mesela belki Beyrut'a."

"Benden kurtulmak için pek bir hevesli gibisin."

Yakup onun eline dokunurken gözleri endişe doluydu. "Senin *güvende olduğunu* görmeye hevesliyim. Ailen yok, senin hakkını savunacak, seni koruyacak bir kocan..."

Nehri diklendi. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"...bile yok ki tehlikeli şeyler yapma diye *tavsiyede* bulunsun," diye bitirip ona bir bakış attı. "Mesela zar düzenlemek gibi şeyler."

Of. Nehri irkildi. "Bunu duymazsın diye umut etmiştim."

Yakup lafı dolandırmadan, "O halde ahmağın tekisin demektir," dedi. "Şu güney büyüsüne bulaşmamalısın." Nehri'nin arkasını işaret etti. "Bana bir teneke ver."

Nehri raftan bir tane alıp tenekeyi gereğinden biraz daha fazla kuvvetle ona fırlattı. "İşin içinde 'büyü' filan yok," diyerek adamın endişesini hafife aldı. "Tamamen zararsız."

Yakup çayı teneke kutunun içine doldururken, "Zararsızmış!" diye homurdandı. "Bu zar törenleri hakkında söylentiler duydum... kurban etmeler, cin çıkarmayı denemeler..."

Nehri havadan sudan konuşurmuş gibi bir edayla, "Onları *çıkarmak* gibi bir amacı yok," diye düzeltti. "Daha çok bir barış yapma çabası."

Yakup ona mutlak bir bezginlikle baktı. "Cinlerle hiçbir şey yapmaya kalkışmamalısın!" Başını iki yana sallayıp teneke kutunun kapağını kapattı ve kenarlarını sıcak mumla mühürledi. "Anlamadığın şeylerle oynuyorsun Nehri. Bunlar senin geleneklerin değil. Daha dikkatli olmazsan ruhunu bir iblise kaptıracaksın."

Adamın endişesi tuhaf bir şekilde Nehri'yi duygulandırdı, özellikle de daha birkaç yıl önce onu kara kalpli bir sahtekâr olarak görüp hafife aldığını düşününce. Nehri saygılı bir sesle konuşmaya çalışarak, "Dede," diye başladı. "Endişe etmene gerek yok. Yemin ederim ortada büyü filan yok." Adamın yüzündeki şüpheyi görünce daha açıksözlü olmaya karar verdi. "Yaptıklarımız saçmalık, hem de hepsi. Büyü yok, cin yok, bizi yiyip bitirmek için

hazır bekleyen ruhlar da yok. Bu dümenleri, bunların hiçbirisinin gerçek olmadığını öğrenecek kadar uzun zamandır çeviriyorum."

Yakup durakladı. "Senin yaptığını gördüğüm şeyler—"

Nehri adamın yüzünde gördüğü korkuyu yatıştırmayı umarak, "Belki diğer herkesten daha iyi bir dalavereciyimdir," diye araya girdi. Sırf tuhaf birkaç becerisi var diye tek arkadaşını korkutup kaçırmak istemiyordu.

Adam başını iki yana salladı. "Yine de cinler var. Ve iblisler. Âlimler bile böyle diyorlar."

"Pekâlâ, âlimler yanılıyorlar. Henüz bir ruhun peşime düştüğü olmadı."

Afallamış görünen Yakup, "Bu söylediğin çok kibirli Nehri. Hatta küfür," diye ekledi. "Sadece bir aptal senin gibi konuşur."

Nehri meydan okuyan bir tavırla çenesini kaldırdı. "Öyle şeyler yok."

Adam iç çekti. "Kimse seni uyarmayı denemediğimi söyleyemez." Teneke kutuyu ona doğru itti. "Bunu giderken ayakkabıcıya verirsin, olur mu?"

Nehri masadan indi. "Yarın mal sayımı yapacak mısın?" Kibirli olabilirdi ama bir şey öğrenme fırsatını nadiren kaçırıyordu. Yakup'un bilgileri onun kendi şifacılık içgüdülerini büyük ölçüde geliştirmişti.

"Evet ama erken gel. Üstünden geçmemiz gereken çok şey var."

Nehri başıyla onayladı. "Allah izin verirse."

Yakup başıyla keseyi işaret edip, "Hadi git kendine kebap al," dedi. "Bir deri bir kemik kalmışsın. Peşine düşecek olurlarsa cinler biraz daha etli butlu bir şey yemek isteyeceklerdir."

NEHRİ, ZAR TÖRENİNİN YAPILACAĞI MAHALLEYE GELdiğinde güneş taş minareler ve kerpiç damlardan oluşan kalabalık manzaranın ardından göz kırpıyordu. Sonra da uzaklardaki çölün içine doğru gözden kayboldu ve pes sesli bir müezzin akşam ezanını okumaya başladı. Işık kaybolunca bir anlığına yönünü yitiren Nehri durakladı. Mahalle, Kahire'nin güneyinde, kadim Fustat ile Mokattam tepelerinin arasına sıkışmış bir yerdi ve Nehri buraları çok iyi bilmiyordu.

Yanında getirdiği tavuk dikkatinin dağılmasından istifade edip kaburgalarına bir tekme atınca, Nehri küfredip hayvanı ko-

lunun altında daha da sıkıştırdı ve başının üstünde dengelediği ekmek dolu tepsiyle yürüyen bir adamın yanından kendine yol açıp kıkırdayan bir grup çocukla çarpışmaktan kıl payı kaçınarak yürümeye devam etti. Halihazırda hıncahınç dolu bir caminin önündeki gitgide büyüyen ayakkabı yığınının arasından kendine yol buldu. Mahalle kalabalıktı; Fransız istilasının taşradan Kahire'ye göç eden insan yığınlarını durdurmak adına pek bir etkisi olmamıştı. Yeni göçmenler yanlarında sadece sırtlarındaki hırka ve şehrin görece kolay rahatsız olan bazı imamlarının sapkınlık diyerek lanetlediği, atalarının gelenekleriyle geliyorlardı.

Zarların bu şekilde lanetlendikleri kesindi. Kahire'de tıpkı büyüye olan inanç gibi çarpılmaya inanmak da çok yaygındı, genç bir gelinin çocuğunu düşürmesinden tutun yaşlı bir kadının bunamasına kadar her şeyden sorumlu tutuluyordu. Zar törenleri ruhu yatıştırıp ilgisinden mustarip kadını iyileştirmek için yapılıyordu. Nehri çarpılmaya inanmasa bile, bu törenleri yöneten *kodia* denen kadınların kazandıkları sepet dolusu sikke ve bedava yemek onun için reddedilemeyecek kadar büyük fırsatlardı. Dolayısıyla birkaç tanesini gizli gizli izledikten sonra kendi törenlerini —son derecede kısaltılmış bir versiyonu olsa da— yapmaya başladı.

Bu gece üçüncü törenini düzenleyecekti. Geçen hafta dertli kızın teyzelerinden biriyle buluşup töreni evlerinin yakınında, terk edilmiş bir avluda düzenlemek üstüne anlaşmışlardı. Buluşma yerine ulaştığında müzisyenleri Şems ve Rana çoktan gelmiş onu bekliyorlardı.

Nehri onları içtenlikle selamladı. Avlu süpürülüp temizlenmişti ve ortasına üstüne beyaz bir örtü serilmiş dar bir masa yerleştirilmişti. Masanın iki ucuna içleri badem, portakal ve hurma dolu birer bakır tabak konmuştu. Dertli kızın ailesi ve yaklaşık bir düzine meraklı komşudan oluşan büyükçe bir grup toplandı. Hepsi fakir görünüyor olsalar da kimse zar törenine eli boş gelmemişti. Güzel bir vurgun olacaktı.

Nehri iki küçük kıza yanına gelmelerini işaret etti. Hâlâ bütün bunları korkunç derecede heyecan verici bulacak kadar genç olduklarından, küçük yüzlerinde hevesli bir ifadeyle koşa koşa geldiler. Nehri eğilip taşıdığı tavuğu kıvırıp daha büyük olan çocuğun kollarına verdi.

Nehri, "Benim için onu sımsıkı tutarsın, değil mi?" diye sordu. Kız yaptığı işi çok önemseyen bir edayla başını onaylarcasına salladı.

Nehri sepetini kızların küçük olanına verdi. Kocaman kara gözleri ve dağınık örgüler halinde toplanmış kıvırcık saçlarıyla zarif bir şeydi. İleride kimse cazibesine karşı koyamayacaktı. Nehri göz kırptı. "Herkesin sepete bir şeyler koyduğundan emin ol bakalım." Örgülerinden birini çekiştirip eliyle kıza girmesini işaret ettikten sonra dikkatini orada bulunma nedenine verdi.

Dertli kızın ismi Besime'ydi. Yaklaşık on iki yaşında görünüyordu ve üstüne beyaz bir elbise geçirilmişti. Nehri yaşlıca bir kadının kızın başına beyaz bir eşarp bağlamayı denemesini izledi. Besime'nin gözlerinde vahşi bir ifade belirdi ve ellerini sallayarak kadına karşı koydu. Nehri tırnaklarını kemirip parmak uçlarında paraladığı yerlerin kıpkırmızı olduklarını görebiliyordu. Ondan korku ve endişe yayılıyordu, gözlerine çekilmiş sürmeyi silmeye çalışırken yanaklarına bulaştırmıştı.

Yaşlı kadın, "Lütfen bir tanem," diye yalvardı. Annesiydi, birbirlerine olan benzerlikleri gün gibi aşikârdı. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyoruz."

Nehri ikisinin yanında diz çöküp Besime'nin elini tuttu. Kız duruldu, sadece gözleri sağa sola dönüp duruyordu. Nehri onu nazikçe çekip ayağa kaldırdı. Elini Besime'nin alnına koyarken gruptaki herkes sustu.

Nehri hastalıkları sezip insanları nasıl iyileştirebildiğini, ancak gözleriyle kulaklarının nasıl çalıştığını açıklayabildiği kadar açıklardı. Becerileri o kadar uzun zamandır bir parçasıydılar ki varlıklarını sorgulamayı bırakmıştı. Çevresindeki insanlardan ne kadar farklı olduğunu anlaması bile çocukken yıllar sürmüştü ve birkaç tane acı verici ders almasını gerektirmişti; sanki körler ülkesinde görebilen tek insan gibiydi. Ve becerileri o kadar doğal, o kadar kendiliğindendi ki bunların sıradan olmadıklarını düşünmek onun için imkânsızdı.

Besime'nin dengesini yitirmiş olduğunu hissetti; parmaklarının altında hissettiği zihni canlı, kıvılcımlarla dolu ama yanlış yönlendirilmişti. *Bozulmuş.* Bu zalim sözcüğün bu kadar hızla aklına gelmesinden nefret etse de bu kız için onu kısa süreliğine sakinleştirmek dışında yapabileceği bir şey olmadığının farkındaydı.

Ve bunu gerçekleştirirken iyi de bir gösteri sunmalıydı, yoksa para alamazdı. Nehri kızın kendini kapana kısılmış gibi hissettiğini fark edip eşarbını yüzünden çekti. Besime eşarbın ucunu sıktığı yumruğunda tutuyordu ve gözleri Nehri'nin gözleriyle birleşince çekip sarstı.

Nehri gülümsedi. "İstersen sende kalabilir bir tanem. Söz veriyorum beraber biraz eğleneceğiz, hepsi bu." Sesini yükseltip izleyicilere döndü. "Beni çağırmakta haklıydınız. İçine bir ruh girmiş. Güçlü bir ruh. Ama onu sakinleştirebiliriz, değil mi? İkisinin arasında mutlu bir evlilik olmasını sağlayabiliriz ha?" Göz kırpıp müzisyenlerine işaret etti.

Şems adındaki kadın darbukasını çalarak o eski deri çalgıdan vahşi bir ritim çıkardı. Rana kavalını alıp Nehri'ye –kendini aptal konumuna düşürmeden çalabildiği tek müzik aleti olan– bir tef verdi.

Nehri tefi bacağına vurdu. Hemen her güneyli kadın zar töreninin nasıl ilerlediğini biliyor olsa da Nehri müziğin üstünden, "Ben tanıdığım ruhlara şarkı söyleyeceğim," diyerek açıkladı. Besime'nin teyzesi bir buhurdanlık alıp sallayarak kalabalığın üstüne rayihalı dumanlar saçtı. "Ruhu şarkısını işitince bu onu heyecanlanabilir kılacak ve biz de o zaman ilerleyebileceğiz."

Rana kavalını ve Nehri de tefini çalmaya başladı; omuzları sarsılıyor, her hareketiyle eşarbı salınıyordu. Besime büyülenmiş gibi onu takip ediyordu.

"Ey ruhlar, size yakarıyoruz! Sizlere yalvarıp saygımızı sunuyoruz!"

Nehri sesini çatallanmayacağı kadar alçak tutarak şarkı söyledi. Gerçek bir kodia eğitimli bir şarkıcı olsa da Nehri'nin şarkıcılıkla alakası yoktu. "Ya emir el Hind! Ey sen büyük prens, gel, aramıza katıl!" Hintli prensin şarkısıyla başlayıp Denizlerin Sultanı'na ve ondan da Büyük Karina'ya geçerken müzik de her biri için değişti. Anlamlarını olmasa da sözleri ezberlemeye dikkat etmişti; bu gibi şeylerin kökenleri onu çok ilgilendirmezdi.

O şarkılarına devam ederken Besime daha da hareketlendi, kolları bacakları çözüldü, yüzündeki gergin çizgiler yumuşadı. Daha az çaba harcayarak sallanıyor, küçük ve kendinden memnun gülümsemesiyle saçlarını sağa sola savuruyordu. Nehri yanından her geçtiğinde ona dokunuyor, zihninin karanlıkta kal-

mış yerlerini hissedip huzursuz kızı sakinleştirmek için onları yakına çekiyordu.

İyi bir gruptu, enerjik ve ilgiliydiler. Birkaç kadın ayağa kalkıp ellerini çırparak dansa katıldı. İnsanlar genelde böyle yapıyorlardı; zar törenleri belalı cinlerle başa çıkmak için olduğu kadar sosyalleşmek için de yapılıyorlardı. Besime'nin annesi umutla kızının yüzünü izliyordu. Küçük kızlar ganimetlerini sımsıkı kavramış heyecanla zıplarken tavuk da bu duruma itiraz etmek için gıdaklıyordu.

Müzisyenlerinin de keyfi yerinde gibiydi. Şems bir anda darbukasında daha hızlı bir ritme geçti ve Rana da onu takip edip kavalla hüzünlü, neredeyse rahatsız edici bir melodi çalmaya başladı.

Nehri grubun ruh halinden ilham alarak parmaklarıyla tefi çaldı. Gülümsedi; belki onlara farklı bir şey vermenin zamanı gelmişti.

Gözlerini kapatıp mırıldandı. Nehri'nin anadiline, uzun zaman önce ölmüş ya da unutulmuş ebeveynleriyle paylaştığı dile verebileceği bir isim yoktu. Kökenlerine dair tek ipucu bu dildeydi ve o da çocukluğundan beri yabancı tüccarların konuşmalarına kulak kabartıp El Ezher Üniversitesi'nin hemen dışındaki çokdilli kalabalığın etrafında dolanarak o dili duyabilmeyi ummuştu. İbraniceye benzer olduğunu düşündüğünden bir defasında bunu Yakup'la konuşmuştu ama o bütün gücüyle itiraz ederek öyle yapmasına hiç de gerek olmadığı halde halkının, Nehri aralarına katılmadan da yeterince dertli olduğunu söylemişti.

Ama anadilinin alışılmadık ve insanda ürpertiyle karışık hayranlık uyandıran bir tınısı olduğunu biliyordu. Nehri bunu daha önce kullanmayı akıl edemediği için şaşkınlık içindeydi.

Alışveriş listesini söylese de kimsenin ne dediğini anlamayacağını bilse de zar şarkılarından devam edip Arapça sözleri kendi diline çevirdi.

"Sah, afşin e-div..." diye başladı. "Ey, cinlerin cengâveri, sana yakarıyoruz! Bizlere katıl, bu kızın zihnindeki alevleri söndür." Gözlerini kapattı. "Ey cengâver, bana gel! Vakl"

Şakağından aşağıya bir damla ter süzüldü. Avlu rahatsız edici ölçüde ısındı, büyük gruptakilerin bedenleri ve çatırdayan ateşten yükselen sıcaklık fazla gelmeye başlamıştı. Nehri gözlerini açma-

dan salınarak başındaki örtüsüyle yüzünü yelledi. "Yüce muhafız, gel de bizi koru. Besime'yi âdeta—"

Aniden alınan nefeslerin alçak sesi Nehri'yi irkiltince gözleri açıldı. Besime dans etmeyi bırakmıştı; uzuvları donmuş, cam gibi gözleri Nehri'nin üstüne odaklanmıştı. Sinirlerinin bozulduğu belli olan Şems darbukayı çalarken tekledi.

Nehri kalabalığı elden kaçırmaktan korktuğu için tefini beline vurup içinden Şems'in onu taklit edeceğini umdu. Besime'ye gülümseyip buhurdanlığı alarak dumanın ve kokunun kızı sakinleştireceğini umdu. Belki de töreni bitirmenin zamanı gelmişti. Arapçaya dönüp daha yumuşak bir sesle, "Ey cengâver," diye şarkısına devam etti. "Narin Besime'nin zihninde uyuyan sen misin?"

Besime titredi, yüzünden ter boşandı. Artık ona daha da yaklaşmış olan Nehri, kızın gözlerindeki boş ifadenin yerini korkuya fazlasıyla benzeyen bir şeyin aldığını gördü. Biraz rahatsız olduğundan kızın eline uzandı.

Besime gözlerini kırpıştırdı, sonra kıstı ve neredeyse yırtıcı bir merakla Nehri'ye odaklandı.

SEN KİMSİN?

Nehri'nin yüzü bembeyaz oldu ve kızın elini bıraktı. Besime'nin dudakları kımıldamamıştı ama soruyu sanki biri kulağının dibinde bağırmış gibi net bir şekilde duymuştu.

Sonra o an geçti. Besime başını iki yana salladı ve yeniden dans etmeye başlarken yüzündeki o boş ifade geri geldi. Nehri şaşkınlık içinde birkaç adım geriledi. Teninden soğuk ter boşandı.

Rana omzunun dibindeydi. "Nehri?"

Nehri, "Onu duydun mu?" diye fısıldadı.

Rana kaşlarını kaldırdı. "Neyi duydum mu?"

Aptallık etme. Nehri kendini gülünç hissederek başını iki yana salladı. "Hiç." Sesini yükselterek kalabalığa döndü. Kekelememeye çalışarak, "Yaradana hamdolsun," diye devam etti. "Ey cengâver, sana teşekkür ederiz." Tavuğu tutan kıza işaret etti. "Lütfen adağımızı kabul eyle ve sevgili Besime'yle barış yap." Nehri elleri titreyerek tavuğu yıpranmış bir taş kâsenin üstünde tutup boğazını kesmeden önce bir dua mırıldandı. Kan çanağın içine fışkırıp ayaklarının üstüne sıçradı.

Besime'nin teyzesi tavuğu pişirmek için aldı ama Nehri'nin işinin bitmesine daha vardı. "Konuğumuz için demirhindi suyu," diye talep etti. "Cinler ekşili tatlardan hoşlanırlar." Kendini gülümsemeye zorlayıp gevşemeye çalıştı.

Şems küçük bir bardağın içinde o koyu renk sudan getirdi. "İyi misin kodia?"

Nehri, "Hamdolsun," dedi. "Sadece yorgunum. Yemeği Rana'yla sen dağıtabilir misiniz?"

"Tabii ki."

Besime hâlâ gözleri yarı kapalı, yüzünde rüyalara dalmış gibi bir gülümsemeyle salınıyordu. Nehri onu ellerinden tutup grubun büyük kısmının izlediğinin bilincinde olarak, nazikçe yere doğru çekti. Bardağı uzatıp, "İç bakalım çocuğum," dedi. "Cinini mutlu edecektir."

Kız bardağı tutarken içindeki sıvının neredeyse yarısını yüzüne döktü. Annesini işaret edip genzinden alçak bir ses çıkardı.

"Evet *habibti*." Nehri saçlarını okşayıp onu iradesiyle sakinleştirdi. Çocuk hâlâ dengesizdi ama zihni artık o kadar kargaşa içindeymiş gibi gelmiyordu. Allah bilir bu daha ne kadar böyle devam edecekti. Nehri, Besime'nin annesine gelmesini işaret edip ellerini birleştirdi.

Yaşlı kadının gözleri yaşarmıştı. "İyileşti mi? Cin onu rahat bırakacak mı?"

Nehri tereddüt etti. "İkisini de memnun ettim ama cin güçlü ve büyük ihtimalle doğduğundan beri onunla birlikte. Böylesine nadide bir şey için..." Besime'nin elini sıktı. "Büyük ihtimalle onun isteklerine boyun eğmek daha kolay geldi."

Diğer kadın sesi titreyerek, "Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

Kadını biraz olsun rahatlatmayı umarak, "Kızının durumu takdir-i ilahi. Cin onun güvenliğini sağlayıp zengin bir iç dünyası olmasını sağlayacak," diye yalan söyledi. "İkisini de hoş tutun. Bırakın kız seninle ve kocanla birlikte yaşasın, ona elleriyle yapabileceği işler verin."

"O... o hiç konuşabilecek mi?"

Nehri bakışlarını çevirdi. "Allah izin verirse."

Yaşlı kadın belli ki Nehri'nin ne kadar rahatsız olduğunu fark ederek yutkundu. "Peki ya cin?"

Nehri kolay bir şey düşünmeye çalıştı. "Her sabah demirhindi

suyu içirin, cinin hoşuna gidecektir. Ve onu her ayın ilk cuması nehre yıkanmaya götürün."

Besime'nin annesi derin bir nefes aldı. Nehri'den çok kendisiyle konuşuyormuş gibi, "Hayırlısı neyse öyle olsun," dedi. Ama daha fazla ağlamadı. Bunun yerine Nehri izlerken yaşlı kadın daha şimdiden eskisinden huzurlu görünen kızının elini tuttu.

Bu dokunaklı anı görünce Yakup'un sözleri usulca Nehri'nin kalbine girdiler.

Ailen yok, senin hakkını savunacak, seni koruyacak bir kocan...

Nehri ayağa kalktı. "İzninle."

Kodia olduğu için yemek servisi yapılana dek orada kalmak dışında bir çaresi yoktu, kadınların dedikodularına kibarca baş sallayıp iki göğsünde de yayılmakta olan bir kitle olduğunu sezdiği yaşlı bir kuzenden uzak durmaya çalıştı. Nehri daha önce hiç öyle bir şeyi iyileştirmeyi denememişti bunu deney yapmak için iyi bir gece olmadığını düşünüyordu ama bu kadının gülümseyen yüzüne daha kolay bakmasını sağlamıyordu.

Tören nihayet son buldu. Sepeti Kahire'de kullanılan çeşit çeşit sikkelerle tıka basa doluydu: ahı gitmiş vahı kalmış bakır sikkeler, araya serpiştirilmiş gümüş paralar ve Besime'nin ailesinin verdiği tek bir altın dirhem. Diğer kadınlar hayır duası karşılığında ucuz mücevherler de koymuşlardı. Nehri, Şems'le Rana'nın ikisine de ikişer para verip mücevherlerin çoğunu almalarına izin verdi.

Çarşafını sarınıp Besime'nin ailesinin ardı arkası kesilmeyen öpücüklerinden kaçarken ensesinde hafif bir karıncalanma hissetti. O hissi fark etmemek için çok fazla zamanını yolunacak kaz peşinde ya da kendisi takip edilerek geçirmişti. Başını kaldırıp baktı.

Avlunun karşı tarafından Besime bakışlarına karşılık verdi. Tamamen hareketsizdi, uzuvları üstünde mutlak bir hâkimiyeti vardı. Nehri, kızın sakinliği karşısında şaşırıp bakışlarına karşılık verdi.

Besime'nin kara gözlerinde meraklı ve hesapçı bir şey vardı. Ama o sırada, tam Nehri bunun farkına vardığı anda o şey kaybolup gitti. Genç kız ellerini birbirine bastırıp sallanmaya başlayarak Nehri'nin kendisine gösterdiği gibi dans etti.

2

NEHRİ

O kıza bir şey oldu.

Nehri uzun zaman önce yiyip bitirdiği fıtır çöreğinin kırıntılarını yiyordu. Zar töreninden sonra başı dönmüş bir halde eve gitmek yerine yakınlardaki kahvehaneye oturmuştu ve üstünden saatler geçmesine rağmen hâlâ oradaydı. Fincanını şöyle bir döndürünce amberçiçeği yapraklarının kırmızı kalıntıları dibe doğru yarıştılar.

Hiçbir şey olmadı geri zekâlı. Sen ses filan duymadın. Esneyip dirseklerini masanın üstüne koyup gözlerini kapadı. Şafaktan önce paşayla olan randevusu ve şehrin öteki tarafına yaptığı uzun yürüyüş onu tüketmişti.

Küçük bir öksürük dikkatini çekti. Gözlerini açtığında uzun sakallı, yüzünde umut dolu bir ifade olan bir adamın masasının yanı başında boş boş durduğunu gördü.

Adam tek laf edemeden Nehri hançerini çekip kabzasını bütün gücüyle masanın ahşap yüzeyine vurdu. Adam ortadan kayboldu ve kahvehaneye bir sessizlik çöktü. Birinin domino taşları takırdayarak yerlere döküldü.

Mekânın sahibi öfkeyle ona bakınca Nehri dışarıya atılmak üzere olduğunu fark edip iç çekti. Adam ilk başta tanımadığı erkeklerle dolu kahvehaneye gelmesi bir yana, namuslu bir kadının gece vakti tek başına dışarıda ne işi var deyip ona yer vermek

istememişti. Tekrar tekrar erkek akrabalarının nerede olduğunu öğrenmek istedikten sonra Nehri'nin zar sayesinde kazandığı sikkeleri görünce sonunda susmuştu ama Nehri adamın kısa süreli hoşgörüsünün bitmek üzere olduğundan şüpheleniyordu.

Ayağa kalkıp masanın üstüne biraz para bıraktıktan sonra gitti. Sokak karanlık ve alışılmadık şekilde boştu; Fransızların sokağa çıkma yasağı Mısırlıların en gececi olanlarını bile sindirip evlerinde kalmalarını sağlamıştı.

Nehri yürürken başını eğik tuttu ama kaybolduğunu anlaması uzun sürmedi. Ay parlak olsa da şehrin bu kısmına aşina değildi ve daireler çizerek aynı dar sokaktan iki defa geçip boş yere anayolu aradı.

Yorulmuş ve canı sıkılmış bir halde sessiz bir caminin girişine oturup gece oraya sığınmayı düşündü. Caminin kubbesinin üstünden parlayan uzaklardaki bir mozole gözüne ilişti. Hareketsiz kaldı. El Arafa: Ölüler Şehri.

Göz alabildiğine yayılan mezarlar ve lahitlerden oluşan, halkın pek sevdiği El Arafa, Kahire'nin cenazelere dair her şeye olan takıntısını yansıtıyordu. Mezarlık ufalanmakta olan kemikler ve çürüyen dokulardan oluşan bir omurga gibi şehrin doğu kıyısı boyunca uzanıyor ve Kahire'nin kurucularından müptelalara herkes buraya gömülüyordu. Veba birkaç yıl önce Kahire'nin konut kıtlığı sıkıntısını çözene dek burası taşradan yeni gelip gidecek başka yer bulamayanlara da ev sahipliği yapmıştı.

Bu fikir onu ürpertti. Nehri çürüyen bir kemik yığınının içine taşınmayı arzu etmek şöyle dursun, çoğu Mısırlının ölülerin yanındayken hissettiği rahatlığı bile paylaşmıyordu. Cesetleri rahatsız edici buluyordu; kokuları, sessizlikleri, her şeyleri yanlıştı. Görece çok yere seyahat etmiş tüccarlar arasında ölülerini yakan insanlar, bu şekilde Allah'ın adaletinden saklandıklarını düşünerek akıllılık ettiklerini sanan yabancılar olduğunu duymuştu. Pek de akıllılar ha, diye düşündü Nehri. Çatırdayan ateş içinde kül olmak El Arafa'nın boğucu kumlarının altına gömülmeye göre keyifli geliyordu.

Ama aynı zamanda mezarlığın eve dönmek için en iyi umudu olduğunun da farkındaydı. Daha tanıdık mahallelere gelene dek yanından kuzeye yürüyebilirdi ve sokağa çıkma yasağını uygulamak isteyen Fransız askerlerle karşılaşacak olursa saklanmak

için iyi bir yerdi; yabancılar genelde Ölüler Şehri'ne tedirginlikle yaklaşıyorlardı.

Nehri mezarlığın içine girince sokaktan tenha olsa bile en dıştaki yoldan yürüdü; oralarda birilerinin yaşadığına dair yegâne işaretler ise söndürüleli uzun zaman olmuş ocakların kokusu ve kavga eden kedilerin çığlıklarıydı. Lahitlerin sivri kuleleri ve yumuşak kubbeleri kumlu zeminin üstüne vahşi gölgeler düşürüyorlardı. Kadim binalar ihmal edilmiş gibi görünüyorlardı; Mısır'ın Osmanlı yöneticileri anavatanlarında gömülmeyi yeğlediklerinden buradaki mezarlığın bakımına çok önem vermemişlerdi. Nehri'nin hemşerilerine reva gördükleri pek çok aşağılamadan biriydi bu.

Sıcaklık aniden düşer gibi olunca Nehri titredi. Çok uzun süre önce değiştirmiş olması gereken yıpranmış deri sandaletleriyle yumuşak zeminde bir patırtıyla yürüyordu. Sepetindeki sikkelerin şıngırtısını da sayınca ortamda başka hiç ses yoktu. Halihazırda sinirleri bozuk olan Nehri lahitlere bakmaktan kaçınıyor, bunun yerine Feyyum'a gitmesinden sonra gizlice paşanın evine girmek gibi daha keyifli konuları düşünüyordu. Nehri o veremli küçük kardeşin onu kârlı bir ticaretten alıkoymasına izin verirse ne olsundu.

Yürümeye başlayalı çok olmamıştı ki arkasından alçak bir nefes sesi geldi ve hemen ardından gözünün ucuyla yakaladığı bir hareket oldu.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken kendine, *Kestirmeden gitmek isteyen başka biri olabilir,* dedi. Kahire görece güvenli bir yer olsa da Nehri gece takip edilen genç bir kadının başına pek de iyi şeyler gelmeyeceğinin farkındaydı.

Hızını kesmedi ama elini hançerinin üstüne koyup aniden mezarlığın içine doğru bir dönüş yaptı. Aceleyle yol boyunca ilerleyip uyuklayan bir sokak köpeğini irkiltti ve ardından eski Fatımi mezarlarından birinin girişinin ardına çömeldi.

Ayak sesleri peşinden geldi. Durdu. Nehri derin bir nefes alarak bıçağını kaldırdı, esip gürleyip orada kim varsa tehdit etmeye hazırlandı. Dışarı çıktı.

Donup kaldı. "*Besime?*"

Küçük kız sokağın ortasında yaklaşık on metre ileride duruyordu, başı açıktı, abayası lekeli ve yırtıktı. Nehri'ye gülümsedi. Bir esinti saçlarını arkaya savururken dişleri ay ışığında parladı.

Besime kullanılmamaktan boğuklaşmış sesiyle, "Yeniden konuş," dedi.

Nehri aniden derin bir nefes aldı. Bu kıza gerçekten de yardım etmiş miydi? Madem öyle Allah aşkına gecenin köründe tek başına mezarlıkta ne halt ediyordu?

Nehri kolunu indirip aceleyle ona doğru ilerledi. "Çocuk, gece gece burada ne yapıyorsun? Annen merak edecek."

Nehri durdu. Bir anda ortaya çıkan bulutlar ayı kapatmıştı ve karanlık olmasına rağmen Besime'nin ellerini kaplayan lekeleri görebiliyordu. Nehri dumanlı, kavrulmuş ve bir koku alınca derin bir nefes aldı.

"Bu... kan mı? Allah aşkına Besime ne oldu?"

Nehri'nin endişesini hiç fark etmediği her halinden belli olan Besime neşeyle ellerini çırptı. "Hakikaten sen misin acaba?" Ağır ağır Nehri'nin etrafında bir daire çizdi. "Yaşın hemen hemen aynı..." diye düşündü. "Hem yemin ederim hatlarında o cadıyı görüyorum ama onun dışında o kadar çok *insan* gibi görünüyorsun ki." Bakışları Nehri'nin elindeki bıçağa yöneldi. "Ama galiba emin olmanın tek bir yolu var."

Sözcükleri ağzından çıkar çıkmaz hançeri elinden kaptı; hareketleri inanılmaz hızlıydı. Nehri şaşkınlık içinde bir çığlık atıp arkaya doğru sendelerken Besime güldü. "Endişelenme küçük şifacı. Ben aptal değilim; kanını kendim sınamaya hiç niyetim yok." Hançeri elinde salladı. "Ama aklına birtakım fikirler gelmesin diye *bu* bende kalacak."

Nehri'nin nutku tutulmuştu. Besime'yi farklı bir gözle izliyordu. O eline koluna mukayyet olamayan, işkence çeken kızdan eser kalmamıştı. Ettiği tuhaf lafların dışında daha önce olmayan bir özgüvenle karşısında dururken rüzgâr saçlarını havalandırıyordu.

Besime, belki de Nehri'nin kafa karışıklığını fark ederek gözlerini kıstı. "Ne olduğumu tabii ki biliyorsundur. *Marid*lerin seni bizim hakkımızda uyarmış olmaları gerekiyor."

"*Nelerin*?" Nehri rüzgârın yerden savurduğu kumlardan gözlerini korumak için elini havaya kaldırdı. Hava kötüleşmişti. Besime'nin arkasında koyu gri ve turuncu bulutlar yıldızları tamamen örtmüştü. Rüzgâr yeniden uğuldadı, sanki kötü bir hamsin geliyor gibiydi ama henüz Kahire'nin bahar aylarındaki kum fırtınalarının zamanı gelmemişti.

Besime gökyüzüne baktı. Küçük yüzünü telaşlı bir ifade kapladı. Büyük bir hızla Nehri'nin yanına geldi. "Şu yaptığın insan büyüsü... kimi çağırdın?"

Büyü mü? Nehri ellerini kaldırdı. "Ben büyü falan yapmadım!"

Besime bir çırpıda Nehri'nin üstüne atlayıp onu en yakındaki mezarın duvarına yapıştırıp dirseğini sertçe boğazına dayadı. "Kim için şarkı söyledin?"

Nehri küçük kızın incecik kollarının gücünden şaşkına dönmüş bir halde soluk soluğa, "Ben..." dedi. "Bir... cengâver sanırım. Ama özel bir şey değildi, sadece eski bir zar şarkısıydı işte."

Alev kokulu sıcak bir rüzgâr sokağı kasıp kavurarak gelirken, Besime geriye doğru bir adım attı. "Bu mümkün değil," dedi. "O öldü. Onların hepsi öldü."

"Kim öldü?" Nehri'nin sesini rüzgârın üstünden duyurmak için bağırması gerekti. Kız koşarak ondan uzaklaşırken, "Besime, bekle!" diye bağırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Bunu uzun süre merak etmesine gerek kalmadı. Top sesinden de yüksek bir çatırtı havada şakladı. Her şey sessizleşti, aslında fazla sessizleşti ve ardından Nehri'nin ayakları yerden kesildi ve lahitlerden birinin duvarına fırlatıldı.

Tam sertçe taş duvara çarparken parlak bir ışık gözlerini kamaştırdı. Yere yığılırken yüzünü yakıcı kum yağmurundan koruyamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Kalp atışlarının normale dönmesi ve başına kanın hücum etmesiyle birlikte sokağın sessizliği de geri döndü. Gözlerinin önünde kara noktalar belirdi. Parmaklarını esnetip ayak parmaklarını kıvırdı ve hepsinin yerinde olduğunu görünce rahatladı. Kalbinin gümlemesinin yerini yavaşça kulaklarının çınlaması aldı. Tereddüt ederek kafatasının arkasında zonklayan şişkinliğe dokunup hissettiği keskin acı karşısında koyuverdiği çığlığı bastırdı.

Kıvrılıp bükülerek onu yarı yarıya gömüldüğü kumun içinden çıkmaya çalışırken, az önceki ışık patlaması yüzünden hâlâ etrafı göremiyordu. Yok, hayır, o patlama yüzünden değil diye durumun farkına vardı. O beyaz parlak ışık hâlâ sokaktaydı, sadece yoğunlaşıp kendi kendine büyüyüp küçülüyor ve ateşin kavurduğu lahitler açığa çıkıyordu. O şey *bir şeyin üstünde* büyüyüp küçülüyordu.

Besime ortada yoktu. Nehri panik içinde bacaklarını kumun altından kurtarmaya çalıştı. Tam kumdan çıkmışken o sesi duydu... bir çanın çınlaması kadar berrak, bir kaplan kadar öfkeliydi ve hayatı boyunca işitmek için kulak kabarttığı o dilde konuşuyordu.

"Süleyman'ın gözü!" diye kükredi. "Beni buraya çağıran her kimse onu *öldüreceğim*!"

BÜYÜ YOK, CİN YOK, BİZİ YİYİP BİTİRMEK İÇİN HAZIR bekleyen ruhlar da yok. Sesi duyduğunda Nehri'nin Yakup'a sarf ettiği bu kati sözler aklına geldi ve arkasına sığındığı mezar taşının ardından bakarken onunla alay ettiler. Havada hâlâ kül kokusu vardı ama sokağı dolduran ışık, sanki ortasında duran şekil tarafından emiliyormuş gibi loşlaştı. Bir erkeğe benziyordu, ayaklarının dibinde duman gibi dönüp dolanan kapkara bir kaftana bürünmüştü.

Kalan ışık da vücuduna girip kaybolunca ileriye doğru bir adım attı ve anında dengesini kaybedip kuruyup kalmış bir ağaç gövdesine tutundu. Dengesini bulurken ağacın kabuğu tuttuğu yerden alev aldı. O da geri çekilmektense iç çekip yanmakta olan ağaca yaslandı ve alevler hiç zarar vermeksizin kaftanını yaladılar.

Kaçmak şöyle dursun doğru dürüst bir cümle kuramayacak kadar dehşete düşen Nehri, adam bir kez daha seslenirken mezar taşının arkasına sığındı.

"Hayzur... eğer şaka yaptığını sanıyorsan, atalarım üstüne yemin ederim ki tüylerini teker teker yolacağım!"

Adamın tuhaf tehdidi Nehri'nin zihninde yankılandı, sözleri anlamsızdı ama dil o kadar tanıdıktı ki neredeyse kelimelerine dokunabiliyormuş gibi hissediyordu.

Neden ateşten yapılmış deli bir yaratık benim dilimi konuşuyor?

Merakına karşı koyamayarak arkasına döndü ve mezar taşının ilerisine baktı.

Yaratık kendi kendine mırıldanıp küfrederken kumu kazıyordu. Nehri izlerken o kumun içinden eğimli bir kılıç çıkartıp beline bağladı. Buna çabucak iki hançer, devasa bir gürz, bir balta, uzun bir sadak ve ışıl ışıl gümüş bir yay eklendi.

Sonunda elindeki yayla sendeleyerek sokağın sağına soluna baktı, kendisini –ne demişti–"çağıran" her kimse onu aradığı çok

barizdi. Nehri'den çok da uzun değilmiş gibi dursa da üstünde taşıdığı kapsamlı silah koleksiyonu –bir manga dolusu Fransız askeriyle savaşmaya yeterdi– korkunç ve biraz da gülünçtü. Kadim bir cengâver gibi görünmeye çalışan küçük bir çocuğa benziyordu.

Ey cengâver. Ah, En Yüce...

Adam onu arıyordu. Onu çağıran Nehri'ydi.

Yayını kaldırmış büyük adımlarla ilerlerken, "Neredesin?" diye böğürdü. Nehri'nin mezar taşına tehlikeli derecede yaklaşmak üzereydi. "Seni dört parçaya böleceğim!" Nehri'nin dilini kültürlü bir aksanla konuşurken şiirsel sesi dehşet verici tehdidiyle tezat oluşturuyordu.

Nehri'nin dört parçaya bölünmenin nasıl bir şey olduğunu birinci elden öğrenmeye hiç niyeti yoktu. Sandaletlerini çıkardı. Adam arkasında durduğu mezar taşını geçince çabucak ayağa kalkıp sessizce karşı sokaktan kaçtı.

Ne yazık ki sepetini unutmuştu. O hareket ederken, sikkeleri gecenin sessizliği içinde şangırdadı.

Adam kükredi. "Dur!"

Hızlanıp çıplak ayaklarıyla yeri döverek koştu. Kıvrılıp bükülen sokaklardan birona, bir diğerine girerek adamın kafasını karıştırmaya çalıştı.

Karanlık bir kapı görünce açıp içeri daldı. Mezarlık sessizdi, adamın peşinden geldiğini belli edecek ayak sesleri de öfkeli tehditler de duyulmuyordu. Onu atlatmış olabilir miydi?

Soğuk taşa yaslanıp soluklanırken çaresizlikle hançerini özlüyordu, gerçi o zavallı bıçağın peşindeki boğazına kadar silahlanmış adama karşı bir koruma sağlayacağı yoktu ya.

Burada kalamam. Ama Nehri önüne baktığında mezarlar dışında bir şey göremiyordu ve şehrin sokaklarına nasıl döneceği hakkında da bir fikri yoktu. Dişlerini gıcırdatıp cesaretini toplamaya çalıştı.

Allahım ne olur... ya da artık her kim dinliyorsa, diye dua etti. *İzin ver bu işten sıyrılayım, sana yemin ederim hemen yarın Yakup'tan çeyiz parası isteyeceğim. Ve* bir daha asla *başka bir zar düzenlemeyeceğim.* Tereddütle bir adım attı.

Bir ok ıslık çalarak havayı yardı.

Nehri ok şakağını yarınca çığlık attı. Öne doğru sendeleyip başına uzanınca elleri anında kandan yapış yapış oldu.

O soğuk ses konuştu. "Olduğun yerde kalmazsan bir sonraki boğazına girecek."

Nehri donup kaldı, eli hâlâ yarasındaydı. Kan pıhtılaşmaya başlamıştı bile ama yaratığa bedeninde yeni bir delik açması için bir bahane daha vermek istemiyordu.

"Arkanı dön."

Korkusunu bastırıp dönerken bakışları yerdeydi ve elleri kımıldamıyordu. "L-lütfen beni öldürme," diye kekeledi. "Benim kötü bir niye—"

Adam —ya da o artık her neyse— havayı emercesine soluk alırken sönen kömür gibi bir ses çıkardı. "Sen... sen insansın," diye fısıldadı. "Divastiyi nereden öğrendin? Onu bırak beni nasıl *duyabiliyorsun*?"

"Ben..." Nehri duraksadı, nihayet çocukluğundan beri konuştuğu dilin ismini öğrenince afallamıştı. *Divasti.*

"Bana bak." Adam ona yaklaşırken aralarındaki hava yanık limon kokusuyla ısındı.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki atışlarını duyabiliyordu. Nehri derin bir nefes alıp kendini onun bakışlarına karşılı vermeye zorladı.

Adamın yüzü çölde seyahat eden bir yolcuymuş gibi örtülüydü ama Nehri açık olsaydı dahi gözlerinden başka bir şey görebileceğini sanmıyordu. Gözleri zümrütten de yeşildi ve neredeyse doğrudan bakılamayacak denli parlaktı.

Adam gözlerini kıstı. Nehri'nin başındaki örtüsünü açarken sağ kulağına dokununca Nehri irkildi. Adamın parmak uçları o kadar sıcaktı ki kısacık dokunuşu bile tenini haşlamaya yetmişti.

Adam yumuşak bir sesle, "Şafit," dedi ama Nehri diğer sözcüklerinin aksine bu terimin anlamını çıkaramadı. "Elini çek kız, izin ver de yüzünü göreyim."

Nehri dediğini yapamadan evvel adam uzanıp elini yana itti. Artık kanı pıhtılaşmıştı. Havayla temas eden yarası kaşındı; tenının kendisini adamın gözleri önünde onardığını biliyordu.

Adam geriye doğru zıplayınca az kalsın karşı taraftaki duvara çarpıyordu. "Süleyman'ın gözül" Onu bir kez daha baştan aşağıya süzüp havayı bir köpekmiş gibi kokladı. "Sen... sen bunu nasıl yaptın?" diye öğrenmek istedi. Parlak gözleri ışıldadı. "Bu bir çeşit oyun mu? Tuzak mı kurdun bana?"

"Hayır!" Nehri içinden masum görünmek için dua ederek ellerini kaldırdı. "Oyun da yok tuzak da, yemin ederim!"

"Sesin... beni çağıran sensin." Kılıcını kaldırıp eğimli bıçağını boynuna, bir âşığın eliymiş gibi yumuşak bir dokunuşla dayadı. "Nasıl? Sen kim için çalışıyorsun?"

Nehri'nin midesi düğüm oldu. Yutkunup boğazına dayalı duran kılıçtan uzaklaşma dürtüsüyle savaştı, böyle bir hareketin kötü sonuçlanacağından hiç şüphesi yoktu.

Hızlı düşündü. "Biliyor musun... yakınlarda başka bir kız daha vardı. Bahse girerim seni çağıran odur." Parmağıyla karşı sokağı işaret ederken kendini zorlayıp biraz güvenle konuşmaya çalıştı. "O tarafa gitti."

Adam, "Yalancı!" diye tısladı ve soğuk kılıç tenine biraz daha baskı yaptı. "Sesini tanımadım mı sanıyorsun?"

Nehri paniğe kapıldı. Normalde baskı altındayken iyiydi ama öfkeden deliye dönmüş ateş ruhlarını kurnazlığıyla alt etme konusunda çok pratik yapma şansı olmamıştı. "Üzgünüm! Ben– ben sadece bir şarkı söyledim... niyetim şey etmek değildi... Ay!" Kılıç tenine biraz daha bastırılıp kan çıkarınca çığlık attı.

Adam kılıcı geri çekip yüzüne yaklaştırarak metal yüzeyindeki kırmızı kan lekesini inceledi. Kanı koklayıp yüz örtüsüne biraz daha yaklaştırdı.

"Ah Allahım..." Nehri'nin midesi altüst oldu. Yakup haklıydı; anlamadığı büyülere bulaşmıştı ve şimdi de bunun bedelini ödüyordu. "Eğer beni yiyeceksen–"

"Seni *yemek* mi?" Adam tiksinmiş gibi bir ses çıkardı. "Kanının kokusu bile beni bir ay boyunca yemekten alıkoyacak kadar berbat." Kılıcı indirdi. "Sen topraktan doğmuş gibi kokuyorsun. Sen illüzyon değilsin."

Nehri gözlerini kırpıştırdı ama bu tuhaf açıklamayı sorgulayamadan önce yerden şiddetli bir homurtu yükseldi.

Adam yan taraftaki mezara dokundu ve titremekte olan mezar taşlarına çok bariz bir endişe ifadesiyle baktı. "Burası bir mezarlık mı?"

Nehri bunun bariz olduğunu düşünmüştü. "Kahire'nin en büyüğü."

"O halde çok zamanımız yok." Adam ona dönmeden önce sokağı kontrol etti. "Sorularıma cevap vermeni istiyorum, kısa ve samimi yanıtlar. Beni buraya çağırmak niyetinde miydin?"

"Hayır."

"Burada yaşayan akrabaların var mı?"

Bunun ne gibi bir önemi olabilir? "Hayır, sadece ben varım."

Telaşlı bir sesle, "Peki daha önce hiç buna benzer bir şey yaptın mı?" diye sordu. "Sıradışı herhangi bir şey?"

Bütün hayatım boyunca. Nehri tereddüt etti. Ama dehşete kapılmış da olsa anadilinin sesi baş döndürücüydü ve gizemli yabancının konuşmaya devam etmesini istiyordu.

Dolayısıyla üstüne düşünüp vazgeçemeden cevap ağzından dökülüverdi. "Daha önce hiç 'birilerini çağırdığım' olmadı ama şifacıyım. Senin de gördüğün gibi." Şakağına dokundu.

Adam yüzüne bakarken gözleri o kadar büyüdü ki Nehri'nin bakışlarını kaçırması gerekti. "Başkalarını iyileştirebilir misin?" Adam soruyu tuhaf şekilde yumuşak ve çaresiz bir sesle, sanki cevabı hem biliyor hem de duymaktan korkuyormuş gibi sormuştu.

Yer büküldü ve aralarındaki mezar taşı ufalanıp toz oldu. Nehri aniden soluk alıp onları çevreleyen binaları gözden geçirdi, aniden ne kadar eski ve yıkılmak üzereymiş gibi göründüklerini fark etti. "Bir deprem..."

"Keşke o kadar talihli olsak." Adam çevik bir hareketle un ufak olmuş mezar taşını aşıp Nehri'nin kolunu kaptı.

Nehri, "Ya!" diye karşı çıktı; adamın sıcak dokunuşu ince kol yeninin üstünden tenini yakıyordu. "Bırak beni!"

Adam kolunu daha da sıkı tuttu. "Buradan nasıl çıkarız?"

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum!" Kıvrılıp kurtulmaya çalıştı ama sonra donup kaldı.

Dar mezarlık yollarının sonunda iki tane ince, eğilmiş figür duruyordu. Bir üçüncüsü de kırılmış çerçevesi yerde duran pencereden sarkmıştı. Nehri'nin üçünün de ölü olduklarını anlamak için kalp atışlarını duymaya ihtiyacı yoktu. Kefenlerinin lime lime olmuş kalıntıları kurumuş bedenlerinden sarkıyor, çürümüş et kokusu havayı dolduruyordu.

"Allahım sen bizi koru," diye fısıldarken ağzı kurudu. "Bunlar- bunlar- ne bunlar?"

Adam, "Hortlaklar," diye karşılık verdi. Nehri'nin kolunu bırakıp kılıcını kızın ellerine itti. "Bunu al."

Nehri o şeyi neredeyse kaldıramıyordu bile. Adam yayını çıkarıp bir ok yerleştirirken Nehri kılıcı beceriksizce iki eliyle birden tuttu.

"Bakıyorum hizmetkârlarımı bulmuşsun."

Ses arkalarından gelmişti, genç bir kızdan çıkmış gibiydi. Nehri arkasına döndü. Besime birkaç adım ilerilerinde duruyordu.

Adam göz açıp kapayıncaya kadar genç kıza nişan almıştı bile. "İfrit," diye tısladı.

Besime kibarca gülümsedi. "Afşin," diye selam verdi. "Ne hoş bir sürpriz. Son duyduğumda insan efendilerinin hizmetinde tamamen delirip ölmüştün."

Adam irkilip kirişi daha da gerdi. "Cehenneme git iblis."

Besime güldü. "Tabii tabii ama bak buna hiç lüzum yok. Duymadın mı, artık aynı taraftayız?" Sırıtıp onlara yaklaştı. Nehri kara gözlerinde kötücül bir gülümseme görebiliyordu. "En yeni Banu Nahide'ye yarım etmek için elinden geleni yapacaksın, değil mi?"

En yeni ne? Ama bu terimin adam için bir anlamı olmalıydı çünkü kirişi tutan elleri titredi.

Titreyen bir sesle, "*Nahidler* öldüler," dedi. "Siz zebaniler hepsini öldürdünüz."

Besime omuz silkti. "Elimizden geleni yaptık. Ama bunlar hep geçmişte kaldı, herhalde." Nehri'ye göz kırptı. "Gel." Eliyle onu yanına çağırdı. "Bunu zorlaştırmak için bir neden yok."

Adam –Besime'nin dediği şekliyle Afşin– aralarına girdi. "Eğer biraz daha yaklaşırsan seni o zavallı çocuğun bedeninden koparıp alırım."

Besime başıyla kabaca mezarları işaret etti. "Etrafına bak seni aptal. Burada benim türüme borcu olan kaç kişi olduğunu biliyor musun? Tek kelime ettiğim anda ikinizi de çiğ çiğ yerler."

Çiğ çiğ yerler mi? Nehri anında Afşin'den uzaklaştı. "Bekle! Ne var biliyor musun? Belki de benim sadece–"

Soğuk ve keskin bir şey ayak bileğini kavradı. Aşağıya baktı. Bağlı bulunduğu kolun ucu hâlâ toprak altında olan kemikli bir el onu sımsıkı tutuyordu. Onu sertçe çekince Nehri tökezledi ve yere düşerken başının üstünden bir ok vınlayarak geçti.

Nehri kazayla kendi ayağını koparmamaya dikkat ederek Afşin'in kılıcını iskelet ele savurdu. "Defol git, defol git!" diye çığlık atarken kemikleri teninde hissetmek bedenindeki her tüyün diken diken olmasına neden oldu. Göz ucuyla Besime'nin yere düştüğünü gördü.

Afşin koşarak yanına geldi ve Nehri ayak bileğini tutan eli, kılıcın kabzasıyla ezerken onu tutup ayağa kaldırdı. Nehri kıvrılıp Afşin'in elinden kurtuldu ve kılıcını savurdu. "Onu öldürdün!"

Afşin kılıçtan kurtulmak için geriye doğru sıçradı. "Onun tarafına geçecektin!" Hortlaklar inleyince kılıcı kapıp geri aldı ve Nehri'nin elini kavradı. "Tartışacak zamanımız yok. Hadi gel!"

Yer sarsılırken en yakındaki sokağa doğru koştular. Mezarlardan biri patlayarak açıldı ve iki ceset Nehri'nin üstüne atıldılar. Afşin'in kılıcı bir an parıldadı ve ardından iki kelle yere düştü.

Afşin, Nehri'yi dar bir sokağa çekti. "Buradan çıkmamız lazım. Hortlaklar büyük ihtimalle mezarlığı terk edemezler."

"*Büyük ihtimalle* mi? Yani bu şeylerin dışarı çıkıp Kahire halkıyla ziyafet çekme ihtimalleri olduğunu mu söylüyorsun?"

Afşin düşüncelere dalmış gibi göründü. "Aslında bu dikkatlerini dağıtırdı..." Belki de Nehri'nin yüzündeki dehşet ifadesini gördüğü için çabucak konuyu değiştirdi. "Her koşulda buradan hemen gitmemiz lazım."

"Ben..." Nehri etrafına bakındı ama mezarlığın derinlerindeydiler. "Nasıl çıkılacağını bilmiyorum."

Afşin iç çekti. "O zaman kendi çıkış yolumuzu kendimiz yapacağız." Başını sallayarak onları çevreleyen mozoleleri işaret etti. "Şu binalarda bir halı bulabilir miyim?"

"*Halı* mı? Halının bize ne yardımı dokunacak?"

Yanlarındaki mezar taşları titrediler. Afşin susması için işaret etti. "Sessiz ol," diye fısıldadı. "Daha fazlasını uyandıracaksın."

Nehri sertçe yutkundu, bu ölülere yem olmaktan kurtulmak anlamına geliyorsa Afşin'le şansını denemeye hazırdı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir halı bul, kilim ya da perde de olur, kumaştan ve ikimizin de üstüne çıkabileceği kadar büyük bir şey."

"Ama neden—"

Afşin sözünü kesip bir parmağını karşı sokaktan gelen korkunç seslere doğru salladı. "Daha fazla soru sormak yok."

Nehri mezarları inceledi. Birinin dışına bir süpürge dayanmıştı ve ahşap pencereleri yeniymiş gibi duruyordu. Büyüktü, muhtemelen ziyaretçiler için küçük bir odası olanlardandı. "Gel şunu deneyelim."

Sessizce sokak boyunca ilerlediler. Nehri kapıyı açmayı denese de yerinden kımıldamadı.

"Kilitli," dedi. "Bana hançerlerinden birini ver, kilidi onunla açarım."

Afşin avucunu kaldırınca kapı kıymıklar saçarak içeriye doğru patladı. "Sen git, ben girişi koruyacağım."

Nehri arkasına baktı. Ses dikkat çekmişti bile; bir grup hortlak üstlerine doğru koşuyordu. "Bunlar... *hızlanıyorlar mı?*"

"Lanetin ısınması zaman alıyor."

Nehri'nin beti benzi attı. "Hepsini öldürmen mümkün değil."

Afşin onu içeriye itti. "O zaman acele et!"

Nehri'nin suratı asıldı ama telaşla yıkık kapının üstünden geçti. Lahit sokaktan da karanlıktı. Tek ışık kaynağı, oyma panelleri aşıp yere karmaşık desenler halinde gölgeler düşüren ay ışığıydı.

Nehri gözlerinin karanlığa uyum sağlamasını bekledi. Kalbi delicesine atıyordu. *Bir evde alınacak neler varmış diye elden geçirmekten farkı yok. Bunu bin defa yaptın.* Ellerini yerde açık duran bir kutunun içindekilerin üstünden geçirdi. Kutunun içinde tozlu bir çanak ve susuz ziyaretçileri bekleyen, özenle birbirlerinin içine yerleştirilmiş birkaç tane kap vardı. Nehri ilerledi. Mezar ziyaretçi ağırlayacak şekilde tasarlandıysa ziyaret edilecek bir yer olmalıydı. Ve eğer Allah şefkatini gösterirse ve bu merhumun ailesi saygınsa orada halıları olurdu.

Mekânın planını çözmeye çalışırken yönünü bulabilmek için bir elini duvardan ayırmadan daha da içeriye doğru ilerledi. Nehri daha önce hiçbir mezarın içinde bulunmamıştı; tanıdığı kimse onun gibi birisini atalarının mezarlarının yakınında istemezdi.

Bir hortlağın genizden gelen çığlığı havada çınladı ve bunu büyük bir hızla dış duvardan gelen ağır darbe sesleri takip etti. Nehri daha hızlı hareket ederek karanlığın içine baktı, iki oda seçebildi. İlkinde içeri tıkıştırılmış dört ağır lahit bulunuyordu ama bir sonraki bir oturma odası gibi görünüyordu. Karanlık bir köşede dürülmüş duran bir şey vardı. Aceleyle yanına gidip ona dokundu... bir halı. Şükürler olsun.

Dürülmüş duran halı ondan hem daha uzun hem de ağırdı. Nehri halıyı sürükleye sürükleye çıkışa olan yolu yarılamıştı ki yumuşak bir ses dikkatini çekti. Yukarıya baktı ve yüzünün yanından aşağı dökülen ağız dolusu kumlu tuz yuttu. Sanki mezarın içine

çekiliyormuş gibi daha da fazla kum ayaklarına sürtünerek geçti.

İçerisi ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Nehri endişelenerek halıyı bıraktı ve pencereden dışarıya baktı.

Çürüme ve leş kokusu onu neredeyse bayıltıyordu ama bir anlığına Afşin'i gördü, bir ceset yığınının ortasında duruyordu. Yayı yoktu; bir elinde iç organ parçalarıyla kaplı gürzünü ve diğerinde de parıltılı çelik yüzeyinden kara bir sıvı damlayan kılıcını görüyordu. Omuzları düşmüş, başı yenildiğinin bilinciyle öne eğilmişti. Nehri sokağın ilerisinden daha da çok hortlağın geldiğini görebiliyordu. Allah aşkına, buraya gömülü herkesin mi iblislere borcu vardı?

Afşin silahlarını yere attı, boş ellerini dua edermiş gibi yavaşça havaya kaldırırken Nehri, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Daha bir sürü..." Uyarı cümlesini bitiremedi.

Her kum parçacığı, görünürdeki her toz zerresi son hız Afşin'in ellerinin hareketine karşılık vermek üzere harekete geçip sokağın ortasında kıvrılıp dönen bir hortum oluşturdular. Afşin derin bir nefes alıp ellerini hızla ileriye doğru uzattı.

Hortum ona doğru koşan hortlaklara doğru patlarken havada bir şaklama sesi duyuldu. Nehri bir basınç dalgasının duvarı sarstığını hissetti ve açık duran pencereden içeriye kum doldu.

Ve onlar, rüzgârları kontrol edip çöllerin efendileri olacaklar. Ve yolunu kaybedip onların topraklarına düşen her seyyah orada sonunu bulacak...

Bu mısra teklifsizce aklına gelmişti, doğaüstü konular hakkında bilgelik sahibiymiş numarası yaptığı yıllarda duyduğu bir şeydi. Bu mısranın bahsettiği tek bir yaratık vardı, Mağrip'ten Hindistan'a sadece tek bir varlık yılmaz savaşçılarla maharetli tüccarların kalbini dehşete boğuyordu. İnsanoğlunu aldatıp dehşete düşürmek için yaşadığı iddia edilen kadim bir varlık. Yani bir cin.

Afşin bir cindi. Tepeden tırnağa, sahici bir cindi.

Bunun farkına varmak dikkatini dağıtmıştı, hatta bir anlığına nerede olduğunu bile unutmuştu. Dolayısıyla kemikli eller onu geriye çekip bir şey dişlerini omzuna geçirdiğinde buna hazırlıksız yakalandı.

Nehri bağırdı, derin bir ısırık olmadığı için acıdan çok şaşkınlıktan. Hortlağı sırtından atmaya çalıştı ama o bacaklarını vücuduna dolayıp onu yere çalarak bedenine bir yengeç gibi yapıştı.

Nehri bir dirseğini kurtarmayı başarıp hortlağı sertçe itti. Yaratık üstünden düştü ama omzunun önemli bir kısmını da beraberinde götürdü. Nehri'nin nefesi kesildi; açığa çıkmış etinin yakıcı acısı gözünün önünde yıldızların çakmasına neden oldu.

Hortlak boynuna diş geçirmeye çalışınca Nehri telaşla geriledi. Yaratığın bedeni çok eski değildi; şişmiş eti ve uzuvları hâlâ lime lime olmuş kefeniyle kaplıydı. Ama gözleri kurtçuklarla dolu dehşet verici, cerahat saçan birer harabeydi.

Nehri arkasındaki hareketi çok geç fark etti. İkinci bir hortlak onu yakınına çekip kollarını kıstırdı.

"Afşin!" diye bağırdı.

Hortlaklar onu yere doğru çektiler. İlki sipsivri tırnaklarını karnının üstünden geçirip abayasında bir yarık açtı. Kanayan teninin üstünde sert dilini gezdirirken mutlulukla iç çekti ve Nehri'nin bütün bedeni hissettiği tiksintiyle titredi. Bütün gücüyle onlara karşı mücadele edip sonunda yumruğunu ensesine doğru uzanan hortlağın suratına geçirmeyi başardı. "Çekil üstümden!" diye bağırdı. Ona bir kez daha vurmayı denedi ama yaratık yumruğunu yakalayıp kolunu sertçe çekti. Dirseğinde bir şey koptu ama Nehri acıyı neredeyse fark etmedi bile.

Çünkü aynı anda hortlak boğazını ısırdı.

Nehri'nin ağzına kan doldu. Gözleri arkaya doğru kaydı. Acı azalıyor ve görüşü zayıflıyordu, dolayısıyla cinin yaklaştığını görmedi; sadece hiddet dolu bir kükreme, kılıcın havayı yırtarken çıkardığı ses ve iki tok düşme sesi duydu. Hortlaklardan biri üstüne yığıldı.

Bedeninin altında yapış yapış, sıcak kan birikiyordu. Yerden kaldırılıp mezarın dışına taşınırken "Hayır... hayır, yapma," diye mırıldandı. Gece havasının serinliği tenini ürpertti.

Yumuşak bir şeyin üstündeydi ve bir anda hiç ağırlığı kalmamış gibi oldu. Hafif bir hareket hissi vardı.

Bir ses Nehri'nin o güne dek başka birinin konuştuğunu bile duymadığı bir dilde, "Üzgünüm kızım," dedi. "Ama seninle benim işimiz bitmedi."

3

NEHRİ

Nehri daha gözlerini açmadan yolunda olmayan bir şey olduğunu anlamıştı.

Kapalı duran gözkapaklarına rağmen güneş parlaktı –hem de çok– ve abayası ıslak bir şekilde karnına yapılmıştı. Nazik bir esinti yüzünü okşuyordu. İnleyip yuvarlanarak battaniyesine sığınmaya çalıştı.

Ama battaniyesi yerine yüzünü kaplayan kumla karşılaştı. Kumu tükürüp doğrularak oturdu ve gözlerini ovuşturdu. Gözlerini kırpıştırdı.

Kesinlikle Kahire'de değildi.

Hurma palmiyeleri ve bodur çalılardan oluşan gölgelik bir koru onu çevreliyordu; sarp kayalıklar, parlak mavi göğün bir kısmını kapatıyordu. Ağaçların arkasındaysa her yönde göz alabildiğine uzanan altın kumlarıyla parlayan çölden başka bir şey yoktu.

Ve tam karşısında da cin duruyordu.

Küçük bir ateşin dumanı tüten kalıntılarının üstüne kedi gibi çömelmişti –yanmış yaş odunun keskin kokusu havayı dolduruyordu– cin parlak yeşil gözlerini ona tereddütlü bir merakla yöneltmişti. Kabzasına lapis ve akiklerden sarmal bir desen işlenmiş güzel bir hançeri is kaplı elinde tutuyordu. Nehri onu karşıdan izlerken kumun üstünde gezdirdiği hançerin metali güneş ışığıyla

parlıyordu. Diğer silahları arkasında bir yığın halinde duruyordu. Nehri eline gelen ilk sopayı kapıp tehditkâr olduğunu umduğu bir tavırla tuttu. "Geri dur," diye uyardı.

Cin dudaklarını büzdü, etkilenmediği çok belliydi. Ama bu hareketi dikkatini dudaklarına çekti ve Nehri kapatılmamış yüzünü ilk defa iyice gördüğünü fark edip afalladı. Görünürde herhangi bir kanat ya da boynuz olmamasına karşın açık kahverengi teni doğal olmayan bir parıltıya sahipti ve kulakları kıvrılıp sivri bir şekilde son buluyordu. Kendisininki kadar imkânsız bir siyahlıktaki kıvırcık saçları omuzlarına dökülüyor, uzun kirpikleri ve kalın kaşlarıyla keskin hatlı, yakışıklı yüzünü çerçeveliyordu. Sol şakağında bir dövme vardı; geleneksel bir kanatın üstünden geçen tek bir ok. Cildinde hiç kırışıklık yoktu ama mücevher parlaklığındaki bakışlarında zamanın ötesinde bir şey vardı. Otuz yaşında da yüz otuz yaşında da olabilirdi.

Güzeldi; çarpıcı ve *korkutucu* derecede güzeldi. Bir kaplanın insanın boğazını parçalamadan hemen önce sahip olduğuna benzer türde bir cazibesi olduğunu düşünüyordu Nehri. Midesi korkuyla büzülürken kalbi hayranlıkla tekledi.

Aniden açık kaldığını fark ettiği ağzını kapattı. "B-beni nereye getirdin?" diye kekeledi Nehri. Cin onun diline ne demişti? Divasti miydi? Tamam, buydu. Divasti dilinde kekeledi.

Cin gözlerini üstünden ayırmadı, dikkat çekici yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi. "Doğuya."

"Doğu mu?" diye tekrarladı.

Cin başını yana eğip Nehri'ye ahmağın tekiymiş gibi baktı. "Güneşin ilerlediği yönün tersine doğru."

Nehri derinlerde bir yerde gıcık olduğunu hissetti. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyorum..." Cin ses tonunu duyunca surat astı ve Nehri de hançere tedirginlikle baktı. Daha uzlaşmacı bir tavırla "Sen... sen belli ki bununla kafayı bozmuşsun," diyerek ayağa kalkarken silahı işaret etti. "O halde neden seni yalnız bırakıp—"

"Otur."

"Hakikaten hiç lü—"

"Otur."

Nehri kendini yere bıraktı. Ama aralarındaki sessizlik çok uzayınca sonunda iyice gerilip patladı. "Oturduk bakalım. Ne olacak

şimdi? Beni de Besime'ye yaptığın gibi öldürecek misin yoksa ben susuzluktan ölünceye değin birbirimize mi bakacağız?"

Cin yeniden dudaklarını büzdü ve Nehri kara sevdadan mustarip bazı müşterilerini aniden anlamaya başlayıp ona dik dik bakmamaya çalıştı. Ama cinin bundan sonra söylediği bu gibi düşünceleri aklından çıkardı.

"O kıza yaptığım şey merhamet göstermekti. İfrit ona musallat olduğu anda kaderi belli olmuştu: Onlar ele geçirdikleri bedenleri yakıp tüketirler."

Nehri yalpaladı. *Ah Allahım... Besime beni affet.* "Ben- ben onu çağırmayı... Besime'ye zarar vermeyi istememiştim. Yemin ederim." Titreyerek nefes aldı. "Sen onu öldürdüğünde... ifriti de öldürmüş mü oldun?"

"Denedim. Kız ölmeden önce kaçmış olabilir."

Nehri, Besime'nin narin gülümsemesini ve annesinin sessiz gücünü hatırlayıp dudağını ısırdı. Ama şu an için suçluluğunu içine gömmek zorundaydı. "Yani... o bir ifritse, o halde sen nesin? Bir çeşit cin mi?"

Adamın yüzünde tiksinmiş gibi bir ifade belirdi. "Ben cin min değilim. Ben Div'im." Dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. "Kendilerine cin diyen Divlerin halkımıza hiç saygıları yoktur. Onlar sadece yok edilmeyi hak eden hainlerdir."

Sesindeki nefret, taze bir korkunun Nehri'nin bedenine yayılmasına neden oldu. "Ya," derken soluğu kesildi. Bu ikisinin arasındaki farkın ne olduğuna dair pek bir fikri yoktu ama görünüşe bakılırsa bu konuyu deşmemek akıllıca olacaktı. "Benim hatam." Titremelerini gizlemek için ellerini dizlerine bastırdı. "Senin... senin bir ismin var mı?"

Adamın parlak gözleri kısıldı. "Bunu sormaman gerektiğini biliyor olman lazım."

"Neden?"

"İsimlerin gücü vardır. Halkım isimlerini öyle önlerine gelene vermezler."

"Besime sana Afşin dedi."

Div başını iki yana salladı. "Bu sadece bir unvan... hem de eski ve oldukça işe yaramaz bir unvan."

"Yani bana gerçek ismini söylemeyecek misin?"

"Hayır."

Sesi geçen gece olduğundan da düşmanca geliyordu. Nehri boğazını temizleyip sakinliğini korumaya çalıştı. "Benden ne istiyorsun?"

Div sorusunu duymazdan geldi. "Susadın mı?"

Susamak fiili hissettiğini ifade etmekte son derece yetersiz kalıyordu; Nehri boğazından aşağı kum dökülmüş gibi hissediyordu ve geçen gece yaşananlar düşünülecek olursa bunun doğru olma ihtimali mevcuttu. Karnı da guruldayarak ona saatlerdir ağzına tek bir lokma koymadığını hatırlatıyordu.

Div cüppesinin içinden bir su tulumu çıkardı ama Nehri ona uzanınca geri çekti. "İlk olarak ben sana bazı sorular soracağım. Bunları yanıtlayacaksın. Hem de *dürüstçe* yanıtlayacaksın. Gözüme bir yalancıymışsın gibi göründün."

Hem de nasıl, bir bilsen. Sakin bir sesle, "Tamam," dedi.

"Bana kendinden bahset. İsmin nedir, ailen kimdir? Halkın nereden geliyor?"

Nehri bir kaşını kaldırdı. "Neden sen benim adımı öğrenirken ben senin adını öğrenemiyorum?"

"Çünkü benim suyum var."

Nehri somurttu ama ona gerçeği söylemeye karar verdi. Tabii şimdilik. "Benim ismin Nehri. Ailem yok. Halkımın nereli olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Div asık suratıyla kelimeyi uzata uzata, "Nehri," dedi. "Hem de hiç akraban yok... emin misin?"

Div ikinci defa ailesi hakkında soru soruyordu. "Bildiğim kadarıyla öyle."

"Peki sana Divastiyi kim öğretti?"

"Kimse bana öğretmedi. Anadilimin bu olduğunu düşünüyorum. En azından kendimi bildim bileli bu dili konuşabiliyordum. Ayrıca..." Nehri tereddüt etti. Sonuçlarını çocukken öğrendiği için bu konular hakkında hiç konuşmazdı.

Hah, neden olmasın? Belki de hakikaten sorularıma cevabı vardır. "Çocukluğumdan beri istediğim her dili öğrenebiliyorum," diye ekledi. "Her lehçeyi. Benimle konuşmak için kullanılan her dili anlayıp o dilde karşılık verebiliyorum."

Div arkasına yaslanıp sertçe nefes aldı. "Bunu sınayabilirim," dedi. Ama Divasti konuşmadı, tuhaf bir şekilde yuvarlanmış ve tiz heceleri olan yeni bir dilde konuştu.

Nehri sesleri özümseyip üstünden akıp gitmelerine izin verdi. Dudaklarını açtığı anda vermesi gereken karşılık içine doğdu. "Başla bakalım."

Div öne eğildi, gözleri meydan okuması karşısında parlıyordu. "Kimsesizler mezarlığının içinden sürüklenerek çıkarılmış bir sokak kızına benziyorsun."

Bu dil daha da tuhaftı, müzikal ve yavaştı, konuşmadan çok mırıldamaya benziyordu. Nehri öfkeyle baktı. "Ben de birilerinin seni kimsesizler mezarlığında yerlerde sürüklemesini dilerdim."

Adamın gözlerindeki ışık azaldı. Divasti dilinde, "Demek dediğin doğru," diye mırıldandı. "Ve nereden geldiğine dair bir fikrin yok ha?"

Nehri ellerini havaya kaldırdı. "Sana daha kaç defa öyle olduğunu söylemem lazım?"

"Peki o zaman şimdiki hayatından ne haber? Nasıl yaşıyorsun? Evli misin?" Yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Çocuğun var mı?"

Nehri gözlerini su tulumundan alamıyordu. Sinirlenip, "Neden merak ediyorsun? *Sen* evli misin?" diye karşılığı yapıştırdı. Div ona öfkeyle baktı. "Tamam. Evli değilim. Yalnız yaşıyorum. Bir aktarda çalışıyorum... bir çeşit asistan olarak."

"Dün gece kilit açmakla ilgili bir şeyler söyledin."

Hay lanet, hiçbir şey gözünden kaçmıyordu. "Bazen ek gelir olsun diye... *alternatif*... görevler üstleniyorum."

Cin –div diye kendini düzeltti– gözlerini kıstı. "O halde bir çeşit hırsızsın, doğru mu?"

"Bu yaptığımı değerlendirmek için çok dar kafalı bir bakış açısı. Ben kendimi daha çok bir hassas işler tüccarı olarak görüyorum."

"Bu seni daha az suçlu yapmıyor."

"Ah, ama cinlerle divler arasında ince bir ayrım var, değil mi?"

Adam onu ısıracakmış gibi bakarken cüppesinin yeni dumana dönüştü ve Nehri de çabucak konuyu değiştirdi. "Başka işler yapıyorum. Muska yazıyorum, biraz şifacılık yapıyorum..."

Div gözlerini kırpıştırdı, daha parlak ve yoğun bir hale geldiler. "Demek başkalarını *iyileştirebiliyorsun* ha?" Sesi bomboştu. "Nasıl?"

Nehri, "Bilmiyorum," diye kabul etti. "Genelde hastalıkları iyileştirmeme göre daha iyi sezebiliyorum. Bir koku yanlış geliyor

ya da vücudun bir kısmına gölge düşmüş oluyor." Duraksayıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Açıklaması zor. Konumlarını hissedebildiğim için bebek doğurtmada iyiyim. Ve ellerimi insanların üstüne koyduğum zaman da... iyi olmalarını istiyorum yani... parçaların kendilerini tamir ettiklerini düşünüyorum. Bazen işe yarıyor, bazen de yaramıyor."

O konuştukça adamın yüzü daha da allak bullak oluyordu. Kollarını kavuşturunca kaslı kollarının silueti duman rengi kumaşın üstünden belli oldu. "Peki ya iyileştiremediklerin... onlardan aldığın parayı geri verdiğini varsayıyorum."

Nehri gülmeye başladı ama daha sonra onun ciddi olduğunu anladı. "Tabii."

Div, "Bu imkânsız," diye beyan etti. Ayağa kalkıp gerçek doğasını gizleyen bir zarafetle ileri geri yürümeye başladı. "Nahidler asla... bir insanla yapmazlardı."

Nehri dikkatinin dağılmasından istifade edip su tulumunu kapıp kapağını koparırcasına açtı. Su daha önce içtiği hiçbir şeyin olmadığı kadar lezzetli, taze ve tatlıydı.

Div ona döndü. "Yani elindeki bu güçlerle sessiz sedasız yaşıyorsun, öyle mi?" diye sordu. "Bunlara neden sahip olduğunu hiç merak etmedin mi? Süleyman'ın gözü... devletleri deviriyor olabilirdin ama bunun yerinden köylülerden para çalmakla yetiniyorsun!"

Sözleri Nehri'yi öfkelendirmişti. Tulumu bıraktı. "Ben köylülerden *hiçbir şey çalmıyorum*," diye patladı. "Ve sen de dünyam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, dolayısıyla beni yargılama. Beş yaşındayken sokaklarda yaşamaya başlayıp kimsenin anlamadığı bir dili konuş da neler oluyormuş görelim bakalım. Hangi çocuğun veremden ilk öleceğini tahmin edersin ve müdireye kafasında büyüyen bir gölge olduğunu söylediğin için girdiğin her yetimhaneden atılırsın." Kısa süreliğine anılarıyla baş edemediğinden öfkeden küplere binmişti. "Ben hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorum."

Div, "Peki ya beni çağırman?" diye sorarken sesinde özür dilediğine dair hiçbir emare yoktu. "Bunu da mı hayatta kalmak için yaptın?"

"Hayır, bunu aptalca bir törenin bir parçası olarak yaptım." Durakladı. Demek o kadar da aptalca değilmiş; Yakup en baş-

tan beri kendisinin olmayan geleneklere bulaşmaması gerektiğini söylerken haklıymış. "Şarkılardan birini Divasti söyledim, ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu." Bunu yüksek sesle söylemenin Besime için hissettiği suçluluğu hafifletmek konusunda hiçbir faydası olmamıştı ama yine de devam etti. "Yapabildiğim şeyler dışında hiç tuhaf bir şey görmemiştim. Büyülü hiçbir şeye rastlamadım, *senin* gibi bir şeye denk gelmediğim kesin. Böyle şeylerin var olduğunu hiç düşünmezdim."

"Yani bu aptalcaymış." Nehri ona öfkeyle baksa da o omuz silkmekle yetindi. "Senin yeteneklerin yeterince kanıt sağlamıyor muydu?"

Nehri başını iki yana salladı "Anlamıyorsun." Hakikaten anlayamıyordu. Onun hayatını yaşamamış, batmamak için, rüşvetlerini yetiştirebilmek için hiç durmaksızın iş peşinde koşturmanın nasıl bir şey olduğunu görmemişti. Başka hiçbir şey için zamanı olmamıştı. Tek önemi olan elindeki sikkelerdi, sahip olduğu tek gerçek güç hep bu olmuştu.

Ve lafı açılmışken... Nehri etrafına bakındı. "Yanımdaki sepet, o nereye gitti?" Div boş boş bakınca paniğe kapıldı. "Bana onu arkada bıraktığını söyleme!" Sepeti aramak için ayağa fırladı ama büyük bir ağacın gölgesine serilmiş halı dışında bir şey göremedi.

Div alaycı bir ifadeyle, "Canımızı kurtarmak için kaçıyorduk," dedi. "Eşyalarını toplayarak zaman kaybedeceğimi mi sandın?"

Nehri'nin elleri şakaklarına doğru fırladı. Bir gecede küçük bir servet kaybetmişti. Ve evdeki zulası, sahipsiz kaldığı için kaybedecekleri bundan daha da fazlaydı. Nehri'nin kalp atışları hızlandı; Kahire'ye dönmeliydi. Düzenlediği zar ve ortadan kaybolmasının ardından çıkacak söylentileri düşünecek olursa mal sahibinin mekânı yağmalaması için çok zaman geçmesi gerekmeyecekti.

"Geri dönmem lazım," dedi. Onu biraz pohpohlamanın zararı olmayacağını düşünerek, "Lütfen. Seni çağırmak gibi bir niyetim yoktu. Ve beni hortlaklardan kurtardığın için sana minnettarım," diye ekledi. "Ama ben sadece evime dönmek istiyorum."

Adamın yüzünden karanlık bir ifade geçti. "Ah, evet evine döneceğini düşünüyorum. Ama bu Kahire olmayacak."

"Affedersin?"

Div yürüyüp uzaklaşmaya başlamıştı bile. "İnsan dünyasına dönemezsin." Ağacın gölgesindeki halının üstüne çöküp çizme-

lerini çıkardı. Kısa konuşmaları sırasında yaşlanmış gibi görünüyordu, yüzüne bitkinliğin gölgesi düşmüştü. "Bu bizim kanunumuza aykırı ve ifritler çoktan peşine düşmüşler bile. Bir gün bile hayatta kalamazsın."

"Bu senin sorunun değil!"

"Evet, benim sorunum." Kollarını başının altına koyup uzandı. "Ne yazık ki sen de öylesin."

Nehri'nin sırtından aşağıya bir ürperti indi. Ailesi hakkındaki mânâlı sorular, yeteneklerini öğrendiği zaman kapıldığı ve güçlükle gizleyebildiği hayal kırıklığı... "Benim hakkımda ne biliyorsun? Bu şeyleri neden yapabildiğimi biliyor musun?"

Div omuz silkti. "Bazı şüphelerim var."

"Neymiş *bunlar*?" diye sorguladı. "Bana da anlatsana."

"Eğer anlatırsam beni rahat bırakacak mısın?"

Hayır. Başıyla onayladı. "Evet."

"Senin bir şafit olduğunu düşünüyorum."

Mezarlıkta da ona böyle seslenmişti. Ama bu sözcük hâlâ tanıdık gelmiyordu. "Şafit ne demek?"

"Karışık kanı olanlara öyle diyoruz. Benim ırkım insanların etrafındayken biraz... *nefsine düşkün* davrandığında böyle oluyor."

"Nefsine düşkün mü?" Adamın sözcüklerinin anlamı netleşince aniden derin bir soluk aldı. "Bende div kanı olduğunu mu düşünüyorsun? Senin gibi olduğumu mu?"

"İnan bana böyle bir şeyi tıpkı senin kadar rahatsız edici buluyorum." Durumu onaylamadığını belli etmek için dilini şaklattı. "Nahidlerin kuralları bu şekilde çiğneyebileceklerine ihtimal vermezdim."

Nehri'nin kafası her geçen dakika biraz daha karışıyordu. "Nahid denen şey nedir? Besime de bana öyle seslenmişti, değil mi?"

Adamın çenesinde bir kas seğirdi ve Nehri gözlerinin bir anlığına duygusallaştığını gördü. Kısa sürmüştü ama o ifadeyi yakaladığından emindi. Div boğazını temizledi. Sonunda, "Bu bir ailenin ismi," diye karşılık verdi. "Nahidler div şifacılarından oluşan bir hanedan."

Div *şifacıları mı?* Nehri ağzı açık kalmış bakıyordu ama o karşılık veremeden div konuşmalarının bittiğini söylermişçesine elini salladı.

"Hayır. Sana ne düşündüğümü söyledim ve sen de beni rahat bırakmaya söz verdin. Dinlenmem lazım. Geçen gece epey sağlam büyüler yaptım ve ifrit izini sürüp peşimizden gelirse hazır olmak istiyorum."

Nehri sarsılırken eli içgüdüsel olarak boğazına gitti. "Beni ne yapmayı düşünüyorsun?"

Div rahatsız olmuş gibi bir ses çıkarıp elini cebine soktu. Nehri bir silah olmasından korkarak zıpladı ama div oraya sığamayacakmış kadar büyük duran bir elbise yığını çıkarıp gözlerini bile açmadan Nehri'ye doğru fırlattı. "Kayalığın yakınında bir gölet var. Oraya gitmeni salık veririm. Türünün tümünden bile daha beter kokuyorsun."

"Soruma cevap vermedin."

"Çünkü cevabını henüz bilmiyorum." Nehri onun sesindeki belirsizliği duyabiliyordu. "Birinden yardım istedim. Bekleyeceğiz."

Bu tam da Nehri'nin ihtiyacı olan şeydi: Kaderi hakkında söz hakkı olacak ikinci bir cin. Elbise yığınını aldı. "Kaçacağımdan endişe etmiyor musun?"

Div uykulu uykulu güldü. "Çölden çıkmaya çalışırken bol şans."

VAHA KÜÇÜKTÜ VE DİVİN BAHSETTİĞİ GÖLETE ULAŞması uzun sürmedi, sıra sıra kayalardaki pınarlardan hiç durmadan usul usul akan suyun beslediği, güdük çalılarla çevrelenmiş gölgelik bir gölcüktü. Etrafta at ya da deve olduğuna dair hiçbir işaret görmedi; buraya nasıl ulaştıklarını hayal edemiyordu.

Nehri omuz silkip mahvolmuş abayasını çekip çıkararak suya girip daldı.

Soğuk suyun basıncı eski bir dostun dokunuşu gibiydi. Gözlerini kapatıp önceki günün çılgınlığını sindirmeyi denedi. Bir cin tarafından kaçırılmıştı. Bir div. Her neyse. Kendisinden pek de hazzetmiyormuş gibi görünen, gereğinden fazla silahı olan büyülü bir yaratık tarafından.

Suyun üstünde öylece sırtüstü uzanıp suda şekiller çizdi ve palmiyelerin arasından görünen göğe baktı.

Bende div kanı olduğunu düşünüyor. Dün gece bir kum fırtınası yaratmış bir yaratıkla herhangi bir akrabalığı olduğu fikri

ona gülünç geliyordu ama şifa yeteneğinin gizli anlamlarını görmezden gelmesi hakkında söylediklerinde doğruluk payı vardı. Nehri ömrünü sırf hayatta kalabilmek amacıyla çevresindekilerin arasına karışabilmeye çalışarak geçirmişti. Bu içgüdüler şimdi dahi savaş halindeydiler: Ne olduğunu öğrenmenin verdiği müthiş heyecan ve kaçıp Kahire'de kurmak için çok büyük uğraşlar verdiği hayatına dönmek.

Ama çölden kendi başına sağ çıkma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu, bu yüzden gevşeyip parmak uçları buruşana kadar suyun tadını çıkarmaya karar verdi. Bir palmiyenin kabuğuyla tenini ovalayıp suyun içinde saçlarına masaj yaparken temiz olma hissinin tadını çıkardı. Yıkanma fırsatını sık bulamıyordu; evdeyken hamamdaki kadınlar hamam suyuna uğursuzluk getireceğinden korktuklarından oraya gelmesini istemediklerini açıkça belli etmişlerdi.

Abayasını kurtarmak için yapabileceği pek bir şey yoktu ama lime lime kalıntıları yıkayıp kurumaları içi güneş alan bir kayanın üstüne serdi ve dikkatini divin verdiği kıyafete çevirdi.

Giyeceklerin dive ait oldukları her hallerinden belliydi; yanık turunçgil kokuyorlardı ve sürekli yetersiz beslenen bir kadına değil, kaslı bir adama uyacak şekilde kesilmişlerdi. Nehri kül rengi kumaşa dokunup kalitesine hayran oldu. İpek kadar yumuşak ama keçe kadar sağlamdı. Aynı zamanda tek bir dikişi bile yoktu; her yerine baksa da tek bir dikiş ipliği dahi bulamadı. Kaçabilirse iyi bir paraya satabileceği kesindi.

Kıyafetleri üstüne uydurabilmek için epey çabalaması gerekti; tunik belinin etrafına gülünç derecede bol geliyordu ve dizlerinin altına kadar iniyordu. Kollarını elinden geldiğince yukarıya kıvırdı ve sonra da dikkatini pantolona verdi. Kemer olarak kullanmak için abayasından bir şerit yırttıktan ve yenlerini yukarıya kıvırdıktan sonra üstüne görece iyi oturdu ama ne kadar gülünç göründüğünü ancak hayal edebiliyordu.

Sert bir kaya alıp abayasından biraz daha uzun bir parçayı başörtüsü yapmak için kesti. Saçları siyah buklelerden karmakarışık bir yığın halinde kurumuştu ve uyduruk başörtüsünü takmadan önce saçlarını örmeyi denedi. Tulumdan kana kana su içti —tulum kendi kendine doluyor gibi görünüyordu— ama suyun midesini kemiren açlığı dindirmeye pek faydası olmadı.

Palmiye ağaçları dolgun hurmalarla doluydu ve yer de bozulmaya başlamış, üstleri karıncalarla kaplı hurmalardan geçilmiyordu. Ağaçlardakilere erişebilmek için aklına gelen her şeyi denedi: Gövdelerini salladı, hevenklere taş attı hatta fena halde talihsiz bir şekilde sonuçlanan bir tırmanma denemesine bile girişti. Ne var ki hiçbir şey işe yaramadı.

Divler yemek yiyorlar mıydı? Eğer öyleyse yanındakinin yiyecek bir şeyleri olmalıydı, büyük ihtimalle de şu cüppesinde saklıydı. Nehri küçük koruya gitti. Güneş yükselmişti, hava kavurucuydu ve Nehri alev almış gibi sıcak kumların üstünden geçerken acıyla tısladı. Sandaletlerine ne olduğunu Allah bilirdi.

Div hâlâ uyuyordu; gri şapkasını gözlerinin üstüne çekmişti ve göğsü solmakta olan ışığın altında ağır ağır inip kalkıyordu. Nehri sessizce ona yaklaşıp divi daha önce çok tedirgin olduğundan yapamadığı bir şekilde inceledi. Kaftanı esintide dalgalanıp duman gibi kıvrılıp bükülüyordu ve vücudundan ısınmış bir fırın taşıymış gibi sıcak hava dalgaları yükseliyordu. Nehri hayranlık içinde ona biraz daha yaklaştı. Divlerin bedenlerinin de insanlarınkine benzeyip benzemediğini merak etti: Kan ve safrayla, atan bir kalp ve şişip sönen ciğerlerle dolu. Ya da belki de tamamen dumandan oluşuyorlardı ve görünüşleri de bir illüzyondan ibaretti.

Nehri gözlerini kapatıp parmaklarını ona doğru uzattı ve konsantre olmaya çalıştı. Ona dokunmak daha iyi olurdu ama buna cesaret edemiyordu. Div, Nehri'ye yataktan hep ters tarafından kalkan bir tipmiş gibi gelmişti.

Nehri birkaç dakika sonra rahatsız olup durdu. Hiçbir şey yoktu. Ne atan bir kalp, ne damarlardan akan kan ne de safra. Ne bir organ ne de o güne kadar tanıştığı her bir kişiyi hayatta tutan yüzlerce doğal sürecin kıvılcım ve tıkırtılarına dair bir şey vardı. Soluk alıp vermesi bile yanlıştı çünkü göğsünün hareketleri sahteydi. Sanki biri gerçek bir kişinin imgesini yaratmıştı, kilden bir adam ama ardından ona nihai hayat kıvılcımını vermeyi unutmuştu. Bu Div... tamamlanmamıştı.

Ama hiç de kötü şekillendirilmemiş bir kil parçası... Nehri'nin bakışları divin vücuduna takıldı ve ardından divin sol elinde yeşil bir parıltı görünce duruldu.

"Allah'a hamdolsun," diye fısıldadı. Divin ortaparmağında devasa bir zümrüt yüzük —sultanlara yaraşacak boyuttaydı— vardı.

Yüzüğün halkası fena halde yıpranmış, demirdenmiş gibi görünüyordu ama tek bir bakışla dahi mücevherin paha biçilemeyecek kadar değerli olduğunu anlamıştı. Sadeydi ama mükemmel şekilde kesilmişti, yüzeyinde tek bir leke dahi yoktu. Böyle bir şey servet değerinde olmalıydı.

Nehri yüzüğü düşünürken üstlerinden bir gölge geçti.

Tembel tembel başını kaldırıp yukarıya baktı. Ve ardından çığlık atarak saklanmak için sık çalılığın içine daldı.

İNCECİK YAPRAKLARIN ARDINDAN İZLEDİĞİ MUAZZAM yaratık vahanın üstünden uçup uyuyan divin yanına indi. Ancak sapkın bir zihnin hayal edebileceği bir şeydi; yaşlı bir adam, bir yeşil papağan ve bir sivrisineğin kırması gibi duruyordu. Göğsünden aşağısı tamamen kuştu ve sivri pençelerle son bulan bir çift kalın, tüylü bacağın üstünde ilerlerken başını bir tavuk gibi oynatıyordu. Cildinin kalanı —eğer buna cilt denebilirse— gümüşi gri pullarla kaplıydı ve hareket ederken batmakta olan güneşin ışınlarını yansıtarak parlıyordu.

Tüylü kollarını açmak için durdu. Kanatları sıradışıydı ve parlak, limon rengi tüyler neredeyse Nehri'nin boyundaydılar. Nehri, divi uyarmalı mıyım acaba, diye düşünerek kalkmaya başladı. Yaratık, dive odaklanmış ve onun farkında bile değilmiş gibi duruyordu, ki bu Nehri'nin tercih ettiği bir durumdu. Ama yaratık divi öldürürse onu çölden çıkaracak kimse kalmayacaktı.

Kuş adam Nehri'nin vücudundaki her tüyü diken diken edecek şekilde öttü ve bu ses divi uyandırarak tüm sorunu çözdü. Div zümrüt yeşili gözlerini yavaş yavaş kırpıp önünde duranın kim olduğunu anlamak için elini yüzüne siper etti. "Hayzur..." Rahatlayarak nefes verdi. "Çok şükür, seni gördüğüme nasıl sevindim bilsen."

Yaratık narin elini uzatıp divi çekip ona kardeşiymiş gibi sarıldı. Nehri'nin gözleri kocaman açıldı. Divin beklediği kişi *bu* muydu?

İkili yeniden halının üstüne yerleştiler. Yaratık, "Sinyalini alır almaz geldim," diye ciyakladı. Konuştukları dil her neyse Divasti olmadığı kesindi; kuşların ötmeleri gibi kesik kesik ses patlamaları ve pes haykırışlarla doluydu. "Sorun nedir Dara?"

Div yüzünü buruşturdu. "Göstermesi anlatmasından daha kolay." Vahanın etrafına bakındı ve gözleri Nehri'nin saklandığı yere sabitlendi. "Ortaya çık kız."

Nehri diklendi, bu kadar kolay bulunduğu ve üstüne de kendisine köpek gibi emir verildiği için canı sıkılmıştı. Ama yine de yaprakları kenara itip çıktı, onlara katılmak üzere ilerledi.

Kuş adam ona dönünce ürktüğünü gizlemesi gerekti, çünkü teninin gri tonu ona fazlasıyla hortlakları anımsatmıştı. Küçük, neredeyse pembe ağzı ve alnının ortasında buluşan düzgün yeşil kaşlarla tezat oluşturuyordu. Gözleri renksizdi ve kısacık, belli belirsiz gri tüylerden oluşan bir sakalı vardı.

Nehri'yi gördüğüne onun kadar şaşırmış gibi ağzı açık kala-kaldı Hayzur. Dive, "Sana... eşlik eden biri var," dedi. "Hoşuma gitmediğinden değil ama şunu söylemem lazım Dara... insanların tipin olduğunu sanmazdım."

"Kız bana eşlik etmiyor." Div surat astı. "Ayrıca tam olarak insan da değil. O bir şafit. O..." Boğazını temizledi, sesi ansızın gerilmişti. "Görünüşe bakılırsa onda biraz Nahid kanı var."

Yaratık hızla arkasına döndü. "Neden öyle düşünüyorsun?"

Divin dudakları bir şeyi tatsız bulmuş gibi büküldü. "Gözlerimin önünde iyileşti. Hem de iki defa. Ayrıca onların diller konusundaki yeteneklerini de paylaşıyor."

"Yaradan'a hamdolsun." Hayzur kesik adımlarla kendisine yaklaşınca Nehri telaşla geriledi. Yaratığın renksiz gözleri yüzünün üstünden geçti. "Nahidlerin yıllar önce yok edildiklerini sanıyordum."

Div, "Ben de öyle," dedi. Kulağa asabı bozulmuş gibi geliyordu. "Ve onun yaptığı şekilde iyileşmek... uzak atalarından miras kalmış bir şey olamaz. Ama diğer yandan tamamen insanmış gibi görünüyor. Onu şu anda olduğumuzdan da batıdaki bir insan şehrinden aldım." Div başını iki yana salladı. "Yanlış bir şeyler var Hayzur. Geçen geceye dek dünyamız hakkında bir şey bilmediğini söylüyor ama beni bir şekilde çağırıp—"

Nehri buz gibi bir sesle, "Bu *kız* kendi adına konuşabiliyor," dedi. "Ve seni buraya sürüklemeyi istememiştim! Seninle hiç karşılaşmamış olsaydım çok mutlu olurdum."

Div burnundan soludu. "Eğer ben gelmiş olmasam o ifrit seni öldürürdü."

Hayzur onları susturmak için bir anda ellerini kaldırdı. Sertçe, "İfritler ondan haberdarlar mı?" diye sordu.

Div, "Hakkında benden fazlasını biliyorlar," diye kabul etti. "Biri benden hemen önce çıkageldi ve onu gördüğüne hiç şaşırmadı. O yüzden seni çağırdım." Elini salladı. "Siz periler her zaman hepimizden fazlasını bilirsiniz."

Hayzur'un kanatları aşağı sarktı. "Bu konuda değil, yine de biliyor olmayı dilerdim. Haklısın koşullar bir değişik." Tuhaf bir şekilde insani bir jestle iki parmağıyla burun kemerini sıktı. "Bir bardak çaya ihtiyacım var." Aniden halıya dönüp Nehri'ye peşinden gelmesini işaret etti. "Gel bakalım çocuğum."

Eğilip tünermiş gibi oturdu ve bir anda ellerinde içinden çekilmiş karabiber ve hindistancevizi kokuları yükselen büyük bir semaver ortaya çıktı. Parmaklarını şıklatınca da üç cam fincan belirdi. Fincanları doldurup ilk olarak Nehri'ye verdi.

Nehri fincanı huşu içinde inceledi; cam öylesine inceydi ki buharı tüten çay neredeyse elindeymiş gibi görünüyordu. "Sen *nesin*?"

Yaratık sipsivri dişlerini belli eden nazik bir gülümsemeyle ona baktı. "Ben bir periyim. İsmim Hayzur." Alnına dokundu. "Sizinle tanışmak bir şeref hanımefendi."

Yani periler, her ne olursa olsunlar, divlerden daha görgülü oldukları kesindi. Nehri çayından bir yudum aldı. Yoğun ve biberliydi, boğazını tuhaf bir şekilde keyif vererek yaktı. Bir anda Nehri'nin bütün vücudu bir sıcaklıkla dolmuş gibi oldu ve daha da önemlisi açlığı dindi.

"Bu çok lezzetli!" Gülümserken teni sıvının etkisiyle karıncalanıyordu.

Hayzur gururla, "Kendi tarifim," dedi. Dive yan yan bakıp başıyla üçüncü fincanı işaret etti. "Eğer huysuz huysuz bakmayı bırakıp bize katılmak istersen şu da senin Dara."

Dara. Peri ona üçüncü kez böyle seslenmişti. Nehri ona muzaffer bir gülümsemeyle baktı. İsmini neredeyse keyiften mırlarmış gibi telaffuz ederek, "Evet, *Dara*," dedi. "Neden bize katılmıyorsun?"

Dara ona karanlık bir bakış attı. "Ben daha sert bir şey olmasını isterdim." Ama fincanı alıp Nehri'nin yanına çömeldi.

Peri çayından bir yudum aldı. "İfrit onun peşinden gelir mi sence?"

Dara başıyla onayladı. "Nehri'yi ele geçirmeyi aklına koymuştu. Konakçısını terk etmeden önce onu öldürmeye çalıştım ama kaçmış olma ihtimali oldukça yüksek."

"O halde arkadaşlarına çoktan söylemiş olabilir." Hayzur titredi. "Kızın kökenlerini çözmekle kaybedecek zamanın yok Dara. Onu en kısa zamanda Divyurdu'na götürmelisin."

Dara başını iki yan sallamaya başlamıştı bile. "Yapamam. Yapmayacağım. Süleyman'ın gözü, bir Nahid şaftini şehre getirsem cinler ne der, biliyor musun?"

Hayzur, "Sizin Nahidlerin ikiyüzlü olduklarını," diye karşılık verdi. Dara'nın gözleri parladı. "Ne olur öyle derlerse? Onun hayatını kurtarmak atalarını utandırmaya değmez mi?"

Nehri, hayatının çoktan ölmüş birtakım div akrabanın itibarından önemli olduğu yönünde net bir fikre sahipti ama Dara ikna olmuşa benzemiyordu. Periye, "Onu sen alabilirsin," diye telkinde bulundu. "Cizan Nehri'nin kıyısında bırakırsın."

"Ve tülün ardına giden yolu kendi başına bulmasını ümit ederim, öyle mi? Olur da bir şekilde saraya gidebilirse, Kahtani ailesinin insan görünümlü kayıp bir kızın sözüne inanmasını ümit ederim, öyle mi?" Hayzur dehşete düşmüş gibi görünüyordu. "Dara sen bir Afşin'sin. Onun hayatı senin sorumluluğunda."

Dara, "İşte tam da bu yüzden Divyurdu'na bensiz gitmesi onun için daha iyi olur," diye iddia etti. "O kum sinekleri savaş yüzünden beni cezalandırmak için onu öldürürler."

Savaş mı? Nehri, Divyurdu hakkında duyduklarından hiç hoşlanmayarak, "Bekle," diye araya girdi. "Ne savaşı?"

Hayzur, "On dört yüzyıl önce son bulan ve Dara'nın hâlâ o sırada olan bir şeylere kin güttüğü bir savaş," diye yanıtladı. Bunun üstüne Dara fincanını devirip kös kös yürüyerek uzaklaştı. Peri, "Özellikle iyi olduğu bir beceri bu," diye ekledi. Div mücevher gibi gözleriyle ona öfkeyle baksa da peri devam etti. "Sen sadece tek bir adamsın Dara; ifritleri sonsuza dek uzak tutamazsın. Onu bulurlarsa öldürecekler. Yavaş yavaş ve büyük bir keyifle." Teni korkuyla ürperen Nehri titredi. "Ve bu tamamen senin suçun olacak."

Dara halının kenarında ileri geri gidip duruyordu. Nehri didişip duran iki büyülü varlığın kaderini kendisinin fikri sorulmadan belirlemeleri fikrinden pek hazzetmediğinden bir kez daha konuştu.

"Bu Divyurdu denen yer neden Kahire'den daha güvenli?"

Hayzur, "Divyurdu senin allenin ata toprağı," diye karşılık verdi. "Onun tülünden hiçbir ifrit geçemez, yani senin ırkın dışında başka kimse geçemez."

Nehri, Dara'ya baktı. Div batan güneşe bakarken öfkeli öfkeli mırıldanıyor, dumanlar kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. "Yani orası onun gibileriyle mi dolu?"

Peri ona cılız bir gülümsemeyle baktı. "Şehrin içinde daha... *farklı* mizaçta birilerini bulacağından eminim."

Aman ne yüreklendirici. "Peki gidelim de ifritler neden benim peşimde?"

Hayzur tereddüt etti. "Korkarım bunun açıklamasını Afşin'ininin yapması gerekecek. Epey uzun sürüyor."

Benim Afşin'im mi? diye sormak istedi Nehri ama Hayzur dikkatini çoktan yeniden Dara'ya çevirmişti bile. "Aklın başına geldi mi? Yoksa bu safkanlık takıntının bir hayatı daha mahvetmesine izin mi vereceksin?"

Div, "Hayır," diye homurdansa da Nehri sesindeki kararsızlığı duyabiliyordu. Dara ellerini arkasında birleştirip ikisine de bakmayı reddetti.

Hayzur, "Yaradan aşkına... *eve* git Dara," diye telkinde bulundu. "Bu kadim savaş yüzünden yeterince acı çekmedin mi? Div kabilesinin kalanı uzun zaman önce barış yaptı. Sen neden yapamıyorsun?"

Dara titreyen elleriyle yüzüğünü çevirdi. Yumuşak bir sesle, "Çünkü onlar savaşa tanık olmadılar," dedi. "Ama ifritler konusunda haklısın." İç çekip döndüğünde yüzü hâlâ sıkıntılıydı. "Kızın en güvende olacağı yer —en azından ifritler açısından— Divyurdu."

"Güzel." Hayzur rahatlamış görünüyordu. Parmaklarını şıklatınca çay malzemeleri ortadan kayboldu. "O halde gidin. Olabildiğince hızlı seyahat edin ama kimseye belli etmeyin." Halıyı işaret etti. "Buna fazla bel bağlamayın. Bunu size kim sattıysa tılsımını yaparken çok kötü bir iş çıkarmış. İfritler izini sürebilir."

Dara'nın yüzü yeniden asıldı. "Onun tılsımını *ben* yaptım."

Peri narin kaşlarını kaldırdı. Başıyla ağacın altına yığılmış silahları işaret edip, "Yani... o halde şunları yanından ayırmasan iyi edersin," diye öneride bulundu. Ayağa kalkıp kanatlarını salladı.

"Sizi daha fazla yolunuzdan alıkoymayayım. Ama kız hakkında neler öğrenebileceğime bakacağım ve eğer işe yarar bir şeye rastlarsam sizi bulmayı deneyeceğim." Nehri'ye doğru eğildi. "Seninle tanışmak bir şerefti Nehri. İkinize de bol şans."

Kanatlarını bir kere çırparak yükseldi ve kızıl göklerde gözden kayboldu.

Dara çizmelerini giyip gümüş yayı omzuna astıktan sonra halıyı düzeltti. Silahlarını halının üstüne atıp, "Hadi gidelim," dedi.

Nehri bağdaş kurarak, "Hadi *konuşalım*," dedi. "Cevap alana kadar hiçbir yer gitmiyorum."

"Hayır." Dara yanına çökerek katı bir sesle konuştu. "Senin hayatını kurtardım. Seni düşmanlarımın şehrine götürüyorum. Bu yeter. Divyurdu'nda sorularınla canını sıkacağın birilerini bulabilirsin." İç çekti. "Yolculuğun daha şimdiden bana fazlasıyla uzun geleceğinden şüphe ediyorum."

Küplere binen Nehri tartışmak için ağzını açtı ama sonra hem kendisinin, hem Dara'nın hem de bütün malzemelerinin halının üstünde olduğunu fark ederek durdu.

At yok, deve de yok. Kalbi tekledi. "Biz hakikaten de şey mi—"

Dara parmaklarını şıklattı ve halı anında havaya fırladı.

4

ALİ

Divyurdu'nda berbat bir sabahtı.

Sabah ezanının nemli havada yayılmasına rağmen sisli göklerde güneşten eser yoktu. Sis o engin pirinç şehri sarıp sarmalamış, heyula gibi yükselen, kumlama cam ve dövme metalden oluşan minarelerini gizleyip altın kubbelerini bir tülün ardına saklamıştı. Yağmur suları mermer sarayların yeşim çatılarından aşağıya sızıp şehrin taştan caddelerinde sel oluyor, şehrin heybetli duvarlarını kaplayan resimlerde ölümsüzleştirilen Nahid soyundan kadim kurucularının sakin yüzlerinin üstünde yoğunlaşıyordu.

Buz gibi bir esinti dönüp dolanan sokakları süpürüp geçti, girift çinileri olan hamamlar ve sunakları, bin yıllardır yanan ateş tapınaklarını koruyan kalın kapıları aştı ve adayı çevreleyen üstleri gür ormanlarla kaplı dağlardan nemli toprak ve reçine kokusu getirdi. Bu çoğu cinin yağmurdan kaçan kediler gibi koştura koştura evlerine dönmelerine, ipek sırmalı yataklarına ve sıcak eşlerine sığınıp düzgün, sıcak bir güneş yeniden belirip şehri yakıp kavurup hayata döndürene dek zaman öldürmelerine neden olan türden bir sabahtı.

Prens Alizeyd el-Kahtani onlardan biri değildi. Sarığının ucunu yüzünün üstüne çekip titredi ve soğuk yağmur altında yürürken sırtını kamburlaştırdı. Soluğu buharlı bir tıslama halinde

çıkıyor, nemli kıyafeti sesi çoğaltıyordu. Yağmur alnından akıp dumanlı tenini aşarken buharlaşıyordu.

Bir kez daha suçlamaların sütünden geçti. *Onunla konuşman lazım,* dedi kendi kendine. *Başka çaren yok. Söylentiler kontrolden çıkıyor.*

Ali, Ulu Çarşı'ya yaklaşırken gölgelerden yürüdü. Bu erken saatte dahi çarşıda hummalı bir faaliyet olacağı kesindi: Gece boyunca mallarını korumuş olan lanetleri bozan tüccarlar, ilk müşterilerine enerji verecek iksirleri pişiren aktarlar, içlerindeki sözcükleri açık ettikten sonra kırılan yanık cama yazılmış mesajları taşıyan çocuklar; şehre kaçak sokulmuş insan yapımı keyif vericilerle kendinden geçmiş, bilinci yarı kapalı müptela bedenlerinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Ali bunların herhangi biri tarafından görülmeyi pek istemediğinden, karanlık bir ara sokağa girip şehrin o kadar içerilerinden dolandı ki şehri çevreleyen yüksek pirinç duvarları artık göremiyordu.

Girdiği mahalle eskiydi, zamanın içinde yitip gitmiş insan mimarisini taklit eden kadim binalarla dopdoluydu: Nabati dilinde yazılar kazınmış sütunlar, Etrüsk satirlerinin freskleri ve girift Maurya tapınakları. Uzun zaman önce ölmüş uygarlıklardı bunlar, anıları içlerinden geçen cinler ya da kaybettikleri evlerini yeniden yaratmaya çalışan nostaljik şafitler tarafından yakalanmıştı.

Sokağın sonunda çarpıcı spiral bir minaresi ve siyah beyaz kemerli yolları olan taştan, büyük bir cami vardı. Divyurdu'nda safkan cinlerle şafitlerin hâlâ beraber tapındıkları az sayıda yerden biri olan caminin, Ulu Çarşı'dan gelen tüccar ve seyyahlar arasındaki popülerliği sayesinde alışılmadık derecede değişken bir cemaati vardı... ve dolayısıyla görünmez olmak için iyi bir yerdi.

Ali yağmurdan kaçmak için acele ederek içeriye daldı. Sandaletleri ayağından çıkarır çıkarmaz düzen ve ayak giyimine takıntılı, pullu yaratıklar olan hevesli iştalar tarafından kapıldı. Ali'nin ayakkabıları namazdan sonra bir miktar meyve ve pazarlığın ardından temizlenip parlatılmış halde, sandal ağacı kokarak kendisine iade edilecekti. Yoluna devam ederek birbirinin aynı bir çift abdest çeşmesinin yanından geçti, birinden şafitler için su akarken diğerinden safkanların çoğunun tercih ettiği sıcak kara kum akıyordu.

Divyurdu'nun en eskilerinden biri olan cami, gri göğe açık olan avluyu çevreleyen dört adet üstü kapalı salondan oluşuyordu. Asırlardır müminlerin ayakları ve alınlarıyla aşına aşına kırmızı ve altın rengi halısı incelmişti ama tertemizdi; ipliklerinin arasına örülmüş kendini temizleme efsunlarının ne olduğunu bilmiyordu Ali ama hâlâ etkili oldukları kesindi. İçinde efsunlu alevler oynaşan büyük, puslu camdan fenerler tavandan sarkıyor ve köşelerde buhurdanlıklar tütüyordu.

Bu sabah cami büyük ölçüde boştu, belki de cemaatle namaz kılmak cemaatin çoğu üyesi için havanın berbatlığını telafi etmiyordu. Ali ıtırlı havadan derin bir nefes alıp ibadet eden o birkaç kişiyi taradı ama aradığı adam henüz gelmemişti.

Belki de tutuklanmıştır. Ali gri mermerden mihraba yaklaşırken bu karanlık düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı. Ellerini kaldırdı. Gerginliğine rağmen Ali namaza durunca içine az da olsa huzur geldiğini hissetti. Her zaman böyle oluyordu.

Ama huzuru uzun sürmedi. İkinci rekâtı bitirmek üzereyken bir adam sessizce yanında diz çöktü. Ali de sessizleşti.

Adam, "Selamünaleyküm kardeşim," diye fısıldadı.

Ali gözlerini adamın gözlerinden kaçırdı. Yumuşak bir sesle, "Aleykümselam," dedi.

"Alabildin mi?"

Ali tereddüt etti. Adamın sorduğu şey, Hazine'deki dolup taşan şahsi kasasından gelen, cüppesinin içine gizlenmiş kalın cüzdanında bulunan küçük bir servetti. "Evet. Ama konuşmamız lazım."

Ali göz ucuyla eşlikçisinin yüzünü astığını gördü ama bir şey diyemeden caminin imamı mihraba yanaştı.

İmam yağmurdan ıslanmış adamlara bezginlikle baktı. "Safları sıklaştırın," diye onları azarladı. Ali yaklaşık bir düzine mümin ayaklarını sürüye sürüye yer değiştirirken ayağa kalktı. İmam namaza başlarken Ali konsantre olmaya çalıştı ama zorlanıyordu. Söylenti ve suçlamalar aklında dönüp duruyordu, omuzları omuzlarına teğet geçen yanındaki adamın üstüne yıkmaya hazır hissetmediği suçlamalar.

Namaz bittikten sonra Ali ile eşlikçisi oturup herkesin çıkmasını beklediler. Son çıkan imam oldu. Ayağa kalkıp ağzının içinden bir şeyler mırıldandı. Hâlâ içerideki iki adama baktığında donup kaldı.

Ali bakışlarını yere indirip sarığının yüzünü gölgelemesine izin verdi ama imamın dikkati yanındakine odaklanmıştı. "Şeyh Enes..." diye heyecanla nefes aldı. "S-selâmünaleyküm."

Enes sükûnetle, "Aleykümselam," diye karşılık verdi. Kalbine dokunup Ali'yi işaret etti. "Şu kardeşimle beni biraz yalnız bırakabilir misin?"

"Tabii," dedi imam ama kendini durduramayıp devam etti. "İstediğiniz kadar; kimsenin sizi rahatsız etmemesini sağlayacağım." Aceleyle dışarı çıkıp ara kapıyı çekip kapattı.

Ali konuşmadan önce bir an bekledi ama yalnızlardı, ortamdaki tek ses yağmurun avludan gelen kesintisiz şıpırtısıydı. İmamın gösterdiği hürmetten rahatsız olmuştu. "Şöhretin büyüyor," dedi.

Enes omuz silkip avuçlarını yere koydu ve arkaya yaslandı. "Ya da Kraliyet Muhafızları'nı uyarmaya gitti."

Ali irkildi. Şeyhi gülümsedi. Enes Ba't ellilerinde olsa da – safkan cinlerin halen genç yetişkin kabul edildikleri bir yaştı bu– Anes bir şafitti ve siyah sakallarına aklar düşmüş, gözlerinin etrafında çizgiler belirmişti. Damarlarında birkaç damla cin kanı olduğu kesin olmasına rağmen –yoksa ataları Divyurdu'na giremezdi– Enes insan sanılabilirdi ve hiç büyü becerisi yoktu. Beyaz, uzun bir tunik giyip işlemeli bir takke takmış ve omuzlarına kalın Keşmir işi bir şal sarmıştı.

Ali gülümsemesine karşılık vermeyince, "Bu bir jestti prensim," diye ekledi. "Ama sorun nedir kardeşim? Sanki ifrit görmüş gibi bakıyorsun."

Bir ifriti babama tercih ederim. Ali gözleriyle karanlık camiyi tararken gölgelere saklanmış casuslar görmeyi bekliyor gibiydi. "Şeyh, ben... Tanzim hakkında yeniden belli *şeyler* duymaya başladım."

Enes iç çekti. "Saray bu defa ne yaptığımızı iddia ediyor?"

"Kraliyet Muhafızları'nın yanından bir top geçirmeyi denediğinizi."

"Top mu?" Enes ona şüpheli gözlerle baktı. "Benim topla tüfekle ne işim var kardeşim? Ben bir şafitim. Kanunu biliyorum. Gereğinden büyük bir mutfak bıçağım dahi olsa hapse atılırım. Hem Tanzim bir hayır kurumu; biz kitap ve yiyecekle ilgileniyoruz, silahlarla değil. Hem ayrıca safkanlar bir topun neye benzediğini nereden bilecekler ki?" Küçümsemeyle burnunda soludu. "İç Kale'deki biri insan dünyasına en son ne zaman ayak bastı?"

Haklı olduğu bir nokta vardı ama Ali devam etti. "Aylardır Tanzim'in silah edinmeye çalıştığına dair istihbarat geliyor. Gösterilerinize şiddet karıştığı söyleniyor, hatta destekçilerinizden bazılarının Divlerin öldürülmesi çağrısı yaptıklarını iddia edenler bile var."

Enes, "Böyle yalanları kim yayıyor?" diye sordu. "Babanın başvezir dediği şu Div kâfir mi?"

Ali, "Bunu diyen sadece Kave değil," diye karşı çıktı. "Daha geçen hafta şafit bir adamı Ulu Çarşı'da iki safkanı bıçakladığı için tutukladık."

"Ve bundan ben sorumluyum, öyle mi?" Enes ellerini kaldırdı. "Divyurdu'ndaki her şafit erkeğin davranışları için hesap mı vereceğim artık? Alizeyd, buradaki hayatlarımızın nasıl bir çaresizlik içinde geçtiğini biliyorsun. Halkın daha çoğumuz şiddete başvurmadığı için şükretmeli!"

Ali irkildi. "Böyle şeyleri onaylıyor musun?"

Enes canı sıkılmış gibi bir sesle, "Tabii ki hayır," diye karşılık verdi. "Saçmalama. Ama kızlarımız sokaklardan yatak kölesi olmak için kaçırılır, erkeklerimiz bir safkana yan baktı diye kör edilirken... birilerinin ellerinden nasıl geliyorsa öyle karşılık vermesi şaşılacak bir şey mi?" Ali'ye dosdoğru baktı. "İşlerin bu kadar kötüleşmesi babanın hatası, eğer şafitler eşit korumaya sahip olsaydı adaleti kendimiz sağlamak zorunda olmazdık."

Bu darbe belaltı olsa da haklı bir sebebi vardı, ancak Enes'in öfkeli inkârları Ali'nin endişelerini dindirmek konusunda hiçbir işe yaramamıştı. "Ben sana karşı her zaman net oldum şeyh. Para karşılığında kitap, yiyecek, ilaç ve böyle şeyler... ama halkın babamın vatandaşlarına karşı silaha sarılırsa, ben bunun bir parçası olamam. Olmayacağım."

Enes kara kaşlarından birini kaldırdı. "Ne diyorsun?"

"Paramı nasıl harcadığını görmek istiyorum. Mutlaka kaydını tutmuşundur."

"*Kayıt mı?*" Şeyh kulaklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu... sonra da hakarete uğramış gibi görünmeye başladı. "Sözüm yetmez mi? Ben bir okul işletiyorum, bir yetimhane, bir hastane... Barındırmam gereken dullar ve eğitmem gereken öğrencilerim var. Bin tane sorumluluğum var ve sen benden zamanımı har-

camamı istiyorsun hem de ne için... kendini muhasebeci sanan ergen hamim denetleme yapsın diye mi?"

Ali'nin yanakları alev alevdi ama geri adım atmadı. "Evet." Keseyi kaftanının içinden çıkardı. İçindeki sikke ve mücevherler yere düşünce birlikte şangırdadılar. "Aksi halde bu son olur." Ayağa kalktı.

Enes, "Alizeyd," diye seslendi. "Kardeşim." Şeyhi alelacele ayağa kalkıp Ali'yle kapının arasına girdi. "Düşünmeden davranıyorsun."

Ali, *Hayır bir şafit sokak vaizine geçmişini incelemeden maddi kaynak sağlarken düşünmeden davranıyordum,* demek istedi ama büyüğü olan adamın bakışlarından kaçınırken dilini tuttu. "Üzgünüm şeyh."

Enes'in elleri hızla ileri doğru atıldı. "Sadece bekle. Lütfen." Normalde sakin olan sesinde paniği andıran bir tını vardı. "Ya sana gösterebilirsem?"

"Gösterebilirsen mi?"

Enes başıyla onayladı. "Evet," derken sesi sanki bir karara varmış gibi gitgide daha kendine güven kazanıyordu. "Bu gece bir kez daha İç Kale'den çıkabilir misin?"

"H-herhalde." Ali'nin yüzü asıldı. "Ama bunun konuştuklarımızla ne ilgisi—"

Şeyh sözünü kesti. "O zaman bu gece yatsı namazından sonra benimle Div Kapısı'nda buluş." Ali'nin bedenine baktı. "Annenin kabilesinden bir soylu gibi giyin, elindeki her türlü takıyı takıştır. Kimse senin oradan olmadığını anlamaz."

Bu sözleri duyan Ali irkildi. "Bu beni—"

"Bu gece organizasyonumun paranla ne yaptığını öğreneceksin."

ALİ, ŞEYHİNİN SÖYLEDİKLERİNİ HARFİYEN YERİNE GEtirip yatsı namazından sonra koltuğunun altında bir bohçayla İç Kale'den sıvıştı. Dolambaçlı bir yoldan Ulu Çarşı'ya gittikten sonra karanlık penceresiz bir sokağa daldı. Bohçasını açtı —annesinin halkı, Ayanli tarzı koyu camgöbeği kaftanlardan biriydi— ve üniformasının üstüne geçirdi.

Sırada aynı renkte bir sarık vardı, bir Ayanli gibi gevşekçe boynuna dolayıp ardından mercan ve incilerle işlenmiş, son derece şatafatlı, altından bir kolye taktı. Ali mücevherlerden nefret ederdi –kaynakların bu kadar kullanışsız şekilde israf edilmesi için icat edilmiş daha etkili bir yöntem yoktu– ama adını hak eden hiçbir Ayanli soylusunun süslenmeden dışarı çıkmayacağını da biliyordu. Kendi kasası annesinin zengin memleketi Ta Nitre'den gelen hazinelerle dolup taşıyor olsa da kolyesi hemen elinin altındaydı çünkü birkaç ay önce bir Ayanli düğününe zorla götürüldüğünde ablası Zeynep giderken onu takması için ısrar etmişti. Son olarak cebinden küçücük cam bir şişe çıkardı. Bozuk kaymak gibi görünen bir iksir şişenin içinde dönüp duruyordu, bu gözlerini birkaç saatliğine bir Ayanli erkeğininkiler gibi altın sarısına çevirecek olan bir güzellik efsunuydu. Ali tereddüt etti; bir anlığına dahi olsa gözlerinin rengini değiştirmek istemiyordu.

Divyurdu'nda Ali ve ablası gibi çok kişi yoktu: Anne babaları farklı kabilelerden olan safkan cin aristokratları. İnsan peygamber-hükümdar Süleyman tarafından altı kabileye ayrılmış olan cinlerin çoğu kendi akrabalarıyla yaşamayı tercih ediyorlardı; rivayete bakılırsa Süleyman cinleri aralarında olabildiğince büyük anlaşmazlıklar çıksın diye bu şekilde bölmüştü. Cinler birbirleriyle savaşarak ne kadar çok zaman geçirirlerse insanlarla uğraşmak için o kadar az zamanları kalırdı.

Ama Ali'nin annesiyle babasının evliliği de aynı şekilde maksatlıydı; Ceziri ve Ayanli kabileleri arasındaki ittifakı güçlendirmeyi hedefleyen politik bir eşleşmeydi bu. Tuhaf, sıklıkla gergin bir ittifaktı bu. Ayanli kabilesi ilim irfana ve ticarete değer veren zengin bir halktı ve Doğu Afrika sahilindeki memleketlerinin mercandan zarif saraylarını ve sofistike salonlarını nadiren terk ederlerdi. Buna karşın Üm Cezire, Arabistan'ın güneyinde, tehditkâr kumları gezgin şairler ve okuma yazması olmayan savaşçılarla dolu ıssız çöllerdeydi ve Ayanli kabilesine bir virane gibi görünüyor olmalıydı.

Ancak Ali'nin kalbini Üm Cezire bütünüyle fethetmişti. Görünüşü tam aksini iddia ediyor olsa bile Ali kendini bildi bileli Cezirileri tercih etmişti. Ali annesinin halkına o kadar benziyordu ki babası kral olmasaydı görünüşü yüzünden bir sürü dedikodu çıkardı. Onların ince uzun bedenlerini ve kara tenlerini paylaşıyordu,

dahası ciddi ağzı ve belirgin elmacıkkemiklerini annesinden birebir kopyalanmış gibiydi. Babasından miras aldığı yegâne şey kara çelik gibi gözleriydi. Ve bu gece onlardan bile vazgeçmesi gerekecekti.

Ali şişeyi açıp her iki gözüne de birkaç damla damlattı. Hemen ardından bir küfür savurmamak için dilini ısırmak zorunda kaldı. Feci yakıyordu. Bunun olabileceği konusunda uyarılmıştı ama yine de acı onu hazırlıksız yakalamıştı.

Mahmurluk içinde Divyurdu'nun ortasındaki meydana yürüdü. Saat çok geç olduğundan meydan boştu; ortasındaki ihmal edilmiş şadırvan yere korkutucu gölgeler düşürüyordu. Meydanın etrafı yıllar içinde yeşilleşmiş bakır bir duvarla çevriliydi ve bu duvar da birbirine eşit mesafedeki yedi kapıyla bölünmüştü. Her kapıdan farklı bir kabilenin mahallesine çıkılıyordu ve yedinci de Ulu Çarşı'ya ve çevresindeki aşırı kalabalık şafit mahallelerine açılıyordu.

Meydanın kapıları her zaman seyredeğer bir manzaraydı. Sahrayni Kapısı üstlerine hevenk hevenk mor üzümle dolu asmaların sarıldığı, siyah beyaz çinili iki sütundan oluşuyordu. Ondan bir sonra Ayanli Kapısı geliyordu; bir papirüs rulosu ve bir kalıp tuzla taçlandırılmış iki tane dar, kabartmalı piramit. Bunun ardından Ceziri Kapısı geliyordu ve sadece kusursuzca kesilmiş bir taş kemerden ibaretti çünkü babasının halkı her zamanki gibi işlevi şekle tercih etmişlerdi. Ceziri Kapısı ardından gelen Agnivanşi Kapısı'nın zengin süslemelerinin yanında daha da düz duruyordu çünkü bu kapı narin ellerinde yıldızları andıracak kadar küçük, durmadan yanıp sönen yağ lambaları tutan düzinelerce dans eden figür oluşturacak şekilde oyulmuş gül rengi bir kumtaşından yapılmıştı. Onun yanında Toharistani Kapısı vardı ve üstüne inanılmayacak denli girift bir desen oyulmuş, gece göğünü yansıtan cilalı bir yeşim taşından oluşuyordu.

Ancak bunların her biri ne kadar etkileyici olursa olsun son kapı –her sabah güneşin ışıklarının ilk vurduğu kapı, Divyurdu'nun ilk halkının kapısı– diğer hepsini gölgede bırakıyordu.

Div Kapısı.

Div mahallesinin –büyük bir kibirle ırklarının ismini kendi kabilelerinin ismi olarak benimsemiş, ateşe tapanların mahallesi– girişi Ulu Çarşı'nın hemen karşısındaydı; kapının muazzam kanatlı kanatları aydınlık bir gökyüzünden alınmış gibi duran uçuk bir maviye boyanmış ve üçgen bir düzen oluşturacak şekilde

yerleştirilmiş beyaz ile altın rengi kum taşı disklerle bezenmişlerdi. Kanatlar iki tane devasa pirinç şedu tarafından açık tutuluyorlardı, bu heykeller kadim Nahidlerin ifritlere karşı cenge giderken bindikleri rivayet edilen mitolojik kanatlı aslanlardan geriye kalan yegâne şeylerdi.

Girişe doğru ilerledi ama yolu daha yeni yarıladığı sırada iki kişi kapının gölgelerinden çıktı. Ali durdu. Adamlardan biri ellerini hızla kaldırıp ay ışığına doğru yürüdü. Enes.

Şeyhi gülümsedi. "Selamünaleyküm kardeşim." Kirli çamaşır suyu rengi, elde dikilmiş bir tunik giymişti ve başı hiç âdeti olmadığı üzere açıktı.

"Aleykümselam." Ali ikinci adamı süzdü. Adam şafitti –yuvarlak kulaklarından o kadarı belli oluyordu– ama Kuzey Afrika kabilesinin ateşli kızıl-siyah saçları ve bakır rengi gözleriyle Sahrayni gibi görünüyordu. Çizgili bir cellabiye giymiş, püsküllü başlığını yüzünün üstüne doğru indirmişti.

Adamın gözleri Ali'yi görünce kocaman açıldı. "Yeni müridimiz *bu* mu?" Güldü. "Savaşçı ihtiyacımız yumurtasından yeni çıkmış timsahları aramıza alacak kadar mı çok?"

Ayanli kökenine edilen hakaretten hiddetlenen Ali karşılık vermek için ağzını açtı ama Enes araya girdi. "Ne dediğine dikkat et Hanno kardeşim," diye onu uyardı. "Hepimiz ciniz sonuçta."

Hanno işittiği azardan etkilenmişe benzemiyordu. "Bir adı var mı bari?"

Enes kesin bir sesle, "Orası seni ilgilendirmez," dedi. "Buraya sadece gözlemde bulunmaya geldi." Hanno'ya başıyla işaret etti. "Hadi devam et. Gösteriş yapmayı sevdiğini biliyorum."

Diğer adam kıkırdadı. "Eyvallah." Ellerini çırpınca bir duman belirip bütün vücudunu sardı. Duman dağıldığında kirli cellabiyesi ortadan kaybolmuş, yerine yanardöner bir şal, tavuskuşu tüyleriyle süslenmiş hardal rengi bir sarık ve Agnivanşi erkeklerinin hep giydiği bir çeşit peştamal olan parlak yeşil bir doti gelmişti. Ali izlerken adamın kulakları uzadı ve teni parlaklaşıp koyu, ışıltılı bir kahverengi oldu. Sarığının altından kara örgüler inip artık beline kuşanmış olduğu Hindu işi kavisli kılıcın, talvarın kabzasına değecek kadar uzadılar. Gözlerini kırpıştırdığında bakır rengi gözleri Agnivanşi safkanlarının teneke rengi gözlerine dönüştü. Bileğinde ata yadigârı çelik bir bileklik belirip yerine oturdu.

Ali'nin ağzı açık kalmıştı. "Sen bir *şekil değiştiren* misin?" Gözlerine inanamayarak derin bir nefes aldı. Şeklini değiştirebilmek çok ama çok nadir rastlanan bir beceriydi, her kabileden sadece birkaç ailede bu yetenek vardı ve daha da azı bunda ustalaşmayı becerebiliyorlardı. Yetenekli şekil değiştirenler ağırlıklarınca altın değerindeydiler. "Kadirimutlak aşkına... şafitlerin bu kadar ileri büyüleri yapabileceklerini düşünmezdim."

Hanno burnundan soludu. "Siz safkanlar bizi her zaman küçümsüyorsunuz."

"Ama..." Ali hâlâ kendine gelememişti. "...eğer safkan gibi görünebiliyorsan neden şafit olarak yaşıyorsun?"

Hanno'nun yeni yüzündeki bütün neşe kayboldu. "Çünkü ben bir *şafitim*. Büyümü bir safkandan iyi kullanabiliyor olmam ve yanımızdaki şeyhin Kraliyet Kütüphanesi'ndeki âlimlere entelektüel turlar bindirebiliyor olması... bunlar sizlerden o kadar da farklı olmadığımızın kanıtı." Ali'ye öfkeyle baktı. "Saklamayı istediğim bir şey değil."

Ali kendini aptal gibi hissediyordu. "Özür dilerim. Demek istediğim—"

Enes, "Sorun değil," diye araya girdi. Ali'nin koluna girdi. "Hadi gidelim."

Ali şeyhin kendisini nereye götürdüğünü fark edince durakladı. "Bekle... gerçekten de Div Mahallesi'ne *girmeyi* düşünmüyorsun, değil mi?" Kapının sadece buluşma yeri olduğunu varsaymıştı.

Hanno, "Bir avuç ateşe tapandan mı korktun?" diye takıldı. Talvarının kabzasına vurdu. "Endişelenme çocuk. Afşin hayaletlerinin seni yiyip yutmalarına izin vermem."

Ali, "Divlerden korkmuyorum," diye kestirip attı. Bu adam canına tak etmişti artık. "Ama yasaları biliyorum. Bu mahalleye güneş battıktan sonra yabancıları almıyorlar."

"Yani, o halde kendimizi gizlememiz gerekecek herhalde."

Hırlar gibi duran şedu heykellerinin altından geçip Div Mahallesi'ne girdiler. Ali ana bulvara şöyle bir bakabildi —gecenin bu vaktinde bile pazara alışverişe gelenler ve fincan fincan çay eşliğinde satranç oynayan adamlarla capcanlıydı— hemen ardından Enes onu en yakındaki binanın arkasına çekti.

Önlerinde iki yanında toplanmayı bekleyen, özenle üst üste konmuş çöp dolu kasaların dizili olduğu karanlık bir ara sokak

uzanıyordu. Sokak sağa sola kıvrılıp karanlığın içinde gözden kayboluyordu.

Enes, "Başınızı eğin ve ses çıkarmayın," diye onları uyardı. Ali kısa süre içinde yanındaki Tanzimcilerin bunu daha önce de yaptıklarını anladı; ara sokaklardan oluşan labirentte yollarını kolaylıkla buluyorlar, ne zaman bir kapı açılacak olsa anında gölgelerin içine çekiliyorlardı.

Sonunda ara sokaklardan çıktıklarında parıltılı ana caddeye hiç benzemeyen bir mahalledeydiler. Antik binalar doğruca Divyurdu'nun kayalık tepelerinden oyulmuş gibi duruyorlardı ve her boş yere derme çatma ahşap kulübeler sıkıştırılmıştı. Sokağın sonunda hepsi birbirine yapışık, tuğladan birkaç güdük bina vardı ve lime lime olmuş perdelerden içerideki ateşin ışığı geliyordu.

Ali yaklaştıkça açık kapıdan sarhoşların kahkahalarını ve yaylı bir müzik aletinin dışarıya ulaşan seslerini duymaya başladı. İçerisi pusluydu; lekeli minderlerin üstüne uzanmış adamlardan yükselen dumanlar, nargile ve koyu renk şarapla dolu kadehlerin arasından döne dolana geçip gidiyordu. Müşterilerin hepsi Divdi ve çoğunun altın-kahverengi kolları siyah dövmeler ve aile mühürleriyle süslenmişti.

Yanağını ikiye bölen yarasıyla, iri kıyım bir adam girişi koruyordu. Onlar yaklaşırken ayağa kalkıp devasa baltasıyla kapının önünü kapattı.

"Kayıp mı oldunuz?" diye hırladı.

Hanno, "Turan'ı görmeye geldik," dedi.

Korumanın gözleri Enes'e kaydı. Küçümsemeyle güldü. "Sen ve timsah arkadaşın girebilirsiniz ama şu toprak kanlı dışarıda kalacak."

Hanno bir eli talvarında ona doğru bir adım attı. "Patronuna ödediğim parayla hizmetkârım yanımda kalıyor." Başıyla baltayı işaret etti. "Affedersin?"

Diğer adam pek mutlu olmuşa benzemiyordu ama kenara çekilip Hanno'nun tavernaya girmesine izin verdi ve Enes'le Ali de onun peşinden gittiler.

Çoğu Enes'e yöneltilmiş birkaç düşmanca bakış dışında, müşteriler onları görmezden geldiler. İnsanların unutulmak için geldikleri tarzda bir yere benziyordu ama Ali'nin etrafındakilere dik dik bakmamak için büyük çaba harcaması gerekti. Daha önce

hiçbir tavernaya gitmemiş, hatta ateşe tapanların yakınında da pek zaman geçirmemişti. Kraliyet Muhafızı olarak çok az Div görev alma şansına sahip olabiliyordu ve Ali içlerinden hiçbirinin Kahtani ailesinin en küçük ferdiyle arkadaşlık kurmakla ilgilendiğini sanmıyordu.

Sarhoş bir adam dumanlar çıkarıp homurdanarak divanından düşerken yoldan çekildi. Bir kadının kahkahası dikkatini çekince Ali sesin geldiği tarafa baktı ve üstü pirinç oyun taşları, yarısı boş kadehler ve pırıl pırıl sikkelerle dolu aynalı bir masanın etrafına oturmuş, nefes bile almadan Divasti sohbet eden üç kadın gördü. Konuşmalarının kendisi için bir anlamı olmasa da –Ali bu dili öğrenmeye hiç zahmet etmemişti– gülerken gözleri parıldayan kadınların her biri ayrı bir afetti. Memelerinin çevresinde daralan işlemeli ve dekolteli bluzlar giymişlerdi; incecik, altın rengi bellerine mücevherli zincirler sarmalamışlardı.

Ali bir anda çevresindekilere dik dik bakmamak için verdiği mücadeleyi kaybetti. Daha önce bu üçü gibi bütün cazibelerini sergileyenler şöyle dursun, yetişkin bir Div kadını dahi görmemişti. Divler kabileler arasında en tutucu olanlardı ve kadınları evlerinden çıkarken peçe takıyorlardı, üstüne çoğu –özellikle de soylu ailelerden gelenler– yabancılarla konuşmayı bile reddediyorlardı.

Ama bu üçü öyle değildi. Ali'yi fark edince kadınlardan biri doğrulup gözlerini çapkın bir gülümsemeyle onun gözlerine dikti. Aksanlı bir Cinistaniyle, "Hey tatlı şey, gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye sordu. Dudaklarını yalayarak Ali'nin kalbinin arka arkaya birkaç defa teklemesine neden olduktan sonra başıyla Ali'nin boynundaki kolyeye işaret etti. "Paran bana yetermiş gibi görünüyorsun."

Enes aralarına girdi. "Gözlerini yere indir kardeşim," diyerek onu nazikçe azarladı.

Ali utanarak yere baktı. Hanno kıkırdadı ama Ali arka taraftaki küçük siyah bir odaya girene dek başını kaldırmadı. Bu oda tavernadan daha iyi döşenmişti; meyve ağaçları ve dansçıları betimleyen karmaşık desenlerle dokunmuş halılar yerleri kaplarken tavandan da kristal avizeler sarkıyordu.

Hanno, Ali'yi duvar boyunca dizilmiş pelüş minderlerden birinin üstüne itti. Yanına otururken, "Sesini çıkarma," diye onu uyardı. "Bunu ayarlamak uzun zamanımı aldı." Enes ayakta dururken başını beklenmedik biçimde itaatkâr bir tavırla eğmişti.

Odanın ortasında kalın keçeden bir perde açılıp karanlık bir koridorun girişinde duran, kızıl ceketli bir Div erkeğini ortaya çıkardı.

Hanno'nun yüzü ışıldadı. Agnivanşi aksanıyla, "Selam olsun sahip," diye bağırdı. "Siz Turan olmalısınız. Ateşler sizin için parlasın."

Turan bir gülümseme ya da şükranla karşılık vermedi. "Geç kaldın."

Şekil değiştiren şaşkınlıkla kara kaşlarını kaldırdı. "Çalınmış çocuk pazarı o kadar dakik mi ki?"

Ali hayrete düşmüştü ama ağzını açıp bir şey söyleyemeden önce Enes odanın karşısından gözlerine bakıp başını sessizce iki yana salladı. Ali sesini çıkarmadı.

Turan kollarını kavuşturdu, gıcık olmuşa benziyordu. "Eğer vicdanın seni rahatsız ediyorsa başka bir alıcı bulabilirim."

"Ve böylece karımı hayal kırıklığına uğratmış olursun." Hanno başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. Çocuk odasını hazırladı bile."

Turan'ın gözleri Ali'ye doğru kaydı. "Arkadaşın kim?"

Hanno belindeki kılıca hafifçe vurup, "İki arkadaşım," diye düzeltti. "Div Mahallesi'nde üstümde talep ettiğin gülünç miktarda parayla dolanacakken yanımda koruma olmamasını mı bekliyordun?"

Turan'ın soğuk bakışları Ali'nin yüzünden ayrılmadı. Ali'nin kalbi hızla çarpıyordu; bir Kahtani prensi olduğunun anlaşılması için türlü çeşit yasadışı uğraşları olan sarhoş adamlarla dolu bir Div tavernasından daha beter bir yer düşünmekte zorlanıyordu.

Enes ilk defa konuştu. "Efendim, sizi oyalıyor," diye uyardı. "Oğlanı büyük ihtimalle çoktan sattı bile."

Turan, "Kapa çeneni şafit," diye kestirip attı. "Sana konuşman için izin veren olmadı."

Hanno, "Yeter," diyerek araya girdi. "Söyle, çocuk elinde mi, değil mi? Hem önce ağırlığımdan şikâyet ettin şimdi de eşlikçime öküz gibi bakarak zaman harcıyorsun."

Turan'ın gözleri parladı ama sonra keçe perdenin ardında gözden kayboldu.

Hanno gözlerini devirdi. "Bir de Divler neden kimse bizi sevmiyor diye hayıflanıyor."

Perdenin arkasından öfkeli Divasti sözleri geldi ve elinde büyük bakır bir tepsi taşıyan, kirli, küçük bir kız çocuğu odaya itildi. Enes kadar insana benziyordu. Teni donuktu, üstünde kendisini gecenin ayazından korumak için son derece yetersiz, keten bir iç gömlek vardı ve saçları o kadar hoyratça kesilmişti ki çıplak kafa derisinde kabuk bağlamış yaralar vardı. Bakışlarını yerden ayırmadan yalınayak yaklaşıp hiç ses çıkarmadan onlara üstünde iki bardak buharı üstünde armut likörü bulunan bir tepsi uzattı. En fazla on yaşındaydı.

Ali de Hanno'yla aynı anda kızın bileklerindeki çürükleri fark etti ama ilk doğrulan şekil değiştiren oldu.

"Bu adamı geberteceğim," diye tısladı.

Küçük kız korkuyla gerileyince Enes çabucak yanına gitti. "Sorun yok küçüğüm, seni korkutmak istemedi..." Şekil değiştiren talvarını çekince Enes, "Hanno *silahını kaldır*," diye uyardı. "Aptallık etme."

Hanno hırlasa da Turan içeri girerken kılıcını kınına soktu.

Div önündeki sahneye bakıp ardından Enes'e öfkeyle baktı. "Hizmetkârımdan uzaklaş." Kız karanlık bir köşeye çekilip tepsisinin ardına saklandı.

Ali'nin tepesi attı. Yıllar boyunca Enes'in şafitlerin çektikleri hakkında konuşmasını dinlemişti ama buna gerçekten *tanık olmak*, Divlerin Enes'le nasıl konuştuklarını işitmek, o dehşete kapılmış küçük kızın bileğindeki çürükleri görmek... Belki de Ali daha önce ondan şüphelenerek hata yapmıştı.

Turan yaklaştı. Kollarında bir bebek –düzgünce kundaklanıp derin bir uykuya dalmıştı– tutuyordu. Hanno anında bebeğe uzandı.

Turan bebeği geri çekti. "Önce para."

Hanno, Enes'e başıyla işaret etti ve şeyh, Ali'nin daha önce ona verdiği keseyle öne çıktı. Kesenin içindekileri, insan dinarları, Toharistan yeşim tabletleri, tuz parçaları ve tek bir küçük yakuttan oluşan çeşit çeşit para birimini halının üstüne döktü.

Hanno kabaca, "Kendin say," dedi. "Ama çocuğu görmeme izin ver."

Turan, bebeği ona uzatınca Ali'nin şaşkınlığını gizlemesi için çaba harcaması gerekti. Bir şafit çocuğu görmeyi beklemişti ama bebeğin kulakları kendi kulakları kadar sivriydi ve kahverengi teni

safkanların ışığıyla parlıyordu. Hanno kapalı gözkapaklarından birini kısa süreliğine açarak teneke renkli bir gözü açığa çıkardı. Bebek de buna dumanlı bir inilti'yle karşı çıktı.

Turan onu, "Kimse anlamaz," diye temin etti. "Hakikaten. Bu işi böyle şeyleri bilecek kadar uzun süredir yapıyorum. Kimse onun şafit olduğundan şüphelenmeyecek."

Şafit mi? Ali oğlana şaşkınlıkla bir kez daha baktı. Ama Turan haklıydı: Karışık-kanlılara en küçük bir benzerliği yoktu.

Hanno, "Onu ebeveynlerinden alırken küçük de olsa bir sıkıntı çıktı mı?" diye sordu.

"Baba sorun çıkarmadı. Sadece para isteyen safkan bir Agnivanşiydi. Anne ise hamile kalınca kaçan bir hizmetçi kızdı. Onun izini sürmek biraz zaman aldı."

"Ve çocuğunu satmayı kabul etti, öyle mi?"

Turan omuz silkti. "O bir şafit. Fark eder mi?"

"Eğer sonrasında başıma dert olacaksa eder."

"Tanzim'e giderim diye tehdit savurdu." Turan burnundan soludu. "Ama o toprak kanlı fanatikler hakkında endişe etmenin lüzumu yok, hem şafitler tavşan gibi ürüyorlar. Bir yıl içinde dikkatini dağıtacak bir bebeği daha olur."

Hanno gülümsedi ama ifadesi gözlerine ulaşmıyordu. "Belki de senin için bir fırsat daha doğar." Ali'ye bir bakış attı. İmalı imalı, "Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu. Uyuyan bebeği ona çevirdi. "Benim diye yutturabilir miyim?"

Ali surat astı, soru biraz kafasını karıştırmıştı. Bir bebeğe bir de Hanno'ya baktı ama tabii Hanno kendisine pek benzemiyordu, şekil değiştirmişti. Son derece belirgin bir şekilde Agnivanşi kılığına bürünmüştü ve bunun sebebi bir anda korkunç bir netlikle belli oldu.

"E-evet." Ali'nin soluğu kesildi, boğazındaki yumruyu zorlukla yutkundu ve sesindeki dehşeti gizlemeye çalıştı. Ne de olsa gerçeği söyleyecekti. "Kolayca."

Hanno o kadar da memnun olmuş gibi görünmüyordu. Turan'a, "Belki. Ama bana söz verilenden daha büyük. İstediğin gülünç derecede yüksek fiyata değmeyeceği kesin," diye şikâyet etti. "Karım emekleyecek yaşta bir bebek mi doğurmuş yani?"

"O zaman gidin." Turan ellerini kaldırdı. "Bir hafta içinde başka bir alıcı bulurum ve sen de boş bir beşiğin başında bekleyen

karına dönersin. Hamile kalması için yarım asır daha uğraşırsınız. Benim için fark etmez."

Hanno bir an bunun üstüne düşünüyormuş gibi durdu. Hâlâ gölgeler içinde çömelmiş duran küçük kıza baktı. "Yeni bir hizmetkâr arıyoruz. Şunu da oğlanla beraber verirsen istediğin parayı öderim."

Turan surat astı. "Bir ev kölesini sana yok pahasına satacak değilim."

Ali, "Onu ben alacağım," diye araya girdi. Hanno'nun gözleri parladı ama Ali'nin umurunda değildi. Bu Div iblisiyle işlerinin bitmesini istiyor, bu masumları, hayatlarına sadece görünüşlerine göre paha biçilen bu cehennemden kurtarmak istiyordu. Altın kolyesinin klipslerini kurcaladı ve bütün ağırlığıyla kucağına düştü. Ali incileri yumuşak ışıkta pırıldayan kolyeyi Turan'a doğru itti. "Bu yeter mi?"

Turan boyunluğa dokunmadı. Kara gözlerinde ne hırs ne de beklenti vardı. Bunun yerine önce kolyeye ardından Ali'ye baktı.

Turan boğazını temizledi. "Adım ne demiştin?"

Ali az önce korkunç bir hata yaptığından şüphelendi.

Ama kekeleyerek de olsa bir yanıt veremeden tavernaya açılan kapı ardına kadar açıldı ve bir saki telaşla içeriye girdi. Eğilerek Turan'ın kulağına fısıldadı. Köle tacirinin suratı daha da asıldı.

Hanno, "Sıkıntı mı var?" diye sordu.

"İçki içme arzusu, ödeme gücünü aşan bir adam." Turan ayağa kalktığında dudakları sinirden incecik bir çizgiye dönüşmüştü. "Eğer bana bir dakikalığına izin verirseniz..." Turan peşinde sakiyle tavernaya doğru ilerledi. Arkasından kapıyı kapattılar.

Hanno hızla Ali'ye döndü. "Seni *ahmak*. Sana çeneni kapalı tut demedim mi?" Eliyle kolyeye işaret etti. "Bu şeyle onun gibi bir düzine kızı satın alabilirsin!"

Ali aceleyle, "B-ben üzgünüm," dedi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum!"

"Onu şimdilik unut." Enes bebeği işaret etti. "İşaretli mi?"

Hanno, Ali'ye bir kez daha incinmiş gibi baktı ama sonra bebeğin kollarından birini nazikçe kundağın içinden çıkarıp bileğini ışığa çevirdi. Küçük, mavi bir doğum lekesi –kalemle atılmış kesik kesik bir çizgi gibi– yumuşak tenini damgalamıştı. "Evet. Annenin

anlattığı gibi. Bu o." Hâlâ köşeye kıvrılmış duran küçük kızı işaret etti. "Ama o bu canavarla burada kalmayacak."

Enes şekil değiştireni süzdü. "Kalacak demedim."

Ali az önce tanık oldukları yüzünden kendini yıldırım çarpmış gibi hissediyordu. "Çocuk... bu yaygın bir şey mi?"

Enes hüzünlü bir yüzle iç çekti. "Oldukça. Şafitler her zaman daha doğurgan olmuşlardır, bu bize insan atalarımızdan miras bir nimet ve de lanet." Halının üstünde parıldayan küçük serveti işaret etti. "Bu kârlı bir iş, yüzyıllardır devam ediyor. Büyük ihtimalle Divyurdu'nda bu oğlan gibi binlercesi var; safkan olarak yetiştiriliyorlar ama gerçek mirasları hakkında en ufak bir fikirleri yok."

"Ama ya şafit ebeveynleri onlar... ba- kraldan ricacı olamıyorlar mı?"

Hanno hor gören bir sesle, "*'Kraldan ricacı olmak mı?'*" diye tekrarladı. "Allah aşkına hayatında ilk defa mı ailenin malikânesinden çıkıyorsun çocuk? Şafitler kraldan ricacı olamazlar. Bize geliyorlar, onlara bir tek biz yardım edebiliyoruz."

Ali gözlerini aşağıya çevirdi. "Hiç bilmiyordum."

Enes, Ali'nin o güne dek duymadığı soğuklukta bir sesle araya girip, "O zaman belki de gelecek sefere beni Tanzim hakkında sorgulamak istediğinde aklına bu geceyi getirirsin," dedi. "Halkımızı korumak için gereken neyse onu yapıyoruz."

Hanno aniden suratını astı. Yerdeki paraya bakıp hâlâ kollarında uyumakta olan huzursuz bebeğin yerini değiştirdi. "Yolunda gitmeyen bir şey var." Ayağa kalktı. "Turan'ın bizi burada para ve çocukla yalnız bırakmamış olması gerekirdi." Tavernaya açılan kapıya uzanıp haykırarak geri çekilirken yanık et kokusu havayı doldurdu. "Piç, lanetleyip bizi içeri kilitlemiş!"

Hanno'nun haykırışıyla uyanan bebek ağlamaya başladı. Ali ayağa fırladı, Hanno'nun yanılıyor olması için dua ederek kapıya gitti.

Parmak uçlarını sadece ahşap yüzeye değdirmeden üstünde gezdirdi ama Hanno haklıydı: Kapıdan büyü tütüyordu. Neyse ki İç Kale'de eğitim almıştı Ali – ve Divler de evleri ve işyerlerini korumak için kullandıkları efsunları bozmanın en yeni öğrencilere öğretilmesini gerektirecek kadar çok sorun çıkarıyorlardı. Gözlerin kapatıp aklına gelen ilk büyüyü okudu. Kapı ardına kadar açıldı.

Taverna bomboştu.

Aceleyle terk edilmişti. Kadehler hâlâ doluydu, unutulmuş pipoların etrafında duman dolanıyordu ve Div kadınlarının masasının üstünde dağınık bir halde oyun taşları duruyorlardı. Buna rağmen Turan lambaları söndürmeyi akıl edip tavernayı karanlığa boğmuştu. Tek ışık kaynağı lime lime perdelerin ardından görünen aydı.

Arkasında Hanno küfrederken Enes de bir koruma duası mırıldandı. Ali gizlediği bakır zülfikârına uzandı ve ardından durdu. Ayanli görünümlü genç bir adamın elindeki o meşhur Ceziri silahı onun kimliğini anında ele verirdi. Bunun yerine sessizce tavernanın içinde ilerledi. Görünmemeye dikkat edip perdenin arkasına baktı.

Dışarıda Kraliyet Muhafızları vardı.

Ali derin bir nefes aldı. Neredeyse hepsini tanıdığı bir düzine asker tavernanın karşısında sessizce sokağa dizilmişti, bakır zülfikârları ve mızrakları ay ışığında parlıyordu. Daha da fazlası yoldaydı; Ali meydanın oradan gelen gölgeleri seçebiliyordu.

Geriye doğru bir adım attı. O güne dek hissetmediği yoğunlukta bir dehşet göğsünü sıkıştıran sarmaşıklar gibi onu esir almıştı. Diğerlerine döndü.

"Gitmemiz lazım." Sesinin sakinliğine şaşırmıştı çünkü içinde yükselmekte olan paniğe uymadığı kesindi. "Dışarıda askerler var."

Enes'in rengi attı. Hanno'ya, "Güvenli eve gidebilir miyiz?" diye sordu.

Şekil değiştiren bağırıp çağıran bebeği ellerinde zıplattı. "Denemek zorundayız... ama bu böyle bağırmaya devam ederse kolay olmayacak."

Ali, hızlı düşünüp odada etrafına bakındı. Enes'in eline sımsıkı tutan şafit kızın kenara bıraktığı bakır tepsiyi gördü. Odayı geçip armut likörü dolu bardaklardan birini aldı. "Bu işe yarar mı?"

Enes dehşete kapılmış gibi göründü. "Sen aklını mı yitirdin?"

Ama Hanno başıyla onayladı. "Yarayabilir." Küçük bebeği tutarken Ali sıvıyı beceriksizce bağırıp duran bebeğin boğazından aşağı dökmeye çalıştı. Şekil değiştirenin bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordu. "Kapıya yaptığın o şey..." Hanno'nun sesi suçlayıcıydı. "Sen Kraliyet Muhafızları'ndansın, değil mi? İlk çeyrek yüzyılları bitene dek İç Kale'ye kapattıkları şu çocuklardan hani?"

Ali tereddüt etti. *Ben bundan fazlasıyım.* "Şu anda burada seninleyim, değil mi?"

"Öylesin galiba." Hanno daha önce pek çok kez yapmanın verdiği bir rahatlıkla çocuğu kundakladı. Bebek sonunda sessizleşti ve Hanno da talvarını çekti; parıldayan çelik kılıç Ali'nin kolu kadar uzundu. "Arka taraftan bir çıkış bulmamız lazım." Başıyla kırmızı perdeyi işaret etti. "İlk senin gitmeni istesem anlarsın herhalde."

Ali başıyla onayladı, ağzı kurumuştu. Başka ne seçeneği vardı ki? Perdeyi açıp karanlık koridora adım attı.

Onu depolardan oluşan bir labirent karşıladı. Şarap fıçıları tavana kadar istiflenmişti ve saçaklanmış soğanların ve fazla olgunlaşmış meyvelerin kokusu havayı dolduruyordu. Kırılmış masalar, yarı inşa edilmiş duvarlar ve üstleri örtülmüş mobilyalar her yere gelişigüzel saçılmışlardı. Ali bir çıkış göremedi sadece saklanacak yerler vardı.

Pusuya düşmek için harika bir yer. Gözlerini kırpıştırdı, neyse ki gözlerinin yanması geçmişti. İksirin tesiri geçmiş olmalıydı. Artık önemi kalmamıştı aslında. Ali dışarıdaki adamlarla beraber büyümüştü ve onu her halükârda tanırlardı.

Cüppesi hafifçe çekildi. Küçük kız titreyen elini kaldırıp koridorun sonundaki karanlık bir girişi işaret etti. Kocaman açılmış kara gözleriyle, "Orası arka sokağa çıkıyor," diye fısıldadı.

Ali ona gülümsedi. "Teşekkür ederim," diye fısıldayarak karşılık verdi.

Koridordan son odaya doğru yürüdüler. İleride, yerin yakınında bir çizgi halinde ay ışığını gördü: Bir kapı. Ne yazık ki tek gördüğü buydu. Bu oda zift gibi karanlıktı ve kapıya olan mesafe düşünüldüğünde muazzamdı. Ali içeriye girerken kalbi o kadar güçlü atıyordu ki kulaklarında duyabiliyordu.

Tek duyduğu bu olmadı.

Birisi sessizce soludu ve ardından bir şey hızla burnuna sürtünerek yüzünün yanından geçti; Ali'nin tek hissedebildiği demir kokusuydu. Küçük kız çığlık atarken Ali hızla arkasına döndü ama karanlık odada bir şey görmek imkânsızdı, gözleri ışıksızlığa alışmamıştı.

Enes bağırdı. "Kızı bırak!"

Gizliliğin canı cehenneme. Ali zülfikârını çekti. Kabza elinde ısındı. *Parla,* diye buyurdu.

Kılıç alev aldı.

Bakır kılıcın üstü dalga dalga alevlerle kaplandı, çatallı ucunu kavurup odanın her yerine vahşi ışıklar saçtı. Ali iki Div gördü: Turan ve elindeki muazzam baltasıyla tavernanın girişindeki o koruma. Turan çığlık atan kızı Enes'in kollarından koparmaya çalışıyordu ama alevler içindeki zülfikârı görünce döndü. Kara gözleri korku doluydu.

Muhafız o kadar etkilenmemişti. Ali'nin üstüne atıldı.

Ali zülfikârı son anda kaldırdı ve baltayla kılıcın çarpıştığı yerden kıvılcımlar saçıldı. Balta demirden yapılmış olmalıydı, bu metal büyüleri zayıflatabilen az sayıdaki maddeden biriydi. Ali bütün gücüyle abanıp adamı itti.

Div bir kez daha üstüne saldırdı. Ali bir sonraki hamleyi de eğilerek atlattı ama durum tamamıyla gerçek üstüydü. Hayatının yarısını kılıç eğitimi alarak geçirmişti ve kılıcın hareketleri, adımları, tamamı tanıdıktı. Fazla tanıdık; hasmının onu gerçekten öldürmek istediğine, hatalı bir adım atmanın sonucunun kahve içerken dostça paylanmak değil de zaten hiç bulunmaması gereken bir yerde, karanlık bir odanın kirli zemininde kanlı bir ölüm olacağını tahayyül etmek imkânsız geliyordu.

Ali bir hamleyi daha savuşturdu. Henüz diğer adama saldırmamıştı. Hem bunu nasıl yapabilirdi ki? Dünyanın en iyi dövüş eğitimini almıştı ama daha önce kimseyi öldürmemiş, hatta kimseye isteyerek zarar bile vermemişti. Daha yaşı çok küçüktü ve cenk etmesine yıllar vardı. Ve o, kralın oğluydul Babasının vatandaşlarından birini öldüremezdi, hele hele bir *Divi*... Bunu yaparsa bir savaş başlatırdı.

Koruma silahını bir kez daha kaldırdı. Ve ardından bembeyaz oldu. Balta havada donup kaldı. "Süleyman'ın gözü," diyerek derin bir nefes aldı. "Sen... sen Ali..."

Çelik bir kılıç boğazına girdi.

Hanno, "...el-Kahtani'sin," diyerek tamamladı. Kılıcı çevirip adamın hayatını çalarken son sözlerini de çaldı. Ölü adamı ayağıyla iterek talvarını içinden çıkarınca adam yere düştü. "Alizeyd *siktiğimin el-Kahtani*'si." Enes'e dönerken yüzü öfkeden parlıyordu. "Ah be şeyh... nasıl yapabildin?"

Turan hâlâ oradaydı. Önce Ali'ye ardından Tanzimcilere baktı. Neler olduğunu anlayınca yüzü dehşet içinde aydınlandı. Koridora kaçarak can havliyle kapıya doğru koştu.

Ali kımıldamadı, konuşmadı. Hâlâ ölü Div korumaya bakıyordu.

"Hanno..." Enes'in sesi titriyordu. "Prens... bunu kimse bilmemeli."

Şekil değiştiren abartıyla iç çekti. Bebeği Enes'e verip baltayı aldı ve Turan'ın peşinden gitti.

Ali ne olduğunu çok geç anladı. "B-bekle. Buna mecbur de–"

Koridordan kısa bir çığlık ve ardından da bir çatırtı geldi. Sonra ikincisi. Sonra üçüncüsü. Ali olduğu yerde sallanıyor, kusmamak için kendini zor tutuyordu. *Bu gerçek olamaz.*

"Alizeyd." Enes önüne gelmişti. "Kardeşim bak bana." Ali, şeyhin yüzüne odaklanmaya çalıştı. "O adam çocuk satıyordu. Senin kimliğini ifşa edecekti. Ölmesi gerekiyordu."

Tavernanın kapısının kırıldığına şüphe bırakmayan bir gürültü geldi. Tanıdık bir ses, "Enes Ba'tl" diye bağırdı. *Vacid... of Allahım, hayır.* "İçeride olduğunu biliyoruz!"

Hanno koşarak odaya döndü. Bebeği kapıp kapıyı tekmeleyerek açtı. "Hadi gelin!"

Vacid'in –Ali'nin çok sevdiği Serasker'in, onu yetiştirdiği söylenebilecek olan sinsi gözlü generalin– onu katledilmiş iki safkanın başında bulma ihtimali Ali'yi sarsarak kendine getirdi. Hanno'nun peşinden koşarken Enes de hemen arkasından geliyordu.

Çerçöp içindeki başka bir arka sokağa çıktılar. Sokağın sonuna, Toharistani ve Div mahallelerini ayıran yüksek duvara gelene dek koştular. Tek kaçış yolları sokağa çıkan dar bir gedik.

Hanno gedikten bakıp başını hızla geri çekti. "Div okçularını getirmişler."

"Ne?" Ali böğründeki sivri dirseği umursamadan ona katıldı.

Sokağın karşı ucunda, kapıdan içeriye doluşan askerlerin alevler içindeki zülfikârlarıyla aydınlanan taverna vardı. Yarım düzine Div okçusu fillerinin üstünde beklerken gümüş yayları pırıl pırıl parıldıyordu.

Hanno, "Toharistani Mahallesi'nde güvenli bir evimiz var," diye açıkladı. "Duvarın üstünden aşabileceğimiz bir nokta var ama önce sokağın karşısına geçmemiz lazım."

Ali'nin yüreği ezildi. "Asla başaramayacağız." Askerler tavernaya odaklanmış olabilirlerdi ama mutlaka içlerinden biri üç adam, küçük bir kız ve bir bebeğin sokağın karşısına koşturduğunu fark ederdi. Ateşe tapanlar şeytana parmak ısırtacak denli iyi okçulardı –Divler oklarına Cezirilerin zülfikârlarına olduğu kadar bağlıydılar– ve burası geniş bir sokaktı.

Enes'e döndü. "Başka bir yol bulmamız lazım."

Enes başıyla onayladı. Önce Hanno'nun kollarındaki bebeğe, ardından elini tutan kıza baktı. Kızla göz göze gelmek için eğilip parmaklarını parmaklarının arasından çekti. "Canım, senden şuradaki kardeşle gitmeni istiyorum." Ali'yi işaret etti. "Seni güvenli bir yere ulaştıracak."

Ali hayretler içinde Enes'e baktı. "Ne? Bir dakika... ciddi olamazsın..."

"Peşinde oldukları benim." Enes ayağa kalktı. "Kendi hayatımı kurtarmak için çocukların hayatını tehlikeye atmayacağım." Omuz silkti ama yeniden konuştuğunda sesi gergindi. "Bu günün geleceğini biliyordum... b-ben onları oyalamaya çalışacağım... size mümkün olduğunca çok zaman kazandırmak için."

Hanno, "Kesinlikle olmaz," dedi. "Tanzim'in sana ihtiyacı var. Ben giderim. Hem şu safkanların birkaçını indirme şansım daha fazla."

Enes başını iki yana salladı. "Prensi ve çocukları güvenli bir yere götürmek için daha iyi bir donanımın var."

"*Hayır.*" Sözcük Ali'nin boğazından koparak yükselmişti, bir talepten çok bir dua gibiydi.

Şeyhini kaybedemezdi, böyle olamazdı. "Ben giderim. Onlarla pazarlık edersem–"

Enes, "Pazarlık falan etmeyeceksin," diyerek haşin bir sesle araya girdi. "Eğer babana bu geceden bahsedecek olursan ölürsün, anlıyor musun? Senin bu işe bulaştığını duyacak olurlarsa Divler ayaklanırlar. Baban bu riski göze alamaz." Bir elini Ali'nin omzuna koydu. "Ve sen kaybedemeyeceğimiz kadar değerlisin."

Hanno, "Nah değerli," diye tersledi. "Kendini öldürteceksin, hem de sırf Kahtani bir velet–"

Enes sert bir hareketle sözünü kesti. "Alizeyd el-Kahtani, şafitler için Tanzim gibi bin tane gruptan fazlasını yapabilir. Ve yapacak da," diye ekleyerek Ali'ye manalı manalı baktı. "Bunu hak

et. Mezarımda dans etmen gerekse de umurumda değil. Kendini kurtar kardeşim. Başka bir gün savaşmak için hayatta kal. Onları buradan çıkar Hanno." Enes bir daha tek kelime etmedi, arkasına dönüp tavernaya doğru ilerledi.

Şafit kız korkudan kocaman olmuş gözleriyle Ali'ye baktı. Ali gözlerini kırparak gözyaşlarını durdurdu. Enes onun kaderini mühürlemişti ve en azından son buyruğunu yerine getirebilirdi. Kızı kucağına alınca o da boynuna sarıldı, kalp atışlarını göğsünde hissedebiliyordu.

Hanno ona zehir dolu bir bakış attı. "Sen ve ben el-Kahtani, bu iş bitince uzun uzun konuşacağız." Ali'nin sarığını kapıp çabucak bebek için bir ana kucağına dönüştürdü.

Ali anında kendini daha da ortada hissetti. "Seninkinde bir sıkıntı mı vardı?"

"Tanınmaktan endişe edersen daha hızlı koşarsın." Başıyla zülfikârını işaret etti. "Şunu kaldır."

Ali zülfikârı cüppesinin altına sokup beklerlerken kızı arkasına geçirdi. Tavernadan bir haykırış geldi, ardından sevinç dolu bir çığlık daha duydular. *Allah seni korusun Enes.*

Okçular tavernaya döndüler. Biri gümüş yayın kirişini gerip dar girişe nişan aldı.

Hanno, "Koş!" diye bağırıp hemen arkasında Ali'yle ileri fırladı. Ali askerlere dönüp bakmadı, dünyası bacakları elverdiğince hızla çatlak kaldırım taşlarının ötesine koşmaya indirgenmişti.

Okçulardan biri bağırarak onları uyardı. İlk ok vınlayarak başının üstünden geçtiğinde Ali yolu yarılamıştı. Ok alevli parçalara bölününce küçük kız çığlık attı. İkincisi cüppesini delip baldırını sıyırdı ama Ali koşmaya devam etti.

Sokağı aşmışlardı. Ali kendisini taştan bir tırabzanın arkasına attı ama sığınağının ömrü kısa oldu. Hanno ise bir binaya bitişik, karmaşık desenli ahşap bir çardağa atıldı. Çardağın üstü üç kat yukarıdaki çatıya erişmek için tırmanan, gökkuşağının her renginde güllerle kaplıydı.

"Tırman!"

Tırman mı? Narin çardağa bakarken Ali'nin gözleri kocaman açıldı. İki yetişkin erkeğin ağırlığını taşıması şöyle dursun, üstündeki çiçekleri bile güçbela tartıyor gibi görünüyordu.

Katrana batırılıp tutuşturulmuş bir ok ayaklarının yanında

yere çarptı. Ali geriye doğru sıçrarken fillerin bağrışları havayı doldurdu.

O halde çardağa tırmanacaktı.

Tırmanırken ahşap çerçeve şiddetle sarsılıyor, dikenli sarmaşıklar ellerini paralıyordu. Küçük kız sırtına sımsıkı tutunmuş, yanakları gözyaşlarıyla sırılsıklam bir halde yüzünü ensesine gömerken Ali'yi neredeyse soluksuz bırakıyordu. Bir ok daha vınlayarak başlarının yanından geçince kız çığlık attı ama bu defa acı içinde.

Ali'nin onun nasıl olduğuna bakmasının hiçbir yolu yoktu. Kendisini olabildiğince binanın yüzeyine yapıştırıp tırmanmaya devam etti. *Allahım ne olur, lütfen,* diye yakardı; daha derli toplu bir dua akıl edemeyecek kadar dehşete kapılmıştı.

Ali çatıya ulaşmak üzereydi, Hanno çatıya çıkmıştı bile ve çardak duvardan sökülmeye başladı.

Kalbinin durduğu bir an boyunca Ali arkaya düşüyordu. Ahşap çerçeve ellerinde dağıldı. Boğazından bir çığlık yükseliyordu ki...

Hanno bileğini yakaladı.

Şafit şekil değiştiren onu çatıya çekince Ali anında yere yığıldı. "K-kız..." Soluk aldı. "Bir ok..."

Hanno kızı Ali'nin sırtından alıp çabucak başının arkasını muayene etti. "Sorun yok küçüğüm," diyerek onu rahatlattı. Ali'ye baktı. "Birkaç dikiş atılması gerekecek ama yara derin durmuyor." Bağı çözdü. "Hadi çocukları değiştirelim."

Ali bebeğe uzanıp onu güvene aldı.

Aşağıdan birileri bağırdı. "Çatıdalar!"

Hanno onu sertçe çekip ayağa kaldırdı. "Yürü!"

O hızla koşarken Ali de arkasından geliyordu. Çatının diğer tarafına koşup bir sonraki binayla arasındaki dar boşluğu atlayarak aştılar, sonra da ipe asılmış çamaşırların ve saksıların arasından koşarak bir sonraki binaya sıçradılar. Ali havada ağzı yüreğindeyken aşağıya bakmamaya çalışıyordu.

Son çatıya geldiler anma Hanno durmadı, bunun yerine çatının kenarına yaklaştıkça hızlandı. Sonra da –Ali dehşet içinde izlerken– bütün gücüyle ileriye doğru atıldı.

Ali şaşkınlıkla nefes alıp kenara gelmeden hemen önce durdu. Ama şekil değiştiren aşağılardaki yola çakılmamıştı; kabile bölgelerini ayıran bakır duvarın üstüne inmişti. Duvar çatıdan belki yarım boy aşağıdaydı ve aralarında sağlam on adımlık bir

mesafe vardı. Bu atlayışı yapmak mümkün değildi, Hanno'nun başarması büyük bir şanstı.

Şekil değiştirene inanmayan gözlerle baktı. "Sen *deli misin?*"

Hanno sırıtıp dişlerini gösterdi. "Hadi gel el-Kahtani. Bir şafit yapabildiğine göre sen de yapabilirsin, değil mi?"

Ali karşılık olarak hıhladı. Çatının kıyısında ileri geri yürüdü. Sahip olduğu her mantıklı içgüdü atlamaması için ona haykırıyordu.

Peşlerindeki askerlerin sesleri yükseldi. Her an çatıya gelebilirlerdi. Ali birkaç adım gerileyerek koşarak atlamak için gereken cesareti toplamaya çalıştı.

Bu delilik. Başını iki yan salladı. "Yapamam."

"Başka seçeneğin yok." Hanno'nun sesindeki şakacılık kaybolmuştu. Ali karşılık vermeyince "El-Kahtani... Alizeyd," diye üsteledi. "Bana kulak ver. Şeyhin ne dediğini duydun. Artık geri dönebileceğini mi sanıyorsun? Abbandan merhamet dilenebileceğini mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Ben Cezirileri bilirim. Senin halkın iş sadakate gelince kimsenin gözünün yaşına bakmaz." Hanno, Ali'nin gözlerine bakarken yüzünde onu kaçınması için uyardığı kaderin karalığında bir ifade vardı. "Baban kendi kanından birinin ona ihanet ettiğini öğrenince ne yapar sence?"

Ben ona ihanet etmeyi hiç istemedim. Ali derin bir nefes aldı.

Ve sonra da sıçradı.

5

NEHRİ

"Sakın uykuya dalayım deme küçük hırsız. Az sonra ineceğiz."

Nehri'nin gözkapakları bir çuval dirhem kadar ağırdr ama uyumuyordu. Düşüp ölmekle arasında incecik bir kumaş parçası varken uyumasının imkânı yoktu zaten. Halının üstünde yuvarlandı; uçarlarken buz gibi bir rüzgâr yüzünü okşuyordu. Güneş yaklaşmasıyla şafak göğü kızarmıştı ve yıldızlar teker teker söneriken gecenin karanlığı yerini uçuk pembe ile mavilere bırakmıştı. Nehri gökyüzüne baktı. Bundan tam bir hafta önce Kahire'de başka bir şafağa bakıyor, hayatının kökten değişmek üzere olduğuna dair en ufak bir fikri olmaksızın paşayı bekliyordu.

Cin- hayır, div diye düzeltti kendini. Dara'nın kendisine cin dendiğinde öfke nöbeti geçirme eğilimi vardı; yanında oturuyordu ve cüppesinden gelen dumanlı sıcaklık Nehri'nin burnunu gıdıklıyordu. Dara'nın omuzları düşmüştü ve zümrüt yeşili gözleri donuklaşıp uzaklardaki bir şeye odaklanmıştı.

Gardiyanım bu sabah çok yorgun görünüyor. Nehri onu suçlamıyordu; bu hayatının en tuhaf, en zorlayıcı haftası olmuştu ve Dara her ne kadar ona karşı yumuşuyor gibi görünse de Nehri ikisinin de tamamen tükendiklerini hissediyordu. Kibirli div savaşçısı ve kafasında binbir tilki dönen insan hırsız pek de uyumlu bir eşleşme değillerdi. Dara bazen bir çocukluk arkadaşı kadar

çenebaz olabiliyor, ona en sevdiği renkten Kahire'nin çarşılarında nasıl kumaşlar satıldığına kadar hayatı hakkında yüzlerce soru sorabiliyordu. Sonra ise, belki de kanı karışık biriyle yaptığı muhabbetten hoşlandığını fark edip kendisinden tiksindiği için, neredeyse hiçbir uyarıda bulunmadan suspus olup düşmanca bir tavır takınıyordu.

Nehri ise çoğunlukla kendini merakını bastırmak zorunda hissediyordu çünkü ona büyü dünyası hakkında bir şey sorduğu anda Dara'nın havası değişiyordu. "Sorgulamalarınla Divyurdu'ndaki cinleri rahatsız edebilirsin," deyip sorularını geçiştirdikten sonra silahlarını cilalamaya dönüyordu.

Ama yanılıyordu.

Nehri bunu yapamazdı. Çünkü Divyurdu'na kesinlikle *gitmeyecekti*.

Dara'yla geçirdiği bir hafta, kendini huysuz cinlerle dolu bir şehre kapatmasının imkânı olmadığını anlamaya yetmişti. Kendi başına kalsa daha iyiydi. Tabii ifritlerden kaçınmanın bir yolunu bulması gerekecekti. Yine de bütün insan dünyasını aramaları mümkün değildi ve Nehri de bir daha asla zar töreni düzenlemeyecekti.

Ve böylece kaçmak için sabırsızlanarak fırsat kollamaya girişmişti ama üstünden seyahat ettikleri bu engin, hiç ara vermeyen, hudutsuz çölde kaçacak yer yoktu. Geceleri sadece ay ışığının aydınlattığı kumlar, gündüzleri de gölgelik vahalardan ibaretti. Ama şimdi doğrulup oturduktan sonra aşağıya baktığında göğsünde umut çiçekleri açtı.

Güneş ufuktan yükselince değişmiş, toprakları aydınlatmıştı. Çöl yerine kireçtaşından tepeler yavaşça alçalıp güneydoğuya doğru kıvrılarak göz alabildiğine uzanan geniş, kara bir nehre dönüşüyordu. Nehrin kıyılarında öbek öbek bembeyaz binalar ve ocak ateşleri vardı.

Hemen aşağıdaki çorak düzlükler kayalıktı ve arada bir çalılıklar ve ince, koni gibi ağaçlara yer veriyorlardı.

Gözleriyle aşağıyı tararken iyice uyandı. "Neredeyiz?"

"Hierapolis."

"*Neresi dedin?*" Dara'yla aynı dili konuşsalar da coğrafya söz konusu olduğunda aralarında yüzlerce yıllık fark vardı. Dara her şeyi farklı isimlerle biliyordu, nehirleri, şehirleri, hatta gökteki

yıldızları bile. Nehri onun kullandığı sözcükleri daha önce hiç duymamıştı ve bu gibi yerleri betimlemek için anlattığı öyküler daha da tuhaftı.

"Hierapolis." Dara'nın tek eliyle yönettiği halı yere doğru dalışa geçti. "Buraya dönmeyeli çok uzun zaman oldu. Ben gençken Hierapolis'te son derece... *ruhani* bir halk yaşardı. Ritüellerine çok adanmışlardı. Ama düşünüyorum da penis heykellerine ve balıklara tapınıp, dua etmek için sefahat âlemleri yaptıklarını düşünecek olursak onların yerinde kim olsa adanmış olurdu." İç çekerken gözleri haz içinde kırıştı. "İnsanlar son derece keyif verici şekilde yaratıcı olabiliyorlar."

"İnsanlardan nefret ettiğini sanıyordum."

Büyük bir kesinlikle, "Hiç de bile. İnsanlar kendi dünyalarında olmalı ve benim halkım da kendi dünyasında. İşlerin en iyi hali bu," dedi. "Birbirimizin dünyasına geçince bela çıkıyor."

Nehri kendisinin de böyle bir geçişin sonucu olduğunu düşündüğünü bildiğinden gözlerini devirdi. "Şu nehir hangisi?"

"Ufratu."

Ufratu. Sözcüğü aklında evirip çevirdi. "Ufratu... el-Furat... bu Fırat mı?" Afallamıştı. Beklediğinden *çok* daha doğudaydılar.

Dara onun sıkıntılı yüzünü yanlış anladı. "Evet. Merak etme, buradan geçilemeyecek kadar geniş."

Nehri surat astı. "Ne demek istiyorsun? Zaten üstünden uçmayacak mıyız?"

Nehri, Dara'nın yüzünün kızardığına, gözlerinde utanç pırıltıları belirdiğine yemin edebilirdi. Sonunda, "Ben... ben o kadar fazla suyun üstünden uçmayı sevmiyorum," diye itiraf etti. "Özellikle de yorgun olduğumda. Önce dinleneceğiz sonra da daha iyi bir yer bulmak için kuzeye uçacağız. Karşı tarafta at bulabiliriz. Hayzur halıda kullandığım tılsımın kolay takip edilebilir olduğu konusunda haklıysa bunun üstünde daha fazla uçmak istemiyorum."

Nehri, Dara'nın halı hakkında söylediklerini neredeyse duymamıştı bile çünkü zihni karanlık akarsuyu izlerken son hız çalışmaya başlamıştı. *Fırsat bu fırsat,* diye düşündü. Dara kendisi hakkında konuşmayı reddediyor olabilirdi ama Nehri onu yine de incelemişti ve suyun üstünden uçmak hakkındaki itirafı şüphelerini doğruluyordu.

Div sudan *dehşete* düşüyordu.

Ziyaret ettikleri vahalardaki göletlere parmak ucunu dahi sokmayı reddetmiş, Nehri'nin en sığ göletlerde dahi boğulacağından eminmiş gibi davranmış ve sudan aldığı keyfin doğal olmadığını, şafitlere özgü bir sapkınlık olduğunu ima etmişti. Halı olmasaydı heybetli Fırat'ı aşmaya cesaret edemez, büyük ihtimalle kıyısına bile yaklaşmazdı.

Sadece nehre ulaşmam lazım. Nehri özgürlüğe giden tek yol buysa akarsuyu baştan sonra yüzerek geçmeye razıydı.

Kayalık zemine indiklerinde Nehri'nin dizi hızla sert bir çıkıntıya çarptı. Lanet okuyup dizini ovarak ayağa kalktı ve ağzı açık kaldı. "En son *ne zaman* buraya geldim demiştin?"

Kayalık zemine değil, harabeye dönüşmüş bir binanın üstüne inmişlerdi. Geniş caddelerin iki yanında kırık, çıplak mermer sütunlar vardı ve caddelerin çoğunun belli yerlerinde kaldırım taşı kalmamıştı. Binalar yıkılmış olsa da ayakta kalmış birkaç sararmış duvar eskiden ne denli ihtişamlı olduklarına dair ipucu veriyorlardı. Hiçbir yere çıkmayan muazzam, kemerli kapılar vardı ve kararmış yabani otlar taşların arasından çıkıp sütunların üstüne doğru sürünüyorlardı. Halının karşısında, uçuk mavi bir sütun yere devrilip kırılmış duruyordu. Yan taraflarına balık kuyruklu peçeli bir kadının kir pas içinde kalmış hatları oyulmuştu.

Nehri halıdan uzaklaşınca toz rengi bir tilkiyi ürküttü. Hayvan ufalanmakta olan bir duvarın ardında gözden kayboldu. Nehri arkasında kalan Dara'ya baktı. O da en az Nehri kadar afallamış gibi duruyordu ve yeşil gözleri dehşetle kocaman açılmıştı. Nehri'nin kendisine baktığını görünce zoraki bir gülümseme takındı.

"Yani *biraz* zaman oldu tabii..."

"Biraz mı?" Çevrelerindeki terk edilmiş kalıntıları işaret etti. Kırık yolun karşısında kirli, siyah suyla dolu muazzam bir süs havuzu vardı; suyun buharlaşmaya başladığı yerlerde mermer leş kokulu yosunlarla kaplanmıştı. Bir yerin bu hale gelmesi için asırlar geçmesi gerekiyordu. Mısır'da da buna benzer kalıntılar vardı ve rivayete göre kutsal kitaplar yazılmadan önce yaşayıp ölmüş olan kadim, güneşe tapan bir ırka aittiler. Nehri titredi. "Sen *kaç yaşındasın*?"

Dara ona canı sıkılmış bir ifadeyle baktı. "Seni ilgilendirmez." Halıyı gereğinden fazla şiddetle silkeleyip dürdü ve omzunun üstüne attıktan sonra kaçarmış gibi yıkılmış binaların en büyüğüne

gittl. Girişin etrafına dolgun vücutlu balık-kadın imgeleri oyulmuştu; belki de bu insanların "ibadet ettikleri" tapınaklardan biriydi.

Nehri peşinden gitti. O halıya ihtiyacı olacaktı. "Nereye gidiyorsun?" Kırık bir sütuna takılıp tökezlerken engebeli zeminde zarafetle yürüyen divi kıskandı. Tapınağa girerken gözlerinin önündeki çöküşün ihtişamı başını döndürünce durdu.

Tapınağın çatısı ve doğu duvarı yıkılmış, kalıntıyı göğe açmıştı. Mermer sütunlar başının çok üstünde yükseliyor ve un ufak olmuş taş duvarlar bir zamanlar farklı odalardan oluşan muazzam bir labirentin planını belli ediyordu. İçerisi kalan duvarlar ve zeminden çıkıp uzamış birkaç kararlı selvi ağacının gölgesinde kaldığından büyük kısmı loştu.

Sol tarafında yüksek bir taş platform vardı. Üstünde üç taş heykel duruyordu: Başka bir balık-kadın, bir aslana binmiş heybetli bir kadın ve elinde bir disk tutan, üstünde sadece kasıklarını kapatan bir çaput bulunan bir adam vardı. Hepsi de insanı afallatacak denli etkileyiciydiler, kaslı bedenleri ve asil duruşları baş döndürücüydü. Taştan kıyafetlerindeki kıvrım yerleri o kadar gerçekçi görünüyorlardı ki Nehri'nin içinden onlara dokunmak geldi.

Ama etrafına bakınınca Dara'nın ortadan kaybolduğunu fark etti; büyük yıkıntının içinden ayak sesleri gelmiyordu. Nehri yeri kaplayan kalın toz tabakasında onun bıraktığı izleri takip etti.

"Ah..." Ağzından takdir dolu küçük bir ses kaçtı. O büyük tapınak girdiği devasa tiyatronun yanında cüce gibi kalıyordu. Yüzlerce, belki de binlerce taş koltuk üstünde durduğu büyük sahnenin çevresine bir yarım daire şeklinde oyulmuştu.

Div sahnenin kenarında duruyordu. Ötücü kuşların sabah şarkıları hariç ortama sessiz bir sükûnet hâkimdi. Dara'nın gece yarısı mavisi kaftanından tüten dumanlar ayaklarının dibinde dönüp duruyordu, sarığını açıp omuzlarına düşürmüştü ve başının üstünde sadece düz, kömür rengi takke kalmıştı. Takkenin beyaz işlemeleri gül rengi sabah ışığında pembe pembe parlıyordu.

Buraya aitmiş gibi duruyor, diye düşündü. *Sanki zamanın unuttuğu, yıllar yıllar önce ölmüş dostlarını arayan bir hayalet gibi.* Nehri, Divyurdu hakkındaki konuşma şeklinden onun bir tür sürgün olduğunu çıkarmıştı. Büyük ihtimalle halkını özlüyordu.

Başını iki yana salladı; bu ani anlayış dalgasının onu yapayalnız bir divin eşlikçisiymiş gibi davranmaya devam etmesine izin vermeye niyeti yoktu. "Dara?"

"Bir defasında burada babamla bir oyun izlemiştim," diye anımsadı. "Gençtim, büyük ihtimalle insan dünyasında attığım ilk turdu..." Sahneyi inceledi. "Okyanusu temsil etmesi için parlak mavi ipekler dalgalandıran oyuncular vardı. Büyülü bir sahne olduğunu düşünmüştüm."

"Güzel olduğundan eminim. Halıyı alabilir miyim?"

Dara dönüp ona baktı. "Ne?"

"Halıyı. Her gün üstünde uyuyorsun." Sesine hafif bir serzeniş tonu verdi Nehri. "Sıra bende."

"O halde benimle paylaş." Tapınağı işaret etti. "Gölgelik bir yer buluruz."

Nehri yanaklarının hafifçe ısındığını hissetti. "Balıkların seks partilerine adanmış bir tapınakta seninle yan yana yatmayacağım."

Dara gözlerini devirip halıyı yere bıraktı. Sertçe yere düşerken toz kaldırdı. "Ne istiyorsan onu yap."

Zaten amacım bu. Nehri, Dara'nın tapınağa dönmesini bekleyip halıyı sahnenin karşı ucuna sürükledi. Halıyı aşağıya itince çıkan yüksek, tok sesten irkildi ve div her an koşa koşa gelip ona sessiz olmasını söyleyecekmiş gibi bir hisse kapıldı. Ama tiyatro bomboş kalmaya devam etti.

Halının üstüne diz çöktü. Nehir uzun, sıcak bir yürüyüş mesafesinde olmasına rağmen Dara'nın derin bir uykuya daldığından emin olmadan yola çıkmak istemedi. Bu genelde uzun sürmüyordu. Nehrin üzerinden uçmakla ilgili söyledikleri büyü yapmanın onu bitkin düşürmesinden ilk bahsedişi değildi. Nehri büyünün de diğer bütün işler gibi emek istediğini varsayıyordu.

Malzemelerini gözden geçirdi. Çok bir şeyi yoktu. Sırtındaki kıyafet ve abayasının kalıntılarından yaptığı bir bohça hariç, bir su tulumu ve bir teneke kutu dolusu mannası –Dara'nın ona verdiği bayat bir tadı olan ve midesine taş gibi oturan krakerler– vardı. Su ve manna karnını doyurabilirdi ama başının üstünde bir dam olmasını sağlamayacaklardı.

Fark etmez. Elime bir daha bunun gibi bir fırsat geçmeyebilir. Kuşkularını bir kenara bıraktı, bohçasının ağzını kapatıp başörtüsünü yeniden bağladı. Ardından biraz çıra alıp tapınağa geri döndü.

Duman kokusunu takip edip divi buldu. Her zamanki gibi Dara küçük bir ateş yakıp uyurken yanında yanmaya bırakmıştı.

Nehri bunun neden olduğunu hiç sormamasına rağmen –sıcak çöl günlerinde ısınmak için olmadığı belliydi– alevlerin varlığı onu rahatlatıyor gibiydi.

Yıkılmakta olan bir kemerin gölgesinde uykuya dalmıştı. Tanıştıklarından beri ilk defa kaftanını çıkarıp yastık yapmıştı. Kaftanının altına olgunlaşmamış zeytin renginde yensiz bir tunik ve bol kesimli, kemik rengi bir pantolon giymişti. Hançerini beline sımsıkı doladığı geniş, siyah bir kemere geçirmişti ve yayı, sadağı ve kılıcını da vücuduyla duvar arasına koymuştu. Sağ eli silahlarının üstünde duruyordu. Nehri'nin gözü uykusunda yükselip alçalan göğsüne takıldı. Karnında bir şeyler kıpırdanmış gibi oldu.

Nehri bu hissi umursamayıp çırasını tutuşturdu. Dara'nın ateşi parladı ve Nehri artan ışıkta onun kollarını kaplayan dövmeleri fark etti, sanki bir kaligraf tenini işlerken delirmiş gibi tuhaf, geometrik şekillerdi bunlar. En büyük dövme ince, merdivene benzeyen bir yapıydı; özenle çizilmiş yüzlerce desteksiz basamak sol avucundan başlayarak döne döne koluna tırmanıp tuniğinin altında gözden kayboluyordu.

Ben de yüzündeki dövmenin tuhaf olduğunu düşünmüştüm...

Nehri çizgileri izlerken ışık başka bir şeyi daha aydınlattı.

Yüzüğünü.

Nehri kalakaldı; zümrüt ateşin ışığında kendisine göz kırparmış gibi parlıyordu. Onu ayartmaya çalışıyordu. Dara'nın sol eli hafifçe karnının üstünde duruyordu. Nehri kendini kaptırmış şekilde yüzüğü izliyordu. Bir servet değerinde olmalıydı ama yüzük parmağında gevşek gevşek duruyordu işte. *Onu alabilirim,* diye farkına vardı durumun. *İnsanların mücevherlerini onlar* uyanıkken *üstlerinden aldığım oldu.*

Çırası elinde ısınmaya başlamış, alev ona rahatsız edici derecede yaklaşmıştı. Hayır. Bu riske girmeye değmezdi. Çıkmadan önce dive son bir kez baktı. Kendini bir nebze de olsa pişman olmaktan alıkoyamıyordu; kökenleri, ailesi ve yetenekleri hakkında bir şeyler öğrenmek için en büyük şansının Dara olduğunu biliyordu. Şey hakkında... yani her şey. Ama bu özgürlüğünü kaybetmeye değmezdi.

Nehri tiyatroya döndü. Çırayı halını üstüne attı. Kabirde geçirdiği yıllar ve çöl havasında bir haftanın ardından eski yün halının içindeki bütün nem uçup gitmişti. Yağa batırılmış gibi alev aldı.

Nehri öksürüp elini sallayarak yüzüne doğru gelen dumanları dağıttı. Dara uyandığında halıdan geriye külden başka bir şey kalmamış olacaktı. Onun peşinden yayan gelmesi gerekecekti ve o noktada Nehri'nin yarım gün gerisinde olacaktı.

Nehri kendine, "Akarsuya ulaşsan yeter," diye fısıldadı. Bohçasını alıp tiyatrodan çıkan basamakları tırmanmaya başladı.

Bohçası acınası şekilde hafifti, ne kadar zor durumda olduğunun fiziksel bir temsili gibiydi. *Bir hiç olacağım. Şifa verebildiğimi söyleyince insanlar bana gülecekler.* Yakup'un onunla ortaklık kurmayı istemesi gibi olaylar nadiren yaşanıyordu ve o da ancak yıllar süren bir çaba sonucu bir şifacı olarak isim yaptıktan sonra gerçekleşmişti.

Ama o yüzüğü alsaydı endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Onu satar, bir ev kiralayıp sokakta uyumaktan kurtulurdu. İşinde kullanmak için otlar, muska yapmak için malzeme alırdı. Basamakların yarısını bile çıkmadan yavaşladı. *Ben iyi bir hırsızım. Çok daha zorlu şeyleri çalmışlığım var.* Ve Dara ölü gibi uyuyordu; Hayzur neredeyse üstüne indiğinde bile uyanmamıştı.

"Ben bir aptalım," diye fısıldadı ama dönmeye başlamıştı bile. Basamakları yavaşça koşarak indi ve alev alev halının yanından geçti. Sessizce tapınağa döndü ve devrilmiş sütunlarla kırılmış heykellerin arasından dolanarak ilerledi.

Dara hâlâ derin bir uykudaydı. Nehri bohçasını özenle yere koyup su tulumunu çıkardı. Dara'nın parmağına birkaç damla su damlatırken kalbi bir tepki verecek mi diye son hızla atıyordu. Bir şey olmadı. Dikkatle hareket ederek yüzüğü nazikçe iki parmağının arasında tuttu... ve çekti.

Yüzüp nabız gibi atıp ısındı. Aniden başına saplanan bir ağrı, çiçek gibi açtı. Paniğe kapılıp yüzüğü bırakmaya çalıştı ama parmakları kımıldamıyordu. Sanki biri zihninin kontrolünü eline geçirmiş gibiydi. Tapınak ortadan kayboldu, gözleri bulandı ve tapınağın yerini çabucak katılaşıp başka bir şeye dönüşen dumanlı şekiller aldı. Kör edici beyazlıkta güneşin altında çorak bir düzlük...

Verimsiz toprakları deneyimli bir gözle inceliyorum. Burası bir zamanlar çayırlık ve yemyeşildi, bir sürü sulanan tarla ve fundalık vardı ama efendimin ordusu bereketli görünen her şeyi ezip geçti. Geride çamur ve tozdan başka bir şey bırakmadı. Fundalıklar ya-

kılıp yıkıldı, şehri teslim olmak zorunda bırakmak için nehre bir hafta önce zehir atıldı.

Etrafımdaki insanlar tarafından görünmeden güçlerimizi daha iyi teftiş etmek amacıyla duman gibi yükseldim. Efendimin hatırı sayılır bir ordusu vardı: Zincir ve deri içinde binlerce adam, düzinelerce fil ve yüzlerce at. Okçuları insan âleminin en iyileriydi, benim özenli izahatlarımla daha da iyi olmuşlardı. Ama surlu şehir hâlâ fethedilemez duruyor.

Kadim taş bloklara bakıp ne kadar kalın olduklarını, başka kaç orduyu püskürttüklerini merak ediyorum. Hiçbir koçbaşı onları deviremez. Havayı dikkatle kokluyorum; rüzgârda kıtlığın o berbat kokusu var.

Efendime dönüyorum. Bugüne dek karşılaştırdığım en iri insanlardan biri, başım ancak omuzlarına geliyor. Düzlüklerin sıcağıyla başa çıkamadığından her daim pembe, ıslak ve aksi. Kızıl sakalı bile terden nemlenmiş ve nakışlı tuniği kokuyor. Burnumu kırıştırıyorum; savaş zamanı böyle bir kıyafet uçarı kaçıyor.

Atının yanında yere iniyorum ve ona bakıyorum. Sesleri düzgün telaffuz edemeyerek, "İki ya da üç günü daha var." diyorum. Bir yıldır ona ait olmama karşın sert ünsüzler ve hırıltılarla dolu dili benim için hâlâ yabancı. "Daha uzun süre dayanamazlar."

Suratını asıp kılıcının kabzasını okşuyor. "Bu çok uzun. Geçen hafta teslim olmaya hazır olduklarını söylemiştin."

Duraklıyorum, sesindeki sabırsızlık karnımdaki küçük endişe düğümünün büyümesine neden oluyor. Bu şehri yağmalamak istemiyorum. Ölecek olan binlerce kişiyi umursadığım için değil –yüzyıllardır devam eden köleliğim ruhumda insanlara karşı derin bir nefret doğmasına sebep oldu– herhangi bir şehrin yağmalanmasını görmek istemediğimden. O şiddeti görmek, sevgili Divyurdu'mun Kahtani soyunun elinde benzer bir kaderi paylaştığını gözümde canlandırmak istemiyorum.

"Cesur oldukları için daha uzun sürüyor efendim. Böyle bir şeyin takdir edilmesi gerekir." Efendim beni duyuyormuş gibi görünmediğinden devam ediyorum. "Pazarlık yapacak olursanız daha uzun süreli bir barış sağlarsınız."

Efendim derin bir nefes alıyor. "Açık konuşmadım mı?" diye patlayıp eyerinin üstünde eğilip bana öfkeyle bakıyor. Yüzü çiçekbozuğu. "Seni bana tavsiyede bulunasın diye satın almadım köle.

Senin bana zafer getirmeni diliyorum. *Bu şehri diliyorum. Kuzenimin önümde diz çöktüğünü görmeyi diliyorum."*

Azarlandım, başımı öne eğiyorum. Dilekleri bütün ağırlıklarıyla omuzlarımın üstüne çöküyor, elimi kolumu bağlıyorlar. Parmaklarıma enerji doluyor.

Bununla mücadele etmenin bir yolu yok; bunu yıllar önce öğrendim. "Baş üstüne efendim." Ellerimi kaldırıp dikkatimi duvara yoğunlaştırıyorum.

Yer sarsılmaya başlıyor. Efendimin atları ürküp uzaklaşıyor ve birkaç adam da korkuyla bağırıyorlar. Uzaktaki sur inliyor, kadim taşlar büyüme karşı koyuyorlar. Tepelerindeki küçücük figürler koşturarak görev yerlerini terk ediyorlar.

Ellerimi kapatıp yumruk yapıyorum ve duvar kumdan yapılmış gibi yıkılıyor. Efendimin ordusu hep bir ağızdan kükrüyor. İnsanlar, kendi cinslerine zulmetme fırsatı bulduğunda kanları coşuyor, âdeta damarlarında dans etmeye başlıyor...

Hayır! Nehri derin bir nefes aldı, küçücük bir ses zihninde bağırıyordu. *Bu ben değilim! Bu gerçek değil!* Ama bir sonraki görünün çığlıkları sesi boğdu.

Şehrin içindeyiz. Ceset dolu, kanla kaplı sokaklar boyunca efendimin atının yanında uçuyorum. Askerleri dükkânları ve dar evleri ateşe veriyor, karşılarına çıkacak denli aptal herkesi kesiyorlar. Bir balkondan atılan alev almış bir adam yanımda yere çakılıyor, iki askerin ters dönmüş bir at arabasından çektikleri genç bir kız çığlık çığlığa...

Dilek beni bağladığı için efendimin yanından ayrılamam. Kan revanın içinden her iki elimde birer kılıç, kendime yol açıp yaklaşan kim olursa anında öldürüyorum. Kaleye yaklaştıkça saldırganlar kılıçlarımın başa çıkamayacağı kadar fazlalaşıyorlar. Silahları kenara atıyorum ve bütün bir grubu tek bir bakışla yakıp kavururken köle laneti içimden bütün gücüyle geçiyor. Çığlıkları —korkunç, hayvanların inlemelerine benziyor— havaya yükseliyor.

Ne olduğunu anlayamadan kalenin içindeyiz ve ardından kendimizi bir yatak odasında buluyoruz. Oda pırıl pırıl ve içeride güçlü bir sedir ağacı kokusu var, gözlerimi yaşartan bir koku bu. Benim kendi Div kabilem Yaradan'ı ve kutsanmış Nahidleri onurlandırmak için bu ağacı yakarlardı... ama bu sefil halimle kimseyi

onurlandıramam. Bunu yerine muhafızları parçalıyorum. Kanları ipek duvar örtülerinin üstüne saçılıyor.

Kelleşmekte olan bir adam bir köşeye sığınmış tir tir titriyor; boşalmış bağırsaklarının kokusunu alabiliyorum. Vahşi gözlü bir kadın elinde bir bıçak kendini onun önüne atıyor. Kadını boynunu kırıp bir kenara fırlattıktan sonra hıçkıra hıçkıra ağlayan adamı ensesinden tutup efendimin önünde diz çökmeye zorluyorum.

"Kuzeniniz, efendim."

Efendim gülümsüyor ve dileğinin yükü omuzlarımdan kalkıyor. Büyü yapmaktan bitip tükenmiş ve bu kadar çok insan kanının kokusundan midem bulanmış halde ben de dizlerimin üstüne düşüyorum. Yüzüğüm parlayarak tenime damgalanmış siyah köle kaydını aydınlatıyor. Bakışlarımı buyurduğu katliamın ortasında durmuş, kuzeninin histerik haliyle alay eden efendimin üstüne odaklıyorum. Yüreğimde nefret kabarıyor.

Senin ölünü göreceğim insan, *yemin ederim*. Senin hayatının kolumda basit bir işarete indirgendiğini göreceğim...

Parmakları teker teker zorla, güçlükle yüzüğün üstünden çekilirken yatak odası Nehri'nin gözlerinin önünde dağılıp yok oldu. Birisi elini o kadar sert çekmişti ki Nehri taş zemine çarptı. Az önce olanlara anlam vermeye çalışırken zihni çaresizce dört dönüyordu.

Sorusunun cevabı üstünde dikilmiş, bileğini hâlâ sımsıkı tutuyordu.

Aslında Dara bu şekilde uyandırılmış olduğu için Nehri'den de çok afallamış gibi görünüyordu. Eline baktı, parmakları hâlâ Nehri'nin bileğini kavramışlardı. Yüzüğü alev almış gibi parlıyor, gözlerinin zümrüt yeşilini yansıtıyordu.

"*Hayır!*" Gözleri panikle kocaman açıldı ve ardından Nehri'nin bileğini bırakıp geriledi. Bütün bedeni sarsılıyordu. "Sen ne yaptın!" diye bağırarak yüzüğün patlamasını bekliyormuş gibi elini uzattı.

Dara. Nehri'nin görüsündeki adam *Dara*'ydı. Peki ya o şeyler... bunlar onun *hatıraları* mıydı? Rüya olamayacak kadar gerçek görünmüştü.

Nehri kendini zorlayarak onun gözlerine baktı. "Dara..." Nazik bir sesle konuşmaya çalıştı. Divin korkudan beti benzi atmış gözlerine vahşi bir ifade gelmişti. "Lütfen, sakinleş." Dara eline silah

almadan geriledi. Nehri, Dara fark eder diye silahlarına bakma dürtüsünü bastırdı. "Benim niyetim—"

Div onun aklını okumuş gibi Nehri'yle aynı anda silahlarına atıldı. O daha hızlıydı ama Nehri daha yakındı. Kılıcını kapıp Dara hançeriyle üstüne atlarken arkaya doğru sıçradı.

"Yapma!" Kılıcı kaldırırken bütün gücüyle sıktığı elleri titriyorlardı. Dara dişlerini açığa çıkaran bir tıslamayla geriledi. Nehri paniğe kapıldı. Ne ondan hızlı koşmasının ne de onu savaşarak yenmesinin imkânı vardı. Div delirmiş haldeydi, az sonra ağzı köpürecekmiş gibi görünüyordu. O görüler bir kez daha aklından geçti: paralanan bedenler, yakılarak öldürülen adamlar. Ve bunların hepsini Dara yapmıştı.

Hayır. Bunun bir açıklaması olmalıydı. Ve ardından hatırladı. Efendi, o adama efendim demişti.

O bir köle. Nehri'nin o güne dek cinler hakkında dinlediği bütün hikâyeler aklından geçti ve ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. *Dilekleri yerine getiren, köle edilmiş bir cin.*

Bunu anlamak durumunu iyileştirmedi. "Dara lütfen... ne olduğunu bilmiyorum ama seni incitmek istemedim. Yemin ederim!"

Dara sol elini göğsüne bastırmıştı, yüzüğü kalbinin yanında duruyordu; tabii kalbi varsa. Hançeri sağ eliyle tutmuş etrafında kedi gibi dolanıyordu. Bir anlığına gözlerini kapattı ve açtığında o vahşiliğin bir kısmı kaybolmuştu. "Hayır... ben—" Yutkundu, ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Ben hâlâ buradayım." Titrek bir nefes alırken yüzüne müthiş bir rahatlama yayıldı. "Hâlâ özgürüm." Ağırlığını mermer sütunlardan birine verdi. "Ama o şehir..." Hıçkırdı, konuşamadı. "O insanlar..." Kayarak yere yığıldı ve başını ellerinin arasına bıraktı.

Nehri kılıcı indirmedi. Suçluluk ve korku duyguları arasında kaldığından ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda, "Ben... ben üzgünüm," dedi. "Ben sadece yüzüğü almak istemiştim. En ufak bir fikrim yoktu..."

"Yüzüğü mü istemiştin?" Dara başını sertçe kaldırırken bir kuşku nidası sinsice sesine yerleşmişti. "Neden?"

Gerçeği itiraf etmek kendisinin büyülü bir kötülük planladığını varsaymasından daha güvenli olacakmış gibi görünüyordu. "Onu çalmaya çalışıyordum," diye itiraf etti. "Niyetim şey- şeydi..."

Artık serbest kalmasının imkânı olmadığını fark ederek kendini topladı. "Kaçmaktı."

"Kaçmak mı?" Dara gözlerini kıstı. "Bunu için yüzüğüme mi ihtiyacın vardı?"

"O taşın ne kadar büyük olduğunu gördün mü?" Gerginlikle güldü. "O zümrüt beni Kahire'ye götürmeye yeter de artar bile."

Dara ona duyduklarına inanamıyormuş gibi bakıp başını iki yan salladı. "Ve Nahidlerin ihtişamı devam ediyor." Ayağa kalktı Nehri'nin ne kadar hızlı gerilediğini fark etmemiş gibiydi. "Neden kaçmayı isteyesin ki? İnsan hayatın kulağa berbatmış gibi geliyor."

Nehri bir anlığına korkusunu unutacak kadar alındığından, "Ne?" dedi. "Neden böyle bir şey dedin ki?"

"*Neden* mi?" Dara cüppesini alıp omuzlarına sardı. "Nereden başlasam? Sadece insan olmak yeterince ezik değilse bile, hayatta kalmak için durmaksızın yalan söyleyip hile yapmak zorundaydın. Yalnız yaşıyordun, ne bir ailen ne de bir dostun vardı. Büyücülük yaptığın için her daim yakalanıp idam edileceğinden korkuyordun." Dara'nın yüzü bembeyaz oldu. "Ve *buna* dönmek istiyorsun, öyle mi? Divyurdu'na gitmek yerine hem de?"

Nehri cevabından afallayarak, "O kadar da kötü değildi," diye ısrar etti. Kahire'deyken hayatı hakkında sorduğu bütün o sorular; meğer Dara verdiği cevapları hakikaten dinliyormuş. "Yeteneklerim sayesinde epey bir bağımsızlığım vardı. Ve bir de arkadaşım," diye eklese de Yakup'un ilişkilerine getirdiği bu tanımı kabul edeceğinden emin değildi. "Hem ayrıca, beni daha iyi bir şey bekliyormuş gibi davranıyorsun. Beni ailemi öldürmüş olan bir cin kralına teslim etmeyecek misin?"

Dara, "Hayır," dedi ve biraz tereddüt ederek, "o... *teknik olarak* o değildi. Atalarınız düşmandı ama Hayzur doğru söyledi." İç çekti. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Uzun zaman önceydi," diye pek bir şey ifade etmeyen bir laf etti.

Nehri ona baktı. "Yani *soyumun düşmanına* teslim edilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak, öyle mi?"

Dara daha da canı sıkılmış gibi göründü. "*Hayır.* Öyle değil." Sabırsızca bir ses çıkardı. "Sen bir şifacısın Nehri. Şifacıların sonuncusu. Divyurdu'nun sana senin oraya olduğu kadar ihtiyacı var, hatta belki de daha fazla." Surat astı. "Hele cinler seni bulanın ben olduğumu öğrenince... Şo-zi'nin Kamçısı'nın karışık kanlı bir

kıza bakıcılık yapmak zorunda kaldığını." Başını iki yana salladı. "Kahtaniler buna öyle bayılacaklar ki büyük ihtimalle sarayın bir kanadını sana tahsis edecekler."

Neyin *bir kanadını?* Ama bunun yerine "Şo-zi'nin Kamçısı mı?" diye sordu.

"Onlardan hak kazandığım bir övgü." Yeşil bakışları Nehri'nin hâlâ ellerinde tuttuğu kılıca odaklandı. "Ona ihtiyacın yok. Sana zarar vermeyeceğim."

"Vermeyecek misin?" Nehri bir kaşını kaldırdı. "Çünkü senin bir sürü insana zarar verdiğini gördüm."

"Onu mu gördün?" Nehri başıyla onaylayınca yüzü allak bullak oldu. "Görmemiş olmanı dilerdim." Nehri'nin bohçasını almak için karşı tarafa yürüdü ve eliyle tozlarını silkeledikten sonra ona geri verdi. "Senin gördüklerin... o şeyleri isteyerek yapmadım." Dönüp sarığını alırken sesi alçaktı.

Nehri tereddüt etti. "Benim ülkemde... köle olarak hapsedilen ve insanların dileklerini yerine getirmeye zorlanan cinler hakkında anlatılan hikâyeler var."

Dara irkildi, sarığını yeniden sararken parmakları beceriksizleşti. "Ben cin değilim."

"Ama yine de köle misin?"

Dara bir şey söylemeyince Nehri'nin tepesi attı. "Unut gitsin," diye patladı. "Neden sorma zahmetine girdiğimi bilmiyorum. Hiçbir soruma cevap vermiyorsun. Bir hafta boyunca şu Kahtani kralı yüzünden paniklememe göz yumdun, hem de sırf—"

"Artık değilim." Cevabı bir fısıltıydı ve havada narin bir şey gibi asılı kaldı. Bu ona verdiği ilk gerçek cevaptı. Arkasına döndü ama kadim bir keder yüzüne işlenmişti. "Artık bir köle değilim."

Nehri karşılık veremeden ayaklarının altındaki yer sarsıldı.

İlkinden çok daha güçlü bir sarsıntı tapınağı sallarken yanlarındaki bir sütun çatladı. Dara küfredip silahlarını kaptı ve Nehri'nin elini tuttu. "Hadi gel!"

Son hız koşarak tapınaktan açık sahneye çıkarken az farkla düşen bir sütundan kurtuldular. Yer daha da güçlü sallanıyordu ve Nehri tiyatroya gerginlikle bakıp yeni diriltilmiş ölüleri görmeye çalıştı. "Belki bu sadece bir depremdir?"

"Güçlerini üstümde kullanmandan bu kadar kısa süre sonra mı?" Sahnenin üstünü aradı. "Halı nerede?"

Nehri tereddüt etti. "Onu yakmış olabilirim."

Dara hızla üstüne geldi. "Onu *yaktın* mı?"

"Peşimden gelmeni istemedim!"

"Nerede yaktın?" diye sordu ve cevap almayı bile beklemeden havayı koklayıp sahnenin kenarına gitti.

Nehri ona yetiştiğinde için için yanmaya devam eden korların yanına ulaşmış, ellerini halının küllü kalıntılarının üstüne bastırmıştı. "Onu yakmışmış..." diye mırıldandı. "Yaradan aşkına, sen hakikaten de hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun."

Parmaklarının altından bembeyaz parlayan alevler küçük solucanlar gibi yayılarak külleri yeniden tutuşturdular ve birbirlerinin etrafından bükülüp ayaklarının altına doğru uzadılar. Nehri izlerken hızla çoğalıp halıyla yaklaşık aynı boylarda ve şekilde alevli bir dokumaya dönüştüler.

Ateş bir anda parlayıp söndü ve eski halılarının solgun renkleri belirdi. Nehri, "Bunu nasıl *yaptın*?" diye fısıldadı.

Dara elini halının üstünden geçirirken suratını buruşturdu. "Uzun süre dayanmaz ama bizi suyun karşısına geçirir."

Yer bir kez daha sarsıldı ve tapınağın içinden bir inilti geldi; gereğinden çok daha fazla tanıdık bir sesti bu. Dara eline uzandı, Nehri geriledi.

Dara'nın gözleri panik içinde parıldadı. "Sen delirdin mi?"

Büyük ihtimalle. Nehri yaptığı şeyin tehlikesini biliyordu ama pazarlık etmek için en doğru zamanın hedefinin çaresiz kaldığı anlar olduğunu da biliyordu. "Hayır. Bana bazı cevaplar verene dek o halının üstüne binmeyeceğim."

Tapınağın içinden bir tane daha, belli belirsiz insan sesini andıran bir çığlık geldi. Yer daha güçlü sarsıldı ve yüksek tavanda bir çatlak belirip hızla ilerledi.

"*Şimdi mi* cevap istiyorsun? Neden? Hortlaklar seni çiğ çiğ yerken daha bilgili olasın diye mi?" Dara bileğini tutmak için bir hamle yaptı ama Nehri zarif bir hareketle ondan kaçındı. "Nehri ne olursun! Yola çıkar çıkmaz bana ne istersen sorabilirsin, yemin ederim!"

Ama Nehri ikna olmamıştı. Güvenli bir yere ulaştıklarında onu fikrini değiştirmekten ne alıkoyacaktı?

Sonra dank etti.

"Bana ismini söylersen seninle gelirim," diye teklif etti. "Gerçek ismini." Ona isimlerin gücü olduğunu söylemişti. Çok bir şey olmasa da hiç yoktan iyiydi.

"Ama ismim—" Nehri bilerek tapınağa doğru bir adım atınca yüzü panikle parladı. "Hayır, dur!"

Nehri kendi korkusuna yenilerek bağırmaya başladı ve "O halde bana ismini söyle!" dedi. Blöf yapmaya alışık olmasına alışıktı ama daha önce hiç dirilen ölüler tarafından yenmek üzereyken buna girişmemişti. "Ve elini çabuk tut!"

"Darayavahuş!" Div kendini çekerek sahneye çıktı. "Benim ismim Darayavahuş-i Afşin. Şimdi *buraya* gel!"

Nehri para verseler de bu ismi telaffuz edebileceğini sanmıyordu ama hortlaklar bir kez daha haykırıp çürümüş et kokusu yüzüne çarpınca, bunun bir önemi olmadığına karar verdi.

Dara onu hazır bekliyordu, dirseğinden tutup halının üstüne çekti ve fazla ses çıkarmadan yanına indi. Tek kelime daha etmelerine gerek kalmadan halı yükseldi, üç hortlak sendeleyerek sahneye çıkarken tapınağın çatısının üstünden geçtiler.

BULUTLARIN ÜSTÜNE ÇIKTIKLARINDA DARA ÖFKEDEN küplere binmişti. "Bu yaptığının ne kadar tehlikeli olduğuna dair *herhangi bir* fikrin var mı?" Ellerini sinirle havaya kaldırdı. "İfritlerden kaçmak için elimizdeki işe yarar tek yöntemi yok etmekle kalmadın, hayatını da riske attın. Hem de sırf—"

Nehri, "Off, geçti artık," diyerek onu geçiştirdi. "Beni böyle şeyler yapmak zorunda bırakan sensin Afşin Darve—"

"'Dara' gayet yeterli olacaktır," diye sözünü kesti. "Gerçek ismimi katletmene gerek yok." Elinde o tanıdık koyu renk hurma şarabıyla dolu kadeh belirdi. Büyük bir yudum aldı. "Eğer bir daha hortlakların peşinden koşmayacağına söz verirsen bana kahrolası bir cin bile diyebilirsin."

"Bir şafit hırsızı için böylesi bir şefkat nereden geliyor?" Nehri bir kaşını kaldırdı. "Bir hafta önce benden bu kadar hazzetmiyordun.

Dara homurdandı. "Fikrimi değiştirebilirim, değil mi?" Yanaklarının kızarmasına engel olamadı. "Senin yoldaşlığın... tamamen *keyifsiz* değil." Kendisinden derin bir hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Nehri gözlerini devirdi. "Pekâlâ, *senin* yoldaşlığının çok daha bilgilendirici olma zamanı geldi. Sorularımı cevaplamaya söz vermiştin."

Dara etrafa bakınıp bulutları işaret etti. "Hemen şu anda mı?"

"Başka bir işin mi var?"

Dara soluk verdi. "*Tamam*. Başla bakalım."

"Divler nedir?"

Dara iç çekti. "Sana bunu daha önce söylemiştim, bizler ciniz. Sadece kendimizi gerçek ismimizle adlandıracak kadar edepliyiz."

"Bu hiçbir şeyi açıklamadı."

Suratı asıldı. "Bizler de insanlar gibi ruhu olan varlıklarız ama ateşten yapılmışız, topraktan değil." Turuncu alevden incecik bir filiz sağ elini yılan gibi çevreleyip parmaklarının arasından dolandı. "Bütün elementlerin –toprak, ateş, su, hava– kendi varlıkları vardır."

Nehri'nin aklına Hayzur geldi. "Periler hava varlıkları mı?

"Heyecan verici bir çıkarım."

Nehri ona pis pis baktı. "O senden daha iyi bir tavra sahipti."

"Evet, kanatlarını bir defa çırparak altımızdaki bütün yer şekillerini yeniden düzenleyip kilometrelerce mesafedeki bütün yaşam biçimlerini öldürebilecek bir varlık için sıradışı bir nezaketi var."

Nehri yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Hakikaten mi?"

Dara başıyla onaylayınca devam etti. "Öyle- öyle çok varlık var mı?"

Dara ona çarpık denebilecek bir gülümsemeyle baktı. "Ah, evet. Düzinelerce. Ruk kuşları, karkadan, şedu... sivri dişleri ve berbat mizaçları olan şeyler. Bir defasında bir zahhak beni neredeyse ikiye bölüyordu."

Nehri ağzı açık ona bakakaldı. Parmaklarının etrafında oynayan alev esneyip ateşli bir duman püskürten, uzun bir kertenkeleye dönüştü. "Uzuvları olan ve alev soluyan bir yılan düşün. Yaradan'a şükürler olsun ki nadirler ama saldırmadan önce pek bir uyarıda bulunmuyorlar."

"Ve insanlar bunların hiçbirini fark etmiyor, öyle mi?" Dumanlı hayvan Dara'nın elinden ayrılıp başının etrafında uçunca Nehri'nin gözleri kocaman açıldı.

Dara başını iki yana salladı. "Hayır. İnsanlar gibi topraktan yapılmış olanlar genelde bizleri göremezler. Hem ayrıca çoğu büyülü varlık vahşi yerleri, sizin cinsinizin halihazırda nadir bulunduğu yerleri tercih ederler. Eğer bir insan bunlardan biriyle karşılaşacak kadar talihsizse ufukta bir bulanıklık ya da göz ucuyla

bir gölge görürler. Ama büyük ihtimalle bunun ne olduğuna kafa yoramadan ölmüş olurlar."

"Peki ya bir dive rastlarlarsa?"

Dara avucunu açtı, alevli evcil hayvanı avucunun içine akıp dumana dönüşerek gözden kayboldu. "Ha, öyle durumlarda onları yiyoruz." Nehri'nin yüzündeki korku dolu ifadeyi görünce gülüp şarabından bir yudum daha aldı. "Şaka yaptım, küçük hırsız."

Ama Nehri, Dara'nın şakalarını kaldıracak havada değildi. "Peki ya ifritler?" diye sorularında ısrar etti. "Onlar neyin nesi?"

Dara'nın yüzündeki eğlenir ifade silindi. "Divler. Yani en azından... bir zamanlar öyleydiler."

Nehri şaşkınlık içinde, "Divler mi?" diye tekrarladı. "Senin gibi mi?"

"Hayır." Alınmış gibi göründü. "Benim gibi değiller. Hem de hiç."

"Peki ne gibiler?" Dara sesini çıkarmayınca dizini dürttü. "Söz vermiştin—"

"Biliyorum, biliyorum." Alnını ovuşturmak için takkesini çıkarıp parmaklarını siyah saçlarının içinden geçirdi.

Bu fena halde dikkat dağıtıcı bir hareketti, Nehri'nin gözleri ellerini takip etti ama yoldan çıkmış düşüncelerini durdurup karnındaki kelebekleri umursamadı.

"Nahid kanı taşıyorsan tahminen yüzlerce yıl yaşadığını biliyorsun, değil mi?" Dara bileğinden destek alıp halının üstüne uzandı. "Sabrını geliştirmek için çalışman lazım."

"Böyle devam edersek bu konuşmayı bitirmemiz yüzyıllar sürecek."

Bunu duyunca Dara'nın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Nahidlerin nüktedanlığına sahip olduğunu teslim etmem lazım." Parmaklarını şıklatınca elinde bir kadeh daha belirdi. "Bana eşlik et."

Nehri kadehi şüpheyle kokladı. Hayatında bir damla dahi şarap içmemişti; bunun gibi yasak bir lükse ulaşmaya gücü hiç yetmezdi ve alkole nasıl tepki vereceğini de bilmiyordu. Ayyaşlar, hırsızlar için her zaman kolay bir hedef olurdu.

Dara "Konukseverliğe karşılık vermemek halkım arasında büyük bir saygısızlık olarak görülür," dedi.

Nehri daha çok onu memnun etmek için minik bir yudum

aldı. Şarap yapış yapış, diş kamaştıracak kadar tatlıydı ve bir sıvıdan çok şurup gibiydi. "Gerçekten öyle mi?"

"Alakası bile yok. Ama yalnız içmekten sıkıldım."

Bu kadar kolay kandırıldığı için gıcık olan Nehri ona itiraz etmek için ağzını açtı ama şarap etkisini göstermeye başlamıştı bile, midesine doğru kayarken bütün vücuduna sıcacık bir rehavet yayılıyordu. Nehri olduğu yerde sallanıp halıya tutundu.

Dara ona destek olurken Nehri bileğini tutan parmakların sıcaklığını hissetti. "Dikkat et."

Nehri gözlerini kırparken bir anlığına görüşü bulandı. "Allah aşkına, böyle şeyler içiyorsanız hiçbir işinizi halledemezsiniz."

Dara omuz silkti. "Irkımız hakkında yerinde bir değerlendirmede bulundun. Ama ifritler hakkında bilgi almak istiyordun."

Nehri, "Ve neden beni öldürmek istediklerini düşündüğünü," diyerek sorusunu netleştirdi. "En çok onu."

Dara tasasız bir sesle, "O talihsiz konuya az sonra geleceğiz," dedi. "İlk olarak divlerin en başta saf ateşten varlıklar olduğunu bilmen lazım, aynı anda hem şekilli hem de şekilsizdiler. Ve çok ama çok güçlü."

"Şu anda olduğunuzdan daha mı güçlüydünüz?"

"Hem de çok daha. İstediğimiz her yaratığı musallat olup onu taklit edebilir, istediğimiz her nesneye sahip olabilirdik ve ömürlerimiz dünyanın çağlarıyla ölçülürdü. Perilerden daha kudretliydik, hatta belki de maridlerden bile."

"Marid mi?"

"Su elementi varlıkları," diye karşılık verdi. "Binyıllardır onlardan birini gören olmadı. Senin cinsinle karşılaştırıldıklarında tanrı gibiler. Ama divler yaşayan her canlıyla barış içindeydi. Biz çöllerimizden çıkmazdık ve perilerle maridler de gök ve su diyarlarında kalırlardı. Ama sonra insanlar yaratıldılar."

Dara elinde tuttuğu kadehi çevirdi. "Benim ırkım akıldışı davranabiliyor," diye itiraf etti. "Çalkantılı ruhlarımız var. Böylesi zayıf mahlukların topraklarımızda yürüdüğünü, toprak ve kandan pislik içinde şehirlerini kutsal kumlarımızın üstüne inşa ettiklerini görmek... öfkeden deliye döndük. Birer hedef oldular... bir oyuncak."

Nehri'nin tüyleri diken diken oldu. "Peki divler tam olarak nasıl *oyun oynarlar?*"

Dara'nın parlak gözlerinden utanç dolu bir ışıltı geçti. "Her şekilde," diye mırıldanıp Nehri izlerken gitgide kalınlaşan beyaz dumandan küçük bir sütun yarattı. "Yeni evlileri kaçırmak, kervanlara yollarını şaşırtmak için kum fırtınası çıkarmak, insanların..." Boğazını temizledi. "Bilirsin ya... tapınmalarını teşvik etmek."

Nehri'nin ağzı açık kaldı. Demek cinler hakkındaki en karanlık hikâyelerde gerçek payı varmış. "Hayır, biliyorum diyemem. Daha önce hiç eğlence olsun diye bir tüccar öldürmedim!"

"Tabii ya, sen hırsızımızsın. Sizin dürüstlük ve iyilik timsali olduklarını unuttuğum için beni affediniz."

Nehri surat astı. "Peki sonra ne oldu?"

"Rivayete göre periler bize durmamızı emretti." Dara'nın dumanlı sütunu yanında durmuş rüzgârda dalgalanıyordu. "Hayzur'un halkı Cennet'in kıyısına kadar uçarlar ve duydukları şeyler oluyor. En azından onlar bazı şeyler duyduklarını düşünüyorlar. İnsanların rahat bırakılması gerektiği konusunda bizi uyardılar. Her elementin ırkı kendi işleriyle ilgilenecekti. Birbirlerinin işine –özellikle de daha aşağı varlıkların işlerine– karışmak katiyetle yasaktı."

"Divler de buna kulak asmadılar mı?"

"Hem de hiç. Ve böylece lanetlendik." Suratını astı. "Ya da cinlerin şu anda gördükleri şekliyle 'kutsandık'."

"Nasıl?"

"İnsanların arasından bir adam bizi cezalandırması için seçildi." Dara'nın yüzünden bir korku emaresi geçip gitti. "Süleyman," diye fısıldadı. "Merhameti üstümüzde olsun."

"Süleyman mı?" Nehri duyduklarına inanamayarak tekrarladı. "*Peygamber* olan Süleyman mı?" Dara başıyla onaylayınca derin bir nefes aldı. Nehri'nin bütün eğitimi kanundan kaçmak üzerine olabilirdi ama o bile Süleyman'ın kim olduğunu biliyordu. "Ama o binlerce yıl önce öldü!"

Dara, "Üç bin yıl önce," diye düzeltti. "Birkaç yüzyıllık bir hata payı var."

Nehri'nin zihninde dehşet verici bir düşünce kök saldı. "Sen... sen üç bin yıl yaşında–"

Ters bir sesle, "Hayır," diye araya girdi. "Bunlar benim zamanımdan önce oldu."

Nehri soluk verdi. "Tabii ki." Üç bin yılın ne kadar uzun bir zaman olduğunu tahayyül etmekte dahi zorlanıyordu. "Ama Süleyman bir insandı. Divlere ne yapmış olabilir ki?"

Dara'nın yüzünde karanlık bir ifade belirip kayboldu. "Görünüşe bakılırsa istediği her şeyi. Süleyman'a bir mühür yüzüğü verilmişti –kimileri Yaradan'ın kendisi tarafından verildiğini söylüyorlar– bu yüzük ona bizi kontrol etme gücü bahşediyordu. Ve biz... yani *rivayete göre* divlerin başlamasında rolü olduğu *iddia edilen* bir insan savaşı çıkmış ve sonrasında da Süleyman yüzüğü intikam ateşiyle kullanmaya başlamış–"

Nehri bir elini kaldırdı. "Evet, evet. Hak edilmeyen sertlikte bir ceza verdiğinden eminim. Tam olarak ne yaptı?"

Dara dumanlı sütuna öne çıkmasını işaret etti. "Süleyman tek kelimeyle yeteneklerimizi elimizden alıp bütün divlerin yargılanmak üzere huzuruna çıkmalarını emretti." Duman önlerinde yayıldı; bir köşesi yoğunlaşıp puslu bir tahta dönüşürken, geri kalanı dağılıp her biri Nehri'nin başparmağı kadar yüzlerce ateşli şekle dönüştü. Halının üstünden geçerken hepsinin dumanlı başları tahtın önünde eğilmişti.

"Büyük çoğunluğu itaat etti; güçleri olmadan bir hiçtiler. Onun krallığına gidip yüzyıl boyunca ter döküp çalıştılar." Taht ortadan kayboldu, ateşten yaratıklar ise tuğla ısıtan ve kendilerinden birkaç kat büyük devasa taşları üst üste koyan işçilere dönüştü. Gökyüzünde muazzam bir tapınak büyümeye başladı. "Kefaret ödeyip tövbe edenler affedildi ama bir koşulla."

Nehri tapınağın yükselmesini kendinden geçmiş bir halde izledi. "Neydi o?"

Tapınak ortadan kayboldu ve divler bir kez daha uzaklardaki tahta boyun eğiyorlardı. Dara, "Süleyman bize güvenmiyordu," diye tekrar etti. "Şekil değiştiren yapımızın bizi dalavereci ve ikiyüzlü yaptığını söylüyordu. Dolayısıyla affedildik ama sonsuza dek değiştirildik."

Bir anda boyun eğen divlerin tenindeki ateşler söndü. Divler küçüldü ve bazıları yaşlılıktan iki büklüm oldu.

Dara, "Bizi insana benzer bedenlerin içine hapsetti," diye açıkladı. "Sadece birkaç asır dayanan, sınırlı becerileri olan bedenlere. Bu insanlığa en başta işkence çektirmiş olan divlerin

öleceği ve çocuklarının yerlerine geçecekleri anlamına geliyordu, Süleyman'ın daha az yıkıcı olacaklarına inandığı çocukların.

Nehri, "Allah korusun," diye araya girdi. "Büyülü yeteneklere sahip olup sadece birkaç yüzyıl yaşamak ha... ne korkunç bir kader."

Dara onun alaycı sesini duymazdan geldi. "Öyleydi. Bazılarına fazla korkunç geldi. Zaten daha en baştan bazı divler kendilerini Süleyman'ın adaletine teslim etmeyi reddediyorlardı."

O tanıdık nefret yüzüne döndü. Nehri, "İfritler mi?" diye bir öneride bulundu.

Dara başıyla onayladı. "Ta kendileri."

Nehri, "Ta *kendileri* mi?" diye tekrar etti. "Hâlâ hayatta olduklarını mı söylüyorsun?"

"Ne yazık ki. Süleyman onları orijinal div bedenlerinin içine hapsetti ama o bedenler binlerce yıl dayanacak şekilde yapılmışlardı." Nehri'ye karanlık bir bakış attı. "Üç bin yıl devam eden bir kinin zihnin üstünde nasıl bir etkisi olacağını hayal edebileceğine eminim."

"Ama Süleyman güçlerini ellerinden almıştı, değil mi? Ne kadar tehdit oluşturabilirler ki?"

Dara kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşına musallat olan ve ölülere bizi yemelerini buyuran ifrit sana güçsüzmüş gibi mi geldi?" Başını iki yana salladı. "İfritlerin Süleyman'ın cezasının sınırlarını test etmek için binyılları oldu ve bu işte göz kamaştırıcı bir başarı elde ettiler. Halkımın çoğu onların ta cehennemin dibine kadar inip yeni büyüler öğrenmek karşılığında ruhlarını sattıklarına inanıyor." Yeniden yüzüğünü çevirdi. "Ve kafalarını intikam almaya takmış haldeler. İnsanlığın bir parazit ve benim cinsimin de Süleyman'a itaat ettiği için en kötü türden hainler olduklarına inanıyorlar."

Nehri titredi. "Peki benim bütün bunların arasındaki rolüm ne? Eğer ben sadece zavallı, karışık kanlı bir şafitsem, neden benimle uğraşıyorlar?"

"Onların ilgisini çekenin kimin kanını –ne kadar az olursa olsun– taşıdığın."

"Nahidler mi bahsettiğin? Hani şu şifacı aile?"

Dara başıyla onayladı. "Anahid, Süleyman'ın veziriydi ve güvendiği tek divdi. Divlerin kefareti tamamlanınca Süleyman

Anahid'e iyileştirme yeteneği vermekle kalmadı, aynı zamanda mühür yüzüğünü ve bununla birlikte –ister yanlış giden zararsız bir büyü, ister bir ifritin laneti olsun– her türlü büyüyü bozma yeteneğini verdi. Bu yetenekler çocuklarına ve sonra da onların çocuklarına geçti, böylece Nahidler ifritlerin yeminli düşmanları oldular. Nahid kanı dahi ifritler için zehirliydi ve her türlü kılıçtan daha ölümcüldü."

Nehri ansızın Dara'nın Nahidler hakkında nasıl geçmiş zamanda konuştuğunu fark etti. "Zehirli *miydi?*"

Dara, "Nahid ailesi artık yok," dedi. "İfritler yüzyıllar boyunca onları avladılar ve yaklaşık yirmi yıl önce son kalan iki kardeşi öldürdüler."

Nehri'nin kalbi tekledi. Çatallanan sesiyle, "Yani diyorsun ki–" diye başladı, "ben keçileri kaçırmış, kafayı intikamla bozmuş bir grup divin son üç binyıldır kökünü kurutmaya çalıştığı bir ailenin son üyesiyim, öyle mi?

"Bilmek isteyen sendin."

Nehri o anda Dara'yı halıdan aşağı atmak için büyük bir isteğe kapıldı. "Ben bunun..." Yukarıya doğru süzülen külleri fark edince cümlesini yarıda bıraktı. Aşağıya baktı.

Halı çözülüyordu.

Dara onun bakışlarını takip edip şaşkınlık içinde bağırdı. Göz açıp kapayıncaya kadar daha sağlam bir bölüme gerileyip parmaklarını şıklattı. Kenarları tüten halı Fırat'a doğru gitgide hızlanarak alçalmaya başladı.

Nehri alçaktan uçarak katettikleri suyu değerlendirmeye çalıştı. Akıntı sertti ama başka yerlerde olduğu kadar çalkantılı değildi; büyük ihtimalle karşı kıyıya ulaşabilirdi.

Başını kaldırıp Dara'ya baktı. Yeşil gözleri endişeyle öyle parlıyordu ki yüzüne bakmak zordu. "Yüzebilir misin?"

Sanki bunun düşüncesinden bile alınmış gibi, "*Yüzebilir miyim mi?*" diye patladı. "Sen yanabilir misin?"

Ama şansları yaver gitti. Halı sonunda alev alev kızıl korlar halinde dağıldığında sığlıklara gelmişlerdi bile. Nehri yuvarlanıp akarsuyun diz boyu derinliğinde bir kesmine düşerken, Dara kayalık kıyıya zıpladı ve Nehri çamur içinde sendeleyerek kıyıya gelirken o tiksintiyle havayı kokladı.

Nehri derme çatma bohçasının kayışını ayarladı. Ve sonra da durdu. Dara'nın yüzüğü onda olmayabilirdi ama malzemeleri yanındaydı. Suyun içinde, divle arasında onun asla aşmayacağını bildiği bir şerit tarafından korunur halde duruyordu.

Dara onun tereddüdünü hissetmiş olmalıydı. "Yine aklından ifritlerle tek başına uğraşmak için şansını denemek mi geçiyor?"

Nehri, "Bana anlatmadığın bir sürü şey var," diye belirtti. "Cinler hakkında, Divyurdu'na gelince neler olacağı hakkında."

"Anlatacağım. Söz veriyorum." Nehri işaret ederken yüzüğü batan güneşin ışıklarıyla parıldadı. "Ama önümüzdeki günleri seni kaçırmış kötü kalpli bir haydut gibi görünerek geçirmeye niyetim yok. İnsan dünyasına dönüp, yeteneklerini çalıntı sikkelerle değiş tokuş etmek için kullanıp ifritlerle tek başına karşı karşıya gelme riskine girmek istiyorsan, suda kal."

Nehri dönüp Fırat'a baktı. Nehrin karşı tarafında bir yerlerde, denizlerden de engin çöllerin ötesinde hayatı boyunca evim dediği tek yer, Kahire vardı. Zor olsa da tanıdık ve öngörülebilir bir yerdi ve Dara'nın teklif ettiği gelecekten tamamen farklıydı.

Dara yumuşak bir sesle, "Ya da beni takip et," diye devam etti. Fazla yumuşak bir sesle. "Gerçekte ne olduğunu, bu dünyada gerçekte neler olduğunu öğren. Tek bir damla Nahid kanının dahi sana onur ve hayal edemeyeceğin kadar servet kazandıracağı Divyurdu'na gel. Kendi hastanen, senden önce çalışmış bin şifacının bilgileri emrine amade olacak. *Saygınlığın olacak.*"

Dara elini uzattı.

Nehri şüphelenmesi gerektiğini biliyordu ama Allah için, sözleri kalbinin bam teline dokunmuştu. Kaç yıldır İstanbul'a gitme hayalleri kuruyordu? Saygın hekimlerin gözetiminde düzgün bir tıp eğitimi almayı? Milletin avuçlarını okuyormuş gibi yapmak yerine kitap okumayı öğrenmeyi? Kaç kez birikimlerini hayal kırıklığı içinde sayıp daha büyük bir gelecek umudunu bir kenara atması gerekmişti?

Dara'nın elini tuttu.

Dara onu çekip çamurdan çıkarırken parmakları parmaklarını yaktı. Nehri onu, "Eğer yalan söylüyorsan uykunda gırtlağını keserim," diye uyardı ve Dara da tehdidi kendisini eğlendirmiş gibi sırıttı. "Hem ayrıca Divyurdu'na nasıl gideceğiz ki? Halıyı kaybettik."

Div başıyla doğuyu işaret etti. Karanlık nehir ve uzaklardaki kayalıkların arasında Nehri büyük bir köyün tuğladan hatlarını seçebiliyordu.

Dara, "Hırsız olan sensin," diye meydan okudu. "Bizim için at çalacaksın."

6

ALİ

Vacid şafakta onu almaya geldi.

"Prens Alizeyd?"

Ali irkilip notlarından başını kaldırdı. Şehrin Seraskeri'ni – Kraliyet Muhafızları'nın komutanı– görmek her an ihanet suçlamasıyla tutuklanmayı beklemeseler bile çoğu cini irkiltirdi. Adam iki asır boyunca biriktirdiği yara izleriyle kaplı, muazzam bir savaşçıydı.

Ama Vacid, Ali'nin kendi meskeni olmaya en yakın yer olan İç Kale'nin kütüphanesine girerken gülümsüyordu. Halının üstüne saçılmış kitap ve ruloları işaret edip, "Şimdiden harıl harıl çalışmaya başlamışız bakıyorum," dedi.

Ali başıyla onayladı. "Hazırlanmam gereken bir ders var."

Vacid burnundan soludu. "Sen ve derslerin. Zülfikârını çektiğinde böylesine tehlikeli olmasaydın insanlar bir cengâver yerine iktisatçı yetiştirdiğimi düşüneceklerdi." Gülümsemesi soldu. "Ama korkarım öğrencilerin –artık kimlerse– beklemek zorunda kalacaklar. Bhatt artık babanın canına tak etti. Ondan daha fazla bilgi alamıyorlar ve Divler de kanını istiyorlar."

Ali, Enes'in canlı ele geçirildiğini duyduğu ilk dakikadan beri bu ânı bekliyor olsa bile midesi büzüldü ve sesinin titrememesi için büyük bir çaba harcaması gerekti. "O–"

"Henüz değil. Başvezir bir gösteri yapılmasını, kabilesini tatmin edecek tek şeyin bu olduğunu söylüyor." Vacid gözlerini devirdi; Kave'yle hiç geçinemiyorlardı. "Dolayısıyla ikimizin de orada bulunması gerekecek."

Bir piyes. Ali'nin ağzı kurusa da ayağa kalktı. Enes, Ali kaçabilsin diye kendini feda etmişti; idamında bir tane de olsa dostane bir yüzün bulunmasını hak ediyordu. "İzin ver giyineyim."

Vacid dışarı çıkınca Ali çabucak üniformasını giydi; simsiyah bir tunik, beyaz bir kuşak ve gri, püsküllü bir sarık. Zülfikârını beline iliştirip hançerini –her Ceziri erkeği mutlaka yanında bir tane taşırdı– beline taktı. En azından sadık asker rolüne uygun giyinmiş olacaktı.

Merdivenlerde Vacid'e katıldı ve kuleden inip İç Kale'nin kalbine eriştiler. Kum rengi taşlardan yapılmış büyük bir yapı olan İç Kale, Kraliyet Muhafızları'nın merkeziydi ve cin ordusunun kışlaları, ofisleri ile eğitim sahaları buradaydı. Ali'nin ataları Divyurdu'nu fethetmelerinden kısa süre sonra burayı inşa etmişlerdi ve mazgallı avlusuyla sert taş kulesi uzaklardaki vatanları Üm Cezire'ye bir saygı duruşu niteliğindeydi.

Bu erken saatte bile İç Kale'de bir faaliyet vardı. Subay adayları avluda zülfikârlarıyla talimdeydi ve mızraklılar da yükseltilmiş bir platformun üstünde antrenman yapıyorlardı. Yarım düzine genç erkek ortada duran bir kapının etrafında toplanmış kilit efsununu kırmaya uğraşıyordu. Ali izlerken içlerinden biri arkadaşlarının kahkahaları eşliğinde kapıdan geriye doğru savruldu ve kapı tütmeye başladı. Karşı köşede uzun keçe bir palto, kürk bir şapka ve ağır eldivenler giymiş Toharistani bir savaşçı-âlim etrafında toplanmış bir grup öğrenciye demir bir kalkanı gösteriyordu. Bağırarak bir büyü yapınca kalkan bir buz tabakasıyla kaplandı. Âlim hançerinin kabzasıyla kalkana dokunduğu anda kalkan tamamen tuzla buz oldu.

Vacid avlunun sonunda bekleyen atların yanına gelince, "Aileni en son ne zaman gördün?" diye sordu.

Ali, "Birkaç ay önce... yani galiba birkaç aydan fazla oldu. Ramazandan beri görmedim," diye itiraf etti. Eyerinin üstüne atladı.

Kapıdan çıkarlarken Vacid cıkladı. "Onları görmek için daha çok çaba sarf etmen lazım Ali. Sana bu kadar yakın olmaları bir nimet."

Ali suratını astı. "Ev dedikleri, Nahid hayaletleriyle dolu şu saraya gitmemi gerektirmeseydi onları daha sık ziyaret ederdim."

Tam o sırada yolda bir köşeyi döndüler ve saray görüş alanlarına girdi. Altın kubbeleri doğan güneşin ışığında parlıyor, beyaz mermerden ön cephesi ve duvarları şafağın ışığında pespembe ışıldıyordu. Devasa bir ziggurattan, yani basamaklı piramitten ibaret ana bina, Divyurdu'nun gölüne tepeden bakan yalçın kayalıkların üstüne bütün ihtişamıyla çökmüştü. Gölgelik bahçelerle çevrili olduğundan bu muazzam basamaklı piramit kararmış ağaçların diken diken tepeleri tarafından yutuluyormuş gibi görünüyordu.

Vacid, "Orası hayaletli filan değil," diye karşılık verdi. "Sadece kendisini inşa eden aileyi özlüyor."

Ali, "Oraya en son gittiğimde üstünde olduğum basamaklar ortadan kayboldu amca," dedi. "Çeşmelerden akan sular o kadar sık kana dönüşüyor ki insanlar artık oradan su içmiyor."

"Yani, onları *çok* özlüyor."

Ali başını iki yan sallasa da uyanmakta olan şehri geçerlerken sesini çıkarmadı. Saraya giden tepelikli yola tırmanıp arka taraftan kraliyet arenasına girdiler. En çok yarışların yapıldığı güneşli günlere uyan bir mekândı, yanıcı maddelerle jonglörlük yapan övüngen erkekler ve pullu simurg ateş kuşlarını yarıştıran kadınlar için bir yerdi. Eğlence için gidilen bir yer.

Bu insanlar için tam olarak öyle bir şey. Ali kalabalığa hor görerek baktı. Saat daha erken olmasına rağmen taş koltukların çoğu babasının dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışan aristokratlar, halktan meraklı safkanlar, öfkeli Divler ve ulemanın tamamı gibi görünen karışık bir cemaat tarafından doldurulmuştu. Ali, hocaların iman sahiplerini kontrol edemezlerse neler olacağını görmeleri için buraya gelmelerinin emredildiğini düşünüyordu.

Saksı içindeki palmiye ağaçları ve çizgili keten perdelerin gölgesiyle güneşten korunan kraliyet ailesinin oturduğu platforma tırmandı. Ali babasını görmese de ön sıranın yakınında Muntazir'i gördü. Üvey ağabeyi orada bulunduğu için Ali'den daha mutluymuş gibi görünmüyordu. Kıvırcık siyah saçları karmakarışıktı ve üstünde büyük ihtimalle geçen gece dışarı çıkarken giydiği kıyafetler vardı: İkisi de kırışmış bol miktarda inciyle işlenmiş bir Agnivanşi ceketi ve lapis taşı renginde ipek bir kuşak.

Ali üç adım ötesinden Muntazir'in nefesindeki şarap kokusunu aldı ve ağabeyinin yataktan az önce kaldırıldığından şüphelendi. "Selamünaleyküm Emir."

Muntazir olduğu yerde zıpladı. Elini kalbine götürüp, "Allah aşkına ahi," dedi. "Suikastçı gibi sinsi sinsi dibime girmek zorunda mısın?"

"Reflekslerin üstüne çalışman gerekiyor. Abbam nerede?"

Muntazir kabaca terasın kenarında duran Div elbisesi giymiş ince bir adamı işaret etti. "Şuradaki bütün suçlamaların halka okunmasında ısrar etti." Esnedi. "Abbamız bununla zaman harcamak istemedi, onun yerine ben yapabilecekken uğraşmadı. Az sonra burada olur."

Ali, Div erkeğine baktı: Kave-i Premok, babasının başveziri. Bütün dikkatini aşağıya vermiş olan Kave, Ali'nin geldiğini fark etmiş gibi durmuyordu. Dudaklarında tatmin dolu bir gülümseme vardı.

Ali bunun nedenini bildiğini düşünüyordu. Derin bir nefes alıp terasın kenarına adım attı.

Enes aşağıdaki kumların üstünde diz çökmüştü.

Ali'nin şeyhi beline dek soyulmuş, yakılmış ve kamçılanmış, saygısızlık olsun diye sakalı kabaca kesilmişti. Başı eğik, elleri arkasından bağlıydı. Yakalanmasının üstünden daha iki hafta geçse de aç bırakıldığı belliydi, kaburgaları sayılıyordu ve kanlı uzuvları incecikti. Ve bunlar sadece Ali'nin görebildikleriydi. Başka şeyler de olacağını biliyordu. Etine bin bıçak sokuluyormuş gibi hissettiren iksirler, sevdiklerinin öldüğünü gördüren illüzyonistler, kulakları kanarken dizlerinin çözülmesine sebep olacak kadar tiz notaya çıkabilen şarkıcılar... Divyurdu'nun zindanlarına girenler çıkamazlardı. En azından zihinleri tek parça çıkamazlardı.

Şeyh, o kadar üzgünüm ki... Önündeki sahne –intikam yemini etmiş yüzlerce safkanla çevrelenmiş, büyülü yetenekleri olmayan tek bir şafit adam– zalim bir şaka gibi görünüyordu.

"Fitne suçlamasına gelince..."

Şeyh sallanınca muhafızlarından biri onu sertçe çekip doğrultu. Ali'nin eli ayağı buz kesti. Enes'in yüzünün sağ tarafı olduğu gibi ezilmiş, gözü şişip kapanmış, burnu kırılmıştı. Kırık dişleri ve şişmiş dudaklarının arasından salyası akıyordu.

Ali zülfikârının kınını sıktı. Enes bakışlarına karşılık verdi.

Gözleri parladı, bakışlarını bir kez daha aşağıya çevirmeden önce olabilecek en kısa uyarıyı vermişti.

Bunu hak et. Ali, şeyhinin son buyruğunu hatırladı. İzleyicilerin ona yöneltmiş oldukları bakışların farkında olarak elini silahının üstünden çekti. Muntazir'e katılmak için geri çekildi.

Hâkim tekdüze sesiyle devam ediyordu. "Yasadışı silah mülkiyeti..."

Arenanın diğer yanından sabırsız bir hırıltı geldi; babasının kafese kapatılıp alevli bir kapının ardına gizlenmiş karkadanıydı bu. Hayvan ayaklarını vurunca yer titredi. Bir atla filin korkunç bir kırması olan karkadan her ikisinden de iki kat büyüktü, pullu gri derisi kan ve et parçalarıyla lekelenip matlaşmıştı. Arenadaki toz onun kokusuyla, bayat kan rayihasıyla ağırlaşmıştı. Kimse karkadanları yıkayamazdı, hatta yaratığın hemen yanında kafeslerinde duran bir çift serçe dışında kimse de yanına gitmezdi. Ali dinlerken kuşlar ötmeye başladılar. Karkadan duruldu, bir an için sakinleşmişti.

"Ve şu suçlamaya gelince..."

"Allah aşkına..." Ali'nin arkasından bir ses gürleyince bütün topluluk ayağa fırladı. "Bu şey *hâlâ* devam mı ediyor?"

Babası gelmişti.

Kral Gassan bin Hıdır el-Kahtani, diyarın hükümdarı, Dinin Koruyucusu. Sırf ismi dahi tebaasını titretip omuzlarının üstünden yakınlarda casus var mı diye bakmalarına neden olurdu. Azametli bir adamdı, aslında kocamandı, kalın kaslar ve kuvvetli bir iştahın bileşimiydi. Varil şeklinde bir vücudu vardı ve iki yüz yaşında olmasına karşın saçlarına daha yeni ak düşmüş, sakallarında daha yeni gümüş renkli tutamlar belirmişti. Bu da kendisini ancak daha da tehditkâr kılıyordu.

Gassan terasın kenarında durdu. Hâkim altına yapmak üzereymiş gibi görünüyordu ve Ali onu bunun yüzünden ayıplayamıyordu. Babası canı sıkılmış gibi görünüyordu ve Ali, kralın efsanevi hiddetine maruz kalma düşüncesinin dahi birden çok adamın bağırsaklarının boşalmasına neden olduğunu biliyordu.

Gassan kan içinde kalmış şeyhe küçümseyici bir bakış atıp başvezirine döndü. "Tanzim Divyurdu'nu çok uzun zamandır kan kusturuyor. Suçlarından haberdarız. Benim istediğim hamileri ve iki vatandaşımı öldürmesine yardım eden adamlar."

Kave başını iki yana salladı. "Onları ele vermiyor kralım. Her şeyi denedik."

"Banu Menije'nin eski serumlarını?"

Kave'nin solgun yüzü düştü. "O serum kendisini kullanmayı deneyen âlimi öldürdü. Nahidler iksirlerinin başkaları tarafından kullanılmasını istememişler."

Gassan dudaklarını büzdü. "O halde bu hiçbir işime yaramaz." Enes'in başında duran muhafızlara işaret etti. "Yerlerinize dönün."

Ulema şok içinde derin bir nefes aldı, hocalar fısıldayarak kısa bir dua ettiler. *Hayır.* Ali düşünmeden ileriye doğru bir adım attı. Ceza bir şeydi, *bu* ise bambaşka bir şey. Ağzını açtı.

"Cehennemde yanasın seni ayyaş eşek."

Konuşan Enes'ti. Kalabalığın birkaç yerinden korku dolu fısıltılar yükseldi ama amansız bakışlarını krala odaklamış olan Enes devam etti. "Dönek!" Kırık dişlerinin arasından tükürdü. "Bize ihanet ettin, ailenin korumaya yemin ettiği halka. Beni nasıl öldürdüğün fark eder mi sanıyorsun? Benim yerime yüz kişi baş kaldıracak. Istırap çekeceksin... hem bu dünyada hem de ötekinde." Sesine vahşi bir keskinlik yayıldı. "Ve Allah en sevdiklerini senden koparıp alacak."

Babasının gözleri parlasa da sükûnetini korudu. Muhafızlara, "Görev yerlerinize dönmeden önce ellerini çözün," dedi. "Bakalım nasıl koşuyormuş."

Belki de efendisinin niyetini anlayan karkadan kükredi. Ali bu kükremenin krala itaatsizlik edenlere ne olacağını anımsatan bir uyarı gibi Divyurdu'nun her yerinde yankılanacağını biliyordu.

Gassan sağ elini kaldırdı. Sol yanağındaki çarpıcı bir dövme –sekiz uçlu kara bir yıldız– parıldamaya başladı.

Arenadaki her meşale söndü. Ailesinin hükümdarlığını sembolize eden kapkara sancaklar rüzgârda dalgalanmayı bıraktılar ve Vacid'in zülfikârı ateşli parıltısını yitirdi. Ali'nin yanında Muntazir derin bir soluk aldı ve Ali hissiz bir yılgınlığa kapıldı. Süleyman'ın mührünün gücü böyleydi işte. Kullanıldığı vakit cinlerin –perilerin, maridlerin ve Allah bilir daha kaç büyülü ırkın– her büyü, numara ve illüzyonu ortadan kalkıyordu.

Karkadanı kapalı tutan alevli kapı da dahil.

Hayvan öne doğru bir adım atıp üç tırnaklı ayaklarından biriyle yeri eşeledi. Muazzam cüssesine rağmen en korkulan tarafı

boynuzuydu; insan boyunda ve çelikten de sertti. Yüzlerce eski kurbanının kanıyla kaplı kemikli alnından doğruca çıkıyordu.

Enes canavara döndü. Omuzlarını dikleştirdi.

Sonuçta kralı eğlendirecek pek bir şey olmadı. Enes ne kaçtı, ne kaçmaya çalıştı ne de kendisine merhamet gösterilmesi için yalvardı. Ve görünüşe bakılırsa canavar da kurbanına işkence edecek havada değildi. Böğürerek ileriye atıldı ve şeyhi belinden boynuzlayıp başını kaldırarak kurtulma şansı kalmayan adamı toprağa çaldı.

Bitmişti, çabuk olmuştu. Ali tuttuğunu fark etmediği nefesini verdi.

Ama sonra Enes kımıldandı. Karkadan bunu fark etti. Canavar bir kez daha, bu defa daha yavaşça adama yaklaştı, yeri koklayıp hırıldandı. Enes'i burnuyla dürttü.

Muntazir irkilip bakışlarını kaçırdığında karkadan Enes'in savunmasız yatan vücudunun üstüne bir ayağını kaldırmıştı. Ali bakışlarını kaçırmadı, Enes'in kısa çığlığı mide bulandırıcı bir çatırtıyla son bulduğunda kılı bile kıpırdamadı. Biraz uzakta askerlerin biri öğürdü.

Babası bir zamanlar Tanzim'in lideri olan paramparça cesede göz atıp ardından ulemaya uzun uzun mânâlı mânâlı bakıp oğullarına döndü. Sert bir sesle, "Gelin," dedi.

Karkadan kanlı ganimetini pençelerken kalabalık dağıldı. Ali yerinden kımıldamadı. Gözleri Enes'in cesedine sabitlenmişti, kulakları şeyhinin çığlığıyla çınlıyordu.

"*Yallah* Zeydi." Hâlâ kusacakmış gibi görünen Muntazir omzunu dürttü. "Gidelim."

Bunu hak et. Ali başıyla onayladı. Dökmemek için mücadele etmesi gereken gözyaşları yoktu. Ağlayamayacak kadar şaşkına dönmüş, sesini çıkarmadan ağabeyinin peşinden saraya gitmekten başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuştu.

Kral hiddetle uzun koridordan ilerlerken kara kaftanı yeri öpüyordu. İki hizmetçi aniden dönüp karşı koridora girdiler ve düşük rütbeli bir yazman kendini yere atarak kralın önünde secde etti.

Gassan, "Bu fanatiklerin ortadan kaldırılmalarını istiyorum," derken hitap ettiği belli biri yoktu. "Bu defa kalıcı olarak. Önümüzdeki ay başka bir şafit ahmağının kendini şeyh ilan edip so-

kaklarda bela çıkarmasını istemiyorum." Odasının kapısını itip açınca bu işten sorumlu hizmetkârın eli ayağı birbirine dolandı.

Ali, Muntazir'in peşinden içeriye girerken, Kave ve Vacid de hemen arkasından takip ediyorlardı. Bahçeler ve kraliyet sarayının arasındaki bu havadar oda bilerek Div ve Ceziri tarzlarının bileşimiyle yapılmıştı. Şehri çevreleyen Divistan vilayetinden sanatçılar baştan çıkarıcı figürlerle süslü narin halılar ve boyalı çiçek desenli mozaikler yapmışlar ve basit geometrik desenli halılar ile kabaca yapılmış müzik aletleri de Kahtanilerin çok daha sade vatanları Üm Cezire'den getirilmişti.

Vacid, "Kralım, sokaklarda huzursuzluk olacak," diye uyardı. "Bhatt sevilen bir adamdı ve şafitler kolayca galeyana geliyorlar."

Gassan, "Güzel. Umarım ayaklanırlar," diye terslendi. "Bela çıkaranları ayıklamayı kolaylaştırır."

Kave tiz bir sesle, "Benim kabilemden daha çoğunu öldürmezlerse," diye araya girdi. "Serasker, iki Div kendi mahallelerinde kesilirken askerlerin neredeydi? Tanzim daha en başta güya korumalı olan kapıdan nasıl geçebildi?"

Vacid yüzünü buruşturdu. "Başvezir, yeterli sayıda askerimiz yok, bunu biliyorsunuz."

"O zaman izin verin kendi muhafızlarımız olsun!" Kave ellerini havaya kaldırdı. "Cin vaizler Divlerin kâfir olduklarını söyleyen vaazlar veriyorlar, şafitler Ulu Tapınak'ta ateşe atılmamızı talep ediyorlar. Yaradan aşkına, en azından bize kendimizi korumak için fırsat verin!"

Gassan, "Sakin *ol* Kave," diye araya girdi. Masasının ardındaki alçak bir sandalyeye yığılıp açılmamış bir papirüs rulosunu yana devirdi. Rulo yuvarlanıp gitti ama Ali babasının bunu umursadığını sanmıyordu. Pek çok soylu cin gibi, o da kişinin kendisi yerine bu işi yapabilecek kâtipleri varsa okuma yazma öğrenmenin gereksiz olduğuna inandığından bu beceriden yoksundu. "Bakalım Divler ayaklanmadan yarım asır durabilecekler mi? Halkının geçmiş söz konusu olduğunda ne kadar kolay duygusallaştığını biliyorum."

Kave çenesini kapattı ama Gassan devam etti. "Ama katılıyorum, karışık kanlılara yerlerinin hatırlatılması lazım." Vacid'i işaret etti. "Ondan fazla şafitin hususi bir meskende toplanmasını engelleyen yasağı uygulamanı istiyorum. Bir süredir bu yasağın kullanılmadığını biliyorum."

Vacid tereddüte düşmüş gibi göründü. "Bu zalimce bir karar-mış gibi görünebilir efendim. Karışık kanlılar fakir... bir hanede mümkün olduğunca çok kişi oturuyorlar."

"O halde isyan etmesinler. Bhatt'a en ufak da olsa sempati besleyen herkesin gitmesini istiyorum. Eğer çocukları varsa onları satacağımı, kadınları varsa askerlerime vereceğimi duyur."

Dehşete kapılan Ali karşı çıkmak için ağzını açtı ama Muntazir ondan önce davrandı. "Abba, sen hakikaten—"

Gassan gaddar bakışlarını en büyük oğluna çevirdi. "O za-man bırakayım da bu fanatikler istediklerini yapsınlar, öyle mi? Bütün şehir alevler içinde kalana dek ortalığı karıştırmalarını mı bekleyeyim ha?" Kral başını iki yan salladı. "Bunlar, Divleri Ulu Tapınak'ta ateşe atıp şafitlere iş ve ev sağlayabileceğimizi iddia eden adamlar."

Ali hızla başını kaldırdı. Kave söylediğinde bu suçlamaya inan-mamıştı ama babasının abartmak gibi bir huyu yoktu. Ali, Enes'in de çoğu şafit gibi Divlerden şikâyetçi olmasını gerektiren çok şey olduğunu bilincindeydi. Sonuçta şafitlerin ayrı yaşamaları gerek-tiğini savunan onların diniydi, bir zamanlar karışık kanlıların bir evi sıçanlardan temizler gibi bir hissiyatla rutin olarak öldürül-mesini buyuranlar onların Nahidleriydi. Ama Enes, Divlerin yok edilmesi için çağrıda bulunmazdı... değil mi?

Babasının sonraki sözleri Ali'yi daldığı düşüncelerden çıkardı. "Para kaynaklarını kesmemiz lazım. Bunu ellerinden alırsan Tan-zim sofu dilencilerden fazlası değil." Gri gözlerini Kave'ye odakla-dı. "Kaynaklarını bulmak konusunda ilerleme kaydedebildin mi?"

Başvezir ellerini kaldırdı. "Hâlâ kanıtım yok. Elimde sadece kuşkular var."

Gassan burnundan soludu. "Silahlar Kave. Maadi'de bir has-tane. Ekmek sıraları. Bunlar zengin işi. Yüksek sınıftan safkan serveti lazım bunlar için. Hamilerini nasıl bulamıyorsun?"

Ali gerildi ama Kave'nin hayal kırıklığından başka bir yanıtı-nın olmadığı belliydi. "Gelişmiş bir para yönetimleri var kralım; para toplama sistemlerini Hazine'den biri geliştirmiş bile olabilir. Farklı kabile paralarını, ticari malları insanlar arasında kullanılan gülünç bir kâğıt parayla değiş tokuş ediyorlar..."

Kave, Ali'nin yıllar içerisinde Enes'e defalarca —derinlemesine açıklamalarıyla birlikte— yakındığı Divyurdu'nun ekonomisindeki

çok sayıdaki boşluktan sadece birkaçını sayarken Ali yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

Vacid'in yüzü canlandı. "İnsan parası mı?" Başparmağıyla Ali'yi işaret etti. "Durmadan şu para birimlerinden konuşuyorsun. Kave'nin elindeki delillere göz attın mı?"

Ali'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Bilmem kaçıncı kez Nahidlerin soyu tükenmiş olduğu için şükretti. Eğitiminin ancak yarısını tamamlamış çocuklarından biri bile yalan söylediğini anlayabilirdi. "Ben... hayır. Başvezir bana danışmadı." Kave'nin kendisi hakkında inatçı bir ahmak olduğunu düşündüğünü biliyordu. Div erkeğine tepeden baktı. "Tabii eğer *sorun yaşıyorsanız...*"

Kave diklendi. "Âlimler loncasının en keskin zekâları bana yardımcı oluyorlar, prensin daha büyük bir yardımının olacağından şüpheliyim." Ali'ye kavurucu bir bakış attı. Soğuk bir sesle, "Hamileri arasında bazı Ayanliler bile varmış, öyle *duydum*," diye ekleyerek yeniden krala döndü. "Bunlara sizi de ilgilendirebilecek birisi de dahil. Ta Musta Ras."

Vacid şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ta Musta Ras mı? O kraliçenin kuzenlerinden biri değil mi?"

Ali annesinin bahsi geçince olduğu yerde kıpırdandı ve babasının da suratı asıldı. "Öyle ve bir avuç eli kanlı teröristi desteklediğini kolaylıkla düşünebildiğim biri. Ayanliler, Divyurdu'nun politik hayatını her daim kendi eğlenceleri için bir satranç tahtası olarak görmekten keyif almışlardır... özellikle de kendileri Ta Nitre'nin güvenli duvarları ardına sığınmışken." Bakışlarını Kave'ye odakladı. "Ama kanıt yok diyorsun ha?"

Başvezir başını iki yana salladı. "Hem de hiç yok kralım. Ama söylentilerin ardı arkası kesilmiyor."

"Karımın kuzenini sırf söylentilere bakarak tutuklayamam. Özellikle de hazinemin altın ve tuz rezervinin üçte biri Ayanliler tarafından geliyorken."

Vacid, "Kraliçe Hatset şu anda Ta Nitre'de," diye işaret etti. "Sizce kuzeni ona kulak verir mi?"

Gassan karanlık bir sesle, "Ah, ondan hiç şüphem yok," dedi. "Şimdiden kulak vermeye başlamış olabilir."

Ali ayaklarına baktı, annesini tartışırlarken yanakları ısınmaya başlamıştı. O ve Hatset yakın değillerdi. Ali beş yaşındayken

haremden alınıp Muntazir'in gelecekteki Serasker'i olmak üzere yetiştirilmeye başlamıştı.

Babası iç çekti. "Vacid oraya kendin gitmen gerekecek. Başka kimseye onunla konuşması için güvenmiyorum. Onun ve bütün o lanet ailesinin o para kesilene dek Divyurdu'na dönemeyeceğini bilmelerini istiyorum. Eğer çocuklarını görmek istiyorsa seçim onun."

Ali, Vacid'in gözlerini üstünde hissediyordu. Vacid yumuşak bir sesle, "Emredersiniz kralım," dedi.

Kave etekleri tutuşmuş gibi göründü. "O yokken kim Serasker olarak hizmet verecek?"

"Alizeyd. Sadece birkaç aylığına olacak ve ben ölüp de şu—" Gassan başıyla Muntazir'i işaret etti. "...kendini memleketi yönetemeyecek kadar dansçı kızlara vereceği zaman için iyi bir alıştırma olacak."

Ali'nin ağzı açık kaldı ve Muntazir kahkahalara boğuldu.

"Yani, bunun hırsızlıkları kesmesi lazım." Ağabeyi bileğini kesermiş gibi bir hareket yaptı. "Kelimenin tam anlamıyla."

Kave'nin beti benzi attı. "Kralım, Prens Alizeyd bir *çocuk*. Şehrin güvenliğini henüz on altı—"

Muntazir çarpık bir gülümsemeyle, "*On sekiz*," diye düzeltti. "Hadi ama Başvezir, arada muazzam bir fark var."

Kave belli ki emirin neşesini paylaşmıyordu. Sesi tizleşti. "On sekiz yaşında bir oğlana. Zamanında —size hatırlatmak isterim— bir Div soylusunu sokağın ortasında adi bir hırsız gibi kamçılatmış bir oğlana emanet etmekten bahsediyorsunuz!"

Ali, "O bir *hırsızdı*," diye kendini savundu. O olayı hatırlıyordu ama Kave'nin de hatırlamasına şaşırmıştı: Yıllar önce, Ali'nin Div Mahallesi'nde devriye gezmesine ilk —ve son— defa izin verildiğinde yaşanmıştı. "Allah'ın yasaları herkese eşit uygulanır."

Başvezir derin bir nefes aldı. "Bana inanın Prens Alizeyd, size hepimizin Allah'ın yasalarına uyduğumuz Cennet'te olmadığınızı bildirirken büyük bir hayal kırıklığı içindeyim..." Sözcüklerinin çift anlamının fark edileceği kadar uzun bir ara vermedi ama Ali yine de ne demek istediğini anlamıştı. "Ancak Divyurdu yasaları gereği şafitler safkanlarla eşit değildirler." Krala mânâlı mânâlı baktı. "Az önce aynı şeyi söylediği için başka birini idam ettirmediniz mi?"

Gassan, "Öyle yaptım," diyerek ona katıldı. "Hatırlamakla iyi

edeceğin bir ders bu Alizeyd. Serasker *benim* kanunumu korur kendi inançlarını değil.

Hepsinin önünde bu kadar açıkça konuştuğu için kendini aptal gibi hisseden Ali çabucak "Tabii ki abba," dedi. "Nasıl buyurursan öyle yapacağım."

"Gördün mü Kave, korkacak bir şey yok." Gassan başıyla kapıyı işaret etti. "Gidebilirsin. Divan öğle namazından sonra toplanacak. Bu sabah neler olduğunun duyulmasını sağla, belki bu peşimi bırakmayan ricacıların sayısının azalmasını sağlar."

Div nazır bir şey daha söyleyecekmiş gibi göründü ama sadece başını öne sallamakla yetindi ve çıkarken Ali'ye vahşi bir bakış attı.

Vacid arkasından kapıyı çarparak kapattı. Ceziriyyeye geçip krala, "Bu yılanın çarpık bir dili var Ebu Muntazir," dedi. "Yılan gibi kıvranmasını sağlamak isterdim." Zülfikârını okşadı. "Sadece bir defa da olsa."

"Çırağının aklına yanlış fikirler sokma." Gassan sarığını çözüp pırıl pırıl ipeği bir yığın halinde masanın üstüne bıraktı. "Kave sinirlenmekte haksız değil ve olup bitenlerin daha yarısını bile bilmiyor." Başıyla balkonun yanında duran büyük bir sandığı işaret etti. Ali bunu daha önce fark etmemişti. "Onlara göster."

Serasker iç çekse de sandığa gitti. "Ulu Çarşı'nın yakınında bir caminin imamı birkaç hafta önce Kraliyet Muhafızları'yla temas kurup Bhatt'ın cemaatinden birini devşirdiğinden şüphe ettiğini söyledi." Vacid hançerini çekip kasanın çıtalarını kanırtıp açtı. "Askerlerim adamı saklandığı yerlerden birine dek takip ettiler." Ali'yle Muntazir'e gelmelerini işaret etti. "Bunu orada bulduk."

Ali bir adım daha yaklaşırken midesi bulanmaya başlamıştı bile. İçten içe sandıkta ne olduğunu biliyordu.

Enes'in sahip olmadığına yemin ettiği silahlar sımsıkı paketlenmiş halde sandığın içinde duruyordu. Kaba demir sopalar, yıpranmış çelik hançerler çivili gürzler ve iki de tatar yayı. Yarım düzine kılıç ve insanların icat ettiği ateşli cihazlardan –tüfek?– birkaç tane ve bir kutu da cephane. Ali'nin gördüklerine inanamadığı gözleri kasanın içini tararken kalbi tekledi.

Zülfikâr eğitim kılıçları.

Ali kendini durduramadan kelimeler ağzından kaçıverdi. "Bunları Kraliyet Muhafızları'ndan biri çalmış."

Vacid başını onaylarcasına sertçe salladı. "Öyle olmak zorunda. Hem de bir Ceziri erkeği; sadece bizden olanların bu silahlara yaklaşmalarına izin veriyoruz. "İç Kale'den çalınmış olmalılar ama kalanların kaçakçılardan alındığından şüpheleniyorum." Ali'nin dehşet içindeki gözlerine baktı. "Bunun gibi üç sandık daha vardı."

Ali'nin yanındaki Muntazir soluk verdi. "Allah aşkına bunlarla ne yapmayı planlıyorlardı?"

Vacid, "Emin değilim," diye itiraf etti. "Bununla en çok bir düzine şafit erkeğini silahlandırabilirler. Kraliyet Muhafızları için herhangi bir tehdit oluşturamazlar ama—"

Kral, "Ulu Çarşı'da alışverişe çıkmış onlarca kişiyi öldürebilirlerdi," diye araya girdi. "Bayram günlerinden birinde Div tapınağının dışında bekleyip yardım gelmeden önce yüz hacıyı katledebilirlerdi. Bir savaş çıkarabilirlerdi."

Ali nasıl olduğunu hatırlamasa da kendini sandığı sımsıkı kavrarken buldu. Gözlerinde beraber büyüdüğü savaşçılar canlanmıştı: bitmek bilmeyen eğitimlerin ardından birbirlerinin omuzlarında uyuyakalan subay adayları, ilk devriyelerine çıkarken birbirlerine takılıp aşağılayan genç erkekler. Ali'nin kısa süre sonra Serasker olarak liderlik edip korumaya yemin edeceği adamlar. Bu silahlarla karşı karşıya gelenler büyük ihtimalle onlar olacaktı.

Hızlı ve vahşi bir öfke damarlarına yayıldı ama Ali'nin kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. *Bunu tahmin etmeliydin. İlk söylentiler kulağına geldiğinde durmalıydın.* Ama durmamıştı. Bunun yerine tavernaya giderken Enes'e eşlik etmişti. O iki adam öldürülürken kenarda durup izlemişti.

Derin bir nefes aldı. Gözünün ucuyla Vacid'in ona tuhaf bir bakış attığını gördü. Doğruldu.

Muntazir, "Ama neden?" diye üsteledi. "Tanzim bunu yaparak ne elde edecekti ki?"

Gassan, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Ve umurumda değil. Son Nahidlerin ölümlerinin ardından Divyurdu'na barış getirmek yıllar sürdü. Şehit olmaya hevesli birkaç toprak kanlı fanatiğin bizi parçalamasına izin vermeyeceğim." Vacid'i işaret etti. "İç Kale bundan sorumlu olanları bulup idam edecek. Eğer Ceziriler ise işi sessizce hallet. Divler kabilemizin Tanzim'i desteklediğini düşünsün istemiyorum. Ve şafitlere yeni kısıtlamalar getireceksin. Toplantı yapmalarını yasakla. Bir safkanın ayağına

dahi basacak olurlarsa onları hapse at. En azından şimdilik." Başını iki yana salladı. "Allah izin verirse özümüzdeki beş ayı bir sürprizle karşılaşmadan atlatacağız ve sonrasında onlara yine müsamahakâr davranabiliriz."

"Baş üstüne kralım."

Gassan elini sandığa doğru salladı. "Kave kokusunu almadan önce şu şeyden kurtulun. Sızlanmasını bütün güne yetecek kadar dinledim." Şakaklarını ovalayıp kendini sandalyesine bırakırken mücevherli yüzükleri parlıyordu. Başını kaldırıp sert bakışlarını Muntazir'e odakladı.

"Ayrıca... eğer bir şafit haini daha idam etmem gerekecek olursa emirim bunu gözünü kırpmadan izleyecek, aksi taktirde bir sonraki cezayı o infaz edecek."

Muntazir kollarını kavuşturup Ali'nin asla cüret edemeyeceği tanıdık bir edayla masaya yaslandı. "Abba, adamın kafasını fazla olgun bir kavun gibi ezdireceğini bilseydim kahvaltı etmezdim."

Gassan'ın gözleri parladı. "Küçük kardeşin kendini kontrol etmeyi başardı."

Muntazir güldü. "Evet ama Ali, İç Kale'de eğitim aldı. Buyursanız karkadanın karşısına çıkıp dans eder."

Babaları bu espriden eğlenmişe benzemiyordu, yüzünü hiddet bürüdü. "Ya da belki de bütün zamanını cariyeler ve şairlerle içerek geçirdiğinden zayıf düşmüşsündür." Öfkeyle ona baktı. "Gelecekteki Serasker'in aldığı eğitimden mutlu olmalısın. Allah biliyor ya buna ihtiyacın olacak." Masasından kalktı. "Ve lafı açılmışken, kardeşinle yalnız konuşmam lazım."

Ne? Niye? Ali duygularını güçlükle kontrol altında tutuyordu; babasıyla yalnız kalmak istemiyordu.

Vacid omzunu sıktı ve bir anlığına Ali'nin kulağına doğru eğildi. Gassan ayağa kalkıp balkona doğru yürürken, "Nefes al çocuk," diye fısıldadı. "O ısırmaz." Ali'ye rahatlatıcı bir gülümsemeyle bakıp Muntazir'in peşinden ofisten çıktı.

Uzun bir sessizlik oldu. Babası ellerini arkasında kavuşturmuş halde bahçeyi izledi.

"Buna inanıyor musun?" diye sorduğu sırada hâlâ arkası Ali'ye dönüktü.

Ali ciyaklar gibi bir sesle konuştu. "Neye inanıyor muyum?"

"Daha önce söylediğine." Babası arkasına döndüğünde koyu gri gözleri büyük bir yoğunlukla üstüne dikilmişlerdi. "Allah'ın kanununun herkese eşit uygulanması gerektiği- Allah aşkına Alizeyd, *titremeyi* bırak. Serasker'imle kendisi tirtir titremeden konuşabilmem lazım."

Hissettiği rahatlık Ali'nin utancını hafifletmişti, Gassan'ın kaygılı halini Serasker yapılmış olmasına bağlaması çok daha iyiydi. "Affedersiniz."

"Sorun değil." Gassan bakışlarını bir kez daha üstüne yöneltti. "Soruma cevap ver."

Ali hızlı düşünse de yalan söyleyebilmesinin bir yolu yoktu. Ailesi, Ali'nin dindar olduğunu biliyordu –çocukluğundan beri öyleydi– ve dinleri de şafitler konusunda gayet netti. "Evet," diye karşılık verdi. "Şafitlere eşit davranılması gerektiğini düşünüyorum. Atalarımızın Divyurdu'na gelmelerinin nedeni bu. Zeydi el-Kahtani'nin Nahidlere savaş açmasının sebebi bu."

"Neredeyse bütün ırkımızı ortadan kaldıran bir savaş. Divyurdu'nun yağmalanması ve Div kabilesinin günümüze kadar devam eden hasımlığını kazanmamıza sebep olan bir savaş."

Ali, babasının sözleri karşısında afalladı. "Buna değmediğini mi düşünüyorsunuz?"

Gassan rahatsız olmuş gibi göründü. "Tabii ki değdiğini düşünüyorum. Sadece bir meselenin iki tarafını da görebiliyorum. Senin de geliştirmek için çaba harcaman gereken bir beceri bu." Babası devam ederken Ali'nin yanakları kıpkırmızı oldu. "Hem ayrıca Zeydi'nin zamanında şafitlerin sayısı bu kadar çok değildi."

Ali'nin suratı asıldı. "Şu anda sayıları o kadar çok mu?"

"Nüfusun neredeyse üçte biri. Evet çok," derken Ali'nin yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini fark etti. "Son birkaç on yılda sayıları hızla, büyük oranda arttı ve bu bilgiyi kendine saklarsan iyi edersin." Silahları işaret etti. "Artık Divyurdu'nda neredeyse Divler kadar çok şafit var ve oğlum samimi fikrimi söylüyorum, eğer bu iki taraf sokaklarda savaşa tutuşacak olursa Kraliyet Muhafızları'nın onları durdurabileceğini sanmıyorum. Tabii nihayetinde Divler kazanır ama kanlı bir savaş olur ve şehir nesiller boyu huzur yüzü görmez."

Ali, "Ama böyle bir şey olmayacak abba," diye fikir yürüttü. "Şafitler aptal değiller. Sadece daha iyi bir hayatları olsun isti-

yorlar. İşlerinin olmasını ve her an üstlerine yıkılacakmış gibi olmayan binalarda yaşamayı istiyorlar. Safkan bir haydudun çocuklarını kaçırma korkusu olmaksızın ailelerine bakabilmek—"

Gassan araya girdi. "Eğer binlerce kişiye iş ve ev tedarik etmenin yolunu bulursan bana haber ver. Hem buradaki hayatları kolaylaşacak olursa tek yapacakları daha hızlı üremek olacaktır."

"O halde *gitmelerine* izin verin. Bırakın insan dünyasında kendilerine daha iyi yaşamlar kursunlar."

"Demek istediğin insan dünyasını kargaşaya boğsunlar." Babası başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. İnsan gibi görünüyor olabilirler ama yine de büyülüler. Yeni bir Süleyman'ın gelip bizi lanetlemesine davetiye çıkarmış oluruz." İç çekti. "Kolay bir yanıt yok Alizeyd. Tek yapabileceğimiz bir denge kurmak."

Ali, "Ama bir denge kuramıyoruz," diye devam etti. "Ataları-mızın buraya kendilerini korumak için geldiği şafitler yerine ateşe tapanları tercih ediyoruz."

Gassan hışımla ona döndü. "*Ateşe tapanlar* mı?"

Ali, Divlerin kabilelerine bu şekilde hitap edilmesinden nefret ettiğini çok geç hatırladı. "Niyetim saygısızlık—"

"O halde bir daha benim yanımda böyle bir sözü tekrar etme." Babası ona öfkeyle baktı. "Divler de tıpkı kendi kabilem gibi benim korumam altındalar. Hangi inanca sahip oldukları umurumda değil." Ellerini kaldırdı. "Yani, belki de kanın saflığını takıntı yapmakta haklı oldukları bir yan vardır. Ömrüm boyunca bir defa bile bir Div şafite rastlamadım."

Büyük ihtimalle onları beşiklerinde boğdukları içindir. Ama Ali bunu yüksek sesle söylemedi. Bugün bu tartışmaya girerek aptallık etmişti.

Gassan elini pencerenin ıslak pervazında gezdirip parmak uçlarında biriken damlaları silkti. "Burası hep ıslak. Hep soğuk. Üm Cezire'ye dönmeyeli yüzyıl oldu ve buna rağmen her sabah kalktığımda sıcak kumları özlüyorum." Bakışlarını yeniden Ali'ye çevirdi. "Burası bizim evimiz değil. Asla olmayacak. Her zaman önce Divlere ait olacak."

Burası benim evim. Ali, Divyurdu'nun nemli ayazına alışıktı ve sokaklarını dolduran çeşit çeşit insan olmasını seviyordu. Üm Cezire'ye yaptığı nadir gezilerden birinde yarı-Ayanli görünümü-

nün her an farkında olduğundan kendini yanlış bir yerdeymiş gibi hissetmişti.

Gassan, "Burası onların evi," diye devam etti. "Ve ben de onların kralıyım. Şafitler, oluşmasında Divlerin katkıda bulunmadıkları bir sorun ve Divleri kendi evlerinde tehdit etmelerine izin vermeyeceğim." Ali'ye bakmak için döndü. "Eğer Serasker olacaksan buna saygı duyman gerekiyor."

Ali bakışlarını yere indirdi. Buna saygı duymuyordu ve kesinlikle karşıt görüşteydi. "Münasebetsizliğimi affedin."

Gassan'ın istediği yanıtın bu olmadığından şüpheleniyordu. Babası bir an daha sert bakışlarla bakmaya devam edip sonra da aniden odayı aşıp karşı duvarı kaplayan ahşap raflara gitti. "Buraya gel."

Ali peşinden gitti. Gassan üst rafların birinden uzun, verniklenmiş, siyah bir kutu indirdi. "İç Kale'den ilerlemen hakkında övgü dışında bir şey duymuyorum Alizeyd. Askeri bilimler konusunda keskin bir zekân var ve neslinin en iyi zülfikârilerinden birisin. Kimse bunu tartışamaz. Ama henüz çok gençsin."

Gassan kutunun üstündeki tozu üfleyip kapağını açtı ve narin bezler üstünde duran gümüş bir oku ortaya çıkardı. "Bu ne biliyor musun?"

Ali kesinlikle biliyordu. "Bu bir Afşin'in attığı son ok."

"Büksene."

Kafası biraz karışsa da Ali oku babasından aldı. İnanılmaz hafif olmasına rağmen oku birazcık bile olsa bükemedi. Bunca yıldan sonra bile gümüşü hâlâ parlıyordu ve sadece orak gibi ucu üstündeki kan yüzünden donuktu. Ali'nin damarlarında akan kanın aynısı. Gassan yumuşak bir sesle, "Afşinler de iyi askerlerdi," dedi. "Büyük ihtimalle ırkımızın en iyi cengâverleriydiler. Ama öldüler, Nahid liderleri de öldü ve halkımız Divyurdu'nu on dört yüzyıldır yönetiyor. Peki neden böyle olduğunu biliyor musun?"

Onlar kâfir olduğundan ve Allah bizim muzaffer olmamızı istediğinden olmasın? Ali dilini tuttu; bunu söylerse okun üstüne bir kat daha Kahtani kanıyla kaplanacağından şüphe ediyordu.

Gassan oku geri aldı. "Çünkü onlar da bu ok gibiydiler. Senin gibi. Bükülmeye istekli değildiler, her şeyin dünyalarının kusursuz düzenine uymadığını görmeye istekli değildiler." Silahı kutusuna geri koyup kapağını kapattı. "Serasker makamı iyi bir asker ol-

maktan fazlasını gerektirir. Allah izin verirse Vacid'le benim şarap ve gülünç ricacılarla ilgileneceğimiz bir asrımız daha var ama günün birinde Muntazir kral olacak. Ve yol gösterilmesine ihtiyaç duyduğunda, sadece kendi kanından olanların işitebileceği şeyleri tartışmaya ihtiyacı olduğunda sana ihtiyaç duyacak."

"Evet, abba." Ali bu noktada oradan gidebilmek, babasının ölçüp biçen bakışlarından kaçabilmek için her şeyi söylemeye hazırdı.

"Bir şey daha var." Babası raftan geri çekildi. "Saraya taşınıyorsun. Derhal."

Ali'nin ağzı açık kaldı. "Ama İç Kale benim evim."

Rahatsız olmuş gibi görünen Gassan "Hayır... senin evin *benim* evim," dedi. "Senin yerin burası. Dünyanın kitapların dışında nasıl döndüğünü öğrenmek için divana dahil olmaya başlama zamanın geldi. Hem böylece gözüm de daha çok üstünde olabilecek. Divler hakkında söylediklerini beğenmedim."

Ali'nin içi dehşete boğuldu ama babası daha fazla üstelemedi. "Gidebilirsin. Yerleştikten sonra seni divanda görmeyi bekliyorum."

Ali başıyla onaylayıp eğildi; koşa koşa kapıya gitmemek için elinden gelen tek şey buydu. "Aleykümselam."

Koridora çıkalı çok olmamıştı ki sırıtan ağabeyine rastladı.

Muntazir onu çekip kucakladı. "Tebrik ederim ahi. Muhteşem bir Serasker olacağından hiç şüphem yok."

Ali, "Teşekkürler," diye mırıldandı. Az önce en yakın arkadaşının zalimce öldürülmesine tanık olmuştu. Kısa süre sonra didişip duran cinlerle dolu bir şehrin güvenliğinden sorumlu olacağı henüz üstünde durma fırsatı bulamadığı bir şeydi.

Muntazir sıkıntısını fark etmemiş gibi görünüyordu. "Abbamız sana diğer iyi haberi verdi mi?" Ali anlamsız bir ses çıkarınca devam etti. "Saraya geri dönüyorsun!"

"Ah." Ali surat astı. "Onu diyorsun."

Ağabeyinin yüzü düştü. "Kulağa çok heyecanlanmışsın gibi gelmiyorsun."

Muntazir'in sesini duyunca Ali'nin üstünden taze bir suçluluk dalgası geçti. "Sorun o değil diru. Sadece... zorlu bir sabah oldu. Vacid'in görevini devralmak, silahlar hakkındaki haberler..." Soluk verdi. "Hem ayrıca ben şeylerin..." Ağabeyinin bütün sosyal

çevresine hakaret etmemek için doğru kelimeyi aradı. "...buradaki insanların arasında kendimi hiç *rahat* hissedemedim."

"Ah, düşündüğün şeye bak, her şey gayet iyi olacak." Muntazir kolunu Ali'nin omzuna dolayıp onu yarı itip yarı sürükleyerek koridora çıkardı. "Eğer yanımdan ayrılmazsan sadece en keyifli skandallara karışmanı sağlarım." Ali ona afallamış bir halde bakınca güldü. "Gel. Zeynep'le gidip senin için şelalelerin yanında odalar seçtik." Köşeyi döndüler. "En sıkıcı şekilde döşenmiş ve en az konforlu olanları. Kendini tam evinde his– vay."

İki kardeş anında durdular. Durmak zorunda kaldılar. Yollarının üstünde bir duvar vardı ve üstüne yayılmış, mücevher renkli bir duvar resmi.

"Yani..." Muntazir'in sesi titriyordu. "Bu yeni."

Ali ağır ağır duvara yaklaştı. Tasvir edilen sahneyi tanıyıp uzun zaman önce aldığı tarih derslerini anımsayarak "Hayır... değil," dedi. "Bu eski Nahid duvar resimlerinden biri. Savaştan önce sarayın duvarları bunlarla kaplıydı."

"Dün burada değildi." Muntazir resimdeki parlak güneşe dokundu. Parmaklarının altında yanıp sönünce ikisi de oldukları yerde zıpladılar.

Ali resme huzursuz bir bakış attı. "Bir de Nahidlerin hayaletlerinin musallat olduğu bu saraya taşınacağım diye neden heyecanlı değilim diyorsun."

Muntazir surat yaptı. "Genelde bu kadar kötü değil." Başıyla çatlamış alçı yüzeydeki figürlerden birini işaret etti. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Ali imgeyi inceledi. Figür insana benziyordu, uzun beyaz bir sakalı ve başının üstünde de gümüş rengi bir hale vardı. Kızıl güneşin önünde durmuş, bir eli şaha kalkmış bir şedunun üstünde duruyordu ve diğerinde de sekiz noktalı mührü olan bir asa vardı. O mührün aynısından Gassan'ın şakağında da vardı.

Ali, "Bu Süleyman," diye aydı. "Allah rahmet eylesin." Resmin kalanına baktı. "Resmin becerilerini ve Süleyman'ın mührünü edindiğinde Anahid'in yükselmesini betimlediğini düşünüyorum." Gözleri Süleyman'ın ayaklarının dibindeki iki büklüm olmuş figüre yöneldi. Sadece sırtı görünüyor, kulaklarının uzunluğundan cin olduğu anlaşılıyordu. Ya da daha doğrusu div. Anahid, soyunun ilki.

Süleyman'ın cübbesi mavi boyaya bulandı.

Muntazir, "Tuhaf," diye yorumda bulundu. "Sarayın on dört asırlık hasarı onarmak için neden bugünü seçtiğini merak ediyorum."

Alf'nin sırtından aşağıya bir ürperti yayıldı. "Bilmiyorum."

7

NEHRİ

"Kolunu biraz daha kaldır."

Nehri dirseğini kaldırıp hançeri daha sıkı tuttu. "Böyle mi?"

Dara surat astı. "Hayır." Kalkıp ona yaklaşınca dumanlı tenının kokusu Nehri'nin burnunu gıdıkladı ve Dara kolunu ayarladı. "Biraz gevşe, rahat olman lazım. Bıçak atıyorsun, birini sopayla dövmüyorsun."

Eli dirseğinde gereğinden biraz daha uzun kalırken sıcak nefesini ensesinde hissetti. Nehri ürperdi; bu yakışıklı div böylesine yakınındayken rahatlamak öyle söylediği kadar kolay değildi. Sonunda geri çekildi ve Nehri de gözlerini çalıya benzeyen ağaca odakladı. Hançeri fırlattı ve hançer ağacı geçip bir çalılığa düştü.

Dara küfrederken kahkahalara boğuldu. "Senden bir savaşçı yaratamayacağız anlaşılan." Avucunu açınca hançer uçarak ona döndü.

Nehri ona hasetle baktı. "Bana bunu nasıl yapacağımı öğretemez misin?"

Dara bıçağı geri verdi. "Hayır, sana defalarca söyledim..."

"...büyü öngörülemez bir şeydir," diye bitirdi Nehri. Hançeri yeniden fırlattı. Hançerin ağacın biraz daha yakınına düştüğüne yemin edebilirdi ama bu onun hüsnükuruntusu da olabilirdi. "Öyleyse ne olmuş yani? Neler yapabileceğimden mi korkuyorsun?"

Dara doğruca, "Evet," dedi. "Bunun gibi elli hançeri üstümüze yollaman işten bile değil."

Her neyse, haklı olduğu bir nokta vardı. Dara bıçağı ona geri vermeye çalışınca elini sallayarak istemediğini belirtti. "Hayır, bugünlük yeterince çalıştım. Biraz dinlenemez miyiz? Öyle ara vermeden yol katettik ki gören de—"

"Peşlerinde bir ifrit sürüsü varmış diyecek." Dara kaşlarını kaldırdı.

Nehri, "Bitkin değilken daha hızlı seyahat ederiz," diye karşılık verip kolunu tutarak onu küçük kamplarına doğru çekti. "Hadi gel."

Dara da, "Ardımızda çalıntı mallardan bir kervan sürüklüyor olmasaydık daha hızlı seyahat ederdik," diye terslenip ölmekte olan bir ağaçtan ince bir dal kopardı ve ellerinin arasında yakıp kül etti. "Gerçekte kaç elbiseye ihtiyacın var? Hem ayrıca portakal bile yemiyorsun... şu hiçbir işe yaramayan flütünden bahsetmiyorum bile."

"O flüt fildişinden Dara. Servet değerinde. Hem ayrıca..." Nehri kollarını kaldırıp nehir kıyısındaki kasabaların birinden geçerken bir tezgâhtan aşırdığı işlemeli tunik ve kahverengi deri çizmeleri kaldırıp ikisine kısa bir süre hayranlıkla baktı. "Sadece malzeme eksikliği çekmeyeceğimizden emin olmak istiyorum."

Kamplarına geldiler, gerçi "kamp" Nehri'nin çantalarını yere koymadan önce çimenleri ezdiği yer için fazlasıyla cömert bir sözcüktü. Atları uzaktaki bir çayırda otlanıyor, bulabildikleri her yeşilliği köklerine kadar kemiriyorlardı. Dara diz çöküp parmaklarını şıklatarak ateşlerini canlandırdı. Alevler havaya fırlayıp astığı suratındaki karanlık dövmeyi aydınlattı.

"Ataların ne kadar kolay hırsızlık yaptığını görseler dehşete kapılırdı."

"Sana kalırsa atalarım zaten benim varlığımı öğrenince dehşete düşeceklermiş." Nehri iyice sarılıp sarmalanmış, sadece ucu kalmış bayat bir ekmek çıkardı. "Hem dünya böyle dönüyor. Şimdiye dek komşularım çoktan Kahire'deki evime girip eşyalarımı çalmıştır."

Dara kırık bir dalı ateşe atınca kıvılcımlar havaya yükseldi. "Bu yaptığını nasıl daha iyi bir hale getiriyor?"

Sakız gibi ekmeği kemirirken bilmiş bilmiş, "Biri benden çalıyor, ben başkalarından çalıyorum ve benim malını çaldığım insanların da bir noktada kendilerine ait olmayan bir şeyi ala-

caklarından eminim. Bu bir çember," diye ekledi.

Dara hiç konuşmadan birkaç kalp atımı boyunca ona baktı. "Senin bir yanın hayli bozuk."

"Büyük ihtimalle div yanım."

Dara surat astı. "Atları getirme sırası sende."

Nehri inledi, ateşi bırakmakta çok isteksizdi. "Peki sen ne yapacaksın?"

Ama Dara çoktan heybelerinin birinden eski püskü bir tencere çıkarmaya girişmişti bile. Nehri bunu manna olmayan bir şeyler bulup pişirebilme umuduyla yoldan çalmıştı. Ve Dara da Nehri'nin erzak durumlarından şikâyet etmesini günler boyunca dinledikten sonra farklı bir şey yaratma yöntemini deneme yanılmayla bulmayı görev edinmişti. Ama Nehri umutlu değildi. Şu âna dek tek becerebildiği hortlakların kokusu gibi bir tadı olan, ılık bir gri çorba yaratabilmekti.

Nehri atlarla beraber döndüğünde gece olmuştu. Bu topraklarda karanlık çabuk çöküyordu ve gece yolunu bulmakta kullanabileceği kamp ateşi olmasa onu huzursuz edecek, insanın hissedebileceği kadar koyu, ağır, nüfuz edilemez bir siyahlıktaydı. Yukarıdaki ormandaki yapraklar kadar yoğun yıldızlardan oluşan örtü bile, ışıklarını yakalayan beyaz dağlara rağmen bu etkiyi azaltamıyordu. Dara dağların karla kaplı olduklarını söylemişti ama Nehri bunu gözünde canlandırmakta zorlanıyordu. Bu memleket ona tamamen yabancıydı, yeni ve bazı açılardan güzel olsa da kendisini, Kahire'nin bir yerlere koşuşturan insanlarla dolu sokaklarını, kalabalık çarşılarını ve didişen tüccarlarına özlem duyarken buldu. Şehrini kucaklayan altın çölü ve kıvrılıp bükülerek içinden geçen geniş, kahverengi Nil'i özlüyordu.

Nehri atları cılız bir ağaca bağladı. Güneş batınca sıcaklık dramatik şekilde düşmüştü ve soğuk parmaklarıyla düğüm atmak için uğraşmak zorunda kaldı. Battaniyelerin birini omuzlarına alıp ateşin cesaret yakınına oturdu.

Dara kaftanını bile giymemişti. Nehri kıskançlıkla Dara'nın çıplak kollarına baktı. *Ateşten yapılmış olmak ne güzel.* Kendisinde belli ki onu ayazdan koruyacak kadar div kanı yoktu.

Dara'nın ayaklarının ucundaki tencere fokurdamaya başlamıştı. Zafer dolu bir gülümsemeyle tencereyi Nehri'ye itti. "Ye bakalım."

Nehri şüpheyle bir kokladı. Güzel kokuyordu, tereyağında yapılmış soğanlı mercimek gibi. Nehri heybesindeki ekmekten bir dilim kopartıp tencereye bandı. Temkinle önce bir lokma ardından bir tane daha yedi. Yemeğin tadı da kokusu kadar güzeldi; krema, mercimek ve bir çeşit yeşillik karışımı gibiydi. Nehri çabucak biraz daha ekmek almak için uzandı.

Dara, "Hoşuna gitti mi?" diye sorarken sesi umutla yükselmişti.

Nehri günlerce manna yedikten sonra herhangi bir şeyi takdir edecek durumdaydı ama bu hakikaten de çok lezzetliydi. "Bayıldım!" Ağzına bir kaşık daha atarken yemeğin sıcacık suyunun tadını çıkardı. "Sonunda nasıl başlardın?"

Dara kendisinden inanılmaz derecede memnun olmuş gibi göründü. "En iyi bildiğim yemeğe odaklanmaya çalıştım. Konsantrasyonumun yardımcı olduğunu düşünüyorum, sonuçta büyünün büyük kısmı insanın niyetleriyle alakalı." Durakladı ve gülümsemesi solup gitti. "Eskiden annemin yaptığı bir şeydi."

Lokması neredeyse Nehri'nin boğazına kaçıyordu. Dara geçmişi hakkında hiçbir şeyden bahsetmemişti ve Nehri o anda bile yüzündeki çekingen bir ifade olduğunu görebiliyordu. Dara'nın konuyu değiştirmeyeceğini umarak çabucak cevap verdi. "Kendisi çok iyi bir aşçı olsa gerek."

"Öyleydi." Dara şarabının kalanını içince kadeh anında doldu.

Nehri, "Öyle miydi?" diyerek konuyu devam ettirmeye çalıştı.

Dara ateşe baktı; parmakları ona dokunmaya can atıyormuş gibi seğiriyorlardı. "Öldü."

Nehri elindeki ekmeği düşürdü. "Ah. Dara. Üzgünüm, bunu bilmi--"

Dara, "Sorun değil," diye araya girdi ama ses tonundan hiç de öyle olmadığı anlaşılıyordu. "Uzun zaman önce oldu."

Nehri tereddüt etse de merakına hâkim olamadı. "Peki ya ailenin geri kalanı?"

"Onlar da öldü." Ona keskin bir bakış atarken zümrüt yeşili gözleri parlıyordu. "Benim dışımda kimse kalmadı."

Nehri yumuşak bir sesle, "Anlayabiliyorum," dedi.

"Gerçekten de anlayabildiğini düşünüyorum." Nehri'nin elinde bir anda bir kadeh belirdi. "O halde benimle iç," diye buyurup kadehini ona doğru kaldırdı Dara. "O yemek, yanında bir şey

içmezsen boğazına dizilecek. Daha önce bu kadar hızlı yemek yiyen kimseyi gördüğümü sanmıyorum."

Konuyu değiştiriyordu ve ikisi de bunun farkındaydı. Nehri omuz silkip şaraptan bir yudum aldı. "Eğer sen de benim gibi büyümüş olsaydın aynı şeyi yapardın. Bazen bir sonraki öğünümün ne zaman olacağını bilemiyordum."

"Onu anlamıştım." Burnundan soludu. "Seni ilk bulduğumda hortlaklardan daha kalın durmuyordun. Mannaya istediğin kadar söv, en azından seni biraz şişirdi."

Nehri bir kaşını kaldırdı. "Beni şişirdi mi?" diye tekrarladı.

Dara anında telaşlandı. "B-ben kötü anlamda söylemedim. Sadece, hani, bilirsin ya..." Elini belli belirsiz Nehri'nin bedenini işaret edermiş gibi salladı, sonra da belki de böyle bir jestin faydasız olacağını fark edince yüzü kızardı. "Boş ver," diye mırıldanıp utanç içindeki gözlerini yere çevirdi.

Ah, inan bana biliyorum. Dara'nın güya şafitlerden nefret etmesine karşın Nehri onu birkaç defa kendisine bakarken yakalamıştı ve hançer atma dersleri elinin teninde gereğinden fazla kaldığı ilk sefer değildi.

Nehri bakışlarını üstünden ayırmayıp Dara'nın geniş omuzlarını inceledi ve gözlerinden kaçınmaya devam ederek sinirli sinirli kadehiyle oynamasını izledi. Kadehi tutan parmakları titriyordu ve Nehri kendi tenine dokunurlarsa aynı şeyin olup olmayacağını merak etmeden duramadı.

Sanki bu *da işin içine girmeden aramız yeterince çalkantılı değilmiş gibi.* Zihni daha ileriye gitmeden önce Nehri havayı dağıtacağını bildiği bir konuya geçti. "Peki, bana şu Kahtani ailesinden bahsetsene."

Dara irkildi. "Ne?"

"Şu hakaret edip durduğun cinlerden diyorum, güya atalarımla savaşmış olanlardan." Şarabından bir yudum aldı. "Bana onlardan bahset."

Dara'nın yüzünde ekşi bir şey yemiş gibi bir ifade belirdi. İşte, hedefe ulaşmıştı. "Bunu hakikaten şu anda yapmak zorunda mıyız? Saat geç—"

Nehri parmağını ona salladı. "Bana seni tehdit edebilmem için başka bir hortlak arattırma."

Dara şakasına gülmedi, hatta daha çok dertlenmiş gibi göründü. "Bu hoş bir hikâye değil Nehri."

"Sıradan savmak için bir neden daha."

Dara sanki cesaret takviyesine ihtiyacı varmış gibi şarabından bir yudum aldı. "Sana Süleyman'ın zeki bir adam olduğunu söylemiştim. Lanetinden önce bütün divler aynıydı. Birbirimize benziyorduk, tek bir dil konuşuyorduk, dualarımız, inançlarımız hep aynıydı." Dara ateşlerini çağırınca dumandan sürgünler elini hevesli bir âşık gibi sarmaladılar. "Süleyman bizi serbest bıraktığında kendi bildiği dünyanın dört bir yanına dağıtıp dillerimizi ve görünüşümüzü yeni memleketlerimizdeki insanlara benzeyecek şekilde değiştirdi."

Dara ellerini açtı. Duman düzleşip Nehri'nin önünde gökyüzünde merkezinde Süleyman'ın tapınağı olan bir harita oluşturacak şekilde yoğunlaştı. Nehri izlerken iğne başı gibi küçük, alev alev ışıklar tapınaktan dünyanın her yerine yayıldılar ve meteorlar gibi yere düşüp oluşumunu tamamlamış insanlar olarak ayağa fırladı.

"O bizi altı kabileye böldü." Dara haritanın doğu ucunda, belki Çin'de yeşim taşından sikkeler giyen soluk renkli bir kadını işaret etti. "Toharistaniler." Hint yarımadasında mücevherler takıştırmış kıvırtan bir dansçıyı işaret etti. "Agnivanşiler." Küçücük bir atlı dumanların içinden fırlayıp elinde kılıcıyla Arabistan'ın güneyine koşturdu. Dara dudaklarını büzüp parmaklarını şıklatarak atlının kafasını kopardı. "Cezириler." Mısır'ın güneyinde, altın rengi gözleri olan bir âlim camgöbeği parıl parıl bir eşarbı omzuna atıp bir ruloyu gözden geçirmeye koyuldu. Dara başıyla adamı işaret etti. "Ayanliler," deyip ardından Fas sahilinde bir tekneyi onarmakla uğraşan ateş saçlı bir adamı işaret etti. "Sahrayniler."

"Peki ya senin halkın."

Dara, "*Bizim* halkımız," diye düzeltip Nehri'ye İran hatta belki de Afganistan'mış gibi gelen düz ovaları işaret etti. Sıcak bir sesle "Divistan," dedi. "Divlerin ülkesi."

Nehri suratını astı. "Kabilen bütün div ırkının orijinal ismini kendi ismi olarak mı benimsedi?"

Dara omuz silkti. "Yönetim bizdeydi."

Haritayı inceledi. Dumanlı figürler ses çıkarmadan birbirlerine bağırıp işaret ediyorlardı. "Bunu şiddet dolu, korkunç bir zaman olduğu söylenir. Çoğu kişi yeni kabilelerini benimseyip

hayatta kalmak için birbirlerine tutundular ve yeni becerilerine dayalı kabile kastı grupları oluşturdular. Kimi şekil değiştirendi, diğerleri metalleri yönetebiliyorlardı, kimileri nadir bulunan malları yoktan var edebiliyorlardı. Hiçbirisi bunların hepsini birden tek başına yapamıyordu ve bütün kabileler Süleyman'dan intikam almayı akıllarından bile geçiremeyecek kadar birbirleriyle savaşmakla meşguldü."

Nehri gülümsedi, etkilenmişti. "Sen bile Süleyman'ın dâhiyane bir hamle yaptığını kabul ediyorsundur."

Dara, "Belki de öyledir," diye karşılık verdi. "Ama ne kadar dâhiyane olursa olsun Süleyman halkıma katı, ölümlü bedenler vermenin sonuçlarını kestirememişti."

Küçücük şekiller çoğalmaya devam edip küçük köyler kurdular ve ip gibi incecik kervanlarla dünyayı bir uçtan öbür uca katettiler. Arada minyatür bir uçan halı dumanlı bulutların üstünden hızla geçiyordu.

Nehri kafası karışmış bir halde, "Ne gibi sonuçları?" diye sordu.

Dara ona tam olarak gözlerine kadar ulaşmayan oyuncu bir gülümsemeyle baktı. "İnsanlarla çiftleşebildiğimizi."

Nehri, "Ve şafit yapabildiğinizi," diye farkına vardı. "Benim gibileri."

Dara başıyla onayladı. "Dikkatini çekerim, bunu yapmak tamamen yasaktı." İç çekti. "Artık kuralları takip etmek konusunda pek de iyi olmadığımızı anlamış olmalısın."

"Bu şafitlerin hızla çoğaldıkların tahmin ediyorum."

"Hem de çok." Dumanlı haritayı işaret etti. "Dediğim gibi, büyünün sonuçları öngörülemez." Mağrip'teki küçücük bir şehir alevler içinde kaldı. "Karışık kanlı, eğitimsiz uygulayıcıların elinde daha da öyle oluyor." Çeşitli tuhaf şekillerdeki devasa gemiler Kızıl Deniz'i geçtiler ve insan yüzlü kanatlı kediler Hindistan'ın göklerinde yükseldiler. "Şafitlerin çoğu herhangi bir yeteneğe sahip olmasa da yeteneği olan az sayıdaki şafit insan toplumlarına korkunç zararlar verebilir."

Kahire sokaklarına hortlak sürüleri salıp paşaları kandırarak servetlerini elinden almak gibi zararlar mı bunlar? Nehri'nin bunun karşısında söyleyebileceği çok bir şey yoktu. "Ama o halde divler –ya da cinler ya da o sırada kendinize ne diyorduysanız

işte– bunu neden umursadılar ki?" diye sordu. "Sizin ırkınızın insanlara pek de değer vermediğini sanıyordum."

Dara, "Umursamazlardı," diye kabul etti. "Ama Süleyman yasalarına uymayacak olursak bizi cezalandırmak için yerine başka birisinin geleceği konusunda son derece netti. Nahid Konseyi yıllarca şafit sorunuyla cebelleşti ve büyülü kanı olduğundan şüphe edilen her insanın Divyurdu'na getirilip hayatlarına orada devam etmelerini buyurdu."

Nehri sessizleşti. "*Nahid* Konseyi mi? Ama ben Kahtanilerin–"

Dara normalden biraz daha soğuk bir sesle ve biraz da dili dolanarak, "Oraya geleceğim," diyerek araya girdi. Şaraptan büyük bir yudum daha aldı. Kadeh hiç boşalmıyormuş gibi görünüyordu, dolayısıyla Nehri şu âna dek ne kadar içtiği konusunda ancak tahminde bulunabiliyordu ama başı daha şimdiden dönüyordu.

Dumanlı haritanın Divistan'a denk düşen yerinde, karanlık bir gölün ortasından bir şehir yükseldi. Duvarları pirinç gibi parlıyor, kara göğün önünde güzel görünüyorlardı. Nehri, "Burası Divyurdu mu?" diye sordu.

Dara, "Divyurdu," diye onayladı. Minicik şehre bakarken gözleri karardı, yüzü hasretle doldu. "En ihtişamlı şehrimiz. Anahid'in sarayını inşa ettiği ve onun soyundan gelenlerin devrilene dek hüküm sürdükleri yer."

"Dur tahmin edeyim... kaçırıp kilit altında tuttukları şafitler tarafından mı?"

Dara başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır, şafitler asla böyle bir şey yapamazlardı, bunun için çok zayıflar."

"O zaman kim yaptı?"

Dara'nın yüzü karardı. "Kim yapmadı ki?" Nehri kafası karışmış bir halde surat asınca Dara devam etti. "Diğer kabileler Süleyman'ın fermanına hiçbir zaman tam anlamıyla kulak asmadılar. Ha, insanlarla divlerin ayrı olmaları gerektiğinde hemfikir olduklarını *iddia ettiler*, yine de şafitlerin kaynağı onlardı."

Başıyla haritayı işaret etti. "En kötüsü de Cezirîler idi. Ülkelerindeki insanlara hayrandılar, peygamberlerine methiyeler düzüp kültürlerini benimsiyorlardı ve kimisi de kaçınılmaz şekilde onlara fazla yaklaşıyordu. Onlar en yoksul kabile, Süleyman'ın bize yaptığının bir lanet değil, bir nimet olduğuna inanan bir avuç köktendinci. Sık sık şafit akrabalarını teslim etmeyi reddediyor-

lardı ve Nahid Konseyi yasayı daha sıkı uygulamaya başlayınca Ceziriler bunu hoş karşılamadılar."

Rubülhali'den –Yemen'in kuzeyindeki haşin çölden– arı sürüsü gibi kara bir kitle yükseldi. Dara, "Kendilerine 'cin' demeye başladılar," dedi. "Sözcük memleketlerindeki insanların ırkımıza verdiği isim. Ve liderleri, Zeydi el-Kahtani adındaki bir adam, işgal çağrısı yapınca diğer kabileler ona katıldı." Kara bulut Divyurdu'nun üstüne çökerken daha da büyüdü ve gölü lekeledi.

"Nahid Konseyi'ni devirip Süleyman'ın mührünü çaldı." Dara'nın sonraki sözcükleri bir tıslama halinde çıktı. "Divyurdu hâlâ onun soyundan gelenler tarafından yönetiliyor."

Nehri şehrin yavaşça siyaha dönüşmesini izledi. "Bütün bunlar ne kadar zaman önce oldu?"

"Yaklaşık on dört yüzyıl önce." Dara'nın ağzı ince bir çizgiydi. Dumanlı haritanın içinde Divyurdu'nun artık kömür kadar kararmış minicik bir versiyonu yıkıldı.

"On dört yüzyıl önce mi?" Divi inceleyip vücudunun ne kadar gergin olduğunu ve yakışıklı yüzünün asıklığını fark etti. Hafızasında bir şey kıpırdandı. "Bu... Hayzur'la bahsettiğiniz savaş buydu değil mi?" Nehri'nin ağzı açık kaldı. "Sen buna *tanık olduğunu* söylememiş miydin?"

Dara şarabının kalanını içti. "Gözünden bir şey kaçmıyor, değil mi?"

Dara'nın itirafı Nehri'nin başını döndürdü. "Ama nasıl? Cinlerin sadece birkaç yüzyıl yaşadıklarını söylemiştin!"

"Fark etmez." Elini sallayarak onu geçiştirse de hareketi her zamanki gibi zarif değildi. "Benim geçmişim tam olarak böyle. Başkasının değil, *benim*."

Nehri duyduklarına inanamıyordu. "Ve Divyurdu'na çıkıp geldiğimizde şu kralın bir açıklama isteyeceğini düşünmüyor musun?"

"Ben Divyurdu'na gitmiyorum."

"*Ne?* Ama ben... nereye gidiyoruz o halde?"

Dara bakışlarını çevirdi. "Seni şehrin kapılarına kadar götüreceğim. Oradan saraya gidebilirsin. İnan bana yalnız başına daha iyi karşılanacaksın."

Nehri geri çekildi, şaşkına dönmüştü ve olması gerekenden çok daha fazla kırılmıştı. "Beni öylece terk mi edeceksin yani?"

"Seni *terk etmiyorum.*" Dara çaresizlik içinde nefes verip ellerini havaya kaldırarak kabaca arkasındaki silah yığınını işaret etti. "Nehri benim bu insanlarla nasıl bir geçmişim olduğunu sanıyorsun? Geri dönemem."

Nehri'nin tepesinin tası attı ve ayağa fırladı. Onu, "Seni korkak," diye suçladı. "Nehirdeyken beni yanlış yönlendirdin ve bunun bal gibi farkındasın. Cinlere olan korkunun beni bırak–"

"Cinlerden *korkmuyorum.*" Dara da ayağa kalkarken gözleri parladı. "Nahidler için ruhumu sattım ben! Sonsuzluğu bir zindanda cinlerin, ikiyüzlü oldukları için Nahidler ile dalga geçmelerini dinleyip çürüyerek geçirmeyeceğim."

"Ama gerçekten de *ikiyüzlülermiş*, bana baksana! Ben bunun canlı kanıtıyım!"

Dara'nın yüzü karardı. "Bunun fazlasıyla farkındayım."

Bu söylediği Nehri'nin canını yakmıştı, inkâr etmenin âlemi yoktu. Olay bu muydu yani? "Benden utanıyor musun?"

"Ben..." Dara başını iki yana salladı. Yüzünde pişmanlığa benzeyen bir şey bir anda belirip kayboldu ve ardından arkasına döndü. "Nehri sen benim dünyamda büyümedin. Anlayamazsın."

"Çok şükür büyümemişim! Büyük ihtimalle birinci doğum günümden önce öldürülürdüm!"

Dara hiçbir şey söylemedi, sessizliği herhangi bir inkârdan daha açıklayıcıydı. Nehri'nin midesi büzüldü. Atalarının soylu şifacılar olduklarını düşünmüştü ama Dara'nın söyledikleri çok daha karanlık bir resim çiziyordu. Boğuk bir sesle, "O zaman cinlerin istila etmelerinden mutluyum," dedi. "Umarım atalarımın öldürdüğü bütün şafitlerin intikamını almışlardır!"

"İntikam mı?" Dara'nın gözleri parladı ve yeninin altından kıvrılarak duman yükseldi. "Zeydi el-Kahtani şehri fethedince her erkek, kadın ve çocuğu katletti. Benim *ailem* de şehirdeydi. Kız kardeşim daha senin yarı yaşında bile değildi!"

Dara'nın yüzündeki kederi gören Nehri anında geri çekildi. "Özür dilerim. Niyetim..."

Ama Dara çoktan arkasına dönmüştü. Malzemelerine doğru o kadar hızlı yürüdü ki çimenler ayaklarının altında kavruldu. "Bunu dinlemek zorunda değilim." Çantasını yerden kapıp yayıyla sadağını omzuna asıp Nehri'ye düşmanca bir bakış attı. "Atalarının –*benim* liderlerimin– korkunç canavarlar oldukları-

nı, Kahtanilerin hakkaniyetli olduklarını düşünüyorsun..." Başıyla sertçe onları çevreleyen karanlığı işaret etti. "Neden gelecek sefere seni kurtarması için bir cine şarkı söylemiyorsun?"

Sonra da Nehri bir şey söyleyemeden, neler olduğunu tam anlayamadan yürüyüp giderek gecenin içinde gözden kayboldu.

8

ALİ

Bu adam nerede?

Ali, babasının ofisinin önünde ileri geri yürüyordu. Muntazir güya divan toplanmadan önce onunla burada buluşacaktı ama fazla zaman kalmamıştı ve her daim ağır kanlı olan ağabeyinden hâlâ eser yoktu.

Kapalı kapıya endişeyle baktı. Bütün sabah boyunca birileri girip çıkmıştı ama Ali henüz içeri girme cesareti bulamamıştı. Divandaki ilk günü için kendisini son derece hazırlıksız hissediyordu ve önceki gece yeni meskenindeki fazlasıyla yumuşak ve can sıkıcı sayıda boncuklarla bezeli yastıkla kaplı yatağını yadırgadığından neredeyse hiç uyumamıştı. Sonunda yere uzanmaya karar kılmış ve bu sefer de karkadana atıldığını gördüğü kâbuslarla cebelleşmişti.

Ali iç çekti. Koridorun ilerisine son bir kez baktı ama Muntazir'den eser yoktu.

Ofise girdiğinde telaşlı bir hareketlilikle karşılaştı, elleri kolları rulolarla dolu kâtip ve yazmanlar koşa koşa toplaşıp bir düzine farklı dilde tartışan bakanların yanından geçiyorlardı. Babası masasının başındaydı ve bir hizmetkâr başının üstünde dumanı tüten bir buhurdanlık sallar de diğeri de kusursuz siyah cüppe-

sinin içine giydiği beyaz dışdaşasının sert yakasını düzeltirken büyük bir dikkatle Kave'yi dinliyordu.

Kimse Ali'yi fark etmemiş gibi görünüyordu ve o da bu durumu değiştirmemekten memnundu. Bir sakinin önünden son anda çekilerek duvara yaslandı.

Sanki önceden kararlaştırılan bir sinyal gelmiş gibi odadaki herkes dağılmaya başladı, hizmetkârlar kendilerini belli etmeden dışarı çıktı ve bakanlarla yazmanlar kralın muazzam kabul salonuna açılan kapılara gittiler. Ali, Kave'nin elindeki kâğıda not alıp başını öne sallamasını izledi.

"Başrahibe bunu ilet..." Cümlesini tamamlamadı ve Ali'yi fark edince bir anda doğruldu. Yüzü allak bullak oldu. "Bu bir şaka mı?"

Ali'nin daha şimdiden ne hata yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu. "Ben... Benim buraya gelmem gerekiyordu, değil mi?"

Kave kabaca kıyafetlerini işaret etti. "Tören kıyafetinizi kuşanmış olmanız *gerekiyordu* Prens Alizeyd. Devlet kaftanını. Dün gece size terzi yolladım."

Ali içinden kendisine sövdü. Geçen gece iki Div erkeği *gerçekten de* dairesine gelip ölçü almakla ilgili bir şeyler söylemişlerdi ama Ali bunu pek önemli bulmayıp onları göndermişti. Yeni bir elbise istemiyordu ve ihtiyacı da yoktu.

Aşağıya baktı. Yakasız gri tuniği sadece antrenman sırasında darbe aldığı iki yerden yırtıktı ve çivit rengi kuşağı zülfikâr yanıklarını gizleyecek kadar koyu renkliydi. Ona bir sorun yokmuş gibi geliyordu.

"Bunlar temiz," diye karşı çıktı. "Sadece dün giydim." Sarığını işaret etti: Kırmızı kumaşı Serasker olarak yeni konumunu işaret ediyordu. "Tek önemi olan bu değil mi?"

"Hayır!" Kave duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. "Siz bir Kahtani prensisiniz, birileri az önce sizi bir düellodan kurtarmış gibi divana katılamazsınız!" Ellerini havaya kaldırıp krala döndü. Gassan bir şey söylemeden gözlerinde tuhaf bir ışıltıyla ikisinin tartışmasını izliyordu. Kave, "Bunu görüyor musunuz?" diye sordu. "Oğlunuz düzgün giyinmediği için geç başlamak zorunda—"

Gassan güldü.

Genizden gelen, samimi bir kahkahaydı ve Ali babasının yıllardır böyle bir kahkaha attığını duymamıştı. "Kave, oğlanı rahat bırak." Kral masasının arkasından çıkıp Ali'nin sırtını sıvazladı.

Gururla, "Kanında Üm Cezire var," dedi. "Memlekette böyle tören saçmalıkları hiç umurumuzda olmazdı." Ali'yi kapıya doğru götürürken güldü. "Eğer az önce zülfikârıyla birinin işini bitirmiş gibi görünecekse varsın öyle olsun."

Babası öyle bol keseden övgü dağıtan biri değildi ve Ali moralinin düzelmesine engel olamadı. Bir hizmetkâr Kabul Salonu'na açılan kapıya uzanırken etrafa baktı. "Abba, Muntazir nerede?"

"Toharistan'dan gelen ticaret bakanıyla. Kraliyet Muhafızları'nın yeni üniformaları için aldığımız borcu azaltmak amacıyla... *pazarlık* yapıyor."

Ali şüpheyle, "Borçlarımız için Muntazir mi pazarlık yapıyor?" diye sordu. Ağabeyinin sayılarla arası iyi değildi. "İktisadın güçlü olduğu alanlardan biri olduğunu sanmıyordum."

"Öyle bir pazarlık değil." Ali'nin suratı kafa karışıklığını belli edecek şekilde daha da asılınca Gassan başını iki yan salladı. "Benimle gel oğul."

Ali'nin babasının taht odasına son girmesinin üstünden yıllar geçmişti ve içeri girdiklerinde mekânı hakkını vererek görmek için durakladı. Esasen muazzam bir salondalardı, zigurat sarayın ilk seviyesinin tamamını kaplıyordu ve üst kat uzaklardaki tavana doğru yükselerek gözden kaybolacak denli uzun sütunlarla ayakta duruyordu. Her ne kadar solmakta olan resimler ve kırık mozaiklerle kaplı olsa da bir zamanlar yüzeyini süsleyen çiçekli sarmaşıklar ile kadim Divistani yaratıklarının hatları görülebiliyordu. Aynı zamanda atalarının mücevherleri söküp aldıkları yerlerdeki çukurluklar da ortadaydı ve Ceziriler kaynakları süs için harcamalarıyla bilinmezlerdi.

Odanın batı yakası özenle düzenlenmiş resmi bahçelere açılıyordu. Kalan duvarlar içeriye ışık ve temiz havanın girmesine izin verirken ortamı serin tutan, girift oymalarla bezenmiş ahşap panjurlarla korunan devasa pencerelerle –neredeyse tavana kadar yükseliyorlardı– bölünüyorlardı. Duvara dayanmış, suları durmaksızın buzdan kesilmiş kanallardan akacak şekilde efsunlanmış çiçek dolu çeşmeler de aynı işlevi görüyorlardı. Gümüş zincirlerin ucunda tavandan sarkan mangallar beyaz, kıvrımlı damarları olan yeşil mermerden zeminin üstünde sallanırken içlerinde sedir odunu yanıyordu. Doğu duvarına yaklaşırken zemin yükselip her biri devletin farklı bir koluna adanmış beş katmana ayrılıyordu.

Ali ile babası en üst kata çıktılar ve yaklaşırlarken Ali elinde olmadan tahtı hayranlıkla izledi. Boyunun iki katı, gök mavisi mermerden oyulmuş olan taht, orijinal olarak Nahidlere aitti ve bunu belli ediyordu; devrilmelerine neden olan aşırılıklarına dikilmiş bir anıt gibiydi. Üstünde oturanı zamanında ailelerinin sembolü olan efsanevi kanatlı aslana, yani kanlı canlı bir şeduya dönüştürecek şekilde tasarlanmıştı. Yakutlar, akikler, pembe ve turuncu topazlar doğan güneşi sembolize etmek için başın üstüne yerleştirilmiş ve tahtın kolları da benzer şekilde kanat izlenimi verecek mücevherlerle süslenmiş, bacakları da ağır pençeler şeklinde oyulmuştu.

Mücevherler günışığında parıldıyorlardı, tıpkı aniden üstüne yönelmiş olduğunu fark ettiği binlerce göz gibi. Ali anında bakışlarını yere çevirdi. Kabileleri liderleri hakkında dedikodu yapmak gibi birleştiren başka bir şey daha yoktu ve Gassan'ın ikinci oğlunun divana katıldığı ilk gün gözlerini tahta dikmesinin herkesin ileri geri konuşmasına neden olacağını düşünüyordu.

Babası başıyla tahtın altındaki mücevherli yastığı işaret etti. "Ağabeyin burada değil. Onun yerine otursan da olur."

Daha çok dedikodu. Ali çabucak, "Ayakta dururum," deyip Muntazir'in yastığından uzaklaştı.

Kral omuz silkti. "Senin tercihin." Bir yanında Ali, diğer yanında Kave ile tahta yerleşti. Ali kendisini bir kez daha kalabalığa bakmaya zorladı. Taht odasına on bin kişi sığabilecek olsa dahi Ali şu anda bunu yarısının orada bulunduğunu düşünüyordu. Bütün kabilelerden soylular –sadakatlerini göstermek için düzenli olarak orada bulunmaları gerekiyordu– beyaz sarıklı imamlarla aynı yeri paylaşıyor, divan kâtipleri, düşük rütbeli vezirler ve hazine memurları baş döndürücü çeşitlilikte tören elbiseleri giymiş bir halde toplaşmış duruyordu.

Ama kalabalığın büyük kısmı sıradan halktan oluşuyormuş gibi görünüyordu. Tabii hizmetkârlar dışında hiç şafit yoktu ama tıpkı Ali gibi kökeni farklı kabilelerden gelen çok kişi vardı. Hepsi de iyi giyinmişlerdi –aksi takdirde hiçbiri divana çıkmazdı– ama bazıları belli ki Divyurdu'nun alt sınıflarındandılar, cüppeleri temiz ama yamalıydı, takıları metal incik boncuktan ibaretti.

Boynuna kâtiplerin siyah fularını dolamış, hardal rengi cüppeli bir Ayanli kadını ayağa kalktı.

"Gassan ibn Kadir el-Kahtani, Dinin Koruyucusu ve Süleyman'ın Lütfu'nun ardından yirmi yedinci neslin doksan dördüncü Reblülahiri'nde bu oturumu açıyorum!" Silindir şekilli bir gaz lambasını yakıp önündeki kürsüye koydu. Ali, babasının yağ bitene kadar ricaları dinleyeceğini biliyordu ama divan görevlilerinin aşağıdaki kalabalığı düzenli denebilecek bir şekilde topladıklarını izlerken ricacıların sayısı karşısında ağzı açık kaldı. Babası bütün bu insanları dinlemeyi hedeflemiyordu, değil mi?

İlk ricacılar öne çıkarılıp tanıtıldılar: Toharistan'dan bir ipek tüccarıyla mağdur Agnivanşi müşterisi. Babasının önünde yerlere eğilip Gassan işaret edince ayağa kalktılar.

İlk olarak Agnivanşi adam konuştu. "Selamünaleyküm kralım. Huzurunuzda olduğum için mahcubum ve onur duydum." Başparmağıyla ipek tüccarını işaret ederken boynundaki inciler takırdadılar. "Karşınıza utanmaz bir yalancı ve uslanmaz bir hırsızı çıkardığım için affınıza sığınıyorum!"

İpek tüccarı gözlerini devirirken babası iç çekti. "Neden sorunu açıklamıyorsun?"

"Bana iki fıçı tarçın ve karabiber karşılığında yarım düzine ipek balyası satmayı kabul emişti, hatta iyi niyet göstergesi olarak üç kasa da mango hediye etmiştim." Hızla diğer tüccara döndü. "Ben kendi üstüme düşeni yerine getirdim ama eve döndüğümde senin gönderdiğin ipeklerin yarısı duman olmuştu!"

Toharistanlı adam omuz silkti. "Ben sadece bir aracıyım. Seni, ürünle ilgili bir sorun yaşarsan tedarikçiyle görüşmen gerektiği konusunda uyarmıştım." Burnunu çekti, etkilenmemişti. "Hem iyi niyet olsun diye gönderdiğin mangolar da ekşiydi."

Agnivanşi adam sanki tüccar annesine küfretmiş gibi sinirlendi. "*Yalancı!*"

Gassan elini kaldırdı. "Sakinleşin." Şahin gibi bakışlarını ipek tüccarına çevirdi. "Söylediği doğru mu?"

Tüccar kıpırdandı. "Olabilir."

"O halde ortadan kaybolan ipeğin bedelini ona ödeyeceksin. Tedarikçilerden kaynaklanan kayıpları karşılamak senin sorumluluğun. Fiyatı ise Hazine belirleyecek. Mangoların ne kadar ekşi olduğu sorununu Allah'a havale edeceğiz." Eliyle gitmelerini işaret etti. "Sıradaki!"

Didişen tüccarların yerini savurgan kocasının beş parasız bıraktığı Sahrayni bir kadın aldı. Gassan anında kadına küçük bir maaş bağlayıp oğluna da İç Kale'de bir iş buldu. Bunu zahhak mesanelerinin yanıcı özelliklerini incelemek için fon isteyen bir âlim (kati suretle reddedildi), Divistan'ın batıdaki köylerini kasıp kavuran bir ruka karşı yardım talebi ve birkaç tane daha sahtekârlık suçlaması ki içlerinden biri oldukça utandırıcı bir etkisi olan sahte Nahid iksirleri hakkındaydı.

Saatler sonra şikâyetler birbirine girmiş, sonu gelmeyen bir talep akıntısına dönüşmüşlerdi ve bazıları o kadar saçmaydılar ki Ali ricacıyı omuzlarından tutup sarsmak istedi. Güneş ahşap panjurların üstüne yükselmiş, kabul salonu ısınmaya başlamıştı ve Ali durduğu yerde sallanarak reddettiği mindere hasretle bakmaya başlamıştı.

Bunların hiçbiri babasını rahatsız etmiyormuş gibi görünüyordu. Gassan, içeri girdiği andan beri sükûnet içindeydi ve belki de bir sakinin adanmışlıkla dolu tuttuğu şarap kadehinin yardımı dokunuyordu. Ali babasını hiç sabırlı bir adam olarak tanımamıştı ama tebaasına karşı hiçbir rahatsızlık belirtisi göstermiyor, beş parasız dullara da devasa araziler hakkında çekişen soyluları dinlediği gibi ciddiyetle kulak veriyordu. Hakikaten... Ali etkilenmişti.

Ama Allah biliyor ya, artık bunun bitmesini istiyordu.

Yağ lambasının ışığı sonunda söndüğünde Ali şükredip secde etmemek için kendini zor tuttu. Babası tahtından kalktı ve anında kâtip ile bakanlardan oluşan bir kalabalığın içinde gözden kayboldu. Ali'nin umurunda değildi; kaçıp içine kaşık saplanacak kadar koyu bir çay içmeye can atıyordu. Çıkışa yöneldi.

"Serasker?"

Adam yeniden seslenene dek Ali sesi umursamadı ve ardından biraz da utanarak artık kendisinin Serasker olduğunu hatırladı. Dönünce arkasında kısa boylu bir Ceziri erkeği gördü. Kraliyet Muhafızları'nın üniformasını giymiş, askeri bir yazman olduğunu belirten siyah yenli bir sarık takmıştı. İyi biçimlendirilmiş bir sakalı ve müşfik, gri gözleri vardı. Ali onu tanımadı ama bu şaşırtıcı değildi. Kraliyet Muhafızları'nın sadece saraydan sorumlu koca bir bölümü vardı ve adam yazman ise İç Kale'de eğitim almasının üstünden on yıllar geçmiş olabilirdi.

Adam hızla kalbine ve alnına dokunarak Cezîri selamını verdi. "Selamünaleyküm Serasker. Rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Saatler boyu sivillerin şikâyetlerini dinledikten sonra kendisi gibi Cezîri bir savaşçı görmek iyi gelmişti. Ali gülümsedi. "Hiç rahatsız olmadım. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Yazman kalın rulolardan oluşan bir deste uzattı. "Bunlar Babil'de düşen hatalı halıları ürettiklerinden şüphelendiklerimizin kayıtları."

Ali ona söylenenlerin tek kelimesini bile anlamadığını belli eden bir şekilde baktı. "Ne?"

Sekreter gözlerini kıstı. "Babili vakası... babanızın hayatta kalanlara az önce tazminat verilmesini buyurduğu olay hani. Bizden üreticileri tutuklamamızı ve kalan halılara satılmadan önce el koymamızı istedi."

Ali belli belirsiz bunun gibi bir konudan bahsedildiğini hatırladı. "Ah... tabii ki." Ruloya uzandı.

Diğer adam geri çekildi. Narin bir sesle, "Belki de bunu yazmanınıza vermeliyim," dedi. "Prensim affınıza sığınarak biraz... bunalmış göründüğünüzü söylemek zorundayım."

Ali irkildi. Bu kadar belli olduğunu fark etmemişti. "Yazmanım yok."

"O halde bugünkü divan sırasında kim not aldı?" Adamın sesinden telaşa kapıldığı anlaşılıyordu. "Kraliyet Muhafızları'nı ilgilendiren en az bir düzine konu vardı."

Birinden not almasını mı istemeliydim? Ali bütün dikkatini verip hatırlamaya çalıştı. Vacid, Ta Nitre'ye gitmeden önce Ali'nin yeni sorumluluklarını etraflıca açıklamıştı ama Enes'in idamı ve silahlarla ilgili öğrendiklerinden şaşkına dönen Ali dikkatini ona vermekte zorlanmıştı.

"Hiç kimse," diye itiraf etti. Ali kâtipler denizine göz attı; onlardan birinde bugünkü toplantının bir dökümü olacağı kesindi.

Diğer adam boğazını temizledi. "Serasker, cüretimi maruz görecek olursanız... genelde İç Kale'yle ilgili konularla ilgili not tutuyorum. Onları sizinle paylaşmaktan mutluluk duyarım. Ve yazman olarak bir akrabanızı ya da aristokrasiden birini atamayı tercih edeceğinizden emin olsam da... bu arada birine ihtiyacınız—"

Ali rahatlayarak, "Evet," diye araya girdi. "Lütfen..." Biraz utanarak cümlesini yarıda kesti. "Üzgünüm. İsmini sorduğumu sanmıyorum."

Yazman bir kez daha kalbine dokundu. "Raşid bin Salih, prensim." Gözlerinde parıldadı. "Sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum."

ALİ ODASINA GİDERKEN KENDİSİNİ DAHA İYİ HİSSEDİyordu. Kıyafeti ve not almayı ihmal etmesi sayılmazsa divanda iyi iş çıkarmıştı.

Ama Allah aşkına bütün o gözler... Saatler boyunca ayakta durup aptalca dilekçeleri dinlemek yeterince kötüydü ve bunu yaparken binlerce yabancı tarafından incelenmekse düpedüz işkenceydi. Babasını içtiği için suçlayamıyordu.

Ali yaklaşırken bir saray muhafızı saygıyla eğildi. "Selamünaleykûm Prens Alizeyd." Ali için kapıyı açıp kenara çekildi.

Kardeşleri Ali'nin kalacağı odaları basit bulmuş olabilirlerdi ama burası yine de saraydaydı ve zamanında iki düzine subay adayıyla paylaştığı koğuşun iki katıydı. Yatak odası sade ama büyüktü, içinde yumuşak yatağı ve İç Kale'den getirdiği eşyalarını koyduğu duvara dayalı duran tek bir sandık vardı. Yatak odasından başka duvarları daha şimdiden yarısı dolmuş olan kitap raflarıyla –Kraliyet Kütüphanesi'ne daha rahat erişebilmek Ali'nin sarayda yaşamanın kolaylıklarından kullanmayı amaçladığı şeylerden birisiydi– kaplı bir çalışma odası vardı.

Odaya girip sandaletlerini çıkardı. Odası, harem bahçelerinin bağıran maymunlar ve çığlıklar atan mine kuşlarıyla dolu yemyeşil bir ormandan oluşan en vahşi köşesine nazırdı. Kenarına salıncaklar dizili üstü kapalı mermer bir çardak kanalın hızla akan sularına yukarıdan bakıyordu.

Ali sarığını çıkarıp açtı. Akşamüstü ışığı ince keten perdelerin içinden geçerek geliyordu ve şükürler olsun ortalık sessizdi. Halıyı aşıp masasına gitti ve destelerce evrakı hızla gözden geçirdi: suç raporları, ödenek talepleri, katılmaya hiç niyeti olmayan sayısız sosyal etkinliğe davetler, kayırma ve af dilekleri içeren tuhaf bir şekilde kişisel notlar... Ali bunları çabucak tasnif edip gereksiz ya da gülünç gelen her şeyi bir kenara attı ve daha önemli evrakları sıraya koydu.

Kanalın parıltısı gözüne takılıp aklını çelmeye çalıştı. Annesi çocukken ona yüzmeyi öğretmiş olsa da Ayanliler ile bu kadar güçlü bir şekilde ilişkilendirilen –ve babasının kabilesindeki çoğu

kişi tarafından tiksinti ve dehşetle karşılanan– bir hobiyle ilgilenmekten utandığı için Ali yüzmeyeli yıllar olmuştu.

Ali durdu. Sonraki odaya açılan kemerden ileriye bakmak için geriledi ama gözleri onu yanıltmamışlardı.

Yatağında bekleyen iki kadın vardı.

Kahkahalara boğuldular. Kadınlardan biri sırıtarak, "Nihayet bizi fark etti," dedi. Yüzüstü uzanmıştı ve zarif ayak bileklerini yukarıda birleştirmişti. Ali'nin gözleri kat kat şeffaf eteklerinin, yumuşak kıvrımlarının ve kara saçlarının üstünde gezinip hızla yüzüne odaklandı.

Bunun hiç yardımı olmamıştı; kadın güzeldi. Şafitti; yuvarlak kulaklarından ve donuk kahverengi teninden belli oluyordu. Sürmeli gözleri eğlenceyle parlıyordu. Yataktan kalktı ve Ali'ye yaklaşırken halhalı şıngırdadı. Boyalı dudağını ısırınca Ali'nin kalbi hızla atmaya başladı.

"Bütün o kâğıtları gözden geçirmenizin ne kadar süreceğini merak ediyorduk," diye takıldı. Bir anda önündeydi ve parmaklarını Ali'nin bileğinin içinde gezdiriyordu.

Ali yutkundu. "Bir yanlışlık olduğunu sanıyorum."

Kadın yeniden gülümsedi. "Yanlışlık yok prensim. Saraya geldiğiniz için doğru düzgün hoş geldin demek için gönderildik." Kuşağının düğümüne uzandı. Ali o kadar hızlı geri çekildi ki neredeyse düşüyordu. "Lütfen... buna gerek yok."

"Ah Leena, çocuğu korkutmayı bırak." İkinci kadın ayağa kalkıp günışığına yürüdü. Ali buz kesti, az önce kontrol altına almak için mücadele verdiği bütün hevesi anında yok olmuştu.

Kadın, Turan'ın tavernasındaki kadınlardan biriydi.

Parlak kara gözlerini Ali'nin yüzüne sabitleyip şafit kızdan çok daha büyük bir zarafetle ileriye doğru yürüdü. O gözlerde kendisini tanıdığına dair bir emare yok gibi görünüyordu ama o gece bütün ayrıntılarıyla Ali'nin gözünde canlandı: Dumanlı taverna, korumanın boğazını delip geçen kılıç, Enes'in elini omzuna koyması.

Arenada çığlığının bir anda kesilmesi.

Kadın onu gözleriyle süzdü. Diğer kadına, "Ondan hoşlandım," dedi. "Söylediklerinden daha tatlı görünüyor." Ona nazik bir gülümsemeyle baktı. Arkadaşlarıyla dışarıya çıktıkları bir gece-

nin tadını kahkahalar atarak çıkaran o kadından eser kalmamıştı; artık tamamen profesyonel bir tavrı vardı.

Yumuşak bir sesle, "Bu kadar gergin olmanıza gerek yok prensim," diye ekledi. "Efendimiz sadece sizin tatmin olmanızı arzu ediyor."

Kadının sözleri Ali'nin zihninde birleşen korku ve arzunun oluşturduğu sisi aştı ama kadını sorgulamasına fırsat kalmadan çardaktan bir kadın kahkahası yükseldi ve bu fazlasıyla tanıdıktı.

"Yani... yerleşmen kesinlikle çok zaman almadı."

Ali, ablası odaya girerken hızla geriledi. İki fahişe anında diz çöktüler.

Zeynep'in gri-altın rengi gözleri sadece bir kardeşin gözlerinde rastlanabilecek cinsten kötücül bir keyifle parlıyorlardı. Ali'yle aralarında on yıldan az bir fark vardı ve annelerinin çıkık elmacıkkemikleriyle uzun hatları Zeynep'e çok daha yakışsa da ergenlik dönemlerinde onları görenler ikiz sanabilirlerdi. Ablası bugün Ayanli tarzı giyinmiş, üstüne koyu mor ve altın rengi bir abiye geçirmiş başını da incilerle işlenmiş bir örtüyle kapatmıştı. Bilekleri ve boynunu altın takılar çevreliyordu ve kulaklarında mücevherler parlıyordu; haremin mahremiyetinde dahi Gassan'ın tek kızı prenses rolüne uygun görünüyordu.

"Böldüğüm için affet." Rahat adımlarla odada iyice ilerledi. "Divanın seni canlı canlı yutmadığından emin olmak için geldik biz ama belli ki yardıma ihtiyacın yok." Kendini Ali'nin yatağına atıp gözlerini devirerek yerde düzgünce katlanmış halde duran battaniyeye tekme attı. "Bana yerde uyudum deme Alizeyd."

"Ben—"

Ali ona itiraz etmeyi bitiremeden "biz"in ikinci yarısı odaya girdi. Muntazir normalden de dağılmış görünüyordu, dişdaşasının yakası iliklenmemişti ve kıvırcık saçları açıktı. Önündeki sahneyi görünce sırıttı. "*İki* mi? Sence de fazla hızlı gitmiyor musun Zeydi?"

Ali kardeşlerinin onun üstünden eğlenmelerinden dolayı pek mutlu değildi. "Bu göründüğü gibi değil," diye patladı. "Buraya gelmelerini söyleyen ben değilim!"

"Değil misin?" Muntazir'in yüzündeki eğlenir ifade silindi ve diz çökmüş kadınlara baktı. "Lütfen kalkın, buna gerek yok."

Div fahişe kalkarken, "Selamünaleyküm emirim," diye mırıldandı.

"Aleykümselam." Muntazir gülümsedi ama ifadesi gözlerine ulaşmamıştı. "Kendimi tutuyorum, dolayısıyla bana söyleyin... kardeşimin böylesine keyifli bir eve hoş geldin hediyesi almasını kim talep etti?"

İki kadın bakışırken oyuncu tavırlarından eser kalmamıştı. Sonunda Div cariye tereddütlü bir sesle konuştu. "Başvezir."

Ali anında hiddete kapılıp ağzını açsa da Muntazir elini kaldırıp sözünü kesti.

"Lütfen Kave'ye jesti için teşekkür edin ama korkarım araya girmek zorundayım." Muntazir başıyla kapıyı işaret etti. "Gidebilirsiniz."

İki kadın da alçak sesle selam edip aceleyle çıktılar.

Muntazir, kız kardeşine baktı. "Zeynep müsaade eder misin? Ali'yle baş başa konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Diru, Ali erkeklerle dolu İç Kale'de büyüdü... malum muhabbetin kendisiyle yapılmış olduğuna eminim." Zeynep kendi şakasına gülse de yataktan kalktı ve Ali'nin gıcık olmuş bakışını görmezden geldi. Bahçeye giderken omzunun üstünden, "Ali, beladan uzak durmaya *çalış*. Savaş çıkarmadan önce en az bir hafta beklemeye özen göster. Ve arayı soğutma," diye seslendi. "Haftada en az bir defa gelip dedikodularımı dinlemeni bekliyorum."

Ali bunu duymazdan gelip anında saraya açılan kapılara yöneldi. "Affedersin ahi. Belli ki Başvezirle bir çift laf etmem gerekiyor."

Muntazir önüne geçti. "Peki ona ne diyeceksin?"

"Ateşe tapan orospularını kendine saklamasını söyleyeceğim!"

Muntazir kara kaşlarından birini kaldırdı. "Peki sence bu nasıl sonuçlanacak?" diye sordu. "Kralın ergen oğlu –daha şimdiden ortada köktendinci olduğuna dair dedikodular dönüyor– şehirde en çok saygı duyulan Divlerden birini, babasına on yıllardan beri sadakatle hizmet etmiş bir adamı azarlayacak ha? Hem de ne yüzünden, çoğu genç erkeğin aldığına şükran duyacağı bir hediye yüzünden ha?"

"Ben öyle değilim ve Kave de bunun–"

Muntazir, "Evet farkında," diye bitirdi. "Gayet iyi farkında ve çıkarmak üzere olduğun hadiseye tanık olacak çok sayıda kişinin bulunduğu bir yere konuşlandığından eminim."

Ali afalladı. "Ne diyorsun?"

Ağabeyi ona karanlık bir bakış attı. "Seni sinirlendirmeye çalıştığını söylüyorum Ali. Seni abbamızdan, elinden gelirse Divyurdu'ndan uzaklaştırıp halkına zarar veremeyeceğin Üm Cezira'ya yollamak istiyor."

Ali ellerini havaya kaldırdı. "Ben halkına bir şey yapmadım!"

"Henüz yapmadın." Muntazir kollarını göğsünde kavuşturdu "Ama siz dindar tiplerin Divlere olan duygularınızı sakladığınız pek söylenemez. Kave senden korkuyor; büyük ihtimalle senin varlığının bir tehdit olduğunu düşünüyor. Kraliyet Muhafızları'nı bir çeşit ahlak polisine dönüştürüp üstlerinde kül izi olan her erkeği dövdüreceğini düşünüyor." Muntazir omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse onu suçlayamam; senin gibileri gücü ele geçirmeye yaklaştıklarında Divlerin çilesi artmaya meyil ediyor."

Ali, ağabeyinin sözleri karşısında afallayıp masasına yaslandı. Zaten bir yandan Tanzim'le olan ilişkisini gizleyip Vacid'in yerini doldurmaya çalışıyordu. Şu anda kendini paranoyaya kapılmış Kave'yle politik zekâ yarışına girebilecekmiş gibi hissetmiyordu.

Şakaklarını ovdu. "Ne yapmam lazım?"

Muntazir pencerenin kenarına oturdu. Sırıtarak, "Sana gönderdiği bir sonraki kadınla yatmayı deneyebilirsin," dedi. "Ah Zeydi, bana öyle bakma. Kave'nin kafasını iyice karıştırırsın." Muntazir dalgın dalgın parmaklarının etrafına bir parça alev doladı. "Tabii sonunda dönüp sana ikiyüzlü der."

"Bana pek bir seçenek bırakmıyorsun."

Muntazir, "Ortalıkta Tanzim'in kraliyet versiyonuymuşsun gibi ayaklarını yere vura vura dolaşmamayı denemelisin," diye öneride bulundu. "Aslında, ne bileyim... bir Div ile arkadaşlık kurmayı denesen? Cemşid bir süredir zülfikâr kullanmayı istiyordu. Neden ona ders vermiyorsun?"

Ali duyduklarına inanamamıştı. "*Kave'nin oğluna* bir Ceziri silahının nasıl kullanılacağını öğretmemi mi istiyorsun?"

Muntazir az da olsa rahatsız bir tonda, "O sadece Kave'nin oğlu değil," dedi. "Aynı zamanda en yakın arkadaşım ve benden tavsiye isteyen sendin."

Ali iç çekti. "Affedersin, haklısın. Yorucu bir gün oldu." Masanın üstüne dayandığı yerde kıpırdanarak anında dikkatle düzenlediği evrak destelerinden birini aşağıya devirdi. "Yakında bitecekmiş gibi görünmeyen bir gün."

"Belki de seni kadınlarla bırakmalıydım. Tavrını düzeltebilirlerdi." Muntazir pencereden uzaklaştı. "Sadece divandaki ilk gününü sağ salim atlattığından emin olmak istemiştim. Ama görünüşe bakılırsa senin hâlâ yapacak çok işin var. En azından Divler hakkında söylediklerimi düşün. Tek derdimin yardım etmek olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum." Ali derin bir nefes verdi. "Müzakerelerin başarılı geçti mi?"

"Nelerim?"

Ali, "Toharistani bakanla yaptığın müzakereler," diye hatırlattı. "Abbamız bir borcumuzu azaltmaya çalıştığını söyledi."

Muntazir'in gözleri keyifle parladı. Sanki sırıtmamaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirlerine bastırmıştı. "Evet. Hanımefendi son derece... uyumlu çıktı."

"Çok iyi." Ali kâğıtları toplayıp masasının üstündeki desteleri düzeltti. "Üstünde anlaştığınız rakamları kontrol etmemi istersen bana haber ver. Matematik alanında çok–" Muntazir'in aniden alnına kondurduğu öpücükten şaşırıp durdu. "Ne oldu?"

Muntazir sadece başını sallamakla yetindi, yüzünde çaresiz bir şefkat ifadesi vardı. "Ah be ahi... burada seni çiğ çiğ yiyecekler."

9

NEHRİ

Soğuk. Uyandığında ilk düşüncesi bu oldu. Nehri şiddetle titreyip kıvrılarak dertop oldu ve battaniyesini başının üstüne çekip donmuş ellerini çenesinin altına sakladı. Daha şimdiden güneş doğmuş olabilir miydi? Yüzü nemlenmiş gibi geliyordu ve burnunun ucunu hissedemiyordu.

Gözlerini açtığında gördüğü şey o kadar tuhaftı ki anında doğrulup oturdu.

Kar.

Bu kar olmalıydı çünkü Dara'nın betimlemesine tıpatıp uyuyordu. Yer beyaz bir örtüyle kaplıydı ve sadece birkaç yerde koyu renk toprak görülüyordu. Hava bile normalden daha sessizmiş, sanki kar gelince donup kalmış gibiydi.

Dara hâlâ gelmemişti, atlar da ortada yoktu. Nehri battaniyesini omuzlarının üstüne atıp sönmek üzere olan ateşi bulabildiği en kuru dalla besleyip bozulan asabının kendisini alt etmesini engellemeye çalıştı. Belki de sadece atları otlamaya götürmüştü.

Ya da belki de hakikaten de çekip gitti. Kendini zorlayarak birkaç lokma mercimek yiyip ardından az kalmış malzemelerini toplamaya başladı. Taze yağmış karın sessizliği ve yalnız güzelliğinde onun tek başınalığını daha da yoğunlaştıran bir şey vardı.

Bayat ekmek ve baharatlı yemek ağzını kurutmuştu. Nehri küçük komplarını aradı ama su tulumları ortada yoktu. Artık paniğe kapılmaya başlamıştı. Dara gerçekten de onu susuz bırakır mıydı?

Piç. Kendini beğenmiş ve herkese tepeden bakan piç. Biraz kar alıp ellerinde eritmeyi denedi ama ondan da ancak bir ağız dolusu çamur çıktı. Tükürdü, canı sıkılmaya başlamıştı, sonra da çizmelerini çıkardı. Dara'nın canı cehennemeydi. Kamplarının ardındaki cılız ağaçlıkta bir akarsu gözüne çarpmıştı. Eğer Nehri döndüğünde o hâlâ dönmemişse, yani... başka planlar yapmaya başlaması gerekecekti.

Sert adımlarla ormana doğru gitti. *Eğer burada ölecek olursam umarım bir hortlak olarak dönerim. O burnu havalarda, şarapçı dive kıyamete kadar musallat olacağım.*

Ormanın derinliklerine ilerledikçe kuş sesleri azalıp durdu. Karanlıktı; yüksek, kadim ağaçlar bulutlu sabah göğünden gelen az miktarda ışığın önünü kesiyorlardı. Bükülmeyen çam iğneleri her yanında taze kar kümelerini havada tutuyorlardı.

Hızla akan suyun üstü ince bir buz tabakasıyla kaplıydı. Bir taş alıp buzu kolayca kırdı ve içmek için eğildi. Su o kadar soğuktu ki dişleri sızladı ama kendini zorlayarak birkaç ağız dolusu içip birazını da yüzüne çarparken bütün vücudu titir tir titredi. Kahire'yi ve sıcağını, kalabalıklarını hasretle andı; memleketi bu soğuk ve yalnız yerin devasıydı.

Bir ışık parlaması dikkatini yeniden akarsuya çekti ve aşağıya bakınca parlak bir balığın hızla suyun altındaki bir kayanın ardına saklandığını gördü. Bir anlığına balık yeniden belirip hızlı akıntıyla mücadele ettiği sırada pulları loş ışıkta parladı.

Nehri avuçlarını çamurlu kıyıya bastırıp daha da eğildi. Balık göz alıcı bir gümüş rengindeydi ve gövdesini boydan boya geçen parlak mavi ve yeşil şeritler vardı. Sadece eli kadar uzun olsa da etli görünüyordu ve Nehri ansızın balığın zayıf kamp ateşinin üstünde kızartıldıktan sonraki tadını merak etti.

Balık niyetini anlamış olacak ki tam onu en iyi nasıl yakalarım diye düşünürken bir kez daha kayaların ardında gözden kayboldu ve soğuk bir esinti başındaki ince örtüyü hiç yokmuş gibi aşıp onu titretti. Nehri ayağa kalktı; balık orada kalmaya devam etmesine değmezdi.

Ormanın kıyısına döndü ve kalakaldı.

Dara dönmüştü.

Dara'nın kendisini gördüğünden emin değildi. Atların arasında sırtını ağaçlara vermiş duruyordu ve sonra alnını bir tanesinin kıllı yanağına bastırıp atın burnunu şefkatle kaşıdı.

Nehri bu hareketten duygulanmamıştı. Dara büyük ihtimalle hayvanların bile kendisi gibi şafitlerden üstün olduğuna inanıyordu.

Ama Nehri kamplarına girince Dara gözler görülür şekilde rahatladı. "Neredeydin?" diye sordu. "Bir şey seni yedi diye endişe ettim."

Nehri onu itip yanından geçerek atına doğru gitti. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Eyerinin kenarını yakalayıp bir ayağını üzengiye soktu.

"Bırak yardım edeyim—"

"Bana dokunma." Dara irkilerek geri çekilince Nehri kendisini zorla da olsa eyerin üstüne çekti.

Fırçalanan Dara, "Dinle—" diye başladı. "Geçen gece hakkında. Sarhoştum. Başka biriyle zaman geçirmeyeli uzun zaman oldu." Dudağını ısırdı. "Galiba görgü kurallarını unutmuşum."

Nehri hızla ona döndü. "*Görgü kurallarını mı?* Cinler hakkında dur durak bilmeden atıp tutmaya başladın, hani şu benim gibi şafitlerin ayrım gözetilmeden katledilmesini durduranlar hakkında, sonra zafer kazandıklarını duyup da biraz olsun rahatladığımda bana hakaret ettin, ardından beni şehrin kapısında öylece bırakmayı planladığını söyledin. Bir de üstüne suçu şaraba ve *görgü kurallarına* mı atıyorsun?" Nehri burnundan soludu. "Allah aşkına, o kadar burnun havadaki doğru dürüst özür bile dileyemiyorsun."

Kelimeleri abartılı şekilde telaffuz edip, "Tamam. *Özür dilerim,*" dedi Dara. "Duymak istediğin bu muydu? Bu güne dek beraber zaman geçirdiğim tek şafit sensin. Ben—" Boğazını temizleyip sinirli sinirli dizginlerle oynadı. "Nehri, ben büyürken hepimize Süleyman'ın kurallarını ihlal edersek Yaradan'ın bizi bizzat cezalandıracağının öğretildiğini anlaman lazım. Eğer kabileleri hizaya sokmazsak başka bir insanın gelip güçlerimizi elimizden alacağını ve hayatlarımızı altüst edeceğini— Liderlerimiz şafitlerin ruhlarının olmadığını, ağızlarından çıkan her şeyin bir aldatmaca olduğunu söylediler." Başını iki yana salladı. "Bunu hiç sorgula-

madım. Kimse sorgulamadı." Tereddüt etti, gözleri pişmanlıkla parlıyordu. "Yaptığım bazı şeyleri düşününce..."

"Yeterince dinlediğimi düşünüyorum." Dizginleri Dara'nın elinden çekip aldı. "Hadi gidelim. Divyurdu'na ne kadar çabuk gidersek birbirimizden o kadar çabuk kurtuluruz."

Atı normalden biraz daha sert tekmeleyince, hayvan burnundan soluyup koşarak tırıs gitmeye başladı. Nehri dizginleri kavrayıp bacaklarını sıkarak bu düşüncesiz hareketi yüzünden düşmemek için dua etti. Kendisi berbat bir biniciyken Dara ise eyer üstünde dünyaya gelmiş gibiydi.

Nehri gevşemeye çalıştı, tecrübeyle ata binmenin en rahat yolunun bedeninin hayvanın hareketlerini takip etmesine izin vermek olduğunu ve kalçasını salınacak şekilde serbest bırakırsa durmadan zıplamayacağını biliyordu. Arkasında Dara'nın atının donmuş toprağı dövdüğünü duydu.

Dara çabucak onu yakaladı. "Of, öyle kaçıp gitme. Özür diledim ya. Hem ayrıca..." Dara'nın sesinin titrediğini duydu ve yeniden konuştuğunda onu ancak güçlükle duyabiliyordu. "Seni Divyurdu'na götüreceğim."

"Evet biliyorum. Kapısına. Bunu konuşmuştuk."

Dara başını iki yana salladı. "Hayır. Seni Divyurdu'nun *içine* götüreceğim. Kralın karşısına çıkarken sana bizzat eşlik edeceğim."

Nehri anında dizginleri çekip atını yavaşlattı. "Bana oyun mu oynuyorsun?"

"Hayır. Annemle babamın külleri üstüne yemin ederim. Seni krala götüreceğim."

Nehri, Dara'nın tüyler ürpertici yeminini bir kenara bırakacak olursa, bir anda fikir değiştirmesini güven verici bulmuyordu. "O pek kıymetli Nahid mirasına gölge düşürüp onları utandırmış olmayacak mıyım?"

Dara gözlerini aşağıya indirerek dizginleri incelerken utanmış gibi görünüyordu. "Fark etmez. Aslında cinlerin nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum ve..." Yanakları hafifçe kızardı. "Senin başına bir şey gelecek olursa bunu kaldıramam. Kendimi asla affedemem."

Nehri, Dara'nın bir "toprak kanlı hırsız"a gösterdiği bu tereddütlü sevgiyle alay etmek için ağzını açtı ama sonra sesinin yumuşaklığını ve tedirginlikle yüzüğüyle oynamasını fark edince

durdu. Dara müstakbel bir damat adayı kadar gergin görünüyordu. Gerçeği söylüyordu.

Nehri ona baktı ve belindeki kılıç gözüne çarptı. Gümüş yayı sabah ışığında parıldıyordu. Arada bir ağzından çıkan rahatsız edici sözlere karşın sağlam bir müttefikti.

Bakışlarının gerekenden uzun bir süre üstünde kalmadığını söylese yalan söylemiş olurdu. Kalbi tekledi. Kendisine o sadece bir *müttefik* dedi. *Daha fazlası değil.*

"Peki ya Divyurdu'nda *seni* nasıl karşılayacaklarını düşünüyorsun?" diye sordu. Dara yüzünde alaycı bir gülümsemeyle başını kaldırıp ona baktı. Nehri, "Zindana atılmaktan bahsetmiştin" diye hatırlattı.

"O halde Kahire'nin en iyi çilingiriyle seyahat ediyor olmam büyük şans, değil mi?" Ona çarpık bir gülümsemeyle bakıp atını mahmuzladı. "Arkada kalmamaya çalış. Görünüşe bakılırsa artık seni kaybetmeyi göze alamam."

BÜTÜN SABAH AT SÜRDÜLER, DONLA KAPLI DÜZLÜKlerde giderken atlarının toynakları donmuş toprağı gürültüyle dövüyordu. Karlar eridi ama rüzgâr hızlanıp güney ufkunun üstünden köpüren gri bulutlar sürükleyip Nehri'nin elbiselerini savurdu. Kar olmayınca onları çevreleyen buzdan zirveleri ve kara ormanlardan kuşakları olan mavi dağları görebildi; kayalık uçurumlar yükseldikçe ağaçlar seyreliyordu. Bir noktada otlaya otlaya şişmanlamış, kalın, keçe gibi kürkleri ve sertçe kıvrılan sivri boynuzları olan bir grup vahşi keçiyi ürküttüler.

Nehri keçileri açlıkla süzdü. Dara'ya, "Birini indirebilir miyiz sence?" diye sordu. "Şu yayını cilalayıp duruyorsun."

Dara suratını asıp keçilere baktı. "Birini indirmek mi? Neden?" Kafa karışıklığı tiksintiye dönüştü. "*Yemek* için mi diyorsun?" Midesi bulanmış gibi bir ses çıkardı. "Kesinlikle hayır. Biz et yemeyiz."

"Ne? Neden?" Kahire'deki kısıtlı geliriyle et nadiren elde edebildiği bir lükstü. "Çok lezzetli!"

"Temiz değil." Dara titredi. "Kan kirletir. Hiçbir Div böyle bir şey yemez. Özellikle de kendisi Banu Nahide'yse."

"Banu Nahide mi?"

"Kadın Nahid liderlere verdiğimiz bir unvan. Onur duyulan bir pozisyon," diye eklerken sesinde hafif bir azarlama nidası vardı. "Sorumluluk getiren bir pozisyon."

"Yani bana kebaplarımı saklamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Dara iç çekti.

At sürmeye devam ettiler ama Nehri'nin bacakları öğleden sonra sızlamaya başlamıştı. Kramp giren kaslarını esnetmek için eyerinde dönüp battaniyesine daha sıkı sarınarak yanında Hayzur'un sıcak baharatlı çayından olmasını diledi. Saatlerdir seyahat ediyorlardı; ara verme zamanı çoktan gelip çatmıştı. Topuklarını atın yanına vurup durmayı önerebilmek için Dara'yla aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalıştı.

Deneyimsiz binicisinden sıkılan at kişneyip sola doğru kaydıktan sonra dörtnala koşup Dara'yı geçip gitti.

Dara arkasından güldü. "Sorun mu var?"

Nehri sövüp dizginlere sertçe asılarak atını yeniden yürütmeye başladı. "Bence at benden nefret—" Konuşmayı kesti, gözleri gökyüzündeki koyu kırmızı bir lekeye çevrilmişti. "Ya, Dara... ben mi deliriyorum yoksa deve kadar bir kuş bize doğu mu uçuyor?"

Div hızla arkasına dönüp ardından küfrederek atını durdurup dizginleri Nehri'nin elinden kaptı. "Süleyman'ın gözü. Henüz bizi gördüğünü sanmıyorum ama..." Endişeli görünüyordu. "Saklanacak yer yok."

Nehri, "Saklanmak mı?" diye sordu ve Dara ona susmasını işaret edince sesini alçalttı. "Neden ki? Bu sadece bir kuş."

"Hayır bu bir ruk. Kana susamış yaratıklardır ve ne bulurlarsa yerler."

"Ne bulurlarsa mı? Bizim gibi mi demek istiyorsun?" Dara başıyla onaylayınca inledi. "Neden dünyandaki her şey bizi *yemek* istiyor?"

Dara, rukun ormanın üstünde daire çizmesini izlerken dikkatle yayını çıkardı. "Kampımızı buldu galiba."

"Bu kötü mü?"

"Koku duyuları kusursuzdur. İzimizi sürebilecek." Dara başını kuzeye, sık ormanlarla kaplı dağlara doğru eğdi. "O ağaçlara ulaşmalıyız. Ruklar ormanda avlanamayacak kadar büyüktür."

Nehri yere daha da yaklaşmış kuşa baktı ve ardından da ormana. Çok uzaktaydı. "Asla başaramayız."

Dara sarığını, takkesini ve kaftanını çıkarıp ona attı. Nehri şaşkınlık içinde ona bakarken kılıcını beline bağladı. "Bu kadar karamsar olma. Bir fikrim var. Bir hikâyede duyduğum bir şey." Parıltılı gümüş oklarından birini yaya yerleştirdi. "Sadece başını eğik tut ve atına tutun. Arkana bakma ve ne görürsen gör sakın durma." Nehri'nin dizginlerine asılıp atını doğru yöne çekip her iki hayvanın da tırıs gitmeye başlamalarını sağladı.

Nehri yutkundu, yüreği ağzına gelmişti. "Peki ya sen?"

"Beni merak etme."

Nehri karşı çıkamadan Dara atının sağrısına sert bir şaplak attı. Nehri eyerinden Dara'nın elinin sıcaklığını hissedebiliyordu; hayvan ona itiraz etmek için kişneyip ormana doğru fırladı.

Nehri kendini öne fırlatıp bir eliyle eyere tutundu, diğer eliyle atın nemli yelesine yapıştı. Çığlık atmamak için bütün iradesini kullanması gerekiyordu. Bedeni vahşice zıplıyordu ve çaresizce aşağı düşmeyeceğini umarak bacaklarını sıktı. Gözlerin kapatmadan hemen önce bir anlığına altından hızla geçip giden toprağı gördü.

Uzun bir çığlık havayı yırttı; o kadar tizdi ki neredeyse içini dağlamıştı. Nehri kulaklarını kapatamadığı için sadece dua edebildi. *Bağışlayıcı Rabbim*, diye yalvardı, *n'olur bu şeyin beni yemesine izin verme.* Bedenleri ele geçiren ifritlerden, gözü dönmüş, insan etine aç hortlaklardan ve dengesiz bir divden sağ kurtulmuştu. Bu hikâye bir güvercin irisinin midesine inmesiyle son bulamazdı.

Nehri başını atının yelesinden kaldırıp baktı ama orman pek yakınlaşmış gibi görünmüyordu. Atının toynakları yeri dövüyordu ve soluk soluğa kaldığını duyabiliyordu. Ayrıca Dara neredeydi?

Ruk bir çığlık daha attı, sesi öfkeden deliye dönmüş gibi geliyordu. Div için endişelenen Nehri, Dara'nın uyarısını umursamayıp arkasına baktı.

"Allahım beni koru." Ruku görünce duası istemsiz olarak dudaklarından çıkmıştı. Aniden neden kimsenin onlardan bahsetmediğini anladı.

Bu canlıları gören kimse hayatta kalmamıştı.

Deve boyu tanımı korkunç bir küçümsemeydi; kuş Yakup'un dükkânından büyüktü ve kanat açıklığı Kahire'de oturduğu sokağın tamamı kadardı. Bu kuş develeri leblebi çekirdek niyetine yiyecek boydaydı. Tabak kadar simsiyah gözleri, ıslak kan rengin-

de parıldayan tüyleri vardı. Uzun kara gagası keskin bir kıvrımla son buluyordu. Onu bütün olarak yutabilecek kadar büyük görünüyordu ve hızla yaklaşıyordu. Nehri'nin ormana yetişmesinin imkânı yoktu.

Dara aniden arkasından görüş alanına girdi. Çizmelerini üzengilere sıkıştırmış, neredeyse atın üstünde ayakta duruyordu ve dev kuşa bakmak için döndü. Yayını gerip canavarın gözünün hemen altına isabet eden bir ok fırlattı. Ruk başını hızla geri çekip bir kez daha ciyakladı. En az bir düzine gümüş rengi ok bedenine saplandı ama o az da olsa yavaşlamadı. Dara yüzüne iki ok daha attı ve ruk devasa pençelerini açarak ona doğru dalışa geçti.

Div sertçe doğuya dönerken Nehri, "Dara!" diye bağırdı. Görünüşe bakılırsa pervasız bir divi kaçan bir insana tercih eden ruk Dara'nın peşinden gitti.

Öfkeden kuduran rukun çığlıklarını bastırması pek mümkün olmasa da Nehri, "Dara yanlış tarafa gidiyorsun!" diye bağırdı. Doğuda düzlüklerden başka bir şey yoktu, yoksa kendisini öldürmeye mi çalışıyordu?

Dara yaratığa bir defa daha ok atıp yayıyla sadağını yere fırlattı. Eyerin üstüne çömelip bir koluyla kılıcını göğsüne bastırdı.

Ruk hızla dive yaklaşırken bir zafer çığlığı attı. Pençelerini kocaman açmıştı

Ruk atla Dara'yı bir şahinin bir fareyi kaptığı gibi kolaylıkla kaldırınca Nehri, "Hayır!" diye haykırdı. At kişneyip tekmeler savururken ruk güneye döndü.

Nehri atını çevirmek için bütün gücüyle dizginlere asıldı. At şaha kalkıp onu sırtından atmaya çalıştı ama Nehri tutununca döndü. Nehri panik içinde Arapçaya dönüp, "*Yallah*, yürü! Yürü!" diye bağırdı. Bütün gücüyle tekme atınca at son hızla rukun peşinden koşmaya başladı.

Kuş, Dara pençelerinin arasında yükselerek uzaklaştı. Bir kez daha çığlık atıp hem Dara'yı hem de atı havaya fırlattı. Ağzını kocaman açtı.

Sadece saniyeler sürmüştü ama Dara'nın havaya atıldığını gördüğü anla ortadan kaybolduğunu gördüğü an arasında geçen zaman sonsuza dek sürecekmiş gibi gelmiş, göğsünün derinliklerinde bir şey ezilmişti. Ruk atı bir ayağıyla yakaladı ama divden eser yoktu.

Nehri gözleriyle göğü tarayarak Dara'nın belirmesini bekledi yoktan var ettiği bütün o şaraplar gibi bir anda ortaya çıkmasını. Söz konusu olan Dara'ydı, kum fırtınalarıyla seyahat edip onu bir hortlak sürüsünden kurtaran o büyülü varlığın ta kendisiydi. Bir planı olmalıydı; öylece kana susamış bir kuşun gırtlağından aşağıya inerek gözden kaybolamazdı.

Ama Dara ortaya çıkmadı.

Gözyaşlarının tuzu gözlerini yakıyordu, zihni kalbinin kabul etmeyi reddettiği şeyi biliyordu. Tekmelerine inat edip direnen atı yavaşladı. Ondan daha akıllı olduğu kesindi; oraya gitseler tek yapabilecekleri ruka tatlı olmaktı.

Nehri kızıl kuşun dağların önündeki siluetini görebiliyordu. Devasa yaratık fazla uzaklaşmamıştı ama aniden göğe fırladı ve delicesine kanatlarını çırpmaya başladı. Nehri izlerken düşüşe geçti ve bir anlığına dengesini bulup zaferden çok, korku çığlığına benzeyen bir ses çıkardı. Sonra yeniden düşüşe geçti, havada taklalar atıp donmuş toprağa çakıldı.

O uzaklardaki çarpışmanın şiddeti atını titretti. Nehri çığlık atmak istiyordu. Hiçbir şey böyle bir düşüşten sağ çıkamazdı.

Nehri rukun bedeninin yerde açtığı kratere gelene dek atının yavaşlamasına izin vermedi. Metin olmaya çalıştı ama bakışlarını Dara'nın ölü atından çevirmek zorunda kaldı. Kendi hayvanı da irkilip telaşlanmıştı. Nehri, rukun devasa bedenine yaklaşırken kontrolü elden kaybetmemek için mücadele etti. Kuşun cesedi tepelerinde heyula gibi yükseliyordu ve altında kalan bir kanadı ezilmişti. Parıldayan tüyleri Nehri'nin iki katı uzunluğundaydı.

Nehri kuşun etrafında daire çizmeye başladı ama div ortada yoktu. Nehri hıçkırarak ağlamamak için yutkundu. Kuş onu hakikaten de yemiş miydi? Bu yere çakılmaktan daha hızlı bir ölüm sağlamış olabilirdi ama—

Soğuk, keskin bir his onu yarıp geçerken düşecek gibi oldu. duygularıyla başa çıkamıyordu. Yaratığın bükülmüş başı gözüne çarptı, ağzından kara kan akıyordu. Onu görünce içini dolduran hiddet keder ve çaresizliğinin yerini aldı. Hançerini kaptığı gibi hayvanın gözlerini oyup gırtlağını sökmek için duyduğu akıldışı arzuyla yanıp tutuşarak ilerledi.

Birden kuşun boynu kıpırdandı.

Nehri olduğu yerde zıplarken atı da şaha kalktı. Nehri dizginleri daha da sıkı kavrayıp kaçmaya hazırlandı ve sonra kuşun boynu bir kez daha kıpırdandı... sanki içeride bir şey varmış gibi *şişti*.

Nehri atından indikten hemen sonra kara bir kılıcın ucu sonunda rukun boynundan dışarı çıktı ve kılıç güçlükle dikine uzun bir yarık açtıktan sonra yere düştü. Div de kılıcının peşinden siyah bir kan dalgasıyla birlikte dışarıya fırladı. Dizlerinin üstüne çöktü.

"Dara!" Nehri aklı ne yaptığını fark edemeden ona doğru koşup yanında dizlerinin üstüne çökerek ona sarıldı. Rukun sıcak kanı bütün elbiselerini sırılsıklam etmişti.

"Ben..." Dara yere bir ağız dolusu kara kan tükürüp silkinerek ellerinden kurtulduktan sonra güçbela ayağa kalktı. Titreyen ellerle gözlerindeki kanı sildi. Soluk soluğa, "Ateş," dedi. "Ateşe ihtiyacım var."

Nehri etrafına bakındı ama yer ıslak karla kaplıydı ve görünürde tek bir dal bile yoktu. Div nefes almaya çalışırken, "Ne yapabilirim?" diye ağladı. Div yeniden yere yığıldı. "Dara!"

Nehri ona uzandı. Dara, "Hayır," diye karşı çıktı. "Bana dokunma..." Parmaklarını toprağa batırıp kıvılcımlar çıkardı ama buzlu toprak bunları hemen söndürdü. Ağzından berbat bir hırıltı sesi geldi.

Nehri uyarmasına rağmen bir şeyler yapma arzusuyla yanıp tutuşarak yanına geldiği sırada Dara'nın bütün bedeni sarsıldı. "İzin ver seni iyileştireyim."

Dara eline vurup itti. "Hayır. İfritler—"

"Burada o kahrolası ifritlerden yok!"

Dara'nın yüzünden kül tanecikleri yuvarlanıyordu. Nehri ona uzanamadan Dara aniden bir çığlık attı.

Sanki bütün bedeni bir anlığına dumana dönüşmüştü. Gözlerinin feri söndü ve ikisi birlikte izlerken elleri kısa süreliğine şeffaflaştı. Ve Nehri div bedenlerinin işleyiş sistemine dair bir şey bilmese de Dara'nın yüzündeki panik ifadesinden bunun normal olmadığını anlayabiliyordu.

Dara dehşet içinde ellerine bakarken, "Yaradan, hayır," diye fısıldadı. "Şimdi olmasın..." Başını kaldırıp Nehri'ye bakarken yüzünde korkuyla hüznün karışımı vardı. "Ah, küçük hırsız, o kadar üzgünüm ki."

Özür dilemeyi bitirir bitirmez bütün bedeni buhar gibi titredi ve yere düştü.

"Dara!" Nehri yanında diz çöküp onu baştan aşağı muayene ederken içgüdüleri devreye girmişti. Kaygan kara kan dışında bir şey göremiyordu ama bu dive mi yoksa ruka mı ait anlayamıyordu. "Dara konuş benimle!" diye yalvardı. "Bana ne yapacağımı söyle!" İyileştirebileceği türde bir yara bulmayı umut ederek kaftanını açtı.

Kaftanın yeni ufalanıp küle dönüştü. Nehri ani bir nefes alıp divin teni de aynı renge dönüşürken paniğe kapılmamaya çalıştı. Dara kollarında küle mi dönüşecekti?

Bedeni hafiflerken teni kısa süreliğine kasıldı. Gözleri titreyip kapandı ve Nehri'yi buz kesti. "Hayır," diyerek kapalı gözlerinin üstündeki külü silkti. *Böyle olamaz, atlattığımız onca şeyden sonra olamaz.* Hafızasını sonuna kadar zorlayıp Dara'nın kendisine Nahidlerin nasıl iyileştirdiklerine dair anlattığı şeyler arasında işe yarar bir şey bulmaya çalıştı.

Zehir ve lanetleri etkisizleştirebildiklerini söylemişti, bunu hatırlıyordu. Ama ona bunu nasıl yaptıklarını anlatmamıştı. Kendi ilaçları, kendi büyüleri mi vardı? Yoksa sadece dokunarak mı yapıyorlardı?

Yani elinde olan tek şey dokunmaktı. Dara'nın gömleğini çekip açtı ve titreyen parmaklarını göğsüne bastırdı. Teni o kadar soğuktu ki parmakları uyuştu. *Niyet*, bundan birkaç defa bahsetmişti. Büyü söz konusu olduğunda niyet yaşamsal öneme sahipti.

Nehri gözlerini kapatıp tamamen Dara'ya odaklandı.

Hiçbir şey olmamıştı. Kalp atışı yoktu, soluk alıp vermiyordu. Nehri'nin suratı asıldı, işlemeyen, hasarlı bir şey var mı hissetmeye, onu sağlıklı ve ayık olarak gözünde canlandırmaya çalıştı. Nehri'nin buz tutmaya başlayan parmaklarını göğsüne daha da sıkı bastırınca Dara'nın vücudu titredi.

Islak bir şey bileklerini gıdıklayarak kaynamakta olan bir çaydanlıktan çıkan buhar gibi hızlanıp yoğunlaştı. Nehri kımıldamadan sağlıklı Dara'nın imgesini aklından çıkarmadı, o her zaman alaycı gülümsemesi zihnine kazınmıştı. Teni biraz ısındı. *Lütfen işe yarasın,* diye yalvardı. *Lütfen Dara. Beni bırakma.*

Keskin bir sızı kafatasının altından başlayıp yukarıya doğru yayıldı. Dara acıyı umursamadı. Burnundan sıcak kan damlıyor-

du ve aniden üstüne çöken halsizlikle mücadele etti. Buhar hızlanmıştı. Dara'nın teninin parmak uçlarının altında sıkılaştığını hissetti.

Ardından ilk anı gözlerinin önünde belirdi. Yeşil bir çayır, capcanlı ve kesinlikle tanımadığı bir düzlük, ortasından pırıl pırıl mavi bir nehir geçiyordu. Obsidiyen gibi kara gözleri olan küçük bir kız. Elinde derme çatma ahşap bir yay vardı.

"Bak Darul"

Heyecanlı bir sesle, "Tam bir şaheser," diyorum ve o da kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Küçük kız kardeşim, her zaman bir savaşçı gibi. Yaradan evleneceği adamın yardımcısı olsun...

Nehri başını iki yana sallayıp anıyı aklından çıkardı. Dikkatinin dağılmaması gerekiyordu. Dara'nın teni nihayet yeniden ısınmaya başlamış, kasları ellerinin altında katılaşmaya başlamışlardı.

Göz kamaştırıcı bir divan, sarayın duvarları değerli metaller ve mücevherlerle kaplı. Sedir ağacının kokusunu içime çekip saygıyla eğiliyorum. "Bu sizi memnun etti mi efendim?" diye sorarken gülümsemem her zamanki gibi cana yakın. Parmaklarımı şıklatınca elimde gümüş bir kadeh beliriyor. "Talep edildiği üzere kadimlerin en şahane içkisi." Kadehi pişmiş kelle gibi sırıtan insan ahmağa verip ölmesini bekliyorum; içki baldıran özünden ibaret. Belki de bir sonraki efendim dileklerini ifade ederken sözcüklerini daha dikkatli seçer.

Nehri silkinip o korkunç imgeden kurtuldu. Konsantre olmak için öne eğildi. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı...

Ama artık çok geçti. Kapalı gözlerinin ardındaki karanlık bir kez daha uzaklaşıp yerini kayalık dağlarla çevrili bir şehrin harabelerine bıraktı. İncecik kalmış ayın ışığı kırık dökük taşların üstüne yansıyordu.

Bütün gücümle beni obruğa, kadim bir kuyunun kalıntılarına doğru çeken ifritlere karşı koyuyorum. Karanlık sularının ışıltısı derinliklerindeki gizemleri ele veriyor.

Gururumu unutup, "Hayır!" diye çığlık atıyorum. "Lütfen! Bunu yapmayın!"

İki ifrit gülüyor. "Hadi ama General Afşin!" Dişi olan uyduruk bir selam veriyor. "Sonsuza dek yaşamak istemiyor musun?"

Karşı çıkmaya çalışıyorum ama lanet beni daha şimdiden zayıflattı bile. Demir kullanmaya zahmet etmeyip bileklerimi iple

bağlıyorlar ve ardından ipin diğer ucunu kuyunun etrafındaki ağır taşlardan birine sarıyorlar.

Onlar beni kenara çekerken, "Hayır!" diye yalvarıyorum. "Şimdi olmaz! Anlamıyor—" Tuğla karnıma çarpıyor. Karanlık sular yüzümü örtmeden önce kara gülümsemeleri gördüğüm son şey.

Tuğla kuyunun dibine doğru inerken beni de kafa üstü peşinden çekiyor. Deli gibi bileklerimi kıvırıp derimi pençeleyip yırtıyorum, kara suyun tenimin üstünde hissettiğim basıncı dehşet verici. İpi takip edip çaresizlik içinde onu taşa bağlayan düğümü bulmaya çalışıyorum. Kendi büyümün kontrolü bende değil, ifritin laneti damarlarımda akıyor ve son nefesimi verir vermez beni eli geçirmeye hazır bekliyor.

Bir köle olacağım. *Düğümü bulmak için cebelleşirken bu düşünce kafamın içinde yankılanıyor. Gözlerimi bir sonraki açışımda göreceğim şey her türlü kaprisini yerine getirmek zorunda kalacağım insan efendim olacak. Bütün varlığımı dehşet kaplıyor. Hayır Yaradan, hayır. Ne olursun.*

Düğüm azıcık bile esnemiyor. Ciğerlerim patlayacak gibi, başım dönüyor. Bir nefes, tek bir nefes için neler vermezdim...

Başka bir dünyadan bir çığlık geldi, uzaklardaki, karlı bir ovadan, hiçbir anlamı olmayan bir ismi haykıran bir çığlık.

Su sonunda sımsıkı kapattığım çenelerimi aralayıp içeri giriyor ve boğazımdan aşağıya doluyor. Önümde parlak bir ışık çiçek gibi açıyor, memleketimin vadileri gibi canlı ve yeşil. Sıcak, konuksever, bana yaklaşmamı işaret ediyor.

Ve sonra da Nehri gitmişti.

"NEHRİ UYAN! NEHRİ!"

Dara'nın dehşet içindeki çığlıkları zihnine işlese de Nehri umursamadı, onu çevreleyen koyu karanlıkta sıcak ve rahattı. Omzunu sarsan eli itti ve sıcak kömürlerin içine iyice yerleşip kollarını yalayan alevlerin tenini gıdıklamasının tadını çıkardı.

Alevler mi?

Nehri gözlerini açıp da dans eden alevleri görür görmez sıçradı. Kollarına vurunca o incecik alevler parıldayarak uzaklaştılar ve yere düşüp karın içinde eriyip kayboldular.

"Sorun yok! Sorun yok!"

Nehri çıldırmış gibi vücudunu yoklarken Dara'nın sesini neredeyse algılamadı bile. Ama kavrulmuş et ve yanmış kumaş yerine sadece normal cildiyle karşılaştı. Dokunduğunda tuniğine sıcak bile diyemedi. Neler oluyordu... Başını kaldırıp dive vahşi bir bakış attı. "Beni *ateşe mi* verdin?"

Dara, "Bir türlü uyanmıyordun!" diye veryansın etti. "İşe yarayabileceğini düşünmüştüm." Yüzü normalden soluktu, suratındaki çapraz kanat ve ok dövmesi kora dönmüş kömür gibi kendini belli ediyordu. Ve gözleri de daha parlak, Kahire'deki hallerine daha yakındı. Ama sağ salim ayaktaydı ve şükürler olsun şeffaf değildi.

Ruk... Birden hatırladı Nehri, başı sanki şarabı fazla kaçırmış gibiydi. Şakaklarını ovdu, ayaklarının üstünde dengesini zor koruyordu. *Onu iyileştirdim ve sonra...*

Kusacak gibi oldu, boğazından aşağıya akan suyun anısı midesini bulandırmaya yetmişti. Ama suyun aktığı yer onun boğazı değildi, bu onun anısı değildi. Yutkunup bir kez daha endişeli divi süzdü.

"Rabbim sen koru," diye fısıldadı. "Sen ölüsün. Senin öldüğünü gördüm... *boğulduğunu* hissettim."

Dara'nın yüzüne çöken perişan gölge söylediklerini doğrulamaya yetmişti. Nehri aniden bir nefes alıp içgüdüsel olarak geri çekilip rukun hâlâ sıcak bedenine çarptı.

Soluk almıyordu, kalbi atmıyordu. Nehri gözlerini kapattı, her şey fazla hızlı açıklığa kavuşuyordu. "B-ben anlamıyorum," diye kekeledi. "Sen... sen bir tür hayalet misin?" Bunun ima ettikleri kalbini kırsa da sözcük kulağına gülünç geliyordu. "Sen *yaşıyor musun?*"

"Evet!" Sözcükler, aceleyle, paldır küldür ağzından döküldü. "Demek istediğim, b-ben öyle olduğunu düşünüyorum. Bu... bu karmaşık bir konu."

Nehri ellerini havaya kaldırdı. "Canlı olup olmadığın sorusunun cevabı *karmaşık* olmamalı!" Başını çevirip parmaklarını başının arkasında kavuşturdu ve kendini, tüketici yolculuklarının herhangi bir noktasında olmadığı kadar bitkin hissetti. Rukun karnı boyunca ileri geri yürüdü. "Anlamıyorum, neden her..." Sonra da rukun muazzam pençelerinden birine bağlanmış bir şeyi görünce dikkati dağıldı ve durdu.

Anında rukun ayağının dibine gitmiş, bohçanın bağlarını koparmaya girişmişti. Kara kumaş parçası pislik içinde ve lime limeydi ama içindeki ucuz sikkeleri tanıyabiliyordu. Kumaşın bir ucuna bağlı ağır altın yüzüğü de. Bu paşanın yüzüğüydü. İkisini de çözüp yüzüğü güneş ışığına kaldırdı.

Dara aceleyle yanına geldi. "Ona dokunma. Süleyman'ın gözü, onları sen bile istemezsin Nehri. Büyük ihtimalle son kurbanına aitler."

Yumuşak bir sesle, "Bunlar benim," derken sessiz bir dehşet kalbini esir aldı. Yüzüğü ovalayıp onca hafta önce avucunu nasıl kestiğini hatırladı. "Kahire'deki evimdeydiler."

"Ne?" Dara biraz daha yaklaşıp yemeniyi ellerinden kaptı. "Yanılıyor olmalısın." Dara pislik içindeki yemeniyi evirip çevirdi ve yüzüne bastırıp derin bir nefes aldı.

"Yanılmıyorum!" Nehri aniden kendisiyle hiçbir alakası olmasını istemediği yüzüğü yere bıraktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Dara yemeniyi yere bıraktı; parlak gözleri panik içindeydi. "Bizim peşimizdeydi."

Nehri sesini yükselterek, "İfritlere ait olduğunu mu söylüyorsun? Evime mi girmişler?" diye sordu. O yaratıkların küçücük tezgâhının içine girip sahip oldukları az sayıda şeyi karıştırdıkları düşüncesi midesini bulandırmıştı. Peki ya bu onlara yeterli gelmediyse? Ya komşularının peşine düştülerse? Yakup'un peşine düştülerse? Göğsü sıkıştı.

"Onu gönderen bir ifrit değildi. İfritler rukları kontrol edemezler."

"Peki ne kontrol edebilir?" Nehri, Dara'nın üstüne çöken soğuk durgunluktan hoşlanmamıştı.

"Periler." Dara ani, şiddet dolu bir hareketle yemeniyi yere attı. "Rukları kontrol edebilen yegâne yaratıklar perilerdir."

"Hayzur." Nehri titrek bir nefes aldı. "Ama neden?" diye kekeledi. "Beni sevdiğini sanmıştım."

Dara başını iki yana salladı. "Hayzur değil."

Nehri onun saflığına inanamıyordu. "Beni başka hangi peri tanıyor ki?" diye belirtti. "Hem de Nahid soyundan geldiğimi öğrenince son hız çekip gitti, büyük ihtimalle arkadaşlarına yetiştirmek için." Rukun diğer bacağına doğru yürümeye başladı. "Bahse girerim çay fincanım da..."

"Hayır." Dara eline uzandı. Nehri irkilince anında geri çekildi ama yüzünde bir anlığına incinmiş gibi bir ifade belirip kayboldu. "Ben... Beni affet." Yutkunup ata döndü. "Sana bir daha dokunmamaya çalışacağım. Ama gitmemiz lazım. Hemen."

Dara'nın sesindeki hüzün Nehri'nin içini yaktı. "Dara, üzgünüm. Niyetim—"

"Zaman yok." Dara eyere çıkmasını işaret etti ve Nehri de tereddütle de olsa dediğini yapıp Dara'nın kendisine uzattığı kanlı kılıcı aldı.

Dara, "Seninle beraber binmem gerekecek," diye açıklayıp kendini çekerek arkasına oturdu. "En azından başka bir at bulana kadar."

Atı tekmeleyince tırıs gitmeye başladılar ve Dara'nın verdiği söze rağmen Nehri geriye, onun göğsüne doğru düşünce bir anlığına dumanlı ısı ve vücudunun sıcak basıncı onu afallattı. Kendi kendine *o ölü değil* diye güven vermeye çalıştı. *Ölü olamaz.*

Dara yay ve sadağını attığı yere gelince atı aniden durdurdu. Elini kaldırınca silahları sadık kuşlar gibi uçarak ona döndüler.

Dara silahlarını başının üstünden geçirip ikisini de sol omzuna takarken Nehri eğildi. "Peki şimdi ne yapacağız?" Hayzur'un insanı sıkmadan çene çalmasını ve Dara'nın perilerin nasıl da bir defa kanatlarını çırparak yer şekillerini değiştirebildikleri üstüne söylediklerini düşünüyordu.

Dara, "Yapabileceğimiz tek şey var," derken yumuşak nefesi Nehri'nin kulağındaydı. Dara onu sımsıkı tutup dizginleri eline aldı. Yaptığında şefkatli ya da uzaktan da olsa romantik hiçbir şey yoktu; çaresizlikti bu, uçurumun kenarına tutunan bir adam gibiydi.

"Kaçacağız."

10

ALİ

Ali gözlerini kısıp önündeki masanın üstündeki tartının narin sapına hafifçe vururken odadaki diğer üç erkeğin beklenti dolu bakışlarının farkındaydı. "Bana eşit göründüler."

Raşid ona katılmak için eğilirken gümüş terazi tabakları askeri yazmanının gri gözlerinde yansıdılar. Ceziriyye, "Efsunlanmış olabilir," diye öneride bulundu. Başını Div Mahallesi'nin muhtesibi Suruş'a doğru salladı. "Sikkeleri kendi kârına olacak şekilde ağırlaştıran bir lanet bulmuş olabilir."

Ali tereddüt edip Suruş'a baktı. Div parasını Divyurdu'nda kullanılan bir sürü başka parayla değiştirmekten sorumlu olan muhtesip titriyordu ve kara gözlerini yere çevirmişti. Ali parmak uçlarını lekeleyen külleri görebiliyordu; içeri girdiklerinden beri durmadan alnındaki kömür izine dokunuyordu. Dindar Divlerin çoğunda bu izden vardı. Nahid soyunun kadim ateş kültüne olan bağlılıklarının bir işaretiydi bu.

Adam dehşete kapılmış gibi görünüyordu ama Ali onu suçlayamazdı, az önce Serasker ve Kraliyet Muhafızları'nın silahlı iki üyesi tarafından sürpriz bir teftiş için ziyaret edilmişti.

Ali, Raşid'e döndü. Ceziriyye, "Kanıtımız yok," diye fısıldayarak karşılık verdi. "Kanıt olmadan bir adamı tutuklayamam."

Raşid karşılık veremeden odanın kapısı sonuna kadar açıldı. Odadaki dördüncü adam, Ebu Nuvas –Ali'nin son derece aksi ve son derece iri kişisel muhafızı– göz açıp kapayana dek zülfikârını çekip prensle kapının arasına geçmişti.

Ama gelen sadece Kave'ydi ve devasa Cezirî savaşçıdan çok da etkilenmişe benzemiyordu. Ebu Nuvas'ın kaldırmış olduğu büyük kollarının birinin altından baktı ve Ali'yi görünce yüzü buruştu. Düz bir sesle, "Serasker," diyerek onu selamladı. "Rica etsem köpeğine geri çekilmesini söyleyebilir misin?"

Ali muhafızının düşünmeden bir şey yapmasına fırsat vermeden, "Sorun yok Ebu Nuvas," dedi. "Bırak girsin."

Kave eşikten içeri girdi. Parıldayan terazi ve korkmuş muhtesibe bakınca sesinde hafif bir öfke emaresi belirdi. "Benim mahallemde ne arıyorsunuz?"

Ali, "Burada yolsuzluk yapıldığına dair birkaç ihbar aldık," diye açıkladı. "Ben sadece teraziyi inceliyordum–"

"Teraziyi mi inceliyorsunuz? Şimdi de vezir mi oldunuz?" Kave, Ali karşılık veremeden sözünü kesmek için bir elini kaldırdı. "Boş ver– bu sabah sizi arayarak yeterince zaman harcadım." Kapıya doğru elini salladı. "Gel Mir-i Pervez ve raporunu Serasker'e ver."

Kapıdan duyulamayan bir mırıldanma geldi.

Kave gözlerini devirdi. "Ne duyduğun *umurumda* değil. Timsah dişleri yok ve seni yemeyecek." Ali irkildi ve Kave devam etti. "Onu affet, cinlerin elinde feci korkunç anlar yaşadı."

Hepimiz ciniz. Endişeli tüccar öne çıkarken Ali dilini tuttu ve Kave'yi terslemedi. Mir-i Pervez tıknaz, yaşlıca bir adamdı ve Divlerin çoğu gibi sakalsızdı. Div erkeklerinin geleneksel kıyafetini, yani gri bir tunikle koyu renk bir şalvar giymişti. Tüccar avuçlarını birbirine bastırarak selam verse de gözlerini yerden ayırmadı. "Affedersiniz prensim. Serasker olarak görev yaptığınızı duyunca s-sizi rahatsız etmek istemedim."

Kave, Ali'nin öfkeli bakışlarını umursamadan araya girip, "Rahatsız olmak Serasker'in görevi zaten," dedi. "Ona neler olduğunu anlat."

Diğer adam başıyla onayladı. "Mahallenin dışında lüks insan malları sattığım bir dükkânım var," diye başladı. Cinlstanisi bozuktu ve ağır bir Divasti aksanıyla konuşuyordu.

Ali kaşlarını kaldırdı, bu konuşmanın nereye gittiği belli olmuştu. Bir Div tüccarının mahallesinin dışında satacağı tek "lüks insan malı" insanların yaptığı keyif vericilerdi. Cinlerin çoğunun insan içkilerine olan toleransları çok düşüktü, hem zaten kutsal kitap da onların tüketilmesini yasakladığından şehrin kalanında satılmaları yasaktı. Divlerin böyle dertleri olmadığından serbestçe bunların ticaretini yapıp yabancı kabilelerden olanlara fahiş fiyatlarla tedarik ediyorlardı.

Adam devam etti. "Geçmişte başımın cinlerle belaya girdiği oldu. Pencerelerimi kırdılar. Yanlarından geçerken laf edip yere tükürüyorlar. Ben bir şey söylemiyorum. Bela istemiyorum." Başını iki yana salladı. "Ama geçen gece oğlum içindeyken birkaç adam dükkânıma girip şişelerimi kırmış ve her şeyi ateşe vermiş. Oğlum onları durdurmaya çalışınca da ona vurup yüzünü kesmişler. Onu 'ateşe tapan' olmakla suçlayıp cinleri günaha soktuğunu söylemişler!"

Bu suçlamalar asılsız da değil hani. Ali, Kave'nin kabilesine adaletsizlik yapıldığına dair en ufak bir söylenti duyduğu anda koşa koşa babasına gideceğini bildiğinden kendini tutup bunu söylemedi. "Bunu mahallendeki muhafıza bildirdin mi?"

Tüccar sinirlendikçe Cinistanisi daha da kötüleştiğinden Ali'nin unvanını karıştırıp, "Evet Haşmetmeap," dedi. "Ama hiçbir şey yapmadılar. Bu hep oluyor ve hiçbir seferinde bir şey yapılmıyor. Ya gülüyor ya da 'tutanak tutuyorlar' ama hiçbir şey değişmiyor."

Kave, "Div mahallelerinde pek muhafız yok," diye araya girdi. "Ve olanlar da yeterince... çeşitli değiller. Bunu Vacid'e yıllardır söylüyorum."

Ali, "Demek Vacid'den daha fazla asker göndermesini istedin, sadece ona benzemelerini istemedin," diye karşılık verse de Kave'nin haklı olduğu bir nokta olduğunu biliyordu. Çarşılarda devriye gezen askerler genelde en genç olanlardı, çoğu da Üm Cezira'nın kumlarından çıktıkları gibi doğruca Divyurdu'na gelmişlerdi. Büyük ihtimalle Mir-i Pervez gibi bir adamı korumanın sattıklarını içmek kadar büyük bir günah olduğundan korkuyorlardı.

Ama bu soruna kolay bir çözüm yoktu; ordunun büyük kısmı Ceziri'ydi ve hâlihazırda yeterli sayıda asker yoktu. Ali, "Söyle bana, bu askerleri kimin mahallesinden çekmeliyim Kave?" diye

bastırdı. "Divler içki satarken kendilerini daha güvende hissetsinler diye Toharistaniler askersiz mi kalsınlar?"

"Prens Alizeyd muhafızların dağıtımı benim sorumluluğumda değil. Eğer muhtesibimin kalbine korku salmaya ara verecek olursanız—"

Ali doğrulup masanın etrafından dolaşarak Kave'nin küçümseyici yorumunu kesti. Mir-i Pervez geriye çekilip Ali'nin bakır renkli zülfikârına korku dolu gözlerle baktı.

Yücelerin yücesi aşkına, kendisi hakkındaki dedikodular gerçekten de bu kadar kötü müydüler? Tüccarın yüzündeki ifadeye bakılacak olursa Ali her iki cumada bir Div öldürmeye çıkıyordu.

İçini çekti. "Oğlun iyi inşallah?"

Tüccar şaşkınlık içinde gözlerini kırptı. "O... evet prensim," diye kekeledi. "İyileşecek."

"Rabbimize hamdolsun. O halde adamlarımla konuşup mahallenizde güvenliği artırmak için ne yapabileceğimize bakacağız. Dükkânına verilen hasarın dökümünü çıkarıp faturayı yardımcım Raşid'e gönder. Hazine zararı—"

Kave, "Kralın onaylaması ge—" demeye başladı.

Ali elini kaldırdı, bunun bütün şüphelere son vereceğini bildiğinden, "Gerekirse benim hesabımdan ödeme yapılacak," dedi. Ayanli tarafından dedesinin kraliyet ailesindeki torununa her yıl cömert bir bağışta bulunduğu herkesin bildiği bir sırdı. Ali normalde bunu utanç verici buluyordu; paraya ihtiyacı yoktu ve dedesinin bunu sadece babasının canını sıkmak için yaptığını biliyordu. Ama bu defa işine yaramıştı.

Div tüccarın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve kendini yere atıp kül kaplı alnını halıya bastırdı. "Ah, teşekkür ederim. Haşmetmeapları. Ateşler sizin için parlasın."

Ali gülmemek için kendini zor tuttu, geleneksel Div hayır duasının kalkıp kendisine edilmesi kafasını karıştırmıştı. Tüccarın kendisine oldukça yüklü bir fatura keseceğinden şüpheleniyordu ama durumu iyi idare ettiğini hissettiğinden yine de keyfi yerindeydi. Belki de bu Serasker konumunu hakikaten layıkıyla üstlenebilecekti.

Raşid kapıyı açarken Kave'ye, "Burada işimiz bitti diye düşünüyorum," dedi. İlerideki bir hareketlilik gözüne çarptı: Derme çatma yaylarla silahlanmış iki küçük oğlan meydandaki çeşme-

lerden birinin kenarında oynuyordu. İkisinin de elinde birer ok vardı ve bunları kılıç gibi birbirlerine vuruyorlardı.

Kave bakışlarını takip etti. "Onlara katılmak ister misiniz Prens Alizeyd? Yaşça yeterince yakın sayılırsınız, değil mi?"

Ali, Muntazir'in uyarısını hatırladı. *Seni öfkelendirmesine izin verme.* Sakince, "Cesaret edemem. Çok vahşi görünüyorlar," dedi. Kendi kendine sıntıp parmaklığın altından eğildi ve Kave'nin yüzündeki ukala sırıtma somurtmaya dönüşürken parlak günışığına çıktı. Gökyüzü neşeli bir mavi rengindeydi, sadece birkaç tane dantel gibi bulut doğudan nazlı nazlı sürükleniyordu. Arka arkaya gelen güzel günlerin ardından başka bir güzel gün daha, sıcak ve parlak. Bu pek de Divyurdu'na uymuyordu ve dikkat çekmeye başlamıştı.

Ve tuhaf olan tek şey hava değildi. Ali, Nahidlerin –ailelerinin son üyesi olan iki kardeş– Menije ve Rüstem öldürüldükten sonra söndürülen orijinal ateş sunağının nasıl olduysa kilitli olduğu odanın içinde kendi kendine yeniden alev aldığını duymuştu. Kardeşlerden birinin zamanında resim yapmayı sevdiği bahçedeki terk edilip ot bürümüş bir koruluk ansızın düzenli, bereketli bir yer haline dönüşmüştü ve daha geçen hafta saray duvarlarını çevreleyen şedu heykellerinden bir tanesi çatıda belirmişti; pirinç yüzü sanki bir geminin gelmesini bekliyor gibi göle çevrilmişti.

Ve bir de Anahid'i betimleyen duvar resmi vardı. Ali, Muntazir'in isteklerine kulak asmayıp o resmi yok ettirmişti. Ama yine de her birkaç günde bir onun yanından geçerken mahvolmuş cephenin altında canlı bir şeyler olduğu hissi onu rahatsız ediyordu.

Kave'ye bakıp Başvezir'in batıl inançlı kabilesinden gelen fısıltılara ne anlam verdiğini merak etti. Kave ateş kültünün adanmış bir takipçisiydi ve zamanında Premok ailesiyle Nahidler birbirlerine yakındı. Nahidlerin geleneksel şifacılıklarında kullandıkları çoğu bitki ve şifalı ot Premok soyunun engin çiftliklerinde yetiştirilmişti. Kave'nin kendisi de Divyurdu'na bir ticaret elçisi olarak gelmiş ancak Gassan'ın hizmetinde hızla yükselerek Div haklarını ateşli bir şekilde savunmasına karşın güvenilen bir danışman olmuştu.

Kave yeniden konuştu. "Geçen hafta gönderdiğim kızlar sizi tedirgin ettiyse özür dilerim. Bunun bir iyi niyet jesti olmasını ummuştum."

Ali aklına gelen ilk terslemeyi yuttu. Ve ikincisini de. Bu tarz söz düellolarına alışık değildi. Sonunda, "Bu gibi... jestler benim beğenilerime uygun değiller Başvezir," dedi. "Bunu gelecekte hatırlayabilirseniz çok makbule geçer."

Kave hiçbir şey söylemese de yürümeye devam ederken Ali onun soğuk bakışlarının üstünde olduğunu hissedebiliyordu. Allah aşkına, bu adamın düşmanlığını kazanmak için ne yapmıştı? Hakikaten de Ali'nin halkına bir tehdit oluşturduğunu düşünüyor olabilir miydi?

Bunun dışında keyifli bir yürüyüştü ve Div Mahallesi, peşindeki okçulardan kaçabilmek için son hızla koşmadığında çok daha hoş bir yerdi. Arnavutkaldırımı sokaklar dümdüz ve tertemizdi. Ana caddenin iki yanında selvi ağaçları uzanıyordu, aralarında çiçeklerle dolu çeşmeler ve saksıların içinde sarıçalılar vardı. Taş binalar özenle cilalanmıştı ve saz ile ahşaptan panjurlar düzgün ve temizdi. Gören biri buranın şehrin en eski mahallelerinden biri olduğunu düşünmezdi bile. İleride birkaç yaşlı adam satranç oynayıp büyük ihtimalle içleri insan malı keyif vericilerle dolu küçük cam şişelerden bir sıvı yudumluyorlardı. İki peçeli kadın Ulu Tapınak yönünden süzülürcesine geldiler.

Şehrin kalan kısmının pisliğiyle karşılaştırıldığında cennet gibi görünüyordu. Ali'nin suratı asıldı. Divyurdu'nun hıfzıssıhha sisteminin ne durumda olduğuna bakması gerekecekti. Raşid'e döndü. "Benim için bir görüşme ayar—"

Bir şey vınlayarak Ali'nin sağ kulağının yanından geçti ve ardında keskin bir acı bıraktı. Şaşkınlık içinde bağırıp hızla arkasına dönerken içgüdüsel olarak zülfikârına uzandı.

Oynarken gördüğü küçük oğlanlardan biri çeşmenin kenarında oyuncak yayı elinde duruyordu. Ali anında elini indirdi. Çocuk, Ali'ye masum kara gözlerle baktı; Ali çocuğun yanağına kömürle çarpık siyah bir ok çizmiş olduğunu gördü.

Bir Afşin oku. Ali'nın suratı asıldı. Çocuklarının savaş suçlusuymuş rolü yaparak ortada koşmalarına izin vermek tam da ateşe tapanlara göre bir şeydi. Ali kulağına dokundu ve çektiğinde parmağının kanlı olduğunu gördü.

Ebu Nuvas zülfikârını çekip hırlayarak öne atıldı ama Ali onu tuttu. "Yapma. Daha çocuk."

Oğlan cezalandırılmayacağını görünce onlara yaramaz bir gülümsemeyle bakıp çeşmeden aşağıya atlayıp çarpık bir yan sokağa daldı.

Kave'nin gözleri neşeyle parlıyordu. Meydanın karşısında peçeli bir kadın elini saklı ağzının üstüne götürmüş olsa da Ali kıkırdamasını duyabiliyordu. Satranç oynayan yaşlı adamlar gözlerini taşlara odaklanmışlardı ama dudakları keyifle titriyordu. Ali'nin yanakları utancından kızardı.

Raşid ona doğru bir adım attı. Alçak bir sesle, "Çocuğu tutuklatmanız *lazım*," dedi. "Daha küçük. Onu İç Kale'ye verin ki bizden biri olarak düzgün bir şekilde yetişsin. Atalarınız bunu hep yaparlardı."

Ali durakladı, Raşid'in makul sesi onu neredeyse ikna edecekti. Ve sonra durdu. *Bunun safkanların şafit çocuklarını çalmasından ne gibi bir farkı var?* Peki ya bunu yapabileceği gerçeği. Ali'nin parmaklarını şıklatarak bir çocuğu bildiği tek yuvadan kaçırtabileceği, annesiyle babası ve bütün halkından koparabilecek olması ne anlama geliyordu?

Yani, bu Kave gibi birinin kendisine böylesine bir düşmanlıkla bakmasını anında açıklamıştı aslında.

Ali huzursuzlukla başını iki yana salladı. "Hayır. Hadi gel İç Kale'ye dönelim."

"AH AŞKIM, NURUM, MUTLULUĞUMU NASIL DA ÇALDIN!"

Ali homurdanarak iç çekti. Güzel bir geceydi. Divyurdu'nun kara gölünün üstünde ince bir ay asılıydı ve bulutsuz gökyüzünde yıldızlar göz kırpıyorlardı. Havada tütsü ve yasemin kokuları vardı. Önünde şehrin en iyi müzisyenleri çalıyor, elinin altında kralın en gözde aşçısının hazırladığı bir tabak vardı ve şarkıcının kara gözleri bir düzine insan erkeğine diz çöktürecek güzellikteydi.

Ali ise berbat bir haldeydi. Oturduğu yerde kıpırdanıp bakışlarını yerden ayırmıyor ve halhalın zilleriyle kızın yumuşak sesiyle söylediği, kanını kaynatan şeylerden bahseden şarkıyı duymazdan gelmeye çalışıyordu. Muntazir'in onu giymeye zorladığı gümüş rengi yeni dişdaşasının sert yakasını çekiştirdi. Tohum incileriyle işlenmiş yaka boğazını sıkıyordu.

Bunu yapması dikkat çekmişti. "Küçük kardeşin eğleniyormuş gibi görünmüyor emirim." Daha da ipeksi bir kadın sesi şarkıyı böldü ve Ali başını kaldırınca Hanzade'nin cilveli gülümsemesini gördü. "Kızlarım hoşunuza gitmedi mi Prens Alizeyd?"

Muntazır, "Bunu şahsi alma nurum," diye araya girip yanına kıvrılmış duran kadının kınalı elini öptü. "Bu sabah bir çocuk onu suratından vurdu."

Ali, ağabeyine ters bir bakış attı. "Bundan bahsedip durmak zorunda mısın?"

"Çok eğlenceli."

Ali surat astı ve Muntazır hafifçe omzuna vurdu. "Ya ahi, bari daha az birilerini öldürmek üzereymişsin gibi görünebilir misin? Seni yükselmeni kutlamak için buraya davet ettim, arkadaşlarının yüreğine korku salasın diye değil." Çevrelerindeki yaklaşık bir düzine erkeği işaret etti; şehirdeki en zengin ve nüfuz sahibi soyluların arasından özenle seçilmişlerdi.

"Beni davet etmedin." Ali surat astı. "Bana gelmemi buyurdun."

Muntazır gözlerini devirdi. "Artık saray erkanına dahilsin Zeydi." Cezirlyyeye geçip konuşmaya başlayıp sesini alçalttı. "Bu insanlarla sosyalleşmek de şeyin bir parçası... yani aslında bu konumunun avantalarından biri olarak görülüyor."

"Kendimi bu gibi"—Ali elini bir kız gibi kıkırdayan soyluya doğru sallayınca adam anında çenesini kapattı— "*sefahatler* karşısında nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Muntazır iç çekti. "Böyle konuşmaktan vazgeçmen lazım ahi." Tabağı işaret etti. "Neden bir şey yemiyorsun? Belki üstüne yemeğin ağırlığı çökünce burnun da aşağı iner."

Ali homurdansa da kendisine söyleneni yapıp küçük bir bardak ekşi demirhindi şerbeti almak için öne eğildi. Muntazır'in iyi niyetle, İç Kale'de yetiştirilmiş olan sosyal açıdan beceriksiz küçük kardeşini saray hayatına alıştırmak istediğin biliyordu ama Hanzade'nin evi Ali'yi feci huzursuz etmişti. Bu gibi yerler Enes'in Divyurdu'nda kökünü kazımak istediği çarpıklığın kusursuz birer örneğiydiler.

Ali, Muntazır'in kulağına bir şeyler fısıldamak için eğilen kadına kaçamak bir bakış attı. Meşhur bir Agnivanşi illüzyonist alleden gelen Hanzade'nin şehirdeki en yetenekli dansçı olduğu söyleniyordu. Ali bile nefes kesici bir kadın olduğunu kabul

edlyordu. Ardında kırık kalplerden oluşan bir yığın bırakmasıyla meşhur ağabeyi Muntazir bile ona âşık olmuştu.

Cazibesi bütün bunları ödemeye yetiyor herhalde. Hanzade'nin evi şehrin en gözde semtlerinden birinde, Agnivanşi Mahallesi'nin eğlence bölgesinin kalbinde, ağaçlıklı bir kuytudaydı. Büyük ve güzeldi, beyaz mermerden üç katlı bir binaydı ve sedir panjurlu pencereleri içinde meyve ağaçları ve karmaşık bir desen oluşturacak şekilde fayans döşenmiş, havadar bir avluyu çevreliyordu.

Ali'ye kalsa bütün mekânı yakıp kül ederdi. Bu gibi sefa evlerini küçümsüyordu. Akla gelebilecek her türlü fenalık ve günaha utanmazca herkesin gözü önünde yataklık etmekle de kalmıyorlardı; Ali, Enes'ten bu kızların çoğunun ailelerinden çalınıp ardından en yüksek parayı verene satılmış köleler olduklarını biliyordu.

"Efendiler."

Ali başını kaldırdı. Dans etmekte olan kız önlerinde durup yere eğilerek ellerini fayans zemine koydu. Saçlarında Hanzade'de olduğu gibi gece siyahı parlaklığı olsa ve teni bir safkanınki gibi ışıldasa da Ali şeffaf peçesinin ardındaki yuvarlak kulaklarını görebiliyordu. Şafît.

Muntazir, "Kalkabilirsin güzelim," dedi. "Seninki gibi güzel bir yüz yere ait değil."

Kıza ayağa kalkıp avuç içlerini birbirine bastırarak uzun kirpikli ela gözlerini ağabeyine kırptı. Muntazir gülümsedi ve Ali bu gece Hanzade'ye bir rakip mi çıktı diye merak etti. Ağabeyi kızın yakınına gelmesini işaret edip halhalına parmağını geçirdi. Kız kıkırdayınca Muntazir boynundaki inci kolyelerden birini çıkarıp kızın peçesinin üstüne koyuyormuş gibi yaptı. Kızın kulağına bir şey fısıldayınca kız yeniden güldü. Ali iç çekti.

Hanzade, "Belki de Prens Alizeyd biraz da onunla ilgilenmeni istiyordur Rupa," diye takıldı. "Uzun boylu, koyu tenli ve düşmanca tavırları olan erkeklerden hoşlanır mısın?"

Ali ona öfkeyle baktı ama Muntazir gülüp geçti. Burnunu kızın boynuna sürerken, "Halini tavrını iyileştirmeye yardımcı olabilir," dedi. "Kadınlara tövbe etmiş olamayacak kadar gençsin."

Hanzade, Muntazir'e daha da yakınlaştı. Parmaklarını kuşağından aşağıya doğru gezdirdi. Kuşağın yenine işlenmiş deseni takip ederek, "Hem Ceziri erkekleri işi öyle kolay hale getiriyorlar ki,"

dedi. "Kıyafetleri bile pratik." Sırıtıp elini Muntazir'in kucağından çekip Rupa'nın pürüzsüz yüzünden aşağıya doğru gezdirdi.

Pazardaki bir meyveyi değerlendiriyormuş gibi görünüyor. Ali parmaklarını esnetti. Genç bir erkekti –güzel kızın kendisini uyarmadığını söylese yalan olurdu– ama bu sadece huzursuzluğunu artırmaya yarıyordu.

Hanzade sıkıntısını yanlış anladı. "Eğer bu sana uymadıysa başka kızlarım da var," dedi ve çarpık bir gülümsemeyle, "Aynı zamanda oğlanlarım da," diye ekledi. "Belki de bu mevzulardaki maceracılığının kökeni–"

Muntazir ikaz eden bir sesle, "Yeter Hanzade," diyerek araya girdi.

Kadın gülüp onun kucağına sokuldu ve dudaklarına bir şarap kadehi dayadı. "Affet beni aşkım."

Muntazir'in yüzüne yeniden neşeli bir ifade geldi ve öfkelenmeye başlayan Ali başını çevirdi. Ağabeyinin bu yanını görmeyi sevmiyordu; kral olduğunda hovardalığı bir zaaf olacaktı. Şafit kız bir ona bir ağabeyine baktı.

Sanki emirlerini bekliyormuş gibi. Ali'nin içinde bir şey ezildi. Kaşığını bırakıp kollarını göğsünün üstünde kavuşturdu. "Kaç yaşındasın hemşire?"

"Ben..." Rupa yeniden Hanzade'ye baktı. "Affedin efendim, bilmiyorum."

Hanzade, "Yeterince büyük," diye araya girdi.

Ali, "Öyle mi?" diye sordu. "Yani, senin bildiğinden kuşkum yok... onu satın aldığından bütün şeceresini de öğrenmiş olmalısın."

Muntazir iç çekti. "Kendine hâkim ol Zeydi."

Ama öfkelenen Hanzade'ydi. "Ben kimseyi *satın almam*," diyerek kendisini savundu. "Bu okula girmeyi isteyen kızların yazılı olduğu kolum kadar bir liste var."

Ali küçümsemeyle, "Eminim vardır," dedi. "Peki o listeden çıkmak için müşterilerinin kaçıyla yatmaları gerekiyor?"

Hanzade teneke rengi gözlerini ateş bürümüş bir halde doğruldu. "Affedersiniz?"

Tartışmaları meraklı gözlerin üstlerine yönelmesine neden olmuştu; Ali sadece Muntazir'in kendisini anlayabilmesi için Cezîriyyeye geçti. "Nasıl burada oturabiliyorsun ahi? Bu kızların nereden geldiğini hiç düşün–"

Hanzade ayağa fırladı. "Eğer beni bir şeyle suçlayacaksan en azından bunu anlayabileceğim bir dilde yapacak cesaretin olsun seni karışık kabileli velet!"

Muntazir sözlerini duyunca aniden doğruldu. Diğer erkeklerin tedirgin gevezelikleri azalıp bitti ve müzisyenler de aletlerini çalmayı bıraktılar.

Muntazir, "Az önce ona *ne* dedin?" diye cevap talep etti. Ali, ağabeyinin daha önce hiç böyle buz gibi bir sesle konuştuğunu duymamıştı.

Hanzade hata yaptığını anlamış gibi görünüyordu. Yüzündeki öfke kaybolup yerini korkuya bıraktı. "B-benim tek demek istediğim–"

Muntazir, "Ne demek istediğin umurumda değil," diye patladı. "Prensine nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Özür dile."

Ali, ağabeyinin bileğine uzandı. "Sorun değil diru. Ben de ha–"

Muntazir elini kaldırarak sözünü kesti. "Özür dile Hanzade," diye tekrarladı. "Hemen."

Hanzade çabucak avuçlarını birbirlerine bastırıp gözlerini aşağıya indirdi. "Beni affedin Prens Alizeyd size hakaret etmek istemedim."

"Güzel." Muntazir müzisyenlere Ali'nin tüylerini diken diken edecek kadar babalarını andıran bir bakış attı. "Aval aval neye bakıyorsunuz? Çalsanızal"

Ali yutkundu, ortamdaki kimseye bakamayacak kadar utanmıştı. "Gitmem lazım."

"Evet, herhalde öyle." Ama Ali ayağa kalkamadan ağabeyi onu bileğinden yakaladı. Ceziriyye, "Ve bir daha asla bu adamların önünde bana karşı çıkma," diye onu uyardı. "Özellikle de hıyarlık eden *sen olduğunda*." Ali'nin kolunu bıraktı.

Ali, "Tamam," diye mırıldandı. Muntazir'in incili kolyesi hâlâ Rupa'nın boynunda, süslü bir tasma gibi duruyordu. Kız gülümsese de ifadesi gözlerine ulaşmamıştı.

Ali ayağa kalkarken başparmağından ağır bir gümüş yüzük çıkardı. Şafit kızın gözlerine bakıp yüzüğü masanın üstüne bıraktı. "Özür dilerim."

Ağabeyinin verdiği çevik tepkiden afallamış halde sokağa çıkan karanlık merdivenleri ikişer ikişer indi. Muntazir, Ali'nin

davranışını belli ki onaylamamıştı ama yine de onu savunmuş, bunu yapmak için kendi sevgilisini aşağılamıştı. Bir an bile tereddüt etmemişti.

Biz Cezîri'yiz. Biz böyle yaparız. Ali evden çıktığı anda arkasından birisi seslendi.

"Pek ağız tadına göre değildi ha?"

Ali arkasına baktı. Cemşid-i Premok, Hanzade'nin kapısının önüne uzanmış uzun bir pipo içiyordu.

Ali tereddüt etti. Cemşid'i iyi tanımıyordu. Kave'nin oğlu Kraliyet Muhafızları'nda görev yapıyor olsa da herkesten ayrı –ve bilinçli olarak kötü– eğitim verilen bir bölükteydi. Muntazır, Div yüzbaşısından övgüye bahsediyordu –on yılı aşkın bir süredir koruması ve en yakın arkadaşıydı– ama Cemşid, Ali'nin olduğu ortamlarda sessizliğini bozmuyordu.

Büyük ihtimalle babası Ulu Tapınak'ı içindeki Divler ile beraber yakacağımı düşündüğü için. Ali, Premok hanesinin mahremiyetinde kendisi hakkında söylenenleri hayal etmekte zorlanıyordu.

Ali sonunda, "Öyle bir şey," diye karşılık verdi.

Cemşid güldü. "Ona seni daha sessiz sakin bir yere götürmesini söyledim ama ağabeyin bir şeyi aklına koyduğunda nasıl oluyor bilirsin." Kara gözleri parıldadı, sesi şefkatle ısınmıştı.

Ali surat astı. "Neyse ki misafirliğimin süresinin dolduğunu düşünüyorum."

"O halde doğru yerdesin." Cemşid pipodan uzun uzun bir nefes daha aldı. "Hanzade benden nefret ediyor."

"Gerçekten mi?" Ali, kadının yumuşak başlı korumaya neden öfkeli olabileceğini gözünde canlandıramadı.

Cemşid başıyla onaylayıp piposunu uzattı ama Ali onu reddetti. "Ben saraya dönsem iyi olacak."

"Tabii ki." Cemşid sokağın ilerisini işaret etti. "Yazmanın meydanda seni bekliyor."

"Raşid mi?" Ali'nin suratı asıldı. Hatırladığı kadarıyla bu gece yapacak başka bir işi yoktu.

"İsmini söyleme fırsatı olmadı." Cemşid'in gözlerinde bir anlığına bir kızgınlık belirip kayboldu. "Burada beklemeyi de istemedi."

Tuhaf. "Haber verdiğin için teşekkürler." Ali arkasına dönmeye başladı.

"Prens Alizeyd?" Ali ona dönünce Cemşid devam etti. "Bugün mahallemizde olandan ötürü üzgünüm. Hepimiz öyle değiliz."

Bu özür Ali'yi afallatmıştı, başka ne diyeceğini bilemediğinden, "Biliyorum," dedi.

"İyi." Cemşid göz kırptı. "Babamın sinirlerini bozmasına izin verme. Kendisi bu konuda uzmandır."

Bunu duyunca Ali'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Samimiyetle, "Teşekkür ederim," dedi. Kalbine ve alnına dokundu. "Selamünaleyküm Yüzbaşı Premok."

"Aleykümselam."

11

NEHRİ

Nehri tulumdan büyük bir yudum su alıp ağzını çalkalayıp tükürdü. Artık su içerken dişlerine kum parçaları çarptığını hissetmemek için son dirhemini verirdi. İç çekip bütün ağırlığını vererek Dara'nın sırtına yaslandı ve bacaklarını aşağıya sarkıttı.

Dara'nı omzuna doğru, "Buradan nefret ediyorum," diye mırıldandı. Nehri kuma alışıktı –her bahar Kahire'yi puslu sarı bir tozla kaplayan kum fırtınalarıyla uğraşıyordu– ama bu tahammül edilecek gibi değildi.

Vahadan ayrılalı günler olmuştu, bir at çalıp açık, korumasız araziyi aşmak için son bir çabaya girişmişlerdi. Dara başka çarelerinin olmadığını söylemişti; vahayla Divyurdu arasındaki her yer çöldü.

Zorlu bir yolculuk olmuştu. Neredeyse hiç konuşmamışlardı, ikisi de eyere tutunup dostane bir sessizlik içinde yollarına devam etmekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkindi. Nehri pislik içindeydi; toprak ve kum tenine yapışıp saçlarını keçe gibi yapmıştı. Kum elbiselerinde ve yemeğindeydi, tırnaklarının altında ve ayak parmaklarının arasındaydı.

Dara, "Çok kalmadı," diye temin etti.

Nehri, "Hep böyle diyorsun," diye mırıldandı. Kramp giren kolunu sallayıp ardından yeniden Dara'nın beline doladı. Birkaç

hafta önce olsa onu böyle cüretkâr bir şeklide tutamayacak kadar utanırdı ama artık umurunda değildi.

Yer şekilleri değişmeye başladı ve çıplak toprağın yerini tepeler ile çalıya benzeyen narin ağaçlar aldı. Rüzgâr hızlandı ve doğudan gelen mavi bulutlar göğü kararttı.

Sonunda konuştuklarında Dara eyerden inip yüzünü kapatan pis kumaşı çekti. "Yaradan'a şükürler olsun."

Nehri inmesine yardımcı olmak isteyen Dara'nın elini tuttu. Nehri kaç defa attan inmiş olursa olsun dizlerinin nasıl çalıştıklarını hatırlaması için birkaç dakika geçmesi gerekiyordu. "Geldik mi?"

Dara rahatlamış gibi gelen bir sesle, "Cizan Nehri'ne geldik," dedi. "Divyurdu'nun eşiği suyun hemen öbür yanında ve bizim türümüzden olmayan kimse oradan geçemez. Ifritler de hortlaklar da... hatta periler bile."

Arazi nehre tepeden bakan bir kayalık ile aniden kesiliyordu. Loş ışıkta geniş, çamurlu nehir göze hiç hoş gelmeyen kahverengi-gri bir renkteydi ve diğer tarafı da pek davetkâr görünmüyordu. Nehri'nin görebildiği tek şey düz topraktı. "Divyurdu'nun cazibelerini abartmış olabileceğini düşünüyorum."

"Gerçekten de engin, büyülü bir şehri merak eden her insanın görebileceği şekilde açıkta bırakacağımızı mı düşündün? Divyurdu saklı."

Dara kireçtaşı sırtın ucundan aşağıya baktı. Kulağa pek de iyimser gelmeyen bir sesle "Battaniyelerden birini efsunlamayı deneyebilirim," dedi. "Ama gel yarına kadar bekleyelim." Gökyüzünü işaret etti. "Fırtına çıkacak gibi görünüyor ve ben de kötü havada akarsuyu geçme riskine girmek istemiyorum. Bu kayalıkların mağaralarla delik deşik olduklarını hatırlıyorum. Bu geceyi onlardan birinde geçiririz." Dara atı dönüp dolanan dar bir patikadan yürütmeye başladı.

Nehri peşinden gitti. "Suyun kıyısına gitme ihtimalim var mı?"

"Neden?"

"Elbiselerim leş gibi kokuyor ve üstüme yapışan topraktan ikinci bir ben çıkarabilirsin."

Dara başıyla onayladı. "Sadece dikkatli ol. Aşağıya inen yol çok dik."

"Bana bir şey olmaz."

Nehri kayaların ve güdük ağaçların arasından zikzak yaparak sarp tepeden aşağıya indi. Dara yalan söylememişti. İki defa düşüp sivri kayalarda avuçlarını kesti ama yıkanma fırsatı buna değerdi. Akıntı güçlenirse kıyıya atlamaya hazır bir halde suyun kenarında tenini ovaladı.

Her dakika gökyüzü daha da kararıyordu ve bulutların etrafı hastalıklı bir yeşile bürünmüştü. Nehri sudan çıkıp saçlarını sıktı ve titredi. Hava nemliydi, yıldırım kokusu vardı. Dara fırtına konusunda haklı çıkmıştı.

Onu hissettiğinde ıslak ayaklarını çizmelerine sokuyordu. Rüzgârın dokunuşu o kadar sıkıydı ki sanki omzunu kavrayan bir el gibiydi. Anında doğrulup arkasına döndü, omzunu tutan her neyse üstüne çizmesini fırlatmaya hazırdı.

Arkasında kimse yoktu. Nehri gözleriyle kayalık nehir kıyısını taradı ama bomboştu ve serin rüzgârla savrulan ölü yapraklar dışında hareketsizdi. Havayı koklayınca tuhaf bir şekilde güçlü bir karabiber ve hindistancevizi kokusu aldı. Belki de Dara yeni bir yemek yaratmayı deniyordu.

Arkasında havada asılı kalmış küçük duman izini takip edip sonunda karanlık bir mağaranın ağzında oturan Dara'yı buldu. Bir tencere dolusu yahni alevlerin üstünde fokurduyordu.

Başını kaldırıp gülümsedi. "Nihayet. Boğuldun diye korkmaya başlamıştım."

Rüzgâr ıslak saçlarını dağıtınca Nehri titredi. "Bu imkânsız," deyip ateşe sokuldu. "Ben balık gibi yüzerim."

Dara başını iki yana salladı. "Bütün bu yüzmelerin bana Ayanlileri anımsatıyor. Timsah pulu var mı diye boynunu kontrol etmem lazım."

"Timsah pulu mu?" Şarap içini ısıtır umuduyla Dara'nın kadehini kaptı. "Gerçekten mi?"

"Yok ya, onların arkasından söylediğimiz bir şey sadece." Tencereyi Nehri'ye doğru itti. "Timsah maridlerin tercih ettikleri formlardan biridir. Güya kadim Ayanliler onlara tapıyorlarmış. Soylarından gelenler bu konuda konuşmayı sevmiyorlar ama eski ritüelleri hakkında tuhaf hikâyeler duydum." Kadehi Nehri'den aldı; parmakları sapına dokunduğu anda kadeh yeniden doldu.

Nehri başını iki yana salladı. "Bu gece ne yaptın?" diye sorup yahniye merakla baktı. Bu soru artık bir oyuna dönüşmüştü: Dara

ne kadar denerse denesin annesinin mercimek yemeğinden başka bir şey yaratamamıştı.

Sırıttı. "Kızarmış soğan ve safran doldurulmuş güvercin."

"Ne kadar da yasak şeyler." Nehri yemekten biraz aldı. "Ayanliler Mısır'a yakın bir yerde yaşıyorlar, değil mi?"

"Çok daha güneyinde. Ülkende halkımın hoşuna gidenden çok daha fazla insan var."

Yağmur başlamıştı. Uzaklarda gök gürlüyordu ve Dara alnına düşen su damlalarını silerken suratını astı. "Bu gece hikâye anlatılacak bir gece değil," dedi. "Gel." Sıcak metalden hiç rahatsız olmadan tencereyi kaldırdı. "Yağmurun altından çıkıp biraz uyumamız lazım." Bakışlarını nehrin öte yakasındaki saklı şehre odakladı ve yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi. "Önümüzde uzun bir gün var."

NEHRİ'NİN TUHAF, GÖK GÜRÜLTÜSÜYLE DOLU RÜYALARla dolu uykusu gece boyunca durmadan bölündü. Uyandığında hava hâlâ karanlıktı ve ateşlerinden geriye sadece korlar kalmıştı. Yağmur mağaranın ağzını dövüyordu ve o da kayalıkların yanından uluyarak geçen rüzgârı duyabiliyordu.

Dara yanında battaniyelerden birinin üstüne uzanmıştı ama Nehri onu artık soluklarının ritminden uyanık olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Ona bakmak için döndüğünde uyurken kaftanını üstüne serdiğini fark etti. Dara sırtüstü yatmış, ellerini bir ceset gibi karnının üstünde kavuşturmuştu.

Nehri, "Uyuyamadın mı?" diye sordu.

Dara kımıldamadı, bakışlarını kayalık tavana sabitlemişti. "Öyle bir şey."

Bir şimşeğin ışığı mağaranın içini aydınlattı ve kısa süre sonra da gök gürültüsü geldi. Nehri loş ışıkta Dara'nın profilini inceledi. Bakışları uzun kirpikli gözlerinden boynuna ve çıplak kollarına kaydı. Karnında kelebekler uçuştu; bir anda aralarında ne kadar az bir mesafe olduğunun farkına varmıştı.

Gerçi bunun bir önemi yoktu, Dara'nın aklı belli ki başka bir dünyadaydı. "Yağmur yağmıyor olmasını dilerdim," derken sesi alışılmadık derecede efkârlıydı. "Yıldızlara bakmak isterdim, çünkü eğer..."

Cümlesini bitirmeyince Nehri, "Eğer?" diye devam etmesini istedi.

Dara ona baktı, neredeyse utanmış gibi görünüyordu. "Eğer bu gece özgür bir adam olarak son gecemse onları bir daha göremeyebilirim."

Nehri irkildi. Başka bir ruk daha gelebilir endişesiyle gözünü göklerden ayırmayıp bitap düşürücü yolculuklarının son dönemecinde hayatta kalmaya çalışmaktan Divyurdu'nda nasıl karşılanacakları üstüne kafa yormaya vakti olmamıştı. "Gerçekten de tutuklanacağını düşünüyor musun?"

"Muhtemel."

Sesinde bir korku emaresi olsa da Dara'nın abartmaya ne kadar meyilli olduğunu öğrenmişti, özellikle de söz konusu olan cinlerse. Nehri onu rahatlatmaya çalıştı. "Büyük ihtimalle onlar için tarih kitaplarındaki bir figürden ibaretsin Dara. Kimse on dört yüzyıl boyunca kin tutamaz." Dara surat asıp başını çevirince Nehri güldü. "Of, hadi ama sadece takılıyorum." Dirseğinden destek alıp doğruldu ve çok düşünmeden başını kendisine bakacak şekilde çevirmek için yanağına uzandı.

Dara, o dokununca irkildi ve gözleri şaşkınlıkla kocaman oldu. Nehri biraz da utanarak hayır, dokunduğum için değil, diye esas nedenin farkına vardı: Vücudunun yarısı Dara'nın göğsünün üstündeydi.

Nehri kızardı. "Özür dilerim. Niyetim—"

Dara yanağına dokundu.

Dara da sanki parmakları kendi kendine Nehri'nin çenesini okşamış gibi az önce yaptığından onun kadar şaşırmış gibi görünüyordu. Yüzünde öyle bir hasret vardı ki —aynı zamanda epey de bir kararsızlık— Nehri'nin kalbi son hız çarpmaya başladı ve karnı sımsıcak ısındı. *Yapma,* dedi kendine. *Sığınma istemek üzere olduklarının yeminli düşmanı o. Hem halihazırda seni bağlayan bağlara bir de* bunu *mu eklemek istiyorsun?* Ancak bir aptal böyle bir şeyi yapar.

Nehri onu öptü.

Dara dudaklarını çekmeden Nehri'ye karşı çıkmak için isteksizce birtakım sesler çıkardı ve hemen ardından parmaklarını Nehri'nin saçlarına doladı. Dudakları sıcak ve aceleciydi ve Dara öpücüğüne karşılık verirken Nehri'nin her parçası sevinçten çığlık

atıyor gibiydi, bedeni zihninin onu kendisine karşı uyarmak için durmaksızın çığlık attığı bir açlıkla dolup taşıyordu.

Dara kollarından ayrıldı. Soluk soluğa, "Yapamayız," derken nefesi Nehri'nin kulağını gıdıklayarak omurgasından aşağıya bir ürperti inmesine neden oldu. "Bu– bu tamamen uygunsuz_"

Tabii ki haklıydı. Bunun uygunsuz olması konusunda değil, sonuçta Nehri o meseleye hiç aldırış etmemişti. Ama bu *aptalcaydı*. Aşktan gözü dönmüş ahmaklar hayatlarını böyle mahvediyorlardı işte ve Nehri bunu gayet iyi bilecek kadar çok piç doğurtup frenginin son aşamasındaki kadına bakıcılık etmişti. Ama bu kendini beğenmiş, insanı çileden çıkaran adamla sadece bir ay geçirmişti, her gün ve gece yanında olmuş, bir ay boyunca o dumanı tüten gözleri ve üstünde her seferinde hem gereğinden fazla hem de doyamadığı kadar kısa kalan, dokunduklarında tenini yakan elleri ona eşlik etmişti.

Nehri üstüne yuvarlanınca yüzünde beliren afallamış, gördüklerine inanamadığını belli eden ifadesi bile buna değerdi. "Kapa çeneni Dara." Sonra da onu bir kez daha öptü.

Artık ona karşı koymak için bir ses çıkarmıyordu. Sadece derin bir nefes almıştı –yarı çaresizlik, yarı arzuyla doldu– sonra da Nehri onu aşağıya çekince düşünceleri tamamen dağıldı.

Nehri, onun kemerindeki insanı deli eden karmaşıklıktaki düğümle uğraşırken, Dara'nın elleri de genç kızın tuniğinin içine kaymıştı. Tam o anda mağara Nehri'nin hayatında duyduğu en yüksek sesli gök gürültüsüyle sarsıldı.

Nehri kalakaldı. Ama durmak istemiyordu: Dara'nın dudakları boynunun aşağısında enfes bir nokta keşfetmişlerdi ve kalçalarının kalçalarına yaptığı baskı kanına mümkün olduğunu bilmediği şeyler yapıyordu. Ama sonra bir şimşek çakıp –öncekilerden parlaktı– mağarayı aydınlattı. İçeriye esen rüzgâr küçük ateşlerini söndürüp Dara'nın yay ve sadağını takırdatarak yere düşürdü.

Değerli silahının yere düştüğünü duyan Dara başını kaldırdı ve ardından Nehri'nin yüzündeki ifadeyi görünce donup kaldı. "Sorun nedir?"

"Ben... ben bilmiyorum." Gök gürlemeye devam etti ama bunun altında başka bir ses daha vardı. Neredeyse rüzgârın içinden gelen bir fısıltı, anlamadığı bir dildeki bir talep gibiydi. Rüzgâr bir kez daha mağaranın içine girip saçlarını karıştırıp çekerken yine

o baharatların kokusunu taşıyordu: karabiber ve kakule; karanfil ve hindistancevizi.

Çay. Hayzur'un çayı.

Anlamadığı bir önseziye kapılan Nehri anında geri çekildi. "Ben... ben dışarıda bir şeyin olduğunu düşünüyorum."

Dara surat astı. "Ben bir şey duymadım." Ama yine de Nehri'ye dolanmış kol ve bacaklarını çekerek doğrulup oturdu ve ardından yayıyla sadağını almaya gitti. Nehri, Dara'nın vücudunun sıcaklığı olmayınca üşüyüp titredi. Dara'nın kaftanını alıp başının üstünden geçirdi. Büyük ihtimalle delirmiş gibi göründüğünü bilse de, "Bir ses değildi," diye ısrar etti. "Başka bir şeydi."

Gökyüzü bir şimşekle daha yarılırken ışığında divin silueti belli oldu. Alnı kırıştı. Neredeyse sadece kendisinin duyabileceği bir sesle, "Hayır, cüret edemezler..." diye fısıldadı. "Sınıra bu kadar yakınken yapamazlar."

Yine de hançerini Nehri'ye verip gümüş oklarından birini yayına taktı. Yavaşça mağaranın girişine doğru ilerledi. Nehri'yi, "Geride kal," diye uyardı.

Nehri onu duymazdan gelip hançeri kemerine taktı ve mağaranın ağzında ona katıldı. Yağmur yüzlerini kamçılıyordu ama hava önceden olduğu kadar karanlık değildi; ay ışığı şişmiş bulutlardan yansıyordu.

Dara yayını kaldırıp okun tüylü ucu Nehri'nin karnına takılınca ona mânâlı mânâlı baktı. "En azından *biraz* geride."

Dara dışarı çıktı ve Nehri de yağmur yüzüne çarpınca nasıl irkildiğini görünce yanından ayrılmadı. "Bu havada dışarıda olman gerektiğinden emin—"

Tam önlerine yıldırım düşünce Nehri elleriyle gözlerini koruyup olduğu yerde zıpladı. Yağmur sanki biri musluğu kapatmış gibi aniden dindi.

Nemli havada rüzgâr kırbaç gibi şaklıyordu. Nehri gözlerini kırpıştırıp gözlerinin önündeki noktalardan kurtulmaya çalıştı. Karanlık aydınlanıyordu. Yıldırım yakınlarındaki bir ağaca düşüp ölü dallarını ateşe vermişti.

Nehri, "Hadi gel. İçeri dönelim," diye ısrar etti. Ama Dara kımıldamadı, gözleri ağaca sabitlenmişti. Nehri kolunu itip ilerlemeye çalışarak, "Ne var?" diye sordu.

Dara cevap vermedi ve buna gerek kalmadı. Alevler hızla ağacın altına ilerlerken öyle yoğun bir ısı yaydılar ki Nehri'nin ıslak teni anında kurudu. Ağaçtan acı bir duman dökülüp köklerinin arasına sızdı ve bükülüp süründü; puslu, kara uzantılar şeklinde yoğunlaştı ve sonunda yavaşça yerden yükselerek katılaştı.

Nehri gerileyip Dara'nın koluna uzandı. Yaratığın dumanlı ipleri gitgide hızlanarak bükülüp birleşerek kalınlaşırken, "Bu... bu başka bir div mi?" diye sorarken umutlu bir sesle konuşmaya çalıştı.

Dara'nın gözleri kocaman açılmışlardı. "Korkarım hayır." Nehri'nin elini tuttu. "Bence gitmemiz gerekiyor."

Mağaraya döndükleri anda yukarıdaki kayalıklardan aşağıya kara dumanlar dökülüp taşlı girişin üstünden çağlayan gibi aktılar.

Nehri'nin bütün tüyleri diken diken olmuştu; parmaklarının ucu enerjiyle sızlıyordu. "İfrit," diye fısıldadı.

Dara o kadar hızlı geri çekildi ki tökezledi, her zamanki zarafetinden iz yoktu. "Suya doğru," diye kekeledi. "Koş."

"Ama malzemelerimiz—"

"Zaman yok." Bir eliyle Nehri'nin bileğini sımsıkı kavrayıp onu kayalık sırta doğru çekti. "İddia ettiğin kadar iyi yüzebiliyor musun?"

Nehri, Cizan'ın hızlı akıntısını düşünerek tereddüt etti. Akarsu fırtınadan kabarmış, zaten çalkantılı olan suları çılgınca bir şiddetle akmaya başlamıştı. "Ben... belki," dedi ve yüzündeki endişeyi görünce, "Büyük ihtimalle," diye düzeltti. "Ama sen yüzemezsin!"

"Onun bir önemi yok."

Nehri bir şey diyemeden Dara onu da çekerek koşarak kireçtaşı sırttan inmeye başladı. Sarp yokuş karanlıkta tehlikeliydi ve Nehri birkaç defa gevşek, kumlu çakıl taşlarının üstünden kaydı.

Bir aslanın kükremesiyle bir yangının çatırtısı arasında pes bir gürültü duyduklarında dar bir çıkıntının üstünde yürüyorlardı. Nehri başını kaldırıp yukarıya baktı ve gördüğü büyük ve parlak şey bir anda Dara'ya vurdu.

Çarpışmanın gücü Nehri'yi geriye savurdu, divin bileğini sımsıkı kavrayan eli olmayınca dengesini kaybetmişti. Bir ağaç dalına, herhangi bir şeye tutunabilmek için uzandı ama parmakları nafile

bir çabayla havayı tırmaladılar. Yere basmaya çalıştığı ayaklarının altında sadece boşluk vardı ve sonra da sırttan aşağıya düştü.

NEHRİ YERE SERTÇE ÇARPIP YUVARLANIRKEN BAŞINI korumaya çalıştı ve sivri kayalar kollarını kesti. Vücudu zıplayıp küçük bir çıkıntıyı daha aştı ve ardından koyu bir çamurluğun içine düştü. Başının arkasını çamura gömülü bir ağaç köküne çarpmıştı.

Gözlerini kamaştıran acıdan afallamış halde kımıldamadan durdu, soluk soluğa kalmıştı. Her yeri acıyordu. Yavaşça bir nefes alıp kırılmış bir kaburgasının acısına serzeniş ederek bağırdı.

Sadece nefes al. Kımıldama. Bedeninin iyileşmesine izin vermeliydi. İyileşeceğini biliyordu; parçalanan teninin yakıcı acısı geçmeye başlamıştı bile. Narin bir hareketle başının arkasına dokunurken kafatasının hâlâ tek parça olmasına dua ediyordu. Parmaklarının altında kanlı saçlar dışında bir şey yoktu. Talihine verdiği bu küçük destek için Allah'a şükretti.

Karnındaki bir şey kıvrılıp yerine oturdu ve o da kalkıp gözlerindeki kan, çamur ya da Allah bilir neyse onu sildi. Gözlerini kıstı. Cizan hemen önündeydi, hızla akan su yükselip çağlarken parıldıyordu.

Dara. Ayağa kalkıp sendeleyerek öne doğru ilerledi ve sırtın karanlığına baktı.

Başka bir ışık patlaması gözlerini kamaştırdı, ardından hava çatırdadı ve kulakları sağır eden bir patlama sesi onu geriye fırlattı. Nehri gözlerini korumak için ellerini kaldırdı ama ışık çoktan hızla buharlaşan mavi bir dumanın ardında gözden kaybolmuştu.

Ve ardından ifrit belirdi, ağaç gövdesi kalınlığında kollarıyla ona uzanıyordu. Eti sıkıştırılmış ışıktandı, teni dumanın kül beyazıyla ateşin kızıla kaçan turuncusu arasında değişiyordu. Hem elleri hem de ayakları kömür karasıydı ve kılsız bedeni Dara'nınkilerden de çılgın simsiyah dövmelerle kaplıydı.

Ve güzeldi. Evet, tuhaf ve ölümcüldü ama güzeldi. Altın rengi bir çift kedi gözü üstüne odaklanınca Nehri donup kaldı. Kömür rengi bir el yan tarafındaki demir tırpana uzandı.

Nehri ayağa fırladı ve kayaların üstünden hızla koşarak açık suya gidip suları sıçratarak sığlığa erişti. Ama ifrit çok hızlıydı, o

yüzerek uzaklaşmaya çalışırken ayak bileğini yakaladı. Nehri akarsuyun çamurlu dibini tırnaklarıyla kazıyıp parmaklarıyla batmış bir ağaç kökünü kavradı.

İfrit daha güçlüydü. Yine bütün gücüyle asıldı ve arkaya çekilmeye başladığını fark eden Nehri çığlığı bastı. İfrit parlaklaşmıştı, teni sıcak sarı bir ışıkla nabız gibi atıyordu. Kel kafası boyunca ölü mercan gibi bir yara uzanıyordu. Nehri'nin içindeki hırsız ifritin düz keten peştamalını, üstüne giydiği parıltılı göğüs zırhını fark etmeden duramadı. Bir dizi işlenmemiş kuvars taş boynunun etrafında dolanıyordu.

Yoldaşlarıyla zafer kazanmış gibi elini kaldırdı. Kulağa orman yangını gibi gelen bir dilde, "Onu yakaladım!" dedi. Bir kez daha sırıtıp dilini sivri dişlerinin üstünden gezdirirken altın gözlerinde açlık olduğu şüphe götürmeyecek bir ifade vardı. "Kız! Onu—"

Nehri kendine gelip Dara'nın mağarada kendisine teslim ettiği hançeri kaptı. Arada neredeyse kendi parmaklarından birini keserek hançeri ifritin alevli göğsünün derinliklerine soktu. İfrit çığlık atıp bileğini bırakırken sesi acı çekiyor gibi değil de şaşırmış gibi çıkmıştı.

Boyalı kaşlarından birini kaldırıp hançere bakarken etkilenmediği belliydi. Sonra da Nehri'nin suratına sert bir tokat savurdu.

Darbe Nehri'nin ayaklarını yerden kesti. Başı dönüyor, gözlerinin önünde siyah noktalar uçuşuyordu. İfrit hançeri çekip çıkardı ve bir kez bile bakmadan Nehri'nin ötesine fırlattı.

Nehri aceleyle ayağa fırlayıp sendeleyerek gerilemeye çalıştı. Gözlerini ifritin tırpanından alamıyordu. Demir bıçağı kara bir lekeyle kaplıydı, kenarı yıpranıp körelmişti. Onu öldüreceği kesindi ve canını çok acıtacağı da. Nehri, Nahid atalarının kaçının ömrünün o tırpanla son bulduğunu merak etti.

Dara. Afşin'e ihtiyacı vardı.

İfrit ağır ağır peşinden geldi. "Demek bütün ırkları karıştıran sensin..." diye başladı. "Anahid'in hain, kan zehirleyen döllerinin sonuncusu."

İfritin sesindeki nefret, Nehri'nin bütün bedenini saran bir korkuya kapılmasına neden oldu. Yerde duran hançeri fark edip kaptı ama elindeki tek şey buydu. Hançeri ona doğru uzatıp aralarına mümkün olduğunca çok mesafe koymaya çalıştı.

İfrit yeniden sırıttı. Kelimeleri uzatarak, "Korktun mu küçük şifacı?" dedi. "Titriyor musun?" Tırpanını okşadı. "O hainin kanının içinden akıp gittiğini görmek için neler vermezdim..." Ama sonra pişmanlık içinde elini indirdi. "Heyhat, seni zarar vermeden geri götürmek için bir anlaşma yaptık."

"*Zarar vermeden mi?*" Kahire'yi düşündü, hortlak dişleriyle boğazını koparıp açmıştı ve canlılığından hiçbir şey kaybetmemiş bir anıydı. "Hortlaklarınız beni yemeye çalıştı!"

İfrit ellerini açıp özür diler gibi göründü. "Kardeşim aceleci davrandı, bunu kabul ediyorum." Konuşurken zorlanıyormuş gibi boğazını temizledi, sonra da onu incelemek için başını yana eğdi. "Hakikaten de hayret verici, maridlerin hakkını teslim etmek lazım. İlk bakışta tamamen insansın ama onun ötesine baktığında..." Yüzünü incelemek için ona yaklaştı. "Divi görüyorsun."

Çabucak, "Ben," dedi Nehri, "aradığın her kimse ben o değilim... istediğin her neyse... ben sadece bir şafitim. Ben hiçbir şey yapamam," diye ekleyerek yalanıyla biraz zaman kazanmayı umdu. "Benimle zaman harcamana gerek yok."

"Sadece bir *şafit* mi?" İfrit güldü. "O manyak köle böyle mi düşünüyor?"

Nehri karşılık veremeden yıkılan bir ağaçtan gelen ses dikkatini çekti. Sırtın üstünde bir ateş hattı dans ederek çalıları sanki kavdan yapılmışlar gibi kül ediyordu.

İfrit, Nehri'nin bakışlarını takip etti. "Senin Afşin'inin okları zekâsından daha keskin olabilir küçük şifacı ama ikiniz de boyunuzu aşan bir hasımla karşı karşıyasınız."

"Bize zarar vermek istemediğini söylemiştin.

"*Sana* zarar vermek istemediğimi söylemiştim," diye onu düzeltti. "Şarapçı köle anlaşmamızın bir parçası değildi. Ama belki de... kendi isteğinle gelecek olursan..." Öksürerek cümlesini yarıda bırakıp keskin bir nefes aldı.

Nehri izlerken ifrit sanki nefes alamıyormuş gibi hırıltılı sesler çıkararak destek almak için yakındaki bir ağaca uzandı. Bir kez daha öksürüp Nehri'nin kendisini yaraladığı yerden göğsünü tuttu. Göğüs zırhını çıkarınca Nehri'nin soluğu kesildi. Yaranın etrafındaki teni enfeksiyona benzeyen bir şeyle simsiyah olmuştu. Ve siyahlık yayılıyor, küçücük, mercan rengi uzantılar narin damarlar gibi sürünerek ilerliyordu.

Kararan damarlar Nehri'nin gözleri önünde renkleri maviye çalan küllere dönüşürken, "S-sen bana ne yaptın?" diye bağırdı. Bir kez daha öksürüp ciğerlerinden gelen kara, yoğun bir sıvı tükürdü. Sıvı yere düşünce tütmeye başladı. Sendeleyerek Nehri'ye yaklaştı, onu yakalamaya çalıştı. "Hayır... yapmadın. Yapmadığını söyle!" Altın rengi gözleri panik içinde kocaman açılmıştı.

Hançeri hâlâ sımsıkı tutan Nehri, İfritin numara yapıyor olabileceğinden korkarak adım adım geriledi. Ama ifrit çaresizlikle boğazını kavrayıp küller dökerek dizlerinin üstüne düşerken Nehri, Dara'nın ona haftalar önce Fırat'ın üstündeyken söylediği bir şeyi hatırladı.

Nahid kanı dahi ifritler için zehirliydi ve her türlü kılıçtan daha ölümcüldü. Sanki transa girmiş gibi bakışları yavaşça hançerin üstüne kaydı. Onu hançerlemeye çalıştığı sırada kendini kestiğinden ifritin kara kanı kendi koyu kırmızı kanıyla karışmıştı.

Yeniden ifrite baktı. Kayaların üstüne oturmuş, ağzından kan sızıyordu. Güzel ve dehşete kapılmış gözleri onun gözleriyle karşılaştı. Soluk soluğa, "Hayır..." dedi. "Bir anlaşmamız vardı..."

Bana vurdu. Dara'yı öldürmekle tehdit etti. Aniden içinden gelen soğuk bir nefret ve üstüne biraz daha düşünmüş olsa büyük ihtimalle onu korkutacak olan bir içgüdüyle hareket ederek ifritin karnına sert bir tekme savurdu. İfrit çığlık attı ve Nehri de dizlerinin üstüne çöküp hançerini ifritin boğazına dayadı.

"Kimle anlaşma yaptın?" diye sorguladı. "Benden ne istiyorlar?"

İfrit başını iki yana sallayıp hırıltılı bir nefes aldı. "Pis Nahid süprüntüsü... hepiniz aynısınız," tükürdü. "...bunun bir hata olduğunu biliyordum."

Nehri yeniden, "Kim?" dedi. İfrit karşılık vermeyince elini yarıp kanlı avucunu yarasına bastırdı.

İfritten gelen ses o güne dek hayal bile edemediği bir şeydi: Ruhu yırtılıyormuş gibi hissetmesine neden olan bir çığlık. Nehri arkasına dönüp akarsuya kaçmak, suya dalıp bütün bunlardan kurtulmak istiyordu.

Nehri bir kez daha Dara'yı düşündü. Bin yıldan uzun süren bir kölelik, halkından çalınıp öldürülmüş, sayısız zalim efendinin kaprislerine terk edilmiş... Besime'nin nazik gülümsemesini gördü, o masumların masumu sonsuza dek yok olmuştu. Elini daha da büyük bir güçle bastırdı

Diğer eliyle hançeri ifritin boğazına bastırmıştı ama çığlıklarına bakılacak olursa buna gerek yoktu. İfritin çığlıklarının iniltilere dönüşmesini bekledi. "Bana anlatırsan seni iyileştireceğim."

İfrit hançerinin altında kıvranırken gözbebekleri bir anlığına genişleyip bütün gözünü kapkara kapladı. Yara fokurdadı, taşan bir kazan gibi tütmeye başladı ve ifritin boğazından korkunç bir lıkırtı yükseldi.

"Nehril" Dara'nın sesi karanlığın içinde bir yerden gelmişti; ne var ki o anda bu ses uzaktan gelip dikkatini dağıtan bir şeydi sadece. "Nehril"

İfritin ateşli bakışları Nehri'nin yüzüne odaklandı. Gözlerinde bir şey belirip kayboldu; ölçüp biçen, hesap yapan, korkunç, berbat bir şey. "Annenle," diye hırıldadı. "Menije ile bir anlaşma yaptık."

Nehri, "Ne?" diye sordu, o kadar şaşırmıştı ki neredeyse bıçağını düşürüyordu. "*Neyimle?*"

Boğazının derinliklerinden zangırtılı bir inleme gelmeye başlayan İfrit nöbet geçirmeye başladı. Gözbebekleri yeniden kocaman oldu çenesinin kontrolünü kaybedince ağzı açık kaldı ve buğulu bir buhar hızla dudaklarının arasından dışarı boşaldı. Nehri irkildi. Ondan daha fazla bilgi alabileceğini sanmıyordu.

İfritin parmakları bileğini tırmaladı. "Beni iyileştir..." diye yalvardı. "Söz verdin."

"Yalan söyledim." Nehri keskin ve yırtıcı bir hareketle elini yeniden yarıp ifritin boğazını kesti. İfritin yaralı boğazından kara buharlar yükselip çığlığını boğdu. Ama gözleri, sabit ve nefret dolu gözleri hançerden ayrılmadı ve Nehri'nin onu göğsünün üstüne kaldırmasını izledi. Dara bir defasında kendisine bahsettiği az sayıda şeyden biri olan ifritlerin zayıflıklarını açıklarken *Boğaz...* demişti.

...akciğerler. Hançeri indirip ifritin göğsüne batırdı. Bıçak içeriye kolay girmeyince Nehri mide bulantısıyla mücadele ederek bütün ağırlığıyla hançere yüklendi. Koyu, yapış yapış siyah kan ellerine fışkırdı. İfrit bir an katıldı, sonra bir kez daha ve ardından hareketsiz kaldı ve göğsü Nehri az önce bir un çuvalını boşaltmış gibi söndü. Nehri onu bir süre daha izledi ama ölmüş olduğunu biliyordu; canının çıktığını hissetmişti. Onu öldürmüştü.

Nehri ayağa kalktı ama bacakları titriyordu. *Bir adam öldürdüm.* Ölü ifrite baktı, kanının çakıl taşlarıyla kaplı zemine sızıp

dumanının tütmesini kendinden geçmiş halde izliyordu. *Onu öldürdüm.*

"Nehri!" Dara kayarak önünde durdu. Endişeli gözlerle kan içindeki elbisesini tararken bir kolunu tuttu. Nehri'nin yanağına dokunurken parmakları ıslak saçlarına değet geçti. "Yaradan aşkına, o kadar korktum ki... Süleyman'ın gözü!"

İfriti görünce geriye doğru sıçrayıp onu da korumak için arkasına çekti. "O... sen..." diye kekelerken kulağa Nehri'nin onu hiç görmediği kadar şok olmuş gibi geliyordu. "Sen bir ifrit öldürdün." Hızla ona dönerken yeşil gözleri parlıyorlardı. Daha yakından bakarken, "*Sen* bir ifrit mi öldürdün?" diye tekrarladı.

Annen... İfritin son sözleri zihninde yankılanıyordu. Konuşmadan önce gözlerinde gördüğü o belirip kaybolan şeyi unutamıyordu. Bu bir yalan mıydı? Kendisini öldürecek olan düşmanın aklına girip yakasını bırakmaması için sarf ettiği belalı sözlerden mi ibaretti?

Sıcak bir esinti yanaklarına dokunup geçince Nehri gözlerini kaldırdı. Kayalıklar alev almıştı ve ıslak ağaçlar yanarken çatlayıp patlıyordu. Hava zehir kokuyordu, sıcaktı ve ölü toprağın üstünden süzülerek karanlık akarsuyun üstünde göz kırpan alevli korlarla doluydu.

Nehri bütün bedenini sarsan bir tiksinti dalgası hissedince kanlı ellerinden birini şakağına koydu. Başını ölü ifritten çevirdi; cesedini görmek hoşuna gitmeyen bir dürüstlük hissi uyandırmıştı. "Ben... şey hakkında bir şey söyledi..." Sustu. Tepeden aşağıya ağaçların arasından döne kıvrıla başka kara dumanlar daha geliyor ve onlara yaklaşırken yuvarlanan koyu bir dalgaya dönüşüyorlardı.

"Geri gel!" Dara onu hızla çekti ve dumanın ince kolları alçak bir tıslamayla düzleştiler. Dara bunu fırsat bilip Nehri'yi suya doğru itti. "Yürü, hâlâ akarsuya ulaşabilirsin."

Akarsu. Nehri başını iki yana salladı; o izlerken devasa bir dal bir toptan atılmış gibi hızla yanından geçti ve kıyıya serpiştirilmiş gibi duran kayalardan birine çarparken su kükredi.

Nehri karşı kıyıyı göremiyordu bile, suyu aşabilmesinin imkânı yoktu. Ve Dara da büyük ihtimalle eriyip giderdi.

Haşin bir sesle, "Hayır," diye karşılık verdi. "Asla başaramayız."

Duman kabararak yükseldi ve ayrışmaya başlayıp dönüp birikerek üç ayrı şekle büründü. Div hırlayıp yayını çekti. "Nehri suya gir."

Nehri yanıt veremeden Dara onu sertçe iterek soğuk akıntıya devirdi. Su batacağı kadar derin değildi ama ayağa kalkmaya çalışırken akarsu onunla savaştı.

Dara oklarından birini fırlattı ama ok bulut gibi şekillerin içinden hiçbir tesiri olmadan geçip gitti. Dara küfredip ifritlerden biri alevli bir ışıkla parlarken bir ok daha attı. Kararmış bir el oku yakaladı. İfrit oku elinden bırakmadan yanarak somutlaştı ve diğer ikisi de hemen arkasından aynı şeyi yaptılar.

Oku elinde tutan ifrit Nehri'nin öldürdüğünden de büyüktü. Gözlerinin etrafındaki cildi kaba bir şerit halinde tütüyordu. Diğer ikisi ondan küçüklerdi: başka bir erkek daha ve başında örülmüş metalden tacı olan bir kadın.

İfrit, Dara'nın okunu parmaklarının arasında yuvarladı. Ok erimeye başladı ve yapıldığı gümüş toprağa damlarken göz kırpmış gibi parladı. İfrit sırıttı ve ardından eli tütmeye başladı. Ok ortadan kaybolmuş, yerini devasa demir bir gürz almıştı. Ağır başındaki çıkıntı ve çiviler kurumuş kanla donuklaşmıştı. Korkunç silahını omzuna dayayıp öne doğru adım attı.

"Selamünaleyküm Banu Nahide." Nehri'ye keskin bir gülümsemeyle baktı. "Bu buluşmayı *o kadar* sabırsızlıkla bekliyordum ki."

İFRİTİN ARAPÇASI KUSURSUZDU VE KONUŞMASINDA belli belirsiz de olsa Nehri'yi irkiltmeye yeten bir Kahire aksanı vardı. Başını hafifçe eğerek selam verdi. "Kendine Nehri diyorsun ha?"

Dara yayına bir ok daha yerleştirdi. "Buna karşılık verme."

İfrit ellerini kaldırdı. "Sorun yok. Bunun gerçek ismi olmadığını biliyorum." Altın gözlü bakışlarını Nehri'ye çevirdi. "Ben Aeşma'yım çocuk. Neden sudan çıkmıyorsun?"

Nehri karşılık vermek için ağzını açtı ama o sırada dişi aylak aylak Dara'ya doğru yürümeye başladı.

"Sevgili Kamçım, çok ama çok uzun zaman oldu." Boyalı dudaklarını yaladı. "Şu köle dövmesine bak Aeşma. Nasıl da güzel. Daha önce hiç böyle uzununu görmüş müydün?" İç çekerken gözleri haz içinde kırıştı. "Ah onları nasıl da hak etti."

Dara'nın beti benzi attı.

"Hatırlamıyor musun Darayavahuş?" Dara bir kez daha hiçbir şey söylemeyince kadın ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Ne yazık. Daha önce hiç böylesine gaddar bir köle görmemiştim. Ama düşününce zaten sen hep gözüme girmek için *her şeyi* yapmaya hazırdın."

Kadın kendisine yiyecek gibi bakınca midesi bulanmış gibi görünen Dara irkildi. Nehri'nin içine bir nefret dalgası yayıldı.

"Yeter Kandişe." Aeşma elini sallayıp arkadaşını susturdu. "Buraya düşman edinmeye gelmedik."

Karanlık suyun içindeki bir şey Nehri'nin bacaklarına sürtündü. Nehri bunu umursamayıp bütün dikkatini ifrite verdi. "Ne istiyorsunuz?"

"İlk olarak senin sudan çıkmanı istiyoruz. Orada güvende değilsin küçük şifacı."

"Yani sizin yanınızda güvende mi olacağım? Kahire'de sizinkilerden biri aynı sözü verip ardından üstümüze bir hortlak sürüsü saldı. En azından burada beni yemeye çalışan bir şey yok."

Aeşma gözlerini kaldırdı. "Çok talihsiz sözcükler seçtin Banu Nahide. Havanın ve suyun sakinleri sana bildiğinden fazla zarar verdiler bile."

Nehri suratını asıp sözcüklerinin anlamını çıkarmaya çalıştı. "Sen ne..." Konuşmayı kesti. Sanki inanılmaz büyüklükte bir şey kendini çamurlu tabanından kaldırıyormuş gibi bütün su titreşti. Nehri etrafındaki suyu inceledi. Uzaklarda bir anlığına bir şeyin pullarının parıltısını gördüğüne yemin edebilirdi; göründüğü kadar hızla gözden kaybolan ıslak bir ışıltı.

İfrit verdiği tepkiyi fark etmiş olmalıydı. "Hadi gel," diye üsteledi. "Güvende değilsin."

"Yalan söylüyor." Dara'nın sesi neredeyse sadece bir hırıltıdan ibaretti. Div kımıldamıyor, nefret dolu gözlerini ifritin üstüne dikmiş duruyordu.

Sıska ifrit aniden doğrulup alevli havayı bir köpek gibi koklayıp ölü ifritin cesedinin durduğu çalılığa gitti.

Sıska ifrit, "Sahar!" diye çığlık attı ve ifritin Nehri'nin koparıp açtığı gırtlağına bakarken ışıltılı gözleri gördüklerine inanamayarak kocaman büyüdüler. "Hayır... hayır, hayır, *hayır!*" Başını arkaya

atıp havanın kendisini dahi yarıyormuş gibi gelen çaresiz bir çığlık attı, sonra ölü ifritin üstüne eğilip alnını cesedin alnına bastırdı.

İfritin kederi Nehri'yi hazırlıksız yakalamıştı. Dara, ifritlerin iblis olduğunu söylemişti. Nehri ifritlerin birbirlerine böylesine derin duygular beslemeleri şöyle dursun, herhangi bir değer vermelerini beklemiyordu.

Feryat eden ifrit onu görünce çığlığına ara verdi ve altın renkli gözleri nefretle doldu. Ayağa kalkıp Nehri'yi, "Seni katil cadı!" diye suçladı. "Sen Kahire'de öldürmeliydim!"

Kahire... Nehri sular beline gelene kadar geriledi. *Besime.* Besime'ye musallat olup o küçük kızın feci şekilde can vermesine neden olan ve hortlakları peşlerine takan oydu. Nehri'nin parmakları hançerin etrafında titredi.

İfrit saldırıya geçti ama Aeşma onu tutup yere çaldı. "Hayır! Bir anlaşma yaptık."

Sıska ifrit ayağa fırlayıp anında Nehri'nin üstüne gelmek için harekete geçti, Aeşma'nın ellerinden kurtulmaya çalışırken dişlerini gösteriyor ve hırıldıyordu. Ayaklarının altındaki topraktan kıvılcımlar çıkıyordu. "Anlaşmanı şeytan götürsün! Onu kanıyla zehirlemiş! Ciğerlerini söküp ruhunu toz olana dek öğüteceğim!"

"*Yeter!*" Aeşma onu bir kez daha yere çalıp gürzünü kaldırdı. "Kız benim korumam altında." Başını kaldırıp Nehri'nin gözlerine baktı. Gözlerinde artık çok daha soğuk bir bakış vardı. "Ama köle değil. Menije kahrolası Kamçı'sını istiyorduysa bize öyle demeliydi." Silahını indirip Dara'yı işaret etti. "O senin Vizareş."

Nehri, sıska ifrit Dara'nın üstüne atlarken, "Bekle!" diye bağırdı. Dara yayını ifritin suratına geçirdi ama sonra Kandişe –iki erkekten de büyüktü– Dara'yı boğazından tuttuğu gibi havaya kaldırdı.

Aeşma, "Onu bir kez daha boğ," diye öneride bulundu. "Belki bu defa işe yarar." Nehri'ye doğru yürümeye başlayınca ayaklarının etrafındaki su çalkalanıp kaynamaya başladı.

Dara, Kandişe'yi tekmelemeye çalıştı ve kadın onu karanlık suyun içine sokunca çığlığı aniden kesildi. Dara nafile bir çabayla bileklerini tırmalarken ifrit gülüyordu.

Nehri, "Dur!" diye çığlık attı. "Onu bırak!" Geriye doğru zıplayıp derin suya girerken Aeşma'dan kurtulmayı ve Dara'ya yüzmeyi umuyordu.

Ama Aeşma ona yaklaşırken nehir neredeyse yükselen bir dalga gibi geriledi. Kıyıdan, Nehri'nin bileklerinin çevresinden çekildi ve birkaç saniye içinde ayaklarının altından da çekilip onu otuz santimlik çamurun içinde bırakmıştı.

Hızlı akıntının sesi kesilince ortalık sessizliğe büründü. Rüzgârdan eser yoktu, hava tuz, duman ve balçık kokusuyla ağırlaşmıştı.

Nehri, Aeşma'nın dikkatinin dağılmasından faydalanarak son hız Dara'ya doğru koştu.

Dişi ifrit, "Marid..." diye fısıldarken altın rengi gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Dara'yı bırakıp diğer ifriti sıska kolundan yakalayarak hızla çekip uzaklaştırdı. "Koş!"

Nehri, Dara'ya yetiştiği sırada ifritler de kaçıyordu. Nehri onu kaldırmaya çalışırken Dara'nın gözleri arkasındaki bir şeye sabitlendi ve yüzü bembeyaz oldu.

Nehri arkasına baktı. Ve anında bakmamış olmayı diledi.

Cizan'dan eser yoktu.

Akarsuyun yerinde geniş, çamurlu bir hendek vardı; ıslak kayalar ve derin yarıklardan çekilmeden önce izlediği güzergâh ortaya çıkmıştı. Havada hâlâ duman kokusu vardı ama fırtına bulutları gözden kaybolmuş, ortaya çıkan şişkin ay ve yıldızlardan oluşan gür örtü göğü aydınlatmıştı. Ya da yıldızlar geceden de kara bir şey önlerinde yükseldiği için durmadan kaybolup beliriyor olmasalardı aydınlatacaklardı.

Nehir. Ya da eskiden nehir olan şey. Gerileyip yükselmişti, çalkalanıyor ve küçük dalgalar hâlâ yüzeyini titretiyor, girdap yapıp köpürüyor ve yerçekimine meydan okuyarak yükseliyordu. Kıvrılıp bükülerek yükselmeye devam etti ve ağır ağır üstlerine dikildi.

Nehri'nin boğazı korkuyla düğümlendi. Bu bir yılandı. Küçük bir dağ boyunda ve tamamen sudan oluşan bir yılan.

Sudan yılan kıvranınca Nehri ev boyundaki başını ve yıldızlara kükremek için ağzını açtığında köpüklü dalgalardan dişlerini gördü. Timsah böğürtüsüyle bir tsunaminin kıyıya vurarken çıkardığı gürültünün dehşet verici bir karışımı olan kükremesi havayı doldurdu. Nehri, yılanın ardında Dara'nın Divyurdu'nun saklı olduğunu söylediği kumluk tepeleri seçti.

Dara dehşet içinde donup kalmıştı ve Nehri onun sudan ne kadar korktuğunu bildiğinden bu durumun değişmesini beklemiyordu. "Ayağa kalk." Onu öne doğru çekti. "Kalk ayağa!" Ona

göre fazla ağır hareket edince Nehri suratına sert bir tokat atıp kum tepelerini işaret etti. "Divyurdu, Dara! Hadi gidelim! Önce oraya ulaşalım sonra istediğin kadar cin öldürürsün!"

Attığı tokattan mı yoksa öldürme vaadinden mi bilinmez, Dara'yı pençesine alan korku zayıflıyormuş gibi görünüyordu. Nehri'nin uzattığı eli tuttu ve ikisi birlikte koştular.

Başka bir kükreme daha geldi ve sudan kalın bir dil sanki sinek avlamaya çalışan bir devin uzvuymuş gibi az önce durdukları yere indi. Çamurlu kıyıya çarpınca sular etrafa yayılıp ikisi kaçarken ayaklarını ıslattı.

Yılan bükülüp tam ilerilerinde bütün gücüyle yere çarptı. Nehri kayarak durdu ve Dara'yı başka bir yöne çekip boşalmış akarsu yatağında son hız koşmaya başladı. Yollarının üstünde nemli su yosunları ve kurumakta olan kayalar vardı; Nehri birkaç defa sendeledi ama Dara canavarın ezici darbelerinden kaçınırken onun düşmemesini sağladı.

Yolun yarısını biraz geçmişken yaratık aniden durdu. Nehri nedenini anlamak için bekleyip dönmedi ama Dara döndü.

Hızla derin bir soluk alırken sesi geri geldi. Sanki zaten öyle yapmıyorlarmış gibi, "Koş!" diye bağırdı. "Koş!"

Kalbi son hız atan, kasları sızlayan Nehri koştu. O kadar hızlı koştu ki sular çekilmeden önce akarsuyun derin bir noktası olan bir hendeği içine düşene dek fark etmedi. Engebeli zemine sertçe çarptı. Yere inerken ayak bileği büküldü ve kırılan kemiğinin önce çatırtısını duyup ardından acısını hissetti.

Sonra da düştüğü yerden Dara'nın çığlık atmasına sebep olan şeyi gördü.

Bir kez daha göklere ulumak için yükselen yaratık alt kısmını serbest bırakarak piramitlerden yüksek bir şelale oluşturmuştu. Su hızla Nehri'nin boyundan üç kat büyük bir dalga halinde üstlerine gelip iki yöne birden yayıldı. Kapana kısılmışlardı.

Dara yeniden yanındaydı. Onu tutup kendine doğru çekti. "Üzgünüm," diye fısıldadı. Parmaklarını ıslak saçlarına dolamıştı. Alnını öperken sıcak nefesini hissedebiliyordu. Nehri onu sımsıkı tutup başını omzuna koydu ve dumanlı kokusunu derin derin içinde çekti.

Bunun son nefesi olmasını bekliyordu.

Sonra da bir şey şiddetle yere çarparak dalgayla aralarına girdi.

Yer sarsıldı ve dünyanın en cesur insanını dahi kanını donduracak bir çığlık havayı yardı. Sanki bir ruk sürüsü avlarının üstüne çöküyormuş gibi bir ses geliyordu.

Nehri başını Dara'nın omzundan kaldırıp baktı. Son hız üstlerine gelen dalganın önünde yıldız ışığının dokunduğu yerlerde limon yeşili kıvılcımlarla parlayan, devasa bir çift kanatın hatları görünüyordu.

Hayzur.

Peri yeniden çığlık attı. Kanatlarını açıp ellerini kaldırdı ve ardından bir nefes aldı. O solurken Nehri'nin etrafındaki hava akıntıya kapılıp uzaklaşıyormuş gibiydi, neredeyse ciğerlerindeki havanın bile içinden çekildiğini hissediyordu. Sonra da Hayzur nefes verip yılana doğru son hızla ilerleyen huni biçimli bir bulut gönderdi.

Yaratık rüzgâr kendisine çarpınca sulu bir böğürtü sesi çıkardı. Yan tarafından bir buhar bulutu yükseldi ve irkilip sonraki darbelerden kaçınmak için yere doğru eğildi. Hayzur kanatlarını çırpıp muazzam bir hava dalgası daha yolladı. Yılan yenilgiye uğramış gibi bir ses çıkardı. Uzaklarda bir yerde gürültüyle yere yığıldı ve toprağın üstüne düşer düşmez dümdüz olup bir an içinde ortadan kayboldu.

Nehri soluk verdi. Ayak bileği iyileşmeye başlamıştı bile ama ayağa kalkması için Dara'nın ona yardım etmesi ve hendekten çıkabilmesi için de onu itmesi gerekti.

Akarsu farklı bir yatağa oturmuştu ve az önce kaçtıkları yerdeki ağaçları köklerinden söküp kayalıkları parçalamakla meşguldü. İfritlerden ise eser yoktu.

Cizan'ı aşmışlardı.

Başarmışlardı.

Nehri ayağa kalkıp bileğini narince kıvırdıktan sonra bir zafer çığlığı attı. Başını geriye atıp yıldızlara bile uluyabilirdi, hayatta olmaktan o kadar mutluydu ki. "Allah aşkına, Hayzur'un zamanlaması *inanılmaz*!" Sırıtıp Dara'yı görebilmek için etrafına bakındı.

Ama Dara arkasında değildi. Onu Hayzur'a doğru koşarken gördü. Peri yere inip anında yığıldı ve çökerken kanatları etrafına düştü.

Nehri onlara yetiştiğinde Hayzur, Dara'nın kollarının arasındaydı. Limon yeşili kanatları o izlerken gitgide büyüyen beyaz

çıbanlar ve gri kabuklarla kaplanmıştı. Bütün vücudu titreyince birkaç tüyü yere döküldü.

Dara'ya, "...takip ediyordum ve uyarmaya çalıştım..." dedi. "Çok yakındınız..." Peri durup derin ve zorlu bir nefes aldı. Küçülmüş gibi görünüyordu ve teni morarmaya başlamıştı. Ona baktığında renksiz gözlerinde kaderini kabullenmiş bir ifade vardı. Sonu gelmişti.

Dara, "Ona yardım et," diye yalvardı. "Onu iyileştir!"

Nehri elini tutmak için eğilince Hayzur elini sallayarak istemediğini belli etti. "Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye fısıldadı. "Yasamızı çiğnedim." Uzanıp pençesiyle Dara'nın yüzüğüne dokundu. "Ve ilk defa da değil."

Dara, "Ne olur izin ver bir denesin," diye yakardı. "Bu bizi kurtardığın için gerçekleşiyor olamaz!"

Hayzur ona acı bir gülümsemeyle baktı. "Hâlâ anlamıyorsun Dara, halkımın rolünü yani. Senin ırkın hiç anlamadı. İnsanların işlerine karıştığınız için sakat bırakılmanızın üstünden asırlar geçti... ve hâlâ anlamıyorsunuz."

Hayzur'un dikkati dağınık bir halde konuşmasını fırsat bilen Nehri, avucunu çıbanlardan birinin üstüne koydu. Dokunduğunda çıban tıslayıp buz gibi soğudu ve sonra da büyüyüp iki katına çıktı. Peri çığlık atınca Nehri elini çekti. Telaşla, "Özür dilerim," dedi. "Senin gibi bir şeyi hiç iyileştirmemiştim."

Hayzur nazikçe, "Ve şimdi de iyileştiremiyorsun," dedi. Boğazını temizlemek için öksürdükten sonra başını kaldırdı ve uzun kulakları bir kedininki gibi dikildi. "Gitmeniz lazım. Halkımdan birileri geliyor. Marid de geri gelecek."

Dara kesin bir sesle, "Seni bırakmayacağım," dedi. Nehri ben olmadan da eşikten geçebilir.

"İstedikleri Nehri değil."

Dara'nın parlak gözleri kocaman açıldı ve sanki az önce üçüne katılan birini görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakındı. "B-beni mi?" diye kekeledi. "Anlamıyorum. Benim ne senin ırkın ne de maridler için bir önemi var!"

Büyük bir kuşun keskin çığlığı havayı yırtarken Hayzur başını iki yana salladı. Çatallanan sesiyle, "Git. Lütfen..." dedi.

"*Hayır.*" Dara'nın sesi titriyordu. "Hayzur, seni bırakamam. Sen benim hayatımı, benim ruhumu kurtardın."

"O halde sen de bir başkası için aynısını yap." Hayzur mahvolmuş kanatlarını hışırdatıp göğü işaret etti. "Gelen şey ikinizin de gücünüzün ötesinde. Nahid'ini kurtar Afşin. Bu senin görevin."

Bu sözlerle sanki dive bir büyü yapmıştı. Nehri, Dara'nın yutkunup başını öne sallamasını izledi ve ardından yüzündeki bütün duygular iz bırakmadan kayboldu. Periyi dikkatle yere indirdi. "Çok üzgünüm eski dost."

Nehri heyecanla, "Ne yapıyorsun?" dedi. "Ayağa kalkmasına yardım et. Bizim- Dara!" Div kendisini kaldırıp omzunun üstüne atarken bağırdı. "Yapmal Onu burada bırakamayız!" Divin göğsünü dizleyip onu itmeyi denedi ama div onu çok sıkı tutuyordu. "Hayzur!" diye çığlık atarken bir anlığına yaralı periyi görebildi.

Peri ona uzun, hüzünlü bir bakış attıktan sonra gözlerini göğe çevirdi. Dört karanlık şekil hızla kayalıkların üstünden yükseldi. Rüzgâr hızlanıp havayı sivri çakıl parçalarıyla doldurdu. Nehri, perinin irkilerek kuruyup pörsümüş bir kanadını kendini korumak için yüzünün önüne kaldırdığını gördü.

"Hayzur!" Nehri bir kez daha Dara'yı tekmeledi ama o sadece hızlandı, zorlanarak da olsa bir kum tepesine tırmanmaya girişti. "Dara lütfen! Dara onu öyle bırak—"

Ve sonra Nehri artık Hayzur'u göremiyordu, böylece sırra kadem bastılar.

12

ALİ

Ali meydana giderken Cemşid'in dostane sözleriyle neşelendiğinden kendini rahatlamış hissediyordu. Geçtiği Agnivanşi Kapısı'nın üstüne serpiştirilmiş yağ lambaları sayesinde kendisini bir takımyıldızın içinden yürüyormuş gibi hissetti. İlerisindeki meydan sessizdi, müziğin ve sarhoş sefa düşkünlerinin yerini böceklerin gece şarkıları almıştı. Soğuk bir esinti eski arnavutkaldırımlarının üstünden çerçöp ve gümüş rengi ölü yapraklar sürüklüyordu.

Çeşmenin kenarında bir adam duruyordu: Raşid. Üstünde üniforması olmasa bile Ali, hayli koyu renkte bir kaftan giyip başına arduvaz grisi bir sarık sarmış sekreterini tanıdı.

Ali kendisine doğru gelince Raşid onu, "Selamünaleyküm Serasker," diye selamladı.

Ali, "Aleykümselam," diye karşılık verdi. "Affedersin. Bu gece yapacak başka işimiz kalmadığını sanıyordum."

Raşid, "Ha, yok, hayır!" diye temin etti onu. "En azından resmi bir şey yok." Gülümserken dişleri karanlıkta parladı. "Patavatsızlığımı affedin. Akşam eğlencenizi bölmek istemedim."

Ali surat yaptı. "İnan hiç sorun değil."

Raşid bir kez saha gülümsedi. "İyi." Toharistani Kapısı'nı işaret etti. "Toharistani Mahallesi'ndeki eski bir arkadaşımı zi-

yaret etmeye gidiyordum ve sizin de gelmek isteyebileceğinizi düşündüm. Şehrin daha büyük kısmını görmek istediğinizden bahsetmiştiniz."

Bu biraz tuhaf olsa da dostane bir teklifti. Ali kralın oğluydu; ayaküstü çay içmeye davet edilebilecek birisi değildi. "Emin misin? Fazlalık olmak istemem."

"Hiç de bile. Arkadaşım küçük bir yetimhane işletiyor. Aslında bir Kahtani'nin orada görülmesinin iyi olabileceğini düşünmüştüm. Yetimhaneyi işleten topluluk son zamanlarda dara düştü." Raşid omuz silkti. "Tabii gelip gelmemek size kalmış. Yorucu bir gün geçirdiğinizi biliyorum."

Evet, Ali yorucu bir gün geçirmişti ama aynı zamanda meraklanmıştı da. "Aslında bunu çok isterim," dedi. Raşid'in gülümsemesine karşılık verdi. "Düş önüme."

TOHARİSTANİ MAHALLESİ'NİN MERKEZİNE ERİŞTİKLERİnde ay gökyüzünü kaplayan bulutların ardında gözden kaybolmuş ve yağmur çiselemeye başlamıştı. Ancak havanın bu hali eğlenenleri ve gece alışverişine çıkanları yıldırmamıştı. Cin çocukları kalabalığın içinde kovalamaca oynuyor ve anne babalar yağmuru engellemek için alelacele dikilen metal tentelerin altında dedikodu yaparken dumandan yarattıkları evcil hayvanların peşinde koşturuyorlardı. Yıpranmış bakır yüzeylere düşen yağmur damlalarının sesleri bütün mahallede yankılanıyordu. Dükkânların önlerinde asılı efsunlu ateşle dolu cam kürelerde su birikintileri ve tıklım tıkış sokağın baş döndürücü renkleri yansıyordu.

Ali parıltılı altın bir elma için pazarlık yapan iki adama çarpmaktan son anda kurtuldu. Ali bunun bir Semerkant elması olduğunu fark etti; yığınla cin bu elmadan alınan ısırığın bir Nahid'in dokunuşu kadar etkili olduğuna yemin ederdi. Ali'nin Toharistanisi çok iyi olmasa da müstakbel alıcının sesindeki yakarıyı duyabiliyordu ve arkasına baktı. Adamın yüzü pas rengi metal uzantılarla kaplıydı ve sol kolu bir yumruyla son buluyordu.

Ali titredi. *Demir zehirlenmesi.* Bu görülmedik bir şey değildi, özellikle de seyahate çıkıp da farkında olmadan bu ölümcül metalce zengin bir nehrin sularından içen cinler arasında. Demir yıllar boyu sezdirmeden kanda birikip sonra da bir anda hiçbir

uyanda bulunmadan şiddetle saldırıp uzuvların ve cildin hasara uğramasına neden oluyordu. Bu hastalık ölümcül ve hızlı olsa da bir Nahid'e yapılan tek bir ziyaretle iyileştirilebiliyordu.

Ama tabii artık hiç Nahid kalmamıştı. Ne o elma ne de vicdansız dolandırıcıların çaresiz cinlere satmaya çalıştıkları sayısız başka "deva" sonunun ne olacağı belli o adama yardımcı olabilirdi. Bir Nahid şifacısının yerine geçebilecek başka bir şey yoktu ve bu da çoğu kişinin –Ali de dahil– üstüne düşünmek istemedikleri kara bir gerçekti. Gözlerini kaçırdı.

Tuhaf bir şekilde uzaklardan bir gök gürültüsü geldi. Belki de şehri gizleyen tülün ardında fırtına bulutları toplanıyorlardı. Ali başını önüne eğip hem yağmurdan hem de yanından geçenlerin meraklı bakışlarından saklanmayı umdu. Üniforması üstünde olmadığında boyu ve kraliyet kıyafetleri kimliğini ele veriyor, insanların şaşkınlık içinde selam verip ona doğru eğilmelerine neden oluyordu.

Ana yolda bir ayrıma geldiklerinde Ali yıpranmış kum taşından, neredeyse kıç tarafının üstüne oturtulmuş bir tekneye benzeyecek şekilde uzun bir çanak biçimi verilmiş, kendi boyunun iki katı yükseklikte çarpıcı bir anıt gördü. Anıtın üstü ufalanmaya başlamıştı ama yanından geçerken tabanına yeni tütsü konmuş olduğunu fark etti. Anıtın içinde küçük bir yağ lambası yanıyor, Toharistani alfabesiyle yazılmış uzun bir isim listesinin üstüne titrek bir ışık düşürüyordu.

Şo-zi anıtı. O talihsiz şehrin başına gelenleri hatırlayınca Ali'nin tüyleri diken diken oldu. O kıyım hangi Afşin'in elinden çıkmıştı? Artaş'ın mı? Yoksa Darayavahuş'un mu? Ali'nin suratı asıldı ve tarih derslerini hatırlamaya çalıştı. Tabii ki Darayavahuş; millet ona Şo-zi yüzünden Kamçı demeye başlamıştı. O Div iblisi de daha sonra çıkardığı isyan sırasında işleyeceği dehşet verici suçlara bakılacak olursa, bu lakabı tamamen benimsemişti.

Ali bir kez daha anıta baktı. İçindeki çiçeklerin taze olması onu şaşırtmamıştı. Halkının güçlü bir hafızası vardı ve Şo-zi'de yaşananlar da öyle kolay unutulacak şeyler değildi.

Raşid sonunda mütevazı iki katlı bir binanın dışında durdu. Çok etkileyici bir manzara değildi; çatıdaki kiremitler çatlayıp siyah küfle kaplanmıştı ve ön taraftaki kırık saksıların içinde ölmek üzere olan bitkiler vardı.

Yazmanın hafifçe tıklattığı kapıyı genç bir kadın açtı. Raşid'i, Ali'yi görür görmez kaybolan bir gülümsemeyle karşıladı.

Hemen başını eğdi. "Prens Alizeydl Ben... Selamünaleyküm," diye kekelerken Cinlstanlsinde Divyurdu'nun işçi sınıfının yoğun aksanı vardı.

Raşid, "Aslında ona Serasker diyebilirsin," diye düzeltti. "En azından şimdilik." Sesinde yüzeye çıkmak için sabırsızlanan bir keyif vardı. "İçeri girebilir miyiz hemşire?"

"Tabii ki?" Kadın kapıyı açık tuttu. "Ben çay yapayım."

"Teşekkür ederim. Ve sana zahmet Fatumay hemşireye de geldiğimizi söylesene. Ben arkada olacağım. Serasker'e göstermek istediğim bir şey var."

Gerçekten mi? Merakı uyanan Ali bir şey söylemeden Raşid'in peşinden karanlık bir koridorda ilerledi. Yetimhane temiz görünüyordu –yerler yıpranmış olsa da temizdi– ama fena halde elden geçirilmeye ihtiyacı vardı. Damdaki deliklerden yere konmuş tencerelerin içine su damlıyordu ve küçük sınıfın içine özenle dizilmiş kitaplar da küf tutmuştu. Ali'nin gözüne çarpan az sayıda oyuncak üzücü denecek kadar yetersizdi: oyun taşı olacak şekilde oyulmuş hayvan kemikleri, yamanmış bez bebekler ve paçavradan yapılmış bir top.

Köşeyi dönünde Ali birinin ciğeri sökülüyormuş gibi korkunç bir sesle öksürdüğünü duydu. Ortam loştu ama yaşlıca bir kadının rengi atmış bir minderin üstündeki sıska genç bir erkek çocuğunu tuttuğunu gördü. Çocuk yeniden öksürmeye başladı ve artık hırıltıların arasına boğuk hıçkırıklar da karışıyordu.

Kadın nefes almak için mücadele eden çocuğun sırtını sıvazladı. Ali, kadının yumuşak bir sesle, "Sorun yok bir tanem," deyip ağzına bir kumaş parçası tuttuğunu gördü. Çocuğun dudaklarına buharı tüten bir bardak dayadı. "Bundan biraz iç. Daha iyi olacaksın."

Ali'nin gözleri kadının çocuğun ağzına tuttuğu kumaşa kilitlenmişti. Kumaş kan içinde kalmış, kıpkırmızı parıldıyordu.

"Serasker?"

Ali başını kaldırınca Raşid'in koridorun yarısını geçmiş olduğunu fark etti. Çabucak ona yetişti. "Affedersin," diye mırıldandı. "Niyetim öyle dik dik bakmak değildi."

"Sorun değil. Bu gibi şeylerin görmenize genelde izin verilmediğinden eminim."

Bu kelime seçimi tuhaftı ve cevap Ali'nin yumuşak başlı yazmanından daha önce hiç duymadığı azarlar bir tavırla verilmişti. Ama bunun üstüne düşünemeden üstü açık bir avluya bakan büyük bir odaya geldiler. Odayı buz gibi yağmur yağan bahçeden ayıran tek şey elden geldiğince yamalanmış lime lime perdelerdi.

Raşid bir parmağını dudaklarına bastırıp perdelerden birini çekti. Yer, uyuyan çocuklarla kaplıydı. Düzinelerce oğlan ile kız battaniye ve döşeklere sarılmış, tahmininice hem yer olmadığından hem de ısınabilmek için iyice birbirlerine sokulmuştu. Ali bir adım daha attı.

Bunlar şafit çocuklarıydı. Ve Turan'ın tavernasındaki kız bir battaniyenin altına kıvrılmış yatıyordu, saçları uzamaya başlamıştı.

Ali o kadar hızlı geriye doğru bir adım attı ki sendeledi. *Toharistani Mahallesi'nde güvenli bir evimiz var...* Ali bütün vücudunu kaplayan dehşet duygusuyla durumu kavradı.

Raşid'in sağ eli bütün ağırlığıyla omzuna indi. Neredeyse bir bıçak darbesi bekleyecek halde olan Ali olduğu yerde zıpladı.

Raşid yumuşak bir sesle, "Sakin ol kardeşim," dedi. "Çocukları ürkütmeyi istemezsin..." Ali zülfikârına uzanırken Raşid diğer elini sertçe onun eline koydu."...ya da buradan başka birinin kanıyla kaplı bir halde kaçmayı. Bu kadar kolay tanınırken olmaz."

Ali, "Seni piç," diye fısıldadı, şimdi bakınca fark etmesi bu kadar kolay bir tuzağa düştüğü için afallamıştı. Genelde küfreden biri değildi ama şimdi sözcükler dudaklarından döküldü. "Seni siktiğimin ha—"

Raşid parmaklarını biraz daha sıkı bastırdı. "Bu kadarı yeter." Ali'yi iterek koridorun ilerisine götürdü ve bir sonraki odayı işaret etti. "Sadece konuşmak istiyoruz."

Ali tereddüt etti. Dövüşecek olurlarsa Raşid'i alt edebilirdi, bundan emindi. Ama kanlı olurdu ve de gürültülü. Onu bilerek buraya getirmişti. Tek bir çığlıkla onlarca masum tanığı uyandırmış olacaktı. İyi bir seçeneği yoktu ve dolayısıyla Ali kendini toparlayıp hazırlandıktan sonra kapıdan geçti. Anında yüreği ezildi.

Hanno onu soğuk bir sesle, "Bak sen şu işe, bu gelen yeni Serasker'imiz değilse ne olayım," diyerek selamladı. Şekil değiştirenin eli kemerine takılı uzun bıçağa gitti ve bakır rengi gözleri parıldadı. "O kırmızı sarığının Enes'in hayatına değdiğini umuyorum."

Ali gerildi ama konuşamadan dördüncü bir kişi –koridordaki yaşlıca kadın– kapıda yanlarına geldi.

Elini sallayıp Hanno'ya susmasını işaret etti. "Kardeşim bir dur, misafirimize böyle mi davranacaksın?" Duruma rağmen sesi tuhaf şekilde neşeliydi. "Korsan eskisi, biraz işe yara da bana bir sandalye çek."

Şekil değiştiren homurdansa da kendisine söyleneni yaparak ahşap bir kasanın üstüne bir yastık koydu. Kadın, siyah ahşap bir bastondan destek alarak içeri girdi.

Raşid alnına dokundu. "Selamünaleyküm Fatumay Hemşire."

"Aleykümselam Raşid Birader." Yastığın üstüne yerleşti. Ali kadının koyu kahverengi teninden ve yuvarlak kulaklarından şafit olduğunu çıkarabiliyordu. Saçları griydi ve beyaz pamuklu bir şalla yarı yarıya örtülmüştü. Başını kaldırıp ona baktı. "Vay, vay, hakikaten de *uzunsun*. O halde sen Alizeyd el-Kahtani olmalısın." Soluk yüzü küçücük bir gülümsemeyle aydınlandı. "Sonunda tanıştık."

Ali durduğu yerde kıpırdandı. Tanzim'in adamlarına hiddetlenmek bu büyükanne figürüne kızmaktan çok daha kolaydı. "Seni tanıyor muyum?"

"Henüz değil, hayır. Ama böyle zamanlarda esnek davranmak gerektiğini düşünüyorum."

Başını yana eğdi. "Benim adım Hui Fatumay. Ben..." Gülümsemesi soldu. "Daha doğrusu ben Şeyh Enes'in yoldaşlarından biriyim. Bu yetimhaneyi ve Tanzim'in hayır işlerinin önemli bir kısmını ben yönetiyorum. Bundan ötürü sana teşekkür borçluyum. Bu kadar iyilik yapabilmemizi sağlayan tek şey senin cömertliğindi."

Ali kaşını kaldırdı. "Görünüşe bakılırsa benim 'cömertliğimle' tek yaptığınız bunlar olmamış. Silahları gördüm."

"Ne olmuş yani?" Başıyla belindeki zülfikârı işaret etti. "Sen de kendini savunmak için bir silah taşıyorsun. Neden benim halkımın da aynı hakkı olmasın?"

"Çünkü bu yasalara aykırı. Şafitlerin silah taşımalarına izin yok."

Raşid, "Aynı zamanda sağlık hizmeti almalarına da izin yok," diye araya girip Ali'ye imalı imalı baktı. "Söylesene kardeşim, Maadi Sokağı'ndaki hastane kimin fikriydi? Oranın parasını kim ver-

di ve orada hizmet vereceklerin eğitim görmesi için kim kraliyet kütüphanesinden kitap çaldı?"

Ali'nin yüzü kızardı. "O farklıydı."

Raşid, "Kanun önünde bir farkı yok," diye onu tersledi. "Bunların ikisi de şafitlerin hayatını koruyor ve dolayısıyla da yasaklar."

Ali'nin buna verecek bir karşılığı yoktu. Fatumay hâlâ onu inceliyordu. Kahverengi gözlerinde acıma olması muhtemel bir duygu belirip kayboldu. Sessizce, "Ne kadar da gençsin," diye belirtti. "Yan odada uyuyan çocuklara yaşça hepimizden daha yakınsın diye düşünüyorum." Dilini şaklattı. "Senin için neredeyse üzülüyorum Alizeyd el-Kahtani."

Bu sözler Ali'nin hoşuna gitmemişti. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu. Sinirleri bozulmaya başlamıştı ve sesi titriyordu.

Fatumay gülümsedi. "Tabii ki senin şafitleri kurtarmaya yardım etmeni istiyoruz. En kısa zamanda bize yaptığın para yardımına kaldığın yerden devam etmeye başlamanı."

Ali duyduklarına inanamıyordu. "Şaka yapıyorsun herhalde. Enes'in ona verdiğim parayla erzak ve kitap alması gerekiyordu, tüfek ve hançer değil. Size tek bir sikke daha vereceğimi düşünüyor olamazsın."

Hanno, "Çocuklarımızı köle tacirlerinden koruyamazsak karnımızın tok olmasının hiçbir anlamı yok," diye patladı.

Fatumay, "Hem halkımızı zaten eğitiyoruz Prens Alizeyd," diye ekledi. "Ama ne için? Şafitlerin kalifiye işçi olarak çalışmaları yasak; halkımdan olanların şansları yaver giderse hizmetkâr ya da yatak kölesi olarak iş bulabiliyor. Bunun Divyurdu'ndaki hayatı ne kadar umutsuz hale getirdiğini biliyor musun? Cennet vaadi hariç hayatının düzelmesine dair tek bir umudun yok. Gitmemize izin yok, çalışmamıza izin yok, kadın ve çocuklarımız onlarla akraba olduklarını iddia eden her safkan tarafından yasal olarak çalınabiliyor—"

Ali, "Enes bu nutku bana daha önce attı," diye araya girerken sesi istediğinden daha keskin çıkmıştı. Ama daha önce Enes'in sözlerine inanmıştı ve şeyhinin kendisine yalan söylediği gerçeği hâlâ canını yakıyordu. "Özür dilerim ama ben halkınıza yardım etmek için elimden geleni yaptım." Doğruyu söylüyordu. Tanzim'e bir servet bağışlamıştı ve şimdi dahi babasının şafitlere getirmek istediği acımasız kısıtlamaları sessizce geciktiriyordu. "Başka ne beklediğinizi bilmiyorum."

"Etki." Raşid konuşmuştu. "Şeyh seni sadece paran için almadı. Şafitlerin sarayda haklarını koruyacak birisine ihtiyaçları var. Ve senin de bize ihtiyacın var Alizeyd. Babanın sana verdiği o emirleri beklettiğini biliyorum. Şu hayata geçirmen gereken yeni kanunlar var ya hani, zülfikâr eğitim kılıçlarını çalan Kraliyet Muhafızları arasındaki haini avlayıp bulman gerekiyor ya hani?" Bunu söylerken dudaklarında hafif bir sırıtma belirdi. "Sana yardım etmemize izin ver Alizeyd Birader. Birbirimize yardım edelim."

Ali başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz."

Hanno, "Zamanımızı boşa harcıyoruz," dedi. "Bu velet Cezıri, muhtemelen kendi halkına karşı gelmektense Divyurdu'nun yanıp kül olmasını tercih eder." Gözleri parladı ve parmakları bir kez daha bıçağının kabzasında oyalandı. "Onu öldürelim olsun bitsin." Sesine yakıcı bir öfke sızmıştı. "Gassan da çocuğunu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu öğrensin."

Ali telaşa kapılıp geri çekildi ama Fatumay elini sallayıp Hanno'nun söylediklerini geçiştirdi. "Gassan'a şehirdeki her şafiti katletmesi için bir neden verelim diyorsun yani. Hayır, bunu yapacağımızı sanmıyorum."

Dışarıdaki koridordan bir kez daha küçük çocuğun öksürük sesi geldi. O ses —o hırıltılı, kanlı öksürük; o küçük hüzünlü hıçkırık— içine işleyince Ali irkildi.

Raşid bunu fark etmişti. "Biliyor musun, bunun ilacı var. Divyurdu'nda ona yardımcı olabilecek insanlardan eğitim almış birkaç şafit hekim var ama onların becerilerinden faydalanmak ucuza mal olmuyor. Senin yardımın olmazsa çocuğu tedavi edemeyiz." Ellerini kaldırdı. "Hiçbirini tedavi edemeyiz."

Ali bakışlarını yere eğdi. *Onlara ne kadar verirsen ver alıp silah almak için kullanmalarını engelleyecek hiçbir şey yok.* Enes'e bu yabancılardan daha fazla güvenmişti ve şeyh buna rağmen onu kandırmıştı. Ali bir kez daha ailesine ihanet etmeyi göze alamazdı.

Bir fare koşarak ayaklarının üstünden geçti ve bir yağmur damlası tavandaki bir delikten yanağına düştü. Yan odada derme çatma yer yataklarının üstünde uyuyan çocukların horultularını duyabiliyordu. Kullanmamasına rağmen sarayda kendisine tahsis edilmiş olan devasa yatağı suçluluk içinde düşündü. Büyük ihtimalle böyle on çocuk üstünde uyuyabilirdi.

Çatallanan sesiyle, "Yapamam," dedi. "Size yardım edemem."

Raşid atladı. "Yardım etmek *zorundasın*. Sen bir Kahtani'sin. Atalarının Divyurdu'na gelmelerinin nedeni şafitler, Süleyman'ın mührünün ailende olmasının sebebi onlar. Alizeyd, Kutsal Kitabı biliyorsun, adalet için başkaldırmanı şart koştuğunu biliyorsun. Madem dini bütün bir adam olduğunu iddia ediyorsun o halde—"

Fatumay sessizliğini bozup, "Bu kadarı yeter," dedi. "Tutkulu olduğunu biliyorum Raşid ama henüz ilk yüzyılının ilk çeyreğini dahi tamamlamamış bir çocuğa ailesine ihanet etmezse lanetleneceğini söylemenin kimseye faydası olmayacak." Bezginlikle iç çekip parmaklarını bastonunun üstünde tıkırdattı. "Bunun kararının bu gece verilmesine gerek yok," diye belirtti. "Söylediklerimizin üstüne düşün Prens. Burada gördüğün ve duyduklarının üstüne."

Ali duyduklarına inanmayarak gözlerini kırpıştırdı. Gergin gergin etrafına bakındı. "Gitmeme izin mi vereceksiniz?"

"Gitmene izin veriyorum."

Hanno'nun ağzı açık kalmıştı. "Sen delirdin mi? Koşa koşa babasına gidecek! Şafak sökmeden hepimizi kıstırmış olacaklar."

"Hayır, öyle bir şey yapmayacak," Fatumay gözlerine bakarken yüzünde hesap yapan bir ifade vardı. "Bunun bedelini fazlasıyla iyi biliyor. Babası ailelerimizin, komşularımızın peşine düşerdi... bir sürü masum şafitin. Ve eğer o Enes'in şefkatle bahsettiği çocuksa, onca umudunu bağladığı çocuksa..." Ali'ye yoğun bir bakış attı. "Bu riske girmeyecektir."

Sözcükleri Ali'nin omurgasından aşağıya bir ürperti yayılmasına neden oldu. Kadın doğru söylemişti: Ali bedelin farkındaydı. Eğer Gassan parayı öğrenirse, sonra da eğer başkalarının Tanzim'in esas gelir kaynağının bir Kahtani prensi olduğunu bilebileceğinden şüphe ederse... Divyurdu'nun sokaklarında sel gibi şafit kanı akardı.

Hem sadece şafit kanı da değil. Ali sıkıntı yarattığı için idam edilen ilk prens olmazdı. Ha, özenle idam edileceği kesindi, mümkün olduğunda çabuk ve acısız bir şekilde. Sonuçta babası zalim bir adam değildi. Bir kaza olurdu belki. Annesinin ailesini fazla şüphelendirmeyecek bir şey. Ama bir şekilde gerçekleşirdi. Gassan kral olarak görevini ciddiye alıyordu, Divyurdu'nun huzuru ve güvenliği Ali'nin hayatından önce geliyordu.

Bunlar Ali'nin ödemek istediği bedeller değillerdi.

Konuşmaya çalıştığında ağzı kurumuştu. "Hiçbir şey söylemeyeceğim," diye söz verdi. "Ama Tanzim'le işim bitti."

Fatumay'ın yüzünde en küçük bir endişe emaresi dahi yoktu. "Göreceğiz Alizeyd Birader." Omuz silkti. "*Allahu alam.*"

İnsanların kutsal sözcüklerini Ali'nin cin dilinin başaramayacağı kadar iyi telaffuz ediyordu ve Ali de sesindeki güveni, yaratılanların kendine olan güveninin ahmaklığını ifade etmeyi amaçlayan o deyişi duyunca kendisini az da olsa titremekten alıkoyamadı.

En iyisini Allah bilir.

13

NEHRİ

Sanki havadaki görünmeyen bir kapıdan geçmiş gibiydiler. Bir an önce Nehri'yle Dara karanlık kum tepeleriyle cebelleşiyorlardı ve bir sonraki an kendilerini yepyeni bir dünyada bulmuşlardı, karanlık nehir ve tozlu düzlüklerin yerini sessiz bir dağ ormanındaki küçük bir vadi almıştı. Şafak söküyordu; gül rengi gökyüzü gümüş rengi ağaçların ardında parlıyordu. Sıcak ve nemli havada yoğun bir ağaç özü ve ölü yaprak kokusu vardı.

Dara, Nehri'yi nazikçe yere bıraktı ve Nehri yumuşak bir parça yosunun üstüne indi. Serin, temiz havadan derin bir nefes aldıktan sonra hızla ona döndü.

"Geri dönmemiz lazım," diye talep edip Dara'yı omuzlarından itti. Nehirden eser yoktu ama ağaçların arasından uzaklarda mavi mavi parıldayan bir şey vardı. Bu belki de denizdi ve muazzam görünüyordu. Ellerini havada sallayarak diğer tarafa geçişi aradı. "Nasıl yapabilirim? Ona bir an önce ulaşmamız lazım yoksa—"

Dara, "Büyük ihtimalle çoktan öldü," diye araya girdi. "Perilere dair anlatılan hikâyelere bakılırsa..." Nehri, Dara'nın boğazının tıkandığını duydu. "Cezaları çok hızlı veriliyor."

Hayatımızı kurtardı. Nehri'nin midesi bulanıyordu. Yanaklarından aşağıya süzülen gözyaşlarını öfkeyle sildi. "Onu nasıl orada bırakabildin? Taşıman gereken oydu, ben değil!"

"Ben..." Dara hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak arkasına döndü ve aniden büyük, yosunla kaplı bir kayanın üstüne yığıldı. Başı ellerinin arasına düştü. Etrafındaki otlar kararmaya başladılar ve dalgalar halinde sıcak hava kayanın üstünde yükseldi. "Yapamazdım Nehri. Sadece bizim kanımızdan olanlar eşiği aşabilirler."

"Ona yardım etmeyi deneyebilirdik. Savaşa—"

"Nasıl?" Dara gözlerini kaldırıp ona baktı. Gözleri kederle kararmıştı ama kararlı bir ifadesi vardı. "Maridin nehre ne yaptığını, Hayzur'un nasıl karşılık verdiğini gördün." Dudaklarını haşin bir çizgi haline gelinceye dek bastırdı. "Maridler ve perilerle kıyaslanınca biz böcek sayılırız. Hem Hayzur haklıydı, seni güvenli bir yere götürmem gerekiyordu."

Nehri eğri büğrü bir ağaca yaslanırken kendisini yere yığılacakmış gibi hissediyordu. Sonunda, "İfritlere ne oldu sence?" diye sorabildi.

"Eğer bu dünyada adalet diye bir şey varsa kayalara çarpıp boğulmuştur." Dara yere tükürdü. Aşağılama dolu bir sesle, "O... *kadın*," dedi. "Beni köle eden oydu. Yüzünü senin görmeme sebep olduğun o anıdan hatırlıyorum."

Nehri kollarını kendi bedenine doladı; hâlâ ıslaktı ve şafak havası da serindi. "Öldürdüğüm o ifrit *annemle* çalıştıklarını söyledi Dara." O sözcüğü söylerken sesi tıkanmıştı. "Bahsedip durdukları Menije." Sendeledi; Hayzur'un ölümü, annesinden bahsedilmiş olması, kör olası koca bir *nehrin* onları parça parça etmek için ayaklanması... Hepsi fazla gelmişti.

Dara anında yanına geldi. Onu omuzlarından tutup gözlerine bakmak için eğildi. Kesin bir sesle, "Yalan söylüyorlar Nehri," dedi. "Onlar iblis. Söyledikleri hiçbir şeye güvenemezsin. Tek yaptıkları aldatıp yönlendirmek. İnsanlara da yapıyorlar divlere de. Seni kandırmak için her şeyi söylerler. İradeni kırmak için."

Nehri başını sallamayı başardı ve Dara bir anlığına elini yanağına koydu. Yumuşak bir sesle, "Hadi gel, şehre girelim," dedi. "Ulu Tapınak'a sığınabiliriz. Sonraki adımlarımızı orada düşünürüz."

"Tamam." Dara'nın elini teninde hissedince aklına ifritler saldırdığı sırada ne yapmakta oldukları geldi ve yüzü kızardı. Bakışlarını kaçırıp şehri görebilmek için etrafa bakındı. Ama gümüş gövdeli ağaçlar ve uzaklarda güneş altında ışıldayan suyun parıltısı dışında bir şey göremedi. "Divyurdu *nerede*?"

Dara ağaçların arasından ileriyi işaret etti. Orman önlerinde sarp bir eğimle aşağıya iniyordu. "Dağın dibinde bir göl var. Divyurdu bunun ortasındaki bir adanın üstünde. Aşağıda sahilde bir tekne olması lazım."

"Cinler tekne mi kullanıyorlar?" Bu o kadar beklenmedik ve insani bir şeydi ki Nehri az kalsın kahkaha atacaktı.

Dara kaşını kaldırdı. "Gölü geçmek için daha iyi bir yol geliyor mu aklına?"

Hareket eden bir şey gözüne çarptı. Nehri başını kaldırınca karşısındaki ağaçlardan birinin dalına konmuş gri bir şahin gördü. Kuş da sanki daha rahat bir konum alıyormuş gibi kıpırdanırken ona baktı.

Nehri, Dara'ya döndü. "Galiba gelmiyor. Düş önüme."

Güneş yükselip ormanı hoş, soluk pembe bir ışıkla doldururken Nehri Dara'nın peşi sıra ağaçların arasından ilerledi. Çıplak ayaklarıyla attığı her adımda zemin çıtırdıyordu ve diken gibi koyu yeşil yaprakları olan bir çalının yanından geçerken somon rengi bir grup goncayı okşadı. Dokunuşuyla ısınıp hafif hafif açmaya başladılar.

Göz ucuyla Dara'ya bakıp ormanı izlemesini takip etti. Hayzur'un ölümüne rağmen gözlerinde yeni bir ışık vardı. *Evine döndü*, diyerek ne olduğunu anladı. Ve parlayan sadece onun gözleri değildi; Dara alçak bir dalı yoldan çekmek için uzandığında Nehri bir anlığına yüzüğünü gördü; zümrüt gibi parlamaya başlamıştı. Nehri surat astı ama Dara'ya yaklaştığı sırada parıltı kayboldu.

Orman sonunda düzleşmeye başlamıştı, ağaçlar seyrelerek çakıllı bir sahile dönüşüyordu. Muazzam göl güney tarafında yeşil meşe ormanlarıyla kaplı dağlar ve uzaklardaki kuzey tarafında da sarp kayalıklarla çevrilmişti. Mavi yeşil su tamamen hareketsizdi, dümdüz bir cama benziyordu. Nehri adayı göremedi, hatta devasa bir şehir şöyle dursun orada küçücük bir köy olduğuna dair bile bir şey göremedi.

Ama durdukları yerden çok uzak olmayan bir noktada kıyıya çekilmiş duran büyük bir tekne vardı, Nil'de kullanılan felukalara benziyordu. Güneş teknenin gövdesine boyanmış siyah ve altın rengi baş döndürücü desenlerin üstünde parlıyordu ve göle doğru uzanan üçgen, siyah yelken rüzgârda boş yere dalgalanıyordu. Keskin bir kavisi olan pruvada bir adam kollarını kavuşturup dur-

muş. İnce bir piponun ucunu kemiriyordu. Desenli bir peştamal ve sade bir tunikten oluşan kıyafeti Nehri'ye Kahire'de gördüğü Yemenli tüccarları hatırlattı. Teni Nehri'ninki kadar koyuydu ve kırpılmış sakalı yumruk uzunluğundaydı. Başına püsküllü gri bir sarık dolamıştı.

Sahilde teknenin aşağısında iki adam daha duruyordu, ikisi de koyu camgöbeği bol kaftanlar giymiş ve aynı renkte bandanalar takmıştı. Nehri izlerken biri teknedeki adama öfkeli hareketler yaptı ve duyamadığı bir şeyler bağırıp adamın arkasındaki bir yerleri işaret etti. Ormanın diğer tarafındaki ağaçların arasından çıkan birkaç adam peşlerinde birbirine bağlanmış beyaz levhalar taşıyan develerle sahile doğru ilerlediler.

Nehri kaftanlarının parıldayıp tütmesini ve siyah tenlerinin ışıltısını fark edip heyecanlı bir fısıltıyla, "Bunlar div mi?" diye sordu.

Dara onun kadar heyecanlı durmuyordu. "Büyük ihtimalle tercih ettikleri terim bu değil."

Nehri, Dara'nın düşmanca tavrını umursamadı. "O halde cinler?" Dara başıyla onaylayınca adamları izlemeye döndü. Dara'yla geçirdiği bunca aydan sonra bile gözlerinin önündeki manzara hâlâ inanılmaz geliyordu. Bunlar cindi, hem de neredeyse bir düzine. Efsanelere ve kamp ateşinin başında anlatılan hikâyelere konu olmuş varlıklar karşısında kanlı canlı durmuş kocakarılar gibi pazarlık ediyorlardı.

Dara, "Kaftan giymiş olanlar Ayanli," dedi. Dara teknenin başındaki adama gözlerini kısıp bakarak, "Yüklerine bakılacak olursa büyük ihtimalle tuz tacirleri. Diğer adam Ceziri," dedi. Tepeden bakar bir tavırla, "Pek resmi bir hali olmadığı bariz ama tahminen kralın ajanlarından biri," dedi. Dönüp Nehri'ye baktı. "Onlara yaklaşırken –artık peçenden geriye ne kadarı kaldıysa– yüzünün üstüne çek."

"Neden?"

Lafı dolandırmadan, "Çünkü hiçbir Div yanında bir şafitle seyahat etmez," dedi. "En azından benim zamanımda etmezdi. Dikkatleri üstümüze çekmek istemiyorum." Sol paçasından bir parça çamur alıp dövmesini gizlemek için özenle yanağına sürdü. "Kaftanımı geri versene, kollarımdaki dövmeleri kapatmam lazım."

Nehri kaftanı çıkarıp ona verdi. "Tanınmaktan mı endişe ediyorsun?"

"Enlnde sonunda. Ama görünüşe bakılırsa seçeneklerim Divyurdu'nda tutuklanmak ya da Cizan'a dönüp ne olduğunu bilmediğim bir suç yüzünden peri ya da maridler tarafından öldürülmekten ibaret." Sarığının ucunu çenesine sımsıkı sardı. "Ben şansımı cinlerle deneyeceğim."

Nehri eşarbını yüzünün önüne çekti. Tekneye geldiklerinde adamlar hâlâ tartışıyordu. Sanki Nehri'nin pazarlarda duyduğu her dilin uyumsuz bir karışımından oluşan, kulak tırmalayıcı bir dilleri vardı.

Ayanli tüccarlardan biri, "Kral bunu duyacak, emin ol duyacak!" diye beyan etti. Elindeki papirüsü öfkeyle teknecinin ayaklarına doğru salladı. "Sarayla taşımacılık için sabit bir sözleşmemiz var!"

Nehri, adamları huşu içinde izliyordu. Ayanliler ondan en az iki baş uzundu ve parlak camgöbeği kaftanları rüzgârda kuş gibi uçuşuyordu. Gözleri altın rengiydi ama ifritlerin haşin sarı gözlerine hiç benzemiyordu. Nehri o kadar kendini kaptırmıştı ki tenlerinin altındaki kıpır hayatı ve enerjiyi hissetmek için onlara dokunmasına gerek yoktu. Soluk alıp vermelerini duyabiliyor, devasa akciğerlerinin körük gibi şişip sönmelerini hissedebiliyordu. Kalplerinin atışı düğün davulları gibiydi.

Cezîri tekneci çok daha az etkileyiciydi, gerçi bunun nedeni kaykılıp oturmuş olması ve lekeli tuniği olabilirdi. Piposunu parmaklarının ucunda sallandırırken uzun uzun nefes verip duman ve turuncu kıvılcımlar üfledi.

Tüccarların sözleşmesini işaret edip ağzının içinden, "Güzel bir kâğıt parçası," dedi. "Ücretimi ödemezseniz belki sal niyetine kullanabilirsiniz."

Nehri adamın akıl yürütmesini takdir etse de Dara pek hoşlanmışa benzemiyordu. Ayağa kalkınca diğerleri nihayet onu fark ettiler. "Peki bu ücret nedir?"

Tekneci ona şaşkınlık içinde baktı. "Aptal mısın nesin? Div hacılarının para ödemediğinden haberin yok mu?" Çarpık bir sırıtmayla Ayanlilere baktı. "Ancak timsahlar..."

Diğer cin bir anda elini kaldırınca kıvılcımlar parmaklarını etrafına dolanarak yükseldi. "Bize hakaret etmeye cüret edersen, seni seyrek kanlı, dalgalardan kafası bulanmış..."

Dara, Nehri'yi nazikçe teknenin diğer tarafına götürdü. Dar, boyalı rampaya doğru ilerlerken, "Bu bir süre devam edebilir," dedi.

"Kulağa sanki birbirlerini öldüreceklermiş gibi geliyor." Ayanlı tüccarlardan biri teknenin gövdesine uzun ahşap asasını vurmaya başlayınca arkasına baktı. Ceziri kaptan kıkırdadı.

"Eninde sonunda ücrette anlaşacaklar. İster inan ister inanma, kabileleri aslında müttefik. Tabii *Divler* hüküm sürdüğü sırada kimseden ücret alınmıyordu."

Nehri, Dara'nın sesindeki kendini beğenmişliği fark edince iç çekti. İçinden bir ses, Türklerle Frenkler arasındaki savaşın çeşitli cin kabileleri arasındaki didişmelerin yanında dostane bir sohbet gibi kalacağını söylüyordu.

Ama tartışmaları ne kadar sert olursa olsun kaptanla tüccarlar sonunda ücrette anlaştılar ve Nehri ne olduğunu anlayamadan develer geminin içine güdüldüler. Tekne her adımda titreyip sallanırken birbirine halatlarla dikilmiş kalasları sızlanıp isyan ediyordu. Nehri tüccarların teknenin karşı ucuna yerleşip geniş kaftanlarının altındaki uzun bacaklarını zarifçe üst üste attı.

Kaptan tekneye atlayıp rampayı çarparak çekti. Nehri heyecandan karnında kelebeklerin uçuştuğunu hissetti. Kaptanın kuşağından kısa bir çubuk çıkarmasını izledi. Adamın elinde tuttuğu çubuk çevirdikçe uzadı.

Nehri surat asıp teknenin kenarından aşağıya baktı. Hâlâ sahildeydiler. "Suda olmamız gerekmiyor mu?"

Dara başını iki yana salladı. "Yok, hayır. Yolcular tekneye sadece karadan biniyorlar. Başka türlüsü çok riskli."

"Riskli mi?"

"Elbette, maridler bu gölü yüzlerce yıl önce lanetlediler. Ayak parmağını dahi içine sokacak olursan seni tutup paramparça eder ve cesedinden kalanları da hayatın boyunca aklından geçirdiğin her yere dağıtır."

Nehri'nin ağzı dehşet içinde açıldı. "*Ne?*" diye soluk aldı. "Ve biz de bunun üstünden mi geçeceğiz yani? Bu külüstür tekne bozun—"

Kaptan, "Allah'tan başka ilah yoktur!" diye bağırıp artık neredeyse tekne kadar uzun bir sırığa dönüşmüş olan çubuğu kumlu sahile çarptı.

Tekne o kadar hızlı itildi ki kısa süreliğine havaya kalktı. İki yanından suların fışkırmasına neden olan bir darbeyle suya çarptı. Nehri çığlık atıp yüzünü kapattı ama kaptan çabucak onunla yükselen suların arasına girdi. Dilini şaklatıp dalgayı bir köpek kovalarmış gibi sırığıyla korkuttu. Sular düzleşti.

Utanmış gibi görünen Dara, "Sakin ol," dedi. "Göl uslu durması gerektiğini biliyor. Hepimiz güvendeyiz."

Nehri ona öfkeyle bakarak hınçla, "Biliyor ha... Baksana senden bir iyilik isteyeceğim," dedi. "Bir daha maridlerin lanetlediği insanları *parçalayan* bir gölü aşmak gibi bir şey yapmadan önce durup ne yapacağımızı bana tane tane anlatsana. Allah aşkına..."

Başka kimse rahatsız olmamış gibiydi. Ayanliler kendi aralarında konuşuyor, bir kutu dolusu portakalı paylaşıyordu. Kaptan teknenin gövdesinin kenarında az sonra düşecekmiş gibi durmuş yelkeni düzeltmekle uğraşıyordu. Nehri izlerken piposunu tuniğinin içine tıkıp şarkı söylemeye başladı.

Şarkının sözleri içine işledi, tuhaf şekilde tanıdık olsa da anlaşılmazdı. Bu öylesine acayip bir histi ki neler olduğunu anlaması bir anını aldı. "Dara?" Nehri pırıldayan sulara dalmış duran adamın dikkatini çekmek için kolunun yenini çekiştirdi. "Dara onu anlayamıyorum." Bu daha önce hiç başına gelmemişti.

Dara başını kaldırıp şarkı söyleyen cine baktı. "Yok, anlayamazsın. Ceziriyye şarkı söylüyor. Onların dili anlaşılamaz, hatta kabilelerinden olmayanlar tarafından öğrenilemez bile." Dudaklarının uçları kıvrıldı. "Böylesine ikiyüzlü bir halka yakışan bir beceri."

"Yine başlama."

"Başlamıyorum. Yüzüne söylemedim."

Nehri iç çekti. Başıyla kaptanı ve tacirleri işaret edip, "O halde birbirleriyle konuştukları dil neydi?" diye sordu.

Dara gözlerini yuvarladı. "Cinistani. Bütün dillerindeki en rahatsız edici seslerin bir araya gelmesinden oluşan çirkin ve kaba bir tacir dili."

Pekâlâ, Dara'nın görüşlerini daha fazla dinlemeyecekti. Nehri arkasına dönüp yüzünü parlak güneşe doğru kaldırdı. Güneş tenini ısıtmıştı ve teknenin sallanmasının ritmi uykusunu getirirken gözlerini açık tutmak için mücadele etti. Tembel tembel gri bir şahinin üstlerinde bir daire çizip belki de bir parça portakal kapmak umuduyla pike yapıp ardından uzaklara doğru uçmasını izledi.

Aylak aylak, "Hâlâ şehre benzeyen bir şey görmüyorum," dedi.

Dara yeşil dağlara bakarak, "Az sonra göreceksin," diye karşılık verdi. "Aşmamız gereken son bir illüzyon var."

O konuşurken Nehri'nin kulakları tiz bir sesle çınladı. Çığlık atamadan bütün bedeni sanki bir kılıfa sokulmuş da sıkıştırılıyormuş gibi kasıldı. Teni yandı ve ciğerleri dumanla doldu. Çınlama yükselirken görüşü bulanıklaştı...

Ve hemen sonra da çınlama başladığı gibi anîden bitmişti. Nehri karın üstü güverteye uzanmış soluk almaya çalışıyordu. Dara üstüne eğilmiş endişeli bir yüzle ona bakıyordu. "Ne oldu? İyi misin?"

Nehri zorlukla doğruldu ve başını ovalayıp şalını alıp yüzünü kaplayan teri sildi. "Ben... İyiyim," diye mırıldandı.

Ayanli tacirlerden biri de ayağa kalktı ve Nehri'nin açılmış yüzünü görünce altın gözlerini çevirdi. "Hanımın iyi mi kardeş? Yanımızda yiyecek ve su var..."

Dara, "Onun nasıl olduğu sizi ilgilendirmez," diye patladı.

Tacir tokat yemiş gibi irkilip hızla arkadaşının yanına oturdu.

Nehri onun kabalığından şok olmuştu. "Senin ne derdin var? Adam sadece yardım etmek istiyordu." Sesini yükseltirken bir yandan da Ayanlilerin utandığını anlamasını umuyordu. Dara'nın kalkmasına yardım etmek için uzattığı elini itti ve ardından önlerinde duvarlarla çevrili devasa bir şehir heyula gibi dikilince neredeyse bir kez daha devrildi. Şehir o kadar büyüktü ki göğün büyük kısmını kapatıyor ve üstünde olduğu kayalık adayı tamamen kaplıyordu.

Şehrin sadece duvarları bile piramitleri gölgede bırakacak boydaydı ve Nehri'nin uzakta görebildiği yegâne binalar da onların tepesinden çıkacak kadar yüksek olanlardı: baş döndürücü çeşitlilikte incecik minareler, eğimli yeşil çatıları olan yumurta biçimli tapınaklar ve girift desenler oluşturacak şekilde işlenmiş, danteli andıran beyaz taşlarla kaplı güdük tuğla binalar. Duvarın kendisi parlak güneş altında göz kamaştırarak ışıldıyor, ışık altın renkli yüzeyden sanki...

"Pirinç," diye fısıldadı. Muazzam duvar tamamen pirinçten yapılıp kusursuz hale gelene dek cilalanmıştı.

Nehri hiç konuşmadan teknenin kenarına yürüdü. Dara da peşinden geldi. "Evet," dedi. "Şehri inşa ederken kullanılan pirinç efsunları daha iyi tutuyor."

Nehri'nin gözleri duvarın üstünde gezindi. Hem Frenk hem de Osmanlı donanmalarını alabilecekmiş kadar büyük gözüken taş iskele ve rıhtımlar vardı. Devasa sütunların havada tuttuğu büyük, kusursuz şekilde kesilmiş taş bir çatı alanın büyük kısmını kapatıyordu.

Tekne şehre yaklaşırken Nehri duvarın pirinç yüzeyine büyük bir beceriyle oyulmuş figürler gördü; tanımlayamadığı kadim bir tarzda giyinmiş, kıvırcık saçları düz şapkalarla örtülmüş düzinelerce erkek ve kadın vardı. Kimileri ayağa kalkıp elleriyle bir yeri işaret ediyor, açılmamış rulolar ve ağırlıklı teraziler tutuyordu. Diğerleriyse sadece peçeli yüzlerinde sükûnet dolu bir ifadeyle avuçlarını açıp oturmuştu.

Nehri, "Allahım," diye fısıldadı. Yaklaştıkça gözleri kocaman açıldı; aynı figürlerin pirinç heykelleri teknenin üstünde yükseliyordu.

Şehre bakan Dara'nın yüzü Nehri'nin daha önce hiç görmediği bir gülümsemeyle aydınlandı. Yanakları heyecanla kızarmıştı ve bakışlarını aşağıya çevirip Nehri'ye baktığında gözleri o kadar parlıyordu ki Nehri bakışlarına karşılık vermekte zorlanıyordu.

Heykelleri işaret edip, "Bunlar senin ataların Banu Nahide," dedi. Ellerini birbirine bastırıp eğildi. "Divyurdu'na hoş geldin."

14

ALİ

Ali elindeki kâğıt destesini hiddetle masanın üstüne çarpıp az kalsın çay fincanını deviriyordu. "Bu raporlar yalan Ebu Zebale. Sen şehrin hıfzıssıhha müfettişisin. Bana Div Mahallesi pırıl pırılken Sahrayni Mahallesi'nde bir adamın üstüne devrilen çöp yığınının altında ezilip ölmesinin nasıl mümkün olduğunu açıkla."

Önünde duran Ceziri memurun yüzünde yaltaklanan bir gülümseme belirdi. "Kuzen..."

"Senin kuzenin filan değilim ben." Bu teknik olarak doğru değildi ama Ebu Zebale'nin bulunduğu konuma gelmesini sağlayan şey, kral olan büyük-büyük-büyükbabalarından birini paylaşıyor olmalarıydı ve Ali bu durumun adamın kıvırtarak yırtmasını sağlamamasında kararlıydı.

Ebu Zabel zarif bir şekilde, "*Prensim,*" diyerek kendini düzeltti. "Olayı inceliyorum. Ölen kişi küçük bir oğlanmış, sonuçta çöplükte oynamaması gerekiyordu. Hakikaten, bence annesiyle babası—"

"Aptal herif, adam iki yüz seksen bir yaşındaymış."

"Ah." Ebu Zebale gözlerini kırpıştırdı. "Öyle miymiş?" Yutkundu ve Ali bir sonraki yalanını hesaplamasını izledi. "Her hâlükârda... temizlik hizmetlerini her kabileye eşit paylaştırmak eski moda bir fikir."

"Anlayamadım?"

Ebu Zebale avuçlarını birbirine bastırdı. "Divler temizliğe büyük önem veriyor. Bütün şu ateş kültleri saflık üstüne kurulu, değil mi? Peki ama Sahrayniler?" Diğer cin hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı. "Hadi ama. Herkes o Batılı barbarların kendi pislikleri içinde mutlu mesut yüzeceklerini bilir. Eğer temizlik Divler için bir bedel ödemeyi kabul edecek kadar önemliyse... ben kim oluyorum da bunu onlardan esirgiyorum?"

Ali, Ebu Zebale'nin sözlerinin ardındaki anlamı çözerken gözlerini kıstı. "Az önce rüşvet aldığını itiraf mı ettin sen?"

Diğer adamın utanmış gibi görünecek kadar dahi terbiyesi yoktu. "Ben rüşvet demez..."

"Yeter." Ali raporları ona doğru geri itti. "Bu işi düzelteceksin. Çöp toplama ve sokak temizlik hizmetleri mahalleler arasında eşit olarak paylaştırılacak. Eğer bu iş hafta sonuna kadar hallolmazsa seni kovup Üm Cezira'ya gönderirim."

Ebu Zebale karşı çıkmaya çalıştı ama Ali elini o kadar hızlı kaldırdı ki karşısındaki adam irkildi. "Çık dışarı. Ve bir kez daha böyle yoz şeylerden bahsettiğini duyacak olursam üçüncü bir kez olmasın diye dilini kestirtirim."

Ali bunu söylerken ciddi değildi, sadece bitkindi ve canı sıkılmıştı. Ama Ebu Zebale'nin patronluk taslayan yılışık gülümsemesi anında kayboldu ve rengi attı. Başıyla onaylayıp çabucak çıktı ve basamakları koşarak inerken sandaletleri takırdadı.

Epey beceriksizlik ettim. Ali iç çekip ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü. Ama Ebu Zebale gibi adamlara sabrı yoktu. Geçen gece tükenmişti.

Uzaktaki gölün sakin sularında bir tekne ilerliyor, parlak günışığı siyah ve altın rengi gövdesinden yansıyordu. Göle açılmak için güzel bir gündü. Teknedekiler her kimseler kendilerini şanslı saymaları lazım, diye düşündü. Kendisi en son karşıya geçtiğinde öyle bir yağmur yağıyordu ki teknenin batacağından korkmuştu.

Ali esnedi, bir kez daha üstüne bir ağırlık çökmeye başlamıştı. Yetimhanedeki o feci karşılaşmanın ardından geçen gece lüks odasını görmeye –ya da Tanzim'in ihanet etmesini istediği ailesine rastlamaya– tahammül edemediği için saraya dönmemişti. Ama çalışma odasında da çok uyuyamamıştı. Aslında Enes'in peşinden Div Mahallesi'ne gittiğinden beri çok uyuyamamıştı.

Düz yüzeyi aniden son derece çekici gelen masasına döndü. Ali başını kollarının üstüne dayayıp gözlerini kapattı. *Belki sadece birkaç dakikalığına...*

Aniden çalan kapı Ali'yi sarsıp uykudan uyandırdı ve o da yerinde zıplayarak evraklarını dağıtıp çay fincanını devirdi. Başvezir kapıyı çarparak içeri dalınca Ali rahatsızlığını saklama zahmetine girmedi.

Ali lekelenmiş raporlarının üstündeki ıslak çay yapraklarını silerken Kave kapıyı kapattı. "Bakıyorum da işiniz başınızdan aşkın ha prensim?"

Ali öfkeyle ona baktı. "Ne istiyorsun Kave?"

"Babanla konuşmam lazım. Son derece acil bir durum söz konusu."

Ali eliyle ofisi işaret etti. "İç Kale'de olduğunun farkındasın, değil mi? Senin yaşında böyle şeylerin kafa karıştırıcı olabileceklerini anlıyorum... birbirlerine hiç benzemeyen, şehrin karşı uçlarındaki bütün bu binaların..."

Kave teklifsizce Ali'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Beni görmeyi reddediyor. Hizmetkârları meşgul olduğunu söylüyorlar."

Ali şaşkınlığını gizledi. Kave son derece rahatsız edici bir adamdı ama konumu gereği krala kolayca erişebiliyor olması gerekiyordu, özellikle de acil bir durum söz konusuysa. Umutla, "Belki de artık gözden düşmüşsündür," dedi.

Kave üstüne basa basa Ali'nin tepkisini görmezden gelip, "O halde söylentilerden endişelenmediğinizi çıkarıyorum, doğru mu?" dedi. "Pazarda, cin bir adamla kaçabilmek için sizin dine döndüğü söylenen bir Div kızıyla ilgili dedikodular var, haberin yok mu? İnsanlar ailesinin kızı kaçırdığını ve şu anda mahallemizde sakladığını söylüyorlar."

Ah. Ali, Kave'nin kaygısını yeniden gözden geçirdi. Onların dünyasında tansiyonu din değiştirme ve gruplararası evlilik kadar yükselten başka bir şey yoktu. Ve ne yazık ki vezirin az önce tarif ettiği gibi bir durum bir ayaklanma çıkarmaya uygundu. Divyurdu'nun kanunları dönmelere mutlak koruma sağlıyordu; Div aileleri hiçbir koşulda onları ne rahatsız edebilir ne de alıkoyabilirdi. Ali bunda bir sorun görmüyordu: Ne de olsa cinlerin inancı doğru inançtı. Ancak Divler konu akrabalarına geldiğinde aşırı korumacı olabiliyorlardı ve bu gibi durumlar nadiren iyi sonlanıyordu.

"Halkının arasına dönüp kızı bulsan daha iyi olmaz mı? Muhakkak gerekli kaynaklara sahipsindir. İşler çığırından çıkmadan onu kocasına geri götür."

Kave alaycı bir tonla, "Div kızlarını öfkeli cin topluluklarına teslim etmekten çok hoşlansam da," diye başladı, "öyle bir kız yokmuş gibi görünüyor. Her iki tarafta da ne adını bilen var ne de onu bulmamızı sağlayacak bilgisi olan biri. Kimileri kocasının bir Sahrayni tacir olduğunu söylüyor, başkaları Ceziri bir metal işçisi olduğunu ve diğerleri de şafit bir dilenci olduğunu." Surat astı. "Eğer gerçek olsaydı haberim olurdu."

Ali gözlerini kıstı. "Peki o halde sorun nedir?"

"Bunun bir söylenti olması. Teslim edilecek bir kız yok. Ama bu cevap cinleri daha da kızdırmaktan başka işe yaramayacak. Korkarım esas dertleri mahallemizi yağmalamak için bahane bulmak."

"Peki Başvezir, bu dediklerin tam olarak kimler? Kim Div Mahallesi'ne saldıracak kadar aptal olabilir?"

Kave çenesini kaldırdı. "Belki de Enes Ba't'a kabilemden iki kişiyi öldürürken yardım edenler, hatırladığım kadarıyla kendilerini bulup cezalandırma görevinin *size* verildiği adamlar."

Ali'nin irkilmemek için bütün kontrolünü kullanması gerekti. Boğazını temizledi. "Halihazırda Kraliyet Muhafızları'ndan saklanan birkaç kaçağın bütün dikkatleri üstlerine çekmekle ilgileneceklerini sanmıyorum."

Kave bakışlarını bir an daha üstünde tuttu. "Belki de." İç çekti. "Prens Alizeyd, ben sadece size duyduklarımı anlatıyorum. Anlaşamazlıklarımızın olduğunun farkındayım ama sizden bunları bir anlığına kenara bırakmanızı istiyorum." Dudaklarını büzdü. "Bu meselede beni hakikaten endişelendiren bir şey var."

Kave'nin sesindeki samimiyet Ali'yi sarsmıştı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sokağa çıkma yasağı ilan edip kabile kapımızdaki bekçi sayısını iki katına çıkarmanızı."

Ali'in gözleri kocaman açıldı. "Bunu kralın izni olmadan yapamayacağımı biliyorsun. Paniğe yol açar."

Kave, "Yani, *bir şey* yapmak zorundasın," diye ısrar etti. "Sen Serasker'sin. Şehrin güvenliği senin sorumluluğunda."

Ali masasından kalktı. Kave büyük ihtimalle saçmalıyordu ama bu söylentide *küçücük* bir gerçeklik payı olma ihtimali dahi varsa bir ayaklanma çıkmasını engellemek için elinden geleni yapmak istiyordu. Ve bu da babasına ulaşması anlamına geliyordu.

"Hadi gidelim," deyip Kave'ye gelmesini işaret etti. "Ben onun oğluyum, beni görecektir."

"PRENSİM KRAL SİZİ ŞU ANDA KABUL EDEMEZ."

Muhafız onu kibarca reddederken Ali'nin yanakları ısındı. Kave kahkahasını saklamak için yetersiz bir çabayla eline öksürdü. Utanmış ve canı sıkılan Ali ahşap kapıya bakakaldı. Babası Başvezir'i görmeyi reddetmişti ve şimdi de Serasker'i göremeyecek kadar meşguldü, öyle mi?

"Bu çok gülünç." Ali muhafıza omuz atıp geçti ve ne gibi bir kaçamağı yarıda kestiğini umursamaksızın kapıyı itip açtı.

Ama karşısına çıkan sahne beklediğinin aksine cilveli cariyelerden değil, babasının masasının başına toplanmış epey küçük bir grup erkekten oluşuyordu: Muntazir, Ebu Nuvas ve hatta daha da tuhafı, tanımadığı, şafit görünümlü, eski püskü kahverengi bir kaftan giyip ter lekeli beyaz bir sarık takan bir adam.

Kral başını kaldırıp ona bakarken şaşırdığı belli oluyordu. "Alizeyd... erken geldin."

Neye erken geldim? Ali gözlerini kırpıştırıp kendini toparlamaya çalıştı. "Ben... ee, özür dilerim, sizin böyle..." Cümlesini yarım bıraktı. Komplo mu kuruyorlardı? Kapıyı çarparak içeri girdiğinde adamların ne kadar hızlı ayağa fırladıklarını ve kardeşinin yüzündeki belli belirsiz suçluluk ifadesini düşününce ilk izlenimi kesinlikle bir komployla uğraştıkları yönündeydi. Şafit adam gözlerini aşağıya indirip görülmek istemiyormuş gibi Ebu Nuvas'ın arkasına geçti.

Kave arkasından geldi. "Bizi affedin haşmetmeapları ama acil bir mevzu var—"

Ali'nin babası, "Evet, mesajını aldım," diyerek sözünü kesti, "o konuyla ilgileniyorum."

"Ah." Kave kralın yakıcı bakışlarının altında kıvrandı. "Korkum, eğer—"

"O konuyla ilgilendiğimi söyledim. Çekilebilirsin."

Ali hızla odadan çıkan Başvezir'e az kalsın acıyacaktı. Gassan, küçük oğlunu görmezden gelerek başını Ebu Nuvas'a doğru salladı. "O halde anlaştık mı?"

Ebu Nuvas vakur bir sesle, "Evet efendim," dedi.

Kral dikkatini şafit adama çevirdi. "Ve sen de yakalanacak olursan..."

Adam sadece başını öne eğdi ve babası da başıyla onayladı. "İyi, ikiniz de gidebilirsiniz." Ali'ye bakınca yüzü sertleşti. Cezîriyyeye geçip, "Buraya gel," diye buyurdu. "Otur."

Ali içeriye Serasker olarak girmişti ama artık kendisini azarlanmaya hazırlanan bir çocuk gibi hissediyordu. Babasının karşısındaki sade sandalyeye oturdu. İlk defa o anda kralın törensel siyah kaftanını giyip mücevher rengi sarığını taktığını fark etti. Bu tuhaftı çünkü divan öğleden sonraya dek toplanmayacaktı ve babası da kamusal bir işle ilgilenmesi gerekmediği müddetçe böyle giyinmezdi. Mücevherlerle bezenmiş elinde dumanı tüten bir fincan kahve tutuyordu ve masasının üstündeki rulo yığını normale kıyasla daha dağınık duruyordu. Üstünde çalıştığı iş her ne idiyse uzun zamandır onunla uğraştığı belliydi.

Muntazir masanın yanına gelip başıyla fincanı işaret etti. "Kafasına atmadan önce şunu elinden alayım mı?"

Ali kapılmak üzere olduğu paniği bastırmak için dudağını ısırdı ve babasının sert bakışları altında kıpırdandı. "Ne yaptım?"

Gassan, "Fazla bir şey yapmamış gibi duruyorsun," dedi. Parmaklarını masasına dağılmış kâğıtların üstünde tıngırdattı. "Ebu Nuvas'ın Serasker olarak... *memuriyetin* hakkında yazdığı raporları gözden geçiriyordum."

Ali geri çekildi. "Hakkımda rapor mu veriliyor?" Ebu Nuvas'ın kendisini izlediğini tahmin etmişti ama masanın üstünde Divyurdu'nun ayrıntılı bir tarihçesinin yazılabileceği kadar çok kâğıt vardı. "Ondan beni gözetlemesini istediğinizi bilmiyordum."

Gassan, "Tabii ki ondan seni gözetlemesini istedim," diyerek burnundan soludu. "Hakikaten de şehrin güvenliğinin kontrolünü yaşı küçük ve üstüne bir de hatalı kararlar verme geçmişi olan oğluma bırakacağımı mı sandın?"

"Raporlarının övgü dolu olmadıklarını düşünüyorum, doğru mu?"

Muntazir irkildi ve babasının yüzü karardı. "Alizeyd, umarım seni Sahra çölünde Allah'ın unuttuğu harap bir garnizona gönderdiğimde de mizah anlayışın böyle kalır." Öfkeyle kâğıtlara vurdu. "Tanzim'den kalanları yakalayıp şafitlere bir ders vermen gerekiyordu. Ama hapishanen neredeyse bomboş ve tutuklamaların arttığına dair bir kanıt görmüyorum. Şafitlere dair yeni düzenlemelere ne oldu? Yarısının sokağa düşmüş olması gerekmiyor muydu?"

Demek Raşid geçen gece Ali'nin yeni kanunları hayata geçirmediğini Gassan'ın kısa süre içinde anlayacağını söylerken haklıydı. Ali söyleyecek bir şey bulmak için mücadele etti. "Hapishanemizin boş olması iyi bir şey değil mi? Enes'in idamından beri kitle halinde girişilen bir şiddet olayı yaşanmadı, suç oranında da bir artış olmadı... insanları yapmadıkları şeyler yüzünden tutuklayamam."

"O zaman onları cesaretlendirmeliydin. Sana onların işinin bitmesini istediğimi söyledim. Sen Serasker'sin. Emirlerimi yerine getirmenin yolunu bulmak senin işin."

"Uyduruk suçlamalarla mı?"

Gassan hiddetle, "Evet," dedi. "Eğer gereken buysa. Hem ayrıca Ebu Nuvas son birkaç hafta içinde birkaç safkan ailenin evlatlıklarının kaçırıldığını söyledi. Bunun peşine düşemez miydin?"

Evlatlıklar mı? Onlara böyle mi diyorlar? Ali duyduklarına inanamıyormuş gibi babasına baktı. "Bu şikâyetlerde bulunanların köle taciri olduklarını biliyorsunuz, değil mi? Çocukları en yüksek fiyatı verene satmak için anne babalarından kaçırıyorlar!" Ali sandalyesinden kalkmaya başladı.

Babası, "Otur yerine!" diye patladı. "Ve bana şu şafit propagandasını okuma. Bir sürü şafit çocuklarını isteyerek veriyor. Hem senin şu güya köle taciri dediklerinin evrakları düzgün olduğu müddetçe senin için de benim için de onlar yasalara uyuyorlar demektir."

"Ama abba—"

Babası yumruğunu masaya o kadar sert vurdu ki papirüs ruloları yerlerinden sıçradılar. Bir mürekkep hokkası düşüp yere çarptı.

"Yeter. Ebu Nuvas'a güvenliği artıracaksa bu gibi alışverişlerin pazarda yapılabileceğini söyledim bile." Ali ağzını açınca babası elini kaldırdı. "Sakın," diye uyardı. "Eğer bu konu üstüne tek kelime dahi edersen andım olsun seni görevlerinden azledip ilk

yüzyılın boyunca Üm Cezire'ye gönderirim." Başını iki yana salladı. "Alizeyd, sana sadakatini kanıtlamak için bir fırsat tanımaya istekliydim ama—"

Muntazir aralarına girip ilk defa konuştu. Gizemli bir şekilde, "Durum henüz o noktada değil abba," dedi. "Bekleyip olayların nasıl gelişeceğini görelim. Buna karar vermiştik, değil mi?" Ali'nin sorgulayan bakışlarını görmezden geldi. "Ama belki Vacid dönünce Ali'nin Üm Cezire'ye gitmesi *gerekir*. Daha henüz ilk çeyrek yüzyılını bile tamamlamadı. Ona memlekette bir garnizon tahsis et ve kendi halkımız arasında, daha az zarar verebileceği yerde birkaç on yıl boyunca pişmesine izin ver."

"Buna gerek yok." Ali'nin yüzü ısınmıştı ama babası daha şimdiden ağabeyiyle aynı fikirde olduğunu göstermek için başını sallıyordu.

"Evet, düşünmeye değer bir fikir. Ama işler Vacid'in dönmesine dek böyle devam edemez. Bugünden sonra şafitlerin tepesine binmek için gereken bahaneye sahip olacaksın.

"Ne?" Ali doğruldu. "Neden?"

Pencerenin dışından gelen kulak tırmalayan bir kuş çığlığı araya girdi ve ardından gri bir şahin taş pencere çerçevesinden geçip yere yuvarlanarak kusursuz şekilde ütülenmiş bir üniforma giymiş bir Ceziri askerine dönüştü. Dumanı tüten tüyleri eriyip tenine karışırken eğilip selam verdi. Ali, adamın şehirde ve çevresindeki topraklarda düzenli olarak devriye gezen şekil değiştiren izcilerden biri olduğunu anladı.

İzci, "Haşmetmeap," diye başladı. "Araya girdiğim için bağışlayın ancak acil olduğunu düşündüğüm haberlerim var."

İzci sessiz kalınca Gassan sabırsızlıkla suratını astı. "Neymiş bu haberler?"

"Yüzünde Afşin dövmesi olan bir Div köle gölü aşıyor."

Babası daha da somurttu. "*Ve?* Her on yılda en az bir Div erkeğinin teki delirip vücuduna Afşin figürleri boyuyor ve çırılçıplak sokaklarda dolaşıyor. Köle olması deliliğini açıklar."

İzci ısrar etti. "O... deliymiş gibi görünmüyordu kralım. Belki biraz *yabani* görünüyordu ama azametliydi. Bana bir cengavermiş gibi göründü ve belinde de bir hançer vardı."

Gassan adama öylece baktı. "Son Afşin'in ne zaman öldüğünü biliyor musun asker?" İzcinin yüzü kızarınca Gassan devam etti.

"*On dört yüzyıl* önce. Köleler o kadar uzun süre hayatta kalmıyor. İfritler kargaşa çıkarsınlar diye onları insanlara veriyor ve birkaç yüz senenin ardından, tamamen delirdiklerinde de bizi korkutmak için Divyurdu'nun kapısının önüne atıp gidiyor." Gassan kaşlarını kaldırdı. "Senin durumunda da oldukça etkili olmuşlar."

İzci başını öne eğip ağzının içinden anlaşılmayan bir şeyler geveledi ama Ali, ağabeyinin aniden suratını astığını gördü.

Muntazir, "Abba," diye başladı. "Sence bu..."

Gassan ona çaresizliğe kapılmış gibi bir bakış attı. "Az önce ne dediğimi duymadın mı? Gülünç olma." Sırtını izciye döndü. "Eğer ikinizi de rahatlatacaksa onu takip et. Olur da yayını çekip sokaklarda şafitleri kamçılamaya başlarsa... yani öyle olursa günümüz ilginç geçer diye düşünüyorum. Hadi git."

Telaş içindeki gözcü eğilerek selam verirken kollarının üstünden tüyler çıktı ve kaçmaya çok hevesliymiş gibi görünerek pencereden çıkıp uçtu.

"Bir Afşin ha..." Gassan başını iki yana salladı. "Sonra da bir bakmışsın Süleyman tahtıma oturmuş kitlelere konuşma yapıyor." Elini küçümseyici bir tavırla oğullarına doğru salladı. "Siz de gidebilirsiniz ama ikiniz de günün kalanında saraydan çıkmayacaksınız."

"Ne?" Ali ayağa fırladı. "Ben vekil Serasker'im, sokaklar kaynıyor, her an ayaklanma çıkabilir, delirmiş bir köle şehre gelmiş ve sen beni odama mı kilitlemek istiyorsun?"

Kral kara kaşlarını kaldırdı. "Emirlerimi sorgulamaya devam edersen uzun süre Serasker olarak kalamayacaksın." Başını kapıya doğru eğdi. "*Git.*"

Muntazir, Ali'yi omuzlarından yakalayıp kelimenin tam anlamıyla çevirerek çıkışa doğru itti. Ağzının içinden, "Yeter Zeydi," diye tısladı.

Bunlar bir iş peşindeler. Ali babasının bilerek bu kadar tehlikeli söylentiler yayabilecek nitelikte birisi olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu ama öyle olsa dahi şafitlerin oyuna gelerek ayaklanma çıkarmalarını da istemiyordu. Bu fikir midesini altüst ediyor olsa da Raşid'i bulması gerekiyordu.

Muntazir bileğini kavradı. "Yok, olmaz ahi. Bugün yanımdan ayrılmak yok."

"İç Kale'den almam gereken evraklar var."

Muntazir ona uzun uzun baktı. Fazla uzun. Sonra da omuz silkti. "Yani, o halde tabii ki, hadi gidelim."

"Senin gelmene gerek yok."

"Yok mu?" Muntazir kollarını kavuşturdu. "Yani sen de oraya gideceksin, öyle mi? Sadece İç Kale'ye. Kendi başına, kimseyle görüşmeden gidip geleceksin yani... *hayır*, Alizeyd," diye patlayıp şüphe dolu bakışlarına karşılık veremediği için başını çeviren Ali'nin çenesini tuttu. "Seninle konuşurken bana bak."

Bir grup saray mensubu çene çalarak köşeyi dönünce Muntazir elini indirip adamlar geçerken Ali'den uzaklaştı.

Adamlar görüş alanından çıkar çıkmaz o öfke dolu ifade ağabeyinin yüzüne geri döndü. "Seni aptal. İyi bir yalancı bile değilsin, bunun farkında mısın?" Muntazir duraklayıp ardından çaresizlik içinde nefes verdi. "Benimle gel."

Ali'nin kolunu kavrayıp onu saray erkânının aksi yöne doğru götürerek mutfağın yakınında hizmetçilerin kullandığı bir girişe soktu. Karşı çıkamayacak kadar korkmuş olan Ali, ağabeyi özelliksiz bir girintinin yanında durana dek ses çıkarmadı. Muntazir elini kaldırıp ağzının içinden bir dua okudu.

Girintinin yüzeyi tütmeye başladı ve ardından yok oldu. Karşılarında karanlığa doğru uzanan bir dizi tozlu taş basamak vardı.

Ali yutkundu. "Beni öldürecek misin?" Tam olarak şaka yapmıyordu.

Muntazir ona öfkeyle baktı. "Hayır ahi. Seni kurtaracağım."

MUNTAZİR BAŞ DÖNDÜRÜCÜ YOLU TAKİP EDEREK ONU basamaklar ve bomboş koridorlardan geçirip aşağıya götürdü. O kadar çok aşağı indiler ki Ali artık sarayda olduklarını hayal bile edemiyordu. Yolda hiç meşale yoktu; tek ışık kaynağı Muntazir'in efsunuyla ortaya çıkan bir avuç alevdi. Ateşlerin ışığı kaygan, nemli duvarların üstünde dans ederek Ali'nin, koridorun ne kadar dar olduğunun ayırdına varmasına neden oldu. Hava ağırdı, küf ve ıslak toprak kokuyordu. "Gölün altında mıyız?"

"Büyük ihtimalle."

Ali irkilerek titredi. Hem yeraltında *hem de* sualtındaydılar, öyle mi? Başının üstündeki taş, toprak ve suyun basıncını düşünmemeye çalışsa da kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Safkan cinlerin büyük kısmı klostrofobik olmalarıyla nam salmışlardı ve Ali de farklı değildi. Muntazir'in kesik kesik solumasına bakılacak olursa ağabeyinin durumu da farklı değildi.

Sonunda, "Nereye gidiyoruz?" diye sormaya cesaret edebildi.

Muntazir, "Anlatmamdansa görmen daha iyi," dedi. "Endişelenme, yaklaştık."

Birkaç saniye sonra koridor ansızın Ali'nin çenesine bile gelmeyen iki kanatlı bir kapıyla son buldu. Kapının üstünde kulp ya da halka yoktu, nasıl açıldığını belli edecek hiçbir şey görülmüyordu.

Ali kapıya uzanınca Muntazir öne doğru atılıp, "Öyle değil," diye uyardı. "Zülfikârını ver bana."

"Gırtlağımı kesip beni bu Allah'ın unuttuğu yerde bırakmayacaksın, değil mi?"

Muntazir düz bir sesle, "Aklımı çelme," dedi. Zülfikârı alıp eğildi ve kılıcı hafifçe ayak bileğinin üstünden geçirdi. Avucunu kanlı yaranın üstüne bastırıp zülfikârı Ali'ye geri verdi. "Sıra sende. Kanı abbamızın görmeyeceği bir yerden al. Seni buraya getirdiğimi duysa beni öldürür."

Ali surat astı ama kılıcı alıp ağabeyinin yaptıklarını tekrarladı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Elini şuraya koy." Muntazir kapının üstündeki iki kirli bakır mührü gösterdi ve her ikisi de kanlı ellerini bir mührün üstüne bastılar. Kadim kapının kanatları fısıldar gibi bir sesle tozları kaldırarak engin karanlığa doğru açıldılar. Muntazir kapıdan geçip avuç dolusu alevini yukarıya kaldırdı.

Ali alçak çerçeveden eğilerek geçip ağabeyini takip etti. Muntazir ellerini ileri doğru savurup alevler saçarak duvarlardaki meşaleleri yaktı ve şehrin üstüne oturduğu kayalık zeminden kabaca oyulmuş büyük bir mağarayı aydınlattı. Ali yumuşak, kumlu zeminde bir adım daha atınca burnunu kapattı. Mağarada burnunu sızlatan bir koku vardı ve gözleri karanlığa alışınca Ali gıkını çıkarmadan olduğu yerde kaldı.

Zemin tabutlarla kaplıydı. Muntazir başka bir meşaleyi daha yakarken bunlardan onlarca olduğunu fark etti. Bazıları yan yana dizilmiş birbirinin eşi taş lahitlerden oluşan dizilerin içine düzgün bir şekilde dizilmişken, sadece düz ahşap kutulardan ibaret başkaları karmakarışık yığınlar halinde duruyorlardı. Havadaki

koku küf değildi. Çürümeydi. Ölmüş cinlerin geniz yakan keskin, küllü çürüme kokusu.

Ali dehşet içinde derin bir nefes aldı. "Bu da ne?" Bütün cinler, hangi kabileden olursa olsunlar ölülerini yakardı. Süleyman'ın onları bölmesinden sonra paylaşmaya devam ettikleri az sayıdaki ritüelden biriydi.

Muntazir mekânı gözden geçirdi. "Bizim eserimiz gibi duruyor."

"Ne?"

Ağabeyi onu devasa mermer bir lahitin ardındaki papirüs rulolarıyla dolu büyük bir rafa yönlendirdi. Rulolar her birinin üstüne katranla bir şey yazılmış kurşun kapların içinde duruyordu. Muntazir mühürlerden birini kırıp ruloyu çekip çıkardıktan sonra Ali'ye uzattı. "Âlim olan sensin."

Ali narin papirüsü dikkatle açtı. Ceziriyyenin arkaik bir formunda yazılmış sözcüklerle kaplıydı; isimlerden başka isimlere çekilmiş çizgilerden oluşan basit bir şablon.

Div isimlerinden.

Bir aile ağacı. Ali sonraki sayfaya baktı. Bunun üstünde hepsi aynı formatı paylaşan birkaç madde girilmişti. Ali bir tanesini okuyabilmek için kendini zorladı.

"Banu Narin-i Ninkarrik, yüz bir yaşında. Suda boğuldu. Kays el-Kahtani ve kadının amcası Azad tarafından doğrulandı... Azad-i *Nahid*... Alef öğle dokuz dokuz," Ali maddenin sonundaki sembolleri okuyup bakışlarını önündeki tabut yığınına kaldırdı. Hepsinin yan tarafına katranla rakam ve harflerden oluşan dört hanelik bir numara girilmişti.

"Yüce Allah," diye fısıldadı. "Bunlar Nahidler."

Ağabeyi sesinde bir keskinlikle, "Hem de hepsi," diye onayladı. "En azından savaştan sonra ölenlerin hepsi, nedeni ne olursa olsun." Ali'nin kutuların gölgeli şekillerini ancak güçbela ayırt edebildiği kadar uzaktaki bir köşeyi işaret etti. "Aynı zamanda birkaç Afşin ama tabii onların hanedanı savaş sırasında tamamen yok edildi."

Ali etrafına bakındı. Birkaç tane küçücük tabut görünce midesi altüst oldu. Ateşe tapanlar hakkındaki hisleri ne olursa olsun bu dehşet vericiydi. Toprak ve suyun, cinlerin cesetlerini Allah'ın adaletinden tamamen gizleyecek denli kirlettiği söylendiğinden onların dünyasında sadece en beter suçlular toprağa verilirdi.

Ali buna inandığından emin değildi ama yine de onlar ateşten yapılmış varlıklardı ve dönmeleri gereken yer de ateşti. Lanetli bir gölün altındaki karanlık, nemli bir mağara değil.

Ruloyu yuvarlayıp dürerken yumuşak bir sesle, "Bu ağza alınamayacak bir ayıp," dedi. "Bunu sana abbamız mı gösterdi?"

Ağabeyi başıyla onaylayıp bir çift küçük tabuta baktı. "Menije öldüğünde."

Onun da burada bir yerde olduğunu tahmin ediyorum, doğru mu?"

Muntazir başını iki yana salladı. "Hayır. Abbamızın onun hakkındaki hislerini biliyorsun. Onu Ulu Tapınak'ta yaktırdı. Kral olduğunda bütün bu naaşları kutsatıp yaktırmak istediğini ama bunu gizlice yapacak bir yol olmadığını düşündüğünü söyledi."

Hissettiği utanç Ali'nin içini kemiriyordu. "Divler buradan haberdar olsa sarayın kapılarını yıkardı."

"Büyük ihtimalle."

"Peki neden böyle bir şey yapılmış ki?"

Muntazir omuz silkti. "Bunun abbamızın kararı olduğunu mu sanıyorsun? Buradaki cesetlerin bir kısmının ne kadar eski olduğuna baksana. Burayı büyük ihtimalle Zeydi'nin bizzat kendisi yaptırmış... Ah bana öyle bakma, onun kahramanın olduğunu biliyorum Ali ama bu kadar da saf olma. Nahidler hakkında neler dendiğini biliyor olmalısın, yüzlerini değiştirebildikleri, başka şekillere bürünebildikleri, birbirlerini küllerinden diriltebildikleri..."

Ali onu ciddiye almadan, "Bunlar söylentiden ibaret," dedi. "Propagandadan. Hangi âlime gitsen—"

Muntazir sakin bir sesle, "Bunun bir önemi yok," dedi. "Ali bu mekâna bir *baksana*." Ruloları işaret etti. "Kayıt tutmuşlar, cesetlerin kime ait olduğunu doğrulamışlar. Savaşı kazanmış olabiliriz ama atalarımızın en azından bir kısmı Nahidlerden o kadar korkuyormuş ki gerçek anlamda öldüklerinden emin olmak için cesetlerini kelimenin tam anlamıyla saklamış."

Ali karşılık vermedi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Burası tüylerini diken diken ediyordu; Süleyman'ın seçtikleri kefenlerinde çürüyecek kadar düşmüşlerdi. Mağara —hayır mezar—meşalelerin hışırtısı dışında tamamen sessizdi.

Muntazir bir kez daha konuştu. "Daha da kötüsü var." Rafların yanındaki küçük bir çekmeceyi çekip yerinden çıkarıp içinden

neredeyse eli kadar bakır bir kutu çıkardı. "Bir kan mührü daha ama elinde kalanın açmak için yeterli olması lazım." Kutuyu Ali'ye uzattı. "İnan bana atalarımız kimsenin *bunu* bulmasını istememişler. Neden sakladıklarını bilmiyorum."

Ali'nin elindeki kutu ısındı ve küçücük bir yay serbest kaldı. Kutunun içinde tozlu bir pirinç muska vardı.

Bir tılsım, diye ne olduğunu anladı. Her cin üstünde buna benzer bir şey taşırdı, biraz kan ve saç, bazen de bir sütdişi ya da yüzülmüş bir parça deri; hepsi birlikte ayetlerle erimiş metale bağlanmış olurdu. Bir ifrit tarafından köle edildiklerinde bir bedene dönmelerinin tek yolu buydu. Ali de tılsımını tıpkı Muntazir gibi Cezirilerde adet olduğu üzere sağ kulaklarına geçirilmiş bakır bir çubuk halinde taşıyordu.

Suratı asıldı. "Bu kimin tılsımı?"

Muntazir ona kasvetli bir gülümsemeyle baktı. "Darayavahuş-i Afşin'in."

Ali muskayı sanki elini ısırmış gibi düşürdü. "*Şo-zi'nin Kamçısı'nın mı?*"

"Allah belasını versin."

Ali, "Bunun bizde olmaması lazım," diye ısrar etti. Omurgasından aşağıya bir ürperti yayıldı. "Ki-kitaplarda onun başına geldiği yazan şey bu değil."

Muntazir ona bilgiç bilgiç baktı. "Peki kitaplarda ne olduğu yazıyor Alizeyd? Kamçı'nın başlattığı ayaklanmanın zirve yaptığı, Divyurdu'nu geri almaya hazırlandığı sırada gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğu mu?" Ağabeyi muskayı almak için yere eğildi. "Bayağı tuhaf bir zamanlama değil mi?"

Ali başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil. Hiçbir cin başka bir cini ifritlere teslim etmez. En kötü düşmanlarını dahi."

Muntazir onu, "Büyü artık kardeşim," diye azarlayıp kutuyu yerine koydu. "Bu halkımızın başından geçen en korkunç savaştı. Ve Darayavahuş da bir canavardı. Ben bile tarihimizin o kadarını biliyorum. Zeydi el-Kahtani halkını seviyorduysa o savaşa son vermek için ne gerekiyorsa yapmıştır. Bunu bile."

Ali allak bullak olmuştu. Bu ölümden de beter bir kaderdi: Herkes kölelik için böyle diyordu. Sonsuz hizmetkârlık, sonu gelmeyen bir silsile halinde devam eden insan sahiplerin en vahşi

ve mahrem arzularını yerine getirmeye zorlanmak. Bulunup kurtarılan kölelerin çok azı akıl sağlığını koruyabilmiş oluyorlardı.

Ali kendine *Zeydi el-Kahtani* böyle bir şey yapmış olamaz diyordu. Ailesinin uzun süredir devam eden hükümranlığının temelinde ırklarına edilen böyle korkunç bir hainlik yatıyor olamazdı.

Kalbi tekledi. "Bir dakika, yoksa gözcünün gördüğü adamın..."

Muntazir, biraz fazla acele ederek, "Hayır," dedi. "Demek istediğim, olamaz. Tılsımı hâlâ burada. Dolayısıyla bir bedene döndürülmüş olamaz."

Ali başıyla onayladı. "Hayır, tabii ki hayır. Haklısın." Şo-zi'nin Kamçısı'nın yüzyıllar süren köleliğin ardından serbest kalıp katledilen Nahidlerin intikamının peşine düştüğünü düşünmek kâbus gibi bir şeydi. Bunu aklından çıkarmaya çalıştı. "O halde beni neden buraya getirdin diru?"

"Önceliklerine dikkat çekmek için. *Gerçek* düşmanımızın kim olduğunu hatırlatmak için." Muntazir etraflarına saçılmış duran Nahid cesetlerini işaret etti. "Sen daha önce hiçbir Nahid ile karşılaşmadın Ali. Menije'nin parmaklarını şıklatıp odanın karşısında duran bir adamın kemiklerini kırmasını izlemedin."

"Fark etmez ki. Nasılsa öldüler."

Muntazir, "Ama Divler hayattalar," diye karşılık verdi. "Yukarıdayken tantanasını ettiğin çocuklar var ya hani. Onların başlarına gelebilecek en kötü şey ne? Safkan olduklarını düşünerek büyümeleri mi?" Muntazir başını iki yana salladı. "Nahid konseyi onları canlı canlı ateşe atardı. Kahretsin, büyük ihtimalle Divlerin yarısı hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Abbamız onların arasında bir çizgide yürüyor. Biz tarafsızız. Bu şehirde barışı koruyan tek şey bu." Sesini alçalttı. "Sen... sen tarafsız *değilsin*. Senin gibi düşünüp davrananlar tehlikeliler. Abbamız da bu şehre yönelik tehditleri hoş karşılamıyor."

Ali taş lahite yaslanıp ardından içinde ne olduğunu hatırlayıp çabucak doğruldu. "Ne diyorsun?"

Ağabeyi gözlerine baktı. "Bugün bir şey olacak Alizeyd. Senin hoşuna gitmeyecek bir şey. Ve bana buna aptalca bir tepkiyle karşılık vermeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Ağabeyinin sesindeki müthiş ciddiyet onu afallattı. "Ne olacak?"

Muntazir başını iki yana salladı. "Sana söyleyemem."

"O halde nasıl benden—"

"Senden tek istediğim abbamıza şehrin huzurunu korumak için gerekeni yapmasına izin vermen." Muntazir ona karanlık bir bakış attı. "Şafitlerle bir iş karıştırdığını biliyorum Zeydi. Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum. Ama bu iş bitecek. *Bugün*."

Ali'nin ağzı kurudu. Bir karşılık verebilmek için debelendi. "Diru, ben—"

Muntazir onu susturdu. "Hayır ahi. Burada münakaşa edilecek bir durum yok. Ben senin emirinim, senin ağabeyinim ve sana söylüyorum: Şafitlerden uzak dur. Zeydi... *bana bak*." Ali'yi omuzlarından tutup gözlerine bakmaya zorladı. Muntazir'in gözleri endişe doluydu. "*Lütfen*, ahi. Aksi halde seni korumak için yapabileceklerim sınırlı."

Ali kesik kesik nefes aldı. Yıllardır örnek aldığı, Serasker olarak korumak ve hizmet etmek için hazırlandığı ağabeyiyle yalnız kalınca önceki birkaç haftanın dehşeti ve suçluluğunun, üstüne bir zırh gibi çöken endişenin ağırlığının nihayet çözüldüğünü hissetti.

Ve ardından yıkım geldi. "O kadar üzgünüm ki diru." Sesi çatladı ve gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını durdurmaya çalıştı. "Bunların hiçbirinin olmasını isteme..."

Muntazir ona sarıldı. "Sorun değil. Bak... Şu anda sadakatini kanıtlarsan sana söz veriyorum kral olduğumda karışık kanlılar hakkında söylediklerine kulak vereceğim. Şafitlere zarar vermek gibi bir arzum yok, abbamızın sık sık onlara fazla sert davrandığını düşünüyorum. Ve seni *tanıyorum* Ali, seni ve dur durak bilmeyen zihnini, veri toplayıp her işin esasını bulmaya olan takıntını biliyorum." Parmağıyla hafifçe Ali'nin şakağına vurdu. "Fütursuzca, berbat kararlar verme eğiliminin ardında *bazı* iyi fikirlerin olduğunu düşünüyorum."

Ali tereddüt etti. *Bunu hak et.* Enes'in son emri her zaman aklının bir köşesindeydi ve Ali gözlerini kapattığında o yıkık dökük yetimhaneyi, o küçük oğlanın hırıltılı öksürüğünü duyabiliyordu.

Ama onları kendi başına kurtaramazsın. Hem sevip güvendiği, günün birinde gerçek iktidara sahip olacak olan adam Tanzim'in birbirleriyle didişen kalıntılarından daha iyi bir ortak olmaz mıydı?

Ali başını öne salladı ve ardından mağarada yankılanan sesiyle Muntazir'in teklifini kabul etti.

"Baş üstüne emirim."

15

NEHRİ

Nehri arkasına baktı ama tekne çoktan rıhtımdan ayrılmaya başlamıştı ve kaptan gölün açık sularına dönerken şarkı söylüyordu. Nehri derin bir nefes alıp iki yanlarında pirinç duvara oturtulmuş birer kanatlı aslan olan devasa kapılardan içeri giren Dara ve Ayanli tacirlerinin peşinden gitti. Rıhtım boştu ve uzun süredir tadilat görmemiş gibi duruyordu. Nehri dikkatle yavaş yavaş ufalanmakta olan anıtların arasından yolunu bulurken heykellerden birinin omzunun üstünden onları izleyen bir şahin gözüne ilişti.

"Burası Hierapolis'e benziyor," diye fısıldadı. Girişin çürümekte olan ihtişamı ve ölümcül sessizliği bu yüksek pirinç duvarların arkasında capcanlı bir şehir uzandığına inanmayı güçleştiriyordu.

Dara yıkılmış bir iskeleye sıkkın bir bakış attı. "Benim zamanımda çok daha ihtişamlıydı," diye Nehri'ye katıldı. "Cezirler her zaman incelikten yoksun bir hayat sürdüler. Buralara tadilat yapılmasını umursadıklarını sanmıyorum." Sesini alçalttı. "Ve rıhtımın da çok kullanıldığını sanmıyorum. Başka bir div görmeyeli yıllar oldu; Nahidler ortadan kaldırıldıktan sonra çoğu kişinin seyahat edemeyecek kadar korktuğunu düşünüyorum." Ona küçük bir gülümsemeyle baktı. "Belki artık bu değişir."

Nehri onun gülümsemesine karşılık vermedi. Sadece varlığıyla ticaretin yeniden başlayacağı düşüncesi göz korkutucuydu.

Küçük gruplar yaklaşınca ağır demir kapılar açıldı. Girişin orada dolanan birkaç adam vardı, görünüşlerine bakılırsa askerdiler. Hepsi baldırlarına inen beyaz kuşaklar sarınmış, yensiz siyah tunikler giymiş ve koyu gri sarıklar takmıştı. Tıpkı teknenin kaptanı gibi bronz-kahverengi tenleri ve siyah sakalları vardı. Nehri bir tanesinin tacirlere başıyla selam verip içeri girmelerini işaret ettiğini gördü.

Gözlerini adamlardan ikisinin elindeki uzun mızraklardan almadan, "Bunlar Ceziri mi?" diye sordu. Mızrakların orak gibi uçlarının bakırı andıran bir ışıltısı vardı.

"Evet. Kraliyet Muhafızları." Dara derin bir nefes alıp sıkılgan bir hareketle şakağındaki çamurla saklamaya çalıştığı dövmeye dokundu. "Hadi gidelim."

Muhafızlar bütün dikkatlerini tacirlere vermiş gibiydi; tuz levhalarını dürtüp dudaklarını büzmüş bir halde kâğıtlarını en ince ayrıntılarına değin gözden geçiriyorlardı. Muhafızlardan biri başını kaldırıp koyu gri gözleriyle yüzüne şöyle bir baktı. Kulağa sıkılmış gibi gelen bir sesle, "Hacı mısınız?" diye sordu.

Dara gözlerin kaldırmadan "Evet. Sarq—"

Muhafız eliyle geçmelerini işaret etti. Dikkatini tam vermeden, "Devam edin," deyip meslektaşlarının çileleri bir türlü bitmeyen tuz tacirleriyle uğraşmalarına yardım etmek için döndü.

Nehri bu kadar kolayca içeri girmelerinin şaşkınlığı içinde gözlerini kırpıştırdı.

Dara, "Hadi gel," diye fısıldayıp onu öne doğru çekti. "Fikirlerini değiştirmeden geçelim."

Açık kapılardan içeri girdiler.

ŞEHİR BÜTÜN GÜCÜYLE ÜSTÜNE GELİNCE NEHRİ DUvarların sesleri içeride tutmada büyü kadar iyi oldukları sonucuna vardı çünkü hayatında gördüğü en gürültülü, en kaotik yerde, itişe kakışa ilerleyen bir yığının ortasında duruyorlardı.

Nehri etraflarındakilerin başlarının üstünden tıklım tıklım sokağın ilerisine bakmaya çalıştı. "Burası *neresi*?"

Dara etrafına bakındı. "Yanılmıyorsam Ulu Çarşı. Bizimki de aynı yerdeydi."

Çarşı mı? Nehri delicesine hareketli mekâna inanmayan gözlerle baktı. Kahire'de de çarşılar vardı. Bu daha çok bir ayaklanma ile haccın karışımına benziyordu. Hem onu şaşırtan ortamdaki kişi sayısından çok *çeşitlilikti.* Safkan cinler kalabalığın arasından sakin adımlarla ilerlerken tuhaf, uçuş uçuş zarafetleri insana benzeyen şafit cemaati içindeki farklılıklarını ele veriyordu. Vahşi kıyafetler giymişlerdi, hem de kelimenin tam anlamıyla; önünden omuzlarına bir evcil hayvan gibi piton yılanı yerleşmiş bir adam geçti. Zerdeçal rengi parıltılı kaftanlar ve üstlerine sarınıp deniz kabukları ile ustura gibi keskin dişlerle birbirlerine tutturdukları çarşaflara benzeyen elbiseler giymiş olanlar vardı. Parıltılı taşlardan başlıklar ve örülmüş metalden peruklar vardı. Parlak tüylerden başlıklar gördü ve biri üstüne yüzülmüş bir timsah derisi geçirmişti, hayvanın dişlerle dolu ağzı onu giyenin omzunda duruyordu. Dumanı tüten devasa bir sakalı olan çırpı gibi bir adam eğilerek yanından geçti ve elinde bir sepet olan bir kız da hızla geçerken kalçasıyla ona çarptı. Kız arkasına dönüp takdir dolu bakışlarını bir süre Dara'nın üstünden ayırmadı. Nehri kıza gıcık olmaya başlamıştı ki kızın uzun siyah örgülerinden biri gerinen bir yılan gibi kıpırdandı. Nehri olduğu yerde zıpladı.

Bu sırada Dara sadece rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Hareketli kalabalığa gizlemeye çalışmadığı bir hoşnutsuzlukla bakıp çamur içindeki sokağı küçümseyen bir tavırla kokladı. "Gel," deyip Nehri'yi öne çekti. "Burada durup aval aval bakmaya devam edersek dikkatleri üstümüze çekeceğiz."

Ama kalabalığın içinden kendilerine yol açarlarken etraflarına aval aval bakmamaları mümkün değildi. Taş sokak genişti ve iki yanında düzinelerce pazar tezgâhı ve eğri büğrü binalar vardı. Üstleri kapalı daracık, içleri çürümekte olan çöpler ve üst üste dizilmiş kasalarla dolu sokaklardan oluşan baş döndürücü bir labirent kıvrıla büküle ana caddeye doğru uzanıyordu. Etrafında cinler bağırıp dedikodu yapıyor; satıcılar bağırarak mallarını tanıtırken müşteriler de pazarlık ediyordu.

Nehri satılan şeylerin yarısını tanıyamadı. Sıradan portakal ve koyu renk kirazların yanında tüylü mor kavunlar titriyor, yumruk boyunda siyah külçelere benzeyen şeyler kaju ve fıstıkların arasına dizilmiş duruyordu. Desenli ipek ve dayanıklı muslinlerin arasındaki top top devasa gül yapraklarından hoş bir koku

yayılıyordu ve bir mücevher satıcısı arada bir kırpılıyormuş gibi görünen boyalı cam gözlerden oluşan bir çift küpeyi ona doğru savurdu. Parlak mor bir çador giymiş iriyarı bir kadın dumanı tüten beyaz bir sıvıyı farklı farklı maltızların içine döküyordu ve ateşli saçları olan küçük bir çocuk boyunun iki katı altın rengi bir kuşu kamıştan yapılmış bir kafesten çıkarmaya uğraşıyordu. Nehri gergin adımlarla uzaklaştı; yeterince büyük kuş görmüştü.

Rengârenk bir su birikintisinin üstünden atlayıp, "Ulu Tapınak nerede?" diye sordu.

Dara karşılık veremeden bir adam kalabalığın içinden sıyrılıp karşılarına dikildi. Toprak rengi bir pantolon ve dizlerine kadar inen dar kesim kızıl bir tunik giymişti. Siyah saçlarının üstünde aynı renkte düz bir başlık vardı.

Onları Divasti, "Ateşler ikiniz için de parlasın," diyerek karşıladı. "Ulu Tapınak dediğinizi mi duydum? Sizler hacısınız, doğru mu? Pek sevgili, artık aramızda olmayan Nahidlerimizin şanına dua etmek için buraya geldiniz, değil mi?"

Bu süslü sözleri o kadar bariz bir şekilde ezberden söylüyordu ki Nehri adamın ne yapmaya çalıştığını anladı ve tek yapabildiği gülümsemek oldu. O da kendisi gibi bir dalavereciydi. Nehri adamı baştan aşağı süzdü ve siyah gözleriyle altın rengi çıkık elmacıkkemiklerini fark etti. Düzgün siyah bıyığı dışında sinekkaydı tıraş olmuştu. Div bir dolandırıcı.

"Sizi Ulu Tapınak'a götürebilirim," diye devam etti. "Küçük bir tavernası olan bir kuzenim var. Odaların fiyatları çok makul."

Dara adamı itip yoluna devam etti. "Yolu biliyorum."

Adam arkada kalmamak için acele ederek, "Ama hâlâ kalacak yer bulmanız lazım," diye ısrar etti. "Taşradan gelen hacılar Divyurdu'nun ne kadar tehlikeli olabildiğini anlamakta zorlanıyor."

Nehri bilgiç bilgiç, "Ah, bahse girerim şu bahsettiğin makul fiyat çeken kuzeninden sağlam bir yüzde alıyorsundur," dedi.

Adamın gülümsemesi kayboldu. "Guşnap'la mı çalışıyorsun?" Önlerinde durup kollarını kavuşturdu. Parmağını Nehri'nin yüzüne doğru sallayarak, "Ona söylemiştim," dedi. "Burası benim bölgem ve... ah!" Dara onu boynundan tutup Nehri'den uzağa savururken çığlık attı.

Nehri, "Onu bırak!" diye tısladı.

Ama Div adam çoktan Dara'nın yanağındaki çamurla kapatılmış dövmeyi fark etmişti. Yüzü bembeyaz oldu ve Dara onu yerden kaldırırken ağzından boğuk bir viyaklama kaçtı.

"*Dara.*" Nehri ansızın kulağının arkasında bir karıncalanma hissetti; biri onu izliyordu. Hemen doğrulup omzunun üstünden arkaya baktı.

Gözleri sokağın karşısında duran bir cinin meraklı bakışlarıyla karşılaştı. Adam Ceziri gibi görünüyordu ve sade gri bir kaftan ile sarıktan oluşan gündelik bir kıyafet giymişti ama duruşunda Nehri'nin hoşuna gitmeyen belli bir diklik vardı. Nehri ona bakarken adam sanki malları inceliyormuş gibi yanındaki tezgâha döndü.

Nehri o sırada pazardaki kalabalığın seyrelmeye başladığını gördü. Endişeli birkaç yüz, yan sokaklara dalıp gözden kayboldu ve yolun karşısındaki bir bakır tüccarı metal kepengini çarparak kapattı.

Nehri'nin yüzü asıldı. Geçirdiği şiddet dolu günler sayesinde —Osmanlıların çeşitli iktidar kavgaları, Fransız işgali— infilak etmeden önce bir şehrin üstüne çöken gerginliği tanıyabiliyordu. Pencereler kapatılıp kapılar kilitleniyordu ve yaşlı bir adam topallaya topallaya yolun aşağısına gitti.

Arkasında Dara dolandırıcıyı kendisini bir daha görecek olursa ciğerlerini sökmekle tehdit ediyordu. Nehri, Dara'nın omzuna dokundu. "Bizim—"

Uyarısı ani bir çınlamayla kesildi. Caddenin ilerisinde bir asker tırpanıyla karşılıklı iki daldan sarkan pirinç zillere vurdu. "Sokağa çıkma yasağıl" diye bağırdı.

Dara bırakınca dolandırıcı adam kaçtı. "*Sokağa çıkma yasağı mı?*"

Nehri kalabalığın kalan kısmının gerginliğinin kalplerinin aceleyle her atışında yükseldiğini hissedebiliyordu. *Burada bir şeyler dönüyor, hakkında bilgi sahibi olmadığımız bir şeyler.* Çabucak bakınca onları izlerken yakaladığı Ceziri adamın ortadan kaybolmuş olduğunu gördü.

Dara'nın elini yakaladı. "Hadi gidelim."

Hızla boşalmakta olan pazardan çıkarken onlar gibi aceleyle gidenlerin fısıldaşmalarından kesik kesik parçalar duydu.

"Millet öyle oldu diyor... gecenin köründe gerdeğe girdikleri yataktan kaçırmışlar..."

"...meydanda toplanıyorlar... Allah bilir ne yapacaklarını sanıyorlar..."

Nehri birinin, "Divlerin umurunda değil," dediğini duydu. "Ateşe tapanlar ne isterlerse alıyorlar. Hep öyle oluyor."

Dara elini daha da sıkı tutup onu hınca hınç kalabalığın arasından geçirdi. Yüksek, süslü bir kapıdan geçip zaman içinde yeşilleşmiş bakır duvarlarla çevrili büyük bir meydana geldiler. Burası pazardan daha tenhaydı ama ortasında siyah beyaz mermerden sade bir çeşmenin etrafında zaman öldüren en az birkaç yüz cin vardı.

Altından geçtikleri muazzam kemerin üstünde hiç süs yoktu ama meydana açılan altı tane daha küçük kapı vardı ve onların da her birisi diğerinden son derece farklı bir tarzda süslenmişti. Pazardaki şafitlere göre çok daha iyi giyimli ve zenginmiş gibi görünen cinler bu kapılardan geçerek gözden kayboluyordu. Nehri onları izlerken ateş saçlı, kovalamaca oynayan iki çocuk asmalarla kaplı yivli sütunlardan oluşan bir kapıdan geçerek gözden kayboldu. Uzun bir Ayanli erkeği onları geçerek yanlarında değerli taşlarla bezeli iki dar piramidin olduğu bir kapıdan geçti.

Nehri altı kabilenin her biri için bir kapı ve bir tane de çarşıya açılan kapı olduğunu anladı. Dara onu meydanın hemen karşı tarafındaki kapıya doğru itti. Div Kapısı açık maviye boyanmıştı ve iki yanında pirinçten kanatlı aslan heykelleri vardı. Kapının önünde elindeki bakır tırpana sımsıkı sarılmış endişeli kalabalığın düzenli bir şekilde ilerlemesi için uğraşan tek başına bir Ceziri muhafız vardı.

Çeşmeye yaklaşırlarken öfkeli bir ses dikkatlerini çekti. "Peki müminlerin haklarını koruduğunuzda elinize ne geçiyor? Yardıma muhtaç olanları ve ezilenleri koruduğunuzda? Ölüm! Kralımız ateşe tapan Başvezir'in pantolonunun arkasına saklanırken feci şekilde can veriyorsunuz!"

Kahverengi, kirli bir kaftan giyip ter lekeli beyaz bir sarık takmış bir adam çeşmeye tırmanmış, aşağısında toplanan erkeklerden oluşan ve giderek büyüyen bir kalabalığa sesleniyordu. Öfkeyle Div Kapısı'nı işaret etti. Adam bir kez daha, "Bakın kardeşlerim!" diye bağırdı. "Şu anda dahi kayırılıyor, kralın has askerleri tarafından korunuyorlar! Ve üstüne masum bir kadını mümin kocasının yatağından çaldıktan sonra... tek suçu ailesinin batıl itikatlardan ibaret inancından kaçmak olan bir kadını. Adalet mi bu?"

Div Mahallesi'ne girmek üzere bekleyen kalabalık büyüyüp yavaş yavaş çeşmeye doğru yayıldı. Meydandaki iki grup çoğunlukla birbirlerinden uzak durup tedirgin ifadelerle bakışıyorlardı ama Nehri canı sıkılmış gibi görünen genç bir Div erkeğinin arkasına döndüğünü gördü.

Genç Div, "Tabii ki adalet!" diye bağırarak karşılık verdi. "Burası bizim şehrimiz. Neden kadınlarımızı rahat bırakıp siz toprak kanlılar hangi insan ininden çıktıysanız oraya dönmüyorsunuz?"

Çeşmedeki adam, "Toprak kanlı mı?" diye karşılık verdi. Kalabalığın kendisini daha rahat görebilmesi için daha yüksek bir yere tırmandı. "Benim olduğum şey bu mu sence?" Cevap beklemeden kemerinden uzun bir bıçak çıkartıp bileğinden aşağıya çekti. Adamın kara kanı yere düşüp cızırdarken kalabalıktaki birkaç kişi hayretle derin bir nefes aldı. "Bu sana toprakmış gibi mi geliyor sence? Ben tülden geçtim. Ben de en az senin kadar cinim."

Div adam yılmamıştı. Hatta tam tersi kara gözlerinde gitgide güçlenen bir öfkeyle çeşmeye yaklaştı. "Bu kokuşmuş insan sözcüğünün benim için bir anlamı yok," diye patladı. "Burası Divyurdu. Kendilerine cin diyenlere burada yer yok. Onların şafit döllerine de."

Nehri, Dara'ya biraz daha sokuldu. Karanlık bir sesle, "Kulağa bir arkadaşın varmış gibi geliyor," diye mırıldandı. Dara'nın suratı asılsa da hiçbir şey söylemedi.

Şafit adam, "Senin bütün halkın bir hastalık!" diye bağırdı. "Akraba evliliğinden ağzı gözü kaymış bir katil ailesine tapan sapık köle taciri sürüsü!"

Dara tısladı ve Nehri'nin bileğine sarılı parmakları ısındı. Nehri, "Yapma," diye fısıldadı. "Sadece yürümeye devam et."

Div topluluğunun adamın hakaretine kızdığı belliydi ve daha çoğu çeşmeye doğru yöneldi. Gri saçlı yaşlı bir adam meydan okuyan bir tavırla demir bir sopayı havaya kaldırdı. "Nahidler Süleyman'ın gözdesiydiler! Onları kendi elleriyle seçmişti! Kahtaniler Ceziri kum sineklerinden başka bir şey değiller! Yılanların dilini konuşan pislik içinde barbarlar!"

Şafit adam karşılık vermek için ağzını açtı ama sonra durup bir elini kulağına kaldırdı. "Şunu duyuyor musunuz?" Sırıtınca kalabalık sessizleşti. Nehri uzaklardan, çarşı tarafında birilerinin

şarkı söylediğini duyabiliyordu. Yer sarsılmaya başladı, durmaksızın büyüyen muazzam bir yığının ayak sesleri yankılanıyordu.

Divler tedirginlik içinde gerilemeye başlayınca adam güldü; anlaşılan niyeti bozmuş bir kalabalıkla karşı karşıya gelme tehlikesi onları kaçmaya ikna etmeye yetmişti. "Koşun! Gidip ateş sunaklarınızın başında birbirinize sarılın ve ölü Nahidler sizi kurtarması için dua edin isteyin!" Meydana yüzleri öfkeye bürünmüş daha çok adam doldu. Nehri çok kılıç görmedi ama aralarında mutfak bıçakları ve kırılmış mobilya parçalarıyla silahlanmış kişi sayısı onu korkutacak kadar çoktu.

Adam, "Bugün hesap vereceğiniz gün olacak!" diye bağırdı. "Kızı bulana dek evlerinizin altını üstüne getireceğiz! Siz kâfirlerin elindeki her köleyi bulup özgürlüğüne kavuşturana dek durmayacağız!"

Nehri'yle Dara kapıdan son geçenlerdi. Dara, Nehri'nin pirinç aslanları geçtiğinden emin olduktan sonra dönüp Ceziri muhafızla tartıştı. "Onları duymadın mı?" Büyüyen kalabalığı işaret etti. "Kapıyı kapat!"

Asker, "Kapatamam," diye karşılık verdi. Genç görünümlüydü, sakalları siyah tüylerden oluşuyordu. "O kapılar hiç kapatılmazlar. Hem destek kuvvetleri geliyor." Sinirli sinirli yutkunup tırpanını sıkıca kavradı. "Endişe edecek bir şey yok."

Nehri muhafızın sahte iyimserliğinden ikna olmamıştı ve sloganlar atan topluluk yaklaşırken askerin gri gözleri kocaman açıldı. Kalabalığın bağırtılarının üstünden cin kışkırtıcının sesini duyamasa da aşağıdaki kalabalığa ellerini kollarını oynatarak bir şeyler söylediğini görebiliyordu. Meydan okuyan bir havayla Div Kapısı'nı işaret edince adamlar hep bir ağızdan kükrediler.

Nehri'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Div erkek ve kadınları, genci yaşlısıyla özenle düzenlenmiş sokaklarda koşup çevrelerindeki güzel evlere girerek gözden kayboluyorlardı. Çıplak elleri demircilerin aletlerinin parlak kızılına boyanmış yaklaşık bir düzine adam hızla çalışıp kapılarla pencereleri mühürlemeye uğraşıyorlardı. Ama binaların sadece yarısını tamamlamışlardı ve kalabalık iyice yaklaşmıştı. Sokağın daha da ilerisinde henüz emekleyen bir çocuk avazı çıktığı kadar ağlarken annesi çaresizlik içinde kilitli bir kapıyı yumrukluyordu.

Dara'nın yüzünde bir şey sertleşti. Nehri bir şey yapamadan tırpanı Ceziri askerin elinden alıp genci yere itti.

"İşe yaramaz it." Dara kapıları gönülsüzce çekti ve yerlerinden kımıldamayınca da derin bir nefes verdi, sesi kulağa endişelenmiş gibi değil de rahatsız olmuş gibi gelmişti. Kalabalığa döndü.

Nehri panikledi. "Dara ben bunun..."

Dara onu duymazdan gelip meydanı aşıp kalabalığa doğru ilerlerken sanki silahın ağırlığının nasıl dağıldığını görmek istermiş gibi elindeki tırpanı döndürdü. Divlerin kalanları kapıdan geçtiğinden yalnız kalmıştı. Yüzlerce kişinin karşısında tek başına bir adam. Hali kalabalığa komik gelmiş olmalıydı; Nehri şaşırmış gibi görünen birkaç yüz gördü ve birilerinin güldüğünü duydu.

Şafit adam sırıtarak çeşmeden aşağıya atladı. "Yoksa... biraz da olsa cesareti olan bir ateşe tapan mı var burada?"

Dara bir elini gözlerine siper ederken diğeriyle de tırpanı kalabalığa doğrulttu. "Şu süprüntülere evlerine dönmelerini söyle. Bugün kimse Divlerin evlerini dağıtmayacak."

Adam, "Haklı bir nedenimiz var," diye ısrar etti. "Halkın din değiştirmiş bir kadını çaldı."

Dara, "Evlerinize dönün," diye tekrar etti. Bir karşılık beklemeden kapıya doğru döndü. Nehri'nin yanında kanatlı aslanlardan biri titremeye başlıyor gibi oldu. Nehri irkildi ama tekrar baktığında heykel kımıldamadan duruyordu.

"Yoksa ne?" Şafit adam Dara'ya doğru harekete geçti.

Hâlâ sırtını kalabalığa dönmüş duran Dara, Nehri'nin gözlerine bakarak yüzünü kısmen kapatan sarığı çekip açtı.

Dövmesini gizleyen çamuru silerek "Geri çekil Nehri," dedi. "Bırak bu işi halledeyim."

"*Halletmek* mi?" Nehri alçak sesle konuştu ama içi endişeyle dolmuştu. "Muhafızı duymadın mı? Askerler geliyor!"

Dara başını iki yana salladı. "Şu anda burada değiller ve hayatım boyunca artık yeter diyecek kadar çok divin öldürüldüğünü gördüm." Yeniden kalabalığa döndü.

Nehri en yakınlarındaki adamların birkaçının gördüklerine inanamayarak derin bir nefes aldıklarını duydu ve ardından kalabalığın içinde fısıldaşmalar başladı.

Şafit adam kahkahalara boğuldu. "Yazık sana be adam, Allah aşkına suratına ne yapmışsın öyle? Kendini Afşin mi sanıyorsun?"

Demirci önlüğü giymiş Dara'nın iki katı büyüklüğünde şişman bir adam öne çıktı. Onu ciddiye almayan bir edayla, "Köle gözleri

var," dedi. "Belli delirmiş bu, zırdelinin teki dışında kim o iblislerden biri olmayı ister ki?" Demir çekicini havaya kaldırdı. "Ahmak adam bak, eğer kenara çekilmezsen ilk düşen sen olacaksın. Köle olsan da olmasan da sadece tek bir adamsın işte."

"Sadece tek bir *adamım*, değil mi? Endişelerini benimle paylaşman ne kadar nazikçe, belki de güçlerimizi denkleştirmeliyiz." Dara ellerini kapıya doğru salladı.

Nehri'nin ilk aklına gelen kendisine işaret ettiğiydi, ki bu gururunu okşasa da yeteneklerinin hatalı bir değerlendirmesi olduğunu düşünmüştü. Ama sonra yanındaki pirinç aslan sarsıldı.

Aslan gerinirken Nehri geriledi. Heykel bir ev kedisi gibi sırtını esnetirken yapıldığı metal inlemişti. Kapının diğer yanındaki de kanatlarını sallayarak gerdi ve ardından ağzını açıp kükredi.

Maridin dönüştüğü su yılanının insanı dehşete düşüren ulumasıyla rekabet edebilecek bir ses olabileceği Nehri'nin hiç aklına gelmemişti ama bu aslanların kükremeleri ona yaklaşmıştı. İlk aslan arkadaşına aynı yükseklikte bir sesle bağırarak karşılık verdi; kayaların birbirine sürtünme sesiyle karışmış berbat bir hırlamaydı bu. Sanki bir tüy topu çıkarıyormuş gibi geğirerek alevli bir duman kustu, sonra da uzun uzuvlarını metal yapısıyla tam bir tezat oluşturacak bir zarafetle kullanıp ağır ağır Dara'nın yanına gitti.

Nehri kalabalıktan yükselen çığlıklara bakarak alev soluyan kanatlı aslanları canlandırmanın cin dünyasında öyle sıradan bir olay olmadığı sonucuna vardı. Adamların yaklaşık yarısı çıkışa doğru koştu ama kalanı silahlarını kaldırıp öncekinden de kararlı göründü.

Ama az önce kalabalığı kışkırtan şafit adam artık kararlı filan değildi, tamamen şaşkına dönmüş gibi duruyordu. Dara'ya sorgulayan bir bakış attı. Yer titreyip uğuldamaya başlarken "B-ben anlamıyorum," diye kekeledi. "Sen şeyle mi çalışıyorsun—"

Şafit demircinin cesaretiyse onun aksine hiç kırılmamıştı. Adam demir çekicini kaldırıp ileriye atıldı.

Dara tırpanını azıcık kaldırmıştı ki bir ok demircinin göğsüne saplandı ve hemen arkasından başka bir tanesi boğazını parçaladı. Bir borazan sesi havayı doldururken Dara şaşkınlık içinde arkasına baktı.

Çarşıya açılan kapıdan devasa bir hayvan çıkıyordu. Bir atın iki katı büyüklükteydi, ağaç gövdeleri kadar kalın bacakları vardı ve yelpaze gibi kulaklarını çırpıp uzun hortumunu kaldırarak

öfkeyle kükredi. Nehri ne olduğunu anlayıp içinden, bu bir fil, dedi. Daha önce soyduğu bir malikânede bir tanesini görmüştü.

Filin kapının altında eğilmiş duran sürücüsünün elinde uzun, gümüş bir yay vardı. Sükûnet içinde meydandaki kargaşayı gözden geçirdi. Okçu, Nehri ile aynı yaşta gibi görünüyordu ama bunun cinler söz konusu olduğunda bir anlamı yoktu; Dara'yı gören otuzlu yaşlarında bir adam olduğunu düşünürdü ama o Nehri'nin uygarlığından daha yaşlıydı. Sürücü de Div'e benziyordu; gözleriyle dalgalı saçları Nehri'ninkiler kadar karaydı ama Cezîri askerleriyle aynı üniformayı giyiyordu.

Bacaklarını kumaştan bir eyere dolamış filin üstünde büyük bir rahatlık içinde oturuyor, vücudu hayvanın hareketleriyle salınıyordu. Nehri, onun hareket eden heykelleri görünce irkildiğini ve büyük ihtimalle oklarının pirinçten canavarların karşısında bir işe yaramayacağını tahmin ettiğinden tereddüde kapılıp ancak bir an sonra yayını yeniden kaldırdığını gördü.

Diğer kapılardan meydana askerler akıp halihazırda gerilemekte olan topluluğun üstüne ilerliyor ve kimsenin kaçmaması için yayılıp çevrelerini sarıyordu.

Üç Cezîri askeri Dara'nın üstüne yürüdüler. En yakınlarındaki silahını çekince aslanlardan biri öne atılıp metal kuyruğunu havada şaklatıp hırladı.

"Dur!" Konuşan okçuydu. Çabucak filin yanından aşağıya kayıp zarafetle yere indi. "Aptal herifler görmüyor musunuz, adam köle! Onu rahat bırakın." Yayını başka bir adama verip Nehri'yle Dara'ya yaklaşırken ellerini kaldırdı. Divastiye geçip, "Lütfen," dedi. "Size zarar ver—"

Gözleri Dara'nın şakağındaki dövmeye odaklandı. Şaşkınlıktan nefesi kesilmiş gibi küçük bir ses çıkardı.

Dara ise etkilenmiş gibi görünmedi. Parlak gözleriyle okçuyu gri sarığından deri terliklerine kadar süzüp sanki az önce koca bir karaf dolusu ekşi şarabı midesine indirmiş gibi bir surat takındı. "Sen kimsin?"

"Ben... benim adım Cemşid." Okçunun sesi gördüklerine inanmakta zorlanıyormuş gibi fısıltıyla geliyordu. Kekeleyerek, "Cemşid-i Premok. Yüzbaşı," diye ekledi. Bakışları Dara'nın yüzüyle sıçrayan aslanlar arasında gidip geldi. "Siz... yani demek istiyorum ki... çok da—" Başını iki yana sallayarak aniden kendi sözünü kes-

ti. "Sizi kralımın huzuruna çıkarmam gerektiğini düşünüyorum." Okçu ilk defa Nehri'ye baktı. "Sizin... eh... eşlikçiniz," diye karar verdi, "isterseniz o da size katılabilir."

Dara tırpanını kıvırdı. "Eğer kararım—"

Nehri aptalca bir şey söyleyemesin diye sertçe ayağına bastı. Askerlerin diğerleri kalabalığın içindekileri ayıklayıp erkekleri kadın ve çocuklardan ayırmakla meşguldü ama Nehri daha çok küçük delikanlıların da erkeklerle birlikte aynı duvara itildiğini gördü. Birkaç tanesi ağlıyordu ve birkaçı da dua ediyordu. O kadar tanıdık bir şekilde diz çöküp avuçlarını açmışlardı ki Nehri'nin kendini zorlayarak gözlerini onlardan çevirmesi gerekti. Divyurdu'nda neye adalet dediklerini bilmiyordu ama kralın, kendisine hakaret edip başka bir kabileyi tehdit eden birini nasıl cezalandırdığını da askerlerin toparladığı adamların yüzlerindeki kaderini kabullenmiş ifadeye baktığında kolayca tahminde bulunabiliyordu.

Ve onlara katılmak istemiyordu. Peçesinin ardından Cemşid'e şükran dolu bir gülümsemeyle baktı. "Davetiniz için teşekkürler Yüzbaşı Premok. Kralınızla tanışmaktan onur duyacağız."

NEHRİ, "KUMAŞ AŞIRI KALIN," DİYE ŞİKÂYET ETTİ. ARKASına yaslanıp sıkıntıyla iç çekip perdeyi bıraktı. "Hiçbir şey göremiyorum." O konuşurken ikisi için getirilmiş olan tahtırevan öne ve arkaya doğru sallanıp onu neredeyse Dara'nın kucağına düşürdü.

Dara alçak bir sesle, "Saraya çıkan tepeye tırmanıyoruz," dedi. Hançerini ellerinde çevirip parlayan gözlerle demir bıçağa baktı.

"Şu şeyi kaldırır mısın? Çevremizde onlarca silahlı asker var, onunla ne yapacaksın?"

Dara, "Bir çiçek buketi içinde hasmıma götürülüyorum," deyip hançerin ucuyla ucuz perdeyi biraz geri çekti. "Silahlı olsam fena olmaz."

"Cinlerle uğraşmanın nehir iblisleri tarafından boğulmaktan iyi olduğunu söylememiş miydin?"

Nehri'ye karanlık bir bakış atıp bıçağı çevirmeye devam etti. "Bir Div erkeğinin onlar gibi giyindiğini görmek... o gaspçıya hizmet ettiğini—"

"O bir *gaspçı* değil Dara. Hem Cemşid hayatını kurtardı."

Dara, Nehri'nin bu fikri dile getirmesinden rahatsız olarak, "O beni *kurtarmadı*," dedi. "O sefil adamı sonsuza dek susturmamı engelledi."

Nehri bıkkın bir ses çıkardı. "Peki Divyurdu'ndaki ilk günümüzde kralın tebaasından birini öldürmenin bize ne gibi bir faydası olacaktı?" diye sordu. "Burada olmamızın sebebi bu insanlarla barış yapıp ifritlerden kaçacak bir yer bulmak, unuttun mu?"

Dara gözlerini devirdi. "Tamam," diye iç çekip yeniden hançerle oynamaya döndü. "Ama bak hakikaten şeduların öyle davranmasını istememiştim."

"Nelerin?"

"Şeduların, kanatlı aslanların. Sadece kapının önünü kapatmalarını istemiştim ama..." Suratını astı, dertlenmiş gibi görünüyordu. "Nehri, şehre girdiğimizden beri kendimi... *tuhaf* hissediyorum. Sanki neredeyse—" At arabası sarsılıp durunca Dara hemen sustu. Perdeler sertçe açılınca hâlâ gergin görünen Cemşid-i Premok göründü.

Nehri eğilip arabadan çıkınca karşısına çıkan manzara karşısında huşuya kapıldı. "Saray bu mu?"

Öyle olmalıydı; başka hangi binanın bu kadar devasa olabileceğini hayal edemiyordu. Divyurdu'nun şehrin üstündeki taşlık bir tepenin üstüne kurulu sarayı göğün bir kısmını kapatacak kadar büyük mermerden bir anıttı. Özellikle güzel değildi, ana binası göğe doğru yükselen basit ve altı katlı bir zigurattan ibaretti. Ama Nehri mermer duvarın ardına tıkılmış iki zarif minarenin ve pırıltılı altın bir kubbenin ileride saklı daha çok ihtişam olduğunu düşündürten siluetlerini görebiliyordu.

Sarayın duvarına alev alev meşalelerle aydınlatılmış iki kanatlı bir kapı yerleştirilmişti. Yok... bunar meşale değildi, o kanatlı aslanlardan —Dara'nın deyimiyle şedulardan— iki tane daha vardı ve pirinçten ağızları ateş doluydu. Kanatlarını katı bir şekilde omuzlarının üstünde tutuyorlardı ve Nehri ansızın onları daha önce nerede gördüğünü anladı. Dara'nın yanağındaki, üstünden ok geçen kanat dövmesi. Dara'nın Afşin sembolü, bir zamanların Kraliyet Ailesi Nahidlere olan hizmet yeminin sembolü.

Benim aileme. Esinti hafif olmasına karşın Nehri ürperdi.

Meşaleleri geçerken Dara ansızın kulağına eğilip fısıldadı. "Nehri, kökenin hakkında... muğlak bir şey söylemen en iyisi olabilir."

"Soyumun düşmanına yalancı ve hırsız olduğumu söylememem gerek diyorsun yani, ha?"

Dara bakışlarını önünden ayırmadan başını ona doğru eğdi. Onun dumanlı kokusu Nehri'nin çevresini sarmıştı ve karnında kontrol edemediği bir kıpırdanma vardı. Dara, "Besime denen kızın ailesinin seni çocukken bulduklarını söyle," diye önerdi. "Seni hizmetçi olarak çalıştırdıklarını ve Besime'yle şarkı söyleyip oynarken beni kazara çağırdığını."

Nehri ona mânâlı mânâlı baktı. "Peki ya gerisi?"

Dara elini bulup nazikçe sıktı. Yumuşak bir sesle, "Gerçeği söyle," dedi. "Yani mümkün olduğunca; başka ne söyleyebileceğimizi bilmiyorum."

Muazzam bir bahçeye girerlerken Nehri'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Mermer yollar güneşli çimlerin üstünden uzanıyor, üstlerine özenle budanıp şekillendirilmiş ağaçların gölgeleri düşüyordu. Serin bir esintiyle gül ve portakal çiçeklerinin kokusu geldi. Yakınlardaki zarif, üstlerine yaprak ve çiçeklerin gölgeleri düşen çeşmelerin şırıltıları duyuluyordu. Kuşların tatlı şarkıları havayı dolduruyor, bunlara uzaktan gelen bir flüt sesi eşlik ediyordu.

İlerledikçe Nehri muazzam ziguratın ilk katının bir yanının açık olduğunu ve bu katın tavanını dört sıra kalın sütunun tuttuğunu gördü. Zemine çiçek dolu çeşmeler oturtulmuştu ve belki de binyıllar boyunca üstünden geçen ayakların etkisiyle mermer zemin neredeyse yumuşamıştı. Çimeni andıran beyaz damarlı yeşil bir mermerdi ve âdeta bahçeyi yapının içine taşıyordu.

İçerisi binlerce kişiyi alacak büyüklükteymiş gibi görünse de Nehri o anda orada iki yüzden az adam olduğunu tahmin etti, hepsi de zeminle aynı mermerden yapılmış basamaklı bir platformun çevresinde toplanmıştı. Platform odanın ortasına doğru yükselmeye başlıyor ve en üst seviyesi bahçenin karşısındaki duvara bakıyordu.

Nehri'nin bakışları anında platformun önündeki figüre çekildi. Cin kral göz kamaştırıcı mücevherler ve girift taş işçiliğiyle süslenmiş tahtına yayılmış otururken bronz-kahverengi teninden âdeta güç saçılıyordu. Abanoz rengi kaftanı ayaklarının etrafında dönüp tütüyor ve kıvrılıp bükülen desenleri olan mavi, mor ve

altın rengi bir sarık başını süslüyordu. Ama ortamdaki herkesin saygıyla başını eğmesine bakılacak olursa orada kimin iktidarda olduğunun anlaşılması için ne zengin kıyafetlere ne de bir tahta ihtiyacı vardı.

Kral bir zamanlar yakışıklıymış gibi görünüyordu ama ak düşmüş sakalları ve siyah kaftanının altındaki göbeği biraz olsun yaşlandığını belli ediyordu. Ancak yüzü hâlâ bir atmacanınki gibi sertti, çelik rengi gözleri ise parlak ve tetikteydi.

Ürkütücü. Nehri yutkunup diğerlerini incelemek için etrafına bakındı. Bir muhafız ekibinin dışında mermer platformun üst seviyelerinde üç adam daha vardı. İlki görece yaşlıydı ve omuzları çökmüştü. Div gibi görünüyordu; altın-kahverengi alnında kömürle çekilmiş kara bir çizgi vardı.

Bir sonraki platformda iki cin daha vardı. Biri yumuşak bir yastığın üstüne oturmuştu ve kral gibi giyinmişti ve kıvırcık siyah saçları dağılmış, yanakları da hafiften kızarmıştı. Sakalını sıvazlayıp dalgın dalgın altın bir kadehi okşadı. Yakışıklıydı, Nehri'nin tembel zenginler arasında yaygın olduğunu fark ettiği türden rahat bir havası vardı ve krala çok benziyordu. Oğlu olmalı, diye tahmin etti ve bakışları serçeparmağındaki büyük safir bir yüzüğe kaydı. O bir prensti.

Daha genç bir adam prensin hemen arkasında duruyordu, askerlere benzer bir şekilde giyinmişti ama sarığı gri yerine koyu kırmızıydı. Uzun boyluydu ve bakımsız yüzünde ciddi bir ifade vardı. Safkanların o ışıltılı tenine ve sivri kulaklarına sahip olsa da Nehri genç adamın kabilesini çıkarmakta zorlandı. Neredeyse Ayanli tuz tacirleri kadar koyu tenliydi ama Cezirilerin çelik grisi gözlerine sahipti.

Kimse onların farkına varmamış gibi görünüyordu. Kralın dikkati aşağıda didişen adamlardaydı. İç çekip parmaklarını şıklattı ve yalınayak bir hizmetkâr uzattığı elinde bir şarap kadehiyle koşa koşa geldi.

"—bu tekel. Yeşim ipliği ören birden fazla Toharistani aile tanıyorum. Agnivanşi tacirlere satış yaparken böyle birlik olmalarına izin verilmemeli." Uzun saçlı, iyi giyimli bir adam kollarını kavuşturdu. Boynunda bir dizi inci asılıydı ve bileğinde de yine inciden iki bilezik daha vardı. Bir elinde ağır, altın bir yüzük parıldıyordu.

Diğer adam onu, "Peki bunu nereden biliyorsun?" diyerek suçladı. Ondan uzundu ve Nehri'nin Kahire'de gördüğü Çinli âlimlere benziyordu. Nehri merakından adamları daha iyi görebilmek için Dara'nın yanından geçip ilerlerdi. "İtiraf et, Toharistan'a casus gönderiyorsunuz!"

Kral elini kaldırıp tartışmalarını durdurdu. "Daha az önce sizinle ilgilenmemiş miydim *ben*? Allah aşkına neden hâlâ birbirinizle iş yapıyorsunuz? İlla başka..." Cümlesini tamamlamadı.

Ayağa kalkarken kadehi elinden düşüp mermer zeminin üstünde kırılırken içindeki şarap kaftanının üstüne sıçradı. Salon sessizliğe bürünmüştü ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

Gözleri Nehri'nin gözlerine kilitlendi. Sonra da tek bir sözcük ağzından fısıldadığı bir dua gibi çıktı.

"Menije?"

16

NEHRİ

Muazzam kabul salonundaki her baş ona bakmak için döndü. Cinlerin metal tonlarındaki –koyu renk çelik ve bakır, altın ve teneke– gözlerinde şaşkınlık ve eğlence karışımı ifadeler belirdi, sanki ne olduğu henüz kendisine söylenmemiş bir şakanın hedefi gibiydi. Kalabalığın içinden birkaç kıkırdama yükseldi. Kral tahtından bir adım uzaklaştı ve gürültü anında son buldu.

Kral, "Hayattasın," diye fısıldadı. Salon artık o kadar sessizdi ki Nehri kralın derin bir nefes aldığını duyabiliyordu. Nehri'yle taht arasında kalmış birkaç saray mensubu da çabucak çekildiler.

Prens olduğunu varsaydığı adam, krala şaşırmış şekilde bakıp ardından sanki tuhaf bir böcekmiş gibi Nehri'yi inceledi. "Bu kız Menije değil abba. O kadar çok insana benziyor ki tülden bile geçememiş olması lazım aslında."

"İnsan mı?" Kral alt platforma indi ve Nehri'ye yaklaşırken pencerelerin kafesinin ardından gelen bir ışık huzmesi yüzüne vurdu. Dara gibi, onun da yüzünde siyah bir dövme vardı; sekiz noktalı bir yıldız. Dövmenin kenarlarında Nehri'ye göz kırpıyormuş gibi görünen yıldızlı bir pırıltı vardı.

Kralın yüzünde hezimete uğramış bir ifade belirdi. "Yok... bu kız Menije değil." Ona bir an daha bakıp suratını astı. "Ama neden insan olduğunu düşündün ki? Safkan bir Div gibi görünüyor."

Öyle mi? Belli ki kralın yorumundan kafası karışan bir tek Nehri değildi. Fısıldaşmalar başladı ve kızıl sarıklı genç asker koşarak platformu geçip kralın yanına gitti.

Genç adam elini kralın omzuna koydu; gözle görülür şekilde endişelenmişti. "Abba..." Konuşmasına Cezirîyye devam edince Nehri afalladı.

Abba mı? Bu asker de kralın başka bir oğlu olabilir miydi?

Kral gergin bir sesle Cinistani dilinde, "Kulaklarını görebiliyorum!" dedi. "Nasıl olur da onun şafit olduğunu düşünürsün?"

Nehri tereddüt etti, nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. İnsanın kralla öylece konuşmaya başlama izni var mıydı? Belki de önce eğilip selam vermeliydi...

Kral ansızın sabrı tükenmiş gibi bir ses çıkardı. Elini kaldırdı ve şakağındaki işaret parlayarak canlandı.

Sanki birisi odadaki havayı boşaltmış gibi oldu. Duvarlardaki meşalelerin hepsi söndü, çeşmelerin nazik şırıltısı son buldu ve kralın arkasına asılı kara bayrakların dalgalanması kesildi. Nehri'nin üstüne bir takatsizlik çöktü, midesi bulandı ve bedeninin önceki gün vurup incittiği çeşitli yerlerine ani ağrılar saplandı.

Hemen yanındaki Dara boğuluyormuş gibi bir çığlık attı. Dizlerinin üstüne çökerken teninden ter gibi kül akıyordu.

Nehri hemen yanında diz çöktü. "Dara!" Bir elini Dara'nın titreyen koluna koysa da Dara karşılık vermedi. Teni neredeyse ruk saldırısından sonra olduğu kadar soğuk ve beyazdı. Krala döndü. "Kes şunu! Onu incitiyorsun!"

Platformdaki adamlar, Nehri ilk geldiğinde kralın olduğu kadar şok içindeydiler. Prens şaşkınlıkla derin bir nefes aldı ve yaşlıca bir Div adam öne doğru bir adım atarken bir eliyle ağzını kapattı.

Divasti dilinde, "Yaradana hamdolsun," dedi. Nehri'ye yüzünde aynı anda korku, umut ve zevk karışımına benzeyen bir ifadeyle ve kocaman açılmış siyah gözlerle baktı. "Sen... sen—"

Kral, "Şafit değil," diye araya girdi. "Size söylediğim gibi." Elini indirince meşaleler yeniden alev alıp canlandılar. Yanındaki Dara titredi.

Kahtani kral bir an bile gözlerini üstünden ayırmadı. Sonunda, "Bu bir efsun," diye kararını bildirdi. "Sen insan gibi görünecek şekilde efsunlanmışsın. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım." Gözleri merakla parlıyordu. "Kimsin sen?"

Nehri, Dara'nın ayağa kalmasına yardımı oldu. Afşin'in rengi hâlâ normale dönmemişti ve güçlükle soluk alıyor gibi görünüyordu. Dara'yı taşımaya çalışırken zorlanarak, "Benim adım Nehri," dedi. "Şu bahsettiğiniz Menije, ben... ben onun kızı olduğumu düşünüyorum."

Kral ansızın kendini toplayıp doğruldu. "Anlayamadım?"

"O bir Nahid." Dara tam olarak kendine gelmemişti ve sesi saray erkânından birkaç kişiyi kendisinden uzağa kaçıran boğuk bir hırıltı halinde çıkmıştı.

"Nahid mi?" oturmakta olan prens şok olan kalabalığın seslerinin üstünden Dara'nın sözlerini tekrarladı. Sesi uğradığı şaşkınlıktan kalınlaşmıştı. "Sen deli misin?"

Kral salondakilere çekilmelerini söylemek için elini kaldırdı. "Dışarı, hepiniz!"

Emrini tekrar etmesi gerekmedi ve Nehri daha önce bu kadar çok kişinin bu kadar hızlı hareket edebileceğini hayal etmemişti. Saray eşrafının yerini askerlerin almasını sessiz bir korkuyla izledi. Dara'yla Nehri'nin arkasına bir grup muhafız –bunlar da o tuhaf bakır kılıçlarla silahlanmıştı– yan yana dizilip kaçış yollarını kapattı.

Kralın çelik gibi bakışları sonunda yüzünden ayrılıp Dara'nın üstüne yöneldi.

"Diyelim bu Banu Menije'nin kızı, o halde sen kim oluyorsun?"

Dara parmağıyla hafifçe yüzündeki dövmeye vurdu. "Onun Afşin'i."

Kral kara kaşlarını kaldırdı. "Bu ilginç bir öykü olacağa benziyor."

DARA'YLA NEHRİ SONUNDA ANLATMAYI BİTİRDİKLERİNDE prens, "bunlar tamamen saçmalık," dedi. "İfrit komploları, ruk suikastçılar, bir de üstüne Cizan'ın yatağından kalkıp aya uluması ha? Sürükleyici bir hikâye olduğundan şüphe yok... belki oyuncular loncasına kabul edilmenizi sağlayabilir."

Kral omuz silkti. "Ah, bilemiyorum. En iyi hikâyelerde her zaman bir parça gerçek kırıntısı bulunur."

Dara dikleşti. "Cizan'daki olaylara tanıklık etmiş adamlarınızın olması gerekmiyor mu? Orada mutlaka gözcüleriniz olmalı.

Aksi halde koca bir ordu hiç haberiniz olmadan burnunuzun dibine gelebilir."

Kral eğlenen bir sesle, "Bunu profesyonel tavsiye olarak kabul edeceğim," diye karşılık verdi. Konuşurlarken onları kayıtsız bir tavırla dinlemişti. "Ancak bu *hakikaten* dikkate değer bir hikâye. Kızın bir çeşit lanetin etkisi altında olduğu açık, sizlere şafit gibi görünürken bana safkanmış gibi görünmesi buna işaret ediyor." Nehri'yi bir kez daha inceledi. "Hem Banu Menije'ye benziyor da," diye kabul ederken duygularının az da olsa sesine yansımasına engel olamadı. "Hem de şaşırtıcı derecede."

Prens, "Peki ne olmuş yani?" diye karşılık verdi. "Abba, sen Menije'nin gizli bir kızının olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın, değil mi? *Menije'nin?* Kadın yüzüne fazla uzun bakan erkeklerin teninde veba çıbanı çıkarıyordu!"

Nehri o anda böyle bir becerisinin olmasına hayır demezdi. Son günü türlü çeşit mahlûkatın saldırısına uğrayarak geçirmişti ve Kahtanilerin şüpheleriyle kaybedecek zamanı yoktu. Talepkâr bir sesle, "Nahid olduğuma dair kanıt mı istiyorsun?" diye sordu. Prensin belindeki kınında duran kıvrık hançeri işaret etti. "Şunu üstüme atın da gözlerinizin önünde iyileşeyim."

Dara bir adım atarak önüne geçince hava dumanlandı. "Bu aşırı derece akılsızca bir hareket olur."

Genç asker ya da prens, veya artık her neyse –tıraşsız yüzünde düşmanca ifadesi olan adam– anında prense doğru sokuldu. Elini bakır kılıcının kabzasına attı.

Kral onu, "Alizeyd," diye uyardı. "Yeter. Ve biraz sakinleş Afşin. İster inana ister inanma Ceziri konukseverlik anlayışında misafirlerimizi bıçaklamak yoktur. En azından doğru düzgün tanışmadan önce." Kral, Nehri'ye alaycı bir gülümsemeyle bakıp göğsüne dokundu. "Ben, şüphesiz bildiğin üzere, Kral Gassan el-Kahtani. Bunlar oğullarım, Emir Muntazir ve Prens Alizeyd." Oturmakta olan prense ve suratını asmış kılıçlı genç adamı işaret ettikten sonra yaşlıca Div adamı işaret etti. "Ve bu da benim Başvezir'im Kave-i Premok. Size saraya dek eşlik eden kendisinin oğlu Cemşid'di."

Prenslerin Arapça isimlerinin tanıdıklığı da iki Div adamın kraliyet ailesine bu kadar yüksek bir konumda hizmet ediyor ger-

çeği de Nehri'yi afallatmıştı. *Bunlar iyiye işaret bence.* Dikkatle "Selamünaleyküm," dedi.

"Aleykümselam." Gassan ellerini iki yana açtı. "Şüphelerimizi bağışlayın hanımefendi. Mesele oğlum Muntazir'in doğruyu söylüyor olması. Banu Menije'nin çocuğu yoktu ve kendisi yirmi yıl önce öldü."

Nehri'nin suratı asıldı. Kendisi hakkında bilgileri öyle kolay paylaşan birisi değildi ama o anda cevap almayı her şeyden çok istiyordu. "İfritler onunla çalıştıklarını söylediler.

"Onunla mı çalışıyorlarmış?" Nehri ilk defa Gassan'ın yüzünde bir öfke emaresi gördü. "Onun canına kıyanlar ifritlerdi. Ve bunu büyük bir keyifle yapmışlardı."

Nehri'nin teni karıncalandı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Artık konuşma sırası Başvezir'deydi. "Banu Menije ile kardeşi Rüstem, benim Zariaspa'daki malikâneme giderken yolda ifritler tarafından kaçırıldılar. Ben... ben de kervanlarından arta kalanları bulanlar arasındaydım." Boğazını temizledi. "Cesetlerin çoğu tanınmaz haldeydi, ama Nahidler..." Cümlesini tamamlayamadı, gözleri dolmak üzereydi.

Gassan gaddar bir sesle, "İfritler kellelerini kazıklara geçirmişlerdi," diye tamamladı. "Ve üstüne biraz daha alay etmek için kervanda köle ettikleri bütün cinlerin tılsımlarını ağızlarına sıkıştırmışlardı." Boynunun etrafında dumanlar dolanmaya başladı. "Gerçekten de onunla çalışıyorlarmış."

Nehri irkildi. Platformdaki adamların kendisini aldattığına dair hiçbir emare göremiyordu. Tabii en azından bu konuda. Başvezir hastalanmış gibi duruyordu ve kralın gri gözleri güçlükle kontrol edebildiği bir kederle allak bullak olmuştu.

Ve benim de bunu yapan iblislerin eline düşmeme ramak kalmıştı. Nehri sarsılmıştı, hem de derinden. Her zaman birinin yalan söylediğini anlamakta yetenekli olduğunu düşünmüştü ama ifritler onu neredeyse ikna etmişti. Dara'nın ifritlerin yetenekli yalancılar olduğunu söylerken haklı olduğunu düşündü.

Dara tabii ki Nahid kardeşlerin vahşice katledilmelerinden duyduğu hiddeti gizlemedi. Teninden öfkeli bir sıcaklık yayılıyordu. "Banu Menije ve kardeşinin şehir duvarlarının dışına çıkmalarına neden izin verildi? *Bütün dünyadaki* son iki Nahid'in

dış Divistan'da kafalarına göre dolanmalarına izin vermenin ne kadar tehlikeli olabileceğini anlayamadınız mı?"

Emir Muntazir'in gözleri parladı. Kızgınlıkla, "Onlar bizim tutsaklarımız değillerdi," dedi. "Ve İfritleri de bir asırdır ne gören ne de duyan olmuştu. Biz—"

"Hayır... kararımı sorgulamaya hakkı var." Gassan'ın alçak ve kederden yıkılmış sesi büyük oğlunu susturdu. "Allah biliyor ya ben de böyle yaptım, öldükleri günden beri." Tahtının arkasına yaslandığında aniden yaşlanmış gibi göründü. "Rüstem tek başına gitmeliydi. Zariaspa'da şifacılıkta kullandıkları otları etkileyen bir hastalık çıkmıştı ve botanikte daha becerikli olanları da oydu. Ama Menije ona eşlik etmek için ısrar etti. Kendisi benim için çok değerliydi ama çok da inatçıydı. Bunun kötü bir karışım olduğunu kabul ediyorum." Başını iki yana salladı. "O sıralardaki karşı konulmaz ısrarının konusu benim... ah."

Nehri gözlerini kıstı. "Ne"

Gassan gözlerine baktı, ifadesinde içten içe Nehri'nin tam olarak çözemediği bir duygu vardı. Onu uzun bir an boyunca inceleyip sonunda sordu. "Kaç yaşındasın Banu Nehri?"

"Emin değilim. Yirmi civarında olduğumu düşünüyorum."

Kral dudaklarını ince bir çizgi haline gelene dek bastırdı. "İlginç bir tesadüf." Kulağa memnun olmuş gibi gelmiyordu.

Başvezir'in yüzü kızardı ve yanaklarında öfkeli kırmızı noktalar belirdi. "Kralım eminim ki ima ettiğiniz Banu Menije'nin, ki kendisi Süleyman'ın kutsanmışlarından ve kusursuz ahlaka sahip bir kadın—"

"Yirmi yıl önce ansızın Divyurdu'ndan kaçıp ağzı sıkı ve kendisine sadakatleri mutlak Divler ile çevrili olacağı gözlerden uzak bir dağ malikânesine gitmek için bir nedeni olmuş, öyle mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Daha tuhaf şeylerin de yaşandığı oldu."

Konuşmalarının anlamı bir anda netleşti. Nehri'nin göğsünde ezmesine fırsat kalmadan bir umut —aptalca, naif ama yine de bir umut— filizlendi. "O halde... babam... hâlâ hayatta mı? Divyurdu'nda mı yaşıyor?" Sesindeki çaresizliği gizleyemiyordu.

Gassan düz bir sesle, "Menije evlenmeyi reddetti," dedi. "Ve kendisinin hiçbir... bağı yoktu. En azından benim bildiğim kadarıyla."

Daha fazla tartışmaya mahal bırakmayacak kati bir yanıttı bu. Ama Nehri'nin suratı asıldı ve neler olduğunu çözmeye çalıştı.

"Ama bu mantıklı değil. İfritler benden haberdardı. Eğer kimse hamileliğinden haberdar olmadan kaçtıysa, eğer seyahati sırasında öldürüldüyse, o zaman..."

Ben hayatta olmamalıyım. Nehri son kısmı yüksek sesle söylemedi ama Gassan yine de afallamış gibi göründü.

Gassan, "Bilmiyorum," diye kabul etti. "Belki de yoldayken dünyaya geldin ama bırak dünyanın öbür ucundaki bir insan şehrine gitmeyi, nasıl hayatta kalabilmiş olduğunu dahi gözümde canlandıramıyorum." Ellerini kaldırdı. "Bu cevaplara hiç kavuşamayabiliriz. Tek duam kızının hayatta olduğunu bilmenin annenin son anlarını birazcık rahatlatmış olması."

Dara, "Birileri onu kurtarmış olmalı," diye belirtti.

Kral ellerin kaldırdı. "Kimbilir. Onun görünüşünü etkileyen lanet çok güçlü... bunun arkasında bir cin olmayabilir."

Dara başını eğip Nehri'ye bakarken gözlerinde bir anlığına okuyamadığı bir ifade belirdi, ardından dönüp krala baktı. "Gerçekten de sana şafit gibi görünmüyor mu?" Nehri, Dara'nın sesinde küçük de olsa bir rahatlama emaresi olduğunu duydu. Ve –inkâr etmesinin imkânı yoktu– bunu duymak onu incitti. Belli ki bütün o "yakınlaşmalarına" rağmen kanının saflığı Dara için hâlâ önemliydi.

Gassan başını iki yana salladı. "En az senin kadar Div görünüyor. Ve eğer hakikaten de Banu Menije'in kızıysa..." Kral tereddüt etti ve yüzünde bir ifade parıldayıp kayboldu; o sükûnet dolu maskesi anında bu ifadenin yerini almıştı ama Nehri yüzleri okumakta iyi olduğundan ne olduğunu fark etmişti.

Bu ifade korkuydu.

Dara kralı kışkırttı. "Eğer öyleyse... o halde ne olacak?"

İlk yanıt veren Kave oldu, siyah gözleri Dara'nın gözleriyle buluştu. Nehri Başvezir'in –kendisi gibi Div olduğundan– kralın cevabını eğip bükmeden vermesini istediğini düşündü. "Banu Menije geçen bin yıl içinde Divlerin arasında doğmuş olan en yetenekli şifacıydı. Eğer sen onun kızıysan..." Sesine hürmet ve biraz da meydan okuma havası geldi. "O halde Yaradan yüzümüze gülmüş demektir."

Kral diğer adama ters bir bakış attı. "Başvezir kolayca heyecanlanır ama evet, senin Divyurdu'na gelişin hepimiz için çok hayır-

lı olabilir." Gözleri Dara'ya kaydı. "Diğer yandan senin gelişin... Afşin olduğunu söyledin ama henüz bize ismini bahşetmedin."

Dara soğuk bir sesle, "Aklımdan çıkmış olmalı," diye karşılık verdi.

"Neden şimdi bizimle paylaşmıyorsun?"

Dara çenesini hafifçe kaldırdı ve ardından konuştu. "Darayavahuş-I Afşin."

Kılıç çekmiş olsa böyle bir tepki alırdı. Muntazir'in gözleri kocaman açıldı ve Kave'nin beti benzi attı. Genç Prens elini yeniden kılıcına götürüp ailesine yaklaştı.

Umursamaz kral bile gerilmişti. "Bir şüphe kalmasın diye soruyorum: Sen Zeydi el-Kahtani'ye karşı Div ayaklanmasını başlatan Darayavahuş musun?"

Ne? Nehri olduğu yerde hızla dönüp Dara'ya baktı ama o başka yere bakıyordu. Bütün dikkatini Gassan el-Kahtani'ye yöneltmişti. Dudaklarında küçük bir gülümseme –meydandaki şafitlerin karşısına dikildiğinde yüzünde beliren o tehlikeli gülümseme– şekillendi.

"Ah... demek halkın bunu hatırlıyor ha?"

Gassan soğuk bir sesle, "Oldukça iyi hem de," dedi. "Tarihimizde senin bahsin sıkça geçiyor Darayavahuş-i Afşin." Kollarını siyah kaftanını üstünde kavuşturdu. "Ama sorsalar atalarımdan birinin İsbanir'de kelleni vurduğuna yemin edebilirdim."

Nehri bunun bir numara olduğunu biliyordu, Afşin'den daha iyi bir cevap alabilmek amacıyla şerefine hafif bir laf etmişlerdi.

Dara tabii ki doğruca oyuna geldi. Asit gibi bir sesle, "Atan öyle bir şey yapmadı," dedi. "İsbanir'e hiç ulaşamadım, eğer ulaşsaydım şu anda o tahtta oturuyor olmazdın." Elini kaldırınca zümrüt göz kırpar gibi parladı. "Zeydi'nin kuvvetleriyle Deşt-i Lut'ta çarpışırken ele geçirildim. Kalanını tahmin edebileceğinden eminim."

Gassan üstüne basa basa ,"Bu dediğin şu anda nasıl karşımızda durduğunu açıklamıyor," dedi. "İfritlerin köle lanetini kırmak için bir Nahid'e ihtiyacın olmaz mıydı?"

Edindiği bütün bu yeni bilgiler Nehri'nin başını döndürmüş olsa da Dara'nın cevap vermeden önce tereddüt ettiğin fark etti.

Dara sonunda, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ben de aynı şekilde düşünüyordum... ama beni serbest bırakan peri Hay-

zur'du, bizi nehirde kurtaran peri. Yüzüğü kendi topraklarında seyahat eden bir insanın cesedinde bulduğunu söyledi. Onun halkı genelde bizim işlerimize karışmaz ama..." Nehri, Dara'nın tıkandığını duydu. "O bana merhamet etti."

Nehri'nin içi ezildi. Hayzur, Dara'yı kölelikten kurtarmış *ve* üstüne Cizan'da hayatlarını da kurtarmıştı, öyle mi? Ansızın perinin acı içinde ve kendi başına, göklerdeki arkadaşlarının ona ölüm getirmesini bekleyen hali canlandı gözünde.

Ama Gassan hiç tanışmadığı bir perinin kaderi hakkında tasalanmamış gibi görünüyordu. "Bu ne zaman oldu?"

Dara kolayca, "On yıl önce," diye karşılık verdi.

Gassan bir kez daha afallamış gibi görünüyordu. "On yıl mı? Son on dört asırı bir ifrit kölesi olarak geçirdiğini söylemek istemiyorsun herhalde, değil mi?"

"Tam olarak bunu söylemek istiyorum."

Kral parmaklarını birbirlerine bastırıp uzun burnunun üstünden aşağıya baktı. "Açık açık konuştuğum için beni affet ama üç yüzyıldan kısa süren bir köleliğin sonunda salyaları akan delilere dönüşen yıllanmış savaşçılar gördüm. Senin iddia ettiğin... Kimse bundan sağ salim çıkamaz."

Ne? Gassan'ın karanlık sözleri Nehri'nin damarlarını buz kesmesine neden olmuştu. Dara'nın köle olarak hayatını anlatması için üstelememişti; Dara bunun üstüne konuşmak istememişti ve Nehri de onunla birlikte yeniden yaşamak zorunda kaldığı kanlı anıların üstüne düşünmek istememişti.

Dara kati bir sesle, "Sağ salim çıktım demedim," diye düzeltti. "Köle olarak geçirdiğim zamana dair neredeyse hiçbir şey anımsamıyorum. Sahip olmadığın anılar yüzünden aklını yitirmek oldukça zor."

Muntazir, "Ne kadar da münasip," dedi.

Dara anında, "Son derece," diye cevabını yapıştırdı. "Çünkü bir –ne demiştiniz salyaları akan bir deli mi?– bütün bunları böyle sabırla karşılayamazdı."

"Peki ya köle olmadan önceki hayatın?"

Nehri yeni bir ses gelince irkildi. Bu genç olan, muhafız sandığı prensti: Alizeyd.

Prens, Nehri'nin hayatında duyduğu en soğuk seslerden biriyle, "Savaşı hatırlıyor musun Afşin?" diye sordu. "Manzadar ve

Beyt Kadr'daki köyleri?" Alizeyd, Dara'ya açık açık, düşmanca bir ifadeyle, Dara'nın ifritlere bakarken yüzünde belirene rakip olabilecek güçte bir nefretle baktı. "Şo-zi'yi hatırlıyor musun?"

Yanındaki Dara gerildi. "Adaşının fethettiğinde *benim şehrime* ne yaptığını hatırlıyorum."

Gassan küçük oğluna uyarı dolu bir bakış atarak, "Ve bu konuyu burada kapatacağız," diye araya girdi. "Savaş bitti ve halklarımız barış içinde. Bir Nahid'i bilerek buraya getirdiğine göre bu senin de farkında olman gereken bir şey Afşin."

Dara soğuk bir sesle, "Buranın onun için en güvenli yer olduğunu varsaydım," dedi. "Gelip de silahlı bir şafit topluluğu Div Mahallesi'ni yağmalamaya hazırlanırken bulana dek."

Gassan, "Bu bir iç mesele," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Bana inan halkın hiç tehlike altında değildi. Bugün tutuklananlar hafta sonunda göle atılacaklar."

Dara burnundan soludu ama kral bu hareketini umursamadı bile. Kralın bu umursamazlığı etkileyiciydi ve Nehri, Gassan el-Kahtani'yi huzursuz etmek için çok büyük bir şey olması gerektiğini seziyordu. Böyle bir şeyin hoşuna gidip gitmemesi gerektiğine karar verememişti ama kralın dürüstlüğüne aynı şekilde karşılık vermeye karar verdi. "Ne istiyorsun?"

Kral gülümsedi ve gerçek bir gülümsemeydi bu. "Sadakat. Bana bağlılık yemini edin ve kabilelerimiz arasında barışı korumaya ant için."

Dara konuşamadan Nehri, "Peki bunun karşılığında ne alacağız?" diye sordu.

"Senin Banu Menije'in safkan kızı olduğunu ilan edeceğim. Ben bir defa bu konuda konuştuktan sonra şafit gibi görünüyor olsan da Divyurdu'ndaki kimse senin kökenlerini sorgulamaya cüret edemez. Sarayda bir evin olacak –her türlü maddi isteğin yerine getirilecek– ve Banu Nahide olarak hak ettiğin yeri alacaksın." Kral başını Dara'ya doğru eğdi. "Afşin'ini resmi olarak affedeceğim ve ona rütbesine yakışır bir maaş bağlayıp uygun bir konum bulacağım. Hatta arzu edersen sana hizmet etmeye devam bile edebilir."

Nehri şaşkınlığını gizledi. Bundan iyi bir teklifi ancak rüyasında görebilirdi. Ve tabii ki bu yüzden kralın teklifine güvenmedi.

Kral esas olarak ondan hiçbir şey istemiyor ama karşılığında istediği her şeyi veriyordu.

Dara sesini alçalttı. Divastı konuşup, "Bu bir numara," dedi. "Bir kum sineğinin önünde diz çökmektense—"

Gassan, "Bu kum sineğinin Divastısı kusursuz," diye araya girdi. "Ve kimsenin diz çökmesine ihtiyacı yok. Ben Cezîri'yim benim halkım senin kabilenin aşırı şişirilmiş törenlere olan sevgisini paylaşmıyor. Benim için sözün yeterli."

Nehri tereddüt etti. Biz kez daha arkalarında duran askerlere baktı. Dara'yla ikisinin Kraliyet Muhafızları'yla boy ölçüşmelerinin imkânı yoktu ve tabii bir de dövüşmek için yanıp tutuşan genç prens vardı. Bunu düşünmek Dara için ne kadar dehşet verici olursa olsun burası Gassan'ın şehriydi.

Ve Nehri rakibinin ondan daha güçlü olduğunu anlamayı öğrenememiş olsa bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başaramazdı. "Sözüm senindir," dedi.

"Mükemmel. Eğer sözümüz bozulursa Allah ikimizi de helak etsin." Nehri irkildi ama Gassan sadece gülümsedi. "Şimdi bu nahoş işler ardımızda kaldığına göre dürüst olabilir miyim? İkiniz de berbat görünüyorsunuz. Banu Nahide, elbiselerin bütün seyahatte dökülen kanları üstlerinde taşıyor gibi duruyor."

Nehri, "Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Tamamı bana ait değil."

Kave'nin benzi attı ama kral güldü. "Senden hoşlanacağıma inanıyorum Banu Nehri." Onu bir süreliğine inceledi. "Sen Nil'in ülkesinden geldiğin söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"*Tatakelam Arabi.*"

Kralın Arapçası kaba ve eksik olsa da ne demek istediği anlaşılıyordu. Afallayan Nehri yine de karşılık verdi. "Tabii ki."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu bizim dua ederken kullandığımız dillerden biri." Gassan duraklayıp düşüncelere dalmış gibi göründü. "Alizeyd'im bu dilin adanmış bir öğrencisidir." Suratını asan genç prensi başıyla işaret etti. "Ali, neden Banu Nehri'ye bahçeye dek eşlik etmiyorsun?" Nehri'ye döndü. "Rahatlayıp temizlenebilir, bir şeyler yiyebilirsin. Kızım Zeynep'i sana eşlik etmeye göndereceğim. Afşin'in burada kalıp ifritlere dair stratejimizi tartışabilir. O iblisleri son defa gördüğümüzü sanmıyorum."

Nehri ,"Buna gerek yok," diye karşı çıktı. Karşı çıkan tek kişi o değildi. Alizeyd, Dara'yı işaret edip hızla Cezîriyye bir şeyler söyledi.

Kral tıslayarak karşılık verip elini kaldırınca Ali'nin çenesi kapandı ama Nehri ikna olmamıştı. O kaba prensle hiçbir yere gitmek istemiyordu ve Dara'nın yanından ayrılmak istemediği de kesindi.

Ancak Dara tereddütle de olsa başını sallayarak onayladı. "Dinlenmelisin Nehri. Önümüzdeki günlerde gücünün yerinde olması gerekecek."

"Senin gerekmeyecek mi?"

"Tuhaf bir şekilde kendimi son derece iyi hissediyorum." Nehri'nin elini sıkıp doğruca kalbine bir sıcaklık gönderdi. Onu, "Hadi git," diye yüreklendirdi. Kahtanilere keskin bir gülümsemeyle bakıp, "Sana söz veriyorum iznin olmadan savaşa gitmeyeceğim," diye ekledi.

Nehri, Dara elini bırakırken kralın ikisini dikkatle izlediğini fark etti. Gassan ona bakarak başını salladı ve Nehri de prensin peşinden devasa bir kapıdan çıktı.

NEHRİ KENDİSİNE YETİŞTİĞİNDE ALİZEYD GENİŞ, KEmerli koridoru yarılamıştı bile. Nehri, prensin uzun adımlarına uyabilmek için yavaşça koşarken bir yandan da sarayın kalanına merakla bakıyordu. Saray gördüğü kadarıyla bakımlıydı ama yine de kadim taşların ve ufalanmakta olan cephelerin yaşını hissedebiliyordu.

Yanlarından geçerken iki hizmetkâr eğilip selam verseler de prens onları fark etmemiş gibi görünüyordu. Yürürlerken başını yerden kaldırmadı. Belli ki babasının diplomatik cana yakınlığını miras almamıştı ve Dara hakkında açık açık düşmanca şeyler söylemiş olması Nehri'yi huzursuz ediyordu.

Nehri göz ucuyla belli etmeden ona baktı. Edindiği ilk izlenim prensin *genç* olduğu yönündeydi. Ellerini arkasında kavuşturup omuzlarını düşürmüştü. Alizeyd uzun vücudunu sanki ansızın uzayıp bu boya erişmiş de daha hâlâ alışamamış gibi taşıyordu. Uzun, zarif bir yüzü vardı, hatta bu kadar asık olmasa yakışıklı denebilecek bir yüzdü bu. Çenesinde gerçek bir sakaldan çok bir

sakal umudu denebilecek tüyler vardı. Kemerinde bakır kılıcının yanı sıra kancalı bir hançer vardı ve Nehri ayak bileğine bağlı başka bir küçük bıçağın gözüne ilîştiğini düşündü.

Prens de ona bir bakış attı, büyük ihtimalle onu aynı şekilde incelemeyi düşünmüştü ama göz göze gelince bakışlarını aceleyle başka yöne çevirdi. Aralarındaki sessizlik gergin bir hal aldıkça Nehri durumun tuhaflığından utandı.

Ama o kralın oğluydu ve Nehri de kolay pes eden bir tip değildi. Gassan'ın prensin bu dil üzerinde çalıştığını söylemesini hatırlayıp, "Peki," diye başladı Arapça. "Baban bizi öldürecek mi sence?"

Bunu ortamı yumuşatmak için kötü bir şaka yapmak amacıyla söylemişti ama Alizeyd'in yüzü bariz bir hoşnutsuzlukla buruştu. "Hayır."

Bu kadar kolay cevap vermesi –sanki kendisi de bu soru üstüne kafa yormuş gibi– Nehri'yi şok edip sahte rahatlığından çıkardı. "Duyan *hayal kırıklığına* uğradığını sanacak."

Alizeyd ona karanlık bir bakış attı. "Afşin'in bir canavar. İşlediği suçlardan ötürü yüz defa kafasının vurulmasını hak ediyor." Nehri afallamıştı ama karşılık veremeden prens bir kapıyı açıp içeri girerek Nehri'nin gelmesini işaret etti. "Gel."

Öğleden sonra güneş aniden belirince gözleri kamaştı. Kuşların tatlı sesleri sessizliği bozuyor, arada bir bunlara kurbağaların vıraklaması ve ağustosböceklerinin sesleri de ekleniyordu. Hava sıcak ve nemliydi, nadir bulunan tomurcukların, zengin toprağın ve ıslak ahşabın aromasıyla öyle yüklüydü ki Nehri'nin burnu yandı.

Gözleri ışığa alıştıkça hayranlığı daha da arttı. Önlerinde uzayıp giden mekâna bahçe demek için bin şahit gerekirdi çünkü Dara'yla içinden geçtikleri bakir orman kadar büyük ve vahşiydi; daha çok bahçeyi yiyip bitirmek isteyen bir tropik ormana benziyordu. Derinliklerinden kara sarmaşıklar iştahlı diller gibi çıkıyor, çeşmelerin kırık dökük kalıntılarını yutup savunmasız meyve ağaçlarını ağlarına düşürüyordu. Yerlerde neredeyse şiddet dolu renkleri olan çiçekler –kan gibi parlayan bir kırmızı, yıldızlı bir gece gibi lekeli bir çivit mavisi– açmışlardı. Bir çift dikenli hurma ağacı önünde, güneş altında parlıyordu. Nehri bunların tamamen camdan yapılmış olduklarını anladı; dolgun meyveleri altından birer mücevherdi.

Başlarının hemen üstünden bir şey geçti ve Nehri eğilirken bunun hızla uçan dört kanatlı bir kuş olduğunu gördü; kanatları batan güneşin çeşit çeşit rengine bürünmüştü. Onun on katı bir aslanın çıkarabileceği kalın bir sesle hırlayarak ağaçların arasında gözden kaybolurken Nehri irkilerek zıpladı.

Gördüklerine inanamayarak, "Bahçe dediğiniz yer *bu mu?*" diye sordu. Önlerinde taşlarla döşenmiş bir patika uzayıp gidiyordu ama taşlar yosunla kaplanmış ve boğumlu, dikenli köklerle kırılmıştı. Dans eden alevlerle dolu küçücük cam küreler üstünde süzülüyor, bahçenin karanlık derinliklerine doğru izlediği kıvrılıp bükülen yolu aydınlatıyordu.

Alizeyd hakarete uğramış gibi göründü. "Halkımın bahçeyi atalarının yaptığı gibi kusursuz koşullarda tutmadığını kabul ediyorum. Şehri yönetmekle uğraşmanın zamanımızı bahçecilikten daha çok hak ettiğini düşünüyoruz."

Nehri de bu kraliyet veledinin artık sabrını hak etmediğini düşünmeye başlamıştı. Sahte bir tatlılıkla, "Demek Cezirilerin konukseverliği misafirlerinizi bıçaklamayı içermiyor ama tehdit ve aşağılamalara izin veriyor, öyle mi?" diye sordu. "Ne kadar da büyüleyici."

"Ben..." Alizeyd afallamış gibi göründü. Sonunda, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Kabalık ettim." Ayaklarına bakıp patikayı işaret etti. "Eğer lütfederseniz..."

Nehri gülümsedi, haklı çıktığını hissetti ve yollarına devam ettiler. Patika parıldayan bir kanalı aşan alçak bir taş köprüye döndü. Köprünün üstünden geçerlerken Nehri aşağıya baktı. O güne dek gördüğü en berrak suydu bu, pürüzsüz kayalar ve parıldayan çakıl taşlarının üstünden şarıldıyordu.

Kısa süre içinde sarmaşık ve sık ağaçların arasında, güdük bir taş binaya ulaştılar. Neşeli bir mavi tonuna boyanmıştı ve kiraz rengi sütunları vardı. Pencerelerinden buhar sızıyordu ve dışını küçük bir şifalı ot bahçesi kucaklamıştı. İki genç kız çalıların arasında diz çökmüş, yabani otları yoluyor ve hasır bir sepete narin mor çiçek yaprakları dolduruyordu.

Onlar yaklaşırken teni kırış kırış, sıcak kahverengi gözlü bir kadın binadan çıktı. Nehri kadının yuvarlak kulaklarını görüp hızlı kalp atışlarının tanıdıklığını hissedince şafit olduğunu tahmin

etti. Kadın ak düşmüş saçlarını basit bir topuz yapıp bedenine dolanan karmaşık bir elbise giyinmişti.

Kadın eğilip selam verince Alizeyd, Nehri'yle konuşurken kullandığına göre çok daha nazik bir sesle, "Selamünaleyküm hemşire," dedi. "Babamın misafiri uzun bir seyahatten geldi. Ona göz kulak olabilir misin?"

Kadın Nehri'ye saklamadığı bir merakla baktı. "Onur duyarım prensim."

Alizeyd kısa süre için kadının gözlerine baktı. "Allah izin verirse ablam da kısa süre içinde sizlere katılacak." Ardından, "O arkadaşlık etme konusunda daha iyidir," diye eklediğinde Nehri şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi anlayamadı. Prens, Nehri'nin karşılık vermesine fırsat bırakmadan ansızın arkasına dönüp gitti.

İfritler bile senden iyi arkadaşlık eder. En azından Aeşma kısa süreliğine olsa da cazibeli görünmeye çalışmıştı. Nehri, Alizeyd'in hızla geldiği yoldan dönmesini izlerken kendini oldukça huzursuz hissediyordu, ta ki şafit kadın nazikçe koluna girip onu buharlar tüten hamama götürene dek.

Birkaç dakika içinde bir düzine kız ona hizmet etmeye başlamıştı. Hizmetçilerin etnik kökeni baş döndürücü bir çeşitlilikteydi, Cinistani konuşurken araya Arapça, Çerkezce, Guceratça ve Svalliden ve Nehri'nin ne olduklarını çıkaramadığı daha bir düzine başka dilden sözcükler karıştırıyorlardı. Kimisi ona çay ve şerbet ikram ederken, başkaları da dikkatle vahşi saçlarını ve tozlu tenini inceleyip değerlendiriyordu. Nehri'nin onun kim olduğunu sandıklarına dair hiçbir fikri yoktu ve onlar da bunu sormayacak kadar temkinliydiler ama karşılarındaki bir prensesmiş gibi davranıyorlardı.

Nehri kendisine saatler gibi gelen bir süre boyunca gül yapraklarının kokusuyla dolu buharlı havayı içine çekip rahatlatıcı yağlara doymuş suyun içinde aylaklık ettikten sonra, *işte buna alışmak hiç zor olmaz işte,* diye düşündü. Bir kız saçlarına masaj yapıp köpürtürken, bir diğeri de ellerine masaj yapıyordu. Başını arkaya atıp gözlerini kapattı.

Berrak bir ses onu irkiltip daldığı hülyalardan çıkarmadan önce odanın tamamen sessizleştiğini anlayamayacak kadar mayışmıştı.

"Bakıyorum da keyfin yerinde."

Nehri'nin gözleri hızla açıldı. Banyosunun karşısındaki bankta bir kız oturuyordu, o güne dek gördüğü en pahalı görünümlü elbisenin altında narince bacak bacak üstüne atmıştı.

Kadın baş döndürücüydü, öylesine doğaüstü kusursuzlukta bir güzelliği vardı ki Nehri damarlarında tek damla insan kanı akmadığını düşündü. Teni koyu ve pürüzsüzdü, dudakları dolgun ve saçları da tek bir safirle süslenmiş, sade, fildişi rengi bir sarığın altına gizlenmişti. Gri-altın rengi gözleri ve uzun hatları genç prense o kadar çok benziyordu kim olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu. Bu Alizeyd'in ablası Prenses Zeynep'ti.

Nehri kollarını kavuşturup yeniden köpüklerin altına doğru kayarken kendisini korunmasız ve sıradan hissediyordu. Diğer kadın gülümsedi, Nehri'nin rahatsızlığından keyif aldığı her halinden belliydi; ardından bir ayak parmağını banyo suyuna daldırdı. Altın halhalındaki elmaslar parıldadı.

"Bütün sarayı heyecana boğdun," diye devam etti. "Daha şimdiden devasa bir ziyafet verme hazırlığına girişiler. Eğer dikkatle dinlersen Ulu Tapınak'tan gelen davul seslerini duyabilirsin. Bütün kabilen sokaklara dökülüp kutlamaya girişti."

Nehri ne diyeceğini bilemediğinden "Ben... ben üzgünüm..." diye kekeledi.

Prenses, Nehri'nin hasetle ağlamak istemesine neden olan bir zarafetle ayağa kalktı. Elbisesi kusursuz dalgalar halinde yere dökülüyordu; Nehri daha önce buna benzeyen bir şey görmemişti. Örümcek ağı kadar ince gül pembesi bir ağ, narin çiçekli bir desen oluşturacak şekilde örülmüş, içine inciler tutturulmuş ve koyu mor bir kılıfın sütüne yerleştirilmişti. İnsan eliyle yapılmış bir şeye benzemediği kesindi.

Zeynep, "Saçmalık," dedi. "Özür dilemenin bir âlemi yok. Sen babamın misafirisin. Memnun olduğunu görmek hoşuma gidiyor." Gümüş bir tepsi taşıyan bir hizmetkâra işaret edip tepsiden pudralı beyaz bir tatlı alarak boyalı dudaklarına tek bir zerre şeker bulaştırmadan ağzına attı. Hizmetkâra göz attı. "Bundan Banu Nahide'ye ikram ettin mi?"

Kız şaşkınlıkla aniden nefes alıp tepsiyi düşürdü. Tepsi yere düşüp takırdarken bir çörek kokulu suyun içine yuvarlandı. Hizmetkârın gözleri büyüyüp tabak kadar olmuşlardı. "*Banu Nahide* mi?"

"Öyle gibi görünüyor." Zeynep, Nehri'ye fesat bir gülümseme ve gözlerinde yaramaz bir parıltıyla baktı. "Menije'nin öz kızı, insana benzeyecek şekilde efsunlanmış. Heyecan verici, değil mi?" Tepsiyi işaret etti. "Şunu temizlerken elini çabuk tutsan iyi olur kız. Yayacak dedikodun var." Omuz silkip Nehri'ye döndü. "Buralarda hiçbir zaman ilginç bir şey olmaz."

Prensesin kimliğini açık ederken sergilediği usta işi kayıtsızlık Nehri'nin bir anlığına öfkeden nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

Beni sınıyor. Nehri öfkesini dizginleyip kendisine Dara'nın kökenleri hakkında uydurduğu öyküyü hatırlattı. *Ben basit bir hizmetçi olarak yetiştirildim, bir Afşin tarafından kurtarılıp hemen hiç anlamadığım büyülü bir dünyaya getirildim. O kızın yapacağı şekilde tepki ver.*

Nehri kendini zorlayıp utanç dolu bir gülümseme takınarak bunun sarayda oynanacak pek çok oyundan sadece ilki olduğunu fark etti. "Ah ben *kendimi* hiç de öyle ilginç bulmuyorum." Zeynep'e açık bir imrenmeyle baktı. "Daha önce bir prensesle karşılaşmamıştım. O kadar güzelsiniz ki hanımım."

Zeynep'in gözleri zevkle parladılar. "Teşekkür ederim ama lütfen... bana Zeynep de. Birbirimizin arkadaşı olacağız sonuçta, değil mi?"

Allah beni böyle bir kaderden korusun. Nehri, "Tabii ki," diyerek ona katıldı. "Sen de bana Nehri dersen olur."

"Tamam, ben de sana Nehri diyeceğim o halde." Zeynep gülümseyip gelmesini işaret etti. "Hadi gel! Açlıktan ölüyor olmalısın. Bahçeye yemek getirteceğim."

Nehri acıkmaktan çok susamıştı; banyonun sıcağı tenindeki bütün nemi emip almıştı. Etrafına bakındı ama lime lime olmuş kıyafetleri ortada yoktu ve korkutucu derecede güzel prensesin önünde vücudunun daha büyük bir kısmını açığa çıkarmaya hiç niyeti yoktu.

"Of hadi gel, utangaçlık yapmanın âlemi yok." Zeynep, Nehri'nin düşüncelerini doğru tahmin etmişti. Neyse ki aynı anda hizmetkârlardan biri elinde ipekli, gök mavisi bir sabahlıkla belirdi. Nehri bunu üstüne geçirip Zeynep'in peşinden hamamdan çıkarak taş bir patikanın üstünden vahşi bahçenin içine doğru ilerledi. Zeynep'in elbisesinin boynu zarif ensesini gösterecek ka-

dar aşağıya iniyordu ve Nehri elinde olmadan prensesin taktığı iki gerdanlığın altın tokalarını inceledi. Narin görünüyorlardı, kolayca kırılabilir gibiydiler.

İçinden, *dur,* diyerek kendini azarladı.

Zeynep, Nehri'yi bir anda yoktan var olmuş gibi karşılarına çıkan, berrak bir havuzun üstündeki ahşap bir çardağa götürürken, "Alizeyd daha şimdiden sana saygısızlık etmiş olmaktan korkuyor," dedi. "Özür dilerim. Kendisinin aklından geçeni olduğu gibi söylemek gibi talihsiz bir özelliği var."

Çardağın içi kalın, işlemeli bir halı ve bir sürü rahat yastıkla kaplıydı. Nehri kendisine bir şey söylemeden bunların üstüne oturdu. "Dürüstlüğün bir erdem olduğunu sanırdım."

"Her zaman değil." Zeynep onun karşısına oturup son derece zarif bir şekilde yastıklardan birinin üstüne kuruldu. "Ancak bana seyahatinden bahsetti. Nasıl da muhteşem bir macera yaşamış olmalısınız!" Prenses gülümsedi. "Buraya gelmeden önce kendime hâkim olamayıp Afşin'i görmek için babamın divanına bir göz attım. Allah beni affetsin ama hakikaten de güzel bir adam. Efsanelerde anlatılanlardan da yakışıklı." Omuz silkti. "Ama bir köleden öyle olması beklenir zaten."

Nehri, "Neden böyle dedin?" diye sorarken sesi istediğinden daha keskin çıkmıştı.

Zeynep'in suratı asıldı. "Bilmiyor musun?" Nehri bir şey söylemeyince devam etti. "Sonuçta bu da lanetin bir parçası, değil mi? Onları insan efendileri için daha cezbedici hale getirmek yani."

Dara bundan bahsetmemişti ve onun kendilerine zincirlendiği efendilerin kaprislerine uyması Nehri'nin üstünde durmak istediği bir şey değildi. Dudağını ısırıp her biri tıka basa yiyecek dolu bir tepsi taşıyan bir avuç hizmetkârın çardakta onlara katılmalarını sessizce izledi. Kendisine en yakın olanı, Nehri'nin bacakları kadar kalın pazıları olan kalıplı bir kadın, yere koymaya çalıştığı tepsinin ağırlığından sendeleyip az kalsın üstündekileri yere düşürüyordu.

Nehri, "Allah'a hamdolsun," diye fısıldadı. Önünde Kahire'de koca bir mahallenin oruç açmasına yetecek kadar çok yiyecek vardı. Üstünde kuru meyve parçaları, yumuşacık sebzelerden oluşan tepecikler, badem rengi kızarmış börekler olan safran rengi öbek öbek pilav tereyağıyla parlıyordu. Kolu kadar uzun kat kat

pideler ve türlü çeşit, artık ne olduğunu bilemediği yemişler, otlu peynirler ve meyvelerle dolu küçük çömlekler vardı. Ama bütün bunlar önündeki, az kalsın onu taşıyan hizmetkârın devrilmesine neden olan tepsinin yanında sönük kalıyorlardı: canlı renklerdeki otlar, iki doldurulmuş güvercin ve yoğun bir yoğurt sosunun içinde köftelerle dolu bakır bir çanaktan yatağın üstünde duran kocaman pembe bir balık.

Nehri'nin bakışları baharatlı pirinç, kurutulmuş misket limonu ve parıldayan tavuk parçalarıyla dolu oval bir tabağa kaydı. "Bu... kabsa mı?" dedi. Yemeği kendisine doğru çekip Zeynep'e cevap verme fırsatı vermeden yemeye başladı. Açlıktan midesi sırtına yapışmıştı, bitkindi ve haftalardır bayat manna yiyip mercimek çorbası içerek hayatta kalmıştı, dolayısıyla görgüsüzmüş izlenimi vermek Nehri'nin umurunda değildi. Gözlerini kapatıp piliç kızartmanın tadını çıkardı.

Hevesle baharatlı pilavı kaşıklarken prensesin yüzündeki eğlenen ifade gözüne çarptı. "Demek Ceziri mutfağına büyük bir hayranlığın var, öyle mi?" Zeynep gülümsedi ama ifadesi gözlerine yansımamıştı. "Daha önce et yiyen bir Div görmemiştim."

Nehri, Dara'nın bunu söylemiş olduğunu hatırlasa da umursamadı. "Kahire'deyken et yiyordum." Lokmaları fazla hızlı yutunca boğazına dizildi ve aksırdı. Tıksırarak hizmetkârlardan birine, "Hiç suyunuz var mı?" diye sordu.

Tam karşısında Zeynep bir çanaktaki parıldayan siyah kirazlardan atıştırıyordu. Başıyla cam bir karafı işaret etti. "Şarap var."

Hâlâ alkol almak konusunda pek rahat olmayan Nehri tereddüt etti. Ama yeniden öksürmeye başlayınca birkaç yudumdan zarar gelmeyeceğini düşündü. Hizmetkârlardan biri büyük bir kadehe cömert miktarda şarap doldurup ona verirken, "Lütfen... teşekkür ederim," dedi. Büyük bir yudum aldı. Şarap Dara'nın yarattığı hurma şarabından çok daha kuruydu, taze ve serindi. Ve oldukça hafifti; çok olmasa da tatlıydı ve içinde alttan alta bir çeşit böğürtlen aroması vardı.

Nehri, "Bu çok lezzetli," diyerek beğenisini dile getirdi.

Zeynep bir kez daha gülümsedi. "Beğenmene sevindim."

Nehri yemeye devam edip arada bir boğazını temizlemek için şaraptan bir yudum aldı. Zeynep'in bahçenin tarihi hakkında konuşup durduğunun belli belirsiz farkındaydı; güneş yükselip havayı ısıtmaya başlamıştı ama serin suyun üstünden nazik bir esinti

geldi. Uzaklarda bir yerdeki camdan rüzgâr çanlarının belli belirsiz sesleri duyuluyordu. Gözlerini kapatıp bütün ağırlığını yumuşak yastıkların üstüne verirken üstüne tuhaf bir rehavet çöktü.

"İyi misin Nehri?"

"Mmm?" Başını kaldırıp baktı.

Zeynep, Nehri'nin kadehini işaret etti. "Onu biraz yavaş içsen iyi olur aslında. Epey sert olduğunu duymuştum."

Nehri gözlerini kırpıştırıp uyanık kalmaya çalıştı. "Sert mi?"

"Güya öyleymiş. Ben hiç bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Beni şarap içerken yakalasa küçük kardeşimin vaazlarının ardı arkası kesilmezdi..."

Nehri kadehine baktı. Doluydu —o anda hizmetkârların kadehi dolu tutmak için ne kadar özenli davrandıklarını fark etti— ve ne kadar şarap içtiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Başı dönüyordu. "Ben..." Dili o kadar dolanıyordu ki sesinden utandı.

Zeynep ona utancından yerin dibine geçmek istiyormuş gibi baktı.

Şeker gibi tatlı bir sesle, "Üzgünüm!" diyerek özür dilerdi. "Senin... büyüme çağında bu gibi şeylerle karşılaşmadığını tahmin etmem gerekirdi." Nehri avuçlarının üstüne düşerken, "Ah Banu Nahide dikkatli ol," diye uyardı. "Neden biraz dinlenmiyorsun?"

Nehri inanılmaz yumuşaklıkta bir kırlent yığınının üstüne yatırıldığını hissetti. Bir hizmetkâr onu palmiye yapraklarından yapılmış bir yelpaze sallayarak serinletmeye çalışırken, bir diğeri de güneşi engellemek için yukarıya ince bir örtü çekiyordu.

Nehri, "Ben... ben yapamam," diye karşı çıkmaya çalıştı. Esnerken gözleri bulandı. "Dara'yı bulmalıyım..."

Zeynep hafifçe güldü. "Babamın onunla başa çıkabileceğinden eminim."

Zeynep'in kendine güvenen kahkahası zihninin bir köşesine takılmış Nehri'nin canını sıkıyordu. Bir uyarı düşüncelerinden oluşan sisin arasından sıyrılıp ona ulaşmaya, onu sinsice ilerleyen bitkinliğinin içinden çıkarmaya çalışıyordu.

NEHRİ TİTREYEREK UYANDIĞINDA ALNINA SOĞUK VE ıslak bir şey bastırılmıştı. Gözlerini açıp loş ışıkta kırpıştırdı. Ka-

ranlık bir odada, kendine yabancı gelen bir kanepede yatıyordu ve üstüne hafif bir battaniye serilmişti.

Saray, diye hatırladı, *ziyafet*. Zeynep'in ona içmesi için ısrar ettiği kadehler dolusu şarap... üstüne çöken o tuhaf ağırlık...

Aniden doğrulup oturdu. Başı bu ani hareketten hoşlanmamıştı ve kafatasının altındaki bir ağrıyla kendisini ifade etti. Nehri irkildi.

"Şşş, sorun yok." Gölgeler içindeki bir köşeden bir gölge ayrıldı. Nehri bunun bir kadın olduğunu fark etti. Bir Div kadınıydı, gözleri Nehri'ninkiler kadar karaydı ve şakağında bir kül lekesi vardı. Siyah saçları sert bir topuzla toplanmıştı ve yüzü de hem ağır iş yapmaktan hem de yaşlılıktan kırışmıştı. Elinde buharı üstünde metal bir bardakla yaklaştı. "Bunu iç, yardımı dokunacaktır."

Nehri, "Anlamıyorum," diye mırıldanarak ağrıyan başını ovuşturdu. "Yemek yiyordum ve sonra aniden..."

Kadın hafif bir sesle, "Sarhoş olup bir yığın et yemeğinin ortasında sızarak kendini utandıracağını umduklarını düşünüyorum," dedi. "Ama endişelenmene gerek yok. Gerçek bir hasar vermelerine mahal vermeden geldim."

Ne? Nehri bardağı itti, ansızın tanımadığı yabancıların ikram ettiği içecekleri tüketmek konusunda bütün iştahını yitirmişti. Şaşkına dönmüş bir halde, "Zeynep neden... *sen* kimsin?" diyebilmek istedi.

Kadını yüzü nazik bir gülümsemeyle aydınlandı. "Nesrin-i Kinşur. Annen ve amcanın kıdemli hizmetkârıydım. Haber alır almaz geldim ama sokaklarda kutlama yapan kalabalıkların arasından kendime yol açmam zaman aldı." Parmaklarını birbirlerine bastırıp alnını öne eğdi. "Sizinle tanışmaktan şeref duydum hanımım."

Başı hâlâ dönen Nehri buna nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Sonunda, "Tamam," demeyi başardı.

Nesrin buharı tüten bardağı işaret etti. İçindeki her neyse acı ve biraz da zencefil turşusunu andıran bir kokusu vardı. "Söz bunun yardımı dokunur. Amcan Rüstem'in tarifi, Divyurdu'nun eğlence düşkünleri arasında çok sayıda hayran kazanmasını sağlayan bir tarif bu. Ve sualinin ilk kısmına gelecek olursak..." Nesrin sesini alçalttı. "Prensese güvenmesen iyi olur; annesi Hatset ailenden hiç hazzetmemişti."

Peki ya bunun benimle ne alakası var? Nehri şikâyet etmek, sızlanmak istiyordu. Divyurdu'na geleli daha bir gün bile olmamıştı, hakikaten de şimdiden kendine sarayda bir düşman edinmiş olabilir miydi?

Kapı zili çalınca düşünceleri bölündü. Nehri başını kaldırınca son derece tanıdık –ve *son derece* hoş karşıladığı– bir yüzün içeriye baktığını gördü.

"Uyanmışsın." Dara gülümsedi, rahatlamış görünüyordu. "Nihayet. Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Nehri, "Pek sayılmaz," diye inledi. Çayından bir yudum alıp yüzünü buruşturup çayı yanındaki aynalı bir sehpanın üstüne koydu. Dara yaklaşırken yüzüne yapışmış olan birkaç vahşi saç telini yerlerine koydu. Nasıl göründüğünü gözünde canlandıramıyordu bile. "Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Dünden beri." Yanına oturdu. Dara kesinlikle iyice dinlenmiş gibi duruyordu. Yıkanıp tıraş olmuş ve parlak gözlerini açığa çıkaran çam yeşili bir ceket giymişti. Yeni çizmeler kuşanmıştı ve yürürken Nehri'nin gözüne çarpan bir heybeyi yere koydu.

Ceketi ve ayakkabıları yeni bir anlam kazanmışlardı. Nehri gözlerini kıstı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Dara'nın gülümsemesi kayboldu. "Nesrin Hanım," diyerek yaşlı kadına döndü. "Affınıza sığınıyorum, bizi bir süreliğine baş başa bırakabilir misiniz?"

Nesrin kara kaşlarından birini kaldırdı. "Senin zamanın evlenmemiş bir Div kızıyla yalnız bırakılabileceğin kadar farklı mıydı Afşin?"

Dara elini kalbinin üstüne bastırdı. "Söz veriyorum öyle rezil bir niyetim yok." Nehri'nin kalbinin teklemesine neden olan serseri bir sırıtmayla bir kez daha baktı. "Lütfen."

Anlaşılan Nesrin de yakışıklı cengâverin cazibesine karşı savunmasızdı. Yanakları hafifçe pembeleşirken yüzü allak bullak oldu. İç çekti. "*Çok kısa* bir süre Afşin." Ayağa kalktı. "Gidip şifahaneyi tamir eden işçilere baksam iyi olacak. Eğitime en kısa zamanda başlamalıyız."

Eğitim mi? Nehri'nin kalbi daha da hızlı atmaya başlamıştı. Zorlu seyahatlerinin ardından Divyurdu'nda kısa süreliğine de olsa dinlenmeyi ummuştu. Olayların bu kadar hızlı gelişmesinden şaşkına döndüğünden başıyla onaylamakla yetindi.

"Ama Banu Nahide..." Nesrin kapıda durup kara gözlerinde endişeyle içeriye baktı. Nehri'yi "N'olur Kahtanilerin arasındayken kendine daha çok dikkat et," diye nazikçe uyardı. "Bizim kabilemizden olmayan herkesin yanındayken." Çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Dara, Nehri'ye döndü. "Ondan hoşlandım."

Nehri, "Hoşlanırsın tabii", diye karşılık verdi. Bir kez daha çizmeleriyle heybesini işaret etti. "Neden bir yere gidiyormuşsun gibi giyindiğini söylesene."

Dara derin bir nefes aldı. "İfritlerin peşine düşeceğim."

Nehri gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Aklını yitirmişsin. Şehre geri dönmek seni bildiğin çıldırtmış."

Dara başını iki yana salladı. "Kahtanilerin senin kökenin ve ifritler hakkında anlattıkları mantıklı değil Nehri. Olayların sıralaması, senin görünüşünü etkileyen bu sözde lanet... parçalar birbirine uymuyor."

"Kimin *umurunda*? Dara, hayattayız. Önemli olan tek şey bu!"

"Önemli olan tek şey bu değil," diye karşı çıktı. "Nehri, ya... Aeşma'nın annen hakkında söylediklerinde bir doğruluk payı varsa?"

Nehri'nin ağzı açık kaldı. "Kralın başına neler geldiği hakkında anlattıklarını *duymadın mı?*"

"Peki ya kral yalan söylediyse?"

Nehri ellerini hızla havaya kaldırdı. "Allah aşkına Dara. Onlara güvenmemek için bahane arıyorsun, hem de neden? Yarım yamalak bir göreve çıkmak için mi?"

Dara alçak sesle, "Yarım yamalak değil," dedi. "Kahtanilere Hayzur hakkındaki gerçeği söylemedim."

Nehri'yi buz kesti. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayzur beni serbest bırakmadı. O beni *buldu*." Dara'nın parlak gözleri Nehri'nin şok olmuş gözleriyle buluştu. "Beni yirmi yıl önce buldu; kan içinde, kendimden geçmek üzere ve Divistan'ın senin akrabalarının güya can verdiklerini söyledikleri bölgesinde başıboş bir halde dolanırken... senin kısa süre önce kaçıp kurtulmuş olman gereken yerin yakınlarında." Elini uzatıp Nehri'nin elini tuttu. "Ve yirmi yıl sonra sen beni hâlâ anlayamadığım bir büyüyle yanına çağırdın."

Dara elini sıkınca Nehri onunu dokunuşunun, teninin üstündeki sert ve nasırlı elinin bütün ayrıntılarıyla farkına vardı. "Belki de Kahtaniler yalan söylemiyor ve bildikleri kadarıyla gerçek bu. Ama ifritler bir şey biliyorlardı ve şu anda elimize bir tek bu var." Sesinde yalvaran bir tını vardı. "Nehri, biri beni geri getirdi. Biri seni kurtardı. Bilmek zorundayım."

"Dara, Cizan'da bizi ne kadar kolay yendiklerini hatırlamıyor musun?" Sesi korkuyla çatladı.

Dara ona, "Kendi ölümüme sebep olmayacağım," diye güvence verdi. "Gassan bana en iyi adamlarından iki düzinesini veriyor. Ve bunu söylemek her ne kadar canımı yakıyor olsa da Ceziriler iyi askerler. Tek iyi yaptıkları iş dövüşmekmiş gibi duruyor. İnan bunu bilecek bir deneyim yaşamamış olmayı isterdim."

Nehri ona karanlık bir bakış attı. "Evet, buraya gelmeden önce geçmişini biraz daha ayrıntılı anlatabilirmişsin Dara. Bir *ayaklanma* çıkardın ha?"

Dara'nın yüzü kızardı. "Bu uzun bir hikâye."

"Sen söz konusu olunca bütün hikâyeler uzun zaten." Nehri'nin sesinde bir dargınlık vardı. "Demek bu kadar ha? Beni burada onlarla bırakıp gideceksin ha?"

"Nehri, söz veririm uzun sürmeyecek. Hem de kesinlikle güvende olacaksın. Emiri de yanımda götürüyorum." Yüzü çarpıldı. "Krala başına bir şey gelecek olursa oğlunun da aynı kaderi paylaşacağını net bir şekilde söyledim."

Nehri bu konuşmanın nasıl karşılandığını hayal edemiyordu. Dara'nın söylediklerinin bir kısmının mantıklı olduğunun farkındaydı ama Allah biliyordu ya bu yabancı şehirde kendisine karşı bilmediği hınçları olan, kafalarının içi tilkilerle dolu cinlerle çevrili bir halde tek başına kalmaktan ödü kopuyordu. Bunu tek başına yaptığını, yanında Dara olmadan uyandığını, aksi tavrıyla verdiği tavsiyeleri ve uygunsuz yorumlarını duymadan günlerini geçirdiğini hayal edemiyordu.

Hem tehlikeyi küçümsediği de belliydi. Bu, aklına hayvanı içinden öldürmek gibi belli belirsiz bir fikir gelince bir ruk kuşunun ağzından içeriye atlamış bir adamdı. Nehri başını iki yana salladı. "Peki ya maridler ne olacak Dara? Ya periler? Hayzur onların senin peşinde olduklarını söylemişti."

"Çoktan gitmiş olduklarını umuyorum." Nehri duyduklarına inanamayarak kaşını kaldırdı ama Dara devam etti. "Büyük bir cin grubunun üstüne gelmezler. Gelemezler. Irklarımız arasındaki ilişkileri yöneten kanunlar var."

"Bu onları daha önce durdurmadı." Nehri'nin gözleri yanıyordu. Çok fazla şey çok hızlı gerçekleşiyordu.

Dara'nın yüzü düştü. Nehri kontrol etmeye çalıştığı gözyaşlarına karşı verdiği savaşı kaybedince, "Nehri, bunu yapmak zorundayım... ah, lütfen ağlama," dedi. Nehri'nin yanaklarındaki gözyaşlarını silerken tenindeki parmakları sıcaktı. "Gittiğimi anlamayacaksın bile. Burada dikkatini çelecek o kadar çok şey var ki yokluğumu fark edemeyecek kadar meşgul olacaksın."

Ona takılması Nehri'nin moralinin düzelmesini sağlamamıştı. Aniden utanan Nehri bakışlarını kaçırdı. Düz bir sesle, "Tamam," dedi. "Ne de olsa beni krala getirdin. Bütün söz verdiğin buydu—"

"Dur." Dara aniden yüzünü avuçlarına alınca Nehri irkildi. Bakışlarını gözlerine dikince Nehri'nin kalbi tekledi.

Ama Dara daha ileri gitmedi ama başparmağı Nehri'nin altdudağını okşayıp geçerken gözlerinden bir pişmanlık ifadesi yanıp söndü. "Geri döneceğim Nehri," diye söz verdi. "Sen benim Banu Nahide'msin. Bu *benim* şehrim." Yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. "Beni ikinizden de ayrı tutabilecek hiçbir şey yok."

17

ALİ

Ali'nin önündeki tekne som bronzdan yapılmıştı ve içine bir düzine adamı alacak büyüklükteydi. Aşağıda, uzaktaki gölden yansıyan günışığı huzmeleri teknenin parlak yüzeyinde kıvrılıyordu. Tekneyi duvara sabitleyen menteşeler, tekne esintiyle salındıkça gıcırdıyordu. Hepsi de antikaydı; bronz tekne neredeyse iki bin yıldır orada asılı duruyordu.

Bu Nahid Konseyi'nin zamanında en sevdiği idam yöntemlerinden biriydi.

Ali'nin önündeki şafit mahkûmlar sonlarının geldiğini biliyor olmalıydılar, büyük ihtimalle tutuklandıkları anda bunu anlamışlardı. Ali'nin adamları, mahkûmları bronz tekneye iterken pek azı yalvardı. Safkanlardan merhamet beklememeleri gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişlerdi.

Hepsi suçunu itiraf etti. Bunlar masum adamlar değil. Onları harekete geçiren söylenti ne olursa olsun Div Mahallesi'ni yağmalamak için silahlanmışlardı.

Ali içinden ağabeyinin, *sadakatini kanıtla Zeydi,* dediğini duydu. Kendini topladı.

Mahkûmlardan biri –en küçüğü– aniden diğerlerinden ayrıldı. Muhafızlar onu yakalayamadan önce kendisini Ali'nin ayaklarına attı.

"N'olursunuz efendim! Ben bir şey yapmadım, yemin ederim! Ben meydanda çiçek satıyorum. Hepsi bu!" Adam başını kaldırıp saygı göstermek için avuçlarını birbirine bastırdı.

Ama bu bir adam değildi. Ali afalladı; mahkûm daha çocuk sayılırdı, Ali'den bile gençmiş gibi duruyordu. Kahverengi gözleri ağlamaktan şişmişti.

Belki de Ali'nin emin olmadığını sezen çocuk çaresiz bir sesle devam etti. "Komşum ödül parasını istedi! İsmimi verdi ama yemin ederim ben bir şey yapmadım! Benim Div müşterilerim var... onlara asla zarar vermezdim! Zavan-i Kaoş! O bana kefil olur!"

Ebu Nuvas çocuğu tutup ayağa kaldırdı. "Ondan uzak dur," deyip hıçkıra hıçkıra ağlayan şafiti diğerlerinin yanına tekneye fırlattı. Teknedekilerin çoğu başlarını eğmiş dua ediyorlardı.

Sarsılmış olan Ali elindeki ruloyu döndürdü, papirüs yıpranıp incelmişti. Kendisinden okuması beklenen sözcüklere baktı, bu hafta ağzından gereğinden fazla çıkan sözcüklere.

Bir kez daha. Sadece bir kez daha.

Ağzını açtı. "Hepiniz ülkemizin kralı ve... Dinin Koruyucusu, asil ve aydın Gassan el-Kahtani tarafından suçlu bulundunuz." Babasının unvanı ağzında zehir gibi bir tat bırakmıştı. "Yüce Allah sizi affetsin."

Babasının metal ustalarından biri öne çıkıp kömür rengi parmaklarını çıtlattı. Ali'ye beklenti dolu bir bakış attı.

Ali çocuğa baktı. *"Ya doğruyu söylüyorsa?*

Ebu Nuvas, "Prens Alizeyd," diye ısrar etti. Metal ustasının parmaklarının etrafında alevler dolanıyordu.

Alizeyd, Ebu Nuvas'ı neredeyse duymadı bile. Gözünde Enes canlanmıştı.

Yukarıda benim olmam lazım. Ali ruloyu bıraktı. *Büyük ihtimalle burada Tanzim'e en yakın kişi benim.*

"Serasker, bekliyoruz." Ali bir şey demeyince Ebu Nuvas metal ustasına döndü. "Yap gitsin," diye patladı.

Adam başıyla onaylayıp öne çıktı ve elleri ateşte işlenen demirin sıcak kırmızısına dönüştü. Teknenin kenarını kavradı.

Eli anında etkisini gösterdi. Bronz parladı ve yalın ayak şafitler de bağırmaya başladılar. Çoğu hemen kendini göle attı; bunun daha çabuk bir ölüm olacağı kesindi. Birkaçı tanesi biraz daha

dayansa da onların da atlaması uzun sürmedi. Zaten mahkûmların kendilerini göle atmaları hiçbir zaman uzun sürmüyordu.

Ama bu defa durum farklıydı. Az önce merhamet dilenmiş olan kendi yaşındaki çocuk aşağı atlamaya çalışırken yeterince hızlı davranmayınca sıvı metal bacaklarına yapışıp onu teknede kıstırmıştı. Çaresizlik içinde, tahminen güç alıp kendisini atmak isterken teknenin kenarını tutmuştu.

Bu bir hataydı. Teknenin kenarları güvertesinden daha az erimemişti. Efsunlanmış metal eline sımsıkı yapışmıştı ve çocuk da elini çekip kurtulmaya çalışırken haykırdı.

"Aaaa! Allahım n'olur kurtar beni... lütfen!" Bir kez daha çığlık atıp Ali'nin içini ezen hayvanlara özgü acı ve dehşet dolu bir ses çıkardı. Bu cezayı alanların anında göle atlamalarının da şafitlerin bu cezadan böylesine dehşet duymalarının da sebebi buydu işte. Eğer gaddar suyla yüzleşecek cesareti bulamazsan erimiş bronz tarafından ölene dek ağır ağır yakılıyordun.

Ali'nin tepesinin tası attı. Kimse bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. Çizmelerini savurup çıkardı ve zülfikârını çıkarıp metal ustasını kenara itti.

Ebu Nuvas, "Alizeyd!" diye bağırdı ama Ali çoktan tekneye tırmanmaya başlamıştı bile. Tısladı; tekne tahmin ettiğinden çok daha beter yakıyordu. Ama o safkandı. Onu incitmek için azıcık erimiş bronzdan çok daha fazlası gerekiyordu.

Şafit oğlan dört ayak üstünde durduğu halde tekneye yapışmış olduğundan bakışlarını erimiş metalden ayıramıyordu. Darbeyi görmesine gerek kalmayacaktı. Ali gencin kalbine saplamak amacıyla zülfikârını havaya kaldırdı.

Ama çok geç kalmıştı. Çocuğun dizleri çözülünce sıvı metalden bir dalga sırtına akıp anında katılaştı ve Ali'nin kılıcı hiçbir etkisi olmadan metale çarptı. Çocuk daha da yüksek sesle bağırıp arkasında neler olduğunu görmek için çaresiz bir çabaya girişerek çırpınıp kıvrılmaya başladı. Ali dehşet içinde zülfikârını kaldırdı.

Çocuğun ensesi hâlâ çıplaktı.

Ali tereddüt etmedi. Zülfikâr aşağıya inerken canlanarak alevlendi ve çocuğun boynunu Ali'nin midesini düğüm düğüm eden bir kolaylıkla kesti. Çocuğun başı düştü ve merhametli bir sükûnet ortama hâkim oldu; duyulan tek ses Ali'nin kalbinin atışlarıydı.

Fenalaşan Ali güçlükle nefes alarak kendinden geçmemek için mücadele etti. Önündeki kanlı sahne tahammül edilmezdi. *Allahım beni affet.*

Ali sendeleyerek tekneden çıktı. Tek bir adam dahi gözlerine bakmıyordu. Üniforması şafit kanı içinde kalmıştı; kan beyaz bel kuşağının üstünde kıpkırmızı duruyordu. Elindeki zülfikârın kabzası yapış yapıştı.

Adamlarını görmezden gelerek sessizce sokağa giden basamaklara yöneldi. Yolunu yarılayamadan mide bulantısı bastırılamaz hale geldi. Ali çocuğun çığlıkları zihninde yankılanırken dizlerinin üstüne düşüp kustu.

Kusması bitince karanlık merdivende yalnız başına titreyerek serin taşlara yaslandı. Onu bu halde gören olursa utanacağını biliyordu: Şehrin koskoca Serasker'i sırf bir mahkûmu idam ettiği için hasta olup tir tir titreyecekmiş, öyle mi? Ama umurunda değildi. Şerefini, namusunu kaybetmişti ve o artık bir katildi.

Ali ıslak gözlerini silip yanağını kaşıdı ve dehşet içinde onu kaşındıranın teninde kuruyan çocuğun kanı olduğunu gördü. Bir hışım içinde elleriyle bileklerini bel kuşağına silip yüzündeki kanı kırmızı Serasker sarığıyla sildi.

Sonra da durup ellerindeki kumaşa baktı. Bunu daha yıllar boyu takmayı hayal etmiş, hayatı boyunca bu konum için eğitim almıştı.

Sarığı başından çıkarıp yere attı.

Abbam unvanlarımı alabilir. Beni Üm Cezire'ye sürebilir. Hiçbir önemi yok.

Ali'nin canına tak etmişti.

ALİ SARAYA VARDIĞINDA DİVAN ÇOKTAN TOPLANMIŞTI ve babasının ofisi boş olsa da aşağıdaki bahçelerden gelen müzik sesini duyabiliyordu. Aşağıya inince babasının bir yastıktan destek alarak gölgelik bir havuzun yanına uzanmış olduğunu gördü. Elinde bir kadeh şarabı ve nargilesi vardı. İki kadın ud çalıyor ve bir kâtip de açık bir rulodan bir şey okuyordu. Omzuna kanatlarından duman tüten, pullu bir kuş –insanların mesaj göndermek için kullandıkları güvercinlerin büyülü bir akrabası– tünemişti.

Ali yaklaşırken Gassan başını kaldırıp ona baktı. Gri gözleri Ali'nin açık başından kan içindeki kıyafetine ve çıplak ayaklarına kaydı. Kara kaşlarından birini kaldırdı.

Kâtip yukarıya bakıp kan içindeki prensi görüp olduğu yerde zıplayınca irkilen güvercin yakındaki bir ağaca uçtu.

Kendine olan güveni babasının karşısında kaybolan Ali, "S-sizinle konuşmam lazım," diye kekeledi.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Gassan elini kâtiple müzisyenlere doğru salladı. "Bizi yalnız bırakın."

Müzisyenler çabucak udlarını toplayarak küçük adımlarla Alizeyd'in yanından geçtiler. Kâtip tek kelime etmeden ruloyu babasının eline verdi. Kırılmış mum mühür siyahtı: Kraliyet mührü.

Ağabeyi için duyduğu endişe diğer her şeye baskın çıkan Ali, "Bu Muntazir'in harekâtıyla mı ilgili?" diye sordu.

Gassan eliyle yakına gelmesini işaret edip ruloyu ona uzattı. "Âlim olan sensin, değil mi?"

Ali mesajı gözden geçirirken hem rahatladı hem de hayal kırıklığına uğradı. "Şu sözde ifritlerden bir iz yok."

"Hem de hiç."

Biraz daha okuyunca rahatlayarak bir nefes verdi. "Ama Vacid sonunda onlarla buluşmuş. Allah'a şükürler olsun." Kır saçlı savaşçı Darayavahuş'a denk olmakla kalmayıp onu geçiyordu. Mesajın sonuna gelince yüzü asıldı. Şaşkınlık içinde, "Babili'ye mi gidiyorlarmış?" diye sordu. Babili, Üm Cezire'yle olan sınırdaydı ve Afşin Kamçı'nın anavatanlarına bu kadar yakın olması rahatsız ediciydi.

Gassan başıyla onayladı. "Geçmişte ifritler orada görüldü. Keşfe çıkmaya değer."

Ali burnundan soluyup ruloyu küçük bir sehpanın üstüne fırlattı. Gassan yastığına yaslandı. "Onaylamıyor musun?"

Ali hınçla, "*Hayır,*" dedi, öfkesini kontrol edemeyecek kadar canı sıkılmıştı. "Bulacakları yegâne ifrit afşinin dimağındaki. Muntazir'i bu kovalamacaya hiç göndermemeliydiniz."

Kral eliyle hafifçe yanındaki sandalyeye vurdu. "Alizeyd gel de şuraya otur. Yere yığılacak gibi duruyorsun." Yanındaki bir sürahiden küçük seramik bir bardağa su doldurdu. "Şunu iç."

"Ben iyiyim."

"Görünüşün farklı bir hikâye anlatıyor." Bardağı Ali'nin eline tutuşturdu.

Ali bir yudum alsa da inat edip ayakta durdu.

Gassan, "Muntazir'in güvenliğine dair hiçbir sıkıntı yok," diyerek temin etti. "En iyi askerlerimden iki düzinesini onlarla beraber gönderdim. Vacid de orada. Hem ayrıca Darayavahuş, Banu Nahide benim korumam altındayken Muntazir'e zarar vermeyi göze alamaz. Onu riske atmaz."

Ali başını iki yana salladı. "Muntazir savaşçı değil. Onun yerine beni göndermeliydin."

Babası güldü. "Söz konusu bile olamazdı. İlk günün sonunda Afşin seni boğazlardı ve ben de bunu hak etmeni sağlayacak neler söylemiş olursan ol savaşa girmek zorunda kalırdım. Muntazir cazibe sahibi bir adam. Hem kral olacak. Daha çok zamanını liderlik ederek ve daha az zamanını da içki âlemlerinde geçirmesi lazım." Omuz silkti. "Ama dürüst olmak gerekirse esas istediğim Darayavahuş'u kızdan uzaklaştırmaktı ve hal böyleyken, kendisi uzaklara gitmek istemişse ne yapsaydım yani?" Omuz silkti. "Böylesi çok daha iyi."

Ali sirke gibi bir sesle, "Ha evet. Menije'nin uzun zaman önce kayıplara karışan kızı," dedi. "Daha henüz tek bir kişiye bile şifa verme—"

Gassan, "Tam aksine Alizeyd," diye araya girdi. "Saray dedikodularını daha iyi takip etmelisin. Banu Nehri bu sabah banyodan çıkarken çok kötü düştü. Dikkatsiz bir hizmetkâr yerde bir parça sabun unutmuş olmalı. En az yarım düzine kadının önünde kafatasını kırdı. Öyle bir yara normal bir kız için ölümcül olurdu." Gassan durup sözcüklerinin tam olarak anlaşılmasını bekledi. "O ise birkaç saniye içinde iyileşti."

Kralın sözlerinin ardındaki mânâ kan dondurucuydu. "Anlıyorum." Ali yutkundu ama babasının genç kadınlar için hamamda kaza planlıyor olması fikri ona asıl amacını hatırlattı. "Vacid'le Muntazir ne zaman dönecekler sizce?"

"Allah izin verirse birkaç ay içinde."

Ali bir yudum su daha alıp bardağı sehpanın sütüne koyup cesaret topladı. "Onlar dönünce yeni bir Serasker'e ihtiyacınız olacak."

Babası ona neredeyse eğleniyormuş gibi baktı. "Öyle mi?"

Ali üniformasındaki kanı işaret etti. "Bir çocuk bana hayatını bağışlamam için yalvardı. Meydanda çiçek sattığını söyledi." Devam ederken sesi çatladı. "Tekneden çıkamadı. Kafasını kesmem gerekti."

Babası soğuk bir sesle, "Suçluydu," dedi. "Hepsi öyleydiler."

"Neydi suçları? Senin çıkardığın söylenti bir ayaklanmaya neden olduğunda meydanda olmak mı? Bu *yanlış* abba. Şafitlere yaptığın şey yanlış."

Kral ona birkaç uzun saniye boyunca baktı, gözlerindeki ifadeyi okumak mümkün değildi. Sonra da ayağa kalktı. "Benimle yürü Alizeyd."

Ali tereddüt etti; sürpriz Tanzim yetimhanesi ve gizli Nahid lahitlerinden sonra birilerinin onu bir yerlere götürmesinden hazzetmemeye başlıyordu. Ama ziguratın üst katlarına giden geniş mermer basamaklara ilerleyen babasını takip etti.

Gassan başıyla ikinci seviyedeki bir çift muhafızı işaret etti. "Banu Nahide'yi görmeye gittin mi?"

Banu Nahide mi? Kızın onun Serasker olmasıyla nasıl bir ilgisi vardı? Ali başını iki yana salladı. "Hayır. Neden gideyim ki?"

"Onunla arkadaş olabileceğini ummuştum. İnsan dünyasına hayranlık duyan sensin."

Ali duraksadı. Nehri'yle ona bahçeye giderken eşlik ettikten sonra hiç konuşmamıştı ve babasının o karşılaşmalarındaki kabalığını öğrense hiç memnun kalmayacağını düşünüyordu. Başka bir gerçekle yetinmeye karar verdi. "Evli olmayan kadınlarla arkadaşlık peşinde koşma alışkanlığında değilim."

Kral burnundan soludu. "Tabii ki. Oğlum âdeta bir şeyh... kutsal kitaplara her daim harfiyen uyar." Sesinde nadiren duyulan bir düşmanlık vardı ve Ali, babasının gözlerinde ne kadar soğuk bir ifade olduğunu görünce afalladı. "Söylesene Alizeyd, dinimiz ebeveynlerine itaat etme konusunda ne diyor?"

Alizeydin vücudunu buz kesti. "Her konuda onların söylediklerini yerine getirmemiz gerektiğini... Allah'ın kelamına karşı gelmedikleri sürece."

"Allah'ın kelamına karşı gelmediği sürece." Gassan ona bir kez daha uzun bir an boyunca bakarken Ali içten içe paniğe kapıldı. Ama sonra babası başıyla bir sonraki platforma açılan kapıyı işaret etti. "Git. Orada görmen gereken bir şey var."

Zigguratın üst kademelerinden birine çıktılar. Bu yükseklikten bütün ada görülebiliyordu. Ali ağır ağır mazgallı duvara doğru ilerledi. Güzel bir manzaraydı: Kadim şehir parlayan pirinç duvarların ortasındaydı, güney tepelerinde özenle taraçalanıp sulanan tarlalar vardı ve engin göl zümrüt yeşili dağlarla çevreliydi. Önünde insan mimarisinin üç bin yıllık tarihi sergileniyordu. İnsan şehirlerinin içinden geçen, imparatorluklarının doğup ölmelerini izleyen görünmez cinler tarafından en ince ayrıntısına dek kopyalanmıştı. Cinlerin tasarladığı binalar ayrı duruyorlardı; kendi etrafında bükülen, kumlanmış camdan inanılmaz yükseklikte kuleler, erimiş gümüşten narin malikâneler ve boyalı ipekten akan çadırlar. Bu manzarayı görünce Ali'nin kalbinde bir şeyler kıpırdandı. Bütün çarpıklıklarına rağmen Ali bu şehri seviyordu.

Beyaz bir duman gözüne çarpınca dikkatini Ulu Tapınak'a çevirdi. Div Mahallesi'nin ortasındaki muazzam ancak basit bir yapı olan Ulu Tapınak saraydan sonra Divyurdu'ndaki en eski yapıydı.

Tapınak o kadar duman içinde kalmıştı ki binaları seçemiyordu. Bu alışılmadık bir şey değildi; Div ziyafet günlerinde ateş sunaklarında adak adamak için tapınağa gelenlerin sayısında bir artış oluyordu. Ama bugün bir ziyafet günü değildi.

Ali'nin suratı asıldı. "Ateşe tapanlar meşgul görünüyorlar."

Gassan yanına gelirken, "Sana onlara böyle dememeni söylemiştim," dedi. "Ama evet, bütün hafta böyleydi. Ve davulları da durmadı."

Ali karanlık bir sesle, "Sokaklar da kutlamalarıyla dolu," dedi. "Gören de Nahid Konseyi'nin hepimizi göle atmak için döndüğünü sanacak."

Kral, "Onları suçlayamam," dedi. "Ben bir Div olsaydım ve bir Afşin'le Banu Nahide'nin bir şafit güruhunun mahallemi yağmalamasını durdurmak için mucize gibi bir anda belirdiklerine tanık olsaydım ben de başıma kül çalardım."

Ali'nin sözleri kendisini durduramadan ağzından kaçtı. "Ayaklanma planına göre ilerlemedi mi abba?"

"Nasıl konuştuğuna dikkat et çocuk." Gassan ona öfkeyle baktı. "Allah aşkına, aklından geçenleri ağzından çıkmadan önce gözden geçirdiğin *hiç mi* olmuyor? Oğlum olmasan bu kadar saygısızlık ettiğin için seni tutuklatırdım." Başını iki yana sallayıp aşağıdaki şehre baktı. "Seni kibirli, toy aptal seni... bazen

konumunun ne kadar sallantıda olduğunu fark etmediğini düşünüyorum. Ta Nitre'de komplo kuran akrabalarınla uğraşması için bizzat Vacid'i göndermem gerekti ve buna rağmen böyle mi konuşuyorsun?"

Ali irkildi. "Özür dilerim," diye mırıldandı. Ali sinirli sinirli kollarını kavuşturup açarken ve parmaklarıyla duvarın sütünde ritim tutarken babası sessiz kaldı. "Ama bunun Serasker pozisyonundan istifa etmemle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum."

Babası az önce söylediğini duymazdan gelip, "Bana Banu Nahide'nin memleketiyle ilgili bildiklerini anlat," dedi.

"Mısır mı?" Ali aşina bir mevzuya gelmekten memnuniyet duyarak konuşmaya ısındı. "Divyurdu'ndan da uzun süredir yerleşim olan bir yer," diye başladı. "Nil'in kıyısında her zaman ileri insan yerleşimleri olmuş. Bereketli toprakları var, bol bol tarım yapılıyor ve çok iyi verim alınıyor. Onun geldiği şehir Kahire çok büyük. Bir ticaret ve eğitim merkezi. Birkaç tane dünya çapında takdir toplamış enstitüleri var, bunlar—"

"Bu kâfi." Gassan başını öne salladı, yüzünden bir karara vardığı belliydi. "İyi. İnsan dünyasına dair takıntının tamamen işe yaramaz olmadığını öğrendiğime sevindim."

Ali'nin yüzü asıldı. "Anladığımdan emin değilim."

"Banu Nahide'yi Muntazir ile evlendireceğim."

Ali'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "*Ne* yapacaksın?"

Gassan güldü. "Bu kadar şok olmuş gibi davranma. İkisinin evlenmesindeki potansiyeli sen de muhakkak görüyorsundur. Divler ile aramızdaki bütün bu saçmalıkları arkamızda bırakır, birleşmiş bir halk olarak yolumuza devam ederiz." Yüzünde çok nadir takındığı pişmanlıkla karışık bir özlem ifadesi bir anlığına belirip kayboldu. "Ailelerimiz kabile sınırlarını aşmak konusunda bu kadar tutucu davranmış olmasa, nesiller önce yapılmış olması gereken bir şey bu." Dudakları gerildi. "Benim yapmış olmam gereken bir şey."

Ali telaşlı ifadesini saklayamadı. "Abba, bu kızın kim olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yok! Menije'nin kızı olduğuna, birtakım sözde ifritin ifadesine ve hamamda düşüp ölmemesine bakarak mı inanacaksın?"

"Evet." Gassan'ın sözcükleri dikkatle seçilmişti. "Onun Menije'nin kızı olması hoşuma gidiyor. Bu kullanışlı bir durum. Hem

bunun doğru olduğunu söylersek –bu varsayımla hareket edecek olursak– diğerleri de öyle yapar. Kızda en azından bir miktar Nahid kanı olduğu belli. Hem ondan hoşlandım; soyunun kalanında ne yazık ki fena halde eksik olan kendini koruma içgüdüsüne sahip."

"Yani bu onu kraliçe yapmaya yeterli, öyle mi? Onu Kahtani krallarının bir sonraki neslinin annesi yapmaya? Onun şeceresi hakkında başka hiçbir şey bilmiyoruz!" Ali başını iki yana salladı. Babasının Menije hakkındaki hislerini duymuştu ama bu delilikti.

Kral, "Ben de senin bunu onaylayacağını düşünmüştüm Alizeyd," dedi. "Hiç durmadan safkan olmanın bir anlamı olmadığına dair söylev çekip duran sen değil misin?"

Babası onu fena yakalamıştı. Ali başını ovuşturdu. "Muntazir'in müstakbel bir gelini olduğundan habersiz olduğunu varsayıyorum, doğru mu?"

Babası emin bir şekilde, "O kendisine söylenileni yapacak," dedi. "Hem daha çok zamanımız var. Kız çeyrek yüzyılını doldurana değin yasal olarak dünya evine giremez. Ve ben de onun rızasıyla evlenmesini tercih ederim. Divler onun bize ısındığını görmekten hoşlanmayacaktır. Bu işin samimiyetle yürütülmesi lazım." Ellerini açıp duvara dayadı. "Onunla arkadaş olma meselesini halletmen gerekecek."

Ali hızla babasına döndü. "Ne?"

Gassan elini sallayıp onun tepkisini geçiştirdi. "Az önce Serasker olmak istemediğini söyledin. Vacid dönene dek unvan ve üniformanın sende kalması daha iyi olur ama kızla daha çok zaman geçirebilmen için Ebu Nuvas'tan senin sorumluluklarını üstlenmesini isteyeceğim."

"Tam olarak ne yapmam gerekiyor onunla?" Ali babasının istifasını bu kadar büyük bir hızla kendi faydasına çevirmiş olmasından afallamıştı. "Ne kadınlar ne de..." Utancının neden olduğu sıcaklıkla mücadele etti. "...yaptıkları şeyler *her neyse* o konuda bir bilgim yok."

"Allah aşkına Alizeyd." Babası gözlerini devirdi. "Senden onu yatağına çekmeni istemiyorum, gerçi öyle bir şey denemeni izlemek inanılmaz eğlenceli olurdu. Senden *onunla arkadaş olmanı* istiyorum. Bunun becerilerinin ötesinde olduğunu iddia etmeyeceksin herhalde, değil mi?" Elini bu düşünceyi geçiştirircesine

salladı. "Ona okuduğun şu insan saçmalıklarından bahset. Şu anki takıntın olan astrolojiden mesela..."

Ali ağzının içinden, "Astronomi," diye düzeltti. Ama insanlar tarafından yetiştirilmiş bir kızın sikkelerin ağırlıklarındaki değişkenlik gibi konulara ilgisi olacağından emin değildi. "Bunu neden Zeynep'ten istemiyorsun?"

Gassan tereddüt etti. "Zeynep annesinin Menije'ye olan tahammülsüzlüğünü paylaşıyor. Nehri'yle olan ilk karşılaşmasında fazla ileri gitti ve kızın ona bir daha güveneceğini hiç sanmıyorum."

Ali iyice çaresizliğe kapılarak, "O zaman Muntazir'den iste," dedi. "Onun kendini Afşin'e sevdireceğinden eminsin ama bu kızı baştan çıkaramayacağını mı düşünüyorsun? Adamın bütün hayatı böyle geçiyor!"

Gassan, "Onlar evlenecekler," diye beyan etti. "Esasen birbirleri hakkında ne düşündüklerinin bir önemi yok. Ama işlerin o kadar aşırıya gitmesini istemiyorum. Darayavahuş'un onun kafasını ne gibi saçmalıklarla doldurduğunu kimbilir? İlk olarak onun verdiği hasarın bir kısmını onarmamız gerekiyor. Ve sana ters bir tepki verirse Muntazir'in müstakbel evliliklerini zehirlemeden nasıl ilerlemesi gerektiğine dair bir ders almış oluruz."

Ali dumanları tüten tapınağa baktı. Hayatında bir Div ile on dakikadan uzun sürüp de iyi sonlanan tek bir konuşması olmamıştı ve babası bir Nahid'le arkadaş olmasını istiyordu, öyle mi? Hem de bir *kızla*? Sırf bunu düşünmek bile omurgasından aşağıya bir ürperti inmesine neden oluyordu.

Sonunda, "İmkânı yok abba," dedi. "Samimi olmadığımı hemen anlayacak. Bunu yanlış kişiden istiyorsun. Bu gibi aldatmacalarda bir deneyimim yok."

"Gerçekten mi?" Gassan ona biraz daha yaklaşıp kollarını duvarın üstüne koydu. Kahverengi elleri kalındı, kaba nasırlarla kaplıydı ve başparmağındaki altın yüzük, bir çocuğun bileziği olabilecek denli büyüktü. "Tanzim'le olan ilişkilerini başarıyla gizlemedin mi?"

Ali'nin bedeni buz kesti; yanlış duymuş olmalıydı. Ama panik içinde babasına bir bakış atarken gözüne başka bir şey ilişti. Muhafızlar onları takip etmişti. Ve şu anda kapının önünde duruyorlardı.

Ali'nin kalbi kelimelerle ifade edilemeyen bir dehşetin pençesine düştü. Birilerinin ayaklarının altındaki halıyı çekip aldığını hissettiğinden korkuluğu sımsıkı tuttu. Boğazı sıkılıyormuş gibi oldu ve çok uzaktaki toprağa bakıp bir an için aşağı atlamayı aklından geçirdi.

Gassan ona bakmadı bile; şehri izlerken yüzünde tamamen sakin bir ifade vardı. "Hocaların her zaman sayılarla olan becerini övdüler. Bana, '*Rakamlar söz konusu olduğunda oğlunuzun keskin bir zekâsı var,*' dediler. '*Hazinenin işleyişine büyük katkıları olacak.*' Abarttıklarını varsaymıştım; şehirdeki para birimleri hakkında atıp tutmalarının diğer eksantrik yanlarından bir olduğunu düşünüp ciddiye almamıştım." Yüzü seğirdi. "Ve sonra Tanzim en akıllı muhasebecilerimi faka bastırmaya başladı. Para akışlarının izini sürmenin imkânsız olduğunu ilan ettiler, finansal sitemlerinin insanların bankaları hakkında ayrıntılı bilgisi... ve gereğinden çok zamanı olan birileri tarafından tasarlanmış, son derece sinsi, karmakarışık bir yumak olduğunu belirttiler.

"Böyle bir şeyden şüphe etmekten dahi nefret ettim. Tabii ki oğlum –kendi etimden kanımdan olan oğlum– bana asla ihanet etmezdi. Ama en azından hesaplarını denetletmem gerektiğini biliyordum. Ve Alizeyd düzenli olarak çektiğin para var ya... Ya çok hünerli bir gözden var ya da insan yapımı keyif vericilere sağlam bir bağımlılığın... ama her zaman bunların ikisine de ne kadar karşı olduğunu insanın canın sıkacak kadar yüksek sesle dile getirdin."

Ali hiçbir şey söylemedi. Yakalanmıştı.

Babasının yüzünde belli belirsiz küçük, neşesiz bir gülümseme vardı. "Allah'a şükürler olsun, bir kez olsun seni susturabildim mi sonunda? Önceki konuşmamızda seni ihanetle suçlayıp o çekilmez yorumlarından kurtulmalıymışım."

Ali yutkunup korkunç titremelerini saklamak için avuçlarını duvara bastırdı. *Özür dile.* Bunun bir fark yaratacağı yoktu. Babası bunca aydır Tanzim'in para kaynağının kendisi olduğunu biliyor muydu yoksa? Peki ya Divlerin öldürülmesi?

Para, Allahım ne olur sadece paradan haberi olsun. Ali babası kalanından haberdar olsa hâlâ hayatta olacağını sanmıyordu. "Ama- ama beni Serasker yaptın," diye kekeledi.

Gassan, "Bu bir sınavdı," diye yanıtladı. "Afşin'in gelmesiyle sadakatini yeniden ait olduğu yere sunana dek fena halde kalmakta olduğun bir sınav." Kollarını kavuşturdu. "Ağabeyine büyük bir borcun var. Muntazir senin en aman vermez savunucun oldu. Salya sümük ayaklarına kapanan her şafîte para saçtığını söyledi. Seni en iyi tanıyan o olduğu için de sana ikinci bir fırsat tanımaya ikna oldum."

Ali, Muntazir'in şafîtlerden uzak durması için nasıl yalvardığını hatırlayarak, *Demek beni bu yüzden lahitlere götürdü,* diye düşündü. Ağabeyi babasının sınavına doğrudan müdahale etmemişti –bu da onun ihanet etmesi olurdu– ama bunu yapmaya çok yaklaşmıştı. Ali, ağabeyinin bu adanmışlığından afallamıştı. Bunca zamandır ağabeyinin içmesini, sığ davranışlarını yerip durmuştu ancak... tahminen Ali'nin hâlâ hayatta olmasının tek nedeni Muntazir'di.

"Abba," diye yeniden başladı. "Ben..."

Gassan, "Özrünü kendine sakla," diye kestirip attı. "Elbiselerindeki kan ve bu defa kederle şafît bir sokak vaizine değil de bana gelmiş olman şüphelerimi dindirmeye yetiyor." Sonunda Ali'nin dehşet içindeki gözlerine baktı ve bakışları o kadar vahşiydi ki Ali irkildi. "Ama bu kızı benim namıma *kazanacaksın.*"

Ali yutkunup başıyla onayladı. Hiçbir şey söylemedi. Oracıkta yığılmamak için yapabildiği tek şey buydu.

Gassan, "Eğer beni bir kez daha aldatacak olursan çarptırılacağın çeşit çeşit cezayı sana ayrıntılarıyla anlatarak zaman kaybetmeme gerek olmadığını düşünmek isterim," diye devam etti. "Ama senin gibi tiplerin şahadetle ilgili hislerini bildiğimden şunu da açıkça ifade etmek istiyorum. Tek acı çeken sen olmayacaksın. Eğer bana bir kez daha ihanet etmeyi aklından geçirecek dahi olursan onun gibi yüz masum şafît çocuğu o kahrolası tekneye götürmeni sağlarım, anlaşıldı mı?"

Ali bir kez daha başıyla onayladı ama babası ikna olmuşa benzemiyordu. "Yüksek sesle söyle Alizeyd. Bana anladığını söyle."

Ali'nin sesi tamamen boştu. "Anlıyorum abba."

"Güzel." Babası omzuna o kadar sert bir şaplak indirdi ki Ali yerinden zıpladı, ardından kral mahvolmuş üniformasını işaret etti. "Şimdi gidip yıkanman lazım oğlum." Ali'nin kolunu bıraktı. "Ellerinde çok kan var."

18

NEHRİ

Nehri güneş doğarken uyandı.

Sabah ezanının ezgisi Divyurdu'nun yüksek minarelerinin tepesindeki bir düzine farklı müezzinin dudaklarından yayılıp bir fısıltı gibi kulaklarına çalındı. Tuhaf bir şekilde Kahire'deyken ezan onu hiç uyandırmazdı ama burada ezanın ritmi –memleketindekine çok yakın olsa da aynı değildi– onu her gün uyandırıyordu. Uykusunda titreyip bir anlığına üstündeki ipeklilerin verdiği hisle kafası karıştı ve gözlerini açtı.

Genelde nerede olduğunu hatırlaması, içinde bulunduğu lüks odaların bir rüya olmadığını, yumuşak sırmalı kırlentlerle kaplı ve sık, yumuşak tüylü bir halının üstünde duran eğik maun bacaklı yatağın sadece ona ait olduğunu anlaması birkaç dakikasını alıyordu. Bu sabah da farklı değildi. Nehri muazzam yatak odasını inceleyip güzelce dokunmuş halıları ve narin, ipekten duvar örtülerini inceledi. Bir duvara Divistan kırsalının muazzam bir manzara resmi hâkimdi ve ressamı da Rüstem'di –kendine amcam, diye hatırlattı; akrabalarının olması fikri ona hâlâ gerçekdışı geliyordu– diğer yanda oyma ahşaptan bir kapı da şahsi banyosuna açılıyordu.

Başka bir kapı da giyinme odasına açılıyordu. Yıllarını Kahire'nin sokaklarında uyuyarak geçirmiş, bir zamanlar düzgün iki

abayası olduğu için kendisini şanslı addeden bir kız için o odanın içindekiler bir rüyadan fırlamış gibiydi. Aslında hepsini satıp sağlam kâr etmesiyle son bulan bir rüya ama yine de bir rüya işte. Havadan bile hafif, dokumasına katılan altın tellerle süslenmiş ipek elbiseler; gökkuşağının bütün renklerini taşıyan, hepsi aynı anda başkaldırarak bir anda açmış gibi duran mücevherden çiçeklerle bezenmiş kürk paltolar; yürümek için kullanmaya kıymakta zorlanacağı denli hoş ve girift desenleri olan boncuklu terlikler.

Aynı zamanda daha pratik elbiseler de vardı, Nesrin'in Div kadınlarının geleneksel olarak giydiğini söylediği bir düzine baldırlarına kadar inen tunik ve zengin desenli pantolonlar. Aynı miktarda çador –yere kadar inen bu cüppe de kabilelerinin kadınlarının geleneksel giysileri arasındaydı– cam kürelerden Nehri'nin başından olduğuna kıyasla çok daha büyük bir zarafetle sarkıyordu. Nehri çadorun yerinde kalmasını sağlayan süslü altın parçalara henüz alışamamıştı ve giysinin yenine basıp kıyafeti topluca yere indirmek gibi bir eğilimi vardı.

Nehri esneyip gözlerini ovuşturarak boynunu germek için ağırlığını avuçlarına verdi. Eli bir kabartının üstüne geldi: Birkaç mücevher ve altın bir kol bandını şiltenin astarının içine saklamıştı. Odanın çeşitli yerlerinde benzer zulaları vardı, ona iyi dileklerini bildirmek için gelen ardı arkası kesilmeyen zengin ziyaretçilerin verdiği hediyelerdi bunlar. Cinlerin mücevherlere takıntılı oldukları çok belliydi ve Nehri de odalarına girip çıkan hizmetkârlara güvenmiyordu.

Hizmetkâr demişken... Nehri elini kaldırıp gözlerini kaldırarak odanın karşısındaki gölgelerin içinde diz çökmüş duran küçük figüre baktı. "Allah aşkına hiç uyumaz mısın sen?"

Kız başını eğdi ve ardından ayağa kalktı. Nehri'nin sesi onu kurulup bırakıldıklarında havaya fırlayan oyuncak kutular gibi harekete geçirmişti. "Banu Nahide, size her daim hizmet edebilecek durumda olmak istiyorum. Umarım iyi uyumuşsunuzdur."

Nehri şafit hizmetkârın Divastiyi anlayamadığını bildiğinden o dilde, "Bütün gece gözlenirken ne kadar iyi uyunursa o kadar iyi uyudum," diye homurdandı. Bu geldiğinden beri kendisine tahsis edilen üçüncü kızdı çünkü ilk ikisini korkutup kaçırmıştı. Her ne kadar Nehri hizmetkârı olması fikrini çekici bulmuş olsa da bu ürkek kızların –daha çocuk sayılırlardı– kölece adanmışlıkları

onu huzursuz ediyordu. Kızın gözlerinin insanlara has rengi cin dünyasına hâkim olan katı hiyerarşinin gereğinden fazla tanıdık gelen birer işaretiydi.

Kız ileriye doğru sürünüp kocaman teneke bir tepsiyi taşırken bakışlarını özenle yerde tuttu. "Kahvaltınız hazır hanımım."

Nehri aç olmasa da tepsiye bakmadan edemedi. Saray mutfağından gelenler de giysi odasının içindekiler kadar hayranlık vericiydi. İstediği her yiyecek, herhangi bir miktarda, herhangi bir zamanda geliyordu. Bu sabahki tepside üstüne susam serpiştirilmiş buharı tüten bir yığın bazlama, bir kâse yeni pembeleşmiş zerdali ve yanlarında o hoşuna giden kakuleli kremayla birkaç tane de şamfıstıklı tatlı vardı. Bakır çaydanlıktan naneli yeşil çay kokusu yükseliyordu.

Nehri, "Teşekkür ederim," deyip bahçeye açılan düz perdeleri işaret etti. "Dışarıya bırakabilirsin."

Yatağından çıkıp çıplak omuzlarına yumuşak bir şal sardı. Parmakları, her gün birkaç on kez yaptıkları üzere kalçasındaki küçük ağırlığa sürtündü. Dara'nın hançeri. Bunu ona ifritleri avlamak için çıktığı o aptal intihar görevine başlamadan önce vermişti.

Nehri gözlerini kapatıp göğsündeki sızıyla mücadele etti. Etrafı cin askerlerle sarılı, kolayca tahrik olan Afşin'inin onları az kalsın öldüren ifritlerin ta kendilerinin peşinde olduğunu düşünmek soluğunun kesilmesine yetiyordu.

Hayır, dedi kendi kendine. *Sakın başlama*. Dara için kuruntu yapmanın ikisine de bir faydası olmazdı; Afşin kendi güvenliğini sağlamaya fazlasıyla muktedirdi ve Nehri'nin de dikkatini dağıtmaması gerekiyordu. Özellikle de bugün.

Hizmetkârı incecik bir sesle, "Saçınızı taramamı ister misiniz hanımım?" diyerek düşüncelerini böldü.

Nehri dikkati dağılmış bir şekilde karmakarışık buklelerini omuzlarının üstünden çekip su içmek için odanın diğer tarafına giderken "Ne? Yok... böyle iyi," dedi.

Kız koşarak sürahisini aldı. Bardağına su doldururken, "O halde giyinmenize yardım etsem?" dedi. "Törensel Nahid kıyafetlerini temizletip ütülettim—"

Nehri istediğinden daha sert bir sesle, "Hayır," diye araya girdi. Nehri tokat yemiş gibi sinen kızın yüzündeki korkuyu görünce irkildi. Kızı korkutmayı istememişti. "Özür dilerim. Bak..." Nehri

kendini ne kadar zorlarsa zorlasın geldiğinden beri kendisine her gün o kadar çok bilgi verilmişti ki kızın adını bir türlü hatırlayamadı. "Beni birkaç dakikalığına yalnız bırakabilir misin?"

Kız korkmuş bir yavru kedi gibi gözlerini kırpıştırdı. Küçücük bir sesle "Hayır. B- benim demek istediğim... şu anda gidemem Banu Nahide," diye yakardı. "Benim her an size hizmet etmek—"

Sakin, ölçülü bir ses bahçeden, "Bu sabah Banu Nahide'yle ben ilgileneceğim Dunur," diye konuştu.

Şafit kız başını eğerek selam verip konuşan kişi perdeleri aralamadan önce kaçtı. Nehri gözlerini tavana doğru kaldırdı. Nehri, "Duyan da insanları ateşe verip çaylarına zehir koyduğumu sanacak," diye şikâyet etti. "İnsanların neden benden bu kadar korktuklarını anlamıyorum."

Nesrin hiç ses çıkarmadan odaya girdi. Yaşlı kadın bir hayalet gibi hareket ediyordu. "Annenin oldukça... *korkutucu* bir şöhreti vardı."

Nehri, "Evet ama o gerçek bir Nahid'di," diye karşılık verdi. "Bir kıvılcım bile yaratamayan kayıp bir şafitin teki değildi." Bahçelere bakan çardağa giderek Nesrin'e katıldı. Beyaz mermer gül rengi şafak ışığında pembe pembe parlıyordu ve bir çift kuş ötüp şadırvanda yıkanıyordu.

"Daha sadece iki hafta oldu Nehri. Kendine biraz zaman tanı." Nesrin ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Kısa süre sonra şifahaneyi yakacak kadar alev yaratacaksın. Ve görünüşün ne olursa olsun sen bir şafit *değilsin*. Kralın kendisi böyle söyledi."

Nehri, "Yani, onun bu kadar emin olmasından mutluyum," diye mırıldandı. Gassan anlaşmalarında kendi üstüne düşeni yerine getirmiş, Nehri'nin Menije'nin uzun süredir kayıp olan *safkan* kızı olduğunu herkese duyurarak insan gibi görünmesinin nedeninin bir marid laneti olduğunu iddia etmişti.

Ancak Nehri'nin kendisi henüz ikna olmuş değildi. Divyurdu'nda geçen her gün safkanlarla şafitler arasındaki farkları daha iyi ayırt edebilir hale geliyordu. Zarif safkanlar etraflarındaki havayı ısıtıyordu; daha derin nefes alıyor, kalpleri daha yavaş atıyordu ve ışıltılı tenlerinden burnunu yakan isli bir koku geliyordu. Bunları kırmızı kanının demirli kokusuyla, terinin tuzlu tadıyla; bedeninin daha yavaş, sakil hareket etme biçimiyle karşılaştırmadan edemiyordu. Kendini kesinlikle şafitmiş gibi *hissediyordu*.

Nesrin hafif bir edayla, "Bir şeyler yemen lazım," dedi. "Önünde önemli bir gün var."

Nehri bir çörek alıp ellerinde çevirip midesi bulanarak geri koydu. "Önemli," demek o günü fazlasıyla hafife almak oluyordu. Bugün Nehri ilk defa bir hastayı tedavi edecekti. "Karnım açken de birini aynı kolaylıkla öldürebileceğimden eminim."

Nesrin ona kötücül bir bakış attı. Annesinin eski yardımcısı yüz elli yaşınaydı –havadan sudan bahsedermiş gibi dile getirdiği bir sayıydı bu– ama sert kara gözleri yaşsız görünüyordu.

Nesrin düz bir sesle, "Kimseyi öldürmeyeceksin," dedi. Zaten her şeyi böyle kendine güvenle söylüyordu. Nesrin, Nehri'ye o güne dek tanıdığı en istikrarlı biçimde becerikli insanlardan biriymiş gibi geliyordu; Zeynep'in Nehri'yi utandırma çabalarını kolaylıkla hüsrana uğratmakla kalmayıp aynı zamanda bir asırdan uzun süredir, Allah bilir ne gibi büyülü hastalıklarla uğraşmış bir kadındı. "Basit bir prosedür," diye ekledi.

"Birinin vücudundan ateş semenderi çıkarmak mı basit?" Nehri titredi. "Hâlâ ilk vazifem olarak neden bunu seçtiğini anlamış değilim. Neden *şu anda* bir ilk vazifem olduğunu da anlayamadım. İnsan dünyasında hekimler yıllar boyunca eğitim alıyor ve benim kalkıp birinin vücudundan büyülü sürüngenler kesip çıkarmaya başlamam gerekiyor, hem de senin derslerini daha sadece–"

Nesrin, "Biz burada işleri farklı yürütüyoruz," diye araya girdi. Nehri'nin eline bir fincan sıcak çay verip odaya dönmesini işaret etti. "Al biraz çay iç. Hem de otur," diyerek bir sandalyeyi işaret etti. "Bu halde halkın içine çıkamazsın."

Nehri kendisine söylenileni yaptı ve Nesrin de yakındaki bir sandıktan bir tarak alıp Nehri'nin saçına girişti; tarağı kafa derisine kadar indirip örgüleri açtı. Nehri gözlerini kapatıp tarağın sivri dişlerinin ve Nesrin'in parmaklarının ustaca çekiştirmesinin tadını çıkardı.

Acaba annem hiç saçlarımı örmüş müydü?

Bu küçücük düşünce Nehri'nin çevresine ördüğü zırhtaki bir çatlağın arasından geçip yukarıya süzüldü. Bu aptalca bir sanıydı; söylenenlere göre Nehri neredeyse doğar doğmaz annesi öldürülmüştü. Menije'nin ne Nehri'nin saçlarını örecek ne de ilk adımlarını izleyecek zamanı olmuştu; kızına ne Nahid büyüsünü

öğretecek ne de kendilerini tehlikeye atmaya hevesli kibirli, yakışıklı adamlardan şikâyet etmesini dinleyecek zamanı olmuştu.

Nehri'nin boğazı düğümlendi. Ebeveynlerinin onu terk eden ihmalkâr piçler oldukların düşünmek pek çok açıdan daha kolaydı. Annesini hatırlamıyor olabilirdi ama kendisini doğuran kadının vahşice öldürüldüğü düşüncesi kolayca göz ardı edebileceği bir şey değildi.

Aynı şekilde kimliği bilinmeyen babasının hâlâ Divyurdu'nda olabileceği de. Nehri *bununla* ilgili dönen dedikoduları hayal bile edemiyordu ama Nesrin onu babasının kimliğinin kaçınılması gereken bir konu olduğu yönünde uyarmıştı. Belli ki kral, Menije'nin kaçamağını öğrenmekten hoşnut değildi.

Nesrin dördüncü örgüyü bitirdi; her birinin sonuna taze bir fesleğen filizi bağlıyordu. Nehri karanlık düşüncelerinden bir süreliğine uzaklaşabilmek umuduyla, "Bu ne için?" diye sordu.

"Şans." Nesrin gülümsedi, biraz utanmış gibi görünüyordu. "Halkımın memleketimde kızlar için yaptıkları bir şey."

"Memlekette mi?"

Nesrin başıyla onayladı. "Ben aslen Anşunur'dan geliyorum. Divistan'ın güney kıyısında bir köy. Annemle babam rahipti; atalarımız oradaki tapınağı asırlardır yönetiyormuş."

"Gerçekten mi?" Merakı kabaran Nehri doğrulup oturdu. Dara'dan sonra geçmişi hakkında bu kadar açıksözlü birinin yanında olmak tuhaftı. "Peki, seni Divyurdu'na getiren ne oldu?"

Büyüğü olan kadın tereddüt etmiş gibi göründü, Nehri'nin örgüsünün etrafındaki parmakları titriyordu. Yumuşak bir sesle, "Aslında Nahidler," dedi. "Annemle babam ben küçükken cin yağmacılar tarafından öldürüldü. Ben de kötü yaralanmıştım, dolayısıyla hayatta kalanlar beni Divyurdu'na getirdi. Annen beni iyileştirdi ve ardından benimle erkek kardeşimi koruması altına aldı."

Nehri dehşete kapılmıştı. "Özür dilerim," deyiverdi. "Hiçbir fikrim yoktu."

Nesrin omuz silkse de Nehri kara gözlerinde bir anlığına belirip kaybolan bir keder gördü. "Sorun değil. Çok nadir yaşanan bir şey değil. Millet tapınaklarına adak getiriyor; onlar zengin hedefler." Ayağa kalktı. "Hem Nahidler ile iyi bir hayatım oldu. Şifahanede çalışmak beni çok tatmin etti. Konu inancımıza gelmişken..." Nesrin odanın karşısına geçip ihmal edilmiş ateş sunağının

yanına gitti. "Bir kez daha sunağının sönmesine izin vermişsin bakıyorum."

Nehri irkildi. "Yağını değiştireli birkaç gün oldu."

"Nehri bunu konuşmuştuk."

"Biliyorum, özür dilerim." Divyurdu'na gelmesinin ardından Divler Nehri'ye Menlje'nin şahsi ateş sunağını –tamir edilip kusursuz olana dek cilalanmış, onda suçluluk duygusu uyandıran metal ve sudan bir eşya– hediye etmişlerdi. Sunak onun yarı boyundaydı, gümüş bir kâseyi dolduran su yüzeyinde yukarı aşağı oynayan cam yağ lambaları tarafından sürekli kaynamanın eşiğinde tutuluyordu. Kâsenin tabanından yükselen küçük bir kümbetin üstündeki bir yığın sedir çubuğundan dumanlar tütüyordu.

Nesrin lambaları yakındaki gümüş bir sürahideki yağla doldurdu ve sunağın bakımında kullanılan kutsanmış aletlerin arasından bir sedir çubuk aldı. Bununla alevleri yeniden yakıp Nehri'ye yakına gelmesini işaret etti.

Nesrin sesi nazik kalsa da, "Buna daha iyi bakmalısın," diye onu azarladı. "İnancımız kültürümüzün önemli bir parçası. Bir hastayı tedavi edeceksin diye endişeleniyorsun, öyle mi? O halde neden bir zamanlar atalarının kullandığı aletlere dokunmuyorsun? Annenin yeni bir prosedüre başlamadan önce yapmış olduğu gibi diz çöküp dua et." Nehri'ye başını eğmesini işaret etti. "Ailenle hâlâ var olan tek bağlantıdan güç al."

Nehri iç çekse de Nesrin'in alnına kül çalmasına izin verdi. Büyük ihtimalle bugün mümkün olduğunca çok şansa ihtiyacı olacaktı.

MUAZZAM KABUL SALONUNUN YARISI BÜYÜKLÜĞÜNdeki şifahane düz beyaz duvarlar, mavi taştan bir zemin ve günışığının içeri girmesine izin veren güçlendirilmiş camdan, havadar kubbeli bir tavandan oluşan son derece sade bir mekândı. Bir duvar tamamen şifalı otlarla malzemelere ayrılmış, çeşitli boylardaki yüzlerce cam ve bakır rafla kaplıydı. Odanın başka bir bölümü onun çalışma alanıydı: Üstü tıka basa çeşitli aletler ve başarısız olmuş ilaç yapma denemeleriyle dolu alçak masalar ve bir köşede de kitaplıklar ile büyük bir ateş çukuruyla çevrili ağır, kumlanmış camdan bir masa vardı.

Odanın diğer tarafı hastalara ayrılmıştı ve genelde bir perdeyle onun tarafından ayrılıyordu. Ama bugün perde çekilerek boş bir koltuğu ve küçük bir masayı açığa çıkarmıştı. Nesrin malzeme dolu bir tepsi taşıyarak hızla yanından geçti. "Her an gelebilirler. İksiri hazırladım bile."

"Peki hâlâ bunun akıllıca bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Nehri endişeyle yutkundu. "Şu âna dek becerilerim söz konusu olduğunda şansım pek yaver gitmedi."

Aslında bu durumu hafife almaktı. Nehri cinlerin arasında bir şifacı olmanın insanlar arasında bir şifacı olmaya benzeyeceğini düşünmüş, zamanını kırık kemikleri onararak, ebelik yaparak ve yaraları dikerek geçireceğini sanmıştı. Ama görünen o ki cinlerin bu gibi rahatsızlıklar söz konusu olduğunda pek bir yardıma ihtiyaçları olmuyordu, en azından safkanların. Bunun yerine işler... *karmaşıklaşınca* bir Nahid'e ihtiyaçları oluyordu. Peki işlerin karmaşıklaşması ne demekti?

Gecenin en karanlık saatlerinde doğan bebeklerin zebra gibi çizgili olmaları yaygın olarak görülüyordu. Bir simurg –cinlerin yarıştırmayı sevdikleri ateş kuşları– ısırığı kişiyi yavaş yavaş içten dışa doğru yakıp kül ediyordu. Yazın gümüş taneleri dökerek terlemek sonu gelmeyen bir rahatsızlıktı. Kazara kötü bir ikizini yaratmak, elini bir sürü çiçeğe dönüştürmek, halüsinasyonlar görecek şekilde efsunlanmak ya da elmaya dönüştürülmek –bu kişinin şerefine edilmiş büyük bir hakaretti– muhtemeldi.

Bu sorunların devaları da neredeyse hastalığın kendisi kadar kötüydü. Bir selvi ağacının en üstünden toplanan yapraklar –ve sadece ama sadece en üstteki yapraklar– kaynatılıp bir Nahid'in üflemesiyle ciğerleri açan bir solüsyona dönüştürülebiliyordu. Dövülüp toz haline getirilmiş bir inci doğru miktarda zerdeçalla karıştırılınca kısır bir kadının hamile kalmasını sağlayabiliyor ama bu şekilde dünyaya gelen çocuklar hafifçe tuz kokuyordu ve kabuklu su mahsullerine karşı aşırı hassas oluyordu. Hem ayrıca kulağa inanılmaz gelenler sadece hastalıklar ve bunların tedavileri değil, aynı zamanda sağlıkla alakası yokmuş gibi görünen sonu gelmeyen bir dizi özel durumdu.

Nesrin geçen hafta ona, "İşe yarama ihtimali düşük ama bazen iki hafta boyunca her gün şafak sökerken açık havada baldıran

otu, güvercin kuyruğu ve sarımsak yemek ağır kronik talihsiz olan vakalarını iyileştirebiliyor," demişti.

Nehri nasıl da afallayıp duyduklarına inanamadığını hatırlıyordu. "Baldıran otu *zehirlidir*. Hem talihsiz olmak nasıl hastalık oluyor?"

Bunların ardındaki bilimsel altyapı pek mantıklı değildi. Nesrin durmaksızın cin bedenini oluşturan dört sıvıdan ve bunların dengede bulunmasının öneminden bahsediyordu. Ateş ve hava birbiriyle tamamen eşit olmalı ve kanın iki, safranın ise dört katı miktarda bulunmalılardı. Dengenin yitirilmesi sonucunda vücudu tüketen bir hastalık baş gösterebilir, diğer olası sonuçlar da delilik, bedenden kuş tüylerinin çıkmaya başlaması...

Nehri duyduklarına inanamayarak, "Kuş tüyü mü?" dedi.

Nesrin, "Çok fazla hava," diye açıklamıştı. "Tabii ki."

Nehri elinden geleni yapsa da bütün bu anlatılanlarda aynı anda hazmedemeyeceği kadar çok bilgi vardı. Saraya geldiğinden beri daha hiç odasının ve şifahanenin bulunduğu kanattan çıkmamıştı; hatta çıkmasına *izni olduğundan* bile emin değildi ve Nehri –yıllardır hayalini kurduğu üzere– okuma yazmayı öğrenip öğrenemeyeceğini sorduğunda yaşlı kadın tuhaf bir şekilde ketumlaşmış, Nahid metinlerinin yasak olması üstüne bir şeyler mırıldanıp hızla konuyu değiştirmişti. Korku içindeki hizmetkârları ve Nesrin dışında Nehri'ye eşlik eden kimse yoktu. Zeynep onu iki defa kibarca çay içmeye davet etmişti ama Nehri onu geri çevirmişti, bir kez daha o kızın yanında bir şey içmek istemiyordu. Ama o dışadönük biriydi, müşterilerle çene çalıp Kahire'nin her yerine gitmeye alışıktı. Eğitiminin getirdiği tecrit ve tek amaca odaklanmışlık onu patlamaya hazır hale getirmişti.

Ve içinde bulunduğu engellenmişlik hissinin yeteneklerini körelttiğini hissedebiliyordu. Nesrin, Dara'nın ona daha önce söylenmiş olduğu bir şeyi tekrarlamıştı: Büyüde taşıdığı kan ve niyeti yaşamsal öneme sahipti. Nehri'nin çalıştığı ilaçların büyük kısmı inanç sahibi bir Nahid tarafından üretilmedikleri sürece işe yaramıyorlardı. Ne yaptığını bildiğine dair sağlam bir güvenin olmadığı sürece bir iksiri karıştıramıyor, dibekte toz dövemiyor, hatta ellerini bir hastanın üstüne dahi koyamıyordun. Ve Nehri'de bu yoktu.

Ve sonra da dün Nesrin –oldukça ani bir şekilde– taktik değiştirdiklerini açıklamıştı. Kral onun birisini iyileştirdiğini görmek

istiyordu ve Nesrin de onunla hemfikirdi çünkü Nehri'nin özenle seçilmiş birkaç hastayı tedavi etme fırsatı olursa teoriler ona daha mantıklı geleceklerdi. Nehri bunun kulağa Divyurdu'nun nüfusunu yavaş yavaş düşürmek için harika bir yol gibi geldiğini düşündü ama kendisinin bu konuda pek bir söz hakkı varmış gibi görünmüyordu.

Kapı çalındı. Nesrin ona baktı. "Gayet iyi iş çıkaracaksın. İnançlı ol."

Hastası yaşlıca bir kadındı ve kendisine oğlu gibiymiş gibi duran bir adam eşlik ediyordu. Nesrin onları Divasti konuşarak karşılayınca Nehri rahatlayarak iç çekti; kendi halkından olanların deneyimsizliğine karşı daha hoşgörülü olacaklarını umuyordu. Nesrin kadını yatağa götürüp gece rengi uzun bir çadoru çıkarmasına yardımcı oldu. Çadorun altında kadının çelik grisi saçları özenle örülüp iç içe geçirilmişti. Koyu kırmızı kaftanındaki altın işlemeler göz kırpıyor ve her iki kulağından büyük yakut öbekleri sarkıyordu. Boyalı dudaklarını büzüp Nesrin'e hiç etkilenmediğini son derece belli eden bir bakış atarken, oğlu da –benzer zarîflikte bir kıyafeti vardı– endişeyle yanında durdu.

Nehri derin bir nefes alıp ardından ellerini kabilesindekilerin yaptığını gördüğü şekilde birbirine bastırarak kadının yanına gitti. "Selamünaleyküm."

Adam da kendi ellerini birleştirip iyice eğilerek selam verdi. Alçak bir sesle, "Büyük onur duydum Banu Nahide," dedi. "Ateşler sizin için parlasın. Yaradan sizi en uzun ömürle, en neşeli çocuklarla ve–"

Yaşlı kadın, "Of, sakin ol Firuz," diyerek araya girdi. Nehri'yi şüpheci kara gözleriyle inceledi. "Sen Banu Menije'in kızı mısın?" diyerek havayı kokladı. "Çok feci insana benziyorsun."

Utandığı her halinden belli olan Firuz, "Madarî" diye tısladı. "Kibar ol. Sana lanetten bahsetmiştim, unuttun mu?"

Nehri *aralarında avanak olan bu* diye karar verip ardından bunu düşündüğü için biraz utandı. Bu ikisi yolunacak kaz değil, hastalarıydılar.

"Hmm." Kadın, Nehri'nin tavrını sezmiş olmalıydı. Gözleri bir karganınkiler gibi parlıyordu. "Yani beni iyileştirebilir misin?"

Nehri çok tehlikeli görünen gümüş bir neşteri tepsinin üstünden alıp parmaklarının arasında çevirdi. "*Insha'Allah.*"

"Kesinlikle iyileştirebilir." Nesrin yumuşak bir hareketle ikisinin arasına girdi. "Bu kolay bir iş." Nehri'yi iksiri hazırlamış olduğu yere doğru çekti. "Diline hâkim ol," diye uyardı. "Hem şu Cezîriyye benzeri insan dilini burada konuşma. Kadının güçlü bir ailesi var."

"Ah, o halde derhal onun üstünde deney yapmaya girişelim."

Nesrin bininci defa, "Bu basit bir prosedür," diye onu temin etti. "Bunun üstünden geçtik. Ona iksiri içir, semenderi ara, bulduktan sonra da çıkar. Sen Banu Nahide'sin, bu senin için birinin gözündeki kara leke kadar aşikâr olmalı."

Basit. Nehri'nin elleri titriyordu ama iç çekip iksiri Nesrin'in elinden aldı. Gümüş fincan avuçlarında ısındı ve kehribar renkli sıvının buharı tütmeye başladı. Yaşlı kadının yanına dönüp iksiri ona verdi ve bir yudum almasını izledi.

Hastası suratını astı. "Bu hakikaten de berbat. Acılığını engelleyecek bir şeyiniz yok mu? Mesela bir tatlı filan?"

Nehri kaşlarını kaldırdı. "Yuttuğun sırada semender bal mı kaplıydı?"

Kadın hakarete uğramış gibi göründü. "Onu *yutmadım*. Ben efsunlandım. Büyük ihtimalle komşum Rika tarafından. Onu biliyorsun, değil mi Firuz? Şu zavallı gül çalıları ve Sahrayni bir adamla evli, gürültücü olan kadın hani?" Suratı asıldı. "O kafası sarıklı korsanla evlendiği gün ailecek Div Mahallesi'nden atılmalıydılar."

Nehri eğlenen bir sesle, "Seni efsunlamak için nasıl bir nedeni olabileceğini *hayal bile edemiyorum*," dedi.

Nesrin bir tepsi dolusu araç gereçle gelirken, "Niyet," diye fısıldadı.

Nehri gözlerini devirdi. Kadına, "Geriye doğru uzan," dedi.

Nesrin ona sivri bir uçla son bulana dek incelen gümüş bir ampul verdi. "Unutma, bununla sadece hafifçe dokunacaksın. Semenderi anında felç edip çıkarabilmeni sağlayacak."

"Tabii buradaki varsayım semenderi göre— AH!" Nehri kadının sol kolunun ön tarafında aniden bir yumru belirip yumruğu kadar olana dek şişip patlamak üzereymiş gibi görününce şaşkınlıkla derin bir nefes aldı. Yumru kıvrıla büküle son hız kadının kolundan yukarıya çıkıp omzunun altında gözden kayboldu.

Nesrin, "Gördün mü?" diye sordu.

Nehri şok içinde, "Hiçbiriniz görmediniz mi?" diye sordu. Yaşlı kadın ona huysuz bir bakış attı.

Nesrin gülümsedi. "Sana yapabileceğini söylemiştim." Nehri'nin omzuna dokundu. "Derin bir nefes alıp iğneyi hazırda tut. Onu bir kez daha görmene çok–"

"İşte!" Nehri semenderi bir kez daha, kadının karnının yakınında gördü. İğneyi çabucak kadının karnına batırdı ama yumru eriyip kaybolur gibi oldu.

"Ayl" Yaşlı kadın bir damla kara kan kaftanına yayılırken çığlık atmıştı. "Canımı acıttın!"

"Sen de kımıldadın!"

Kadın, oğlunun ellerinden birini kavrarken inledi. "Bana bağırma!"

Yumru kadının yakasına yakın bir yerde yeniden ortaya çıkınca Nehri onu bir kez daha iğnelemek istedi ama tek yaptığı kadını bir kez daha kanatıp bir çığlık daha attırmak oldu. Semender eğilip bükülerek uzaklaştı –Nehri artık bedeninin ana hatlarını net bir şekilde görebiliyordu– ve hızla tırmanıp kadının boynuna dolandı. Nehri yaratığı tutmak için atılıp kadının boğazını kavrayınca kadın haykırdı. "Beni öldürüyorsun! Beni *öldürüyorsun!*"

Nehri, "Öldürmüyorum... sessiz ol!" diye bağırıp iğneyi kaldırırken semenderi olduğu yerde tutmak için odaklanmaya çalıştı. Bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz elinin altındaki yaratık üç kat büyüdü ve kuyruğunu kadının boğazına doladı.

Yaşlı kadının suratı anında karardı ve gözleri kıpkırmızı oldu. Soluk almak için çırpınırken parmaklarıyla boğazını pençeledi.

"Hayır!" Nehri çaresizce paraziti küçültmeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı.

Adam, "Madar!" diye bağırdı. "Madar!"

Nesrin odanın öbür ucuna koşup çekmecelerin birinden küçük bir cam şişe çekip çıkardı. Aceleyle, "Çekil," dedi. Nehri'yi kenara itip kadının başını arkaya eğdi ve ağzını tutup açtıktan sonra şişenin içindekileri boğazına döktü. Yumru ortadan kayboldu ve kadın öksürmeye başladı. Oğlu sırtına birkaç şaplak attı.

Nesrin şişeyi kaldırdı. Sakin bir sesle, "Sıvılaştırılmış kömür," dedi. "Çoğu iç paraziti küçültür." Başını yaşlı kadına doğru salladı. "Biraz su getireceğim. Biraz soluklansın, ardından yeniden

deneyeceğiz." Sesini sadece Nehri'nin duyabileceği kadar alçaltı. "Niyetinin daha... olumlu olması lazım."

"Ne?" Nehri'nin kafası bir anlığına karışmıştı ama hemen ardından Nesrin'in uyarısının ne anlama geldiğini anladı. Semender kadını boğmaya iğnenin kendisine dokunması üzerine başlamamıştı.

Nehri kadına sessiz olmasını buyurduğunda başlamıştı.

Onu az kalsın öldürüyordum. Nehri bir adım gerileyip masanın üstündeki tepsilerden birini yere düşürdü. Tepsi takırdayarak devrildi ve üstündeki cam şişeler mermere çarpıp parçalandılar.

"B- benim biraz hava almam lazım." Bahçeye açılan kapıya döndü.

Nesrin önüne çıktı. "Banu Nahide..." Sesi sakindi ama gözlerinden ne kadar endişelendiği anlaşılıyordu. "Öylece gidemezsin, bu hanım senin sorumluluğunda."

Nehri, Nesrin'i itip geçti. "Artık değil. Onu gönder."

Taş basamakları ikişer ikişer inerek bahçeye çıktı. Özenle bakılmış şifalı bitkilerin arasından aceleyle geçip iki bahçıvanı korkuttu ve sonra da devam edip dar bir patikadan kraliyet bahçesinin vahşi iç kesimine gitti.

Nereye gittiğine dair bir fikri yoktu ve başı dönüyordu. *O kadına hiç dokunmamalıydım.* Kimi kandırıyordu? Nehri bir şifacı filan değildi. O bir hırsızdı, arada bir şansı yaver giden bir dolandırıcıydı. Kahire'de soluk almak kadar kolay bir şeyken şifa vermenin kıymetini bilememişti.

Kanalın kıyısında durup bir taş köprünün ufalanmakta olan yıkıntılarına yaslandı. Bir çift yusufçuk hızla akan suyun üstünde parıldıyordu. Koyu renk dalları suyun içinden boğulmamak için çabalayan bir adamın kolları gibi çıkan devrilmiş bir ağaç gövdesinin etrafında uçuşmalarını izledi. Onların özgürlüğünü kıskandı.

Kahire'deyken özgürdüm. Sıla hasreti dalga dalga benliğini kapladı. Kahire'nin tıklım tıklım sokakları, tanıdık kokuları, aşk hayatlarında sıkıntı yaşayan müşterileri ve öğleden sonraları Yakup'la havanda yara lapası yapmayı özledi. Oradayken kendini sık sık yabancı gibi hissetmişti ama artık bunun doğru olmadığını biliyordu. Mısır'ın vatanı olduğunu anlaması için orayı terk etmesi gerekmişti.

Ve orayı bir daha asla göremeyeceğim. Nehri saf değildi; Gassan'ın kibar sözcüklerine karşın Divyurdu'nda misafirliğinin daha çok bir tutsaklık olduğundan şüpheleniyordu. Dara da olmadığı için yardım isteyebileceği kimse yoktu. Ve bir şifacı olarak sonuç almasının beklendiği de çok belliydi.

Suyu incelerken yanağının iç tarafını çiğnedi. Divyurdu'na gelmesinin üstünden ancak iki hafta geçtikten sonra şifahanesine bir hasta gelmesi hayra alamet değildi ve beceriksizliği devam edecek olursa Gassan'ın onu nasıl cezalandıracağını merak etmekten de kendini alamıyordu. Ayrıcalıkları –şahsi odası, güzel elbiseleri ve mücevherleri, hizmetkârları ve havalı yiyecekleri– her hatada biraz daha mı azalacaktı?

Kral başarısızlığımı görmekten memnuniyet duyuyor olabilir. Nehri, Kahtanilerin onu nasıl karşıladıklarını unutmamıştı: Alizeyd'in açık düşmanlığı, Zeynep'in onu aşağılama girişimi... Gassan'ın yüzünde belirip kaybolan korku ifadesinden bahsetmeye gerek yoktu bile.

O noktada dikkatini zalim düşüncelerinden uzaklaştıracak herhangi bir şeyi hoş karşılayacağından gözüne bir hareket ilişir ilişmez yukarıya baktı. Mor, lekeli yapraklardan bir örtünün ardından kanalın genişlediği bir açıklık görebiliyordu. İki siyah kol suyun üstünde inip kalkıyordu.

Nehri'nin suratı asıldı. Birileri... *yüzüyor muydu*? Her cinin Dara gibi sudan korktuğunu sanmıştı.

Nehri biraz da endişeyle köprünün üstünden geçti. Açıklığa girer girmez gözleri kocaman açıldı.

Kanal doğruca havaya yükseliyordu.

Tersine akan bir şelale gibiydi; kanaldaki su hızla ormandan saray duvarının dibindeki havuza akıp oradan da yukarıya doğru çağlayarak sarayın üstünden aşıyordu. Puslu havuzdan gelen başka bir şapırtı dikkatini çekene dek bu güzel ama olağanüstü tuhaf sahneye büyülenmiş halde bakakaldı. Hızla havuza koşup suda çırpınan birini gördü.

"Dayan!" Çalkantılı Cizan'dan sonra bu küçük havuz hiçbir şeydi. Doğruca suya atlayıp çırpınan kollarda kendisine en yakın olanını tutup bütün gücüyle aşağıdaki her kimse onu yüzeye çekti.

"Sen mi?" Nehri tamamen afallamış gibi görünen Alizeyd el-Kahtani'yle karşılaşınca iğrenmiş gibi bir ses çıkardı, anında

kolunu bırakınca prens şap diye suya geri düştü ve başı kısa süreliğine suyun altında gözden kaybolduktan sonra doğrulup öksürerek yuttuğu suları tükürdü.

Ovuşturduğu gözlerini gördüklerine inanamıyormuş gibi kıstı. "*Banu Nehri?* Sen burada ne arıyorsun?"

"Senin boğulduğunu sandım!"

Ali doğruldu, sırılsıklam ve kafası karışmış haldeyken dahi sonuna dek kibirli bir kraliyet mensubuydu. "*Boğulmuyordum,*" diye ofladı. "Yüzüyordum."

Nehri duyduklarına inanamayarak, "Yüzüyor muydun?" diye sordu. "Hangi cin yüzer ki?"

Yüzünde bir anlığına bir utanç ifadesi belirip kayboldu. "Bu bir Ayanli geleneği," diye mırıldanıp kanalın çinili kenarından özenle katlanmış bir şal aldı. "*Müsaade* edecek misin?"

Nehri gözlerini devirip arkasına döndü. İlerideki güneşli bir çimenlikte üstünde bir sürü kitap, bir deste not kâğıdı ve bir de kurşunkalem olan örme bir halı seriliydi.

Ali'nin suyu şapırdatarak çıktığını duymasının üstünden bir saniye geçmeden prens yanından geçip halıya doğru ilerledi. Şalını vücudunun üst kısmına Nehri'nin utangaç taze gelinlerin saçlarını örterken gösterdiklerini gördüğü bir özenle dolamıştı. Sırılsıklam bel kuşağından su damlıyordu.

Alizeyd halının üstünden bir takke alıp ıslak başına geçirdi. Omzunun üstünden talepkâr bir sesle, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Seni babam mı gönderdi?"

Kral beni neden sana göndersin? Ama Nehri bunu ona sormadı; çekilmez Kahtani prensiyle konuşmaya devam etmek için pek bir arzusu yoktu. "Fark etmez. Ben gidiyorum..."

Gözleri yerde açık duran kitaplardan birine takılınca cümlesini yarım bıraktı. Sayfanın yarısını bir resim kaplıyordu: Bir şedu kanadının üstünde çaprazlamasına duran tırpan uçlu bir ok.

Bir Afşin işareti.

Nehri anında kitaba doğru gitti ama kitaba ilk ulaşan Alizeyd oldu. Prens kitabı hızla kaptı ve Nehri başka bir tanesini tutup onun elinden almaya çalışınca da bükerek kurtardı.

"Kitabı geri ver!"

Nehri çevik bir hareketle Alizeyd'in kolunun altından geçip sayfaları hızla çevirerek başka resim var mı diye aradı. Bir sayfaya

dizilmiş bir dizi figüre denk geldi. Kollarını bileklerine doğru spiral çizerek yükselen siyah dövmeleri göstermek için kaldırmış yarım düzine cin vardı ve bazılarının dövmeleri çıplak omuzlarına yayılıyordu. Tırabzanı olmayan bir merdivenin basamakları gibi küçücük çizgilerdi bunlar.

Dara'nınkiler gibi.

Nehri onun dövmelerinin üstünde çok durmamış, geldiği soyla bir alakaları olduğunu varsaymıştı. Ama çizimlere bakınca omurgasından aşağıya bir soğukluk indi. Figürler çeşitli farklı kabilelerdenmiş gibi görünüyordu ve hepsinin de yüzlerine katıksız bir ıstırap ifadesi çizilmişti. Kadınlardan biri gözlerini görünmeyen bir göğe doğru kaldırıp kollarını ileriye doğru uzatmış ve ağzını sessiz bir çığlıkla açmıştı.

Alizeyd, Nehri'nin dikkatinin dağılmasını fırsat bilip kitabı kaparak geri çekildi.

Nehri bıçak gibi keskin bir sesle, "İlginç bir konu üstünde çalışıyorsun," dedi. "Nedir bu, şu çizimler... kollarındaki işaretler hani?"

"Bilmiyor musun?" Nehri başını iki yana sallayınca Alizeyd'in yüzünden karanlık bir ifade geçti ama başka bir açıklamada bulunmadı. Kitaplarını kolunun altına aldı. "Fark etmez. Hadi gel. Seni şifahaneye geri götüreyim."

Nehri yerinden kımıldamadı. "Bu işaretler nedir?" diye sordu bir kez daha.

Alizeyd durakladı, gri gözleri onu ölçüp biçiyor gibiydi. Sonunda, "Bu bir kayıt sistemi," dedi. "İfritlerin lanetinin bir parçası."

"*Neyin* kaydı?"

Dara olsa ona yalan söylerdi. Nesrin cevap vermekten kaçınıp ona yalan söylerdi. Ama Alizeyd dudaklarını ince bir çizgi haline gelene dek birbirine bastırıp cevap verdi. "Canlar."

"Neyin canları?"

"Canlarını aldıkları insan efendilerinin." Yüzü çarpıldı. "Güya bunların biriktiğini görmek ifritleri eğlendiriyormuş."

Canlarını aldıkları insan efendileri. Nehri'nin aklı Dara'nın koluna sarılan dövmeyi incelediği sayısız âna gitti, küçücük siyah çizgiler Dara'nın her daim yaktığı ateşlerin ışığında kapkaraydılar. Kollarında bunlardan yüzlercesi olmalıydı.

Nehri prensin kendisini izlediğinin farkında olduğundan hissettiklerini dışa vurmamak için mücadele etti. Ne de olsa Hierapolis'te o görüye şahit olmuştu; Dara'nın efendisi tarafından ne kadar mutlak bir şekilde kontrol edildiğini biliyordu. Tabii ki ölümlerden ötürü onu suçlamak mümkün olamazdı.

Ayrıca Dara'nın köle dövmesinin anlamı ne kadar dehşet verici olursa olsun Nehri çok daha yakında başka bir tehlikenin pusuda olduğunu fark etti. Bir kez daha Alizeyd'in elindeki kitaplara bakınca aniden kabaran bir korumacılık hissi bütün varlığını kaplarken, bir yandan da korkunun benliğine küçük bir iğne gibi battığını hissedebiliyordu. "Dara'yı inceliyorsun."

Prens yalan söylemeye tenezzül bile etmedi. "Siz ikiniz ilginç bir hikâye uydurdunuz."

Nehri kendini düşüyormuş gibi hissetti. *Nehri, parçalar birbirine uymuyor...* Dara'nın aceleyle sarf ettiği sözleri hatırladı, onu krala yalan söyleyip ifritlerin peşinden koşmaya iten, kökenlerine dair gizemi... Dara, Kahtanilerin yanlış bir şeyler olduğunu fark etmeme ihtimallerinin dahi olduğunu söylemişti.

Ama içlerinden en az bir tanesinin bazı şüpheleri olduğu kesindi.

Nehri boğazını temizledi. Sonunda kapıldığı endişeyi tam olarak gizleyemese de, "Anlıyorum," demeyi başardı.

Alizeyd bakışlarını indirdi. "Gitmen lazım," dedi. "Bakıcıların büyük ihtimalle kaygılanmaya başlamışlardır."

Bakıcılarım mı? Nehri terslenerek, "Yolu hatırlıyorum," diye cevap verip bahçenin vahşi iç kısmına döndü.

"Bekle!" Alizeyd, Nehri'yle ağaçların arasına girdi. Sesinde hafif bir panik tınısı vardı. "Lütfen... özür dilerim," diye hızla konuşmaya devam etti. "Öyle dememeliydim." Olduğu yerde kıpırdandı. "Kabalık ettim... hem sana karşı ilk kaba davranışım değil bu."

Nehri gözlerini kıstı. "Alışmaya başlamıştım."

Ali'nin yüzünden alaycı bir ifade geçti, neredeyse gülümsediği bile söylenebilirdi. "Öyle yapmaman için sana yalvarırım." Kalbine dokundu. "Lütfen. Seni sarayın içinden götürürüm." Çadoruna yapışmış ıslak yaprakları işaret etti. "Ben nezaketten anlamıyorum diye ormanın içinde dolanıp durmana gerek yok."

Nehri teklifini düşündü; kulağa yeterince samimi geliyordu, hem ona Ali'nin kitaplarını kaza eseri cinlerin pek bir sevdikleri şu ateşli mangallardan birine atma fırsatı verebilirdi. "Tamam."

Ali duvarı işaret etti. "Bu taraftan. Bekle üstümü giyineyim."

Nehri onu takip ederek açıklığı geçip duvarın önündeki bir çardağa ve ardından açık bir parmaklığı geçerek kendi yatak odasının yaklaşık yarı boyunda sade bir odaya girdi. Bir duvar kitap raflarıyla kaplıydı ve odanın kalanı da bir dua köşesi, tek bir halı ve üstüne dini ayetler gibi görünen Arapça birtakım yazılar işlenmiş tek bir büyük çini ile son derece yalın bir şekilde dekore edilmişti.

Prens doğruca tik ağacından oyulmuş devasa bir antika olan ana kapıya gitti. Başını dışarıya çıkarıp eliyle bir çağırma işareti yaptı. Birkaç saniye içinde Kraliyet Muhafızları'nın bir üyesi belirip ses çıkarmadan açık kapının önünde dikildi.

Nehri prense gözlerine inanamayarak baktı. "Benden *korkuyor* musun?"

Prens dikleşti. "Hayır. Ama bir erkekle bir kadın kapalı bir odada yalnız başlarına kalınca yanlarındaki üçüncü kişinin şeytan olduğu söylenir."

Nehri kaşını kaldırıp bu duyduğunu ne kadar eğlenceli bulduğunu gizlemeye çalıştı. "Yani, o halde önlem alsak iyi olur." Ali'nin bel kuşağından damlayan suya baktı. "Senin üstünü?.."

Ali onun bakışlarını takip edip küçük, utanmış bir ses çıkardı ve ardından elinde kitaplarıyla bir perdeyle kapatılmış kemerli bir kapıdan geçti.

Ne kadar tuhaf biri. Oda bir prense ait olmak için olağandışı bir sadelikteydi, Nehri'nin lüks dairesiyle ilgisi yoktu. İncecik bir döşek özenle katlanıp tek başına duran ahşap bir sandığın üstüne yerleştirilmişti. Üstü birbirlerine rahatsız edici düzenlilikte dik açı yapacak şekilde yerleştirilmiş kâğıt ve rulolarla kaplıydı. Sivri uçlu bir kalem kusursuz bir mürekkep hokkasının yanında duruyordu.

Nehri, "Mekânın pek de... içinde yaşanıyormuş gibi görünmüyor," diye yorumda bulundu.

Ali diğer odadan, "Sarayda uzun süre yaşamadım," diye seslendi.

Nehri odanın içinde dolanırken kitap raflarına yaklaştı. "Aslen neredensin?"

"Buradan." Nehri, Ali'nin sesi çok yakından gelince olduğu yerde zıpladı. Alizeyd hiç ses çıkarmadan geri gelmişti, üstünde uzun gri bir kuşak ve çizgili keten bir tunik vardı. "Demek istediğim Divyurdu'ndanım. İç Kale'de büyüdüm."

"İç Kale mi?"

Ali başıyla onayladı. "Ağabeyimin Serasker'i olmak için eğitim alıyorum."

Nehri bu bilgiyi daha sonra ilgilenmek üzere zihninin bir yerlerine tıkıştırdı çünkü o anda bütün ilgisi tıklım tıklım dolu kitap raflarına yönelmişti. Orada yüzlerce kitap ve papirüs rulosu vardı, hatta bir kısmı onun yarı boyundaydı ve oldukça büyük bir kısmı da kafasından kalındı. Nehri elini kitapların renkli sırtlarında gezdirirken bir özlem duygusuna boğuldu.

Alizeyd, "Okumaktan hoşlanır mısın?" diye sordu.

Nehri tereddüt etti; bu kadar büyük bir kişisel kütüphanesi olan bir adama okuma yazma bilmediğini itiraf etmekten utanıyordu. "Okumak fikrinden hoşlandığımı söyleyebiliriz diye düşünüyorum." Ali'nin tek tepkisi kafası karışmış bir halde yüzünü asmak olunca da, "Nasıl okunur bilmiyorum," dedi.

"Gerçekten mi?" Şaşırmış gibi görünüyordu ama en azından tiksindiğine dair bir emare yoktu. "Her insanın okumayı bildiğini sanıyordum."

"Hiç de değil." Bu yanlış anlama onu eğlendirmişti; belki de insanlar da cinler için cinlerin insanlar için olduğu kadar gizemliydiler. "Öğrenmeyi hep istedim. Burada fırsat bulacağımı umuyordum ama öyle olmayacakmış gibi duruyor." İç çekti. "Nesrin bunun zaman kaybı olduğunu söylüyor."

"Divyurdu'nda çoğu kişinin aynı fikirde olduğunu sanıyorum." Nehri kitapların süslü sırtlarına dokunurken Ali'nin kendisini incelediğini hissedebiliyordu.

"Peki eğer okuma yazmayı bilseydin... ne hakkında okumak isterdin?"

Ailem. Sorunun cevabı anında aklına gelse de bunu Alizeyd'e söylemesinin imkânı yoktu. Ona bakmak için döndü. "Dışarıda okuduğun kitaplar ilginçmiş gibi duruyordu."

Alizeyd gözünü bile kırpmadan konuştu. "Korkarım o kitaplar şu an için müsait değiller."

"Ne zaman müsait olacaklar sence?"

Nehri, Ali'nin yüzünde bir şeyin yumuşadığını gördü. "Onları okumaktan hoşlanacağını sanmıyorum Banu Nehri. İçinde yazanları keyifli bulacağını sanmıyorum."

"Neden?"

Ali tereddüt etti. Sonunda, "Savaş hoş bir konu değil de ondan," dedi.

Bu önceki konuşmalarının tonu düşünüldüğünde Nehri'nin beklediğinden daha diplomatik bir cevaptı. Onu konuşmaya devam ettirmek umuduyla ilk sorusunu farklı bir şekilde yanıtlamaya karar verdi. "Ticaret." Alizeyd'in kafasının karıştığı çok barizdi. "Bana okuyabilseydim ne okuyacağımı sordun. İnsanların Divyurdu'nda nasıl iş yaptıklarını, nasıl para kazandıklarını, birbirleriyle nasıl pazarlık ettiklerini o tarz şeyleri öğrenmek isterdim." Nehri düşündükçe bu fikir kendisine daha da iyi geliyordu. Ne de olsa onu Kahire'de hayatta tutmuş olan kendine has iş bilirliği, seyyahları oyuna getirmek ve andavalları nasıl en iyi şekilde yolacağını bilebilmekti.

Alizeyd tamamen sessizleşti. "Yani... iktisat gibi mi?

"Öyle herhalde."

Alizeyd'in gözleri kısıldı. "Seni babamın göndermediğinden *emin misin?*"

"Oldukça."

Yüzünde bir şeyler canlanmış gibi göründü. "İktisat o halde..." Genç adam tuhaf bir şekilde heyecanlanmış gibi görünüyordu. "Yani, elimde o konuya dair yeterli malzemem olduğu kesin."

Alizeyd raflara yaklaşınca Nehri uzaklaştı. Alizeyd gerçekten de uzun boyluydu ve üstüne hâlâ Mısır'ın dışındaki çöllerde serpiştirilmiş halde duran o kadim heykellerden biriymiş gibi dikiliyordu. Hatta yüzünde heykellerdeki o sert, içten içe onaylamayan ifadenin aynısı vardı.

En üst raftan kalın, mavi-altın rengi bir cilt aldı. "Divyurdu'nun çarşılarının bir tarihçesi." Kitabı Nehri'ye uzattı. "Arapça yazıldığından daha tanıdık gelebilir."

Nehri kitabı açıp birkaç sayfasını çevirdi. "Son derece tanıdık. Ama yine de tamamen anlaşılmaz."

"Sana nasıl okuyacağını öğretebilirim." Sesinde bir tereddüt vardı.

Nehri ona sert bir bakış attı. "Ne?"

Alizeyd ellerini açtı. "Sana öğretebilirim... demek istediğim, eğer istersen. Ne de olsa Nesrin bana zamanımı nasıl geçireceğimi söylemiyor. Hem babamı bunun kabilelerimiz arasındaki ilişkileri iyileştireceğine ikna edebilirim." Gülümsemesi kayboldu.

"Kendisi... bu gibi girişimler söz konusu olduğunda son derece destekleyici."

Nehri kollarını kavuşturdu. "Peki senin bundan çıkarın nedir?" Bu teklife hiç güvenmemişti. Kahtaniler sözlerinin altında bir yeniği aramamak için fazla kurnazlardı.

"Sen babamın misafirisin." Nehri burnundan soluyunca Alizeyd az kalsın yeniden gülümsüyordu. "Tamam. İnsan dünyasını takıntı yaptığımı kabul ediyorum," deyip bir ihtimal Nehri'nin şüphesini fark ederek, "İstediğine sorabilirsin," diye ekledi. "Özellikle de senin geldiğin köşesine dair. Daha önce hiç Mısır'dan gelen birisiyle tanışmamıştım. Orası hakkında daha çok şey öğrenmek, senin hikâyelerini dinlemek hatta belki de Arapça'mı geliştirmek isterim."

Ah, bir sürü şeyi öğrenmek isteyeceğinden hiç şüphe yok. Nehri teklifini değerlendirdiği prensi baştan aşağı süzdü. Gençti, hatta kendisinden bile genç olduğundan oldukça emindi. Ayrıcalıklıydı, biraz da aksiydi. Gülümsemesi bu teklifin öylesine yapılmış bir şey olmadığını işaret edecek şekilde fazla hevesli, fazla umut doluydu. Motivasyonu ne olursa olsun Alizeyd bunu istiyordu.

Ve Nehri de kitaplarındaki bilgileri edinmek istiyordu, özellikle de bunlar Dara'ya zarar verecek şeylerse. Eğer bu sarsak çocuğu hocası yapmak kendisini ve Afşin'ini korumanın en iyi yoluysa tabii, neden olmasındı.

Hem ayrıca... Nehri okuma yazma öğrenmeyi *istiyordu*.

Nehri yerdeki minderlerden birinin üstüne çöktü. Konuşabildiği en düzgün Kahire Arapçası'yla, "O halde ne demeye bekliyoruz?" diye sordu. Parmaklarıyla kitabın üstünde ritim tuttu. "Hadi başlayalım."

19

ALİ

"Bana kıyak geçiyorsun."

Ali antrenman odasının karşısından bir bakış attı. "Ne?"

Cemşid-i Premok ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Daha önce de zülfikârla antrenman yaptığını gördüm ve bana kıyak geçiyorsun."

Ali'nin bakışları diğer adamın kıyafetine kaydı. Cemşid, Ali'yle aynı antrenman üniformasını giymişti –alevli kılıcın her darbesini belli etmek için bembeyazdı– ama Ali'nin elbisesinde tek bir leke yokken Div muhafızın üniforması yanmış ve simsiyah lekelerle kaplanmıştı. Dudağı kanıyordu ve sağ yanağı da Ali'nin kendisini birkaç defa yere fırlattığında çarptığı için şişmişti.

Ali bir kaşını kaldırdı. "Kıyak geçme kavramın oldukça ilginçmiş."

Divasti, "Na," dedi Cemşid. Babası gibi onun da Cinistani konuşurken dış Divistan'da geçirdikleri yıllardan kalma hafif bir aksanı vardı. "Çok daha kötü durumda olmalıyım, Cemşid-i Premok'un alevler içinde küçük parçaları yerlere saçılmış olmalı."

Ali iç çekti. "Bir yabancıyla zülfikâr kullanarak dövüşmekten hoşlanmıyorum," diye itiraf etti. "Sadece antrenman kılıçları kullanıyor olsak dahi. Adil gelmiyor. Hem Muntazir Divistan'a dönüp de en yakın arkadaşını alevler içinde küçük parçalar halinde bulursa mutlu olmaz."

Cemşid omuz silkti. "Suçlanması gerekenin ben olduğumu bilecektir. Yıllardır ondan beni eğitmeye gönüllü bir zülfikâri bulmasını istiyordum."

Ali'nin suratı asıldı. "Ama neden? Palayı kusursuz kullanıyorsun, yay kullanırken daha da iyisin. Neden asla düzgün yönetemeyeceğin bir silahı kullanmayı istiyorsun?"

"Kılıç kılıçtır. Bir Ceziri erkeği gibi zehirli alevlerini çağıramayabilirim ama eğer senin halkından adamlarla yan yana dövüşeceksem silahlarını tanımam mantıklı olur." Cemşid omuz silkti. "En azından her alevlendiklerinde irkilip zıplamayacağım kadar."

"Bunun bastırman gereken bir içgüdü olduğundan emin değilim."

Cemşid güldü. "Doğrudur." Kılıcını kaldırdı. "Devam edelim mi?"

Ali omuz silkti. "Israr ediyorsan." Zülfikârını havada salladı. İçinden buyurunca parmaklarının arasında beliren alevler bakır kılıcı yalayarak üstüne yayıldı ve çatallı ucunu kavurup keskin kenarını kaplayan ölümcül zehirleri aktive ettiler. Ya da eğer silah gerçek olsaydı edeceklerdi. Antrenmanda kullanılması için kılıcın zehirleri temizlenmişti ve Ali bu farkın kokusunu alabiliyordu. Çoğu adam alamazdı ama düşününce zaten çoğu adam yedi yaşından başlayarak takıntılı bir şekilde bu silahla talim yapmamıştı.

Cemşid hızla öne atılınca Ali kolayca eğilip kaçınarak Div adamın boynuna bir darbe indirip kendi momentumuyla dönerek uzaklaştı.

Cemşid bir sonraki darbesini engellemek amacıyla hızla kendi etrafında döndü. Sıcak bir tavırla, "Kahrolası bir sinek kuşu gibi hareket etmenin bir faydası dokunmuyor," diye şikâyet etti. "Yarı peri olmadığından emin misin?"

Ali elinde olmadan gülümsedi. Tuhaf bir şekilde Cemşid'le zaman geçirmekten keyif alıyordu. Hareketlerinde bir rahatlık vardı, sanki eşitlermiş gibi davranıyordu: Ne çoğu cinin bir Kahtani prensinin yanındayken yaptığı gibi ona yaranmaya çalışıyor ne de Div kabilesinin tipik burnu havada tavırlarını takınıyordu. Rahatlatıcı bir tavırdı bu; Muntazir'in onu yakınında istemesine şaşırmamak lazımdı. Onun Kave'nin oğlu olduğuna inanmak zordu. Mizacının asabi Başvezir ile alakası bile yoktu.

Ali, "Silahını daha yukarıda tut," diye tavsiye etti. "Zülfikâr diğer kılıçlara benzemez. İtme ve saplama hareketlerinden çok

hızla yarma ve yandan saldırılar içindir. Kılıcın normalde zehirli olduğunu unutma, tek ihtiyacın olan küçük bir yara açmak." Zülfikârını başının üstünden çevirince alevler kükreyerek yükseldi ve Cemşid de beklediği gibi hızla geri çekildi. Ali onun dikkatinin dağılmasından istifade edip eğildi ve kalçalarını hedefleyen bir darbe savurdu.

Cemşid öfkeyle burnundan soluyarak arkaya sıçrayınca Ali onu kolayca arkasındaki duvarın önünde köşeye sıkıştırdı. Cemşid, "Beni şimdiye kadar kaç defa öldürdün?" diye sordu. "Yirmi mi? Otuz mu?"

Daha fazla. Gerçek bir zülfikâr dünyanın en ölümcül silahlarından biriydi. Ali, "Bir düzineden fazla olmadı," diye yalan söyledi.

Antrenmana devam ettiler. Cemşid çok bir ilerleme kaydetmemişti ama Ali onun yılmazlığından etkilenmişti. Div bariz şekilde bitkin düşmüştü, üstü kül ve kanla kaplıydı ama ara vermeyi reddediyordu.

Ali kılıcını üçüncü defa Cemşid'in boğazına dayamıştı ve tam durmaları için ısrar edecekti ki dışarıdan gelen birtakım sesler dikkatini çekti. Başını kaldırıp baktığı sırada Kave-i Premok arkasındaki biriyle dostane bir sohbet içinde antrenman odasına giriyordu.

Başvezir donup kaldı. Gözleri oğlunun boğazındaki zülfikâra kilitlendi ve Ali adamın boğazından küçük, boğuluyormuş gibi bir ses çıktığını duydu. "*Cemşid?*"

Ali anında silahını indirdi ve Cemşid hızla arkasına döndü. "Baba?" Sesi şaşırmış gibi çıkmıştı. "Burada ne arıyorsun?"

Kave çabucak, "Hiç," dedi. Geriye doğru bir adım attı ve kapıyı çekip kapatmaya çalışırken tuhaf bir şekilde az öncekinden de endişeliymiş gibi görünüyordu. "Affedersin. Ben—"

Kapı itilip elinin yanından geçerek açıldı ve ardından Darayavahuş-i Afşin ağır adımlarla odaya girdi.

Sanki şahsi çadırına giriyormuş gibi bir edayla, ellerini arkasında kavuşturmuş yürüyordu ve onları fark edince durdu. Ali'yi sakin bir sesle Divasti konuşarak, "Şehzade Alizeyd," diyerek selamladı.

Ali ise sakin değildi, dili tutulmuştu. Gözlerini kapatıp açtığında neredeyse Afşin'in yerinde başka birisini görmeyi bekler

gibiydi. Allah aşkına Darayavahuş burada ne arıyordu? Muntazir ile Babili'de, Divistan'ın ta öbür ucunda olması gerekiyordu!

Afşin odayı savaş alanını gözden geçiren bir generalmiş gibi inceledi; yeşil gözleri silahlarla dolu duvarı tarayıp çeşitli manken, hedef ve yerde kalabalık yapan türlü çeşit eşyayı taradı. Yeniden Ali'ye baktı. "*Naeda pouru mejnoas.*"

Ne? Ali, "Ben... ben Divasti konuşmuyorum," diye kekeledi.

Darayavahuş başını yana eğerken gözleri şaşkınlıkla parladı. Ağır aksanlı bir Cinistani'yle "Yönettiğin şehrin dilini konuşmuyor musun?" diye sordu. Kave'ye dönüp başparmağıyla Ali'yi işaret ederken eğleniyormuş gibi görünüyordu. "*Spa snasatiy nu hyat vaken cezr?*"

Cemşid'in beti benzi attı ve Kave yüzünde bariz bir korku ifadesiyle alelacele Ali ile Darayavahuş'un arasına girdi. "Prens Alizeyd böyle davetsiz girip çalışmanızı böldüğümüz için affedin. Cemşid'e eğitim verenin siz olduğunuzu bilmiyordum." Elini Darayavahuş'un bileğine koydu. "Gel bakalım Afşin, gitmemiz lazım."

Darayavahuş silkinip elinden kurtuldu. "Saçmalama. Şimdi gidersek kabalık etmiş olacağız." Afşin'in üstünde kolundan yukarıya dolanan bir dövmeyi açığa çıkaran kolsuz bir tunik vardı. O dövmenin üstünü kapatmamış olması çok şey ifade ediyordu ama belki de Ali'nin şaşırmaması gerekiyordu: Afşin, ifritler tarafından köle edilmeden önce de başarılı bir katildi.

Ali, adamın elini pencerelerin etrafındaki çatlamış mermer söven üstündeki kadim taş duvarlara tutunan boya parçalarında gezdirmesini izledi. "Halkın sarayımızın bakımını pek de iyi yapmamış," diye yorumda bulundu.

Sarayımız mı? Ali'nin ağzı açık kaldı ve Kave'ye duyduklarına inanamadığını belli eden bir ifadeyle baktı ama Başvezir çaresizce omuz silkmekle yetindi.

Ali, "Burada ne yapıyorsun Afşin?" diye patladı. "Görevinizden daha haftalarca dönmeniz beklenmiyordu."

Darayavahuş doğrudan, "Kalkıp geldim," dedi. "Hanımımın hizmetine dönmek için sabırsızlanıyordum ve ağabeyin de ben olmadan da durumu gayet iyi idare edebilirmiş gibi görünüyordu."

"Ve Emir Muntazir de buna onay mı verdi?"

"Ona sormadım." Darayavahuş, Kave'ye bakıp sırıttı. "Ve işte buradayım, eski evime dair son derece *bilgilendirici* bir turdayım."

Kave, Ali'nin bakışlarına dikkatle karşılık verip, "Afşin, Banu Nahide'yi görmek istedi," dedi. "Ona ne yazık ki eğitiminin zamanının büyük kısmını aldığını söyledim. Ve hakikaten de Afşin, hazır lafı açılmışken korkarım gitmemiz lazım. Bir toplantım—"

Darayavahuş, "Sen gitmelisin," diye araya girdi. "Kendi yolumu bulabilirim. Burayı yıllar boyunca savundum, avucumun içi gibi biliyorum." Sözlerinin mânâsının iyice anlaşılması için bir anlığına havada asılı kalmalarına izin verdikten sonra dikkatini Cemşid'e çevirdi. Bakışları genç Div'in yaralarının üstünde bir süre bekledi. "Ayaklanmayı durduran sendin, değil mi?"

Cemşid, Afşin kendisiyle konuştuğu için huşu içindeymiş gibi görünüyordu. "Ben... ee... evet. Ama ben sadece—"

"Kusursuz bir nişancısın." Afşin, genç adamı yukarıdan aşağı gözden geçirip sırtına bir şaplak attı. "Daha da iyi olmanı sağlayabilirim."

Cemşid, "Gerçekten mi?" diye haykırıverdi. "Bu harika olurdu!"

Darayavahuş gülümseyip çevik bir hareketle zülfikârı Kave'nin oğlunun elinden kapıverdi. "Kesinlikle. Bunu Cezirilere bırak." Kılıcı kaldırıp sağa sola çevirerek güneş ışığında parıldamasını izledi. "Demek şu meşhur zülfikâr bu ha?" Kılıcın ağırlığını test edip deneyimli bir gözle inceledikten sonra Ali'ye baktı. "Sakıncası var mı? Bir- bize ne diyordun? Ateşe tapan mıydı? Bir ateşe tapanın halkın için bu kadar kutsal bir şeyi kirletmesini istemem."

Kave uyarı dolu bir sesle, "Afşin—" diye başladı.

Darayavahuş, "Çekilebilirsin Kave," diyerek onu savuşturdu. "Cemşid neden ona katılmıyorsun? Bırak senin yerine biraz da ben Prens Alizeyd'le kapışayım. Onun becerileri hakkında o kadar *muhteşem* şeyler duydum ki..."

Cemşid, Ali'ye özür diler ve ne diyeceğini bilemezmiş gibi baktı. Ali onu suçlamıyordu; Zeydi el-Kahtani dirilip de zülfikâr kullanma becerisini övse Ali de küçük dilini yutardı. Hem ayrıca Darayavahuş'un yeşil gözlerindeki kibir tepesinin tasını attırmak üzereydi. Eğer adam ona daha önce elinde bile tutmadığı bir silahla meydan okumak istiyorduysa öyle olsundu.

"Sorun yok Cemşid. Babanla git."

"Prens Alizeyd, bu bir—"

Ali sert bir sesle, "İyi günler Başvezir," dedi. Gözlerini Darayavahuş'un üstünden ayırmıyordu. Kave'nin iç çektiğini duydu

ama Kahtanilerin doğrudan verdiği bir emre itaatsizlik etmek olmazdı. Cemşid tereddüt ederek babasının peşinden dışarı çıktı.

Premoklar gidince Afşin ona çok daha soğuk bir bakış attı. "Başvezirin oğluna epey bir zarar vermişsin."

Ali'nin yüzü kızardı. "Daha önce hiç kimseyi antrenman yaparken yaraladığın olmadı mı?

"Asla düzgün kullanamayacaklarını bildiğim bir silah kullanırken değil." Darayavahuş, Ali'nin etrafında daire çizerken incelemek için zülfikârını kaldırdı. "Bu düşündüğümden çok daha hafif. Yaradan aşkına, savaş sırasında bu şeyler hakkında çıkan dedikoduları duysan kulaklarına inanamazdın. Halkım bunların karşısında dehşete düşüyordu, Zeydi'nin bunları Cennet'in kapısında nöbet tutan meleklerden çaldığını söylüyorlardı."

Ali, "Bu normal değil mi?" diye sordu. "Efsane her zaman etten kemikten kişinin çok daha ötesine geçer."

Ne demek istediğini anladığı son derece belli olan Afşin söylediklerinden eğlenmiş gibi görünüyordu. "Büyük ihtimalle haklısın."

Sonra da elindeki bir pala olsa sırf şiddetiyle Ali'nin kafasını koparacak güçte bir hamleyle Ali'nin üstüne atıldı. Ama zülfikâr pala değildi ve Ali de kolayca eğilip hamlesinden kaçınarak Darayavahuş'un sendelemesini fırsat bilip kılıcının geniş tarafını sırtının üstüne doğru indirdi.

Darayavahuş kenara çekilerek Ali'nin bir sonraki hamlesini savuştururken, "Bir süredir seninle tanışmak istiyorum Prens Alizeyd," diye devam etti. "Ağabeyinin adamları hep hakkında konuşuyorlardı: Senin neslinin en iyi zülfikârisi olduğunu, hatta Zeydi'nin kendisi kadar yetenekli ve hızlı olduğunu duydum. Hatta Muntazir bile aynı fikirdeydi, senin bir dansçı gibi hareket edip bir engerek gibi saldırdığını söyledi." Güldü. "Seninle o kadar gurur duyuyor ki... Çok dokunaklı. İnsan bir erkeğin rakibinden böylesi bir şefkatle bahsettiğini sık duymuyor."

Ali, "Ben onun rakibi değilim," diye kestirip attı.

"Öyle mi? O zaman Muntazir'in başına bir şey gelecek olsa tahta çıkma sırasında kralın ardından gelen kim oluyor?"

Ali doğruldu. "Ne? *Neden?*" Bir anlığına kalbi akıldışı bir korkunun pençesine düştü. "Yoksa *sen*—"

Darayavahuş son derece alaycı bir sesle, "Evet," dedi. "Emiri öldürdüm sonra da Divyurdu'na dönüp yaptığım hakkında

ötmeye karar verdim çünkü oldum olası başımın bir mızrağın tepesinde nasıl görüneceğini merak etmişimdir."

Ali yüzünün ısındığını hissetti. Afşin, "Sıkma canını küçük prens," diye devam etti. "Ağabeyinle zaman geçirmekten hoşlandım. Muntazir hayatını yaşamayı seviyor ve içince de çenesi fazla düşüyor... bunda hoşlanılmayacak ne var?"

Söyledikleri onu öfkelendirmişti –anlaşılan amaç da buydu– dolayısıyla Afşin zülfikârını kaldırıp bir kez daha üstüne atıldığında Ali hazırlıksız yakalanmıştı. Afşin sola gidecekmiş gibi yapıp ardından –Ali'nin daha önce kimsede görmediği kadar yüksek bir hızla– dönüp kılıcı şiddetli bir hamleyle indirdi. Ali onu ancak ucu ucuna karşılayabilmiş, kendi zülfikârı darbenin şiddetiyle çınlamıştı. Onu iterek uzaklaştırmaya çalıştı ama Afşin yerinden kımıldamıyordu. Zülfikârı sadece tek eliyle tutuyor olmasına karşın hiçbir yorgunluk emaresi göstermiyordu.

Ali bütün gücünü veriyor olsa da Afşin'in kılıcı yüzüne yaklaşırken kabzayı tutan elleri titriyordu. Darayavahuş ona yaklaşıp ağırlığını kılıca verdi.

Parla. Ali'nin zülfikârı alevlenince Darayavahuş içgüdüsel olarak geri çekildi. Ama Afşin çabuk toparlanıp zülfikârını Ali'nin boynuna doğru savurdu. Ali eğilip başının hemen üstünden geçen kılıcın havayı yardığını hissetti. Ali, Afşin'in dizlerinin arkasına ateşli bir darbe indirebilmek için aşağıda kaldı. Darayavahuş sendeleyince Ali kalkıp son hız koştu.

Beni öldürebilir, diye düşündü Ali. Tek gereken yanlış bir adım atmasıydı: Darayavahuş bir kaza olduğunu iddia edebilirdi ve kim ona karşı çıkabilirdi? Tek tanık Premoklardı ve Kave de büyük ihtimalle seve seve Ali'nin cinayetinin üstünü örterdi.

Paranoya yapıyorsun. Ama Darayavahuş bir hamle daha yapınca Ali onun ilerlemesine biraz daha enerjik karşılık verip sonunda onu odanın karşı tarafına gitmeye zorladı.

Afşin kocaman bir sırıtmayla zülfikârını indirdi. "Kötü değil Zeydi. Senin yaşındaki bir çocuk için iyi dövüşüyorsun."

Ali artık o ukala gülümsemeden bıkmaya başlamıştı. "Benim adım Zeydi değil."

"Muntazir sana öyle diyor."

Ali gözlerini kıstı. "Sen benim ağabeyim değilsin."

Darayavahuş, "Haklısın değilim," diyerek ona katıldı. "Kesinlikle değilim. Ama bana adaşını anımsatıyorsun."

Orijinal Zeydi'yle Darayavahuş'un ırklarının büyük kesimlerinin topluca yok edilmesine neden olan yüz yıl süren bir savaşta birbirlerinin yeminli düşmanları olduklarını düşününce, Ali bunun bir kompliman olmadığını biliyordu ama yine de öyleymiş gibi davrandı. "Teşekkür ederim."

Afşin bir kez daha zülfikârı inceleyip bakır kılıcı pencerelerden giren güneş ışığında parlayacak şekilde tuttu. "Bana teşekkür etme. Benim tanıdığım Zeydi el-Kahtani sizin dönüştürdüğünüz aziz değil, kana susamış asi bir fanatikti."

Ali bu hakaret karşısında öfkelendi. "*O* mu kana susamış olan? O ayaklandığı sırada Nahid Konsey'iniz şafitleri meydanda diri diri yakıyordu."

Darayavahuş kara kaşlarından birini kaldırdı. "Sen doğmadan bin yıl önce yaşanan olaylar hakkında ne kadar çok şey biliyorsun böyle?"

"Kayıtlarımız bize—"

"*Kayıtlarınız* mı?" Afşin neşesiz bir sesle güldü. "Ah, onlarda ne yazdığını öğrenmeyi nasıl da isterdim. Cezirilerin okuma yazması var mı ki? Kum çukurlarınızda tek yaptığınızın kan davasına tutuşup insanların sofra artıklarını dilenmek olduğunu sanıyordum."

Ali'nin tepesi atmıştı. Tartışmak için ağzını açıp ardından Darayavahuş'un kendisini ne kadar dikkatle izlediğini görünce durdu. Hakaretlerini nasıl da özenle seçtiğini. Afşin onu kışkırtmaya çalışıyordu ve bunun bir parçası olmaktansa lanetlenmeyi tercih ederdi. Derin bir nefes aldı. Söylediklerini umursamazmış gibi, "Eğer kabileme hakaret edildiğini duymak istersem gidip bir Div tavernasında oturabilirim," dedi. "Senin antrenman yapmak istediğini sanmıştım."

Afşin'in parlak gözlerinde bir ışıltı belirip kayboldu. "Doğru söylüyorsun çocuk." Kılıcını kaldırdı.

Ali, Darayavahuş'un bir sonraki hamlesine kılıçlarını çarpıştırarak karşılık verdi ama Afşin iyi dövüşüyordu ve sanki Ali'nin her hamlesinden ders çıkarıyormuş gibi korkutucu bir hızla gitgide daha da iyi oluyordu. Ali'nin o güne dek dövüştüğü herkesten

hızlı hareket edip sert darbeler savuruyordu. Oda ısındı. Ali'ye bedeni tuhaf şekilde nemlenmiş gibi gelmişti ama bu tabii ki imkânsızdı. Safkan cinler terlemezlerdi.

Afşin'in darbelerinin ardındaki güç, Ali'nin bir heykelle mücadele ediyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bilekleri sızlıyor, kılıcı sıkı tutmak gitgide zorlaşıyordu.

Darayavahuş onu köşeye sıkıştırmak üzereyken ansızın ayrılıp zülfikârını alçalttı. Elindeki kılıcı hayranlıkla incelerken iç çekti. "Ah be, bunu özlemişim... Barış zamanının takdire şayan özellikleri var ama düşmanınla karşılıklı kılıç çarpıştırmak gibisi de yok."

Ali ara vermelerinden soluklanmak için faydalandı. Sıktığı dişlerinin arasından, "Ben senin düşmanın değilim," dedi demesine de o anda söylediklerine kendisi de katılmıyordu. "Savaş bitti."

"Herkes bana öyle deyip duruyor." Afşin arkasına dönüp sırtını bilerek saldırıya açık bırakarak yavaşça odanın karşı ucuna yürüdü. Ali'nin parmakları zülfikârının üstünde titriyordu. Kendini karşısındaki adama saldırmak için hissettiği güçlü dürtüyü bastırmaya zorladı. Darayavahuş kendisini savunabileceğinden kesinlikle emin olmasa böyle davranmazdı.

Afşin, "Bizi ayrı tutmak babanın fikri miydi?" diye sordu. "Divyurdu'ndan uzaklaşmam için ne kadar hevesli olduğunu görünce şaşırmıştım, hatta ilk oğlunu garanti olsun diye yanımda gönderecek kadar istiyordu bunu. Ancak hâlâ Banu Nahide'yi görmeme izin yok. Kolum uzunluğunda bir bekleme listesi olduğu söylendi."

Ali konunun aniden değişmesinden afallayıp tereddüt etti. "Gelmen beklenmiyordu ve o da meşgul. Belki de—"

Darayavahuş, "Bu emir Nehri'den gelmedi," diyerek patladı ve Ali odanın ısındığını hissetti. Karşısındaki meşale alev aldı ama Afşin bakışlarını duvara dikmiş olduğundan bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. Silahların çoğu o duvarda diziliydi, yüz çeşit ölüm kanca ve zincirlerden sarkıyordu.

Ali kendine hâkim olamadı. "Kamçı mı arıyorsun?"

Darayavahuş arkasına döndü. Yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. Işıl ışıl. Ali daha önce böyle bir şey görmemişti ve Afşin tanıştığı ilk köle değildi. Bir kez daha göz kamaştırıcı bir parlaklıkla yanan meşalelere baktı, coşkun alevlerin sanki eski köleye erişmek istermiş gibi titreşmelerini izledi.

Afşin'in gözlerindeki ışık çekildi ve yüzünde hesap yapan bir ifade belirdi. "Babanın Banu Nahide'yi ağabeyinle evlendirmek istediğini duydum."

Ali'nin ağzı açık kaldı. Darayavahuş *bunu* nereden duymuştu? Ali dudaklarını birbirine bastırıp şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Bunu Kave söylemiş olmalıydı. Bu ateşe tapanların antrenman odasına girdikleri sırada nasıl fısıldaştıkları düşünülecek olursa Kave büyük ihtimalle bildiği her sırrı ifşa ediyordu. "Bunu sana Başvezir mi söyledi?"

"Hayır. Az önce sen söyledin." Darayavahuş, Ali'nin yüzündeki şok ifadesinin keyfini çıkaracak kadar uzun bir süre durakladı. "Baban bana pragmatik bir adam olduğu izlenimini verdi ve onları evlendirmek son derece bilgece bir politik hamle olurdu. Hem ayrıca senin hakkında bir çeşit fanatik olduğuna dair söylentiler var ama Kave'ye bakılacak olursa Nehri'yle oldukça çok zaman geçiriyorsun. Ailene katılacak olmasaydı bu hiç uygun düşmezdi." Bakışları Ali'nin vücuduna takılı kaldı. "Ve Gassan'ın kabile sınırlarını aşmayı dert etmediği çok bariz ortada."

Ali'nin dili tutulmuştu ve yüzü utançtan ısınmıştı. Babası, Ali'nin bu kadar önemli bir bilginin sızmasına neden olduğunu duyunca onu öldürecekti.

Hızla düşünüp neden olduğu zararı tamir etmenin bir yolunu bulmaya çalıştı. "Banu Nehri babamın hanesinde misafir Afşin," diye başladı. "Ben sadece kendisine nezaket göstermeye çalışıyorum. Okumayı öğrenmek istedi, bunda uygunsuz bir şey olduğunu söyleyemem."

Afşin ona yaklaştı ama artık gülümsemiyordu. "Peki ona ne okumayı öğretiyorsun? Atalarını şeytanmış gibi gösteren şu Ceziri kayıtlarını mı?"

Ali hızla, "Hayır," diye karşılık verdi. "İktisat öğrenmek istemişti. Ama onun kulaklarını hakkımızda bir sürü yalanla doldurduğundan eminim."

"Sadece gerçeği söyledim. Senin halkının onu mirasından mahrum ettiğini ve az kalsın dünyamızı yok ettiğini bilmesi gerekiyordu."

Ali ona, "Peki ya senin bunlardaki payın ne olacak?" diyerek meydan okudu. "Ona bunu anlattın mı Darayavahuş? Sana neden Kamçı dendiğini biliyor mu?"

Bir sessizlik oldu. Sonra da –Afşin ukala gülümsemesi ve gülen gözleriyle odaya girdiğinden beri ilk defa– Ali adamın yüzünde kendinden o kadar emin olmadığına dair küçük de olsa bir işaret gördü.

Nehri bilmiyor. Nehri onunla aynı ortamdayken Afşin hakkında konuşmaktan özenle kaçınmış olsa da Ali de bundan şüphelenmişti. Tuhaf bir şekilde bunu öğrenmek onu rahatlatmıştı. Artık Nehri'yle birkaç haftadır düzenli şekilde buluşuyorlardı ve Ali de onunla zaman geçirmekten hoşlanıyordu. Müstakbel yengesinin gerçeği bilmesine karşın böyle bir canavara sadık olabileceğini düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Darayavahuş omuz silkti ama parlak gözlerinde onu üstelememesi için uyaran bir parıltı belirip kayboldu. "Ben sadece emirleri uyguladım."

"Bu doğru *değil*."

Afşin kara kaşlarından birini kaldırdı. "Öyle mi? Peki o halde senin o kum sineği tarih kitaplarında hakkımda neler dendiğini anlat bakalım."

Ali, babasının uyarısını duyabiliyordu ama kendini tutmadı. "Mesela Şo-zi'den bahsediyorlar." Afşin'in yüzü seğirdi. "Ve Divyurdu düşüp de Nahid Konseyi devrildikten sonra artık kimseden emir almıyordun. Divistan'daki ayaklanmanın başında *sen* vardın. Tabii böylesine rasgele bir katliam silsilesine ayaklanma denebilirse."

"*Rasgele bir katliam silsilesi mi?*" Darayavahuş yüzünde aşağılayan bir ifadeyle doğruldu. "Senin ataların ailemi katlettiler ve kabilemi yok etmeye çalıştılar, benim yaptıklarımı yargılayacak cüreti nereden bulduğunu anlayamadım."

Ali söylediklerini geçiştirir bir edayla, "Abartıyorsun," dedi. "Kimse kabileni yok etmeye çalışmadı. Divler sen karışık köyleri yakmadan ve masum cinleri diri diri gömmeden de gayet güzel hayatlarına devam ettiler."

Afşin burnundan soludu. "Evet hayatımıza devam edip kendi şehrimizde ikinci sınıf vatandaş olduk, sizlere boyun eğip yaltaklanmak zorunda bırakıldık."

"Bu fikri Divyurdu'nda ne kadar zaman geçirdikten sonra edindin? İki hafta mı?" Ali gözlerini devirdi. "Kabilen zengin ve nüfuzlu, üstüne onların mahallesi şehirdeki en temiz ve en iyi

yönetilen mahalle. Kim ikinci sınıf vatandaş bilmek ister misin? Şafiîler, onlar–"

Darayavahuş gözlerini devirdi. "Ah, işte başladık. Konuşmanın bir noktasında kendilerine mukayyet olup da peyda etmeye son veremedikleri zavallı, sefil şafiîlerden bahsetmeden cinlerle bir şey tartışmış sayılmazsın. Süleyman'ın gözü, uçkurunuza hâkim olamayacaksanız bir *keçi* bulun da onunla iş pişirin. Kıyaslayınca yeterince insanlara benziyorlar."

Ali zülfikârı tutan ellerini sıktı. Bu adamın canını yakmak istiyordu. "Tarih kitaplarında senin hakkında başka ne yazıyor, biliyor musun?"

"Aydınlat beni cin."

"Az kalsın başardığını." Darayavahuş'un yüzü asıldı ve Ali devam etti. "Çoğu âlim uzun süre boyunca bağımsız bir Divistan'ı savunabileceğin konusunda hemfikir. Hayatta kalmış olan Nahidlerden birkaçını kurtarabileceğin kadar uzun süre. Hatta belki de Divyurdu'nu geri alabileceğin kadar."

Afşin sessizleşince Ali hassas bir yere dokunduğunu anladı. Darayavahuş, prense baktı ve sonunda konuştuğunda sesi yumuşak, sözleri kararlıydı. "O halde ifritler beni tam zamanında öldürdüğü için ailen çok şanslı ha?"

Ali gözlerini adamın soğuk bakışlarından kaçırmadı. "Allah'a hamdolsun." Zalimce konuşmuştu ama umurunda değildi. Darayavahuş bir canavardı.

Darayavahuş çenesini kaldırıp gülümsedi; Ali'ye hırlayan bir köpeği çağrıştıran soğuk bir gülümsemeydi bu. "Sana üstesinden gelmekte zorlanacağın bir meydan okuma sözü vermişken, kalkmış fi tarihinde olmuş şeyleri tartışıyoruz." Zülfikârı kaldırdı.

Kılıç parlayıp alevler içinde kalınca Ali'nin gözleri kocaman açıldı.

Daha önce Ceziri olmayan *hiçbir* erkek bunu yapamamıştı.

Afşin şaşırmaktan ziyade merakı kabarmış gibi görünüyordu. Alevlere bakarken ateşin ışıltısı gözlerinden yansıyordu. "Ah... ne kadar hayranlık uyandırıcı, değil mi?"

Bu Ali'nin aldığı tek ihtar oldu.

Darayavahuş üstüne atıldı ve Ali dönüp ondan uzaklaşırken kendi zülfikârı da alevlendi. Silahları çınlayarak çarpıştı ve Dara-

yavahuş kılıcını kabzasına gelene dek Ali'nin kılıcının üstünden kaydırdı. Ardından Ali'nin karnına sert bir tekme attı.

Ali arkaya doğru düşüp Darayavahuş'un yeterince hızlı hareket etmiş olmasa göğsünü yarıp açacak hamlesinden kaçındı. *Galiba abbam haklıydı,* diye düşünüp Afşin zülfikârı ayaklarına doğru sallayınca zıpladı. *Büyük ihtimalle Darayavahuş'la ben pek de iyi seyahat arkadaşı olmazdık.*

Afşin'in sükûneti kaybolmuş ve yanında Ali'nin adamın sergilemekte olduğunu daha yeni fark ettiği itidalini de götürmüştü. Rakibi aslında belli ettiğinden *daha iyi* bir dövüşçüydü.

Ama zülfikâr bir Ceziri silahıydı ve Div kasabının teki onunla kendisini alt edecek olursa Ali'nin Allah belasını versindi. Afşin'in onu antrenman odasında kovalamasına izin verirken alevli kılıçları çarpışıp tıslıyordu. Darayavahuş'tan uzun olsa da adam yaşça ondan büyük olmakla kalmıyor, aynı zamanda cüssesi de büyük ihtimalle onun iki katına varıyordu ama Ali gençliğinin ve çevikliğinin düelloyu nihayetinde kendi lehine çevireceğini umuyordu.

Ancak bu gerçekleşiyormuş gibi durmuyordu. Ali darbe üstüne darbe savuşturdu ve gitgide bitkinleşip biraz da korkmaya başladı.

Başka bir hamleyi engellerken odanın karşısındaki güneşli bir pencerenin rafında parlayan bir hançer gördü. Hançer oraya rasgele yığılmış bir sürü malzemenin arasından çıkmıştı. İşten çıkarmaya kimsenin yüreğinin elvermediği nazik ama dalgın ihtiyar bir Ceziri savaşçının göz kulak olduğu antrenman odası dağınıklığıyla nam salmıştı.

Ali'nin aklına bir fikir geldi. Dövüşürlerken bitkinliğinin belli olmasına izin verdi. Ve de korkusunun. Rol yapmıyordu ve Afşin'in gözlerinde bir zafer pırıltısının belirdiğini gördü. Nefret ettiği düşmanının aptal, genç oğluna güzel bir ders verme fırsatından keyif aldığı belliydi.

Darayavahuş'un güçlü darbeleri bütün bedenini sarsıyordu ama Afşin ardından pencerelere gelirken Ali zülfikârını yukarıda tuttu. Ali sertçe cama itildiğinde alevler içindeki kılıçlar tıslıdı. Afşin gülümsedi. Başının arkasında görünen meşaleler yağa batırılmışlar gibi parlayarak yandı ve alevleri duvarın önünde dans etmeye başladı.

Ali bir anda zülfikârını bıraktı.

Hançeri kapıp Darayavahuş sendelerken hızla yere çömeldi. Ali yuvarlanıp çekilerek ayağa kalktı ve Afşin toparlanamadan onun adamın tepesine bindi. Soluk soluğa hançeri boğazına bastırdı ama daha ileriye gitmedi. "Tamam mıyız?"

Afşin tükürdü. "Cehenneme kadar yolun var kum sineği."

Ve sonra odadaki her silah Ali'nin üstüne fırladı.

Silah duvarı üstündekileri kusarken Ali kendini yere attı. Dönerek gelen bir gürz ıslık çalarak başının üstünden geçti ve bir Toharistani mızrağı yenine saplanarak kolunu yere mıhladı. Bütün bunlar birkaç saniye içinde olup bitmişti ama Ali daha ne olduğunu anlayamadan Afşin ayağını sağ bileğine basıyordu.

Darayavahuş çizmesinin topuğuyla bileğindeki kemikleri ezerken Ali'nin çığlık atmamak için bütün iradesini kullanması gerekmişti. Bir şeyin çatladığını duydu ve benliğini yakıcı bir acı sardı. Parmakları hissizleşti ve Darayavahuş bir tekmeyle hançeri uzaklaştırdı.

Zülfikâr şimdi Ali'nin boğazındaydı. Afşin, "Ayağa kalk," diye tısladı.

Ali de yırtılmış yeninin içinden yaralı bileğini tutarak öyle yaptı. Zemin silahlarla kaplıydı, birkaç dakika önce onları yerinde tutan zincir ve kancalar kırılmış bir şekilde karşı duvardan sarkıyordu. Ali'nin sırtından aşağıya bir ürperti indi. Tek bir nesneyi bile bu şekilde çağırabilen cinlerin sayısı sınırlıydı. Üstelik bunun için de çok daha fazla odaklanmaları gerekiyor ve ancak daha kısa mesafelerde başarılı oluyorlardı. Ama bu? Hem de zülfikârdan alev çektikten bu kadar kısa süre sonra?

Bunların hiçbirisini *yapamıyor olması lazım.*

Darayavahuş'un istifi bozulmamıştı. Bunun yerine Ali'yi sakin bir şekilde ölçüp biçen bir bakış attı. "Böyle bir numara yapmanın senin tarzın olmadığını düşünmüştüm."

Ali dişlerini gıcırdatıp bileğindeki acıyı umursamamaya çalıştı. "Sürprizlerle dolu olduğumdandır herhalde."

Darayavahuş ona uzun bir an boyunca baktı. Sonunda, "Hayır," dedi. "Değilsin. Tam olarak beklediğim gibisin." Ali'nin zülfikârını kaldırıp ona attı; şaşıran Ali kılıcı sağlam eliyle yakaladı. "Bana ders verdiğin için teşekkür ederim ama ne yazık ki silah korkutucu şanına yakışan bir performans gösteremedi."

Ali gıyabında alındığı zülfikârını kınına soktu. Alaycı bir sesle, "Seni hayal kırıklığına uğrattığımız için üzgünüz," dedi.

"Hayal kırıklığına uğradığımı söylemedim." Darayavahuş elini taş sütunların birinden çıkan bir savaş baltasının üstünde gezdirdi. "Cazibeli ve kültürlü ağabeyin, pragmatik baban... Tanıdığım Kahtanilere ne olduğunu merak etmeye başlamıştım... dünyamı yok eden zülfikârlı fanatiklere dair anılarımın yanlış olduklarından korkmaya başlamıştım."

"Ben..." Ali bir anda babasının Nehri hakkındaki planlarını açık etmekten çok daha kötüsünü yaptığından korkarak ne diyeceğini bilemedi. "Beni yanlış anladın."

"Hiç de bile." Afşin ona bir kez daha o soğuk gülümsemeyle baktı. "Ben de bir zamanlar yönetimdeki kabileden genç bir cengâverdim. Bu ayrıcalıklı bir konum. Kendi halkının haklılığına böylesi mutlak bir güven, dinine böylesi sarsılmaz bir iman." Gülümsemesi kayboldu ama sesi özlem dolu, pişmanlık doluydu. "Tadını çıkar."

Ali, "Ben hiç de sana benzemiyorum," diye hınçla karşılık verdi. "Ben senin yaptığın şeyleri asla yapmazdım."

Afşin kapıyı çekip açtı. "Dua et de kimse senden yapmanı istemesin Zeydi."

20

NEHRİ

"Bu bir kilit."

"*Kilit* mi?" Hayır, olamaz. Baksana belli ki gelişmiş bir mekanizma. Bilimsel bir araç... ya da balıklara bakacak olursak, belki de denizde yön bulmak için kullanılan bir alet."

"Bu bir kilit." Nehri metal nesneyi Alizeyd'in elinden aldı. Demirden yapılmış, yüzgeçlerini açıp kuyruğunu kıvırmış süslü bir balık gibi şekillendirilmişti ve üstünde yan tarafına kazınmış bir dizi işaret ve simge vardı. Nehri başörtüsünden bir iğne çekip anahtar deliğini bulmak için kilidi ters çevirdi. Kilidi kulağına yaklaştırıp iğneyi içine sokarak ustalıkla oynatınca dışa doğru savrularak hızla açıldı. "Gördün mü? Kilitmiş. Sadece anahtarı eksik."

Nehri süs kilidini zafer edasıyla Ali'ye verip yastığına yaslanıp ayaklarını şişkin ipek bir pufun üstüne uzattı. O ve fazla kalifiye hocası kraliyet kütüphanesinin üst balkonlarından birinde, son birkaç haftadır her öğleden sonra buluştukları yerdeydiler. Nehri çaydan bir yudum alıp yanındaki pencerenin girift cam işçiliğini hayranlıkla inceledi.

Etkileyici kütüphane çabucak bütün sarayda en sevdiği yer haline gelmişti. Gassan'ın taht odasından da büyüktü ve üstü kapalı avlusu her zaman aceleyle bir yerden diğerine giden âlim ve tartışan talebelerle dolu oluyordu. Karşılarındaki balkonda

Sahrayni bir hoca dumandan Dara'nın çölü geçerlerken yarattığından da büyük bir haritayı dumandan şekillendirmişti. Haritanın denizinde cam ipliğinden minyatür bir gemi ilerliyordu. Hoca ellerini kaldırınca rüzgâr ipek yelkenlerini şişirip izleyen birkaç öğrencinin bakışları altında onu hızla küçücük alevden korlarla işaretlenmiş bir güzergâh boyunca ilerletti. Üstlerindeki bir bölmede bir Agnivanşi âlim matematik öğretiyordu. Kadın parmaklarını her şıklattığında önündeki beyaza boyalı duvarın küçük bir kısmı yeni bir rakam belirecek şekilde kavruluyor, öğrencilerinin görev bilinciyle kopyaladıkları, eşitliklerden kelimenin tam anlamıyla bir harita oluşuyordu.

Ve tabii bir de kitaplar vardı. Raflar baş döndürücü yükseklikteki çatıya doğru yükselerek gözden kayboluyordu. Ali –kütüphaneye ilgisinden çok mutlu olmuş gibi görünüyordu– ona kütüphanenin muazzam envanterinde gerek insanlar, gerek cinler tarafından yazılmış her kitabın bir nüshasının bulunduğunu söylemişti. Anlaşılan hayatlarını, insan kütüphanesinden insan kütüphanesine gidip buldukları her metnin özenle bir nüshasını çıkarıp arşivlenmek üzere Divyurdu'na göndererek geçiren bir cin sınıfı vardı.

Raflar ayrıca parıldayan iş ve müzik aletleri, içleri puslu bir sıvıyla dolu kavanozlar ve toz içinde antika cihazlarla tıklım tıklım doluydu. Ali onu pek çoğuna yaklaşmaması için uyarmıştı; anlaşılan küçük patlamalar nadiren gerçekleşen şeyler değildi. Cinlerin ateşin *her* formunun özelliklerini keşfetmeye meyilleri vardı.

"Bir kilit." Ali'nin sözcükleri Nehri'nin dikkatini yeniden ona çekmişti. Prensin sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. Kütüphane görevlileri seccade büyüklüğünde halıların üstünde arkasından süzülerek geçiyor, aşağıdaki âlimler için kitapları raflardan indiriyorlardı.

Nehri, "*Efl*," diyerek Alizeyd'i düzeltti. "*Qefl* değil."

Alizeyd'in yüzü asıldı, harf egzersizi yapmak için kullandıkları papirüs destesinden bir parça alıp, "Ama Arapça böyle yazılıyor," dedi. Sözcüğü yazıp ilk harfi işaret etti. "*Kaf* değil mi bu?"

Nehri omuz silkti. "Benim halkım *efl* diyor."

Alizeyd dikkatle, "*Efl*," diye tekrar etti. "*Efl*."

"Oldu. Şimdi hakiki bir Mısırlı gibi konuştun işte." Kilidi ellerinde evirip çeviren Ali'nin yüzündeki ciddi ifadeye gülümsedi. "Cinler kilit kullanmazlar mı?"

"Pek kullanmıyoruz. Lanetlerin daha başarılı bir caydırıcı etkisi olduğunu keşfettik."

Nehri surat astı. "Bu kulağa sevimsiz geliyor."

"Ama etkili. Ne de olsa..." Nehri'nin bakışlarına karşılık verirken gri gözlerinde hafif bir meydan okuma havası vardı. "Baksana eski bir hizmetçi bile kolayca açıverdi."

Nehri açık verdiği için kendisine küfretti. "Açacak çok dolabım vardı. Temizlik malzemeleri filan."

Ali güldü, Nehri'yi her zaman hazırlıksız yakalayan sıcak bir sesle. "Süpürgeler insanlar için o kadar mı değerli?"

Nehri omuz silkti. "Hanımım cimriydi."

Ali gülümseyip kilidin açığa çıkan deliğinden baktı. "Bunun nasıl yapılacağını öğrenmem gerektiğini düşünüyorum."

"Kilit açmanın mı?" Nehri güldü. "İnsan dünyasında bir suç kariyeri yapmayı mı planlıyorsun?"

"Seçeneklerimi geniş tutmak hoşuma gidiyor."

Nehri burnundan soludu. "O zaman aksanın üstünde çalışman lazım. Arapça'n kulağa Bağdat'ın kadim salonlarında konuşulan bir şeymiş gibi geliyor."

Ali, Nehri'nin takılmasından hiç rahatsız olmayıp ona bir komplimanla karşılık verdi. "Galiba ben kendi çalışma alanımda senin kendi alanında gösterdiğin gibi bir ilerleme kaydedemedim," diye itiraf etti. "Senin yazı becerin hakikaten çok gelişti. Artık bundan sonra hangi dille ilgilenmek istediğini düşünmeye başlaman lazım."

"Divasti." Bu konuda hiç kuşkusu yoktu. "Bu sayede Nesrin'in gevelemelerini dinlemektense Nahid metinlerini kendim okuyabilirim."

Ali'nin suratı düştü. "Korkarım bunun için başka bir hocaya ihtiyacın olacak. Ben doğru dürüst konuşamıyorum bile."

"Hakikaten mi?" Ali başıyla onaylayınca Nehri gözlerini kıstı. "Bir defasında bana beş dil bildiğini söylemiştin... ama Divyurdu'nun ilk halkının dilini öğrenecek zaman bulamadın mı?"

Prens irkildi. "Şimdi öyle deyince..."

"Peki ya baban?"

Ali, "O epey iyi konuşuyor," diye karşılık verdi. "Babam Div kültürüne... ciddi bir hayranlık besliyor. Muntazir de aynı şekilde."

İlginç. Nehri bu bilgiyi bir kenara kaldırdı. "Yani, anlaştık o zaman. Ben başlarken sen de bana katılacaksın. Senin öğrenmemen için bir neden yok."

Ali, "Geride bırakılmayı sabırsızlıkla bekliyorum," dedi. Tam o sırada bir hizmetkâr elinde büyük, üstü kapalı bir tabakla gelince prensin yüzü aydınlandı. "Selamlar kardeş, sağ olasın." Nehri'ye gülümsedi. "Sana bir sürprizim var."

Nehri kaşlarını kaldırdı. "Tanımlamamı istediğin başka insan eserleri mi?"

"Tam olarak öyle değil."

Hizmetkâr tabağın kapağını kaldırınca cızırdayan şeker ve tereyağlı hamurun mis gibi kokusu anında burnuna geldi. Birkaç adet üçgen gevrek ekmek üstlerine kuru üzüm, hindistancevizi ve şeker serpiştirilmiş halde tabağın üstüne yığılmıştı. Nehri hem aromalarını hem de kokularını anında tanıdı.

"Bu... fıtır çöreği mi?" diye sorarken midesi o lezzetli koku karşısında hemen guruldamaya başlamıştı. "Bunu nereden buldun?"

Ali mest olmuş gibi görünüyordu. "Mutfakta çalışan Kahireli bir şafiî adam olduğunu duydum ve ondan memleketinden bir tatlı hazırlamasını istedim. Bunu da yaptı." Bir karaf dolusu soğutulmuş kan kırmızısı içeceği işaret etti.

Kerkede. Hizmetkâr soğuk amberçiçeği çayından ona bir fincan koydu ve Nehri de bir yudum alıp şeker gibi tadının keyfini çıkardıktan sonra tepsideki tereyağlı tatlıdan bir şerit koparıp ağzına tıktı. Tadı tam hatırladığı gibiydi. Evi gibi.

Artık benim evim burası, diye kendine hatırlattı. Nehri fıtırdan bir ısırık daha aldı. "Sen de biraz ye," diye teklif etti. "Çok lezzetli."

Nehri kerkedesini yudumlarken Ali de bir lokma aldı. Nehri kendisine getirilen atıştırmalıktan hoşlanmış olsa da bunda canını sıkan bir şey vardı... ve sonra dank etti. Bu Kahire'deyken mezarlığa girmeden önce kahvehanede yediği yemeğin aynısıydı. Hayatı aniden altüst olmadan önce.

Dara'yla tanışmadan önce.

İştahı kesiliverdi ve kalbi her zamanki gibi tekledi. Artık endişeden miydi yoksa hasretten mi bilemiyordu ama bunu anlamaya çalışmaktan da vazgeçmişti. Dara neredeyse iki aydır ortada yoktu –beraber yaptıkları seyahatten de uzun bir süredir– ama Nehri hâlâ her sabah uyandığında onu görmeyi bekliyordu. Onu

özlüyordu. O kurnaz gülümsemesini, beklenmedik tatlılığını, hatta durmadan homurdanıp bir şeylerden şikâyet etmesini. Tabii arada bir kazara bedenini onunkine yaslamasının sözünü etmeye bile gerek yoktu.

Nehri yemeği iterek uzaklaştırdı ama Alizeyd bunu fark edemeden akşam ezanı okundu. Nehri parmaklarındaki şekeri silerken, "Daha şimdiden akşam mı oldu?" diye sordu. Prensleyken zaman hep su gibi akıp geçiyordu. "Nesrin beni öldürecek. Ona saatler önce döneceğimi söylemiştim." Yardımcısı –gerçi bazen Nehri'ye onu yargılayan bir hoca ya da azarlayan bir teyze gibi geliyordu– hem Prens Alizeyd'den hem de bu özel derslerden duyduğu hoşnutsuzluğu açıkça dile getirmişti.

Ali karşılık vermek için ezanın son bulmasını bekledi. "Hastan mı var?"

"Yeni birisi yok ama Nesrin–" Ali kitaplarından birine uzanırken durakladı; yeni sıyrılıp çok kötü şişmiş bileğini açığa çıkarmıştı. "Sana ne oldu?"

"Bir şey değil." Yenini çekip bileğini kapattı. "Sadece geçen gün antrenman yaparken bir kaza oldu."

Nehri'nin suratı asıldı. Cinler büyülü olmayan yaraları çabucak atlatıyorlardı, hâlâ böyle gözükmesi için çok sert bir darbe almış olması gerekiyordu. "Seni iyileştirmemi ister misin? Acı vericiymiş gibi görünüyor."

Ali ayağa kalkarken başını iki yana salladı ama Nehri onun eşyalarını sol koluyla taşıdığını fark etti. Ali, "O kadar kötü değil," deyip Nehri çadorunu düzeltirken gözlerini kaçırdı. "Ve hak ettim de. Aptalca bir hata yaptım." Suratını astı. "Aslında birkaç tane."

Artık prensin inatçılığına alıştığından Nehri omuz silkti. "Eğer ısrar ediyorsan."

Ali kilidi kadife bir kutunun içine koyup görevliye geri verdi. "Bir kilit ha," diye bir kez daha düşüncelere daldı. "Divyurdu'ndaki en değerli âlimler kendilerini bunun gökteki yıldızların sayısını hesaplayabileceğine inandırmıştı."

"İnsan dünyasından başka bir şafite danışmak gibi basit bir şey yapamazlar mıydı?"

Ali tereddüt etti. "Burada işler tam olarak öyle yürümüyor."

Kütüphaneden çıkarlarken Nehri, "Yürümeli," diye karşılık verdi. "Aksi tam bir zaman kaybı gibi duruyor."

"Sana gönülden katılıyorum."

Sesinde tuhaf, vahşi bir hiddet vardı ve Nehri konuyu üstelese mi acaba, diye düşündü. Ali'nin sorularına yanıt vereceğinden emindi çünkü bütün sorularına yanıt veriyordu. Allah biliyor ya bazen o kadar çok konuşuyordu ki onu durdurmakta zorlanıyordu. İlk tanıştıklarındaki o suskun prens şimdi cin dünyası hakkındaki en hevesli bilgi kaynağı olmuştu ve Nehri de monoton, kendini sıklıkla engellenmiş hissettiği günlerindeki yegâne ilginç şey haline gelen o beraber geçirdikleri öğleden sonralardan hoşlanmaya başlamıştı.

Ama aynı zamanda kabilelerini şafit meselesinin böldüğünü de biliyordu; kendi atalarının onun ataları tarafından kanlı bir şekilde devrilmesine yol açan mesele.

Nehri dilini tuttu ve yürümeye devam ettiler. Beyaz mermer koridor günbatımının safran renkleriyle parlıyordu ve Nehri birkaç geç kalmış müezzinin şehrin uzaktaki minarelerinden hâlâ ezan okuduğunu duyabiliyordu. Adımlarını yavaşlatıp bu birkaç adımlık huzurun tadını çıkarmak istedi. Her gün şifahaneye dönmek –ve kaçınılmaz şekilde yeni bir şeyde başarısız olmak– üstüne ağırlıklar asılmış bir çuval kuşanmak gibiydi.

Ali yeniden konuştu. "İlgilenip ilgilenmeyeceğini bilmiyorum ama bu kilidi bulan tüccarlar aynı zamanda yıldızları gözlemlemek için bir lens de getirdiler. Âlimlerimiz birkaç hafta içinde geçecek olan kuyrukluyıldızı gözlemleyebilmek için onu tamir etmeye çalışıyor."

Nehri, "Bunun bir gözlük olmadığından emin misin?" diye takıldı.

Ali güldü. "Allah korusun. Öyle olsa hayal kırıklığından düşüp ölürlerdi. Ama eğer istiyorsan senin de bakmanı sağlayabilirim." Bir hizmetkâr şifahanenin kapısına uzanırken Ali tereddüt etti. "Belki ağabeyim Muntazir bize katılabilir. O zamana dek dönmüş olacaklar ve..."

Nehri onu dinlemeyi bırakmıştı. Şifahanenin kapısı açılırken tanıdık bir ses dikkatini çekti ve o da kulaklarının kendisini yanıltmıyor olması için dua ederek içeriye koştu.

Duası kabul olmuştu. Çalışma masalarının birinin başında her zamanki gibi yakışıklı ve dertli görünen Dara oturuyordu.

Soluğu kesildi. Dara, Nesrin'le sohbet ettiğinden eğilmişti ama Nehri'yi görür görmez doğruldu. Parlak gözleri onunkilerle kesişti ve Nehri'nin kendi yüzünde de olduğunu düşündüğü o duygu seliyle doldu. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu.

Allah aşkına kendine hâkim ol. Nehri, Ali arkasından odaya girdiğinde açık kalmış olduğunu fark ettiği ağzını kapattı.

Nesrin ayağa fırlayıp avuçlarını birbirlerine bastırdı. Eğildi. "Prensim."

Dara yerinden kalkmadı. Berbat bir aksanla Arapça konuşarak, "Küçük Zeydi... *salam alaykum*!" diyerek onu karşıladı. Sırıttı. "Bileğin nasıl?"

Ali doğruldu, içerlemiş görünüyordu. "Burada olmamalısın, Afşin. Banu Nahide'nin zamanı kıymetli. Sadece hasta veya yaralı olanlar—"

Dara ansızın yumruğunu kaldırıp ağır, kumlanmış camdan masaya geçirdi. Masanın cam yüzeyi tuzla buz olup Afşin'in üstüne ve zemine parıltılı cam kırıkları yağdırdı. Dara irkilmemişti bile; onun yerine elini kaldırıp sahte olduğu bariz bir şaşkınlıkla eline girmiş duran çentikli cam parçasına baktı. "İşte," dedi ifadesiz bir sesle. "Yaralandım."

Ali yüzünde öfkeli bir ifadeyle öne çıkarken Dara'nın yaptığı delilikle kendine gelmiş olan Nehri de harekete geçti. Büyük ihtimalle birkaç düzine protokol kuralını çiğneyerek prensi omuzlarından tutup kapıya doğru çevirdi. Onu dışarı iterken zoraki bir neşeyle, "Nesrin'le benim bunu halledebileceğimizi düşünüyorum," dedi. "Akşam namazını kaçırmak istemezsin!" Şok olmuş cin ona itiraz etmek için ağzını açacakken Nehri gülümseyip kapıyı suratına kapattı.

Nehri kendine gelmek için derin bir nefes aldıktan sonra arkasına döndü.

"Bizi yalnız bırak Nesrin."

"Banu Nahide, bu uygun değil, siz..."

Nehri bakışlarını Dara'ya odaklamış bir halde, diğer kadına bakmaksızın, "Git!" dedi.

Nesrin iç çekti ama o çıkmadan önce Dara uzanıp bileğine dokundu. Öylesine içten bir, "Teşekkür ederim," dedi ki Nesrin'in yüzü kızardı. "Banu Nahide'me senin gibi birinin hizmet ettiğini bilmek içimi çok rahatlatıyor."

Nesrin pek kendinden beklenmeyecek telaşlı bir sesle, "Bu benim için bir gurur kaynağı," diye karşılık verdi. Nehri onu suçlayamıyordu, Dara'nın etrafındayken kendisi de sıklıkla böyle hissetmişti.

Ama şu anda öyle hissetmediği kesindi. Dara'nın bunu anlayabildiğinden emindi çünkü Nesrin çıkar çıkmaz yüzündeki deli cesaretinin bir kısmı silinip gitti.

Nehri'ye zayıf bir gülümsemeyle baktı. "İnsanlara emir vermeye çabuk alışmışsın."

Nehri tarumar olmuş masasının kalıntılarının arasından dolanarak ilerledi. Dara'nın eline uzanırken, "Sen aklını tamamen mi yitirdin?" diye cevap talep etti.

Dara geri çekildi. "Ben de sana aynısını sorabilirim. Alizeyd el-Kahtani mi? Hakikaten mi Nehri? Arkadaş olacak bir ifrit filan bulamadın mı?"

Nehri, "O benim arkadaşım değil, seni aptal," diyerek yeniden eline uzandı. "O bir av. Sen saraya gelene dek gayet de güzel yolmaya hazırladığım bir kaz... kıpırdanıp durma!"

Dara kolunu Nehri'nin başının üstünde tuttu. Hınzır bir gülümsemeyle, "Hakikaten de kırmış mıyım?" dedi. "Öyle düşünmüştüm aslında. Kemikleri çok tatmin edici bir ses çıkarmıştı..." Nehri'ye bakmak için dalıp gittiği düşünce akışından çıktı. "O kendisini yolmaya hazırlandığının farkında mı?"

Nehri, Ali'nin kilit açması konusunda söylediklerini anımsadı. "Büyük ihtimalle," diye kabul etti. "Umduğum kadar avanak değil." "Arkadaşlıklarının" Ali'nin Dara hakkında bir şeyler okumakta olduğunu öğrenmesi üstüne başladığından bahsetmeye cüret edemedi. Bunun Dara'nın iyi karşılayacağı türde bir haber olmadığını düşünüyordu.

"Onun da aynısını yaptığını biliyorsun, değil mi?" Dara'nın yüzünde bir tedirginlik emaresi belirip kayboldu. "Ona güvenemezsin. Ağzından çıkan her iki kelimeden birinin sen onların tarafına çekmek için söylenmiş bir yalan olduğuna bahse girerim."

"*Soyumun düşmanının* gizli emelleri olduğunu mu ima ediyorsun yoksa? Ama ben çoktan en derin sırlarımı ortaya dökmüştüm... ne yapacağım şimdi?" Nehri sahte bir dehşet ifadesiyle kalbine dokunup gözlerini kıstı. "Kim olduğumu unuttun mu Dara? Ben Ali'yi gayet güzel idare edebilirim."

"*Ali* mi?" Dara'nın suratı asıldı. "O kum sineğine bir lakap mı uydurdun?"

"Ben sana da lakabınla seslenıyorum."

Nehri uğraşsa da Dara'nın tepkisini taklit edemezdi: Yüzü içerlemiş bir incinmişlik ve saf hiddetin karışımı fırtınalı bir ifadeyle çarpıldı. "Bir dakika." Nehri sırıtmaya başladığını hissetti. "Sen onu *kıskanıyor* musun?" Dara'nın yanakları kızarınca gülüp neşe içinde ellerini çırptı. "Allahım hakikaten de kıskanıyorsun!" Nehri, Dara'nın güzel gözlerini ve kaslı vücudunu süzüp her zamanki gibi duruşundan huşu duydu. "Senin gibi biri için bu nasıl *mümkün* oluyor? Son yüzyılda hiç aynaya filan bakmadın mı?"

Dara, "Ben o veledi kıskanmıyorum," diye patladı. Alnını ovuşturdu ve Nehri de elinden çıkan camı görünce irkildi. Dara, "Evlenmeni istedikleri *o* değil," diye ekledi.

"Anlayamadım?" Nehri'nin neşesi kaybolmuştu.

"Yeni en yakın dostun sana söylemedi mi? Senin Emir Muntazir'le evlenmeni istiyorlar." Dara'nın gözleri parladı. "Ve öyle bir şey olmayacak."

"*Muntazir mi?*" Nehri'nin Ali'nin ağabeyi hakkında hatırladığı az sayıda şeyin başında kendisinin kolayca soyup soğana çevireceği tipte bir adama benzediği geliyordu. "Böylesine saçma bir söylentiyi nerede duydun?"

Dara abartarak, "*Ali*'nin kendi ağzından," diye karşılık verdi. "Bileğini ne diye kırdım sanıyorsun?" Dara gergin bir şekilde öfleyip kollarını göğsünde kavuşturdu. Artık gerçek bir Div soylusu gibi giyiniyordu, dizlerinde son bulan üstüne göre dikilmiş koyu gri bir ceket, geniş, süslemeli bir kemer ve siyah bir şalvar. Çarpıcı bir görünüşü vardı ve bir kez daha durduğu yerde kıpırdanınca Nehri'nin burnuna her daim Dara'nın tenine yapışmış gibi duran o dumanlı selvi kokusu geldi.

Dara'nın dudaklarını bir çizgi olacak şekilde birbirine bastırmasından rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Nehri o dudakların dokunuşunun verdiği hissi son derece iyi hatırlıyordu ve bu anı zihnin pervasız yönlere savrulmasına neden oluyordu.

Dara, "Ne oldu, söyleyecek bir şey bulamadın mı?" diye meydan okudu. "Yaklaşan düğününe dair bir düşüncen yok mu?"

Nehri'nin bir sürü düşüncesi vardı. Sadece bunlar Muntazir'e dair değillerdi. Yumuşak bir sesle, "Buna karşı çıkıyor gibisin," dedi.

"Tabii ki karşı çıkıyorum! Senin soyunla oynamaya hakları yok. Halihazırda şecerene dair şüpheler mevcut. Bulabildikleri en üst kasttan Div aristokratıyla evlenmen lazım."

Nehri doğruca Dara'nın gözlerinin içine baktı. "Senin gibi mi?"

Dara telaşlı bir sesle, "Hayır," dedi. "Öyle demedim. Ben... bunun benimle bir ilgisi yok."

Nehri kollarını kavuşturdu. "Divyurdu'ndaki geleceğimle ilgili madem o kadar endişeliydin ifritlerin peşine düşmektense burada *kalabilirdin*." Ellerini hızla havaya kaldırdı. "Eee? Ne oldu? İfritlerin kelleleri kanlı bir heybenin içinde sen de atının üstünde muzaffer bir edayla girmedin şehre, dolayısıyla ben de şansının yaver gitmediğini düşünüyorum."

Dara'nın omuzları düştü ama Nehri'yi hayal kırıklığına uğrattığı için mi yoksa az önce tarif edilen senaryoya dahil olma fırsatını kaçırdığı için miydi, belli değildi. "Üzgünüm Nehri." Sesindeki öfke kaybolmuştu. "Kaçmalarının üstünden çok uzun zaman geçmişti."

Nehri'nin beslediğini bile bilmediği küçücük bir umut kırıntısı göğsünde yitip gitti. Ama Dara'nın sesinin ne kadar mahzun geldiğini fark edip kendi tepkisini gizledi. "Sorun değil Dara." Onun sağlam eline uzandı. "Buraya gel." Hâlâ tek parça halinde duran iş masasının üstüne uzanıp uzun bir cımbız aldı ve onu bir yığın mindere doğru çekti. "Otur. Ben eline saplanmış parçaları ayıklarken konuşabiliriz."

İkisi de kendilerini minderlerin üstüne attılar ve Dara da ona itaat edip avucunu uzattı. Nehri'nin korktuğu kadar kötü değildi: Cildine saplanmış sadece yaklaşık yarım düzine parça vardı ve hepsi de oldukça büyüktü. Hiç kan yoktu, üstünde durmak istemediği bir gerçekti bu. Dara'nın sıcak teni onun için yeterince gerçekti.

Nehri parçalardan birini çekip çıkardıktan sonra yanında duran teneke bir çanağın içine attı. "Yani başka bir şey bilmiyor muyuz?"

Dara acı bir sesle, "Hem de hiçbir şey," diye karşılık verdi. "Ve bu noktadan sonra nasıl ilerleyebileceğime dair hiçbir fikrim yok."

Nehri'nin aklı, Ali'nin kitaplarına gitti ve kütüphaneyi tıklım tıkış dolduran milyonlarca başka kitaba. Orada bazı cevaplar olabilirdi ama Nehri yardım almadan araştırmaya nereden başlayacağını dahi bilemezdi. Ve başka birisini daha bu işe dahil etmek

çok riskli geliyordu, hatta büyük ihtimalle onlara yardımcı olacak Nesrin gibi birisini bile.

Dara, Nehri'nin beklediğinden çok daha fazla yıkılmış gibi duruyordu.

Nehri, "Dara hakikaten sorun yok," diye ısrar etti. "Geçmişte olanlar, adı üstünde geçmişte kaldı."

Dara'nın yüzünden bir karanlık geçti. "Kalmadı," diye mırıldandı. "Hem de hiç."

Aniden odanın diğer tarafında çekili olan perdenin arkasından bir kuş sesini andıran, içerleme dolu bir ciyaklama geldi. Dara ayağa fırladı.

Nehri, "Endişelenme," diye iç çekti. "Hastalarımdan biri."

Dara kulaklarına inanamamış gibi görünüyordu. "Kuşlara da mı bakıyorsun?"

"Önümüzdeki hafta bakıyor olabilirim. Agnivanşi âlimin biri yanlış bir rulo açmış dolayısıyla şu anda bir gagası var. Her yardım etme çabamızda biraz daha fazla tüyü çıkıyor." Dara endişe içinde ayağa fırlayıp şüpheyle arkasına bakınca Nehri hızla elini kaldırdı. "Bizi duyamaz. Bütün bu bağrış çığırışla kulak zarlarını patlattı ve kısa süreliğine benimkileri de." Nehri çanağın içine çıkardığı bir parçayı daha attı. "Görebildiğin üzere sen kökenlerim üstüne endişelenmeden de zihnimi meşgul edecek bir sürü şey var."

Dara başını iki yana sallasa da arkasına yaslandı. Daha nazik bir sesle, "Peki bu iş nasıl gidiyor?" diye sordu. "Burada kendini nasıl hissediyorsun?"

Nehri uçarı bir cevapla karşılık vermeye başladı ama sonra durdu. Ne de olsa karşısındaki Dara'ydı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Önceki hayatımı biliyorsun... burası pek çok açıdan rüya gibi. Kıyafetler, mücevherler, *yemek*. Cennet gibi."

Dara gülümsedi. "Kraliyet lükslerine hızla alışacağına dair bir tahminim vardı zaten."

"Ama bana bütün bunlar bir yanılsamaymış gibi geliyor, sanki tek bir hata yapacak olursam hepsi elimden alınacakmış gibi. Ve Dara... o kadar çok hata yapıyorum ki," diye itiraf etti. "Berbat bir şifacıyım, bütün bu politik oyunlar söz konusu olduğunda çok geride kalıyorum ve ben o kadar..." Derin bir nefes aldı, lafı

dolandırdığının farkındaydı. "Yorgunum Dara. Zihnim bin farklı yöne çekiliyor. Ve Allahım bir de eğitimim var. Nesrin yirmi yıllık çalışmayı iki aya sıkıştırmaya çalışıyor."

"Sen berbat bir şifacı değilsin." Dara ona rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı. "Değilsin. Beni ruk saldırısından sonra iyileştirdin, değil mi? Sadece odaklanman lazım. Dağınık bir zihin büyünün en büyük düşmanıdır. Ve kendine zaman vermen gerekiyor. Artık Divyurdu'ndasın. Aylar ve yıllar yerine onyıllar ve yüzyıllar ölçüsünde düşünmeye başlaman lazım. Bu politik oyunlarla ilgili endişelenme. Onları oynamak senin görevin değil. Kabilemizde bunu senin yerine, senin için çok daha iyi yapabilecek kişiler var. Sen eğitimine odaklan."

"Öyle herhalde." Dara tam kendisine yakışan bir cevap vermişti: Pratik tavsiyeler ve garnitür olarak da küçümseme. Nehri konuyu değiştirdi. "Senin döndüğünü bile bilmiyordum. Sarayda kalmadığını varsayıyorum, doğru mu?"

Dara burnundan soludu. "Bunlarla aynı çatı altında kalmaktansa sokakta yatarım daha iyi. Başvezirin yanında kalıyorum. Kendisi annenin dostuydu, o ve erkek kardeşi çocukluklarının büyük kısmını ailelerinin Zariaspa'daki malikânelerinde geçirdi."

Nehri buna ne anlam vereceğini bilemiyordu. Kave-i Premok'un onu huzursuz eden, fazla hevesli bir havası vardı. Nehri ilk geldiğinde sürekli şifahaneye uğrayıp ona hediyeler getirip saatlerce kalıp çalışmasını izliyordu. Nehri sonunda Nesrin'den belli etmeden duruma müdahalede bulunmasını istemişti ve ondan sonra da Kave'yi çok görmemişti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Dara. Ona güvenmiyorum."

"Bunun nedeni kum sineği prensin sana güvenmemeni söylemiş olması mı?" Dara onu süzdü. "Çünkü sana söylüyorum, Kave'nin Alizeyd el-Kahtani konusunda söyleyecek çok şeyi var."

"Hiçbiri de iyi değil galiba."

"Hem de hiç." Dara sesini alçalttı. "Dikkatli olman lazım küçük hırsız," diye uyardı. "Saraylar ikinci oğlanlar için tehlikeli yerlerdir ve o çocuk da bana sonuçlarını düşünmeden kafasına eseni yapan bir tip gibi geldi. Alizeyd el-Kahtani kendini boynuna dolanmış ipek bir ilmikle bulacak olursa senin politik bir kan davasının ortasında kalmanı istemiyorum."

Bu görüntü Nehri'yi kabul etmek istediğinden fazla rahatsız etmişti. *O benim arkadaşım değil,* diye hatırlattı kendisine. *O yolunacak bir kaz.* "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Dara gergin gibi bir sesle, "Ama bakmana *ihtiyacın* yok," diye karşılık verdi. "Nehri, az önce söylediğimi duymadın mı? Bırak başkaları politika oynasın. Bu prenslerden uzak dur. Hem zaten sana göre aşağı kalıyorlar."

Diye buyurdu siyasi bilgi dağarcığı bin yıl eskide kalmış adam. "Tamam," diye yalan söyledi. En iyi bilgi kaynağını kendisinden uzaklaştırmak gibi bir niyeti yoktu ama tartışmak da istemiyordu. Çanağın içine son bir parça daha attı. "Camın son parçası da buydu."

Dara ona çapkın bir gülümsemeyle baktı. "Gelecek sefere seni görmek için daha az yıkıcı bir yol bulacağım." Elini çekmeyi denedi. Nehri onu sımsıkı tuttu. Bu sol eliydi, köle olarak geçirdiği zamanın bir kaydıyla damgalandığını öğrenmiş olduğu el. Bir merdivenin basamaklarını andıran küçücük siyah çizgiler avucundan başlayıp spiral çizerek kolunun üstüne doğru tırmanıyor ve yeninin altında gözden kayboluyorlardı. Nehri avucuyla bileğinin arasındaki bir çizgiyi başparmağıyla ovdu.

Dara'nın yüzü karardı. "Anlaşılan yeni arkadaşının bunların ne anlama geldiğini söylemiş."

Nehri yüzünde tarafsız bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "Kaç tane... ne kadar devam ediyorlar?"

Dara bir kez olsun onunla savaşmadan bir cevap verdi. "Kolumdan yukarı çıkıp bütün sırtımdan iniyorlar. Sekiz yüz civarındayken saymayı bıraktım."

Nehri elini sıkıp bıraktı. "Bana anlatmadığın çok şey var Dara," dedi yumuşak bir sesle. "Kölelik hakkında, savaş hakkında..." Dara'nın gözlerine baktı. "Zeydi el-Kahtani'ye karşı bir *ayaklanmanın* liderliğini yapmak hakkında."

"Biliyorum." Dara gözlerini yere çevirip yüzüğünü döndürdü. "Ama kralla konuşurken samimiydim... yani, en azından kölelik konusunda. İkimizin birlikte gördüğümüz kısım hariç, köle olarak geçirdiğim zaman hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum." Dara boğazını temizledi. "Birlikte gördüğümüz bana yetti."

Nehri ona yürekten katılıyordu. Ona kalırsa Dara'nın esir olarak geçirdiği zamanı hatırlayamaması bir lütuftu ama bu sorusunun kalanını yanıtlamıyordu.

"Peki ya savaş Dara? Ayaklanma?"

Dara parlak gözlerinde kaygı dolu bir ifadeyle yukarıya baktı. "Velet sana bir şey anlattı mı?"

"Hayır?" Nehri, Dara'nın geçmişine dair daha karanlık söylentilerden kaçınmıştı. "Senden duymak isterim."

Dara başıyla onayladı. "Tamam," dedi, sesinde yumuşak bir teslimiyet vardı. "Kave benim için Ulu Tapınak'ta bir merasim düzenlemek için uğraşıyor. Gassan *ayak sürüyor*..." Ses tonundan kralın görüşünü çok umursamadığı anlaşılıyordu. "Ama araya bir şey girmeden konuşmak için güzel bir fırsat olacak. O isyan... savaştan önce olanlar bu... bu uzun bir hikâye." Dara yutkundu, bariz şekilde gerilmişti. "Bunları konuşmaya başlayınca soruların olacak ve ben de açıklama yapacak zamanımın olmasını istiyorum... yaptığım bazı şeyleri neden yaptığımı anlayabilmen için."

Kuş adam bir çığlık daha atınca Dara surat astı. "Ama bugün değil. Uçup gitmeden hastana baksan iyi olur. Hem benim de gitmem lazım. Nesrin yalnız kalmamamız konusunda haklıydı. Kum sineği benimle burada olduğunu biliyor ve ben de senin itibarının zedelenmesini istemiyorum.

Nehri hafif bir sesle, "Benim itibarım için endişelenme," dedi. "Ben ona yeterince zarar veriyorum."

Dara'nın dudaklarının ucunda çapkın bir gülümseme belirdi ama hiçbir şey söylemeyip sadece Nehri'ye onu yudum yudum içiyormuş gibi baktı. Şifahanenin yumuşak ışığında Nehri aynı şeyi yapmamakta, günışığının dalgalı siyah saçlarında nasıl oynaştığını ve zümrüt yeşili gözlerinin mücevhere benzeyen parıltısını ezberlememekte zorlandı.

Dara yumuşak bir sesle, "Kıyafetinle güzel görünüyorsun," diyerek bir parmağını hafifçe kolunun işlenmiş yeninde gezdirdi. "Senin ardında Kahire'den Konstantiniyye'ye uzanan çalıntı mallardan oluşan bir iz bırakmış, bir hortlağın çenelerinin arasından çekip aldığım o hırpani kız olduğuna inanmak mümkün değil." Dara başını iki yana salladı. "Hem de en kudretli şifacılarımızdan birinin kızı olduğunu öğrenmek." Sesinde hafif bir saygı emaresi belirdi. "Şerefine sedir yağı yakmalıyım."

"Benim adıma yeterince sedir yağı harcandığından eminim."

Dara gülümsedi ama ifadesi gözlerine ulaşmadı. Elini elinden çekerken yüzünde pişmanlığa benzeyen bir ifade belirip kay-

boldu. "Nehri bizim yapmamız gereken bir şey..." Ansızın suratı asıldı, başını sanki şüpheli bir şey duymuş gibi hızla kaldırdı. Kapıya bakıp bir saniye boyunca dinlermiş gibi göründü. Öfkesi yüzündeki kafa karışıklığı ifadesini sildi. Aniden ayağa kalkıp hızla kapıya yürüyüp menteşelerini yerinden sökercesine açtı.

Alizeyd el-Kahtani kapının diğer tarafında duruyordu.

Prens yakalandığı için en ufak bir utanç emaresi göstermedi. Aslında Nehri onu izlerken ayağıyla yerde ritim tutup kollarını kavuşturduktan sonra çelik gibi gözlerini sadece Dara'nın üstüne odakladı. "Dışarı çıkarken yolu bulmak için yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Dara'nın boynunun etrafında duman dolanıyordu. Parmaklarını çıtlatınca Nehri gerildi ama Dara daha ileri gitmedi. Bunun yerine –Ali'ye öfkeyle bakmaya devam ederek– sözcüklerini Nehri'ye yöneltip prensin anlayamadığını bildiği için anında içine su serpen Divasti konuşmaya başladı. "Bu yarı-kabileli velet etrafta dolanırken seninle konuşamam." Bu sözcükleri Ali'nin suratına tükürür gibi söylemişti. "Kendine dikkat et."

Kapının önünden çekilmesi için Ali'nin göğsünü sertçe dürtüp ardından gitti.

Uzaklaşan sırtını görünce Nehri'nin yüreği ezildi. Ali'ye canı sıkılmış şekilde baktı. "Artık birbirimizi gizlice değil de açık açık mı dinliyoruz?"

Bir an için Ali'nin yüzündeki arkadaşlık maskesinin düşmesini, yüzünde Gassan'ın bir yansımasını görmeyi ve sonunda kendisiyle her gün buluşmaya gelmesinin gerçek nedenine dair bir emarenin belirmesini bekledi.

Ama bunun yerine tanık olduğu, farklı sadakatlerin yüzünde birbirleriyle savaşa tutuşmasıydı. Ali ağzını açtı, ardından sözcüklerini tartıyormuş gibi durakladı. Yumuşak bir sesle "Lütfen dikkatli ol," dedi. "O... Nehri, sen bil..." Aniden ağzını kapatıp geri çekildi. "B-ben özür dilerim," diye kekeledi. "İyi geceler."

21

ALİ

Ali tozlu raf boyunca karnının üstünde sürünerek bir papirüs rulosuna doğru ilerledi. Kolunu uzatıp ruloya ulaşmayı denedi ama parmakları teğet bile geçmedi.

"Eğer –bir kez daha– senin için bunu yapabilecek birileri olduğunu belirtmezsem sorumsuzluk etmiş olurum." Nehri'nin sesi dışarıdan Ali'nin ortasında durduğu lahit benzeri raflara aheste aheste sürüklendi. "En az üç kütüphane asistanı o ruloyu almayı teklif etti."

Ali homurdandı. Nehri'yle Kraliyet Kütüphanesi'nin kadim arşivlerinin en serin kısmında, şehrin kayalık zeminine oyulmuş mağaraya benzeyen bir odadaydılar. Sadece en eski ve en az bilinen metinler orada, Ali'nin cinlerin içinde sürünmesi için yapılmadıklarını hızlı bir şekilde öğrenmekte olduğu dar, taştan raflarda depolanıyorlardı. Peşinde oldukları rulo bulunduğu rafın ta en arkasına yuvarlanmış, kemik rengi papirüs meşalelerinin ışığında parlıyordu.

Ali bir gıdım gerilemeye çalışırken, "Kendi başıma gayet rahat yapabileceğim şeyleri başkalarının benim için yapmasından hoşlanmıyorum," dedi. Kayalık tavan başını ve omuzlarını çiziyordu.

"Burada akrepler var dediler Ali. Epey de büyüklermiş."

Ali, "Bu sarayda akreplerden çok daha kötü şeyler var," diye

mırıldandı. Ali bunlardan tabii ki haberdardı, hatta bir tanesinin şu anda kendisini izlediğinden şüpheleniyordu. Peşinde olduğu rulo kendisinin iki katı, devasa bir kertenkelenin derisinden yapılmış gibi görünen başka bir ruloya sokulmuştu. Ali rafa girdiğinden beri rulo şiddetle titriyordu.

Bundan henüz Nehri'ye bahsetmemişti ama Ali diş olabilecek bir şeylerin parladığını görünce kalbi hızla atmaya başladı. "Nehri, rica etsem meşaleyi... meşaleyi azıcık yukarı kaldırabilir misin?"

Raf anında aydınlandı ve dans eden alevler profilinin gölgesini düşürdü. Sesindeki kaygıyı fark ettiği bariz olan Nehri, "Sorun nedir?" diye sordu.

Kertenkele rulo kımıldanıp gelen ışıkta pullarını parlatırken Ali, "Hiç," diye yalan söyledi. Başının sürtmesine aldırmadan kendisini biraz daha içeriye itip papirüsü yakalamak için uzandı.

Tam parmakları rulonun etrafına dolandığında sürüngenin saklandığı rulo ortalığı inleten bir böğürtü koyuverdi. Ali alelacele gerisin geri süründü ama kendisini top güllesi gibi odanın karşı tarafına fırlatan ani rüzgâr patlamasından kaçamadı. Nefesini kesen bir darbeyle sertçe sırtının üstüne indi.

Nehri'nin yüzü yüzünün üstündeydi. "*İyi* misin?"

Ali başının arkasına dokunup irkildi. "İyiyim," diye ısrar etti. "Zaten bunu yapmayı istemiştim."

"Eminim istemişsindir." Nehri kaygılı gözlerle rafa baktı. "Acaba..."

Rafın oradan çok net bir şekilde kâğıt sesini andıran bir horultu geldi. "İyiyiz." Ali papirüs ruloyu kaldırdı. "Bu rulonun arkadaşının rahatsız edilmek istemediğini düşünüyorum."

Nehri başını iki yana salladı. Eli hızla ağzına gidince Ali kahkahasını bastırmaya çalıştığını anladı.

Ansızın utanıp, "Ne?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Affedersin." Nehri'nin kara gözleri neşeyle parlıyordu. "Sadece..." Eliyle Ali'ni vücudunu boydan boya işaret eden bir hareket yaptı.

Ali aşağıya bakınca yüzü kızardı. Dışdaşası, elleri, yüzü, olduğu gibi kalın bir kadim toz tabakasıyla kaplanmıştı. Öksürünce etrafa tozdan küçük bir bulut saçtı.

Nehri ruloyu almak için elini uzattı. "Onu neden bana vermiyorsun?"

Ali utanıp ruloyu verdi ve ayağa kalkıp kıyafetinin üstündeki tozu silkeledi.

Kadim mum mührün üstüne basılmış olan yılan figürünü çok geç fark etti.

"Nehri bekle, yapma!"

Ama Nehri bir parmağını çoktan mührün altına geçirmişti. Çığlık atıp rulo elinden fırlarken meşaleyi düşürdü. Rulo havada açıldı ve derinliklerinden pırıltılı bir yılan fırladı. Meşale kumlu zemine çarpıp birkaç defa titreştikten sonra sönerek ikisini karanlıkta bıraktı.

Ali içgüdüyle davranıp Nehri'nin önüne geçip zülfikârını çekti. Alevler bakır kılıcın üstünde dans ederek arşivi yeşile çalan ışıklarıyla aydınlattı. Karşı köşede yılan tıslıyordu. Onlar izlerken gitgide büyüdü, gece yarısı rengi bedenini altın ve yeşil halkalar sardı. Daha şimdiden Ali'nin boyunun iki katı uzunluktaydı ve bir kavundan kalındı, başlarının üstünde duracak şekilde dikilmiş, kıpkırmızı kana bulanmış eğimli dişlerini açığa çıkarmıştı.

Nehri'nin kanına. Yılan saldırmaya hazırlanırken Ali üstüne atladı. Yılan hızlıydı hızlı olmasına ama insan hırsızlarla başa çıkmak için tasarlanmıştı ve Ali'nin öyle olmadığı kesindi. Zülfikârının tek bir darbesiyle yılanın başını gövdesinden ayırdı ve kelle yere düşerken soluk soluğa geri çekildi.

"Ne..." Nehri derin bir nefes aldı. "...*Allah aşkına* bu şey de neyin nesiydi?"

"Bir apep." Ali zülfikârını söndürüp kılıcı dişdaşasına sildikten sonra kınına koydu. Kılıç bu kadar küçük bir yerde açıkta tutmak için fazlasıyla tehlikeliydi. "Eski Mısırlıların iş metinlerini korumaya gelince... fazlasıyla yaratıcı olduklarının söylendiğini unutmuşum."

"Belki de bir sonraki ruloyu alma işini kütüphaneyi biraz daha iyi tanıyan birisine bırakmalıyız, ne dersin?"

"O noktada diyeceğim bir şey yok." Ali onun tarafında döndü. Bir avuç alev çıkarıp, "İyi misin?" diye sordu. "Seni ısırdı mı?"

Nehri surat yaptı. "İyiyim." Elini uzattı. Başparmağı kanlıydı ama Ali bakarken yılanın dişlerinin girdiği yerdeki iki şiş yara küçülüp pürüzsüz teninde gözden kayboldu.

Ali huşu içinde, "Vay be," diye fısıldadı. "Bu hakikaten de sıradışı."

"Belki de." Nehri, Ali'nin elinde dans eden alevlere kıskanç bir bakış attı. "Ama şunu yapabilmek de fena olmazdı hani."

Ali güldü. "Birkaç saniye içinde lanetli bir yılanın ısırığından iyileşebiliyorsun ama birkaç alevi kıskanıyorsun, öyle mi? Azıcık büyüsü olan herkes bunu yapabilir."

"*Ben* yapamıyorum."

Ali buna bir an için dahi inanamadı. "Hiç denedin mi?"

Nehri başını iki yana salladı. "Nesrin'in bütün yardımlarına rağmen daha şifa büyüsüne bile kafam basmıyor. Başka şeylere nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Ali, "O zaman benimle birlikte dene," diye teklifte bulundu. "Çok kolay. Sadece teninin sıcaklığının bir nevi... *alev almasına* izin vermen lazım ve elini de parmaklarını şıklatırmış gibi hareket ettireceksin. Ama ateşle."

"Dünyanın en işe yarar açıklaması değildi bu." Ama elini kaldırıp gözlerini kısarak konsantre oldu. "Bir şey olmuyor."

Ali, "Sözcüğü yüksek sesle söyle. Divasti kullan," diye açıkladı. "Daha sonra sadece düşünerek yapabileceksin ama yeni başlayanlar için efsunlar yapmak istediklerini kendi dillerinde yüksek sesle söyleyince daha kolay oluyor."

"Tamamdır." Nehri suratını asarak bir kez daha eline baktı. Soğuk bir sesle, "*Azar*," diye tekrar etti. "Gördün mü? Bir şey olmadı."

Ama Ali kolay pes etmiyordu. Taş rafları işaret etti. "Onlara dokun."

"Onlara *dokunayım mı?*"

Ali başıyla onayladı. "Sen atalarının sarayındasın, Nahid efsunlarıyla kaplanmış bir yer burası. Efsunu taştan kuyudan su çekermiş gibi çek."

Nehri kesinlikle ikna olmamış gibi görünüyordu ama onu takip edip elini Ali'nin işaret ettiği yere koydu. Derin bir nefes aldıktan sonra diğer avucunu kaldırdı.

"*Azar. Azar!*" diye, en yakınındaki bir raftan biraz toz dökecek kadar yüksek sesle patladı. Eli boş kalınca başını iki yana salladı. "Unut gitsin. Sanki başka bir konuda başarılı olabiliyorum da... Bunun farklı sonuçlanmasını gerektirecek bir şey göremiyorum." Elini indirmeye başladı.

Ali onu durdurdu.

Nehri'nin gözleri Ali'nin aklı ne yaptığının ayırdına vardığı anda parladı. Ali bir utanç dalgasıyla baş etmek zorunda kalsa da Nehri'nin elini duvara bastırmaya devam etti.

"Daha iki defa denedin," diye onu azarladı. "Bu hiçbir şey. Benim zülfikârımdan alev çıkarmam ne kadar sürdü fikrin var mı?" Geriye doğru bir adım attı. "Bir kez daha dene."

Nehri sinirlenip öflese de elini indirmedi. "Tamam. *Azar.*"

Bir kıvılcım dahi çıkmamıştı; Nehri'nin yüzü hayal kırıklığıyla çarpıldı. Ali bunu Nehri gibi birisi için kolay olması gerektiğini bildiğinden asılan yüzünü gizledi. Dudağının içini çiğneyerek düşünmeye çalıştı.

Sonra da aklına bir fikir geldi. "Arapça dene."

Nehri şaşırmış gibi göründü. "Arapça mı? Hakikaten de bir insan diliyle büyü yapılabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Senin için anlamı olan dil bu." Ali omuz silkti. "Denemekten zarar gelmez."

"Gelmez herhalde." Nehri parmaklarını kıpırdatıp eline baktı. "*Naar.*"

Açık avucunun üstündeki hava dumanlandı. Nehri'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Gördün mü?"

Ali sırıttı. "Bir kez daha."

Artık Nehri'nin ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. "*Naar. Naar. Naar!*" Yüzü düştü. "Az önce yapıyordum."

Ali, "Devam et," diyerek onu cesaretlendirdi. Ali'nin aklına yeni bir fikir gelmişti. Nehri ağzını açarken az sonra söyleyeceği şeyin sonucunda ya avucunun içinde alevler belireceğini ya da suratına yumruğu yapıştıracağını düşünüyordu. "Sence Daraya-vahuş bugün ne iş peşinde?"

Nehri'nin gözleri hakarete uğramış gibi öfkeyle parladı ve avucunun üstündeki hava alevler içinde kaldı.

"Sönmesine izin vermel" Ali, Nehri'nin alevleri söndürmesine fırsat vermeden bir kez daha bileğini yakalayıp parmaklarını açarak küçük ateşin soluk almasını sağladı. "Seni incitmez."

"Allahım..." Nehri heyecanla nefes aldı. Yüzünün önünde alevler dans ediyor, ışıkları kara gözlerinden yansıyor ve çadorunun yerinde kalmasını sağlayan altın süsleri ışıldatıyordu.

Ali bileğini bırakıp sönmüş meşalelerini almak için geri çekildi. Meşaleyi uzattı. "Tutuştur."

Nehri alevin dans ederek avucundan meşaleye gidip onu tutuşturması için elini eğdi. Hipnotize olmuş gibi görünüyordu... ve Ali'nin onu o güne dek gördüğünden çok daha duygu doluydu. Her zaman takındığı o maske gibi mesafeli ifade yok olmuştu; yüzü keyifle, rahatlamayla ışıl ışıldı.

Ve sonra bu da yok olmuştu. Nehri kaşını kaldırdı. "Son sorunun amacını açıklamak ister misin?"

Ali bakışlarını yere indirdi ve olduğu yerde kıpırdandı. "Bazen büyünün iyi işlemesi için biraz..." Boğazını temizleyip dağarcığındaki en az uygun sözcüğü aradı. "Arkasında biraz... yani, *duygu* olması gerekiyor."

"Duygu mu?" Nehri parmaklarını hızla havada salladı. "*Naar*," diye fısıldadı ve önünde bıçak gibi bir alev dans etti. Ali geriye sıçrayınca sırıttı. "Öfke de işe yarıyor demek ki." Ama küçük kıvılcımlar yere düşüp kumun üstünde sönerken hâlâ gülümsüyordu. "Yani, amacın ne olursa olsun bana olan yardımını takdir ediyorum. Hakikaten de." Başını kaldırıp Ali'ye baktı. "Teşekkür ederim Ali. Burada *herhangi bir* büyüyü öğrenmek çok güzel."

Ali, soyuna düşman olduğu birine potansiyel olarak ölümcül olabilecek becerileri öğretmek sık yaptığı bir şeymiş –ve bir anda kafasına dank ettiği üzere daha dikkatle değerlendirilmesi gereken bir şey değilmiş– gibi omuz silkti. "Bana teşekkür etmene gerek yok," diye ısrar ederken sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. Yutkunup ardından ruloyu Nehri'nin düşürdüğü yerden almaya gitti. "Ben... bence buraya almaya geldiğimiz şeye bakmamız lazım."

Nehri peşinden gitti. Bir kez daha, "Hakikaten de bu kadar zahmet etmene gerek yoktu," dedi. "Sadece gelip geçen bir meraktı işte."

"Mısır maridleri hakkında bilgi edinmek istedin." Ali hafifçe ruloya vurdu. "Bu bir cinin bir Mısır maridiyle karşılaşmasına dair halen var olan tek kayıt." Ruloyu açtı. "Ah."

Nehri, "Ne oldu?" diye sorup kolunun üstünden baktı. Gözlerini kırptı. "Süleyman'ın gözü... *bu* da ne demek?"

Ali, "Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. Rulodaki minyatür şekiller ve kama şeklinde işaretlerden oluşan dil her neyse daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Harfler –eğer harfseler– o kadar dip dibe yazılmışlardı ki hangisinin bitip hangisinin başladığını anlamak mümkün değildi. Köşeden köşeye mürek-

kışkırtıcı bir yol –belki de bir nehir, hatta belki de Nil– boyanmış, çağlayanları birkaç başka tuhaf şekille işaretlenmişti.

Nehri, "Bundan herhangi bir bilgi edinebileceğimizi sanmıyorum," diyerek iç çekti.

Ali ona, "Bu kadar kolay pes etmemen lazım," dedi. Aklında tamamlanmış bir fikir belirdi. "Bunu çevirebilmesi muhtemel birini tanıyorum. Ayanli bir âlim. Artık emekli ama bize yardım etmek isteyebilir."

Nehri tereddüt ediyormuş gibi göründü. "Neyle ilgilendiğimi herkese ilan etmemeyi tercih ederim."

"Sırrını saklı tutar. Kendisi serbest bırakılmış bir köle ve bir Nahid için yapmayacağı şey yok. Hem iki yüzyılı Nil'in kıyısındaki ülkeleri gezip bulduğu metinleri kopyalayarak geçirmiş... ta ki ifritlerin eline geçene dek. Bu görev için ondan daha iyi birisini düşünemiyorum." Ali ruloyu yuvarladı.

Ali, Nehri'nin yüzündeki kafa karışıklığını yakaladı ama bağlantıyı tam anlayamamıştı. Nehri ise bir şey söylemedi. Onun konuşmayacağı belli olunca Ali sonunda, "Bana sorman yeterli," dedi.

"Neyi sormam?"

Ali ona bilgiç bilgiç baktı. Haftalardır özenle bu konuya değinmemeye çalışıyorlardı. Aslında değinmemek için özen gösterdikleri çok konu vardı ama bunun yeri ayrıydı. "Bahçedeki günden beri sormak istediğini. Sana Afşin'in kolundaki işaretlerin ne anlama geldiklerini söylediğimden beri."

Nehri doğrulup kaskatı oldu ve yüzündeki sıcaklık kayboldu. "Seninle Dara'yı tartışmayacağım."

Ali, "Özel olarak *ondan* bahsetmedim," diye işaret etti. "Ama köleler hakkında daha çok şey öğrenmek istemiştin, değil mi? Onlardan azıcık da olsa konu açılsa hemen geriliyorsun."

Nehri yakalandığı için daha da sıkılmış gibi göründü ve gözleri parladı. Ali bu tartışmanın zamanlamasını ne güzel ayarlayıp Nehri'nin alev yaratmasının hemen sonrasına getirmişti.

Nehri, "Ne olmuş geriliyorsam?" diye meydan okudu. "Bu da koşa koşa babana yetiştireceğin şeylerden biri mi?"

Ali irkildi. Buna karşı bir şey söyleyemezdi; ikisi de şu âna dek bahsini açmamış olsalar da geçen gün *hakikaten de* onu ve Afşin'i gizlice dinlemişti.

Bakışları kesişti. Ali, Divlerin gözlerine alışık değildi, karanlık derinliklerini her zaman biraz itici bulmuştu. Gerçi Nehri'nin gözlerinin oldukça hoş olduklarını itiraf etmesi gerekiyordu, insani hatları o gözlerin çiğliğini yumuşatıyordu. Ama gözlerinde –tabii ki haklı olarak– o kadar çok şüphe vardı ki Ali mahcup olduğunu hissetti. Ama aynı zamanda Divyurdu'nda bol miktarda kişinin, özellikle de savunmaya bu kadar meraklı olduğu Afşin'in Nehri'ye yalan söylediğini düşünüyordu. Dolayısıyla ona gerçeği söylemeye karar verdi. "Gidip söylesem ne olacak?" diye sordu. "Senin bu konuya yönelik ilginin herhangi biri için şaşırtıcı olacağını mı sanıyorsun? Sen insan dünyasında cin köleler hakkındaki efsaneleri dinleyerek büyüdün. Bu konuda daha fazla şey öğrenmeyi istemen çok doğal." Kalbine dokunurken dudaklarının uçları yukarı kıvrıldı. "Hadi ama Nahid. Aptal bir Kahtani sana bedava bilgi vermeyi teklif ediyor. Hiç şüphesiz içgüdülerin bundan faydalanmanı söylüyordur."

Bu Nehri'nin yüzünde hafif bir bıkkınlık emaresi taşıyan küçük bir gülümsemenin belirmesini sağladı. "Merakım sağduyuma üstün gelmek üzere. Bana kölelerden bahset."

Ali meşalesini kaldırıp ana kütüphaneye çıkan koridoru işaret etti. "Hadi hem yürüyüp hem de konuşalım. Burada fazla uzun kalırsak uygunsuz görünür."

"Yine mi şeytan?" Ali'nin yüzü kızarınca Nehri güldü. "Biliyor musun, Kahire'de ortama gayet iyi uyum sağlardın," diye ekleyip topuğunun üstünde arkasına döndü.

Biliyorum. Ne de olsa babası, Ali'yi tam da bu nedenden ötürü bu görev için seçmişti.

Nehri, Mısır Arapçası'yla heyecanlı heyecanlı, "O zaman hikâyelerdeki gibi mi?" diye devam etti. "Yüzük ve lambalara hapsedilmiş cinler insan efendilerinin her türlü arzusunu yerine getirmek zorunda mı bırakılıyorlar?"

Ali başıyla onayladı. "Köle laneti cini doğal haline döndürüyor, Hazreti Süleyman –Allahın selamı üzerine olsun– bizi kutsamasından önceki halimize. Ama işin bit yeniği kabiliyetlerini sadece bir insan efendinin istekleri doğrultusunda kullanabiliyor olman. Onlara mutlak şekilde bağlı oluyorsun, bütün kaprislerine."

"*Bütün* kaprislerine mi?" Nehri titredi. "Hikâyelerde genelde eğlenceli oluyor, insanlar muazzam servetlerinin ve lüks dolu

saraylarının olmasını istiyorlar ama..." Dudağını ısırdı. "İnsanlar epey korkunç şeyler yapma becerisine de sahip."

Ali karanlık bir ifadeyle, "Bu özellik bizim ırkımızda da var," diye belirtti. "Maridler ve perilerde de olduğunu sanıyorum."

Nehri bir an için düşüncelere dalmış gibi göründü ama sonra yüzü asıldı. "Peki, madem ifritler insanlardan nefret ediyor o halde neden onlara bu kadar güçlü köleler bahşediyorlar?"

Ali, "Çünkü bu bir hediye değil. Bu çiğ, kontrolsüz bir güç," diye açıkladı. "Süleyman'ın bizi lanetlemesinden sonra çok az ifrit insanlara doğrudan zarar vermeye cüret etti. Ama buna ihtiyaçları yok; hırslı bir insanın elindeki bir cin köle muazzam bir yıkıma neden olabiliyor." Başını iki yana salladı. "Esasen bu bir intikam. Nihayetinde cinin delirmesi de sadece ek bir fayda."

Nehri'nin beti benzi attı. "Ama özgür bırakılabiliyorlar, değil mi? Köleler yani."

Ali, Afşin'in ayaklarının çok aşağısındaki kabirdeki tılsımını düşünerek tereddüt etti; orada olmaması gereken eseri. Darayavahuş'un o olmadan nasıl serbest bırakıldığı babasının dahi bilmediği bir şeydi. Ama Nehri'nin sorusunu yanıtlamakta bir sıkıntı varmış gibi görünmüyordu. Nasıl olsa Nehri'nin o kabri göreceği yoktu.

Ali, "Eğer köle muhafazalarının —yüzük, lamba ya da artık her neyse— bir Nahid tarafından tılsımlarıyla buluşturulacağı kadar şanslılarsa evet," dedi.

Nehri'nin zihnindeki çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordu. "Tılsımları mı?"

Ali işaretparmağıyla sağ kulağındaki bakır çubuğa dokundu. "Çocukken alıyoruz. Her kabilenin kendi geleneği var ama temelde... yani kendimizden *tılsım* yapıyoruz: biraz kan, biraz saç, bir sütdişi. Bunu metalin içine mühürleyip üstümüzde taşıyoruz."

Nehri biraz midesi bulanmış gibi göründü. "Neden?"

Ali tereddüt etti, bunu nasıl nazikçe söyleyebileceğini bilmiyordu. "Bir cinin köle edilmesi için öldürülmesi gerekir Nehri. Lanet ruhu bağlıyor, bedeni değil. Ve ifritler..." Yutkundu. "Bizler onları hain kabul ettikleri kişilerin soyundan geliyoruz. Köle almalarının nedeni bize acı çektirmek. Boş bedeni bulacak olanlara acı çektirmek. Olay yeri... kanlı olabiliyor."

Nehri olduğu yerde kalakaldı, gözleri dehşet içinde aydınlanmıştı.

Ali yüzünde gördüğü kaygıyı dindirmek için hızlı hızlı konuştu. "Her halükârda tılsımlar bir parçamızı korumanın en iyi yolu olarak kabul ediliyor. Özellikle de bir köle muhafazasının izini sürmek asırlar alabildiği için."

Nehri kusacak gibi görünüyordu. "Peki, o halde Nahidler onları nasıl serbest bırakıyordu? Öylece yoktan yeni bir beden mi yaratıyorlardı yani?"

Ali ses tonundan Nehri'nin bu fikri gülünç bulduğunu anlayabiliyordu ve büyük ihtimalle Ali başını sallayıp söylediğini onayladığında yüzünün bembeyaz olmasının sebebi de buydu. "Tam olarak böyle yapıyorlardı. *Nasıl* olduğunu bilmiyorum — ataların sırlarını paylaşmalarıyla tanınmazlardı– ama evet, onun gibi bir şey."

Nehri, "Ve ben de daha güçbela bir alev yaratabiliyorum," dedi.

Ali onu, "Kendine zaman tanı," diyerek ona güvence verip kapıya uzandı. "İnsanlara kıyasla bizde çok olduğunu söyleyebileceğimiz şeylerden biri de bu." Kapıyı Nehri için açık tutup onun ardından kütüphanenin ana kümbetine adım attı. "Aç mısın? Şu Mısırlı aşçıdan biraz–"

Ali'nin ağzı kurudu. Kalabalık kütüphanenin karşı tarafında antik bir taş sütuna yaslanmış bekleyen biri vardı: Raşid.

Ali'yi beklediği belliydi ve geldiğini görür görmez doğrulup ona doğru ilerlemeye başladı. Üniformasını giymişti ve yüzünde sükûnet dolu bir ifade vardı; bir sadakat timsali gibiydi. Ali'yle son göz göze geldiklerinde onu bir Tanzim evine gitmesi için kandırdığı ve şafit militanlara olan desteğini çektiği için Ali'yi cehenneme gitmekle tehdit ettiği kimsenin aklına gelmezdi.

Raşid, "Selamünaleyküm Serasker," diyerek onu kibarca selamladı. Başını yana eğdi. "Banu Nahide, tanıştığımız için onur duydum."

Ali yavaşça Nehri'nin önüne geçti. Ali bunu kendi sırrını korumak istediği için mi yoksa Raşid Nehri'nin unvanını söylerken ağzının belli belirsiz bir düşmanlıkla hafifçe çarpılmasından ötürü Nehri'yi koruma dürtüsüyle mi bunu yapmıştı, bilmiyordu. Boğazı-

nı temizledi. "Banu Nahide, neden sen önden gitmiyorsun? Bizim İç Kale'yle ilgili bir meseleyi konuşmamız lazım, iki dakika sürmez."

Raşid bunu duyunca şüpheyle bir kaşını kaldırdı ama Nehri uzaklaştı, gerçi öncesinde ikisine de bariz şekilde meraklı bir bakış atmıştı.

Ali kütüphanenin kalanına baktı. Ana katı tıklım tıklımdı, günün her saati çeşitli konularda dersler ve sorularla sıkboğaz edilen âlimlerle doluydu ama o bir Kahtani prensiydi ve nerede olursa olsun dikkatleri üstüne çekmeye meyilliydi.

Raşid daha soğuk bir sesle konuştu. "Beni gördüğüne sevinmemiş gibi duruyorsun sanki kardeşim."

Ali, "Tabii ki sevinmedim," diye tısladı. "Haftalar önce sana Üm Cezire'ye dönmeni emrettim."

"Ah, ani emekliliğimden mi bahsediyorsun?" Raşid kaftanından bir rulo çıkarıp Ali'ye gösterdi. "İstersen bunu meşalene ekleyebilirsin. Bu arada *cömert* emeklilik maaşı için teşekkürler ama gerekli değil." Sesini alçalttı ama gözleri öfkeyle parladı. "Alizeyd, ben şafitlere yardım etmek için hayatımı riske attım. Satın alınabilecek bir adam değilim."

Ali irkilirken parmakları rulonun etrafında kıvrıldı. "Bunun öyle bir amacı yoktu."

"Yok muydu?" Raşid ona yaklaştı. Öfkeli bir fısıltıyla, "Kardeşim, sen ne *yapıyorsun*?" diye cevap talep etti. "Seni şafit yetimleriyle, bakmaya gücümüz yetmediği için aç biilaç, hasta çocuklarla dolu bir eve götürüyorum ve sen de bunun karşılığında bizi terk ediyorsun öyle mi? Bir *Nahid*'e arkadaşlık numarası çekmek için saraya çekiliyorsun ha? Hem de *Şo-zi'nin Kamçısı*'nı Divyurdu'na geri getirmiş bir Nahid'e?" Ellerini havaya kaldırdı. "Hiç mi haysiyetin kalmadı?"

Ali, Raşid'in bileğini tutup indirdi. Onu, "Sessiz ol," diye uyarıp başını sallayarak Nehri'yle az önce içinden çıktıkları karanlık arşivi işaret etti. "Bu işi burada yapmayacağız."

Raşid hâlâ öfkeli olsa da onu takip etti ama Ali kapıyı kapatır kapatmaz diğer adam bir kez daha hışımla ona döndü.

"Bana kaçırdığım bir şey olduğunu söyle kardeşim," diye cevap talep etti. "Lütfen. Çünkü Enes'in kurtarmak için kendini kurban ettiği genç adamla şafitleri bronz tekneye binmeye zorlayan adamı birbiriyle bağdaştıramıyorum."

Ali sesindeki savunmacı tondan nefret etse de, "Ben şehrin Seraskeri'yim," dedi. "O adamlar Div Mahallesi'ne saldırdılar. Yasalarımız uyarınca yargılanıp cezaya çarptırıldılar. Bu, benim görevimdi."

Raşid burnundan soluyarak, "Görevin ha," dedi ve sabırsız adımlarla ondan uzaklaştı. "Serasker olmak bu hayatta sana verilmiş olan tek görev değil." Dönüp ona baktı. "Ağabeyinden o kadar da farklı değilmişsin anlaşılan. Güzel bir ateşe tapan göz süzer süzmez—"

Ali, "Bu kadarı yeter," diye patladı. "Benim paramla silah aldığınızı duyar duymaz Tanzim'e kaynak sağlamayı keseceğimi açık ve net belirtmiştim. Sana emekliliği önermemin nedeni hayatını kurtarmak içindi. Ve Banu Nahide söz konusu olduğunda da..." Ali'nin sesi kızgınlaştı. "Allah aşkına Raşid, o Mısırlı, insanların arasında yetişmiş bir kız, Ulu Tapınak'tan ateşli bir vaiz değil. O babamın misafiri. Divlere karşı olan önyargın kurduğum arkadaşlığa—"

Duyduklarına inanmıyormuş gibi görünen Raşid, "Arkadaşlık mı?" diye sözünü kesti. "Ateşe tapanlarla *arkadaş* olunmaz Alizeyd. Seni böyle kandırırlar. Divlere yakınlaşıp onları saraya ve Kraliyet Muhafızları'na dahil etmek, ailenin yoldan çıkmasına neden olan buydu işte!"

Ali'nin sesi soğuktu. "Başka birisini beni kandırarak kendisiyle arkadaş etmekle suçlamandaki ikiyüzlülüğü görüyorsundur herhalde. Tanzim'le ilişkim bitti Raşid. İstesem de size yardım edemem. Artık olmaz. Babam size para gönderdiğimi öğrenmiş."

Bu sonunda diğer adamın tiradını kesti. "Başka bir şeyden şüpheleniyor mu?"

Ali başını iki yana salladı. "Turan'dan haberi olsaydı şu anda karşında duracağımı sanmıyorum. Ama para yeterli oldu. Yaptığım her hareketi izlemek için birilerini görevlendirdiğinden hiç şüphem yok, Hazine'deki hesaplarımdan bahsetmeye gerek olduğunu dahi sanmıyorum."

Raşid durakladı, öfkesinin bir kısmı dinmişti. "O zaman bir süre dikkat çekecek bir şey yapmaktan kaçınırız. Bir yıl filan seni bu kadar yakından izlemekten vazgeçmelerini bekleriz. Bu arada—"

Ali kesin bir tavırla, "Hayır," diyerek araya girdi. "Babam benim ihanet ettiğimden şüphe edecek olsa dahi bunu bedelini

ödeyeceklerin masum şafitler olacağını net bir şekilde ifade etti. Bu riski almayacağım. Almama gerek de yok zaten."

Raşid'in yüzü asıldı. "*Gerek yok* derken kastettiğin nedir?"

Ali, "Ağabeyimle bir anlaşma yaptım," diye açıkladı. "Şimdilik babamın planları doğrultusunda hareket edeceğim. Muntazir kral olunca şafitlerle ilgili meselelerin idare edilmesini daha sıkı tutacak." Sesi heyecanla yükselmişti; o günden beri aklına gelen fikirlerle başı dönüyordu. "Raşid, hedeflerimizi açık açık destekleyen bir kral olursa şafitler için yapabileceğimiz onca şeyi düşünsene. İş bulmaları kolaylaşır, Hazine'den gelen parayla yetimhaneyi genişletebiliriz..."

Raşid ona inanamıyormuş gibi, "*Ağabeyin mi?*" diye tekrarladı. "Muntazir'in şafitlere yardımcı olmana –hele saraydan gelecek parayla– izin vereceğini mi sanıyorsun?" Raşid gözlerini kıstı. "Bu kadar saf olamazsın Ali. Ağabeyinin yapacağı tek şey şarap ve dansçı kızlara yaptığı harcamalarla Hazine'nin tamtakır kalmasını sağlamak olacak."

Ali, "Öyle bir şey yapmayacak," diye karşı çıktı. "O, öyle birisi değil."

Raşid, "*Tam olarak* öyle birisi," diye karşılık verdi. "Hem ayrıca hizaya gelmiş de değilsin, tam olarak değilsin. Eğer sadık olsaydın bizi tutuklatırdın." Kabaca emeklilik evraklarını işaret etti. "Ben de ölmüş olurdum, emekli edilmiş değil."

Ali tereddüt etti. "Şafitlere nasıl yardım edileceğine dair farklı görüşlerimiz var. Bu senin zarar görmeni istediğim anlamına gelmiyor."

"Ya da haklı olduğumuzu bildiğin anlamına geliyor. En azından bir yanınla biliyorsun." Raşid kelimelerin etkisini göstermeleri için duraklayıp ardından iç çekti ve bir anda on yıl yaşlanmış gibi göründü. "Bu şekilde devam edemezsin Alizeyd," diye uyardı. "Ailene sadık olmakla doğru bildiğin şeye sadık olmak arasında bir çizgide devam edemezsin. Günün birinde bir seçim yapman gerekecek."

Ben seçimimi yaptım. Çünkü Ali her ne kadar ilk başta babasının Nehri'ye dair planlarına katılmasa da başarılı olmaları halinde ne gibi sonuçları olabileceğini görmeye başlamıştı. Emirle Banu Nahide arasındaki bir evlilik Divler ve Cezîriler arasında kalıcı bir barış kurulmasını sağlayabilirdi. Hem insan dünyasında

yetiştirilmiş bir Banu Nahide –üstelik hâlâ insan görünümüne sahipti– kabilesini şafitlere karşı daha kabullenici davranmaya itemez miydi? Ali, Divyurdu'ndaki taşları yerinden oynatıp istediği şekilde oturmalarını sağlamak için bir fırsat, hakiki bir fırsat olduğunu sezlyordu.

Ama bunları bir hapishane hücresinden yapamazdı. Ali emeklilik evraklarını geri verdi. "Bunları almalısın. Eve dön Raşid."

Adam soğuk bir sesle, "Ben Üm Cezire'ye dönmeyeceğim," dedi. "Divyurdu'ndan ayrılmıyorum. Hemşire Fatumay yetimhaneyi terk etmeyecek ve Hanno da şafit köleleri serbest bırakmaktan vazgeçmeyecek. Yaptığımız iş hepimizden de büyük. Şeyh Enes'in ölümünün sana bunu öğrettiğini sanmıştım."

Ali hiçbir şey söylemedi. Aslında Enes'in ölümü –buna neden olanlar, bundan sonra gelenler– Ali'ye çok şey öğretmişti. Ama bunlar Raşid'in takdir edeceğini düşündüğü dersler değildi.

Diğer adamın yüzü allak bullak oldu. "Biliyor musun, sen benim fikrimdin. Benim umudum. Enes seni davamıza dahil etmekte tereddüt etti. Daha çok genç olduğunu düşünüyordu. Ben onu ikna ettim." Sesi pişmanlık doluydu. "Belki de o haklıydı."

Dönüp kapıya yöneldi. "Seni bir daha rahatsız etmeyeceğiz Prens. Fikrini değiştirecek olursan beni nerede bulacağını biliyorsun. Ve değiştireceğini umuyorum. Çünkü kıyamet günü gelip çattığında Alizeyd... adil olduğunu bildiğin şeyi neden savunmadığın sorulduğunda..." Durakladı ve sonraki sözleri Ali'nin kalbine bir ok gibi saplandı. "Ailene olan sadakatin affedilmeni sağlamayacak."

22

NEHRİ

Nehri'yi saraydan götüren tahtırevanın saraya gelirken bindiğinin –gergin bir Afşin'le paylaşmış olduğu şu evcimen, "çiçek buketi"-nin– yanında saray yavrusu gibi kalıyordu. Yükselen konumunun bir sembolüydü ve içine yarım düzine kişi sığabilirdi ve bunun iki katı kişi tarafından taşınıyordu. İçerisi utanç verici bir lüksle döşenmiş, işlemeli yastıklarla doluydu, dokunulmamış bir şarap fıçısı vardı ve tavandan kokulu ipek püsküller sarkıyordu.

Ve pencereler tamamen kapalıydı. Nehri bir kez daha o ipek paneli çekiştirmeye çalıştı ama çok sıkı dikilmişti. Eline bakınca aklına başka bir fikir geldi. Ağzını açtı.

Nesrin keskin bir sesle, "Yapma," dedi. "Perdeleri yakmayı aklından bile geçirme. Özellikle de şu pek sevdiğin insan diliyle." Dilini şaklattı. "Şu Kahtani çocuğun kötü bir etkisinin olacağını biliyordum."

"Kendisi yaptıklarıyla son derece faydalı olduğunu kanıtlamaya devam ediyor." Ama Nehri arkasına yaslanıp kapalı pencerelere ters bir bakış attı. "Aylardır ilk defa saraydan çıkıyorum. Ataların mın inşa ettiği şehre *bakabileceğimi* düşünmüştüm."

"Vardığımızda Ulu Tapınağı görebilirsin. Nahidlerin avam tabakasının arasına karışmamaları beklenir ve böyle bir şey yapman ayıp karşılanır."

Nehri, "Bunun doğruluğundan fazlasıyla şüphe ediyorum," diye mırıldanıp bacak bacak üstüne atıp ayağıyla tahtırevanın destek kirişlerinin birinde ritim tuttu. "Peki, madem Divlerin başında ben varım, neden kuralları değiştiremiyorum? Artık et yemek serbest," diye makamlı bir sesle konuştu. "Banu Nahide istediği kişiyle istediği şekilde iletişime girmekte serbest."

Nesrin'in rengi attı. "Burada işleri böyle yürütmüyoruz." Sesi Nehri'den de gerginmiş gibi geliyordu. Ulu Tapınak'a gelmeleri için davetiyeyi geçen gün hiçbir uyarı olmadan almışlardı ve Nesrin önceki günün her dakikasını Nehri'ye çoğunluğu bir kulağından girip öbüründen çıkan Div görgü kuralları ve dinsel ritüeller hakkında aceleye gelmiş dersler vererek geçirmişti.

"Hanımım..." Nesrin derin bir nefes aldı. "Bir kez daha yalvarıyorum, bu ânın halkımız için ne anlama geldiği üstüne biraz düşünün. Nahidler bizim en kutlu şahsiyetlerimizdi. Yıllar boyu onların yasını tuttuk ve bunlar onların kaybının her şeyin sonu olduğuna inanarak geçirdiğimiz yıllardı, ta ki siz—"

"Evet, mucizevî bir şekilde dönmeme kadar, biliyorum." Ama Nehri kendini pek de mucizevî hissetmiyordu. Kendini başka birisinin yerine geçmiş gibi hissediyordu. Kıpırdandı, üstüne geçirmek zorunda kaldığı törensel kıyafetlerin içinde rahat edememişti: Gümüş iplikle ince ince işlenmiş açık mavi bir kaftan ve paçaları inciler ve laciverttaşı boncuklarla ağırlaşmış altın kumaştan bir pantolon. Yüzü beyaz ipekten bir peçenin ardındaydı ve —duman kadar hafif ve ince— bir çador da saçlarını kapatıp yere kadar uzanıyordu. Çador onu rahatsız etmiyordu ama onu yerinde tutan başlık —altından ağır bir taç, üstündeki safir ve topazlarla ve bir de alnına sarkan küçücük altın disklerle parıl parıl— başını ağrıtıyordu.

Nesrin, "Şunu kurcalamayı kes," diye tavsiyede bulundu. "Hepsini olduğu gibi yere düşüreceksin." Tahtırevan sarsılarak durdu. "Güzel, geldik... ah çocuğum gözlerini devirme. Bu hiç ilham verici bir hareket değil." Nesrin kapıyı açtı. "Gelin hanımım."

Nehri dışarıya göz atıp Divyurdu'nun Ulu Tapınak'ına ilk kaçamak bakışını attı. Nesrin bunun Divyurdu'ndaki en eski yapılardan biri olduğunu söylemişti ve bina gerçekten de bunu belli ediyordu: Mısır'daki Büyük Piramitler kadar etkileyici ve devasaydı. Saray gibi burası da bir zigurattı ama daha küçük ve

daha dikti, üç seviyesi olan düz tepeli bir piramitti. Tuğlaları göz kamaştırıcı renklerde fayanslarla kaplanmış ve pirinçle çerçevelenmişti. Tapınağın ardında onun yaklaşık iki katı yüksekliğinde bir kule vardı. Burçlu tepesinden duman çıkıyordu.

İki yapı arasında büyük bir avlu uzanıyordu. Bir bahçe –sarayın vahşi ormanından çok daha düzenli– son derece özenli bir göz tarafından tasarlanmıştı, çeşit çeşit renklerdeki çiçek tarhlarıyla çevrili dikdörtgen şeklindeki iki uzun havuz bir araya gelerek bir haç oluşturuyordu. Havuzların iki yanında uzanan geniş patikalar ziyaretçiyi orada oyalanmaya, hoş kokulu gölgelerin içinden ağır ağır dolanıp geniş, yelpaze şekilli yaprakları olan kadim ağaçların yanından ilerlemeye davet ediyordu. Yapının tamamını çevreleyen duvarların muazzam taşları üstlerinden güller dökülen çit örgülerin ardında gizliydi.

Huzur dolu bir yere benziyordu, tefekkür ve dua etmeyi özendirecek şekilde tasarlanmış gibiydi... tabii en az iki yüz kişilik bir kalabalık tek bir kişinin etrafına toplaşmış olmasaydı.

Dara'nın.

Nehri'nin Afşin'i bahçenin kalbinde, hayranlarıyla çevrili halde duruyordu. Pek çoğu yanaklarına onun dövmelerinin taklitlerini çizmiş Div çocukları onu çekip dizüstü çöktürmüş, karşılarındaki efsanevi savaşçıya cılız kaslarını ve minyatür cenk pozlarını gösteriyorlardı. Söyledikleri her neyse Dara ona sırıtarak karşılık verdi. Nehri kalabalığın gürültüsünden kelimelerini duyamasa da şefkatle küçük bir kızın örgülerini çekiştirip onun yanında duran küçük oğlanın başına kendi kepini geçirmesini izledi.

Yetişkinler de tıpkı çocuklar kadar büyülenmiş görünüyorlardı, Afşin'e daha da sokulurlarken Nehri, Dara'nın uzun zaman önceki ölümü ve yenilgiye uğrayan isyanının büyük ihtimalle onu oldukça romantik bir figür haline getirdiğini kavradı. Söz konusu olan sadece huşu değildi; Dara o fena halde cezbedici gülümsemesini takınınca Nehri oradaki kalabalığın –yani kadınlardan oluşan yarısının–duyulabilecek şekilde iç çektiklerini fark etti.

Dara başını kaldırıp Nehri'yi hayranlarından önce gördü. Gülümsemesi daha da göz kamaştırıcı bir hal aldı ve bu da Nehri'nin kalbinin ahmakça bir dansa girişmesiyle sonuçlandı. Divlerin birkaçı ondan tarafa baktı, ardından bakanların sayısı arttı ve tahtırevanı görünce yüzleri aydınlandı.

Nehri irkildi. İçeriye kaçma dürtüsüyle mücadele ederken Nesrin'e, "En fazla otuz-kırk gelen olur demiştin," dedi.

Nesrin bile üstlerine doğru gelen kalabalığın büyüklüğü karşısında afallamış gibi görünüyordu. "Rahiplerin bir kısmının arkadaş ve aileleri yanlarında gelebilmek için yalvardılar herhalde ve tabii *onların da* arkadaş ve aileleri var..." Kolunu açarak Ulu Tapınak'ı işaret etti. "Tüm bu şeyler için sen biraz önemli *sayılırsın* biliyorsun ya."

Nehri ağzının içinden Arapça bir küfür savurdu. Diğer kadınların yüzlerinin aşağısını kapatan peçelerini açmış olduklarını fark edip kendi peçesine uzandı.

Nesrin onu durdurdu. "Yok, seninkinin kalması lazım. Nahidler –hem erkek hem de kadın– Ulu Tapınak'ta her zaman peçeli olurlar. Diğerlerimiz peçelerimizi çıkarırız." Elini aşağıya indirdi. "Bu benim sana son dokunuşum. Kimse sana burada dokunmayacak dolayısıyla Afşin'ine uzanma. Onun zamanında bir erkek Ulu Tapınak'ta bir Nahid'e dokunacak olursa eli kesilirdi."

"Dara'ya bunu yapmaya çalışsalardı onlara şans dilerdim."

Nesrin ona karanlık bir bakış attı. "Nehri, eli kesen o olurdu. O bir Afşin ve ailesi Süleyman'ın lanetinden beri senin ailene bu şekilde hizmet etti."

Nehri bunu duyunca kanının çekildiğini hissetti. Ama arkasından Nesrin dışarı çıktı.

Dara onu selamladı. Tören elbisesi gibi görünen bir şey giymişti: Canlı bir alevin parıldayan renkleriyle boyanmış, özenle dikilmiş bir keçe ceket, paçaları uzun çizmelerin içine tıkılmış kömür rengi bol pantolon. Saçları açık başından parlak siyah bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu çünkü şapkası hâlâ küçük hayranları arasında elden ele dolaşıyordu.

"Banu Nahide." Dara'nın sesi vakur ve saygılıydı ama Nehri yaklaşınca ansızın dizlerinin üstüne çöküp secde etmeden önce ona göz kırptı. Diğer Divler başlarını eğip saygılarını belli etmek için ellerini kavuşturdular.

Nehri biraz afallamış halde hâlâ secde etmiş şekilde duran Dara'nın önüne geçti.

Nesrin, "Ona ayağa kalkmasını söyle," diye fısıldadı. "Senin iznin olmadan kalkamaz."

Kalkamaz mı? Nehri bir kaşını kaldırdı. Dara'yla ikisi yalnız olsalardı bu bilgiden istifade etme düşüncesi onu baştan çıkarabilirdi. Ama şimdilik sadece eliyle kalkmasını işaret etti. "Bunu yapmana gerek olmadığını biliyorsun."

Dara ayağa kalktı. "Benim için bir zevk." Ellerini kavuşturdu. "Hoş geldiniz hanımım."

İki adam onlara katılmak için kalabalıktan ayrılmıştı: Başvezir Kave-i Premok ve oğlu Cemşid. Kave gözyaşlarına güçlükle engel oluyormuş gibi görünüyordu. Nesrin onun hem Menije hem de Rüstem'e çok yakın olduğunu söylemişti.

Kave'nin parmakları birbirlerine dolanırken titriyordu. "Ateşler senin için parlasın Banu Nahide."

Cemşid ona sıcak bir gülümsemeyle baktı. Yüzbaşı Kraliyet Muhafızı üniformasından çıkıp Div âdetlerine uygun bir kıyafet giymişti: kadifeden koyu yeşim rengi bir ceket ve çizgili bir pantolon. Başını eğdi. "Sizi yeniden görmekten şeref duydum hanımım."

"Teşekkürler." Nehri kalabalığın meraklı gözlerinden kaçınıp parlak öğle güneşinde kanatları kapkara görünen küçük bir serçe sürüsünün dumanları tüten kulenin önünden geçip gitmesini izledi.

"Hâlâ duruyor mu?" Dara başını iki yana salladı. "Kabul etmem lazım ki duracağından emin değildim."

Nesrin sesinde belli bir gururla, "Halkımız o kadar kolay pes etmez," diye karşılık verdi. "Biz hep direndik, hep mücadele ettik."

Cemşid ona, "Ama sadece gerekli olduğunda," diye hatırlattı. "Gassan iyi bir kral."

Dara'nın yüzünden eğleniyormuş gibi bir ifade geçti. "Her daim sadıksın, değil mi Yüzbaşı?" Başıyla Nehri'nin tarafını işaret etti. "Neden Banu Nahide'ye içeri girerken eşlik etmiyorsun? Baban ve Nesrin Hanım'la konuşmam lazım."

Cemşid biraz şaşırmış görünüyordu. Aslında biraz *endişelenmiş* görünüyordu, gözleri hafif bir kaygı ifadesiyle babasıyla Dara arasında gidip geldi ama başını biraz eğerek onayladığını gösterdi. "Tabii ki." Nehri'ye bakıp Ulu Tapınak'a giden geniş yolu işaret etti. "Banu Nahide?"

Nehri, Dara'ya sert bir bakış attı. Bütün sabah onu görmeyi iple çekmişti. Ama kendisini o büyük Div cemaatinin önünde utandırmayı istemediğinden dilini tuttu. Bunun yerine Cemşid'i takip ederek yoldan ilerledi.

Div yüzbaşı bekleyip ardından adımlarını ona uydurdu. Hiç acelesi yokmuş gibi, ellerini arkasında kavuşturmuş yürüyordu. Biraz benzi soluktu ama yakışıklı bir yüzü, zarif kemerli bir burnu ve yay gibi kara kaşları vardı.

Kibarca, "Peki Divyurdu'nda hayatı nasıl buluyorsun?" diye sordu.

Nehri soruyu tarttı. Şehrin çok küçük bir kısmını gördüğünden nasıl bir yanıt verebileceğini bilmiyordu. Sonunda, "Koşturmacalı," dedi. "Son derece güzel, son derece tuhaf ve çok ama çok koşturmacalı."

Cemşid kahkaha attı. "Bunun nasıl bir şok olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama bütün kaynaklar aynı şeyi söylüyorlar: Bu yükün altından zarafetle kalktığını."

Kaynakların diplomatik davrandıklarından şüphe ediyorum. Ama Nehri hiçbir şey söylemeyip yürümeye devam etti. Bahçenin havasında derin, neredeyse vakur denebilecek bir sükûnet vardı. Tuhaf bir histi bu, sanki normalde olmayan bir şey varmış gibi değil de normalde olan bir şey yokmuş gibiydi...

Bir anda bunun ne olduğunu fark edip yüksek sesle, "Büyü," dedi. Cemşid kafası karışmış şekilde bakınca Nehri, "Burada büyü yok," diye açıkladı. Elini etrafındaki oldukça alçakgönüllü bitkileri gösterecek şekilde soldan sağa çevirdi. Alev alev süzülen küreler, mücevherli çiçekler ya da yaprakların arasından bakan peri masallarından fırlamış yaratıklar yoktu. Nehri, "En azından benim görebildiğim kadarıyla," diye fikrini netleştirdi.

Cemşid başıyla onayladı. "Büyü yok, silah yok, mücevher yok. Ulu Tapınak tefekkür ve dua için ayrılmış bir mekân ve dikkatleri dağıtabilecek hiçbir şeye izin yok." Sükûnet içindeki ortamı işaret etti. "Bahçelerimizi Cennet'i yansıtacak şekilde tasarlarız."

"Cennet'in hazine ve yasak zevklerle dolu olmadığını mı söylüyorsun?"

Cemşid güldü. "Galiba herkesin o yere dair kendine has bir tanımı var."

Nehri çakıl zemini ayağıyla yokladı. Tam olarak çakıl sayılmazdı, sayılamayacak kadar çok renkte, misket boyunda, oldukça düz taşlardan oluşuyordu. Bazılarında değerli metaldenmiş gibi görünen lekeler varken diğerlerinde kuvars ve topaz parçaları vardı.

Cemşid nereye baktığını görünce, "Gölden," dedi. "Maridler bizzat haraç olarak getirmişler."

"Haraç mı?"

"Efsanelere inanacak olursan. Divyurdu bir zamanlar onlarınmış."

Nehri şaşkınlıkla, "Hakikaten mi?" diye sordu. Ama aslında şaşırmamış olması gerektiğini düşünüyordu. Puslu Divyurdu'nun –sislere bürünmüş dağlar ve akıl sır erdirilemeyecek büyülü bir gölle çevrelenmiş– ateşten yapılmış olanlara göre değil de sudan yapılmış canlılara daha uygunmuş gibi durduğu kesindi. "Peki maridler nereye gittiler?"

Cemşid, "Kimse tam olarak bilmiyor," diye karşılık verdi. "Senin ilk atalarınla müttefik oldukları iddia ediliyor. Anahidlerin şehri inşa etmelerine yardım etmişler." Omuz silkti. "Ama ortadan kaybolmadan önce göle okudukları lanet düşünülecek olursa bir şekilde ters düşmüş olmalılar."

Ulu Tapınak'a yaklaşırlarken Cemşid sessizleşti. İnanılmaz narinlikteki sütunlar girişin cephesini oluşturan büyük bir köşkü güneşten koruyan oyma taştan bir sayvanı tutuyordu.

Cemşid sayvanın yüzeyine resmedilmiş, kanatlarını batan güneşin önünde açmış devasa şeduyu gösterdi. "Tabii ki ailenizin arması."

Nehri güldü. "Bu tura ilk defa rehberlik etmiyorsun, değil mi?"

Cemşid sırıttı. "İster inan ister inanma öyle. Ama burada çömezlik yaptım. Gençliğimin büyük kısmını rahip olmak için eğitim alarak geçirdim."

"Dinimizin rahipleri genelde file binip ayaklanmaları bastırmak için sağa sola ok mu atıyorlar?"

"Çok iyi bir rahip değildim," diye kabul etti. "Aslında *onun* gibi olmak istiyordum." Başıyla Dara'yı işaret etti. "Bütün Div erkek çocuklarının bunu istediğini düşünüyorum ama ben daha ileri gidip ergenliğe girince krala Kraliyet Muhafızları'na katılıp katılamayacağımı sordum." Başını iki yana salladı. "Babam beni göle atmadığı için şanslıyım."

Bu daha önce Kahtanileri savunmasını biraz olsun açıklıyordu. Yüzbaşı'na dair bildiği az sayıda şeyi hatırlamaya çalışırken, "Kraliyet Muhafızları'nda olmaktan hoşnut musun?" diye sordu. "Sen prensin korumasısın, değil mi?"

Cemşid, "Emirin," diye düzeltti. "Prens Alizeyd'ın *herhangi bir durumda* korumaya ihtiyaç duyabileceğini hayal edemiyorum. Zülfikârı yanındayken ona elini kaldıran kim olursa olsun kısa yoldan ölmek istiyor demektir."

Nehri'nin buna karşı söyleyeceği bir şey yoktu, Ali'nin kütüphanede yılanı ne kadar hızlı öldürdüğü hâlâ aklındaydı. "Peki emir nasıl birisi?"

Cemşid'in yüzü aydınlandı. "Muntazir iyi bir adamdır. Çok cömert ve çok açık; yabancıları evine davet edip en iyi şarabıyla sarhoş eden cinsten bir adam." Başını iki yana sallarken şefkatli bir sesle konuştu. "Bu tura çıkarmak istediğim esas kişi o. Div kültürünü her zaman takdir etmiştir ve sanatçılarımızın çoğuna hamilik ediyor. Ulu Tapınak'ı görmekten hoşnut olacağını düşünüyorum."

Nehri'nin yüzü asıldı. "Zaten göremiyor mu? O emir, istediğini yapabildiğini sanıyordum."

Cemşid başını iki yana salladı. "Sadece Divlerin Ulu Tapınak'ın arazisine girmeye izinleri vardır. Bu asırlardır böyle."

Nehri arkasına baktı. Dara hâlâ Nesrin ve Kave ile tahtırevanın yanındaydı ama bakışları Nehri ile Cemşid'in üstündeydi. Yüzünde tuhaf, neredeyse durgun bir ifade vardı.

Nehri, Cemşid'e döndü. Ayakkabılarını çıkarmıştı ve Nehri de aynısını yapmaya yeltendi.

Cemşid çabucak, "Yok, hayır," dedi. "Seninkiler kalsın. Nahidler burada çoğu kısıtlamadan muaftırlar." Tapınağın gölgesine girerken ellerini dumanı tüten açık bir maltıza daldırıp kollarının ön kısmını küle buladı. Şapkasını çıkarıp külle kaplı elini kara saçlarının üstünden geçirdi. "Bundan da aslında. Her zaman törensel saflıkta olduğunuz varsayılıyor diye düşünüyorum."

Nehri buna gülmek istedi. Kendisini hiç de "törensel saflıkta" hissetmiyordu. Böyle olsa da Cemşid'in peşinden tapınağa girip takdir dolu gözlerle etrafa baktı. İçerisi muazzam ve oldukça sadeydi, yerler ve duvarlar beyaz mermerle kaplıydı. İyice cilalanmış gümüşten devasa bir ateş sunağı alana hâkimdi. Kümbetindeki alevler neşeyle dans ediyor, tapınağı yanan sedir aromasıyla dolduruyorlardı.

Erkek ve kadın yaklaşık on kişi sunağın altında bekliyordu. Gök mavisi iplerle belinden bağlanmış uzun kızıl cüppeler kuşanmışlardı. Tıpkı Cemşid gibi hepsinin başı açıktı; neredeyse

boyunun yarısı uzunlukta sivri uçlu gök mavisi bir şapka takmış yaşlıca bir adam hariç.

Nehri onlara tedirginlikle bakarken gerginlikten karnında kelebekler uçuşuyormuş gibi hissediyordu. Şifahanede hatalarını görebilen tek kişi Nesrin'ken bile mutlak bir başarısızlığa uğradığını hissetmişti. Artık burada atalarının tapınağında olması ve bir çeşit lidermiş gibi karşılanması korkunç derecede ürkütücüydü.

Cemşid tapınağın iç çeperine dizilmiş nişleri işaret etti. Bunlardan düzinelerce vardı, her biri girift bir şekilde oyulmuş mermerden yapılmış ve girişleri zengin dokuması olan perdelerle kapatılmıştı. "Bu mihrapları tarihimizin en çok övülen, en meşhur şahsiyetleri için saklı tutuyoruz. Çoğunlukla Nahidler ve Afşinler için ama arada bir biz daha az itibarlı kandan olanlardan da araya karışan oluyor."

Nehri yanından geçtikleri ilk mihraba bakarak başını salladı. Mihrabın içinde kocaman kasları olan, kükreyen bir şeduya binen bir adam vardı. "Bu da kim?"

"Zel-i Nahid, Anahid'in küçük torunu." Kükreyen şeduyu işaret etti. "Şeduyu ehlileştiren oydu. Zel perilerin dağlık memleketi Bami Dünya'nın en yüksek tepelerine tırmandı. Orada şedu sürüsünün liderlerini bulup onlarla güreşerek onlara boyun eğdirdi. Onu sırtlarında taşıyarak uçarak Divyurdu'na geldiler ve nesiller boyunca burada kaldılar."

Nehri'nin gözleri kocaman açıldı. "Büyülü uçan bir aslanla güreşip ona boyun mu eğdirdi?"

"Birkaç tanesine."

Nehri bir sonraki mihraba baktı. Bunda tek elinde bir mızrak tutan zırhlı bir kadın betimlenmişti. Taştan yüzünde vahşi bir ifade vardı ama Nehri'nin dikkatini çeken yüzünü koltuğunun altında taşıyor olmasıydı."

Cemşid, "İrtemiz-i Nahid," diye belirtti. "Atalarının en cesurlarından birisi. Yaklaşık altı yüzyıl önce tapınağa yapılan bir Kahtani saldırısını püskürttü." Duvarın yukarılarında Nehri'nin fark etmediği yanık izlerini işaret etti. "Tapınağı, içine mümkün olduğunca çok Div tıkıştırıp yakmayı denediler. İrtemiz kabiliyetlerini kullanarak alevleri yatıştırdı. Ardından da mızrağını saldırıyı yöneten Kahtani prensinin gözüne geçirdi."

Nehri irkildi. "Gözüne mi?"

Cemşid omuz silkti, bu kanlı bilgi kırıntısından pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Cinlerle karmaşık bir geçmişimiz var. Sonunda bedelini ödedi. Başını kesip bedenini göle attılar." Cemşid başını kederle iki yana sallayıp parmaklarını birbirlerine bastırdı. "Yaradan'ın gölgesinde huzur bulsun."

Nehri yutkundu. Bugünlük bu kadar aile tarihi yeterdi. Mihraplardan uzaklaştı ama onları görmezden gelmek için elinden geleni yapsa da bir tanesi gözüne ilişti. Gül çelenklerine bürünmüş ve taze tütsü kokan bir mihrapta at sırtında bir okçu vardı. Üzengilerinin üstünde gururla dimdik durmuş, peşinden gelenlere nişan almak üzere yayını germişti.

Nehri'nin suratı asıldı. "Yoksa bu—"

"Ben miyim?" Nehri, Dara'nın sesini duyunca olduğu yerde zıpladı. Afşin arkasında hayalet gibi belirivermişti. "Anlaşılan öyle." Mihrabı daha iyi incelemek için omzunun arkasından öne eğilirken dumanlı kokusu Nehri'nin burnunu gıdıkladı. "Atımın üstüne bastığı şu şeyler *kum sinekleri* mi?" Kıkırdadı, atın nallarının etrafındaki böcek bulutunu incelerken gözleri neşeyle parlıyordu. "Ah, bu akıllıca. Bunu araya sıkıştırmayı akıl edecek kadar sağlam sinirleri olan arkadaşla tanışmak isterdim."

Cemşid heykeli huşu içinde inceledi. "Ben de böyle ata binip ok atabilmeyi isterdim. Şehirde pratik yapacak yer yok."

Dara, "Önceden bir şey deseydin ya," diye karşılık verdi. "Seni Cizan'ın hemen ötesindeki düzlüklere götürürüm. Ben gençken hep orada antrenman yapardık."

Cemşid başını iki yana salladı. "Babam tülü geçmemi istemiyor."

"Saçmalık." Dara, Cemşid'in sırtına bir şaplak attı. "Ben Kave'yi ikna ederim." Rahiplere baktı. "Hadi, onları yeterince beklettik."

Nehri yaklaşırken rahipler saygıyla iki büklüm olana dek eğilmişlerdi, belki de aslında o şekilde duruyor da olabilirlerdi. Hepsi yaşlıydı, görünürde tek bir siyah saç teli dahi yoktu.

Dara parmaklarını bir araya getirdi. "Banu Nehri-i Nahid'i takdim ederim." Dönüp Nehri'ye ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktı. "Hanımım, huzurunuzda Divyurdu'nun ulu rahipleri."

Uzun sivri şapkalı rahip öne çıktı. Nehri'nin o güne dek gördüğü en uzun, en çılgın kaşların taçlandırdığı şefkatli gözleri vardı ve bir kömür izi alnını ikiye bölüyordu. Onu sıcak bir edayla,

"Ateşler senin için parlasın Banu Nehri," diye karşıladı. "Benim ismin Kartir-i Menşur. Tapınağa hoş geldin. Bunun sonraki pek çok ziyaretinden ilki olması için duacıyım."

Nehri boğazını temizledi. Kendinden emin olmayan bir sesle, "Ben de bunun için duacıyım," diye karşılık verirken kendisini her saniye biraz daha rahatsız hissediyordu. Nehri hayatı boyunca ruhban sınıfından olanlarla iyi geçinememişti. Dolandırıcı olmak bunların çoğuyla anlaşmazlık içinde olmayı da beraberinde getirme eğilimindeydi.

Söyleyecek başka bir şey bulmakta zorlanınca başıyla muazzam ateş sunağını işaret etti. "Bu Anahid'in sunağı mı?"

"Hakikaten de öyle." Kartir geri çekildi. "Görmek ister miydiniz?"

"Ben... tamam." Kabul etse de çaresizlik içinde sunakla ilgili herhangi bir ritüeli yerine getirmesinin istenmeyeceğini umuyordu; Nesrin'in Nehri'ye inançları hakkında öğretmeye çalıştığı her şey aklından uçup gitmişti.

Dara hemen arkasından geliyordu ve Nehri uzanıp elini tutma dürtüsüyle mücadele etti. Biraz içinin rahatlatılması iyi olurdu. Anahid'in sunağı yakından daha da etkileyiciydi. Sadece tabanı yarım düzine kişinin aynı anda rahat rahat yıkanabileceği kadar genişti. İçinde camdan yağ lambaları küçük tekneler gibi yüzüyor, için için kaynayan suya batıp çıkıyorlardı. Gümüş kümbet başlarının üstüne heyula gibi dikilmişti ve parıltılı metalin hemen ardında şenlik ateşi kadar büyük bir tütsü yığını alev alev yanıyordu. Sıcaklığı Nehri'nin yüzünü alazladı.

Dara yumuşak bir sesle, "Yeminlerimi tam bu noktada ettim," dedi. Şakağındaki dövmeye dokundu. "Damgamı ve yayımı alıp ne pahasına olursa olsun aileni korumaya yemin ettim." Yüzünden hayret ve nostalji karışımı bir ifade geçti. "Burayı bir daha göreceğimi düşünmemiştim. Bir daha gördüğüm zaman bana adanmış bir mihrap olacağı ise aklımın ucundan bile geçmemişti."

Kartir tapınağın diğer tarafını işaret edip, "Banu Menije ve Baga Rüstem'in de mihrapları var," diye öneride bulundu. "Daha sonra saygılarını sunmak istersen sana göstermekten zevk duyarım."

Dara, Nehri'ye umut dolu bir gülümsemeyle baktı. "Belki zaman içinde senin de olur Nehri."

Nehri'nin midesi altüst oldu. "Evet. Belki de kafam hâlâ vücuduma bağlıyken." Kelimeler beklediğinden daha alaycı –ve yüksek– çıkmıştı ve aşağıdaki rahiplerden birkaçının kasıldığını gördü. Dara'nın yüzü düştü.

Kartir hızla aralarına girdi. "Banu Nahide, bir saniyeliğine benimle gelir misiniz? İç tapınakta göstermek istediğim bir şey var." Dara peşlerinden gelmek için hareketlenince de, "Tek başına," diyerek duruma netlik kazandırdı.

Nehri omuzlarını kaldırdı, pek bir seçeneği olmadığını hissediyordu. "Önden buyur."

Kartir yürümeye başlayıp sunağın arkasındaki duvara yerleştirilmiş bir çift dövülmüş pirinç kapıya doğru ilerledi. Nehri peşinden gidip kapı arkalarından çarparak kapanınca olduğu yerde zıpladı.

Kartir arkasına baktı. "Özür dilerim. Ben dahil aramızda bu sesten rahatsız olacak kadar iyi kulaklara sahip kimse yok."

Nehri yumuşak bir sesle, "Sorun değil," dedi.

Rahip onu karanlık koridorlardan oluşan büklüm büklüm bir labirentten ve dar merdivenlerden geçirirken Nehri'nin en başta düşündüğünden çok daha çevik olduğunu kanıtladı. Sonunda ansızın başka bir çift pirinç kapının önünde yolları son buldu. Rahip kapılardan birini açıp Nehri'ye içeri gelmesini işaret etti.

Nehri hafif bir tedirginlikle eşiği aşıp ancak gardırobu kadar küçük, daire şeklinde bir odaya girdi. Durgunlaştı, içerideki ağırbaşlı atmosfer o kadar yoğundu ki neredeyse omuzlarında ağırlığını hissedebiliyordu. Yuvarlak duvarlar boyunca camdan raflar dizilmiş, içlerine küçük kadife yastıklar konmuştu.

Nehri bunlara yaklaşırken gözleri kocaman açıldı. Her yastığın üstünde küçük bir nesne duruyordu. Bunların büyük kısmı yüzüktü ama aynı zamanda lambalar, halhallar ve birkaç tane de mücevherli gerdanlık.

Ve hepsi de aynı özelliği paylaşıyordu: Tek bir zümrüt.

Nehri şok içinde, "Köle muhafazaları," diye fısıldadı.

Kartir başıyla onaylayıp en yakındaki rafta ona katıldı. "Hakikaten de öyle. Menije ve Rüstem'in ölümlerinin ardından bulunanlar."

Rahip sessizleşti. Odanın vakur sükûnetinde Nehri narin soluk sesleri duyduğuna yemin edebilirdi. Bakışları en yakınındaki

muhafazaya ilişti. Dara'nın yüzüğüne o kadar benziyordu ki kendini zorlayıp gözlerini kaçırması gerekti.

O da bir zamanlar tam olarak böyleydi, diye düşündü, *ruhu asırlar boyunca hapis kalmıştı. Yeni bir zalim efendi isteklerini yerine getirmesi için uyandırana kadar uyuyordu.* Nehri derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. "Neden buradalar?" diye sordu. "Yani laneti kaldıracak bir Nahid olmadan..."

Kartir omuz silkti. "Ne yapacağımızı bilemediğimizden onları buraya getirdik, en azından Anahid'in orijinal ateş sunağının yanında durabilirler." Odanın ortasındaki bir taburenin üstünde duran yıpranmış bir pirinç çanağı işaret etti. Çanağın metal yüzeyi donuk ve yanıktı ama ortasına serpiştirilmiş sedir parçalarının arasında parlak bir ateş yanıyordu.

Nehri'nin suratı asıldı. "Ama ben tapınaktaki sunağın..."

Kartir, "Dışarıdaki sunak sonradan yapıldı," diye açıkladı. "Şehir tamamlanıp, ifritlere boyun eğdirilip diğer kabileler dize getirildikten sonra. Üç asır süren zorluk, savaş ve emeğin ardından."

Rahip kadim pirinç çanağı kaldırdı. Alçakgönüllü bir şeydi, kaba ve süssüzdü, hem de avucunun içine sığacak kadar küçüktü. "İşte buradaki... Anahid adındaki kadının ve takipçilerinin Süleyman tarafından ilk özgür kılındıklarında kullandıkları sunak böyle bir şeydi. Dönüştürülüp maridlere ait bu yabancı memlekete güçlerini neredeyse hiç anlamaz ve yiyecek içeceklerini nasıl bulup kendilerine nasıl bakacaklarına dair bir şey bilmezken öylece bırakıldıklarında." Çanağı nazikçe ellerine bırakıp yoğun bakışlarını Nehri'nin gözlerine dikti. "İhtişam zaman alır, Banu Nahide. Çoğu zaman en kudretli şeyler en alçakgönüllü başlangıçlara sahiptirler."

Nehri gözlerini kırpıştırdı, gözleri bir anda dolmuştu. Utanarak bakışlarını çevirince Kartir çanağı alıp tek kelime etmeden yerine koydu ve Nehri'yi dışarı çıkardı.

Koridorun diğer ucundaki dar, günışığıyla aydınlanmış bir kemeri işaret etti. "Şuradan çok güzel bir bahçe manzarası var. Neden biraz dinlenmiyorsunuz? Ben de gidip kalabalıktan kurtulabiliyor muyum, ona bakayım."

Nehri şükranla doldu. Sonunda, "Teşekkür ederim," demeyi başarabildi.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok." Kartir ellerini birbirine bastırdı. "Bütün samimiyetimle burada kendinizi bir yabancı gibi hissetmemenizi diliyorum Banu Nahide. Lütfen neye ihtiyacınız olursa olsun emrinize amade olacağımızı bilin." Eğilerek selam verip çıkıp gitti.

Nehri kemerin altından küçük bir çardağa çıktı. Ziguratın üçüncü katının yukarılarında taş bir duvar ve saksıların içindeki hurma ağaçlarının ardına gizlenmiş küçük bir girintiden pek de fazlası değildi ama Nehri'nin kalabalığa bakmaya hiç hevesi yoktu. Alçak kamış sandalyelerden birine yığılıp kendini toplamaya çalıştı.

Sağ elini kucağının üstüne bıraktı. "*Naar*," diye fısıldayıp tek bir alevin avcunun içinde dönerek canlanmasını izledi. Divyurdu'nda *bir şeyler* öğrenebildiğinin kanıtı olduğu için ateş yaratmayı daha sık hale getirmişti.

Yumuşak bir ses, "Sana katılabilir miyim?" diye sordu.

Nehri avucunu kapatıp alevi söndürdü. Arkasına döndü. Dara kemerin altında durmuş beklenmedik bir şekilde utangaç görünüyordu.

Nehri diğer sandalyeyi işaret etti. "Buyur."

Dara karşısındaki sandalyeye oturup dizlerine yaslandı. "Üzgünüm," diye başladı. "Hakikaten bunu iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm."

"Bundan eminim." Nehri iç çekip peçesini açıp çadoru yerinde tutan ağır tacı çıkardı. Dara'nın bakışlarının nasıl yüzüne kaydığını kaçırmadı ama aynı zamanda bunu umursamadı da. Biraz gerginlikle başa çıkabilirdi ve onu yeterince gerdiği kesindi.

Dara gözlerini aşağıya çevirdi. "Kartir senin tam bir hayranın... ve beni de payladı."

"Sonuna kadar hak ettin."

"Hiç şüphesiz."

Nehri ona baktı. Gergin görünüyordu, avuçlarını dizlerine sürtüp duruyordu.

Nehri'nin yüzü asıldı. "İyi misin?"

Dara duruldu. "İyiyim." Nehri onun yutkunduğunu gördü. "Peki Cemşid hakkında ne düşünüyorsun?"

Nehri soru karşısında afallamıştı. "Ben... çok nazik olduğunu düşünüyorum." Ne de olsa bu doğruydu. "Eğer babası az da olsa

ona benziyorsa Gassan'ın sarayında bu kadar yükselmesine şaşmamak lazım. Çok diplomatik görünüyor."

"İkisi de öyleler." Dara tereddüt etti. "Premoklar saygıdeğer bir aile, senin ailene olan adanmışlıkları uzun süredir devam ediyor. Kahtanilere hizmet ettiklerini görünce biraz şaşırmıştım ve Cemşid'in de Muntazir'e karşı ne yazık ki samimi bir sevgisi varmış gibi görünüyor ama... kendisi iyi bir adam. Akıllı, şefkatli. Yetenekli bir cengâver."

Nehri gözlerini kıstı; Dara hiç dolaylı konuşan biri değildi ve Cemşid'den bahsederken gereğinden çok daha fazla sahte bir umursamazlık takınıyordu. "Ne *dememeye* çalışıyorsun Dara?"

Dara'nın yüzü kızardı. "Sadece birbirinize uyuyormuş gibi göründüğünüzü."

"*Birbirimize uyuyormuş gibi* mi?"

"Evet." Nehri, Dara'nın boğazının düğümlendiğini duydu. "O... o Gassan seni oğluyla evlendirmek için kurduğu ahmakça planı hayata geçirmek için ısrar ederse iyi bir Div alternatif olur. Yaşlarınız birbirine yakın, ailesi hem seninkine hem de Kahtanilere sadık–"

Nehri doğruldu, öylesine içerlemişti ki hiddet doluydu. "Ve bana Div bir koca bulmak söz konusu olduğunda aklına ilk gelen isim *Cemşid-i Premok* öyle mi?"

Dara'nın en azından utanmış gibi görünecek kadar terbiyesi vardı. "Nehri–"

"Hayır," diye sözünü keserken sesi öfkeyle yükseldi. "Nasıl cüret edersin? Beni önce bilge bir Banu Nahide olarak tanıtıp hemen ardından başka bir adamla evlenmem için kandıracaksın, öyle mi? O gece mağarada olanlardan sonra hem de?"

Dara başını iki yana sallarken yüzü yavaşça kızarıyordu. "O hiç yaşanmamalıydı. Sen korumam altında bir kadındın. Sana o şekilde dokunmaya hakkım yoktu."

"Ben karşılıklı olmuştu diye hatırlıyorum." Ama sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz Nehri, Dara'yı ilk öpenin kendisi olduğunu hatırladı –hem de iki kere– ve bunu kavradığı anda midesi güvensizlikle düğüm oldu. "Ben... yanıldım mı?" derken utançtan yerin dibine geçecek gibi hissetmeye başladığı sesinden belli oluyordu. "Sen de aynı şekilde hissetmiyor muydun?"

"Dur!" Dara önünde dizlerinin üstüne çökerek aralarındaki mesafeyi kapattı. "Lütfen böyle düşünme." Nehri'nin eline uzanıp o

geri çekmeye çalışınca sımsıkı tuttu. "Sırf yapmamış olmam gerektiği..." Yutkundu. "...yapmayı istemediğim anlamına gelmiyor Nehri."

"O zaman sorun nedir? Evli değilsin, ben de evli değilim. İkimiz de Div'iz..."

Dara, *"Ben canlı değilim,"* diye sözünü kesti. İçini çekerek Nehri'nin elini bırakıp ayağa kalktı. "Nehri, ruhumu kölelikten kimin kurtardığını bilmiyorum. Nasıl kurtardığını bilmiyorum. Ama olduğumu biliyorum. Ben boğuldum, tıpkı senin gördüğün gibi. Şu anda bedenim büyük ihtimalle kadim bir kuyunun dibindeki küllerden ibaret."

Nehri'nin göğsünde duyduklarını yalanlamak için vahşi bir inkâr dalgası yükseldi; aptalca, nafile bir çırpınış. "Umurumda değil," diye ısrar etti. "Benim için hiçbir önemi yok."

Dara başını iki yana salladı. "Benim için önemli." Sesinde yalvaran bir ton vardı. "Nehri, buradaki insanların nasıl konuştuklarını biliyorsun. Senin safkan olduğunu düşünüyorlar, gelmiş geçmiş en büyük şifacılardan birinin kızı olduğunu."

"Yani?"

Daha o konuşmadan yüzündeki özür dileyen ifadeyi görmüştü. "Yani, çocuklarının olması gerekecek. Çocuklarının olmasını hak ediyorsun. Yaralarını iyileştirecekken bir anda cüzdanını çalıveren bir sürü küçük Nahid... Ve ben..." Sesi kırıldı. "Nehri... benim kanım akmıyor. *Nefes almıyorum*... sana hiç çocuk verebileceğimi sanmıyorum. Bunu denemem dahi pervasız ve bencilce olurdu. Soyunun devam etmesi çok önemli."

Nehri gözlerini kırpıştırdı Dara'nın akıl yürütmesinden tamamen afallamıştı. Soyunun devam etmesi mi? Bütün mesele *bu* muydu?

Tabii ki. Buradaki her şey *bununla ilgili.* Bir zamanlar başını sokacak bir yer olmasını sağlayan becerileri bir lanete dönüşmüş, hiç tanımadığı, uzun zaman önce ölmüş akrabalarıyla olan bu bağ hayatına yalnızca felaket getirmişti. Nehri bir Nahid olduğu için kaçırılıp dünyanın öbür ucuna kovalanmıştı. Bunun yüzünden sarayda hapis hayatı yaşıyor, her anını Nesrin kontrol ediyor, geleceğini kral şekillendiriyordu ve şimdi de karşısındaki erkek, bu–

Bu ne? Sevdiğin mi? Bu kadar mı aptalsın?

Nehri aniden ayağa kalktı kendisine de Dara'ya olduğu kadar kızgındı. Bir daha bu erkeğin karşısında zaaf göstermeyecekti.

Sesine vahşi bir soğukluk karışırken, "Yani, eğer tek önemi olan buysa Muntazir'in iş göreceğinden eminim," diye beyan etti. "Kahtaniler oldukça bereketli duruyorlar, hem çeyizim de beni büyük ihtimalle Divyurdu'nun en zengin kadını yapar."

Darbesi oldukça sert inmişti. Dara irkildi ve Nehri de topuğunun üstünde arkasına döndü. "Saraya dönüyorum."

"Nehri... Nehri, *bekle*." Bir anda çıkışla arasına girdi; Nehri onun ne kadar hızlı hareket edebildiğini unutmuştu. "Lütfen. Böyle gitme. Açıklamama izin ver..."

"Açıklamalarının canı *cehenneme*," diye patladı. "Hep böyle diyorsun. Bugün yapacağın şey buydu, unuttun mu? Bana geçmişini anlatacağına söz vermiştin, beni bir avuç rahibin önünde yürütüp başka bir adamla evlenmeye ikna etmeye çalışacağına değil." Nehri onu itip yanından geçti. "Beni yalnız bırak."

Dara onu bileğinden yakaladı. "*Geçmişimi mi* öğrenmek istiyorsun?" diye tıslarken sesi tehlikeli biçimde alçalmıştı. Parmakları tenini yaktı ve elini ani bir hareketle çekip onu serbest bıraktı. "Tamam, Nehri, hikâyem şöyle: Ancak senin Ali'n kadarken Divyurdu'ndan sürüldüm, *senin* ailenin bana verdiği emirleri yerine getirdiğim için evimden sürüldüm. Bu yüzden savaştan sağ çıktım. Bu yüzden cinler şehrin kapılarını kırıp içeri doluştuklarında *kendi ailemi* katledilmekten kurtarmak için orada değildim."

Gözleri alev alevdi. "Hayatımın kalanını –seni temin ederim *kısa* hayatımın kalanını– katılmak için böylesine hevesli olduğun aileyle, bütün kabilemizin silinip gittiğini görmek isteyen aileyle savaşarak geçirdim. Ve sonra da ifritler beni buldu." Elini kaldırınca köle yüzüğü günışığında parıldadı. "Daha önce hiç böyle bir şeyim... *senin* gibi bir şeyim olmadı." Sesi çatladı. "Benim için kolay mı sanıyorsun? Sence başka biriyle beraber olduğunu hayal etmek *hoşuma mı gidiyor*?"

Aceleci itirafı –sözcüklerinin arkasındaki dehşet– Nehri'nin öfkesini köreltmiş, yüzündeki mutlak sefalet kendi acısına rağmen onu duygulandırmıştı. Ama... bu yine de davranışlarını haklı çıkarmıyordu.

"Sen... sen bana bunların hepsini anlatabilirdin Dara." İsmini söylerken sesi hafifçe titremişti. "İşleri beraber düzeltmeyi deneyebilirdik, başkalarıyla hayatıma yön vermene gerek yoktu!"

Dara başını iki yana salladı. Kederinin gölgesi hâlâ gözlerine düşüyordu ama kesinlikle konuştu. "Düzeltilecek bir şey yok Nehri. Ben buyum. Bunun zaten senin de kısa süre içinde varacağın bir sonuç olduğunu düşünüyorum. O zaman geldiğinde elinde başka bir seçenek olmasını istedim." İfadesine bir burukluk hâkim oldu. "Sen hiç merak etme, Premokların sana tatmin edici bir çeyiz vereceklerini düşünüyorum."

Çeyiz konusunu başta Nehri açmış olsa da şimdi bu sözlerle derinden yaralanmıştı. "Ve senin de hakkımda düşündüğün bu, değil mi? Hissettiklerine rağmen ben hâlâ toprak kanlıların yetiştirdiği bir hırsızım. En büyük vurgunun peşindeki bir dolandırıcıyım." Nehri çadorunun kenarlarını toplarken elleri öfke ve başka bir duyguyla sarsılıyordu, öfkeden daha derin, varlığını kabul etmek istemediği bir şeyle. Onun önünde ağlarsa ne olsundu. "Bu şeyleri hayatta kalmak için yapmış olabileceğimi boş ver gitsin... ve senin için tüm gücümle mücadele etmiş olabileceğimi de." Kendini toparlayınca Dara onun öfkesi karşısında bakışlarını yere indirdi. "Buradaki geleceğimi planlamana ihtiyacım yok Dara. *Kimsenin* planlamasına ihtiyacım yok."

Bu kez gittiğinde Dara onu durdurmaya çalışmadı.

23

ALİ

Nehri teleskopu daha da yukarıya kaldırıp şişkin aya yönlendirirken, "Bu olağanüstü," dedi. "Gölgenin üstüne düştüğü yeri görebiliyorum. Ve bütün yüzeyi delik deşik... Böyle bir şeye ne sebep olabilir merak ettim."

Ali omuz silkti. O, Nehri, Muntazir ve Zeynep saray duvarının göle bakan kısmının çok yukarılarında bir gözlem kulübesinden yıldızları izliyorlardı. Daha doğrusu, Ali'yle Nehri yıldızları gözlüyordu. Ali'nin kardeşlerinin ikisi de henüz teleskopa dokunmamıştı; minderli kanepelerin üstüne uzanmış hizmetkârlarının kendilerine gösterdikleri ihtimamın ve mutfaktan gönderilen yiyeceklerin tadını çıkarıyorlardı.

Ali arkasına bakıp Muntazir'in şarap kadehini kıkırdayan bir hizmetçi kıza doğru itmesini izledi ve Zeynep de yeni kına yapılmış ellerini inceliyordu. Ali kuru bir sesle, "Belki de ablama sormalıyız," dedi. "Açıklama yaptığı sırada âlime kulak verdiğinden eminim."

Nehri güldü. Ali günlerdir ilk defa onun güldüğünü duymuştu ve bu sesi duymak kalbini ısıttı. "Kardeşlerinin insan ilimlerine olan ilgini paylaşmadıkları sonucunu çıkarıyorum."

"Aslında ilgilenirlerdi, insan ilimleri aylak aylak yatıp şımartılmayı içerseydi..." Ali durup Nehri'yle arkadaş olmasının ardındaki

hedefi hatırladı. Çabucak geriledi. "Tabii Muntazir biraz dinlenmeyi kesinlikle hak ediyor, sonuçta ifrit avından daha yeni döndü."

"Belki." Nehri pek de etkilenmişe benzemiyordu ve Ali, Muntazir'in sırtına öfkelendiğini belli eden bir bakış atıp Nehri'nin peşinden korkuluk duvarına gitti. Nehri'nin teleskopu bir kez daha gözüne götürmesini izledi. Nehri, "Kardeşlerinin olması nasıl bir şey?" diye sordu.

Ali bu soru karşısında şaşırmıştı. "En küçükleri benim, dolayısıyla aslında kardeşlerimin *olmamasının* nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

"Ama hepiniz birbirinizden çok farklısınız. Bazen zorlayıcı olmalı."

"Öyle herhalde." Ağabeyi Divyurdu'na daha bu sabah dönmüştü ve Ali onu görünce içinin rahatladığını inkâr edemezdi. Yumuşak bir sesle, "İkisi için de canımı veririm," dedi. "Gözümü bile kırpmadan." Nehri ona bakınca gülümsedi. "Didişmelerimizi daha ilginç kılıyor."

Nehri onun gülümsemesine karşılık vermedi; kara gözleri endişeliydi.

Ali'nin suratı asıldı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır." İç çekti. "Bu hafta zorlu geçti... aslında son birkaç hafta öyleydi." Gözlerini uzaklardaki yıldızlardan ayırmadı. "Ailenin olması muhakkak güzel bir şeydir."

Konuşmasındaki sessiz hüzün Ali'yi ta içinden vurdu ve sonraki sözcüklerinin altında yatanın Nehri'nin hüznü mü yoksa babasının emirleri mi olduğunu bilemeden konuştu. "Senin... yani bir ailen olabilir, biliyorsun değil mi?" diye kekeledi. "Bir ailen yani. Burada. Bizimle."

Nehri duruldu. Ona baktığında özenle düz bir ifade takınmıştı.

"Affedersiniz efendilerim..." Koca gözlü bir şafit kızı merdivenlerin kenarından başını yukarı çıkardı. "Ama Banu Nahide'yi almak için gönderildim."

"Ne oldu Dunur?" Nehri kızla konuşmuştu ama bakışlarını Ali'nin üstünden ayırmamıştı; kara gözlerinde okuması imkânsız bir şey vardı.

Hizmetkâr avuçlarını birbirlerine dayayıp eğildi. "Affedersiniz hanımım, bilmiyorum. Ama Nesrin çok acil olduğunu söyledi."

Nehri, "Tabii ki öyledir," diye mırıldanırken sesine hafif bir korku ifadesi karıştı. Teleskopu Ali'ye geri verdi. "Bu akşam için teşekkür ederim Prens Alizeyd."

"Nehri..."

Nehri ona zorlama bir gülümsemeyle baktı. "Bazen düşünmeden konuşuyorum." Kalbine dokundu. "Selamünaleyküm." Ali'nin kardeşlerine kısa bir selam edip Dunur'un peşinden basamaklardan indi."

Zeynep, Nehri onları duyamayacak kadar uzaklaşınca başını arkaya atıp dramatik bir şekilde iç çekti. "Entelektüel aile taklidimiz sona erdiğine göre ben de gidebilir miyim?"

Ali incinmişti. "Siz ikinizin *nesi var*?" diye sordu. "Misafirimize kaba davranmakla kalmadınız, aynı zamanda Allah'ın en güzel işlerine bakma fırsatını tepiyorsunuz. Şu anda hayatta olanların çok çok küçük bir kısmına bahşedilecek bir fır—"

"Off, sakinleş biraz şeyh." Zeynep titredi. "Burası soğuk."

"Soğuk mu? Biz ciniz! *Kelimenin tam anlamıyla* ateşten yaratılmışız."

Muntazir, "Sorun değil Zeynep," diye araya girdi. "Sen git. Ben ona arkadaşlık ederim."

Zeynep, "Fedakârlığını takdir ediyorum," diye karşılık verdi. Muntazir'in yanağına şefkatle vurdu. "Bu gece dönüşünü kutlarken başını çok belaya sokma. Sabah divana geç kalırsan abbamız seni şarapta boğdurur."

Muntazir abartılı bir hareketle kalbine dokundu. "Olabilecek en kesin şekilde uyarıldım."

Zeynep gitti. Ağabeyi ayağa kalkıp başını iki yana sallayarak korkuluk duvarının ucunda Ali'ye katıldı. "Siz ikiniz çocuk gibi kavga ediyorsunuz."

"Çünkü o şımarık ve kendini beğenmiş."

"Evet ve sen de herkese tepeden bakan çekilmezin tekisin." Ağabeyi omuz silkti. "Bunu ikinizden de çok duydum." Duvara yaslandı. "Ama onu unut. Bunun olayı ne?" diye sorup elini teleskopun üstünden geçirdi.

"Sana daha önce de söylemiştim..." Ali teleskopun ayarıyla oynayıp görüntüyü netleştirmeye çalıştı. "Bir yıldızın konumunu belirleyip sonra da—"

"Of, Allah aşkına Zeydi, ben teleskoptan bahsetmiyorum. Şu yeni Banu Nahide'den bahsediyorum. İkiniz neden çocukluk arkadaşlarıymışsınız gibi fısıldaşıyorsunuz?"

Sorudan şaşıran Ali başını kaldırdı. "Abbamız sana söylemedi mi?"

"Bana onu gözlediğini ve bizim tarafımıza çekmeye çalıştığını söyledi." Bu ifadenin açıklığından rahatsız olan Ali'nin suratı asıldı ve Muntazir ona kurnaz bir bakış attı. "Ama seni tanıyorum Zeydi. Sen bu kızdan hoşlanıyorsun."

"Hoşlanıyorsam ne olmuş?" Nehri'yle geçirdiği zamandan *hakikaten* keyif alıyordu, elinde değildi. O da kendisi kadar büyük bir entelektüel meraka sahipti ve insan dünyasındaki hayatı sayesinde büyüleyici sohbetler ediyorlardı. "Kendisi hakkındaki ilk şüphelerim yersiz çıktı."

Ağabeyi abartılı bir şaşkınlıkla derin bir nefes aldı. "Ben yokken yerine bir şekil değiştiren mi geçti?"

"Ne demek istiyorsun?"

Muntazir kendini kaldırıp onları uzaktaki gölden ayıran korkuluk duvarın geniş kenarına oturdu. "Hem bir Div'le arkadaş oldun *hem de* bir konuda yanıldığını kabul ettin ha?" Muntazir ayağının ucuyla teleskopu dürttü. "Şunu uzatsana dünyanın tersine dönmediğinden emin olmak istiyorum."

Ali, "Şunu yapma," deyip narin cihazı elinde tutarak geri çekildi. "Ve ben o kadar kötü değilim."

"Hayır ama fazla kolay güveniyorsun Zeydi. Hep öyle oldun." Ağabeyi ona imalı imalı baktı. "Özelikle de söz konusu olan insana benzeyen biriyse."

Ali teleskopu kaidesine koyup bütün dikkatini Muntazir'e verdi. "Abbamızın sana konuşmamızın tamamını anlattığı sonucunu çıkarıyorum."

"Kendini duvardan aşağı atacağını düşündüğünü söyledi."

"Aklımdan geçmedi desem yalan söylemiş olurum." Ali babasıyla olan yüzleşmesini hatırlayınca titredi. Yumuşak bir sesle, "Abbamız bana ne yaptığını anlattı," dedi. "Beni savunduğunu. Onu, bana bir şans daha tanımaya ikna edenin sen olduğunu." Ağabeyine baktı. "Eğer o kabirde benimle konuşmasaydın..." Ali cümlesini tamamlamadı. Muntazir onu durdurmasa fevri bir şeyler yapmış olacağından emindi. "Teşekkür ederim ahi. Haki-

katen. Eğer bir gün sana olan borcumu ödememin bir yolunu bulabilirsem..."

Muntazir elini sallayarak onu geçiştirdi. "Bana teşekkür etmene gerek yok Zeydi." Burnundan soludu. "Senin Tanzim'den olmadığını biliyordum. Sadece iş şafitlere geldiğinde paran aklından çok. Dur tahmin edeyim, şu fanatik sana aç yetimlerle ilgili korkunç bir hikâye anlattı, değil mi?"

Ali surat astı, Enes'e olan o eski sadakatinin bir kalıntısı onu dürtüyordu. "Öyle bir şey."

Muntazir güldü. "Büyükbabanın yüzüğünü sarayın kapılarının önünde ileri geri giden ihtiyar acuzeye verdiğini hatırlıyor musun? Allahım ondan sonra aylar boyunca şafit dilenciler peşini bırakmamıştı." Başını iki yana sallayıp Ali'ye şefkatle gülümsedi. "O zamanlar boyun ancak omzuma kadar geliyordu. Annemin seni göle atacağından emindim."

"Galiba o gün bana attığı dayaktan yadigâr yaralarım hâlâ duruyor."

Muntazir'in yüzü ciddileşti, gri gözleri kısa süreliğine anlaşılmaz bir ifadeye büründü. "Onun gözdesi olduğun için şanslısın biliyorsun, değil mi?"

"Kimin gözdesi? Annemin mi?" Ali başını iki yana salladı. "Bana son söylediği şey dilini bir vahşi gibi konuştuğumdu ve bunu da söyleyeli yıllar oldu."

Muntazir, "Annenin değil," diye üsteledi. "Abbamızın."

"*Abbamızın mı?*" Ali güldü. "Böyle düşünüyorsan şarabı fazla kaçırmışsın demektir. Sen onun emirisin, ilk doğan oğlusun. Ben sadece güvenmediği aptal ikinci oğlum."

Muntazir başını iki yana salladı. "Hiç de bile... yani, evet, hakikaten *öylesin*, ama aynı zamanda her Ceziri evladının olması gerektiği gibi dini bütün bir zülfikârisin. Üstelik Divyurdu'nun sunduğu baş döndürücü hazların hiçbirisi seni yozlaştırmamış." Ağabeyi gülümsedi ama bu defa ifadesi gözlerine ulaşmadı. "Allah aşkına, Tanzim'e para veren ben olsaydım, hâlâ dumanı tüten parçalarımı halının içinden ayıklıyor olurlardı."

Muntazir'in sesinde Ali'yi rahatsız eden bir soğukluk vardı. Ve ağabeyinin hatalı olduğunu bildiği halde konuyu değiştirmeye karar verdi. "Afşin'in seni Divyurdu'na böyle göndereceğinden korkuyordum."

Muntazir yüzünü buruşturdu. "Darayavahuş hakkında konuşacaksak daha fazla şaraba ihtiyacım *olacak*." Duvardan aşağı atlayıp çardağa doğru yürüdü.

"O kadar mı kötü?"

Ağabeyi dönüp yemek tepsilerinden birini ve şarapla dolu bir kadehi duvarın üstüne koyup kendisi de az önce oturduğu yere yerleşti. "Allahım evet. Neredeyse hiç yemek yemiyor, hiçbir şey içmiyor sadece *izliyor*, sanki saldırmak için en uygun zamanı kolluyor gibi. Bir engerekle aynı çadırı paylaşmaktan farksızdı. Allahım bana bakarak o kadar uzun zaman geçirdi ki büyük ihtimalle sakalımda kaç kıl olduğunu biliyor. Bir de durmadan kendi devriyle şu anı kıyaslayıp her şeyin eskiden daha iyi olduğundan dem vurması." Gözlerini devirip yoğun bir Divasti aksanıyla konuşmaya başladı. "Nahidler hâlâ iktidarda olsaydı ifritler asla sınıra yaklaşmaya cesaret edemezdi; Nahidler hâlâ iktidarda olsaydı Ulu Çarşı daha temiz olurdu; Nahidler hâlâ iktidarda olsaydı şarap daha tatlı, dansçı kızlar daha cüretkâr olur ve dünya da mutluluktan yerinde duramaz uçardı." Aksanlı konuşmayı kesti. "Bütün bunlar ve şu ateş kültü saçmalığını dinleye dinleye az kalsın delirecektim."

Ali'nin suratı asıldı. "Ateş kültü saçmalığı mı?"

"Darayavahuş'un kendi halkının yanında daha rahat edeceğini düşünüp yanımda birkaç Div asker götürmüştüm." Muntazir şarabından bir yudum aldı. "Onları şu lanet olasıca sunaklara bakım yapmaları için dürtüp durdu. Döndüğümüzde hepsinin yüzünde kül işaretleri vardı ve bizle neredeyse hiç konuşmuyorlardı."

Bunu duyunca Ali'nin sırtından aşağıya bir ürperti indi. Divyurdu'nda ateşe tapanlar arasında yayılan dini uyanış hareketleri nadiren iyi sonlanırdı. Duvara çıkıp ağabeyine katıldı.

Muntazir, "Onları suçlayamıyorum aslında," diye devam etti. "Onu ok atarken görmeliydin Zeydi. Adam *dehşet vericiydi*. Küçük Banu Nahide'si Divyurdu'nda olmasa hepimizi uykumuzda tek damla ter dökmeden öldürebileceğinden eminim."

Ali sert bir sesle, "Onun silah kullanmasına izin mi verdin?" diye sordu.

Muntazir omuz silkti. "Adamlarım Afşin'in efsanelerde söylendiği kadar iyi olup olmadığını görmek istediler. Israr edip durdular."

Ali duyduklarına inanamıyordu. "Sen de onlara *olmaz* deseydin. Başta olan sendin Muntazir. Bütün sorumluluk sendeydi, eğer—"

Ağabeyi, "Arkadaşlıklarını kazanmaya çalışıyordum," diye araya girdi. "Sen anlayamazsın; onlarla İç Kale'de eğitim aldın, senden ve kör olası zülfikârından nasıl bahsettiklerine bakılacak olursa zaten buna sahipsin."

Ağabeyinin sesinde bir kırgınlık vardı ama Ali ısrar etti. "Onların arkadaşı olmamalısın. Sen onlara önderlik etmelisin."

"Madem bu kadar aklıselimsin o halde Şo-zi'nin Kamçısı'yla tek başına kılıç şakırdatmaya karar verdiğinde aklın neredeydi? Cemşid bana bu aptallığını anlatmadı mı sanıyorsun?"

Ali'nin buna karşı kendini savunmak için söyleyebileceği bir şey yoktu. "Aptalcaydı," diye kabul etti. Afşin'le olan şiddet dolu kapışmalarını hatırlayınca dudağını ısırdı. "Diru... yoldayken... Darayavahuş sana herhangi bir şekilde tuhafmış gibi geldi mi?"

"Az önce söylediğim *hiçbir şeyi* duymadın mı?"

"Demek istediğim bu değildi. Sadece kılıç dövüşü yaparken... yani daha önce kimsenin böyle büyü kullandığını görmedim."

Muntazir omuz silkti. "O serbest bırakılmış bir köle. İfritler için çalışırken sahip oldukları güçlerin bir kısmı ellerinde kalmıyor mu?"

Ali'nin yüzü asıldı. "Ama o *nasıl* özgür kaldı ki? Tılsımı hâlâ elimizde. Ve köleler hakkında okuma yapıyordum... ama perilerin ifritlerin lanetini bozmalarına dair hiçbir şey bulamadım. Bizim halkımızın işlerine karışmıyorlar."

Muntazir eliyle bir cevizi kırıp içini çıkardı. "Abbamızın birilerini bununla ilgilenmesi için görevlendirdiğinden eminim."

"Herhalde öyledir." Ali tabağı kendisine çekip bir avuç dolusu fıstık alıp birini açtı ve açık renk kabuğunu aşağılarındaki kara suya fırlattı. "Abbamız sana diğer mutlu haberi verdi mi?"

Muntazir şarabından bir yudum daha alırken Ali elinin öfkeyle titrediğini görebiliyordu. "Ben o insan suratlı kızla evlenmeyeceğim."

"Söz hakkın varmış gibi konuşuyorsun."

"Öyle bir şey olmayacak."

Ali bir fıstık daha açtı. "Ona bir şans vermelisin diru. İnsanı afallatacak denli zeki. Okuma yazmayı ne kadar hızlı öğrendiği-

ni görmeliydin. İnanılmazdı. Senden dünyalar kadar daha akıllı olduğu kesin," diye ekleyip Muntazir kafasına bir ceviz atınca eğildi. "Kral olduğunda sana iktisadi politikalar konusunda yardımcı olabilir."

Muntazir kuru bir sesle, "Ever her erkeğin rüyalarındaki zevce de tam böyle zaten," dedi.

Ali ona dik dik baktı. "Bir kraliçenin sahip olması gereken safkan gibi görünmekten daha önemli özellikler var. O cazibeli bir kadın. İyi bir espri anlayışı var..."

"Belki de onunla evlenen sen olmalısın."

Bu belden aşağı bir darbeydi. Ali alçak sesle, "Benim kimseyle evlenemeyeceğimi biliyorsun," dedi. Kahtanilerin ikinci oğullarının —özellikle de Ayanli kanı taşıyorlarsa— yasal bir vârise sahip olma izinleri yoktu. Hiçbir kral bir sürü hevesli genç erkeğin tahta çıkmak için sıraya girmesini istemezdi. "Hem ayrıca, başka kimi istiyor olabilirsin ki? Abbamızın şu Agnivanşi dansçıyla evlenmene izin vereceğini düşünüyor olamazsın, değil mi?"

Muntazir burnundan soludu. "Saçmalama."

"Peki kim o halde?"

Muntazir dizlerini kendine doğru çekip boş kadehini duvarın üstüne koydu. "Kelimenin tam anlamıyla başka herhangi biri Zeydi. Menije hayatımda tanıştığım en korkutucu kişiydi ve bunu iki ayını Şo-zi'nin Kamçısı'nın yanında geçirmiş biri olarak söylüyorum." Titredi. "Abbamızın o kadının kızı olduğunu söylediği kişiyle yatağa atlamaktaki tereddüdümü mazur gör."

Al, gözlerini yuvarladı. "Bu çok gülünç. Nehri'nin Menije'ye benzeyen hiçbir tarafı yok."

Muntazir ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Henüz yok. Ama kendisi ona benzemese bile daha da önemli bir sıkıntı var."

"Neymiş o?"

"Düğün gecemde Darayavahuş'un beni oklarıyla kevgire çevirecek olması."

Ali'nin buna verecek bir cevabı yoktu. Nehri'nin Afşin'i şifahanede ilk gördüğünde yüzünde beliren o müthiş yoğunlukta duyguları da Darayavahuş'un ondan bahsederken takındığı vahşice korumacı tavrı da inkâr etmenin bir yolu yoktu.

Muntazir kaşların kaldırdı. "Ah işte şimdi cevap veremiyorsun, değil mi?" Ali karşı çıkmak için ağzını açtı ama Muntazir

onu susturdu. "Sorun değil Zeydi. Abbamızın gözüne yeniden girali daha çok olmadı. Onun emirlerini yerine getir ve şu tuhaf arkadaşlığınızın tadını çıkar. Ben kendi başıma ona karşı gelirim." Duvarın üstünden atladı. "Ama şimdilik, eğer senin içi sakıncası yoksa dikkatimi daha zevkli konulara çevirmek istiyorum... Hanzade'nin evinde biriyle kavuşmam lazım." Kaftanının yakasını düzeltip Ali'ye çarpık bir bakış attı. "Gelmek ister misin?"

"Hanzade'nin evine mi?" Ali'nin yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi. "Hayır."

Muntazir güldü. Merdivene doğru yürürken omzunun üstünden, "Günün birinde bir şey aklını çelecek," diye seslendi. "Birisi."

Ağabeyi gidince Ali'nin gözleri yeniden teleskopa yöneldi.

Nehri'nin yıldızları nasıl bir merakla incelediğini hatırlayıp ilk defa, *Birbirlerine hiç uymayacaklar,* diye düşündü. Muntazir haklıydı: Ali bu zeki Banu Nahide'den hoşlanıyor, sonu gelmeyen sorularını ve sivri karşılıklarını tuhaf şekilde eğlenceli bir meydan okuma olarak görüyordu. Ama Muntazir'in onları böyle görmeyeceğinden şüpheleniyordu. Evet, ağabeyi kadınları seviyordu; onları gülümseyen ve mücevherlere bezenmiş, yumuşak, tatlı ve uyumlu olarak seviyordu. Muntazir asla Nehri'yle kütüphanede saatlerini geçirmeyecek, pazarlık yapmayı etik açısından irdelemeyecek ve lanetli rulolarla dolu kütüphane raflarında sürünmeyecekti. Ali aynı zamanda Nehri'nin saatler boyunca bir kanepede boş boş uzanıp şairlerin yitik aşklarına ağıt yakmalarını dinleyip şarabın kalitesini tartışmaktan memnun olacağını da hayal edemiyordu.

Hem Muntazir ona sadık da kalmayacak. Bunu söylemeye bile gerek yoktu. Hakikaten çok az kral sadıktı; çoğunun çok sayıda karısı ve gözdesi vardı. Gerçi Ali'nin babası bir istisna sayılırdı, Hatset'le ancak ilk karısı –Muntazir'in annesi– vefat ettikten sonra evlenmişti. Her halükârda bu Ali'nin hiç sorgulamamış olduğu bir uygulama, ittifak kurmanın bir yolu ve bu dünyanın bir gerçeğiydi.

Ama Nehri'nin bunu çekmek zorunda kalacağını düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Teleskopu gözüne kaldırırken, *Bunların herhangi birini sorgulamak sana düşmez,* diye kendini azarladı. Şimdi öyle bir durumu yoktu ve evlendiklerinde de olmayacağı kesindi. Ali, Muntazir'in başkaldırışını inandırıcı bulmamıştı; kimse babalarının isteklerine uzun süre karşı gelemezdi.

Ali yıldızları izlerken düşünceleri içinde kaybolup çatıda ne kadar kaldığından emin değildi. Sarayda böylesi bir mahremiyet nadir bulunuyordu ve gökyüzünün siyah kadifesi, uzaklardaki güneşlerin göz kırpıp durmaları onu oyalanmaya davet ediyordu. Sonunda teleskopunu kucağına bırakıp taş korkuluğa yaslanıp aylak aylak kara gölü düşünmeye başladı.

Yarı uykuda ve düşüncelerinde kaybolmuş bir halde olduğundan Ali'nin, bir şafit hizmetkârın yanına gelip arkada bırakılmış kadehleri ve içindekilerin yarısı yenmiş yemek tepsilerini toplamaya başladığını fark etmesi biraz zamanını aldı.

"Bunlarla işiniz bitti mi efendim?"

Ali başını kaldırıp baktı. Şafit adam cevizlerin olduğu tabağı ve Muntazir'in kadehini işaret ediyordu. "Evet, teşekkür ederim." Ali teleskopun merceğini çıkarmak için eğilip camın kenarı elini hafifçe kesince ağzının içinden küfretti. Âlimlere bu değerli cihazı kendi elleriyle söküp kutusuna koyacağına dair söz vermişti.

Başının arkasına bir şey çarptı.

Ali sersemledi. Ceviz tabağı yere düştü. Başı dönüyordu ve arkasına bakmaya çalıştı; şafit hizmetkârı gördü, ardından kara bir bıçağın parıltısı ve...

Ve sonra da karnında hissettiği keskin bir darbenin korkunç, yırtıcı yanlışlığı geldi.

Bir soğukluk, bir yabancılık ânı oldu, daha önce hiçbir şey olmayan bir yerde sert ve yeni bir şey hissetti. Sanki bıçak yarayı yakıyormuş gibi bir tıslama geldi.

Acısı kör edici bir dalga halinde benliğine çarparken Ali çığlık atmak için ağzını açtı. Hizmetkâr dişlerinin arasına bir paçavra sıkıştırıp sesini kesti ve ardından onu taş duvara itti.

Ama bu bir hizmetkâr değildi. Adamın gözleri bakır rengine büründü, siyah saçları kızıla çaldı. *Hanno.*

Şekil değiştiren, "Beni tanımadın mı timsah?" diyerek tükürdü.

Ali'nin sol kolu sırtından bükülmüştü. Hanno'yu serbest eliyle itmeyi denedi ve şafit de buna karşılık bıçağı büktü. Ali paçavraya bağırdı ve kolu arkaya düştü. Sıcak kanı tuniğine yayılıp kumaşını kararttı.

Hanno, "Acıtıyor, değil mi?" diye alay etti. "Demir bıçak. Çok pahalı. İroniye bak, senin parandan son kalanlarla aldık." Bıçağı daha da derine itip ancak ucu Ali'nin arkasındaki taşa dayanınca durdu.

Ali'nin gözlerinin önünde kara noktalar belirdi. Midesi buzla, anbean içinde yaşayan ateşi söndüren bir buzla doluymuş gibi geliyordu. Bıçağı çıkarmak için çaresizlik içinde karşısındaki adamın midesine diz atmaya çalıştı ama Hanno darbesini kolayca savuşturdu.

"Raşid bana, '*Ona zaman ver,*' deyip duruyor. Sanki hepimiz neyin doğru neyin yanlış olduğu üstüne yüzyıllar boyu kafa yorabilecek safkanlarmışız gibi." Hanno ağırlığını bıçağın üstüne verince Ali boğuk bir çığlık daha attı. "Enes senin için *öldü*."

Ali, Hanno'nun gömleğine tutunabilmek için çırpındı. Tanzimci adam bıçağı sertçe çekip daha da yukarıya akciğerlerinin tehlikeli şekilde yakınına sapladı.

Hanno düşüncelerini okumuş gibi görünüyordu. "Safkanları nasıl öldüreceğimi biliyorum Alizeyd. Seni yarı ölü halde bırakıp milletin kütüphanede siktiğini söylediği şu ateşe tapan Nahid'e yetiştirilme riskine girmeyeceğim."

Hanno tehdidini yerine getirip bıçağı öylesine abartılı, ıstırap verici bir yavaşlıkta yukarıya doğru itti ki Ali her bir sinirin koptuğunu ayrı ayrı hissettiğine yemin edebilirdi. Hanno, "Bir kızım vardı biliyor musun?" diye konuşmasına başlarken gözleri kedere büründü. "Senin yaşına yakın. Yani, hayır... hiç senin yaşına gelemedi. Neden olduğunu bilmek ister misin Alizeyd?" Bıçağı sağa sola oynatınca Ali ani bir nefes aldı. "Senin gibi safkanlar daha bir çocukken ona ne yaptılar, biliyor musun?"

Ali özür dilemek için gereken sözcükleri bulamadı. Yalvarmak için. Ağzındaki paçavra yere düştü ama artık bunun bir önemi yoktu. Hanno bıçağı bir kez daha çevirince ağzından çıkarabildiği tek ses cılız bir inilti oldu.

Şekil değiştiren, "Bilmiyor musun?" diye sordu. "Sorun değil. Bu krala anlatması daha uygun bir hikâye. Anlıyorsun ya, onu beklemek niyetindeyim. Bu duvarları senin kanınla kaplı halde bulunca ne yapacağını görmek istiyorum. Gelip kurtarması için onun adını kaç defa haykırdığını merak etmesini istiyorum." Sesi çatladı. "*Senin* babanın bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmesini istiyorum."

Ali'nin ayaklarının dibinde küçük bir kan gölü olmuştu. Hanno onu sımsıkı tutup sol elini ezdi. Avucuna bir şey battı.

Teleskopun cam merceği.

"Emir-can?" Ali basamaklardan gelen tanıdık bir ses duydu. "Muntazir, hâlâ orada mısın? Seni arıyo—"

Cemşid-i Premok elinde mavi bir şarap şişesiyle merdiven boşluğundan çıktı. Karşısındaki kanlı sahneyi görünce donup kaldı.

Hanno hırlayarak bıçağı çekip çıkardı.

Ali alnını diğer adamın alnına geçirdi.

Adama elinde kalan bütün gücü kullanarak kafa atmış, kendi başını döndürüp Hanno'nun kafatasından tok bir çatırtı gelmesini sağlamıştı. Şekil değiştiren sersemlemişti. Ali tereddüt etmedi. Cam lensle saldırıp adamın boğazını yardı.

Boğazından koyu kırmızı kan dökülen Hanno geriye doğru sendeledi. Şafit şimdi kafası karışmış ve biraz da korkmuş gibi görünüyordu. Artık hevesli bir suikastçı gibi görünmediği kesindi: kanla kaplı, yıkılmış, yas tutan bir baba gibi görünüyordu. Divyurdu için asla yeterince kara olamamış kanla.

Ama bıçak hâlâ elindeydi. Ali'ye doğru sendeledi.

Cemşid daha hızlıydı, şarap şişesini kaldırıp onun başına indirdi. Hanno yere indi ve Cemşid düşerken Ali'yi tuttu. "Alizeyd, aman Allahım! Sen..." Dehşet içinde kana bulanmış ellerine bakıp Ali'yi indirip oturur konuma getirdi. "Ben yardım çağıracağım!"

Ali, "Hayır," diye ciyaklarken ağzında kan tadı vardı. Cemşid'i yakasından tutup ayağa kalkmasına izin vermedi. "Ondan kurtul."

Buyruğu hırlayarak söylediğinden Cemşid kasıldı. "Ne?"

Ali soluk almak için mücadele etti. Midesindeki acı ortadan kayboluyordu. Bayılmak –ya da ölmek, onu şu anda olduğundan çok daha fazla rahatsız ediyor olması gereken bir olasılık–üzere olduğundan emindi. Ama tek bir şeye odaklanmıştı: Ayaklarının ucunda yatan, elinde Kahtani kanına bulanmış bir bıçak tutan şafit suikastçı. Babası bunu görecek olursa Divyurdu'ndaki karışık kanlıların hepsini katlederdi.

Ali, "Ondan... *kurtul,*" diyerek soludu. "Bu bir emirdir."

Cemşid'in yutkunduğunu, kara gözlerinin Hanno ile duvar arasında gidip geldiklerini gördü. "Baş üstüne prensim."

Ali taşa yaslandı, duvarın buz gibi soğuğu kıyafetine işlemiş kanın sıcaklığıyla tezat oluşturuyordu. Cemşid, Hanno'yu korkuluğa sürükledi ve sonra uzaklardan bir şeyin suya çarpma sesi geldi. Ali'nin gözleri kararmaya başladı ama bir şey yerde parlayıp dikkatini çekti. Teleskop.

Cemşid dönerken Ali dili dolanarak "N-Nehri..." dedi. "Sadece Nehri–" Ve sonra yer hızla yükselip onu kucakladı.

24

NEHRİ

Acil.

Sözcük, şifahaneye doğru koşturan Nehri'nin zihninde yankılanarak midesini düğüm etti. Acil bir şeye hazır değildi; aslında hızını azaltmamak için kendisini zor tuttu. Birinin doğruca onun beceriksizliği yüzünden ölmesindense onu beklerken ölmesi daha iyiydi.

Nehri şifahanenin kapısını açtı. "Tamam Nesrin, ne—" Hemen ağzını kapattı.

Gassan el-Kahtani hastalarından birinin, yavaşça kömüre dönüşmekte olan üçüncü asrını epey geçmiş bir Ceziri imamın yatağının başında oturuyordu. Nesrin bunun yaşlı cinler arasında sık rastlandığını ve tedavi edilmezse ölümcül bir durum olduğunu söylemişti. Nehri de üç yüz yaşında *olmanın* kısa süre içinde ölümcül hale gelecek bir durum olduğunu söyleyerek karşılık vermiş ama yine de adamı buharlı bir nemlendiricinin yanına yerleştirip Nesrin'in ona öğrettiği bir efsun eklediği bir doz sulu çamur içirerek tedavi etmişti. Adam günlerdir buradaydı ve Nehri ayrıldığı sırada iyi duruyordu: Derin bir uykudaydı ve yanması ayaklarıyla sınırlı kalmıştı.

Nehri kralın adamın elini nasıl şefkatle sıktığını görünce sırtından aşağıya bir ürperti indi. Nesrin arkalarında duruyordu. Kara gözlerinde uyarı dolu bir bakış vardı.

Nehri, "Haşmetmeapları," diye kekeledi. Avuçlarını çabucak bir araya getirip bunu yapmaktan bir zarar gelmeyeceğine karar vererek eğilip selam verdi. "Affedin... burada olduğunuzu bilmiyordum."

Kral gülümseyip ayağa kalktı. "Özre gerek yok Banu Nahide. Şeyhimin durumunun iyi olmadığını öğrenip kendisi için dua etmeye gelmiştim." Yaşlı adama dönüp omzuna dokundu ve Ceziriyye bir şey daha söyledi. Nehri'nin hastası hırıldayarak karşılık verince Gassan güldü.

Kral ona yaklaşırken Nehri kendini zorlayarak gözlerini ondan kaçırmadı. Kral, "Çocuklarımla geçirdiğin akşam hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Evet, hem de çok." Teni karıncalandı; adamdan kelimenin tam anlamıyla ışıyarak etrafa dağılan gücü hissettiğine yemin edebilirdi. Elinde olmadan ekledi: "Alizeyd'in daha sonra eksiksiz bir rapor vereceğinden eminim."

Küstahça cesaretinden eğlenen kralın gri gözleri parıldadı. "Hakikaten de öyle Banu Nahide." Yaşlı adamı işaret etti. "Lütfen, onun için elinden geleni yap. Hocamın Banu Menije'nin ellerine emanet olduğunu bilirsem içim daha rahat edecek."

Nehri bir kez daha eğilerek selam verip kapının kapanmasını bekledikten sonra aceleyle şeyhin yanına gitti. Önünde kaba bir şey söylemiş ya da yapmış olmamak için daha şimdiden dua etmeye başlamıştı ama bunun pek ihtimal dahilinde olmadığını biliyordu, sonuçta şifahane onu aksi birine dönüştürüyordu.

Kendini zorlayarak gülümsedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Adam kesik kesik soluyarak, "Çok daha iyi," dedi. "Allah'a hamdolsun sonunda ayaklarımın acısı dindi."

Nesrin yumuşak bir sesle, "Görmen gereken bir şey var," dedi. Nehri'nin ayaklarını inceleyebilmesi için şeyhin battaniyesini kaldırıp aynı zamanda adamın görüş açısını da kapattı.

Adamın ayakları yoktu.

Sorun sadece ayaklarının yok olması değildi –küle dönmüşlerdi– enfeksiyon bacaklarının üst kısmına yayılıp cılız baldırlarına sıçramıştı. Dumanı tüten kara bir çizgi sol kalçasına doğru yükseliyordu ve Nehri korkusunu gizlemeye çalışarak yutkundu.

Elinden geldiğince neşeyle, "B-ben kendinizi daha iyi hissettiğiniz için mutlu oldum," dedi. "Sadece şey... ee, bir saniye yardımcımla fikir alışverişi yapmak için sizi bekletsem?"

Nesrin'i konuşmalarının duyulamayacağı bir mesafeye çekti. "Ne oldu?" diye tısladı. "Onu iyileştirdiğimizi söylemiştin!"

Nesrin içerlemiş bir şekilde, "Ben öyle bir şey demedim diyecektim," onu düzeltti. "Bu rahatsızlığın tedavisi yok, özellikle de bu yaşta. Sadece yönetilebiliyor."

"*Bu* mu yönetmek dediğin? Baksana efsun onu daha da kötü yapmış gibi duruyor!" Nehri titredi. "Az önce kralın nasıl da ehil ellerde olduğuna dair ettiği lafları duymadın mı?"

Nesrin ona raflara doğru gitmesini işaret etti. "Banu Nehri inan Kral Gassan da durumun ne kadar ciddi olduğunun bilincinde. Şeyh Auda'nın rahatsızlığı halkımızın bildiği bir durum." İç çekti. "Yanma hızla ilerliyor. Karısını çağırması için bir ulak gönderdim. O zamana dek kendisini elimizden geldiğince rahat ettirmemiz lazım."

Nehri ona baktı. "Ne demek istiyorsun? Yapabileceğimiz başka bir şey olmalı."

"O ölüyor Banu Nahide. Bu geceyi çıkaramayacak."

"Ama–"

"Herkese yardımcı olamazsın." Nesrin elini nazikçe dirseğine koydu. "Hem yaşlı bir adam. Uzun, iyi bir hayatı olmuş."

Bu doğru olabilirdi ama Nehri, Gassan'ın adam hakkında nasıl şefkatle konuştuğunu düşünmeden edemiyordu. "Bir sonraki başarısızlığımın kralın arkadaşı olması son derece mantıklı."

"Seni endişelendiren *bu* mu?" Yardımcısının yüzündeki sempati ifadesi silinmişti. "Bir kez olsun hastanın ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarından önde tutamaz mısın? Hem zaten başarısız olmadın. Daha çalışmaya başlamadık bile."

"Daha *az önce* yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını söyledin!"

"Onu karısı gelinceye kadar hayatta tutmaya çalışacağız." Nesrin şifalı ot raflarına doğru yöneldi. "Enfeksiyon ciğerlerine erişince boğularak ölecek. Ona biraz daha zaman kazandıracak bir yol var ama son derece titizlikle yerine getirilmesi gerekiyor ve bunu gerçekleştiren kişi sen olmalısın."

Duydukları Nehri'nin hoşuna gitmemişti. O yaşlı Div kadını lemenderle boğmasına ramak kalmasının ardından başka bir tıbbi prosedüre girişmemişti.

Tereddütle Nesrin'i takip etti. Titreşen meşalelerin ve ateş çukurunun harlı alevlerinin ışığında bu yer canlıymış gibi görünü-

yordu. Çeşitli içerikler bulanık, kumlu camlardan rafların ardında kıpırdanıp titriyordu ve Nehri de bunları görünce aynı şeyi yaptı. Yakup'un tanıdık –ve güven verici şekilde ölü– malzemelerle dolu aktarını hatırladı. Hazımsızlık için zencefil, gece terlemeleri için adaçayı, kullanmayı bildiği şeylerdi onlar; buradaki gibi zehirli gazlar, canlı kobralar ve bal içinde eritilmiş bütün halinde bir zümrüdüanka değil.

Nesrin önlüğünden incecik gümüş bir cımbız çıkarıp küçük bir dolap açtı. Yaklaşık bir el uzunluğunda ve incecik bir sigara kalınlığında, parıldayan bakır bir tüpü cımbızla tutup özenle çıkardı. Tüpü uzakta tutup Nehri ona uzanınca hızla geri çekti.

"Tenine değmesine izin verme," diye uyardı. "Ceziri yapımı, zülfikâr kılıçlarıyla aynı malzemeden yapılmış. Açtığı yaraların iyileşmesi mümkün değil."

Nehri elini geri çekti. "Bu dediğin Nahidler için de mi geçerli?"

Nesrin ona karanlık bir bakış attı. "Prensin halkının Divyurdu'nu atalarının elinden nasıl aldığını sanıyorsun?"

"O halde bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Bunu önce akciğerlerine, sonra da boğazına sokup nefes alma becerisi yanıp giderken basıncı biraz azaltacaksın."

"Ona Nahidlerin etini yok eden büyülü bir Ceziri silahı saplamamı mı istiyorsun?" Yoksa Nesrin ansızın bir espri anlayışı mı geliştirmişti?

Yardımcısı düz bir sesle, "Hayır," dedi. "Senden bunu akciğerlerine ve ardından boğazına sokup nefes alma becerisi yanıp giderken basıncın bir kısmını hafifletmeni istiyorum. Karısı şehrin diğer yanında oturuyor. Korkarım kendisine ulaşmak biraz zaman alacak."

"Yani, Allah izin verirse hızlı davranır. Çünkü ben şu ölümcül küçük tüple hiçbir şey yapmayacağım."

Nesrin onu paylayıp, "Evet, yapacaksın," dedi. "Sırf korktuğun için bir adamın sevdiğine son bir veda etmesinden alıkoymayacaksın. Sen Banu Nahide'sin, bu senin sorumluluğun." Onu itip yanından geçti. "Hazırlan. Ben de onu prosedüre hazırlayacağım."

"Nesrin..."

Ama yardımcısı çoktan ölmekte olan adamın yanına dönmüştü bile. Nehri çabucak ellerini kollarını yıkarken Nesrin'in şeyhe dumanı tüten bir fincan çay içirmesini elleri titreyerek izledi. Adam inleyince Nesrin onun alnına serin bir kumaş parçası bastırdı.

Esas onun Banu Nahide olması lazım. Bu fikir Nehri'nin aklına ilk defa gelmemişti. Nesrin hastalarıyla sanki akrabalarıymış gibi ilgileniyordu. Onları içten bir sıcaklıkla karşılayıp aynı şekilde ilgileniyordu ve becerilerine olan güveni tamdı. Ve Cezirliler hakkında sık sık homurdanmasına rağmen yaşlı adama yönelik tavırlarında önyargıdan eser yoktu. Nehri onu izleyip göğsünde filizlenen kıskançlığı ezmeye çalıştı. Kendini yeniden yetkin hissedebilmek için neler vermezdi.

Nesrin başını kaldırıp ona baktı. "Senin için hazırız Banu Nehri." Adama baktı. "Canın yanacak. Biraz şarap istemediğinden emin misin?"

Adam başını iki yana salladı. Titreyen sesiyle, "H-hayır," demeyi başardı. Kapıya baktı ama başını çevirmesi bariz şekilde canını acıtmıştı. "Sence zevcem—" Ciğerleri sökülecekmiş gibi, tüterek öksürdü.

Nesrin adamın elini sıktı. "Sana elimizden geldiğince çok zaman kazandıracağız."

Adamın ruhsal durumundan gerilen Nehri yanağının içini çiğnedi. Korkuda zaafı, kederde kandırılabilirliği aramaya alışıktı. Ölmek üzere olan biriyle nasıl havadan sudan konuşabileceğine dair herhangi bir fikri yoktu, yine de adama yaklaşıp kendini zorlayarak güven dolu olduğunu umduğu bir gülümseme takındı.

Şeyhin ona dönük olan gözleri yanıp söndü. Sanki gülümsemesine karşılık vermeye çalışıyormuş gibi dudakları kıpırdandı ve sonra da hızla derin bir nefes alıp Nesrin'in elini bıraktı.

Nesrin göz açıp kapayıncaya kadar ayağa fırlamıştı. Adamın cüppesini çekip açınca kararmış göğsünü açığa çıkardı; teninin dumanı tütüyordu. Nesrin'in titiz parmakları göğüskemiğinin üstünden yukarıya ve biraz da sola kaydılar. Bu görüntüden rahatsız olmuşa pek benzemiyordu. "Tepsiyi buraya getirip bana bir neşter ver."

Nehri dediğini yapınca Nesrin neşteri adamın göğsüne batırıp inlemesini umursamadan yanmakta olan derinin bir kısmını kesti. Adamın etini açıp iki yana ayırdıktan sonra Nehri'ye yakına gelmesini işaret etti. "Buraya gel."

Nehri yatağın üstüne eğildi. Köpürerek hızla boşalan kanın hemen altında altın rengi, parıldayarak şişen bir doku vardı. Ya-

vaşça titreşip yavaşlarken kül rengine büründü. Nehri hayranlık içinde, "Allahım," dedi. "Bunlar akciğerleri mi?"

Nesrin başıyla onayladı. "Güzeller değil mi?" Bakır tüpü tutan cımbızı alıp Nehri'ye uzattı. "Merkezi hedef alıp yavaşça içeri sok. Bir ya da iki kıl payından daha derine inme."

Nehri'nin kısa süreli huşu duygusu ortadan kaybolmuştu. Bir tüpe bir de adamın solmakta olan akciğerlerine baktı. Yutkundu, ansızın o da soluk alıp vermekte zorlanır olmuştu.

Nesrin, "Banu Nahide," diyerek onu teşvik ederken sesinde bir aciliyet vardı.

Nehri cımbızı alıp tüpü narin dokunun üstünde tuttu. "B-ben yapamam," diye fısıldadı. "Onu inciteceğim."

Adamın teni aniden alev aldı, ciğerleri çöküp toz gibi küle dönüşürken alev alev korlar boynuna doğru savruldu. Nesrin çabucak uzun sakalını kenara çekip boynunu açığa çıkardı.

"O zaman boğazına, tek şansı bu." Nehri tereddüt edince de Nesrin ona öfkeyle baktı. "Nehri!"

Nehri harekete geçip tüpü çabucak Nesrin'in işaret ettiği yere batırdı. Tüp adamın eti tereyağıymış gibi kolayca içeri girdi. Nehri bir anlığına rahatladı.

Ve sonra da tüp fazla içeri girdi.

"Hayır yapma!" Nehri tüpü geri çekmeye çalışınca Nesrin atlayıp cımbızı almaya çalıştı. Şeyhin boğazından berbat bir emme sesi geldi. Adamın boğazından fokurdayan kanlar ellerinin üstüne yayılarak tütmeye başladı ve şeyhin bütün vücudu kasıldı.

Nehri paniğe kapıldı. Ellerini adamın boğazına götürüp çaresizlik içinde iradesiyle kanı durdurmaya çalıştı. Adamın dehşet içindeki gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Nesrin, ne yapmam lazım?" diye bağırdı. Adam bir kez daha, daha şiddetli bir şekilde kasıldı.

Ve ardından öldü.

Nehri bunu anında fark etmişti; kalbinin zayıf atışları sarsılarak durdu ve gri bakışlarındaki o zeki kıvılcım titreşerek kayboldu. Göğsü çöktü ve içerideki hava sonunda kaçarken tüpten bir ıslık sesi geldi.

Nehri yerinden kımıldamadı, gözlerini adamın işkence görüyormuş gibi çarpılmış yüzünden alamıyordu. Adamın az sayıdaki kirpiklerinin arasından bir gözyaşı süzüldü.

Nesrin gözlerini kapattı. Yumuşak bir sesle, "O artık aramızda değil Banu Nahide," dedi. "Elinden geleni yaptın."

Elimden geleni yaptım. Nehri bu adamın son anlarını cehenneme çevirmişti. Adamın bedeni bir enkazdı, alt kısmı yanıp gitmiş ve kan içindeki boğazı yarılıp açılmıştı.

Bir adım gerileyip kendi alazlanmış elbiselerine baktı. Elleriyle bilekleri kan ve külle kaplıydı. Başka bir kelime etmeden lavaboya gidip hınçla ellerini ovalamaya başladı. Nesrin'in gözlerini sırtında hissedebiliyordu.

Yardımcısı, "Karısı gelmeden onu temizlememiz lazım," dedi. "Onu–"

Nehri, "Ben öldürmemişim gibi mi göstermemiz lazım?" diye sözünü kesti. Arkasına dönmedi, fırçaladığı ellerinin teni sızladı.

"Onu sen öldürmedin Banu Nehri." Nesrin lavabonun başına gelip ona katıldı. "O zaten ölecekti. Bu sadece bir zaman meseleseydi." Elini Nehri'nin omzuna koyunca Nehri irkilerek çekildi.

"Bana dokunma." Kendini kaybettiğini hissediyordu. "Bu senin hatan. Sana o aleti kullanamayacağımı söylemiştim. Geldiğim günden beri sana hastalara bakmaya hazır olmadığımı söylüyorum. Ve sen bana hiç kulak asmıyorsun. Tek yaptığın beni zorlayıp durmak!"

Nehri yaşlı kadının yüzünde bir şeylerin kırıldığını gördü. "Bunu yapmak *istediğimi* mi sanıyorsun?" diye sorarken sesinde tuhaf bir çaresizlik vardı. "Başka bir şansım olsaydı seni böyle zorlayacağımı mı düşünüyorsun?"

Nehri afallamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Nesrin yakınındaki bir sandalyenin üstüne yığılıp başını ellerinin arasına bıraktı. "Kral sadece eski bir dostunu görmeye gelmemişti Nehri. Buraya boş yatakları sayıp neden daha fazla hastayı tedavi etmediğini sormaya gelmişti. Sana muayene olmak için sıraya girenlerin yazıldığı bir liste var, yirmi sayfa tutuyor ve günbegün uzuyor. Üstelik bunlar sadece soylular, şehirde senin becerilerine ihtiyaç duyan daha kaç kişi olduğunu Yaradan bilir. Eğer Kahtanilerin istediği olursa buradaki her yatak dolacak."

Nehri, "Milletin daha sabırlı olması lazım!" diye karşılık verdi. "Divyurdu bir şifacısı olmadan yirmi yıl dayandı, biraz daha bekleyebileceği kesin." Lavaboya yaslandı. "Allahım insan hekimleri dahi yıllar boyunca eğitim alıyor ve onların uğraştıkları şeyler soğuk algınlığı filan, lanetler değil. Benim doğru dürüst bir eğitim almam için daha çok zaman ihtiyacım var."

Nesrin kuru, neşesiz bir kahkaha attı. "Sen asla düzgün bir eğitim almayacaksın. Gassan şifahanenin dolmasını istiyor olabilir ama becerilerin en temel şeylerin ötesine geçmezse de gayet memnun olacaktır. Büyük ihtimalle onu hastalarının yarısının ölmesinden daha çok mutlu edecek bir şey daha yoktur." Nehri'nin suratı asılınca yardımcısı doğrulup ona şaşkınlık içinde baktı. "Burada neler döndüğünü anlamıyor musun?"

"Anlaşılan hiç anlamıyorum."

"Senin *zayıf* olmanı istiyorlar Nehri. Sen Banu Menije'nin kızısın. Bir şafit güruhunun Div Mahallesi'ni yağmalamaya çalıştığı gün yanında Darayavahuş-i Afşin'le şehre girdin. Bir kadını az kalsın sırf kendisine gıcık olduğun için öldürüyordun... o günden sonra muhafızların iki katına çıktığını fark etmedin mi? O günden sonra Kahtanilerin senin *eğitim almana* izin vereceklerini mi sanıyorsun?" Nesrin ona inanmaz gözlerle baktı. "Prenslerini ziyaret ettiğinde demir kelepçeler takmaya zorlanmadığına şükretmelisin."

"Ben... Ama şifahaneyi bana bıraktılar. Dara'yı affettiler."

"Kralın Darayavahuş'u affetmekten başka çaresi yoktu, o halkımız arasında çok seviliyor. Kahtaniler onun tek bir saç teline zarar verecek olsalardı şehrin yarısı ayaklanırdı. Peki şifahane ne oluyor diye soracaksın. O da sembolik, tıpkı senin gibi. Kral sadece Nahid bir şifacı istiyor, tıpkı bir çobanın köpek istediği gibi; arada bir işe yarayacak ama tamamen bağımsız olmayacak."

Nehri öfkeyle kasıldı. "Ben kimsenin köpeği değilim."

"Öyle mi?" Nesrin kollarını kavuşturdu, bilekleri hâlâ kül ve kanla kaplıydı. "O halde neden ellerine koz veriyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?"

Nesrin ona yaklaştı. "Şifahanedeki işinde ilerleme kaydetmediğini gizlemek mümkün değil çocuğum," diye uyardı. "Ulu Tapınak'a seni görmeye gelen Divleri tamamen görmezden geldin, sonra da tek kelime etmeden basıp gittim. Kendi ateş sunağını ihmal ediyorsun, halkın içinde et yiyorsun ve bütün boş zamanını şu Kahtani fanatikle geçiriyorsun..." Yüzü karardı. "Nehri, kabilemiz sadakatsizliği hafife almaz, düşmanlarımızın elinde çok acılar çektik. İşbirliği yaptığından şüphelenilen Divler... hayatları kolay olmaz."

"İşbirliği mi?" Nehri duyduklarına inanamıyordu. "İktidar sahibi olanlarla iyi geçinmek işbirliği değildir Nesrin. Bu aklı-

selimdir. Ve kebap yemem de bir avuç dedikoducu ateşe tapanı rahatsız ediyorsa—"

Nesrin aniden nefes aldı. "Ne dedin sen?"

Nehri, Divlerin bu sözcükten nefret ettiklerini çok geç hatırladı. "Ahl hadi ama Nesrin, biliyorsun ben öyle—"

"Bu sadece bir sözcük değil!" Nesrin'in solgun yanaklarında öfkeli kırmızı lekeler belirdi. "Bu *iftira* yüzyıllar boyu kabilemizi kötülemek için kullanıldı. Kadınlarımızın peçelerini yırtıp erkeklerimizi dövenlerin söyledikleri şey bu. İktidardakilerin evlerimize baskın düzenlemek ya da mülklerimize el koymak istediklerinde bizi suçladıkları şey bu. *Senin* —başkasının değil, senin—bunu kullanman..."

Nesrin ayağa kalkıp ellerini başının arkasında kavuşturmuş halde şifahanenin içlerine doğru yürüdü. Nehri'ye öfkeyle baktı. "Sen gelişmek istiyor musun? Sana niyetin şifacılıkta ne kadar önemli olduğunu sana kaç defa söyledim? Büyü yaparken inancın ne kadar kritik önemde olduğunu peki?" Ellerini açıp içinde bulundukları odayı işaret etti. "Bunların *herhangi birine* inanıyor musun Banu Nahide? Halkımız hiç umurunda mı? Kültürümüz?"

Nehri bakışlarını aşağıya çevirirken yanakları suçlulukla kızardı. *Hayır.* Cevabın bu kadar hızla aklına gelmiş olmasından nefret ediyordu ama hakikat buydu.

Nesrin rahatsızlığını hissetmiş olmalıydı. "Ben de öyle olmadığını düşünmüştüm." Şeyhin yatağının ayak ucunda sahipsiz duran dertop olmuş battaniyeyi alıp sessizce bedeninin üstüne sererken parmakları bir süreliğine alnının üstünde oyalandı. Başını kaldırdığında yüzünde apaçık bir çaresizlik ifadesi vardı. "Atalarının yarattığı yaşam tarzı hiç umurunda değilken, nasıl Banu Nahide olabilirsin?"

"Peki kafama kül sürüp günümün yarısını ateş sunağında geçirmek beni daha iyi bir şifacı yapacak mı?" Nehri lavaboyu somurtarak itti. Nesrin şeyh hakkında kendisini yeterince kötü hissetmediğini mi düşünüyordu? "*Elim kaydı,* Nesrin. Elim kaydı çünkü beni o adamın yanına yaklaştırmandan önce o prosedürü yüz defa pratik etmiş olmalıydım!"

Nehri durması gerektiğini biliyordu ama sarsılmış ve hayal kırıklığına uğramıştı ve Divyurdu'na girdiği andan itibaren karşılaması imkânsız beklentilerin ağırlığı omuzlarına yüklenmişti,

dolayısıyla bastırdı. "Div inancı hakkında ne düşündüğümü biliyor musun? Bence sadece *dolandırıcılıktan* ibaret. Kendisini yaratmış insanlara tapınılması için tasarlanmış bir avuç dolusu aşırı karmaşık ritüel." Önlüğünü öfkeyle dertop etti. "Cinlerin savaşı kazanmasına şaşmamak lazım. Divler büyük ihtimalle yağ lambalarını doldurup kahkahalarla gülen bir Nahid sürüsüne boyun eğmekle o kadar meşguldüler ki Kahtanilerin ülkelerini işgal ettiklerini anlayamadılar, ta ki—"

Nesrin, "Yeter!" diye patladı. Nehri'nin onu daha önce görmediği kadar öfkeli görünüyordu. "Nahidler bütün ırkımızı insanlara hizmet etmekten kurtardı. Bir tek onlar ifritlerle savaşacak kadar cesurdu. Bu şehri onlar inşa etti, dünyada rakibi olmayan bu büyülü şehri kıtalara yayılmış bir imparatorluğu yönetmek için yaptılar." Alev alev gözlerle ona yaklaştı. "Ve senin o pek sevdiğin Kahtaniler geldiğinde sokaklardan oluk oluk kara Div kanı aktı, hava ölen çocukların ve ırzına geçilen kadınların çığlıklarıyla doldu... bu *ateşe tapanlar* kabilesi hayatta kaldı. Biz bunların hepsini atlatıp hayatta kaldık." Ağzı tiksintiyle çarpıldı. "Ve senden daha iyisini hak ediyoruz."

Nehri dişlerini gıcırdattı. Nesrin'in sözleri hedefini bulmuştu ama o böyle bir şeyi itiraf etmeyi reddediyordu.

Bunun yerine önlüğünü kendisinden yaşlı kadının ayaklarının önüne attı. "Yerime geçecek birini bulma çabanda bol şans." Ve sonra —az önce öldürdüğü adamı görmemeye özen göstererek— arkasına dönüp hışımla dışarı çıktı.

Nesrin peşinden geldi. Nehri yatak odasına açılan kapıyı hızla açarken "Karısı geliyor. Öylece çıkıp gidemezsin, Nehri!" diye bağırdı. "Buraya gel ve—"

Nehri kapıyı onun suratına çarptı.

Oda karanlıktı —her zamanki gibi ateş sunağının sönmesine izin vermişti— ama Nehri bunu umursamıyordu. Sendeleyerek yatağa gidip yüzüstü yumuşak yorganın üstüne düştü ve Divyurdu'na geldiğinden beri ilk defa, büyük ihtimalle on yıldır ilk defa kendisine hıçkırarak ağlama izni verdi.

NE KADAR ZAMAN GEÇTİĞİNİ SORAN OLSA BİR CEVAP veremezdi. Uyumamıştı. Nesrin belki altı defa kapıyı çalıp yumu-

şak bir sesle dışarı çıkması için yalvardı. Nehri onu duymazdan geldi. Yatağın üstünde dertop olup boş gözlerle duvara boyanmış devasa manzara resmine baktı.

Zamanında birileri ona bunun Zariaspa'nın dayısı tarafından yapılmış bir resmi olduğunu söylemişti ama akrabalıklarını belirten bu sözcük ona her zamanki kadar sahte geliyordu. Buradakiler onun halkından değillerdi. Bu şehir, bu inanç, güya onun olan bu kabile... onlar yabancı ve tuhaftı. Ansızın resmi yok etmek, ateş sunağını devirmek, üstüne yüklenmiş olan bu görevi hatırlatan her şeyi yok etmek istedi. Umurunda olan tek Div onu reddetmişti; kalanıyla hiçbir işinin olmasını istemiyordu.

Sanki biri bunu düşünmesini bekliyormuş gibi kapı yeniden çalınmaya başladı. Bu defa nadiren kullanılan hizmetkâr kapısına daha hafifçe vuruluyordu. Nehri bunu birkaç saniyeliğine duymazdan gelip kapı bir borudan damlayan su gibi sabit bir şekilde çalınmaya devam ettikçe daha da hiddetlendi. Sonunda battaniyesini fırlatıp ayaklarını yere vura vura kapıya gidip hınçla çekip açtı.

"Şimdi ne var Nesrin?" diye patladı.

Ama kapıdaki Nesrin değildi. Kapıdaki Cemşid-i Premok'tu ve dehşet içindeymiş gibi görünüyordu.

Davet etmesini beklemeden sendeleyerek içeri girerken omzundaki kocaman bir çuvalın ağırlığı altında iki büklüm olmuştu.

"Çok üzgünüm Banu Nahide ama başka bir tercihim yoktu. Kendisini doğruca sana getirmemi istedi." Çuvalı yatağın üstüne fırlatıp parmaklarını şıklatınca aralarında alevler parlayıp odayı aydınlattılar.

Yatağın üstüne fırlattığı bir çuval değildi.

Bu Alizeyd el-Kahtani'ydi.

NEHRİ SANİYELER İÇİNDE PRENSİN YANINA GİTMİŞTİ. Prensin bilinci kapalıydı ve kan içindeydi, açık renk küller tenini kaplıyordu.

Nehri aniden derin bir nefes alıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bıçaklandı." Cemşid kana bulanmış uzun bir bıçak çıkardı. "Bunu buldum. Onu iyileştirebilir misin?"

Nehri aniden korkuya kapıldı. "Onu şifahaneye götür. Ben Nesrin'i getireceğim."

Cemşid hamle yapıp önünü kesti. "Sadece senin yardım edebileceğini söyledi."

Nehri kulaklarına inanmıyordu. "Ne dediği umurumda değil! Benim neredeyse hiç eğitimim yok; kralın oğlunu yatak odamda tek başıma iyileştirmeyeceğim!"

"Bence denemelisin. Son derece ısrarcıydı ve Banu Nahide..." Cemşid bilinçsiz yatan prense bakıp sesini alçalttı. "Divyurdu'nda bir Kahtani sana emir verirse... itaat edersin." Nehri fark etmeden Divastiye geçmişlerdi ve anadilinde konuşulan bu karanlık kelimeler Nehri'nin içinin ürpermesine neden oldu.

Nehri kanlı bıçağı alıp yüzüne yaklaştırdı. Demirden yapılmıştı ama zehirli olduğunu işaret edecek hiçbir koku yoktu. Bıçağa dokundu. Kıvılcım çıkarmadı, alevlenmedi ya da Allah'ın belası herhangi bir büyülü melanet emaresi göstermedi. "Bunun lanetli olup olmadığını biliyor musun?"

Cemşid başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Ona saldıran adam şafitti."

Şafit mi? Nehri merakını dizginleyip dikkatini Ali'ye odakladı. *Eğer bu normal bir yaralanmaysa cin olmasının önemi yok demektir. Geçmişte de bunun gibi yaraları iyileştirdin.*

Nehri, Ali'nin yanında diz çöktü. "Gömleğini çıkarmama yardımcı ol. Onu muayene etmem lazım."

Ali'nin tuniği o kadar kötü parçalanmıştı ki onu yırtıp açmayı bitirmesi için çok az çaba harcaması yetmişti. Bir tanesi bedenini geçip sırtına kadar devam eden üç tane çapraşık yara görebiliyordu. Avuç içlerini en büyük yaranın üstüne bastırıp gözlerini kapattı. Dara'yı nasıl kurtardığını hatırlayıp aynı şeyi yapmaya çalışarak iradesini Ali'nin iyileşmesine verdi ve teninin sağlıklı, bütün olduğunu hayal etti.

Kendisini görülere hazırladı ama öyle bir şey olmadı. Bunun yerine burnuna tuz kokusu geldi ve ağzı da deniz tadıyla doldu. Ama niyeti yeterince net olmuştu ki yara parmaklarının altında kımıldandı ve Ali titreyip alçak sesle inledi.

Cemşid, "Yaradan aşkına..." diye fısıldadı. "Bu olağanüstü."

Nehri, "Onu sıkı tut," diye uyardı. "İşim bitmedi." Ellerini kaldırdı. Yara kapanmaya başlamıştı ama eti hâlâ sağlıksız bir renkteydi ve neredeyse şeffaftı. Nehri hafifçe tenine dokununca sanki sırılsıklam bir süngere bastırmış gibi köpük köpük kara bir

kan yüzeye çıktı. Gözlerini kapatıp bir kez daha denedi ama bir değişiklik olmadı.

Oda serin olmasına rağmen teninden ter boşandı, hatta o kadar çok terliyordu ki parmakları kayganlaşmıştı. Onları gömleğine silip diğer yaralara geçerken ağzındaki deniz tadı yoğunlaştı. Ali gözlerini açmasa da kalbinin ritmi parmaklarının altında düzene girmişti. Ali titreyerek nefes alınca Nehri çömelip yarı tamamlanmış işini inceledi.

Bir şeyler yolunda değilmiş gibi görünüyordu. *Belki de demir yüzündendir?* Dara ona demirin safkanları güçsüz bırakabildiğini söylemişti.

Yarayı dikebilirim. Nesrin'le bir tür efsuna maruz bırakılmış gümüş bir iplik kullanarak dikiş atmayı biraz çalışmışlardı. Güya iyileştirici etkisi vardı ve denemeye değermiş gibi görünüyordu. Ali birkaç dakikalığına şifahaneye gidip malzeme alsa düşüp ölecekmiş gibi durmuyordu. Ama yine de bu sadece bir tahmindi. Şu anda harap olmuş organları vücudunun içine akıyor da olabilirdi.

Ali, Ceziriyye bir şey mırıldandı ve gri gözleri yavaşça kırpışıp açıldıktan sonra tanımadığı bir odada olduğunu görünce kocaman açıldılar. Doğrulup oturmayı deneyip acı içinde alçak sesle derin bir nefes aldı.

Nehri onu, "Kımıldama," diye uyardı. "Yaralandın."

"Ben..." Sesi çatladı ve Nehri gözlerinin bıçağın üstüne yöneldiğini gördü. Yüzüne mahvolmuş bir ifade oturdu ve gözlerine harap bir gölge çalındı. "Ah."

"Ali." Nehri yanağına dokundu. "Şifahaneden biraz malzeme alacağım, tamam mı? Cemşid'in yanından ayrılma." Div muhafız bundan çok hoşlanmış gibi görünmüyordu ama başını olur anlamında sallayınca Nehri dışarı çıktı.

Şifahane sessizdi, öldürmediği hastalar uyuyordu ve Nesrin de şimdilik gitmişti. Nehri büyük bir cezveye su doldurup ateş çukurunda parlayan korların üstüne kaynamaya koydu ve gümüş iplikle birkaç iğne alırken bir yandan da özenle şeyhin artık boş olan yatağına bakmaktan kaçındı.

Su kaynamaya başlayınca Nesrin'in ona öğrettiği bir tarife uyarak içine vıcık vıcık bir parça zift, biraz bal ve de tuz attı. Bir an tereddüt ettikten sonra da bir tane kurutulmuş haşhaş kap-

sülünü un ufak edip suya kattı. Sakin olursa Ali'ye dikiş atmak daha kolay olurdu.

Zihni tahminlerle doluydu. Ali hayatına kasteden bir girişimi neden saklamak istiyor olabilirdi? Nehri kraliyet muhafızları komploculari bulmak için kapıları kırıp şehrin altını üstüne getirir ve şafitleri derdest ederken kralın oğlunun mümkün olan en iyi tedaviyi görmesi için şahsen şifahaneye gelmemiş olmasından hayret ediyordu.

Belki de bu işi sessizce halletmek istemesinin sebebi budur. Ali'nin şafitlere karşı bir zaafı olduğu belliydi. Ama Nehri şikâyet edecek değildi. Daha sadece birkaç saat önce Gassan'ın kazayla şeyhini öldürdüğü için cezalandırılmaktan korkuyordu. Şimdiyse en küçük çocuğu –duyduğu bazı dedikodulara bakılacak olursa gözdesi– yatak odasında saklanıyordu ve hayatı onun ellerindeydi.

Nehri malzemelerle çayı dengeleyerek bir kolunun altına bakır bir ibrik tıkıştırıp odasına yöneldi. Kapıyı hafifçe araladı. Ali onu bıraktığı yerdeydi. Cemşid kendisini o âna getiren olaylar silsilesinin her anından pişman olmuş gibi yatak odasında volta atıyordu.

Nehri yaklaşınca başını kaldırıp elindeki malzeme dolu tepsiyi almak için hızla odayı aştı. Nehri başıyla şöminenin önündeki alçak sehpayı işaret etti.

Cemşid tepsiyi sehpanın üstüne koydu. Divasti, "Ağabeyini getireceğim," diye fısıldadı.

Nehri, Ali'ye baktı. Kanlar içindeki prens şoka girmiş gibi görünüyor, titreyen elleri mahvolmuş çarşafların üstünde geziniyordu. "Bunu iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"İki Div'in bir suikast girişimini örtbas etmeye çalışırken enselenmelerinden iyidir."

Harika bir nokta. "Çabuk ol."

Cemşid gitti ve Nehri de yatağın başına döndü. "Ali?" Genç adam karşılık vermeyince bir kez daha, *"Ali..."* dedi. Prens irkilince Nehri ona uzandı. "Biraz ateşin yakınına gel. Işığa ihtiyacım var."

Ali başıyla onaylasa da kımıldamadı. Nehri, "Hadi gel," deyip onu tutup ayağa kaldırdı. Ali acı içinde alçak bir sesle inleyip bir kolunu karnına bastırdı.

Nehri kanepenin üstüne oturmasına izin verdi ve buharı tüten fincanı eline bastırdı. "İç." Sehpayı yanlarına çekip iğne ipliklerini serdi ve ardından hamamına gidip bir deste havlu aldı. Döndü-

günde Ali çayı bırakmış, kana kana ibrikteki suyu içiyordu. Boş ibriği tangırdatarak sehpanın üstüne koydu.

Nehri kaşını kaldırdı. "Susadın mı?"

Başıyla onayladı. "Üzgünüm. Suyu gördüm ve..." Tam kendinde değilmiş gibi görünüyordu ama Nehri bunun yaralarından mı yoksa haşhaştan mı kaynaklandığını bilmiyordu. "Duramadım."

Nehri, "Büyük ihtimalle vücudunda hiç sıvı kalmadı," diye karşılık verdi. Oturup iğnesine iplik geçirdi. Ali hâlâ yan tarafını tutuyordu. Nehri, "Elini çek," deyip Ali dediğini yapmayınca eline uzandı. "Dikiş atmam..." Cümlesini yarıda bıraktı. Ali'nin sağ elini kaplayan kan kara değildi.

Bu şafitlerin koyu kırmızı kanıydı ve *çok* akmıştı.

Nehri'nin nefesi kesildi. "Galiba suikastçın kaçamadı."

Ali eline baktı. Yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Kaçamadı." Yukarıya doğru bir bakış attı. "Cemşid'den onu göle atmasını istedim..." Sesi tuhaf bir şekilde uzaktan geliyordu, sanki onunla alakası olmayan ilginç bir konuya duyduğu hayranlıktan bahseder gibiydi ama gri gözleri kederle dolmuştu. "Ben... o sırada ölmüş olduğundan bile emin değilim."

Nehri'nin iğneyi tutan parmakları titredi. *Divyurdu'nda bir Kahtani sana emir verirse itaat edersin.* "Çayını bitirmelisin Ali. Hem kendini daha iyi hissedeceksin hem de bu işi kolaylaştıracak."

Nehri dikiş atmaya başlayınca Ali bir tepki vermedi. Nehri titizlikle hareket etmeye özen gösterdi; hiç hata yapma şansı yoktu.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde çalışıp haşhaşın tam etkisini göstermesini bekledi ve ardından, "Neden?" diye sordu.

Ali fincanını sehpanın üstüne koydu, daha doğrusu bunu denedi. Fincan elinden düştü. "Ne neden?"

"Neden birisinin seni öldürmeye çalıştığı gerçeğini gizlemeye çalışıyorsun?"

Ali başını iki yana salladı. "Bunu sana söyleyemem."

"Of, hadi ama. Neler olduğunu bilmeden yaşananların sonuçlarını düzeltmemi bekleyemezsin. Merakımdan ölürüm. Kendimi eğlendirmek için müstehcen bir hikâye icat etmem gerekir." Nehri hafif bir sesle konuşuyor, arada bir Ali'nin tepkisini tartmak için başını yaptığı işten kaldırıyordu. Ali tükenmiş görünüyordu. "Lütfen bana bütün bunların sebebinin bir kadın olduğunu söyle. Sonsuza dek seninle dalga—"

"Bir kadın değildi."

"Neydi o halde?"

Ali yutkundu. "Cemşid, Muntazir'i getirmeye gitti, değil mi?" Nehri başıyla onaylayınca sarsılmaya başladı. "Beni öldürecek. Beni..." Aniden elini başına koyup bayılmamak için mücadele ediyormuş gibi göründü. "Affedersin... biraz daha suyun var mı?" diye sordu. "B-ben kendimi acayip tuhaf hissediyorum."

Nehri ibriği duvardaki dar bir sarnıçtan doldurdu. Ali için bir bardağa su koymaya başladı ama o başını iki yana salladı.

"Hepsini ver," deyip ibriği aldı ve birincisi kadar hızla içti. Keyifle iç çekti. Nehri dikişe dönmeden önce ona yan yan baktı.

"Dikkatli ol," diye tavsiyede bulundu. "Daha önce kimsenin bu kadar çok suyu bu kadar hızlı içtiğini görmemiştim."

Ali karşılık vermedi, ama gitgide donuklaşan gözlerle yeniden Nehri'nin yatak odasını gözden geçirdi. Kafası karışmış gibi konuşarak, "Şifahane hatırladığımdan çok daha küçükmüş," dedi. Nehri gülümsemesini sakladı. "Hastaların buraya nasıl sığıyor?"

"Babanın daha da fazla hastaya bakmamı istediğini duydum."

Ali söylediğini geçiştirmek için elini salladı. "Sadece paralarını istiyor. Ama aslında ihtiyacımız yok. *O kadar çok* paramız var ki. Gereğinden çok. Hazine'nin günün birinde kendi ağırlığı altında ezileceği kesin." Yeniden salladığı eline baktı. "Parmaklarımı hissedemiyorum," derken bu itiraftan şaşırtıcı şekilde hiç rahatsız olmamışa benziyordu.

"Hepsi de yerindeler." *Kral hastalarımdan para mı kazanıyor?* Buna şaşırmamalıydı ama yine de öfkesinin hızla arttığını hissetti. Hazine hakikaten de kendi ağırlığı altında eziliyordu.

Ali'yi daha derinlemesine sorgulayamadan önce parmaklarının altında aniden beliren bir ıslaklık dikkatini çekti ve panik halinde kan görmeyi bekleyerek aşağıya baktı. Ama sıvı berraktı ve ıslanan parmaklarını birbirine sürünce ne olduğunu anladı.

Su. Ali'nin yarı iyileşmiş yaralarındaki açıklıklardan akıp kurumuş kanı yıkayıp dışarı atıyor, Nehri'nin dikişlerinin arasından sızıp geçtiği yerlerdeki deriyi pürüzsüz bir hale getiriyor, onu iyileştiriyordu.

Allah aşkına bu da neyin... Nehri ibriğe şaşkınlıkla bakıp içinde kendisinin bilmediği bir şey mi vardı acaba diye düşündü.

Tuhaf... Ama işine devam edip Ali'nin gitgide anlamsızlaşan gevelemelerini dinleyip arada bir de ona odanın mavi renge bürünmüş olmasında ve havanın sirke kokmasında bir sakınca olmadığını söyleyerek onu rahatlattı. Haşhaş keyfini yerine getirmişti ve tuhaf bir şekilde attığı her dikişle durumunun iyiye gittiğini görünce kendisi de rahatlamaya başladı.

Keşke büyülü rahatsızlıklarda da bu kadar başarılı olabilsem. Yaşlı adamın son nefesini verirken korku dolu gözlerinin nasıl kendi gözlerine kilitlendiğini hatırladı. Bunu asla unutmayacaktı.

Yumuşak bir sesle, "Bugün ilk hastamı öldürdüm," diye itiraf etti. Neden emin değildi ama bunu yüksek sesle söyleyince kendisini daha iyi hissetti ve Allah biliyor ya Ali de söylediklerini hatırlayacak durumda değildi. "Senin kabilenden ihtiyar bir adam. Bir hata yaptım ve bu da onu öldürdü."

Prens ona bakmak için başını eğdi ama parlak gözleriyle ona baksa da bir şey söylemedi. Nehri devam etti. "Ben hep bunu yapmak istemiştim... yani buna benzeyen bir şey. İnsan dünyasında bir hekim olma hayalleri kurardım. Elime geçen her kuruşu biriktirdim, umudum günün birinde bir okula beni kabul etmesi için rüşvet verecek kadar paramın olmasıydı." Yüzü düştü. "Ve şimdi hep hayalini kurduğum işi yapıyorum ve berbatım. Ne zaman bir şeye hâkim olduğumu hissetsem, bir düzine başka şey hiç uyarıda bulunmadan üstüme çullanıyor."

Ali gözlerini kısıp uzun burnunun üstünden bakarak onu inceledi. "Berbat değilsin," dedi. "Sen benim arkadaşımsın."

Sesindeki samimiyetin tek etkisi Nehri'nin suçluluğunu daha beter artırmak oldu. *O benim arkadaşım değil,* demişti Dara'ya. *O bir av.* Evet... Dara'dan sonra müttefiki olmaya en çok yaklaşmış kişi.

Bunu kavramak onu rahatsız etti. *Alizeyd el-Kahtani kendini boynuna dolanmış ipek bir ilmikle bulacak olursa senin politik bir kan davasının ortasında kalmanı istemiyorum,* diye uyarmıştı Dara onu. Nehri titredi; Afşin'inin bu gece yarısı muhabbetinden ne çıkaracağını hayal bile edemiyordu.

Son dikişi çabucak tamamladı. "Çok kötü görünüyorsun. İzin ver kanı temizleyeyim."

Bir bezi ıslatana kadar Ali kanepenin üstünde uyuyakalmıştı. Nehri, Ali'nin kanlı tuniğinden arta kalanları çekip ateşe atıp mahvolmuş çarşaflarını da üstüne ekledi. Bıçağı ise sildikten son-

ra bir yere kaldırdı. Bu gibi şeylerin ne zaman işe yarayacakları hiç belli olmazdı. Ali'yi elinden geldiğince temizleyip ardından –kısa süreliğine dikişlerini takdir ettikten sonra– üstüne ince bir battaniye örttü.

Ali'nin karşısına oturdu. Neredeyse Nesrin'in de orada olmasını istiyordu. "Kahtani fanatiğinin" yatak odasında uyuduğunu görmek yaşlı kadının kalp krizi geçirmesine neden olmakla kalmaz, Nehri onu ne kadar başarıyla iyileştirdiğini göstererek önceki nefret dolu sözlerini de suratına çarpabilirdi.

Hizmetkâr girişinin kapısı çarparak açıldı. Nehri ayağa fırlayıp bıçağa uzandı.

Ama gelen sadece Muntazir'di. "Kardeşim," diye bağırırken gri gözleri endişeyle parlıyordu. "Nerede..." Ali gözüne çarpınca hemen yanına koşup yere çöktü. Ali'nin yanağına dokundu. "İyi mi?"

Nehri, "Öyle olduğunu düşünüyorum," diye karşılık verdi. "Ona uyumasına yardımcı olacak bir şey verdim. O dikişleri kıpırdatmasa iyi olur."

Muntazir battaniyeyi kaldırınca aniden nefes aldı. "Allahım..." Kardeşinin yaralarına bir an daha baktıktan sonra battaniyeyi üstüne bıraktı. Hissettikleriyle boğuklaşmış titreyen sesiyle "Onu öldüreceğim," diye fısıldadı. "Onu–"

"Emir-can." Cemşid onlara katılmıştı. Muntazir'in omzuna dokundu. "Önce onunla bir konuş. Belki de iyi bir nedeni vardı."

"Neden mi? Ona *baksana*. Böyle bir şeyi neden örtbas edersin ki?" Muntazir haksızlığa uğramış gibi iç çektikten sonra yeniden Nehri'ye baktı. "Onu taşıyabilir miyiz?"

Nehri başıyla onayladı. "Sadece dikkatli olun. Daha sonra gelip durumuna bakarım. Onun birkaç gün dinlenmesini istiyorum, en azından şu yaralar iyileşene kadar."

"Hiç merak etme, dinlenecek, orası kesin." Muntazir şakaklarını ovaladı. "Bir kılıç antrenmanı kazası." Nehri kaşlarını kaldırınca Muntazir açıkladı. "Bu öyle oldu, anladın mı?" diye sorup bir ona bir de Cemşid'e baktı.

Cemşid ikna olmamıştı. "Kimse kardeşine bunu yapanın ben olduğuma inanmaz. Tersi olsa belki."

Muntazir, "Kimse yaralarını görmeyecek," diye karşılık verdi. "Yenildiği için utanmıştı, dolayısıyla Banu Nahide'yi görmeye tek

başına geldi çünkü dostlukları sayesinde onun sırrını saklayabileceğine güvendi... Bu da doğru zaten, değil mi?"

Nehri bunun pazarlık etmek için doğru zaman olmadığını hissetti. Başını yana eğdi. "Tabii ki."

"Güzel." Muntazir derinliklerinde bir çelişkinin yaşandığı gözlerini bir an daha Nehri'nin gözlerinde tuttu. Yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim Banu Nehri," dedi. "Bu gece onun hayatını kurtardın ve bu unutacağım bir şey değil."

Nehri, iki adam aralarında bilinçsiz Ali'yle dışarı çıkarken kapıyı açık tuttu. Hâlâ Ali'nin kalbinin düzgün ritmini hissedebiliyordu ve şaşkınlıkla nefes aldığı, yarasının parmaklarının altında kapandığı o anı hatırladı.

Bu da onun unutacağı bir şey değildi.

Kapıyı kapatıp malzemelerini aldı ve ardından onları kaldırmak için şifahaneye gitti, Nesrin'i şüphelendirme riskine giremezdi. Hiç ses yoktu, puslu havada bir durgunluk vardı. Şafak vaktinin yaklaştığını anladı. Sabahın ilk ışıkları şifahanenin cam tavanından içeriye süzülüyor, tozlu ışınlar halinde ecza duvarı ve masaların üstüne düşüyordu.

Nehri durup önündeki manzarayı doya doya izledi. Annesinin muhtemelen avucunun içi gibi bildiği kımıldanan malzemelerle dolu puslu raflar... Eski günlerde rahatsızlıklarından yakınan hastalar ve aralarından kıvrılarak geçen, alet ve iksirleri hazırlayan yardımcılarla dolu olan odanın geniş, neredeyse boş yarısı...

Bir kez daha Ali'yi düşündü, onu uyurken izlerken hissettiği tatmini, aylar boyunca başarısız olduktan sonra nihayet bir şeyi doğru yapınca duyduğu *huzuru*. Cin kralının en sevdiği oğluydu Ali ve Nehri de onu ölümün kıyısından kapıp hayata geri getirmişti. Bunda gerçek bir güç vardı.

Ve Nehri'nin bu gücü alma zamanı gelmişti.

NEHRİ BUNU ÜÇÜNCÜ GÜNDE YAPTI.

Şifahanesi manyak maymunun teki tarafından yağmalanmış gibi görünüyordu. Her yerde soyulup bırakılmış muzlar —öfkelenip birkaç tanesini atmıştı— ve bir sürü nemli hayvan mesanesi vardı. Havada yoğun bir mayhoş meyve kokusu bulunuyordu ve Nehri hayatı boyunca bir daha hiç muz yemeyeceğinden oldukça

emindi. Neyse ki yalnızdı. Nesrin'in dönmesine daha vardı ve Dunur da mesaneleri ve muzları getirdikten sonra büyük ihtimalle Nehri'nin tamamen delirdiğine kanaat getirip kaçmıştı.

Nehri şifahanenin dışına, bahçeye bakan çardağın en güneşli kısmına bir masa çekmişti. Gün ortasının sıcağı bunaltıcıydı ve şu anda Divyurdu'ndaki herkes karartılmış yatak odalarında ve gölgeli ağaçların altında dinleniyor olmalıydı.

Nehri hariç. Bir mesaneyi özenle masanın üstünde tuttu. Önceki onlarcası gibi bu mesaneyi de suyla doldurup üstüne özenle bir muz kabuğu yerleştirmişti.

Diğer elinde cımbızı ve o ölümcül bakır tüpü tutuyordu.

Nehri gözlerini kıstı ve kaşlarını çatıp tüpü muz kabuğuna yaklaştırdı. Eli titremiyordu, çayın onu uyanık tutsa da parmakların titreteceğini zor yoldan öğrenmişti artık. Tüpü muz kabuğuna dokundurup sadece bir kıl payı kadar soktu. Nefesini tuttu ama mesane patlamadı. Nehri tüpü çekti. Muzun yüzeyinde kusursuz bir delik vardı. Altındaki mesaneye dokunulmamıştı.

Nehri bir nefes verdi. Gözleri doldu. *Heyecanlanma,* diye azarladı kendisini. *Sadece şansın yaver gitmiş olabilir.*

Ancak bu deneyi on defa –her defasında başarılı olarak– tekrarladıktan sonra kendisine rahatlama izni verdi. Sonra da masanın üstüne baktı. Bir tane muz kabuğu kalmıştı.

Tereddüt etti. Sonra da sol elinin üstüne koydu.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sesini duyabiliyordu. Ama Nehri kendine bunu yapabilecek kadar güveni olmazsa bundan sonra yapmayı planladığını asla gerçekleştiremeyeceğini biliyordu. Tüpü kabuğun üstüne değdirip aşağıya doğru itti.

Tüpü geri çekti. Dar, düzgün bir delikten zarar görmemiş etini görebiliyordu.

Bunu yapabilirim. Tek ihtiyacı olan şey odaklanmak, onu geriye düşüren yüz farklı endişe ve sorumluluk, ilgilenmek için henüz hazır olmadığı hastalar, itibarını yerle bir edebilecek entrikalar olmadan çalışıp pratik yapmaktı.

İhtişam zaman alır, demişti Kartir. Ve haklıydı da.

Nehri'nin zamana ihtiyacı vardı. Bunu nereden bulacağını biliyordu. Ve bedelinin ne olacağını bildiğinden şüphe ediyordu.

Hırıltılı bir soluk alırken parmaklarıyla kalçasındaki hançerin ağırlığını hissetti. Dara'nın hançeri. Bunu hâlâ geri vermemişti.

Aslında Ulu Tapınak'taki berbat karşılaşmalarının ardından onu hiç görmemişti.

Hançeri kınından çekip parmağını kabzasının üstünde gezdirdi ve avucunu Dara'nın hançeri tuttuğu yere bastırdı. Uzun bir an boyunca hançere bakıp iradesiyle görüntüsünü değiştirmesini sağlamaya çalıştı.

Sonra da hançeri indirdi.

Nehri, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Masanın başından kalkıp hançeri arkasında bıraktı. Boğazı düğümlendi ama kendisine ağlama izni vermedi.

Gassan el-Kahtani'nin karşısına çıkarken zafiyet göstermesi iyi olmazdı.

25

ALİ

Ali kanalın çalkantılı yüzeyinin altına dalıp kusursuz bir takla atıp ters yöne devam etmek için ayaklarını çırptı. Dikişleri ona itiraz edip sızlasalar da o kendini zorlayıp acısına rağmen devam etti. Sadece birkaç tur daha atacaktı.

Bulanık suyun içinden alışkanlığın getirdiği bir rahatlıkla kayıp gidiyordu. Ali'ye yüzmeyi annesi öğretmişti ve öğrenmesinde ısrar ettiği tek Ayanli geleneği buydu. Bunu yapmak için krala karşı çıkmış, Ali yedi yaşındayken bir gün kraliyet peçesini taktığı için tehditkâr ve yabancı göründüğü halde beklenmedik bir şekilde İç Kale'ye çıkagelmişti. Ali'nin bağırıp çağırarak kendisini boğmaması için yalvarmasını umursamadan onu çeke çeke saraya götürmüştü. Bir kez hareme girince onu tek kelime etmeden kanalın en derin yerine atmıştı. Ancak yüzeye çıktığında —Ali kol ve bacaklarını umarsızca çırpıyor, gözyaşlarının arasından can havliyle nefes almaya çalışıyordu— ismini söylemişti. Sonra da nasıl ayaklarını çırpıp kulaç atacağını, yüzünü suya nasıl batırıp ağzının kenarından nefes alacağını öğretmişti.

Yıllar sonra dahi Ali hâlâ ona verdiği dersin her dakikasını ve annesinin böyle bir isyankârlık için ödediği bedeli hatırlıyordu: Bir daha asla yalnız kalmalarına izin verilmemişti. Ama Ali yüzmeye devam etmişti. Cinlerin büyük kısmı —özellikle de babasının

halkı– yüzme fikrine mutlak bir tiksintiyle yaklaşıyor olsa da o yüzmekten hoşlanıyordu. Hatta bazı hocalar Ayanlilerin sudan aldıkları keyfin bir çeşit sapkınlık, güya maridlerle türlü çeşit günah işleyerek oynaştıkları kadim bir nehir kültünün kalıntısı olduğunu iddia ediyordu. Ali bu menfur hikâyeleri dedikodu olarak görüp ciddiye almıyordu. Ayanliler güvenli ve büyük ölçüde izole bir anavatanları olan zengin bir kabileydi ve her daim kıskanılmışlardı.

Bir tur daha tamamlayıp kendini akıntıda sürüklenmeye bıraktı. Hava hâlâ durgun ve boğucuydu, bahçenin sükûnetini bozan yegâne sesler böceklerin vızıltısı ve kuşların ötüşleriydi. Neredeyse huzurluydu.

Başka bir Tanzim suikastçısının saldırısına uğramak için ideal bir zaman. Ali bu karanlık düşünceyi aklından çıkarmaya çalıştı ama kolay değildi. Hanno'nun onu öldürmeye çalışmasının üstünden dört gün geçmişti ve o zamandan beri odasından çıkmıyordu. Saldırının ertesi sabahı Ali, hayatının en beter baş ağrısı ve sorularına cevap bekleyen öfke dolu ağabeyi eşliğinde uyanmıştı. Ali söz konusu cevapları acı ve suçluluktan dağılmış halde, zihni hâlâ bulanık bir halde verirken Tanzim'le olan ilişkisine dair birtakım gerçeklerin parmaklarının arasından su gibi akmasını engelleyememişti. Önceki tahminin doğru olduğu ortaya çıkmıştı: Babasıyla ağabeyi sadece paradan haberdardı.

Muntazir her şeyi öğrenince *hiç* memnun olmamıştı.

Nehri nasıl olduğunu görmeye geldiği sırada Ali, ağabeyinin gitgide artan öfkesinin karşısında Hanno'nun ölümünü neden örtbas ettiğini açıklamaya çalışıyordu. Muntazir, Ceziriyye konuşmaya geçip onu apaçık hain ilan etmiş ve hışımla çıkıp gitmişti. Bir daha da dönmemişti.

Belki de gidip onunla konuşmam lazım. Ali kanaldan çıkıp üstündeki suları kanalın kenarlarındaki dekoratif çinilerin üstüne akıttı. Gömleğine uzandı. *Açıklamayı denemeliyim...*

Durdu, karnı bir anlığına gözüne ilişmişti. Yarasından eser yoktu.

Ali şaşkınlık içinde elini daha bir saat öncesine kadar dikişlerle tutturulmuş, yarı iyileşmiş bir yarık olan bölgenin üstünde gezdirdi. Artık yamru yumru bir yaradan fazlası değildi. Göğsündeki yaranın dikişleri hâlâ duruyordu ama o da dikkate değer şekil-

de düzelmişti. Kaburgalarının altındaki üçüncü yaraya uzanınca acıyla irkildi. Hanno bıçağı o noktada doğruca ileri itmişti ve orası hâlâ canını yakıyordu.

Yoksa kanal suyunun iyileştirici özellikleri mi vardı? Eğer öyleyse bile Ali daha önce bu konuda hiçbir şey duymamıştı. Bunu Nehri'ye sorması gerekecekti. Sadece birkaç gün önce kanlar içinde yatak odasının ortasına atılmış olmasından hemen hiç rahatsız olmamış gibi görünen Nehri, neredeyse her gün nasıl olduğunu bakmaya geliyordu. Hayatını kurtardığına dair yegâne imasını küçük kütüphanesini yağmalarken yapmıştı. Birkaç kitap, fildişinden bir hokka ve altın bir kol bandını "ödeme" olarak sahiplenmişti.

Ali başını iki yana salladı. Nehri'nin tuhaf bir kız olduğu barizdi. Gerçi şikâyet edecek durumu yoktu. Elinde kalan tek arkadaş o olabilirdi.

"Selamünaleyküm Ali."

Ali, ablasının sesini duyunca irkilip gömleğini üstüne geçirdi. "Ve aleykümselam Zeynep."

Patikadan dolaşıp ıslak taşların üstünde ona katıldı. "Seni *yüzerken mi* yakaladım?" Numaradan şok olmuş gibi bir ifade takındı. "Ben de Ayanlilerle ve –ne demeyi seviyordun– entrikacı sefahat kültürümüzle hiç ilgilenmediğini sanıyordum."

Ali, "Sadece birkaç tur attım," diye mırıldandı. Zeynep'le kavga edecek havada değildi. Oturup çıplak ayaklarını yeniden kanalın içine soktu. "Ne istiyorsun?"

Zeynep de yanına oturup parmaklarını suyun içinden geçirdi. "İlk olarak hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istiyorum. Neredeyse bir haftadır seni divanda gören olmadı. Ve seni uyarmak için. Şu Nahid kızıyla ne yaptığını bilmiyorum Ali. Politikada herhangi bir becerin yok, nerede kaldı–"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Zeynep gri-altın rengi gözlerini yuvarladı. "Evlilik pazarlıklarından seni aptal."

Ali ansızın başının döndüğünü hissetti. "*Hangi* evlilik pazarlıklarından?"

Zeynep geri çekildi, şaşırmış görünüyordu. "Muntazir ile Nehri arasındakilerden." Gözlerini kıstı. "Bana ona yardımcı olmadı-

ğını mı söylüyorsun? Allah aşkına abbamıza yüzdeler ve sayılardan oluşan öyle bir liste verdi ki görsen Hazine raporu sanırsın. Sana çok öfkeli, bunu senin yazdığını düşünüyor."

Allahım beni koru... Ali, Nehri'nin böyle bir şeyi kendi başına akıl edebilecek kadar zeki olduğunu biliyordu ama Banu Nahide'nin becerileri hakkında doğru bir fikre sahip tek Kahtani'nin kendisi olduğundan şüphelenliyordu. Alnını ovuşturdu. "Bütün bunlar ne zaman yaşandı?"

"Dün öğleden sonra. Abbamızın çalışma odasına çıkageldi, ne davet edilmişti ne de yanında ona eşlik edecek biri vardı. Dedikodulardan bunaldığını ve aralarında ne gibi bir durum olduğunu bilmek istediğini söyledi." Zeynep kollarını kavuşturdu. "Hastaların yaptığı ödemelerden eşit pay talep etti, Afşin'i için bir emeklilik pozisyonu, Zariaspa'da ücretli eğitim izni... ve Allahım öyle bir *çeyiz* istedi ki..."

Ali'nin ağzı kurudu. "Hakikaten bütün bunları mı istedi? Dün yani, emin misin?"

Zeynep başıyla onayladı. "Aynı zamanda Muntazir'in ikinci bir karısı olmasını da reddediyor. Divlerin bunu kabul etmeyecekleri gerçeğine dayanarak evlilik sözleşmesinde yazılı biçimde belirtilmesini istiyor. Eğitim almak için daha çok zaman, en az bir yıl boyunca hiç hasta görmemek, Menije'nin eski notlarına kısıtsız erişim..." Zeynep talepleri parmaklarıyla sayıyordu. "Bir şeyleri atladığıma eminim. Millet gece yarısından sonrasına dek pazarlıklarının devam ettiğini söylüyor." Başını iki yana sallarken hem etkilenmiş hem de içerlemiş gibi görünüyordu. "Bu kız kendini ne sanıyor bilmiyorum."

Yeryüzündeki son Nahid. Aynı zamanda Kahtanilerin en genci hakkında son derece uygunsuz şeyler bilen bir Nahid. Ali sesinin titrememesi için çaba gösterdi. "Abbamız, o ne düşünüyor?"

"Kız gittikten sonra ceplerine bir bakma ihtiyacı hissetti ama bunu dışında keyfi çok yerindeydi." Zeynep gözlerini devirdi. "Hırsının ona Menije'yi hatırlattığını söyledi."

Tabii ki hatırlatacaktı. "Peki ya Muntazir?"

"Ne sanıyorsun? Entrikacı, kanı sulanmış bir Nahid'le evlenmek istemiyor. Doğruca bana gelip farklı kabilelerden gelmenin, Ceziriyye konuşamamanın nasıl bir şey olduğunu—"

Bu Ali'yi şaşırtmıştı. Bu gibi kaygıların Muntazir'in Nehri'yle evlenmek istememesinin ardındaki nedenler arasında olduğunu düşünmemişti. "Ona ne söyledin?"

Zeynep ona dik dik baktı. "Gerçeği Ali. Bunu hiç umursamıyormuş numarası yapabilirsin ama bu kadar az sayıda cinin kendi kabilelerinin dışından evlenmelerinin bir nedeni var. Cezîriyyeye hiç senin kadar hâkim olamadım ve bu beni abbamızın halkından tamamen kopardı. Ammamızın halkı biraz daha iyi. Ayanliler bana iltifat ettiklerinde dahi seslerinden bir kum sineğinin böylesi bir gelişmişlik gösterebilmiş olmasından şaşkına döndükleri anlaşılıyor."

Bu söyledikleri Ali'yi afallatmıştı. "Bunu bilmiyordum."

"Nereden bileceksin ki?" Bakışlarını aşağıya çevirdi. "Hiç sormadın. Hem zaten haremdeki politik oyunları aptalca bulup küçümsediğinden eminim."

"Zeynep..." Ablasının sesindeki incinmişlik onu derinden yaralamıştı. İlişkilerinin yapısını sıklıkla belirleyen anlaşmazlıklarına karşın ablası buraya onu uyarmak için gelmişti. Ağabeyi pek çok defa onu kollamıştı. Peki ya Ali ne yapmıştı? Zeynep'i şımarık bir velet olarak görüp boşlamış ve babasının Muntazir'i istemediği bir kadınla evlenmek için kıstırmasına yardımcı olmuştu.

Ali güneş yüksek saray duvarlarının ardına alçaldığı sırada ayağa kalktı. "Ağabeyimi bulmam lazım."

"İyi şanslar." Zeynep ayaklarını sudan çıkardı. "Öğlen içmeye başlamıştı ve kendini şehirdeki soylu kadınların yarısıyla avutmakla ilgili bir şeyler söyledi."

"Onu nerede bulacağımı biliyorum." Ali ablasının kalkmasına yardımcı oldu. Zeynep gitmek için dönünce onun bileğine dokundu. "Yarın benimle çay iç."

Zeynep şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Eminim şımarık ablanla çay içmekten daha önemli işlerin vardır."

Ali gülümsedi. "Hiç de bile."

ALİ, HANZADE'NİN EVİNE GELDİĞİNDE HAVA KARARmıştı. Müzik sesleri sokağa taşıyor ve birkaç asker dışarıda vakit öldürüyordu. Ali onlara başıyla selam verip çatıdaki bahçeye çıkmak için kendini hazırladı. Bir erkeğin inlediğini duyabiliyordu

ve bir kadının haz içindeki alçak çığlıkları karanlık koridorların birinden yankılanıyordu.

Ali gelince bir hizmetkâr önüne geçip yolunu kesti. "Selamünaleyküm şeyh..." Adam kıpkırmızı olup hatasını düzeltti. "Prens! Affedersiniz ancak evin hanımı—"

Ali onu itip kapıdan geçip aşırı parfümlü hava karşısında burnunu buruşturdu. Çatı en az iki düzine soylu adam ve uşaklarıyla tıklım tıklım doluydu. Çevik hizmetkârlar aralarından dolanıp şarap dağıtıyor ve nargilelerle ilgileniyordu. Müzisyenler aletlerin çalıyor ve iki kız dans edip elleriyle ışıklı çiçekler yaratıyordu. Muntazir yanında Hanzade'yle kabarık bir kanepenin üstünde oturuyordu.

Muntazir geldiğini fark etmemiş gibi görünüyordu ama Hanzade ayağa fırladı. Ali ellerini kaldırıp bir özür hazırladı hazırlamasına ama Muntazir'in içki arkadaşlarının arasına en son kimin katıldığını görünce sözcükleri dudaklarında can verdi. Elini zülfikârının üstüne götürdü.

Darayavahuş sırıttı. "Selamünaleyküm küçük Zeydi." Afşin, Cemşid ve Ali'nin tanımadığı bir Div adamla birlikte oturuyordu. Eğleniyormuş gibi görünüyorlardı, kadehleri doluydu ve yanlarındaki büyük, yastıklı bir bankın üstüne sevimli bir saki tünemişti.

Ali'nin gözleri Afşin'den Cemşid'e kaydı. Karşısında nasıl başa çıkacağını hiç bilemediği bir durum vardı. Bu Div adama Hanno'nun dikkatini dağıttığı, cesedinden kurtulduğu ve sonra da onu Nehri'ye götürdüğü için hayatını birkaç defa borçlanmıştı. Bunu inkâr etmenin yolu yoktu. Ama Allah biliyor ya hayatını kurtaranın Kave'nin oğlundan başkası olması için neler vermezdi. Tek bir laf, tek bir ima ve Başvezir göz açıp kapayıncaya dek Ali'nin üstüne kâbus gibi çökerdi.

Hanzade bir anda önünde bitmiş, yüzünün önünde parmağını sallıyordu. "Hizmetkârım içeri gelmene izin mi verdi? Ona—"

Muntazir nihayet konuştu. Tedirgin bir sesle, "Bırak geçsin Hanzade," diye seslendi.

Hanzade'nin yüzü asıldı. "Tamam. Ama silahı olmayacak." Zülfikârını çekip aldı. "Zaten kızlarımı yeterince tedirgin ediyorsun."

Ali çaresizlik içinde zülfikârının yandan geçen bir hizmetkâra teslim edilmesini izledi. Darayavahuş güldü ve Ali hışımla ona doğru döndü ama Hanzade onu kolundan tutup bu kadar narin

görünen bir kadından beklenmeyecek kadar büyük bir güçle onu öne doğru sürükledi.

Ali'yi Muntazir'in yanındaki bir sandalyeye oturttu. "Bela çıkarma," diye uyardıktan sonra çekip gitti. Ali kapı görevlisinin sağlam bir azar işiteceğinden emindi.

Ali boğazını temizledi. "Selamünaleyküm ahi."

"Alizeyd." Ağabeyinin sesi soğuktu. Bakır kadehinden bir yudum aldı. "Senin gibi kutsal bir adamı böylesi bir günah yuvasına hangi rüzgâr attı?"

Umut verici bir başlangıç. Ali iç çekti. "Özür dilemek istiyorum diru. Seninle konuşmak istediğim—"

Yolun karşısındaki Divler kahkahalara boğuldular. Afşin, Divasti bir espri yapıyormuş gibi görünüyordu, yüzü canlıydı ve ellerini bir şeyleri vurgulamak istermiş gibi sallıyordu. Üçüncü adam kadehini kafasına dikerken Cemşid güldü. Ali'nin suratı asıldı.

Muntazir, "Ne oldu?" diye cevap talep etti. "Neye bakıyorsun?"

"Ben... hiçbir şeye," diye kekeledi Ali, ağabeyinin sesindeki düşmanlık onu şaşırtmıştı. "Sadece Cemşid'le Darayavahuş'un bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim."

Muntazir, "Yakın değiller," diye patladı. "Babasının misafirine kibarlık ediyor." Gözleri parladı, derinliklerinde karanlık ve şüphe içinde bir şeyler vardı. "Aklına yanlış bir şey gelmesin Alizeyd. Yüzündeki ifade hoşuma gitmiyor."

"Hangi *ifade*? Neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Duvarda çevirdiğin artık nasıl bir işse örtbas etmek için sözde suikastçını göle atıp kendi hayatını tehlikeye attın. O iş orada bitecek. Cemşid bir şey söylemiyor. Ona konuşmamasını söyledim... ve buradakilerin büyük kısmının aksine o bana yalan söylemez."

Ali dehşete düşmüştü. "Ona zarar vermeyi planladığımı mı düşünüyorsun?" Yakınlarından geçen bir hizmetkârın meraklı bakışlarını görünce sesini alçalttı. Ceziriyye konuşuyor olabilirlerdi ama bir tartışma her dilde aynı görünüyordu. "Hay Allah, diru sen hakikaten de hayatımı kurtaran adamı öldürebileceğimi mi düşünüyorsun? Bunu yapabilecek birisi miyim sence?"

"Senin neler yapabileceğini bilmiyorum Zeydi." Muntazir kadehindekini bitirdi. "Aylardır kendime bütün bunların bir hata

olduğunu söylüyorum. Sadece gerekli soruları sormadan parasını etrafa saçmış bir aptal olduğunu..."

Ali'nin kalbi tekledi ve Muntazir sakiye el edip sadece adam kadehine biraz daha şarap doldurana dek sessiz kaldı. Devam etmeden önce bir yudum aldı. "Ama sen aptal değilsin Zeydi –sen tanıdığım en akıllı kişilerden birisin. Onlara sadece para vermekle kalmadın, aynı zamanda Hazine'den nasıl saklanacaklarını da öğrettin. Ve izlerini örtmekte hayal ettiğimden çok daha iyisin. Şeyhin gözlerinin önünde ezilerek öldü ve Allahım... sen *gözünü bile kırpmadın*. Kendin ölmek üzereyken *bir cesetten kurtulmayı* akıl edebildin." Muntazir titredi. "Bu nasıl bir soğukkanlılık Zeydi? Bu senin sahip olduğunu düşünmediğim çeşitte bir soğukkanlılık." Muntazir başını iki yana salladı ve konuşurken sesinde hafif bir pişmanlık vardı. "Duyduklarımı ciddiye almamaya çalıştım, biliyor musun? Milletin söylediği şeyleri. Hep böyle yaptım."

Ali'nin midesi bulanmaya başladı. Kalbinin derinliklerinde ansızın bu konuşmanın nereye gittiğine dair bir şüphe –ve korku– belirdi. Boğazındaki yumruyu yutkunarak bastırdı. "Ne gibi şeyleri?"

"Ne gibi şeyler olduğunu biliyorsun." Ağabeyinin gri gözleri –paylaştıkları gri gözler– yoğun duygularla çalkalanıyordu; suçluluk, korku ve şüphenin bir karışımı. "Genelde bizim durumumuzdaki prensler için söylenen şeyler."

Ali'nin kalbindeki korku zincirlerinden boşandı. Ve ardından –onu afallatan bir çabuklukla– öfkeye dönüştü; Ali'nin o âna dek gitmeye cesaret edemediği bir yerde sımsıkı bastırdığını fark etmemiş olduğu bir içerlemeye. "Muntazir, *soğukkanlıyım* çünkü hayatımın tamamını İç Kale'de sana hizmet edebilmek içim eğitim alarak geçirdim ve sen cariyelerle ipek yataklarda uyurken ben sert yerlerde yattım. Çünkü *daha beş yaşındayken* senin emrinle başkalarını öldürüp görmene bile gerek kalmayacak savaşları yönetebilmek amacıyla eğitim alabilmek için annemin kollarından koparıldım." Ali derin bir nefes alıp esip gürleyen duygularını zaptetti. "Bir hata yaptım diru. Hepsi bu. Şafitlere yardım etmek istiyordum, niyetim bir–"

Muntazir sözünü kesti. "Sen ve annenin kuzeni, Tanzim'in bilinen tek finansörlerisiniz. Bilinmeyen bir amaç için silah topluyorlardı ve İç Kale'nin içinde kimliği bilinmeyen bir Ceziri asker

onlar için zülfikâr eğitim kılıçları çaldı. Sen ise görünüşe bakılırsa elebaşlarını tanıyor olmana karşın daha kimseyi tutuklamadın." Muntazir şarabını bitirip Ali'ye döndü. "Söyle bana ahi," diye rica etti. "Sen benim yerimde olsan ne düşünürdün?"

Ağabeyinin sesinde bir korku –gerçek korku– emaresi vardı ve bu Ali'nin midesini bulandırıyordu. Yalnız olsalar Muntazir'in ayaklarına kapanırdı. Yine de böyle yapmak geldi içinden; tanıkların canı cehennemeydi.

Bunun yerine onun elini kavradı. Muntazir burnundan solurken, "Asla diru. *Asla.* Sana kaldıracağıma kılıcımı kalbime saplarım daha iyi. Allah çarpsın... Ahi..." diye yalvardı. "*Lütfen.* Sadece bana bu işi nasıl düzelteceğimi söyle. Her şeyi yaparım. Abbama giderim. Ona her şeyi anlatırım–"

Muntazir, "Abbamıza gidersen ölürsün," diye sözünü kesti. "Suikastçıyı unut. Abbamız iki Div öldürüldüğü sırada o tavernada olduğunu, bütün bu aylar boyunca Kraliyet Muhafızları'ndaki haini tutuklamadığını öğrenecek olursa... seni karkadana atar."

"Yani?" Ali sesindeki gücenmişliği gizlemeye çalışmadı. "Eğer hepinize birden ihanet etmek için komplo kurduğumu düşünüyorsan, neden sen kendin gidip ona söylemiyorsun?"

Muntazir ona sert bir bakış attı. "Senin ölümünün yükünü vicdanımda taşımak istediğimi mi sanıyorsun? Sen hâlâ benim kardeşimsin."

Ali anında geriledi. Oraya ilk neden geldiğini hatırlayıp, "İzin ver Nehri'yle konuşayım," diye öneride bulundu. "Belki onu taleplerinin bir kısmını azaltmaya ikna edebilirim."

Muntazir güldü. "Sen ve entrikacı nişanlımın yeterince konuştuğunuzu düşünüyorum ve bu son vermeyi düşündüğüm bir şey."

Müzik durdu. Div erkekleri alkışlamaya başladılar ve Darayavahuş dansçıların kıkırdamasına neden olan bir şey söyledi.

Muntazir gözlerini Afşin'e kilitlemiş, ona kedinin fareye baktığı gibi bakıyordu. Boğazını temizledi ve Ali yüzüne son derece tehlikeli –ve aptalca– bir ifadenin yerleştiğini gördü. "Ne var biliyor musun, onun taleplerinin birini şu anda yerine getireceğim." Sesini yükseltti. "Cemşid! Darayavahuş!" diye seslendi. "Gelseniz. Benimle biraz şarap için."

"Diru, bunun iyi bir–" Divler işitme mesafesine gelince Ali anında sustu.

"Emir Muntazir. Prens Alizeyd." Darayavahuş başını yana eğip parmaklarını Div selamı vermek için birleştirip kaldırdı. "Bu güzel akşamda ateşler ikiniz için parlasın."

Cemşid gergin görünüyordu ve Ali de onun Muntazir'in sarhoş hallerine işlerin ne zaman kötüye gideceğini anlayacak kadar sık tanık olduğunu düşündü. Tereddütlü bir sesle, "Selamlar olsun efendiler," dedi.

Muntazir gerginliklerini fark etmiş olmalıydı. Parmaklarını şıklatıp sol tarafındaki minderi işaret etti. "Rahat et dostum."

Cemşid oturdu. Darayavahuş sırıtıp parmaklarını şıklattı. "Bu mu yani?" diye sorup Divasti bir şeyler ekledi. Cemşid'in yüzü kızardı.

Ancak Muntazir, Ali'nin aksine Div dilini akıcı olarak konuşabiliyordu. Muntazir, Cinistani konuşarak soğuk bir sesle, "Seni temin ederim kendisi eğitimli bir köpek değil," dedi, "...ama en can dostum. Afşin, buyur," deyip Cemşid'in yanını işaret etti. "Lütfen otur." Yeniden sakiye el etti. "Misafirlerime şarap getir. Ve Prens Alizeyd de daha içki içemeyen çocuklara ne getiriyorsanız ondan alacak."

Ali, Darayavahuş'un onunla dövüşürken Muntazir'le olan rekabetlerini nasıl kullandığını hatırlayıp kendini zorlayarak gülümsedi. Afşin'in Kahtani kardeşlerin arasındaki herhangi bir düşmanlığı sezmesi için bundan kötü bir zaman olamazdı.

Darayavahuş ona döndü. "Peki sana ne oldu?"

Ali dikleşti. "Sen neden bahsediyorsun?"

Afşin karnını işaret etti. "Yaralandın mı? Hastalandın mı? Bir değişik duruyorsun."

Ali gözlerini kırpıştırdı karşılık veremeyecek kadar afallamıştı.

Muntazir'in gözleri parladı. Tartışmış olmalarına rağmen konuştuğunda sesinde vahşice korumacı bir şey vardı. "Kardeşimi bu kadar yakından mı izliyorsun, ha Afşin?"

Darayavahuş omuz silkti. "Sen bir cengâver değilsin Emir Muntazir, dolayısıyla anlamanı beklemiyorum. Ama kardeşin öyle. Hem de çok iyi bir cengâver." Ali'ye göz kırptı. "Dik dur genç ve elini yaradan uzak tut. Düşmanlarının böyle bir zaafı görmesini istemezsin."

Muntazir bir kez daha Ali'den hızlı davranıp cevap verdi. "Seni temin ederim kendini gayet iyi toparladı. Banu Nehri günlerdir başucundan ayrılmadı. Kendisi ona son derece bağlı."

Afşin öfkeyle parladı ve –Nehri'ye olduğu kadar kellesine de son derece bağlı olan– Ali çabucak konuştu. "Bütün hastalarına eşit derecede adanmış olduğundan eminim."

Muntazir onu duymazdan geldi. "Aslında seninle konuşmak istememin sebebi Banu Nahide." Cemşid'e baktı. "Zariaspa'da boş bir valilik pozisyonu var, değil mi? Yanılmıyorsam babanın bu konuda bir şeyler söylediğini duydum."

Cemşid kafası karışmış gibi göründü ama karşılık verdi. "Öyle diye düşünüyorum."

Muntazir başıyla onayladı. "Çok kişinin sahip olmak istediği bir konum. Divistan'ın güzel bir yerinde, hem de kıskandıracak türden bir maaşı da var. Çok sorumluluk da gerektirmiyor." Şarabından bir yudum aldı. "Senin için uygun olacağını düşünüyorum Darayavahuş. Dün düğünü tartışırken Banu Nehri geleceğin hakkında endişeliymiş gibi göründü ve–"

"Ne?" Afşin'in o tehlikeli gülümsemesi kayboldu.

"Geleceğin Afşin. Nehri senin sadakatin karşılığında güzelce ödüllendirilmeni istiyor."

Darayavahuş, "Zariaspa, Divyurdu değil," diye patladı. "Hem nasıl düğün olacakmış? Daha ilk çeyrek yüzyılı bile dolmadı. Yasal olarak–"

Muntazir elini sallayarak sözünü kesti. "Dün bu teklifle bize kendisi geldi." Gülümserken gözlerinde çok nadiren görülen kötücül bir parıltı vardı. "Evlenmeye pek bir hevesli herhalde."

Üstüne basa basa hevesli derken sözcüğü oldukça bayağılaştırmayı başarmıştı ve Darayavahuş da parmaklarını çıtlattı. Ali içgüdüsel olarak zülfikârına uzandı ama silahı yerinde değildi, Hanzade'nin hizmetkârlarından biri almıştı.

Neyse ki Afşin yerinden kalkmamıştı. Ama elinin hareketi Ali'nin dikkatini çekti. Afşin'in köle yüzüğü... parlıyor muydu? Ali gözlerini kısıp yeniden baktı. Öyleymiş gibi duruyordu. Zümrüt kirli bir cam lambanın ardına gizlenmiş bir alev gibi, ancak güçlükle ayırt edilebilen bir ışıkla parlıyordu.

Afşin bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Her mevzuda Banu Nahide'nin takipçisiyim," derken sesi Ali'nin bir erkeğin sesinin asla olamayacağını düşündüğü kadar soğuktu. "Ne kadar menfur olursa olsun. Dolayısıyla üstüme düşen tebriklerimi sunmak."

Muntazir ağzını yeniden açmıştı ki Hanzade yaklaşmak için o ânı seçti. Muntazir'in kanepesinin kenarına tüneyip zarif kollarından birini omuzlarına doladı. "Sevdiceğim, siz beyefendiler bu güzel akşamı nasıl bir ciddi işle lekelemektesiniz?" Erkeğinin yanağını okşadı. "Hepinizin de suratı ne kadar asılmış böyle? İhmalkârlığınız kızlarımı çok üzüyor."

Afşin, "Affınıza sığınıyoruz hanımefendi," diyerek araya girdi. "Emirin düğününü tartışıyorduk da. Elbette siz de konukların arasında olacaksınız, yanılıyor muyum?"

Ağabeyinin yüzü öfkeyle kararsa da Darayavahuş âşıklar arasında kıskançlıktan kaynaklanan bir kavga başlatmak istemişse genç kadının sadakatini küçümsemişti.

Hanzade'nin yüzünde tatlı bir gülümseme belirdi. "Elbette. Kendisinin zevcesiyle dans edeceğim." Muntazir'in kucağına kıvrılırken keskin gözlerini Darayavahuş'un yüzünden ayırmamıştı. "Belki de kendisine emiri en iyi nasıl tatmin edebileceğine dair birkaç tavsiye verebilirim."

Hava ısındı. Ali gerildi ama Afşin karşılık vermedi. Bunun yerine hızla kısa bir nefes alıp sanki beklenmedik bir baş ağrısına tutulmuş gibi başına uzandı.

Hanzade endişelenmiş gibi yaptı. "İyi misin Afşin? Eğer eğlenceden yorulduysan dinlenebileceğin odalarım var. Tabii ki sana eşlik edecek birilerini bulabilirim," deyip soğuk bir sesle ekledi: "Tipin oldukça bariz."

Fazla ileri gitmişti; hem o hem de Muntazir. Darayavahuş aniden kendine geldi. Yeşil gözleri parlıyordu ve dişlerini neredeyse yırtıcı denebilecek bir sırıtmayla açığa çıkardı.

"Dikkatimin dağılmasını bağışlayın hanımefendi," dedi. "Ama bu hakikaten de güzel bir hülya. Bunu sık sık aklınızdan geçiriyor olsanız gerek. Hem de sevgiyle, özenerek ayrıntılandırılmış... Agnivanşa'daki küçük eve varana değin. Kırmızı kumtaşındandı, değil mi?" diye sorunca Hanzade'nin yüzü bembeyaz oldu. "Chambal'ın kıyısında... nehre bakan iki kişilik bir salıncak da var hem."

Hanzade şaşkınlıkla ani bir nefes alıp ayağa fırladı. "Nasıl... bunu biliyor olman mümkün değil!"

Darayavahuş gözlerini ondan almadı. "Yaradan aşkına, bunu *ne kadar da çok* istiyorsun... o kadar ki bu güzel haneyi ve bütün zenginliklerini terk edip kaçmaya bile razısın. Hem nasılsa iyi bir

kral olacağını düşünmüyorsun... seninle gelmesi, beraber yaşlanmanız, günlerinizi şiirler okuyup şarap içerek geçirmeniz daha iyi olmaz mıydı?"

Hanzade utanç dolu gözyaşlarıyla zıplayarak kucağından inerken Muntazir, "Allah aşkına ne zırvalıyorsun?" diye gürledi.

Afşin parlak gözlerini emire odakladı. Sakin bir sesle, "Onun dileklerinden bahsediyorum Emir Muntazir," dedi. "Tabii bunları paylaştığın yok. Yok, hayır..." Duraksayıp yavaşça ona yaklaşırken bakışları Muntazir'in yüzüne kilitlenmişti. Yüzüne keyif dolu bir sırıtma yayıldı. "Anlaşılan hem de *hiç*." Bir Cemşid'e bir de Muntazir'e bakıp güldü. "Bak, işte *bu* ilginç bir—"

Muntazir ayağa fırladı.

Ali anında aralarına girdi.

Ağabeyi, İç Kale'de eğitim görmemiş olabilirdi ama belli ki hayatının bir noktasında birileri ona nasıl yumruk atılacağını öğretmişti. Yumruğu Ali'nin çenesine gelip onu yere serdi.

Ali içkilerin üstünde durduğu sehpanın üstüne hızla düşüp onu kırdı. Müzisyenler ani bir gürültü çıkarıp durdular ve dansçılardan birisi çığlık attı. Birkaç kişi ayağa fırladı. Kalabalık şok olmuş gibi duruyordu.

Çatının kenarında oyalanan iki asker vardı ve Ali içlerinden biri elini zülfikârına attığı anda diğerinin hızla uzanıp kolunu tuttuğunu gördü. *Tabii ki,* diye düşündü. Çatıdaki diğer herkesin gözünden Divyurdu'nun Emiri bile isteye küçük kardeşinin yüzüne bir yumruk atmıştı. Ama Ali aynı zamanda geleceğin Serasker'i, Kraliyet Muhafızları'nın bir subayıydı ve askerlerin kimi korumaları gerektiğinden emin olamadıkları belliydi. Ali başka herhangi bir adam olsa, onu karşılık vermesine fırsat vermeden tutup emirin önünden çekip götürürlerdi. *Yapmış olmaları gereken* buydu zaten ve Ali, Muntazir'in protokolün bu şekilde ihlal edildiğini fark etmediğini umuyordu. Ağabeyi onun sadakati ve planlarına dair korkularını daha yeni itiraf etmişken olmazdı.

Cemşid elini uzattı. "İyi misiniz prensim?"

Ali tam iyileşmemiş hançer yarasına bıçak gibi bir ağrı saplanınca inlemesini bastırmak zorunda kaldı. Cemşid ayağa kalkmasına yardım ederken, "İyiyim," diye yalan söyledi.

Muntazir ona şok içinde baktı. "Delirdin mi? Aklından ne geçiyordu?"

Ali titreyerek nefes aldı. "Herkesin içinde Banu Nahide'sine hakaret ettikten sonra Şo-zi'nin Kamçısı'nın suratına yumruk atacak olursan onun da seni doğrayıp konfeti yapacağı." Ali daha şimdiden şişmeye başlamış çenesine dokundu. "Fena bir yumruk değildi," diye kabul etti.

Cemşid gözleriyle çevrelerindeki kalabalığı tarayıp Muntazir'in bileğine dokundu. Alçak bir sesle, "Darayavahuş gitmiş emirim," diye uyardı.

Neyse, şimdilik kurtulduk. Ali başını iki yana salladı. "Hem neden bahsediyordu ki? Hanzade'den... daha önce hiç başka bir cinin dileklerini okuyabilen bir eski köle duymamıştı." Kadına baktı. "Dedikleri... içinde doğru olan bir şey var mıydı?"

Hanzade öfkeyle gözlerini kırpıştırırken delici bir bakış takınmıştı. Ama Ali bunun kendisine yöneltilmiş olmadığını fark etti.

Hanzade, Muntazir'e bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi sertçe. "Neden ağabeyine sormuyorsun?" Tek kelime daha etmeden gözyaşlarına boğulup kaçtı.

Muntazir küfretti. "Hanzade, bekle!" Âşığının peşinden koşup evin derinliklerinde gözden kayboldu.

Ali kafası tamamen karışmış halde bir açıklama yapması umuduyla Cemşid'e baktı ama yanakları tuhaf bir şekilde kızarmış olan Div yüzbaşı büyük bir kararlılıkla bakışlarını yerden ayırmıyordu.

Ali, ağabeyinin sarmaşığı andıran aşk hayatını bir kenara koyup seçeneklerini değerlendirdi. Askerleri alt kata çağırıp Afşin'i bulup tutuklatmayı fena halde istiyordu. Ama ne sebeple? Sarhoş kafayla bir kadın hakkında yapılan bir tartışma yüzünden mi? Divyurdu'nun yarısını aynı nedenden ötürü hapse atabilirdi. Afşin, Muntazir'e vurmamıştı, hatta gerçek anlamda ona hakaret bile etmemişti.

Aptallık etme. Ali'nin kararı netleşti, parmaklarını şıklatıp Cemşid'in dikkatini çekmeye çalıştı. Div Yüzbaşı'nın neden bu kadar huzursuz göründüğüne dair hiçbir fikri yoktu. "Cemşid? Darayavahuş ailenin yanında kalıyor, değil mi?"

Halen Ali'nin gözlerine bakmaktan kaçınan Cemşid başıyla onayladı. "Evet prensim."

"Tamam." Cemşid'in omzuna şaplak atınca adam olduğu yerde zıpladı. "Evine git. Şafağa kadar dönmemiş olursa İç Kale'ye haber

ver. Ve *dönerse* de bu gece burada olanları tartışmak üzere divanda beklendiğini söyle." Bir an duraksadıktan sonra tereddütle de olsa ekledi: "Bunları babana anlat. Kave'nin Divleri ilgilendiren konulardan ilk haberdar edilen olmayı istediğini biliyorum."

"Derhal prensim." Gitmek için acele ediyormuş gibi duruyordu.

"Ve Cemşid..." Sonunda bakışlarına karşılık vermişti. "Teşekkür ederim."

Cemşid sadece başıyla onaylayıp hızla uzaklaştı. Ali derin bir nefes alıp onu mızrak gibi deşen acıyı umursamamaya çalıştı. Dişdaşası sırılsıklam olup karnına yapışmıştı ve dokunduğunda parmakları kan oldu. Yarayı yeniden açmış olmalıydı.

Kanı kapatmak için siyah kaftanını düzeltti. Gündüz olsaydı Nehri'ye giderdi ama şimdi yola çıksa şifahaneye gittiğinde vakit gece yarısını bulmuş ve Banu Nahide de yatağında uyuyor olacaktı.

Ona gidemem. Ali ilk defasında Nehri'nin yatağında yakalanmadığı için şanslıydı. İkinci defa gitmesi fazlasıyla riskli olurdu. Özellikle de bu gecenin ardından Kahtaniler hakkında başlaması muhtemel dedikodular düşünülecek olursa. *Yarayı kendim sararım,* diye karar verdi. *Sonra da şifahanede beklerim.* En azından bu şekilde kanaması kötüleşecek olursa Nehri sadece bir oda uzağında olacaktı. Kulağa makul bir plan gibi geliyordu.

Ama son zamanlarda giriştiği bir sürü şey öncesinde makul gelmişti ona ve hemen ardından her şey altüst olmuştu.

26

NEHRİ

"Nehri. Nehri, *uyan*."

"Mmm?" Nehri başını üstünde uyuyakaldığı açık kitaptan kaldırdı. Buruşmuş sayfanın yüzünde bıraktığı izi silip karanlığın içinde uykulu gözlerini kırpıştırdı.

Yatağın başında bir adam duruyordu, ay ışığında vücudunun siluetini görebiliyordu.

Çığlık atamadan önce sıcak bir el ağzını kapattı. Adam diğer elini açtı ve dans eden alevler yüzünü aydınlattı.

Nehri, "Dara?" demeyi başardı, sesi parmaklarının arasından boğuk çıkıyordu. Adam elini indirince Nehri şaşkınlık içinde geri çekildi ve battaniyesi kucağına düştü. Vakit gece yarısını geçmiş olmalıydı. Yatak odası karanlık ve ıssızdı. "Burada ne arıyorsun?"

Adam kendini onun yatağına bıraktı. "'Kahtani ailesinden uzak dur' dediğimde söylediklerimin neresini anlamadın?" Sesi bastırdığı öfkesiyle içten içe kaynıyordu. "Bana neden şu uçkur düşkünü kum sineğiyle evlenmeyi kabul ettiğini söyle."

Ah. Dara'nın bunu ne zaman duyacağını merak ediyordu. "Henüz bir şeyi kabul etmedim," diye karşılık verdi. "Karşıma bir fırsat çıktı ve ben de—"

"Bir *fırsat* mı?" İncinen Dara'nın gözleri acıyla parladı. "Süley-

man'ın gözü! Nehri, bir defalığına çarşıda çalıntı mal satan biri gibi değil de kalbi olan biri gibi konuşsan olmaz mı?"

Nehri'nin tepesinin tası attı. "Kalbi olmayan *benim* öyle mi? Sana evlenme teklif ettim ve sen de kalkıp bana bulabildiğim en zengin Div adamla damızlık gibi Nahid çocukları doğurmamı söyledin hem de..." Nehri cümlesinin gerisini getirmeden gözleri karanlığa uyum sağlarken Dara'ya daha iyi baktı. Koyu renk bir seyahat kaftanı giymiş, gümüş yayını ve ok dolu sadağını omzuna asmıştı. Kemerinde de uzun bir bıçak vardı.

Nehri boğazını temizlerken bir sonraki sorusunun cevabından hoşlanmayacağından şüpheleniyordu. "Neden böyle giyindin?"

Dara ayağa kalkarken keten perdeler arkasındaki serin gece havasında dalgalanıyordu. "Çünkü buradan gidiyorum. Divyurdu'ndan da bu kum sineği ailesinden de, yozlaştırılmış evimizden ve Div kanına susamış şafit güruhlarından da uzağa."

Nehri iç çekti. "Divyurdu'ndan *ayrılmak mı* istiyorsun? Sen delirdin mi? Buraya gelebilmek için hayatımızı tehlikeye attık! Burası ifritlerden de maridlerden de korunabileceğimiz en güvenli—"

"Burası *tek* güvenli yer değil."

Dara'nın yüzünden belli belirsiz suçlu bir ifade geçerken Nehri geriye çekildi. O ifadenin ne anlama geldiğini biliyordu. "Ne?" diye cevap talep etti. "Şimdi ne saklıyorsun benden?"

"Sana söy—"

"'Sana söyleyemem' dersen anamın adı üstüne yemin ediyorum, seni kendi bıçağımla bıçaklarım."

Dara bezmiş bir ses çıkarıp ellerini arkasında kavuşturdu, sinirlenmiş bir aslan gibi yatağın etrafında dolanırken ayaklarının dibinden dumanlar tütüyordu. "Müttefiklerimiz var Nehri. Hem burada hem de şehrin dışında. Tapınaktayken bir şey söylemedim çünkü seni umutlandırmak isteme—"

Nehri, "Ya da kendi kaderimde bir söz hakkım olmasını istemedin," diye araya girdi. "Her zamanki gibi." Öfkeyle kafasına bir yastık fırlatsa da Dara hızla eğilip bundan kaçındı. "*Müttefikler* mi? Bu da ne anlama geliyor? Beni kaçırmak için gizli bir Div hizbiyle dolap mı çeviriyorsun?" Bunu şaka yollu söylemişti ama Dara yüzü kızarıp gözlerini kaçırınca heyecanla nefes aldı. "Bir dakika... *gerçekten* gizli bir Div hizbiyle komplo mu—"

Dara, "Ayrıntılara girecek zamanımız yok," diye sözünü kesti. "Yolda sana her şeyi anlatırım."

"Öyle bir şey yok, seninle bir yere gitmiyorum! Krala söz verdim... ve Allahım... Dara sen burada hainleri nasıl cezalandırdıklarını duydun mu? Arenada devasa boynuzlu bir canavara ezdirip öldürtüyorlar!"

Dara, "Öyle bir şey olmayacak," diyerek ona söz verdi. Yeniden yanına oturup elini tuttu. "Buna mecbur değilsin Nehri. Onların bunu yapmalarına izin—"

"*Beni kurtarmana ihtiyacım yok!*" Nehri elini hızla geri çekti. "Dara, dediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi? Evlilik pazarlıklarını başlatan *benim*. Krala *ben* gittim." Ellerini hızla havaya kaldırdı. "Hem beni kurtardığın şey nedir? Divyurdu'nun müstakbel kraliçesi olmak mı?"

Dara duyduklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. "Peki ya bunun bedeli ne olacak Nehri?"

Nehri boğazında yükselen yumruyu yuttu. "Sen kendin söyledin: Ben son Nahid'im. Çocuklarımın olması gerekecek." Kendini zorlayıp omuz silkse de kırgınlığının sesine yansımasını tam olarak engelleyemedi. "Stratejik açıdan en uygun talibi seçsem de olur."

Dara, "*Stratejik açıdan en uygun talip,*" diye tekrarladı. "Sana saygı duymayan bir adamla mı evleneceksin? Sana her zamana şüpheyle bakacak bir aileye mi gelin gideceksin? İstediğin *bu mu* yani?"

Değil. Ama Nehri duygularını Dara'ya açık açık söylemişti. O da bunları reddetmişti.

Ve içten içe artık Divyurdu'nda ondan fazlasını istemeye başladığının da farkındaydı.

Nehri derin bir nefes alıp kendini bir nebze olsun sakinleştirdi. "Dara... bunun illa kötü bir şey olması gerekmiyor. Ben *güvende* olacağım. Düzgün bir eğitim almak için gereken bütün zaman ve kaynaklara sahip olacağım." Boğazı düğümlenir gibi oldu. "Bir asır sonra belki de tahtta yeniden bir Nahid olabilir." Başını kaldırıp ona baktı, gözyaşlarını tutmak için harcadığı bütün çabaya rağmen gözleri ıslanmıştı. "İstediğin bu değil mi?"

Dara ona öylece baktı. Nehri duygularının nasıl savaş verdiklerini yüzünden anlayabiliyordu ama Dara konuşamadan kapı çalındı.

Boğuk bir ses, "Nehri," diye seslendi.

Tanıdık bir ses. Dara'nın boynuna dumanlar dolandı. Ölümcül bir sesle fısıldayarak, "Affedersin," dedi. "Kardeşlerin tam olarak hangisiyle evlenmeyi kabul etmiştin sen?"

Üç adımda odanın diğer tarafına geçmişti. Nehri peşinden koşup Dara kapıyı menteşelerinden koparamadan önce önüne geçti. "Düşündüğün gibi değil," diye fısıldadı. "Onu göndereceğim."

Dara öfkeyle parladı ama gerileyip gölgelerin içine çekildi. Nehri son hızla atan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

Alizeyd el-Kahtani'nin gülümseyen yüzü onu karşıladı.

Arapça, "Selamünaleyküm," dedi. "Çok özür dilerim, böyle uygun..." Gözlerini kırpıştırıp uyku kıyafetine ve açık saçlarına baktı. "Ben... eee–"

Nehri çabucak, "Önemli değil," dedi. "Sorun nedir?"

Geldiğinden beri sol tarafını tutan Alizeyd siyah kaftanını açıp altındaki kan içindeki dişdaşasını sergiledi. Özür dileyen bir sesle, "Dikişlerimin bir kısmını patlattım," dedi. "Gece şifahanede beklemek istedim ama kanamayı durduramıyorum ve..." Suratı asıldı. "Bir şey mi oldu?" Adabımuaşereti bir an için bir kenara bırakıp Nehri'nin yüzünü inceledi. "Sen- sen titriyorsun."

Dara'nın kapının diğer tarafından izlediğini bilen Nehri, "İyiyim," diye ısrar etti. Aklından bin düşünce geçiyordu. Ali'ye kaçmasını söylemeyi, yanında kimse olmadan kapısına gelmeye cüret ettiği için ona bağırmayı –güvenle uzaklaşmasını sağlayacak herhangi bir şey yapmayı istiyordu– ama Ali hakikaten de yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Emin misin?" Kapıya doğru bir adım attı.

Nehri kendini zorlayarak gülümsedi. "Eminim." İkisiyle şifahane arasındaki mesafeyi düşündü. Dara peşlerinden gelmeye cüret edemezdi, değil mi? İçeride kaç hastanın dinlendiğini, dış koridorda kaç muhafızın beklediğini bilemezdi.

Nehri başıyla Ali'nin kanlı dişdaşasını işaret etti. "Bayağı kötü görünüyor." Kapıdan çıktı. "İzin ver–"

Dara blöfünü gördü.

Kapı Nehri'nin elinden sökülüp alındı. Dara onun bileğine uzansa da ilk tutan gözleri kocaman açılmış Ali oldu. Onu şi-

fahaneye çekip arkasına itince Nehri sertçe yere düştü. Ali'nin zülfikârı alevlere büründü.

Saniyeler içinde şifahaneye kargaşa hâkim oldu. Zülfikârı hastaların yataklarının olduğu kesimi ayıran perdeyi tutuşturan Ali'yi takip eden bir ok yağmuru ahşap tırabzana saplandı. Nehri'nin kuş adamı çığlık atıp çubuklardan yatağının tepesinden kanatlı kollarını çırptı. Düşüşünden dolayı hâlâ kendini biraz sersem hisseden Nehri ayağa kalktı.

Ali ile Dara dövüşüyorlardı.

Hayır, dövüşmüyorlardı. Sokakta birbirine girmiş iki ayyaşın yaptığı şeye *dövüşmek* denirdi. Ali ile Dara *dans ediyordu,* metal ve kılıçların vahşi parıltısı içinde birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

Ali kedi gibi bir zarafetle Nehri'nin masasının üstüne zıplayıp ağırlığını kullanarak Dara'ya yukarıdan saldırdı ama Afşin son anda geri çekildi. Ellerini birbirine çarpınca masa alevlere boğuldu ve Ali'nin ağırlığı altında çöküp prensi yanmakta olan zemine gönderdi. Dara başına bir tekme savurdu ama Ali yuvarlanarak uzaklaşırken Dara'nın bacaklarının arkasına bir darbe indirdi.

Dara masanın yanan bacaklarından birisini Ali'nin kafasına savururken Nehri, "Durun!" diye bağırdı. "Durun dedim, ikiniz de!"

Ali eğilip havadan üstüne gelen kalıntılardan kaçındı ve ardından Afşin'in üstüne atılıp zülfikârı boğazına doğru indirdi.

Nehri korku içinde hızla nefes alırken aniden kendisi için endişelendiği erkek değişti. "Hayır! Dara dikkat—" Uyarısı ağzından çıkamadan Dara'nın yüzüğü zümrüt yeşili bir ışıkla parladı. Ali'nin zülfikârı titreyip sönükleşti, bakır kılıç bükülüp ardından *kıvranmaya* başladı. Öfkeyle tıslayıp eriyerek ateşli bir engerek şeklini aldı. Ali irkilip onu ısırmak için geriye dönen yılanı yere attı.

Dara tereddüt etmedi. Cin prensi boğazından kavrayıp mermer sütunlardan birine çarptı. Bütün oda sallandı. Ali onu tekmeleyince Dara onu bir kez daha sütuna çarptı. Yüzünden aşağıya kara kanlar damlıyordu. Dara onu daha da sıkınca Ali kesik kesik soluyup onu boğmaya başlamış Afşin'in bileklerini pençeledi.

Nehri odanın karşısına koştu. "Onu bırak!" Dara'nın kolunu kavrayıp çekerek ayırmaya çalıştı ama bir heykelle kavga etmek gibiydi. Ali'nin gözleri kararırken Nehri, "Dara ne olursun!" diye bağırdı. "Sana yalvarıyorum!"

Dara prensi bıraktı.

Ali yere yığıldı. Tarumar olmuştu, gözleri boş bakıyor, yüzünden aşağıya kan damlıyor, daha da fazlası dişdaşasına yayılıyordu. Bir kez olsun Nehri hiç tereddüt etmedi. Dizlerinin üstüne çöküp Ali'nin sarığına vurup yolunun üstünden çekti ve dişdaşasının önünü yakasından başlayıp beline kadar yırttı. İki yaranın da üstüne bir elini koyup gözlerini kapattı.

İyileş, diye buyurdu. Kan anında parmaklarının altında pıhtılaştı ve cilt düzelip yerleşti. Ali inleyip nefes almak için öksürmeye başlayana kadar bu yaptığının ne kadar ani, ne kadar sıradışı olduğunu fark etmemişti.

Aceleyle, "İyi misin?" diye sordu. Dara'nın odanın karşısından onlara baktığını görebiliyordu.

Ali başıyla onaylamayı başarıp kan tükürdü. "Seni... seni incitti mi?" diye hırıldadı.

Allah aşkına, engellediği şeyin bu olduğunu mu sanmıştı? Ellerinden birini sıktı. "Hayır," diye onu temin etti. "Tabii ki hayır. Ben iyiyim."

Dara alçak bir sesle, "Nehri gitmemiz lazım," diye uyardı. "Hemen."

Ali'nin bakışları ikisinin arasında gidip geldi ve yüzüne bir şok ifadesi yayıldı. "Sen *onunla mı kaçıyorsun*? Ama sen... sen babama—"

Dış koridora çıkan kapı sertçe çalındı. Boğuk sesli bir erkek, "Banu Nahide?" diye seslendi. "Her şey yolunda mı?"

Ali doğruldu. Bütün gücüyle, "Hayır!" diye bağırdı. "Afş—"

Nehri elini Ali'nin ağzına koydu. Ali hızla geriye çekilirken ihanete uğramış gibi hissettiği belliydi.

Ama artık çok geçti. Kapıya vurulan darbeler daha da sertleşmişlerdi. Ses, "Prens Alizeyd!" diye bağırdı. "Sen misin?"

Dara sövüp kapıya koştu ve ellerini gümüş kapı tutacaklarının üstüne koydu. Metal anında eriyip ızgara gibi bir desen çizerek kapının iki kanadına yayılıp onları birbirlerine kilitledi.

Ama Nehri bunun kimseyi uzun süre dışarıda tutabileceğini sanmıyordu. Kalbi kırılırken *Dara gitmek zorunda* diye durumun ayırdına vardı.

Ve kendinden başka kimseyi suçlayamayacağını bilmesine rağmen konuşurken hıçkırıklarla mücadele ediyordu. "Dara gitmen lazım. Kaç. Lütfen. Divyurdu'nda kalırsan kral seni öldürecek."

"Biliyorum." Bakır yılan sürünerek yanından geçmeye çalışırken Ali'nin zülfikârını kaptı ve kılıç eline geçer geçmez yeniden eski haline döndü. Nehri'nin masasına geçip aletlerinin bir kısmının içinde durduğu cam bir silindiri boşalttı. Rasgele aletleri karıştırıp demir bir cıvata seçti. Cıvata ellerinde eridi.

Nehri durgunlaştı. O bile Dara'nın bunu yapamaması gerektiğini biliyordu. Ama Dara yumuşak demiri incecik bir iplik olacak şekilde biçimlendirirken gözünü dahi kırpmadı. Dara, Ali'nin kollarını büküp Nehri'nin ellerinden alırken o da sertçe, "Ne yapıyorsun?" diye cevap talep etti. Dara'nın prensin bileklerine doladığı yumuşak metal anında sertleşti. Kapıdan gelen ses artarken altından içeriye duman sızmaya başladı.

Dara, Nehri'ye işaret etti. "Gel."

"Sana daha önce de söyledim: Divyurdu'ndan ayrılmayacağım—"

Dara zülfikârını Ali'nin boğazına dayadı. Oldukça ısrarcı bir sesle, "Ayrılacaksın," dedi.

Nehri buz kesti. Dara'nın gözlerine bakarken yanılıyor olduğuna, herkesten çok güvendiği bu adamın onu bu seçimi yapmaya zorlamadığına dua ediyordu.

Ama Nehri onun yüzünde —o güzelim yüzünde— niyetinin ne olduğunu gördü. Biraz pişmanlık vardı ama kararı belliydi.

Ali ağzını açmak için özellikle bu sıkıntılı ânı seçti. "Cehenneme git, seni çocuk katili, savaş çığırtkanı—"

Dara'nın gözleri parladı. Zülfikârı Ali'nin boğazına daha da sıkı bastırdı.

Nehri, "Dur," dedi. "Ben..." Yutkundu. "Geleceğim. Onu incitme."

Dara rahatlamış görünüp zülfikârı prensten uzaklaştırdı. "Teşekkür ederim." Başını sallayarak Ali'yi işaret etti. "Bir saniyeliğine ona göz kulak olsana." Çabucak odanın diğer tarafına geçip masanın arkasındaki duvara doğru ilerledi.

Nehri hissizleşmişti. Bacaklarına güvenemediğinden Ali'nin yanına oturdu.

Ali ona bariz bir şaşkınlıkla bakıyordu. "Sana hayatımı kurtardığın için teşekkür mü etsem yoksa seni ihanetle mi suçlasam, bilemiyorum."

Nehri dişlerinin arasından nefes aldı. "Ben çözünce sana haber veririm."

Ali, Dara'ya bir bakış atmaya cüret edip sesini alçalttı. "Kaçamayacağız," diye uyarırken endişeli gözleri Nehri'nin gözleriyle kesişti. "Ve eğer babam senin bundan sorumlu olduğunu düşünecek olursa... Nehri, ona söz verdin."

Yüksek bir gıcırtı sesi araya girdi. Nehri başını kaldırınca ellerinden duman ve parlak beyaz alevler çıkan Dara'nın zorlanarak da olsa taş duvarı dekoratif kenarlarından ayırdığını gördü. Aralık sıkışarak içinden geçilecek kadar büyük olunca durdu.

"Hadi gidelim." Dara, Ali'yi kaftanının sırtından kavrayıp arkasından sürükledi ve duvara gelince de önden geçmesi için itti. Prens sertçe dizlerinin üstüne düştü.

Nehri irkildi. Artık kendisine Ali'nin sadece bir av olduğunu söyleyemiyordu; onunla arkadaş olduğunu inkâr etmenin yolu yoktu. Ve Dara'yla kıyaslanınca o daha çocuk sayılırdı, kusurları ne olursa olsun iyi kalpli, düzgün ve şefkatli bir çocuk.

Dara ona dönünce ters bir sesle, "Bana kaftanını ver," dedi. Nehri'nin giyinecek zamanı olmamıştı ve Divyurdu sokaklarında yatak kıyafetiyle sürüklenmeye hiç niyeti yoktu.

Dara kendisine söyleneni yaptı. Divasti, "Nehri... üzgünüm," dedi. Nehri onun sözlerinde samimi olduğunu biliyordu bilmesine de bunu ona bir faydası yoktu. "Tek amacım—"

Keskin bir sesle "Amacının ne olduğunu biliyorum," diye onu tersledi. "Ve ben de *sana* şunu diyorum: Ona bir şey olursa seni asla affetmem. Ayrıca bu gece burada ne yaptığını da asla unutmayacağım."

Dara'nın karşılık vermesini beklemedi; bir cevap vereceğini sanmıyordu. Bunun yerine aralıktan öbür tarafa geçti. Şifahanesine son bir kez baktı ve duvar arkasından mühürlendi.

ONLARA SAATLER KADAR UZUNMUŞ GİBİ GELEN BİR süre boyunca yürüdüler.

Dara'nın onları içinden geçirdiği dar geçit o kadar sıkışıktı ki bazı yerlerinde kelimenin tam anlamıyla omuzlarını sıyıran taş duvarların arasından iki büklüm geçmeleri gerekmişti. Tavan inişli çıkışlıydı, kule kadar yükseğe ulaştıktan sonra öyle alçalıyordu ki sürünmeleri gerekiyordu.

Dara zifiri karanlık tünelde ilerlerken üstlerinde dans eden küçük ateş topları yaratmıştı. Kimse konuşmadı. Dara geçidi açık tutan büyü her neyse ona bütün dikkatiyle odaklanmıştı ve Ali de onu gitgide daha çok zorlayan hırıltılı nefesler alıyordu. Ölümcül tehlikede olmasa da prens çok da iyi görünmüyordu. Nehri onun kalbinin son hız attığını duyabiliyordu ve başı dönen bir sarhoş gibi durmadan duvarlara vuruyordu.

Sonunda sendeleyerek yere devrildi ve sertçe Dara'nın bacaklarının arkasına çarptı. Afşin küfredip arkasına döndü.

Nehri çabucak ikisinin arasına girdi. "Onu rahat bırak." Genç prensin kalkmasına yardım etti. Ali kül terliyordu ve bakışlarını odaklanmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. "İyi misin?"

Gözlerini kırpıştırıp hafifçe sallandı. "Sadece havayla ilgili sıkıntı yaşıyorum."

"Hava mı?" Nehri'nin yüzü asıldı. Evet, tünelin havası biraz bayattı ama o hiç sorun olmadan nefes alabiliyordu.

Dara karanlık bir sesle, "Buraya ait değilsin de ondan," dedi. "Burası senin şehrin değil, senin sarayın değil. Siz Ceziri köpekleri bilmeseniz dahi duvarlar bunu biliyor."

Nehri ona öfkeyle baktı. "O zaman acele edelim."

Yürürlerken tünel genişleyip dikleşti ve sonunda ufalanmakta olan basamaklarıyla upuzun bir merdivene dönüştü. Nehri duvara yaslandı ve tutunduğu yerler nemlenince irkildi. Önünde Ali'nin nemli havadan derin bir nefes aldığını duydu. Basamaklar nemden kayganlaşırken genç adamın ayaklarını daha sağlam bastığını duyduğuna yemin edebilirdi.

Dara durdu. "İleriyi su basmış."

Başlarının üstündeki alevler parlaklaştı. Basamaklar göründüğü kadar berbat kokan siyah bir su birikintisinde son buldu. Nehri suyun kıyısında durup titreşen ışıkların yağlı yüzeyinden yansımalarını izledi.

"Azıcık sudan mı korkuyorsunuz?" Ali, Dara'nın yanından geçip güvenli adımlarla karanlık havuza girip su beline gelince durdu. Arkasına döndü. Abanoz rengi kaftanı siyah suya öylesine pürüzsüzce karışıyordu ki sanki sıvının kendisi omuzlarının üstüne örtülmüş gibi görünüyordu. "Maridlerin seni ham yapmasından mı korkuyorsun?"

Dara, "Şunun içindeyken evinde gibisin, değil mi küçük timsah?" diye dalga geçti. "Sana Ta Nitre'nin kokuşmuş bataklıklarını mı hatırlatıyor?"

Ali omuz silkti. "Kum sineği, köpek, timsah... adını bildiğin hayvanları mı sayıyorsun? En fazla kaç tane kaldı acaba? Beş mi? Altı mı?"

Dara'nın gözleri parladı ve Nehri'nin daha önce hiç görmediği bir şey yaptı.

Suya doğru bir adım attı.

Dara ellerini kaldırdı ve su *ondan kaçtı,* hızla kayaların üstünden çatlaklara doğru çağladı. Zamanında harekete geçmeyen damlalar ise ayaklarının altında cızırdadılar.

Nehri'nin ağzı açık kalmıştı. Dara'nın yüzüğü ıslak bir yaprağın içinden görülen güneş misali parlak yeşil bir ışıkla parlıyordu. Şeduya, Ali'nin zülfikârına, demir cıvatalara yaptıklarını düşündü.

Ve ansızın Dara'nın kendisinden daha başka hangi sırları sakladığını merak etti. Mağaradaki öpüşmeleri çok uzun zaman önce yaşanmış gibi geliyordu.

Afşin gözle görülür şekilde dehşete düşmüş Ali'yi ilerlemesi için itti. "Yürümeye devam et cin ve ne söylediğine dikkat et. Dilini kesersem Banu Nahide çok üzülür."

Nehri çabucak Ali'ye yetişti.

Ali, Dara'nın sırtına tedirgin bir bakış atıp, "Yani artık sadece varlığıyla suları kaynatıyor öyle mi?" diye fısıldadı. "Bu ne çeşit rezil bir mahlûkat böyle?"

En ufak bir fikrim yok. Zayıf bir sesle, "Belki sadece köle olmasının bir etkisidir," dedi.

"Tanıdığım serbest kalmış köleler var. Böyle güçleri yok. Büyük ihtimalle uzun zaman önce ifritlerin yaptığını yapıp kendini iblislere teslim etti." Ali yüzünü buruşturup başını eğerek Nehri'ye baktı ve sesini daha da alçalttı. "Lütfen, Allah aşkına, bana onunla gitmeyi düşünmediğini söyle."

"Boğazına dayanan zülfikârı hatırlıyor musun?"

"O canavarın hayatımı senin hayatını çalmak için kullanmasına izin vermektense kendimi göle atarım daha iyi." Başını iki yana salladı. "Keşke bahçedeyken sana o kitabı verseydim. Sana yok ettiği şehirleri, katlettiği masumları anlatsaydım... sen kendin sırtına bir bıçak saplardın."

Nehri irkildi. "Asla öyle bir şey yapmam." Dara'nın kanlı bir geçmişi olduğunu biliyordu ama Ali'nin abarttığından da emindi. "O bir savaştı, *senin* halkının başlattığı bir savaş. Dara sadece kendi kabilesini savunuyordu."

"Sana böyle mi söyledi?" Ali derin bir nefes aldı. "*Savunmak*... Nehri, ona neden Kamçı dendiğini biliyor musun?"

Nehri'nin sırtından aşağısı yavaş yavaş buz kesti ama bu hissi bastırdı. "Bilmiyorum. Ama geçen gece başka bir adamın kanıyla kaplı bir halde bana gelenin sen olduğunu hatırlatabilir miyim?" diye belirtti. "Dara kesinlikle sır saklayan tek kişi değil."

Ali anında sustu. "Haklısın." Ona dönerken yüzünde kararlı bir ifade vardı. "O, bir şafit suikastçının kanıydı. Kendisi Tanzim adındaki bir politik grubun üyesiydi. Bazen şiddet de kullanarak şafitlerin haklarını savunuyorlar, hem suçlu hem de hain oldukları kabul ediliyor. Ben onların birincil hamisiydim. Babam bunu keşfetti ve kendimi affettirmem için seninle arkadaş olup ağabeyimle evlenmeye ikna etmemi şart koştu." Kara kaşlarını kaldırırken saçlarının dibi kurumuş kanla kaplıydı. "İşte. Artık biliyorsun."

Nehri duyduğu her şeyi sindirirken gözlerini kırpıştırdı. Ali'nin art niyetleri olduğunu biliyordu —tıpkı kendisi gibi— ama yine de bunların bu kadar yalın şekilde ifade edildiğini duymak canını yakmıştı. "Memleketime duyduğun ilgi, Arapçanı geliştirmek istemen... bunların hepsinin rol olduğunu varsayıyorum."

"Hayır, değildi. Yemin ederim. Arkadaşlığımız nasıl başlamış olursa olsun, ailem hakkında nasıl hissetmiş olursam olayım..." Ali utanmış görünüyordu. "Son birkaç ayım karanlık geçti. Seninle geçirdiğim zaman ise... bir ışıktı."

Nehri bakışlarını çevirdi çünkü Ali'nin bakışlarındaki samimiyeti kaldıramıyordu. Hâlâ demirle bağlanmış olan kanlı bileğine baktı. *Bundan sağ çıkacak*, diye yemin etti kendisine. *Ne olursa olsun.*

Bu Dara'yla kaçıp gitmesi anlamına gelse dahi.

Yürümeye devam ettiler, Ali arada bir Dara'nın sırtına düşmanca bir bakış atıyordu. "Belki de sıra sana gelmiştir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kilit açma ve pazarlık yapmada bir hizmetçi için fazla beceriklisin, sence de öyle değil mi?"

Nehri bacağını sallayıp birkaç çakıl taşını tekmeledi. "Sana nereden geldiğimi söylersem beni ışık olarak düşünmeye devam edeceğinden emin değilim."

Dara, "Nehri," diye seslenerek konuşmalarını böldü.

Mağara sona ermişti. Durgun bir lagünü çevreleyen dar bir kumsalın üstüne bakan alçak bir çıkıntının üstündeydiler. Nehri uzaklarda bir yarıktan gökyüzündeki yıldızları seçebiliyordu. Lagün tuhaf bir şekilde ışıltılıydı, su sanki tropik güneşin altındaymış gibi parıldıyordu.

Dara kumların üstüne inmesine yardımcı olup yanlarına gelmesi için Ali'yi çekerken bıçağını Nehri'ye uzattı. Özür dilermiş gibi bir sesle, "Kanına ihtiyacım var," dedi. "Bıçağın üstüne, sadece az miktarda."

Nehri bıçağı avucunun üstünden çekip teni kendini onarmadan önce üstüne birkaç damla bulaştırmayı başardı. Dara bıçağı geri alıp ağzının içinden bir dua etti. Kızıl kan bıçağın üstünden damlarken alev aldı.

Lagünün suları karıştı ve su hızla etrafa saçılırken ortasından yüksek bir emilme sesi geldi ve suların içinden metal bir şey yükseldi. Nehri izlerken zarif bakır bir tekne suyun yüzeyine fırladı ve su damlaları parıldayan gövdesinden hızla aşağıya kaydılar. Oldukça küçük bir tekneydi, büyük ihtimalle bir avuç yolcudan fazlasını almak için yapılmamıştı. Görünürde bir yelkeni yoktu ama hızlı duruyordu ve kıç tarafı incelip sivri bir uçla son buluyordu.

Nehri güzel tekneden büyüklenmiş bir halde öne doğru adım attı. "Bu tekne bunca zamandır burada mıydı?"

Dara başıyla onayladı. "Şehrin düşmesinden önce. Kahtanilerin kuşatması o kadar amansızdı ki kimsenin kaçma fırsatı olmadı." Ali'yi sığlıklara itti. "Tekneye tırman kum sineği."

Nehri onun peşinden gitmek için harekete geçti ama Dara bileğini tuttu. Divasti konuşarak sessizce, "Gitmesine izin vereceğim," dedi. Söz veriyorum. Gölün öbür tarafına yerleştirilmiş malzemeler var; bir halı, erzak, silahlar. Onu sahilde zarar görmemiş halde bırakacağım ve uçup gideceğiz."

Sözcükleri Nehri'nin hissettiği ihanet duygusunu güçlendirmekten başka işe yaramadılar. "İfritler bizi öldürdükleri sırada malzeme eksikliği çekmiyor olacağımızı bilmekten ötürü mutluyum."

Nehri geri çekilmeye çalışsa da Dara onu sımsıkı tutuyordu. "İfritler bizi öldürmeyecekler Nehri," diye temin etti. "İşler artık değişti. Güvende olacaksın."

Nehri'nin suratı asıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Uzaklardan bir bağrış geldi ve bunu birilerinin ne olduğunu anlayamadıkları emirler vermesi izledi. Sesler uzaktan geliyordu, hâlâ göremedikleri erkeklere aittiler ama Nehri cinlerin ne kadar hızlı hareket edebildiklerini biliyordu.

Dara bileğini bıraktı. "Şehirden çıkınca sana anlatacağım. Sana öğrenmek istediğin her şeyi anlatacağım. Daha önce anlatmış olmam gereken her şeyi." Nehri'nin yanağına dokundu. "Bunu aşacağız."

Bundan emin değilim. Ama tekneye binmesine yardım etmesine izin verdi. Dara güvertenin ortası boyunca uzanan bir sırığı alıp kumluk sahile bastırarak itince yola çıktılar.

Tekne cızırdayarak mağaranın içinden çıktı. Nehri arkaya baktığında kayalık yüzey pürüzsüz, hiç zarar görmemiş gibi görünüyordu. Nehri uzaktaki rıhtımları gördü, üstleri titreşen meşaleler ve parıldayan kılıçlar taşıyan bir yığınla kaynıyordu.

Tekne durgun suyun üstünden karanlık dağlara doğru hızla ilerlerken Ali askerlere baktı.

Nehri hafifçe ona sokuldu. "Bana babanla yaptığın anlaşma hakkında söylediklerin... sence gidecek olursam seni cezalandırır mı?"

Ali gözlerini yere çevirdi. "Bunun bir önemi yok." Ali'nin teker teker parmak eklemlerine vurmasını izledi: Belki dua ediyordu, belki bir şey sayıyordu ya da belki de sadece gerginken yaptığı bir şeydi. Berbat görünüyordu.

Kelimeler kendisini durdurmasına fırsat kalmadan ağzından çıkıverdi. "Bizimle gel."

Ali irkildi.

Nehri sesini alçak tutup saf gibi devam etti. "Sen de başına geleceklerden kaçabilirsin. Bizimle Cizan'ı geçip ardından o kadar hayranı olduğun insan dünyasını görebilirsin. Mekke'ye gidip orada namaz kılabilir, Timbuktu'daki âlimlerin yanında eğitim alabilirsin..." Nehri yutkundu, duyguları sesine yansımaya başlamıştı. "Kâhire'de eski bir arkadaşım var. Büyük ihtimalle yeni bir ortağının olması işine gelir."

Ali bakışlarını elinden ayırmadı. "Sen ciddisin, değil mi?" diye sorarken sesi tuhaf şekilde bomboştu.

"Ciddiyim."

Ali kısa süreliğine gözlerini kapadı. "Ah Nehri... o kadar üzgünüm ki." Ona bakmak için döndüğünde yüzünün her çizgisinden suçluluk akıyordu.

Nehri geriledi. "Hayır," diye fısıldadı. "Sen ne yap—" Etraflarındaki hava parladı ve kelimeleri Nehri'nin boğazına dizildi. Küpeşteye tutundu ve gölün tülü onları boğarcasına sarmalarken nefesini tuttu. İlk geçtiğinde olduğu gibi bu sadece bir an sürmüştü ve ardından dünya toparlandı. Karanlık dağlar, yıldızlara bürülü gökyüzü...

Asker dolu yaklaşık bir düzine savaş gemisi.

Az kalsın en yakındakine çarpıyorlardı: Olanca heybetiyle suyun üstünde yayılmış cüsseli bir kadırga. Küçük bakır tekne yanından kayıp giderken birkaç küreğe çarptı ama gemideki adamlar hazırlıklıydı. Güverte yaylarını çekmiş bekleyen okçularla doluydu ve başka askerler de teknelerini yakalamak için aşağıya kancalı zincirler sallıyorlardı. Okçulardan biri göğe ateşli bir ok atarak sinyal verdi.

Ali beceriksizce ayağa kalktı. "Atalarım bakır tekneyi devrimden kısa süre sonra buldular," diye açıkladı. "Kimse onu çıkaramadığı için olduğu yerde kaldı. Ve tülün öteki tarafındaki şeyleri gizlemeyi de yüzlerce yıl önce öğrendik." Sesini alçalttı. "Üzgünüm Nehri, hakikaten üzgünüm."

Nehri, Dara'nın hırladığını duydu. Teknenin diğer ucundaydı ama göz açıp kapayıncaya kadar okunu takıp yayını çekerek Ali'nin boğazına nişan almıştı. Nehri ne diye böyle bir şeye kalkıştığını hayal bile edemiyordu. Askerlerin ezici bir sayısal üstünlükleri vardı.

"Afşin!" Cemşid savaş gemisinin kenarında belirdi. "Aptallık etme. Silahını indir."

Dara yerinden kımıldamayınca askerler tekneye çıkmaya niyetlenmiş gibi yayıldılar. Nehri ellerini kaldırdı.

"Zeydil" Muntazir askerlerin arasından kendine yol açarak geçerken gemiden bağırmıştı. Kanlar içindeki, demirle bağlanmış boğazına bir ok doğrultulmuş kardeşini görünce yakışıklı yüzü nefretle çarpıldı ve ileriye atıldı. "Seni piç!"

Cemşid onu tuttu. "Muntazir yapma!"

Dara, Muntazir'e inanmayan gözlerle baktı. "Savaş gemisinde sen ne arıyorsun? Gemiyi şarapla mı doldurmuşlar?"

Muntazir öfkeyle tısladı. "Babam gelsin de gör. Bakalım o zaman da böyle cesur konuşabilecek misin?"

Dara güldü. "*Babamı bekle de gör.* Her Ceziri kahramanının sloganı."

Muntazir'in gözleri parladı. Arkasına bakarken diğer gemilerin ne kadar geride olduklarını değerlendiriyormuş gibi duruyordu, sonra da öfkeyle okçulara işaret etti. "Oklarınızı neden ona doğrultmuyorsunuz? Kızı hedef alın da muhteşem Kamçı ne kadar hızlı teslim oluyormuş görelim."

Dara'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bunu yaparsan hepinizi teker teker öldürürüm."

Ali anında Nehri'nin önüne geçti. "O da benim kadar masum diru." Nehri, Ali'nin diğer gemilere de baktığını ve ağabeyiyle aynı hesabı yaptığını gördü.

Sonra da dank etti. Tabii ki Gassan'ı beklemek istiyorlardı, Dara Süleyman'ın mührü karşısında tamamen savunmasızdı. Onu kral gelene dek oyalayabilirlerse sonu gelecekti.

Bunu kendi kendisine yaptı. Nehri bunu biliyordu. Ama aklına seyahatleri, peşini bir an dahi bırakmayan o keder, ailesinin kaderinden bahsederken onu esir alan yeis ve kölelik ettiği zamana dair kanlı anıları geldi. Hayatını Divler için Kahtaniler ile savaşarak geçirmişti. Nehri'yi ona olabilecek en kötü şey gibi gelen bir kaderden kurtarmak zorunda hissetmesine şaşırmamak gerekiyordu.

Ve Allahım onun zincirlenip kralın önüne sürüklendiğini, onu yuhalayan bir cin güruhunun önünde idam edildiğini hayal etmekse...

Hayır. *Asla.* Nehri döndü, göğsünde aniden bir sıcaklık hissetmeye başlamıştı. "Bırak gitsin," diye yalvardı. "Lütfen, gitmesine izin ver, burada kalırım. Ağabeyinle evlenirim. Ailen ne isterse yaparım."

Ali tereddüt etti. "Nehri..."

"N'olur." Ali'nin elini kavrayıp iradesiyle gözlerindeki tereddüdü yok etmeye çalıştı. Dara'nın ölmesine izin veremezdi. "Sana yalvarıyorum. Tek istediğim bu," diye ekledi ve o an için bu bütün dünyada arzu ettiği tek şeydi. "Sadece onun hayatta kalmasını istiyorum."

Gemide tuhaf bir sessizlik oldu. Hava rahatsız edici derecede ısındı, muson yağmurları yaklaşırken olduğu gibi ısındı.

Dara aniden boğuk bir nefes aldı. Nehri onun sendelediğini görecek kadar hızla arkasına döndü. Dara telaş içinde nefes almaya çalışırken yayı alçaldı.

Nehri dehşete kapılıp ona doğru atıldı. Dara'nın yüzüğü ansızın parlayınca Ali genç kadının kolunu tuttu. Dara başını kaldırınca Nehri çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Dara'nın bakışı ona odaklanmış olsa da parlak gözlerinde onu tanıdığına dair bir emare yoktu. Yüzünde tanıdık *hiçbir şey* yoktu. İfadesi Hierapolis'te olduğundan daha vahşiydi, avlanan, yaralı bir şeyin gözleriyle bakıyordu.

Hızla askerlere döndü. Homurdandı ve yayı iki kat büyüdü. Sadağı da dönüşüp acımasızlıkta birbirleriyle yarışan oklarla tıka basa doldu. Kirişe taktığı okun ucunda demir bir hilal vardı ve gövdesi dikenlerle doluydu.

Nehri buz kesti. Son sözlerini hatırladı. Artlarındaki niyeti. Yoksa bunu o mu... hakikaten yapmış olabilir miydi? "Dara, *bekle*! Sakın!"

Muntazir, "Vurun!" diye bağırdı.

Ali, Nehri'yi aşağıya itti. Sertçe güverteye çarptılar ama başlarının üstünden geçen bir şey olmadı. Nehri yukarıya baktı.

Askerlerin okları havada donmuşlardı.

Nehri, Kral Gassan'ın geç kalacağına dair güçlü bir şüphe duymaya başlamıştı.

Dara parmaklarını şıklatınca oklar bir anda ters dönüp sahiplerine saplandılar. Dara'nın okları da hızla onlara katıldı, elleri sadağıyla yayı arasında o kadar hızlı hareket ediyordu ki Nehri gözleriyle hareketlerini takip edemiyordu. Okçular bu aman vermez saldırı karşısında geri çekilince Dara, Ali'nin zülfikârını kaptı.

Parlak gözleri Muntazir'e kilitlendi ve deli gözleri tanıdığı birini görmüş gibi parladı. "*Zeydi el-Kahtani,*" diye beyan etti. Yere tükürdü. "*Hain.* Halkıma yaptıklarının bedelini ödetmek için uzun zamandır bekliyorum."

Dara bu delice sözlerin ardından gemiye saldırdı. Ahşap küpeşte dokunduğu anda alev aldı ve o da kara dumanların içinde gözden kayboldu. Nehri adamların çığlıklarını duyabiliyordu.

Ali, "Beni serbest bırak," diye yalvarıp bileklerini kucağına uzattı. "Lütfen!"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!"

Bir Agnivanşi subayın bedeni –kafası eksik bir halde– tak diye yanlarına düşünce Nehri çığlığı bastı. Ali beceriksizce ayağa kalktı.

Nehri, Ali'nin kolunu yakaladı. Bağlı bileklerine işaret edip, "Delirdin mi? Bu halinle ne yapabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

Ali silkinip onda kurtuldu. "Ağabeyim oradal"

"Ali!" Ama prens çoktan gitmiş, Dara'yla aynı siyah dumanın içinde gözden kaybolmuştu.

Nehri irkildi. Allah aşkına, Dara'ya ne olmuştu öyle? Nehri onunla haftalar geçirmişti ve muhakkak yanında yüksek sesle bir şeyler dilemişti.

O gemideki herkesi öldürecek. Gassan gelip oğullarının öldürüldüğünü görecekti ve sonra da dünyanın öbür ucuna gitseler de ikisinin peşini bırakmayacak, onları meydanın ortasında asacaktı ve kabileleri arasında bir asır sürecek bir savaş çıkacaktı.

Nehri buna izin veremezdi. "Allahım beni koru," diye fısıldadı ve ardından aklına gelebilecek kendisine en ters şeyi yaptı.

Tehlikenin üstüne gitti.

Nehri aşağısında parıldayan lanetli suya bakmamaya çalışarak kırık kürekler ve çıpa zincirlerine tırmanıp gemiye çıktı. Dara'nın kendisine cinlerin etinin lime lime olmasına dair söylediği şeyleri hiç unutmamıştı.

Ama kadırgadaki katliam ölümcül gölün aklından uçup gitmesine neden oldu. Ahşap güverteyi yalayan alevler siyah yelkenin direklerine tırmanıyordu. Okçu hattındakiler düzinelerce okla delik deşik olup düştükleri yerde duruyordu. Bir tanesi yarılmış karnını tutup annesine sesleniyordu. Nehri tereddüt etse de hiç zamanı olmadığını bildiğinden yoluna devam etti. Cesetlerin üstünden geçip öksürerek yüzüne gelen dumanları eliyle savuşturup kan içinde kalmış bir mumlu bez yığınına geldi.

Geminin diğer yanından gelen çığlıkları duyup Ali'nin ileriye doğru koştuğunu gördü. Duman bir anlığına dağılınca da onu gördü.

Anında –aradan bin yılın üstünde bir zaman geçmiş olmasına rağmen– cinlerin neden Dara'nın ismini duyunca dehşete kapıldıklarını anladı. Yayını sırtına asmıştı, bir elinde Ali'nin zülfikârı,

diğerinde de çaldığı bir hançer vardı ve bu ikisini kullanarak hâlâ Muntazir'in etrafında olan askerleri hızla bertaraf ediyordu. Bir erkekten çok eski çağlardan bir savaş tanrısı gibi hareket ediyordu. Bedeni bile ışıldıyor, teninin hemen altında alev almış gibi görünüyordu.

Nehri dehşet içinde *tıpkı ifritler gibi* diye durumun farkına vardı ve bir anda Dara'nın gerçekte kim ya da ne olduğundan emin olamadı. Zülfikârını kendisiyle Muntazir arasındaki son muhafızın boğazına itip kanlar içinde geri çekti.

Ama emir bunun farkında bile değildi. Muntazir kanlar içindeki güvertenin üstünde, oklarla delik deşik olmuş bir askeri kollarına almış oturuyordu. "Cemşid!" diye çığlık attı. "Hayır! Allahım hayır! Bana bak, n'olur bana bak!"

Dara zülfikârını kaldırdı. Nehri durup bağırmak için ağzını açtı.

Ali, Afşin'in üstüne atladı.

Nehri, Dara'nın katliamının dehşet verici manzarası karşısında afallamış olduğundan prensi neredeyse fark etmemişti bile. Ama ansızın orda belirmiş, boyundan faydalanarak Dara'nın sırtına atlayıp bağlı bileklerini Afşin'in boynuna bir ilmek gibi geçirmişti. Bacaklarını kaldırınca Dara aniden sırtına binen ağırlığın altında sendeledi. Ali bir tekmeyle zülfikârı elinden düşürdü.

Ali, "Muntazir!" diye bağırıp Ceziriyyeye geçti ve Nehri'nin anlamadığı bir şeyler ekledi. Zülfikâr emirin ayaklarının en fazla bir adam boyu ilerisine düşmüştü ama Muntazir başını kaldırıp bakmadı bile; kardeşinin çığlıklarını duymamış gibi görünüyordu. Nehri koşup elinden geldiğince hızla cesetlerin arasından ilerledi.

Dara silkelenip prensten kurtulmaya çalışırken bıkkın bir ses çıkardı. Ali ellerini kaldırıp demir kelepçeyi Afşin'in boğazına bastırdı. Dara güçlükle nefes alabilmesine karşın prensin karnına dirsek atmayı başarıp sırtını sertçe geminin direğine çarptı.

Ali onu bırakmadı. "Ahi!"

Muntazir irkilip başını kaldırdı. Bir saniye içinde zülfikârın üstüne atlamıştı ve Dara da aynı anda nihayet Ali'yi başının üstünden atmayı başarmıştı. Yayını aldı.

Genç prens sertçe ıslak güverteye düştü ve geminin kenarına kadar kaydı. Güçbela ayağa kalktı. "Munta—"

Dara onu boğazından vurdu.

27

NEHRİ

Nehri çığlık atıp ileriye koşarken ikinci bir ok Ali'nin göğsünü delip geçti. Prens arkaya doğru sendeledi ve topuğu geminin kenarına takılınca dengesini kaybetti.

"Ali!" Muntazir kardeşine doğru atıldı ama yeterince hızlı değildi. Ali neredeyse hiç ses çıkarmadan göle devrildi. Ağır bir kayanın durgun bir havuza düşmesini andıran büyük bir cup sesi geldi ve sonra da sessizlik oldu.

Nehri küpeşteye koştu ama Ali'den eser yoktu, varlığına dair tek emare karanlık suda yayılan küçük dalgalardı. Muntazir inim inim inleyerek dizlerinin üstüne çöktü.

Nehri'nin gözleri yaşlarla doldu. Hızla Dara'ya döndü. "Onu kurtar!" diye bağırdı. "Onu geri getirmeni diliyorum!"

Dara yığılır gibi oldu ve buyruğunun karşısında sendeledi ama Ali yeniden ortaya çıkmadı. Bunun yerine Dara'nın kırpıştırdığı gözlerindeki parlaklık kayboldu. Kafası karışmış bir halde bakışlarını kanlar içindeki güvertede gezdirdi. Yayı bırakırken güçlükle ayakta duruyormuş gibi görünüyordu. "Nehri, ben—"

Muntazir ayağa fırlayıp zülfikârı kaptı. "Seni öldüreceğim!" Afşin'e saldırırken alevler kılıca yayıldı.

Dara hançeriyle diğer adamın saldırısını sinek kovalarmışçasına kolayca savuşturdu. Muntazir'in bir sonraki hamlesini de

engelleyip ardından yürüyüşe çıkmış gibi sakin bir edayla üçüncü hamlesinden eğilerek kurtuldu ve emirin yüzüne sertçe dirseğini geçirdi. Muntazir bir çığlık attı ve burnundan kara kanlar boşandı. Nehri'nin Muntazir'in ölümcül bir çevikliğe sahip Afşin'le kıyaslandığında ne kadar hantal kaldığını anlaması için kılıç dövüşü ustası olmasına gerek yoktu. Kılıçla hançer bir kez daha çarpıştı ve Dara onu itip uzaklaştırdı.

Ama sonra Dara geri çekildi. "Yeter el-Kahtani. Babanın bu gece ikinci oğlunu da kaybetmesine lüzum yok."

Muntazir ne Dara'nın merhametini arzu ediyormuş ne de laf dinleyecek haldeymiş gibi görünüyordu. "Siktir git!" diyerek yüzünden aşağıya kanlar akarken kılıcı vahşice savurarak saldırdı. Dara kendini savunmak üzere harekete geçti. "Seni de kız kardeşlerini siken Nahidlerini de sikeyim. Topunuz cehennemde yanın!"

Nehri kederinden ötürü onu suçlayamazdı. Geminin kenarında donakalmış, kalbi kırık, durgun sulara bakıyordu. Ali çoktan ölmüş müydü? Yoksa şu anda parçalanıyor da karanlık sular çığlıklarını mı bastırıyordu?

Geminin ambarından başka askerler güverteye çıktı, kimisi kırık kürekleri sopa gibi tutuyordu. Bunu görünce Nehri kederinden sıyrılıp ayağa kalktı, bacakları titriyordu. "Dara..."

Dara yukarı bakıp bir anda sol elini kaldırdı. Gemi çatırdadı ve Nehri'nin iki katı yükseklikte kıymıklı ahşaptan bir duvar askerlerle aralarında yükseldi.

Muntazir zülfikârı bir kez daha savurdu ama Afşin hazırdı. Hançerini kılıcın çatallı ağzına sıkıştırıp döndürerek Muntazir'in ellerinden aldı. Zülfikâr kayarak güvertenin diğer ucuna gitti ve Dara da emirin göğsüne tekme atıp onu yere serdi.

"Senin hayatını bağışlıyorum," diye haykırdı. "Fırsatı kaçırma seni aptal." Arkasına dönüp Nehri'ye doğru yürüdü.

Muntazir, "Aynen öyle... kaç bakalım seni ödlek!" diye bağırarak karşılık verdi. "En iyi yaptığın iş bu zaten, değil mi? Kaçıp yaptıklarının bedelini kabilenin kalanına ödetmek!"

Dara yavaşladı.

Nehri, Muntazir'in keder dolu gözlerinin güvertenin üstünde gezinmesini, Cemşid'in oklarla delik deşik olmuş bedenine ve kardeşinin vurulduğu yere uzun uzun bakmasını izledi. Yüzü saf bir ıstırap, çiğ ve düşünceden yoksun bir kinle doldu.

Ayağa kalktı. "Biliyor musun, Ali bana Divyurdu düşünce halkına ne olduğunu anlatmıştı. Toharistâniler *seni* ararken Div Mahallesi'ne girip sadece senin aileni bulduklarında neler olduğunu." Muntazir'in yüzü nefretle çarpıldı. "Neredeydin Afşin? Senin adını haykırdıklarında neredeydin? Şo-zi'de ölenlerin isimlerini kız kardeşinin tenine kazıdıklarında neredeydin? Daha küçücük bir çocuktu değil mi? Hem de şu Toharistânilerin isimleri de bayağı uzun oluyor hani," diye ekledi. "Herhalde ancak birkaçının ismini sığdırdıktan sonra—"

Dara çığlık attı. Bir saniyeden kısa süre içinde Muntazir'in yanına gelmiş ve suratına o kadar sert bir yumruk indirmişti ki ağzından kanlı bir diş fırladı. Diğer elindeki hançerin dumanları tütüyordu ve silah elini kaldırdığında dönüştü, metali parlaklığını yitirip ucu demirli yaklaşık bir düzine deri şeride bölündü.

Bir kırbaç oldu.

Dara elindekini Muntazir'e savururken, "Benim Kamçı olmamı mı istiyorsunuz?" diye çığlık attı. Emir bağırıp yüzünü korumak için kollarını kaldırdı. "Bu, o pis halkınızı tatmin eder mi? Beni bir kez daha canavara dönüştürmek ha?"

Nehri'nin ağzı dehşet içinde açık kaldı. Ölü prensin, *Ona neden Kamçı dendiğini biliyor musun?* dediğini duyar gibi oldu.

Dara kırbacı bir kez daha indirip Muntazir'in kollarının ön kısmından bir şerit et parçası kopardı. Nehri kaçmak istiyordu. Bu onun tanıdığı Dara değildi, ona ata binmeyi öğretip onun yanında uyumuş olan adam değildi.

Ama kaçmadı. Bunun yerine delice bir dürtüyle ayağa fırlayıp kırbacı bir kez daha kaldırınca Dara'nın bileğini tuttu. Yüzü kederle vahşileşmiş olan Dara hızla ona döndü.

Nehri'nin kalbi tekledi. "*Dur* Dara. Yeter."

Dara yutkundu, Nehri'nin elinin altındaki eli titriyordu. "Yetmez. Asla yetmeyecek. Her şeyi yok ediyorlar. Ailemi katlettiler, liderlerimi. Kabilemin içini oydular." Sesi çatladı. "Ve her şeyin ardından, Divyurdu'nu alıp beni bir canavara çevirdikten sonra, *seni* istiyorlar." Son sözleri sarf ederken sesi boğuklaşmıştı ve kırbacı kaldırdı. "Geriye kanlı bir toz yığını kalana dek onun derisini yüzeceğim."

Nehri onun bileğini daha sıkı tutup onunla Muntazir'in arasına girdi. "Beni almadılar. Ben tam buradayım."

Dara'nın omuzları düştü ve başı eğildi. "Aldılar. Çocuğun başına geleni affetmeyeceksin."

"Ben..." Nehri tereddüt edip Ali'nin aşağıya düştüğü yere baktı. Midesi altüst oldu ama dudaklarını bir çizgi haline gelene dek bastırdı. O kelimelerden ağzından çıktıkları anda nefret etse de, "Artık fark etmez," dedi. Başıyla yaklaşmakta olan gemileri işaret etti. "Buraya gelmelerinden önce kıyıya çıkabilir misin?"

"Seni bırakmayacağım."

Nehri kırbacı tutan elini aşağıya doğru bastırdı. "Senden bunu yapmanı istemiyorum." Dara aşağıya baktı ve parlak gözleri onunkilerle birleşti. Nehri kırbacı elinden aldı. "Ama bunun peşini bırakman gerekiyor. Bırak bu kadarı yetsin."

Dara derin bir nefes aldı ve Muntazir de dertop olurken inledi. O nefret Dara'nın yüzüne geri döndü.

"Hayır." Nehri yüzünü ellerine alıp onu gözlerine bakmaya zorladı. "Benimle gel. Buradan gider, dünyayı gezeriz." O eski ilişkilerine dönmelerinin imkânı olmadığı ortadaydı. Ama Nehri onu durdurmak için her şeyi söyleyecek durumdaydı.

Dara başıyla onaylarken parlak gözleri ıslanmıştı. Nehri kırbacı göle fırlatıp elini tuttu. Tam onu götürmeye başlamıştı ki arkalarındaki Muntazir sesinde umut ve korkunun tuhaf bir karışımıyla kekeledi.

"Z-Zeydi?"

Nehri arkasına döndü. Nehri aniden bir nefes aldı ve Dara da onu korumak için bir kolunu önüne atarken Nehri'nin göğsündeki belli belirsiz rahatlama son buldu.

Çünkü tekneye tırmanmakta olan şey kesinlikle Alizeyd el-Kahtani değildi.

GENÇ PRENS ATEŞİN IŞIĞINA ADIM ATIP KARADA OLmaya alışık olmayan biri gibi sallandı. Gözlerini ağır, sürüngenleri andıran bir hareketle kırptığında Nehri gözlerinin tamamen siyahlaştığını, aklarının dahi yağlı, kara bir kapağın altında gözden kaybolduklarını gördü. Yüzü griydi ama mavi dudakları sessiz bir fısıltıyla hareket ediyordu.

Ali öne doğru bir adım atıp mekanik hareketlerle gemiyi gözden geçirdi. Kıyafetleri lime lime olmuştu ve su, vücudu kevgire

dönmüş gibi gözleri, kulakları ve ağzından çağlıyordu. Teninin altından fokurdayıp parmak uçlarından damlıyordu. Onlara doğru titrek bir adım daha atınca vücuduna daha fazla ışık düştü ve Nehri vücudunun göldeki türlü çeşit kalıntılarla kaplanmış olduğunu görebildi. Oklar da demir kelepçeler de yok olmuşlar, onların yerine su bitkileri ve bedenlerinden kopmuş dokunaçlar uzuvlarına sımsıkı sarılmıştı. Kabuklar, parıldayan pullar ve jilet keskinliğinde dişler tenine yerleşmişti.

Muntazir yavaşça ayağa kalktı. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Allahım. Alizeyd..." Ona doğru bir adım daha attı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım kum sineği." Dara'nın da rengi atmıştı. Nehri'yi arkasına çekip yayına uzandı.

Ali, Dara'nın sesini duyunca irkilip dikkat kesildi. Havayı koklayıp onlara döndü. Ayaklarının dibinde su birikiyordu. Gemiye tırmandığından beri fısıldıyordu ama Nehri ancak şimdi daha önce duyduklarının hiçbirine benzemeyen bir dilde sarf edilen o sözcükleri anlayabilmişti. Dudaklarının üstünden hızla akan, sürünen ve yüzen bir dil.

Divi öldür.

Tabii kullandığı sözcük "div" değildi, Nehri'nin asla telaffuz edemeyeceğini bildiği bir sesti. Heceler saf nefret ve... *zıtlıkla* yüklüydü. Sanki bu diğer şeyin, bu *divin* var olmaya, dünyanın sularını duman, ateş ve alevlerin getirdiği ölümle kirletmeye hakkı yokmuş gibi.

Ali ıslak kaftanının ardından devasa, eğik bir kılıç çıkardı. Kılıcın yeşil ve pasla lekelenmiş metali gölün yüzyıllar önce yuttuğu bir şeye benziyordu. Ateşin ışığında sol yanağına kabaca kazınmış kanlı bir sembol gördü.

Dara, "Koşl" diye bağırdı. Ali'ye ok attı ama ok ona değer değmez eriyip gitti. Zülfikârı kapıp prensin üstüne atladı.

Ali'nin yanağındaki sembol göz kamaştıran bir ışıkla parladı. Bir basınç dalgası havada patlayıp bütün gemiyi sarstı. Nehri üst üste dizilmiş bir dizi ahşap kutunun üstüne düştü. Koca bir parça kıymık omzunu yardı. Ayağa kalkarken yarası yanıyordu ve eli ayağı kesilip midesi bulandı.

Güçleri yok olmuştu. O anda Ali'nin yanağına kazılı sembolün ne olduğunu anladı.

Süleyman'ın mührü.

Dara.

"Hayır!" Nehri ayağa kalktı. Geminin ortasında Dara tıpkı Gassan'ın onun kimliğini açığa çıkarmak için mührü kullandığında olduğu gibi dizlerinin üstüne düşmüş oturuyordu. Başını kaldırdığında Ali'nin dönüştüğü o şeyin tepesine dikilmiş durduğunu ve paslı kılıcını kaldırmakta olduğunu gördü. Zülfikârla kendini savunmayı denedi ama Nehri bile hareketlerinin yavaşlamış olduğunu görebiliyordu.

Ali zülfikâra öyle bir güçle vurdu ki kılıç göle uçtu; ardından yeniden kendi paslı kılıcını kaldırmaya başladı. Kılıcı Dara'nın boynuna doğru indirmeye başladı ve Nehri çığlığı bastı. Ali tereddüt etti. Nehri bir nefes aldı.

Ali yön değiştirip havayı yararak kılıcı Dara'nın bileğine indirdi ve elini kopardı.

Yüzüğü bedeninden ayırdı.

Dara düşerken hiç ses çıkarmadı. Nehri, Dara'nın Ali'nin ötesine, onu son bir kez görebilmek için kendisine bakıyormuş gibi durduğuna yemin edebilirdi ama emin değildi. Yüzünü görmek güçleşmişti; duman kadar sönükleşmişti ve Nehri'nin kulağına çığlığı kesilmek bilmeyen bir kadının sesi geliyordu.

Ama sonra Dara hareketsizleşti –fazla hareketsizleşti– ve gözlerinin önünde kül oldu.

28

ALİ

Ali gölün durgun yüzeyini yarıp suların içine girdiği anda ölmekte olduğunu biliyordu.

Buz gibi sular onu emip aşağıya çekti ve kuduz bir hayvan gibi ona saldırıp kıyafetini paramparça edip tenini yardı. Ağzından burnundan içeri tırmandılar. Başının içinde bembeyaz bir ısı patlaması oldu.

Suyun altında haykırdı. *Orada* bir şey vardı, zihninin içine kök salan yabancı bir varlık, aylak aylak bir kitabın sayfalarını çeviren canı sıkılmış bir öğrenci gibi anılarını karıştırıyordu. Annesinin ona Natarca bir ninni söylemesi, ilk defa bir zülfikârın kabzasını tutması, Nehri'nin kütüphanedeki kahkahası. Darayavahuş'un yayını kaldırması...

Her şey durdu.

Kulağında bir tıslama vardı. *O BURADA MI?* Gölün kendisi soruyor gibi görünüyordu. Çırpınan sular duruldu ve oklar eriyip giderken boğazıyla göğsünde sıcak bir basınç hissetti.

Ama hissettiği rahatlık geçiciydi. Ali daha yüzeye çıkmak için ayaklarını çırpmayı düşünemeden bir şey yılan gibi kıvrılıp sol ayak bileğini kavrayarak onu aşağıya çekti.

Yosunlar vücuduna sarılıp kökler etine girerken kıvrandı. Göl, Darayavahuş'a dair anılarını sindirirken zihnindeki imgeler gitgide

daha hızlı gözlerinin önünden geçti: Düelloları, Nehri'ye şifahanede nasıl baktığı, gemiye saldırırken yüzüğünü dolduran ateşli ışık.

Sözcükler yeniden zihnine patladılar. *BANA İSMİNİ SÖYLE.*

Ali'nin ciğerleri yanıyordu. İki midye etinde delik açıp midesine erişmeye çalışıyordu ve dişlerle dolu çeneler omzunun üstünde kapandılar. *Lütfen*, diye yalvardı Ali. *Bırak öleyim.*

İsmini söyle Alu-baba. Göl ilk defa annesinin sesiyle konuşmuş, yıllardır duymadığı bir bebeklik ismini söylemişti. *Bana ismini ver ya da kaderde neler yazılı olduğunu gör.*

Afşin'in nefret uyandırıcı imgesi yok olup yerine Divyurdu'nun görüntüsü geldi. Ya da bir zamanlar Divyurdu olan ve artık alevler içindeki bir kalıntıdan ibaret bir şeyin; etrafı buharlaşmış gölün yatağıyla çevriliydi ve içi de halkının külleriyle doluydu. Babası yıkıntıya dönüşmüş kraliyet divanının mermer basamaklarında katledilmiş yatıyordu ve Muntazir de kırılmış bir pencereden sarkıyordu. İç Kale çökmüş, beraber büyüdüğü Vacid ve bütün diğer askerler altında kalmıştı. Şehir yanıyordu, evler alevler içindeydi ve çocuklar çığlık atıyordu.

Hayır! Gölün tuttuğu Ali kıvrandı ama bu korkunç görüleri durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

İskelet kadar ince, rengârenk kanatları olan gri varlıklar itaatlerini göstermek için başlarını eğmişti. Nehir ve göller kururken hayat verdikleri şehir ve kasabalar ateşle tozların altında gözden kaybolurken, Ali'nin Üm Cezire olduğunu fark ettiği yer zehirli bir deniz tarafından silinip süpürüldü. Divyurdu'nun küllerinden ateşle yoğrulmuş camlar ve erimiş metallerden yalnız bir saray yükseldi. Ali, Nehri'yi gördü. Yüzü Nahid beyazı bir peçeyle örtülmüştü ama kara gözleri görünüyordu ve çaresizlik doluydu. Üstüne bir adam şeklinde bir gölge düştü.

Darayavahuş. Ama gözleri simsiyahtı ve genç yüzünde boydan boya ilerleyen yara nedeniyle bir kölenin o yakışıklı zarafetinden yoksundu. Sonra da gözleri yeniden yeşil ama daha yaşlı oldu ve o tanıdık ukala gülümsemesi kısa süreliğine geri döndü. Teni alev alev bir ışıkla parlıyordu ve elleri de kömüre dönüşmüştü. Artık altın rengi olan gözleri tamamen yabancıydı.

Bak. Görüler kendilerini tekrar etmeye başlayıp katledilmiş ailesinin imgelerinde duraksadılar. Muntazir'in ölü gözleri aniden açıldı. *İsmini söyle ahi,* diye yalvardı kardeşi. *Lütfen!*

Ali'nin zihni dönüyordu. Akciğerleri boştu, su kanıyla koyulmuştu. Bedeni kapanıyor, kanlı görülerin sınırlarından biçimsiz bir karanlık yaklaşıyordu.

Göl çaresizlik içinde, *HAYIR,* diye tısladı. *HENÜZ DEĞİL.* Onu sertçe salladı ve imgeler daha da vahşileşti. Annesi işkenceden geçiyor, bir Div topluluğu tezahürat ederken diğer Ayanlilerle birlikte timsahlara atılıyordu. Şafitler toplanıp meydanda yakılıyordu. Çığlıkları havayı dolduruyor, çatırdayıp çatlayan etlerinin kokusu midesini bulandırıyordu. Muntazir itilip dizlerinin üstüne çökertildikten sonra onu yuhalayan sarı gözlü bir grup ifritin önünde kellesi vuruluyordu. Kimliği belirsiz bir grup asker Zeynep'i yatağından çekip elbiselerini yırtıyordu...

Hayır! Allahım hayır. Yeter, durdur şunu!

Babasının sesi, *Onu kurtar,* diye buyurdu. *Hepimizi kurtar.* Demir kelepçeler paslanıp zayıfladı ve ardından patladı. Ali'nin eline metal bir şey bastırıldı. Bir kabza.

Bir çift kanlı el ablasının boğazına sarılmıştı. Zeynep'in dehşet dolu bakışları ona odaklandı. *Kardeşim ne olur!* diye çığlık attı.

Ali pes etti.

Az sonra öleceğinden emin olmasa ya da çocuklara gerçek isimlerini asla söylememelerinin ve ruhları gibi korumalarının öğretildiği dış topraklardan birinde yetiştirilmiş olsa kendisinden ne istendiğini anında anlayıp tereddüt edebilirdi. Ama mahvolan ailesinin ve şehrin imgelerini görünce gölün anılarından halihazırda öğrenmiş olması gereken bir şeyi neden onun ağzından duymayı istediği sorusu umurunda olmadı.

"Alizeyd!" diye çığlık atarken su sesini boğdu. "Alizeyd el-Kahtani!"

Acısı kayboldu. Parmakları o istemeden kabzayı kavradı. Bedeni ansızın kendisinden uzaklaşmış gibi geldi. Serbest bırakıldığının, suyun içinden itildiğinin belli belirsiz farkındaydı.

Divi öldür.

Ali suyun yüzeyinden dışarıya fırladı ama soluk almaya çalışmadı; buna ihtiyacı yoktu. Bir yengeç gibi geminin gövdesine tırmanırken kıyafetinden, ağzından, gözlerinden su akıyordu.

Divi öldür. Divin konuştuğunu duydu. Havada bir tuhaflık vardı, boş ve kuruydu. Gözlerini kırptığında yanağında bir şey yandı. Dünya sessizleşip grileşti.

Div önündeydi. Zihninin bir kısmı onu karşısında görünce kendisini savunmak için kılıcını kaldıran adamın yaşadığı şoku yeşil gözlerinde gördü. Ama adam beceriksizce hareket ediyordu. Ali vurup silahını elinden göle uçurdu. Ali'nin içindeki cin asker bir fırsat gördü, diğer adamın boynu açığa çıkmıştı...

Yüzük! Yüzük! Ali darbesinin yönünü değiştirip parlak yeşil mücevhere yöneltti.

Ali sersemledi. Yüzük takırdayarak uzaklaştı ve artık bir silahtan ziyade paslı bir kalıntı olan kılıç elinden düştü. Nehri'nin çığlıkları havayı doldurdu.

"Divi öldür," diye mırıldandı ve karanlık sonunda onu teslim alınca yere yığıldı.

ALİ RÜYA GÖRÜYORDU.

Hareme dönmüştü –annesinin halkının haz bahçelerindeydi– yanında ablasıyla küçük bir oğlandı ve salkım ağacının altındaki her zamanki yerlerine saklanmışlardı. Ağacın eğik dalları ve kalın yaprakları kanalın yanında durmadan işlerine karışan yetişkinlerin gözlerinden uzak, kuytu bir köşe oluşturmuştu.

Ali, "Bir daha yap!" diye yalvardı. "Lütfen Zeynep!"

Ablası hınzır bir gülümsemeyle oturdu. Su dolu çanak, bağdaş kurduğu sıska bacaklarının arasında toprakta duruyordu. Avuçlarını suyun üstüne kaldırdı. "Bana ne vereceksin?"

Ali hızla düşünüp gönlünün az sayıdaki hazinelerinin hangilerinden ayrılmayı elverebileceğine karar vermeye çalıştı. Zeynep'in aksine onun oyuncağı yoktu; savaşçı olmak üzere yetiştirilecek oğlanlara ne incik boncuk ne de başka eğlendirici şeyler verilirdi. "Sana bir yavru kedi bulabilirim," diye teklif etti. "İç Kale'nin oralarda çok var."

Zeynep'in gözleri parladı. "Tamam." Parmaklarını kıpırdattı ve küçük yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi belirdi. Su titredi, ellerinin hareketini taklit etti ve ardından Zeynep sağ elini kaldırırken sıvı tıpkı bir kurdele gibi dönerek yükseldi.

Ali'nin ağzı şaşkınlık içinde açık kaldı ve Zeynep de kıkırdayıp sudan huniyi indirdi. Ali çanağa uzanıp, "Bana nasıl yapıldığını göster," dedi.

"Sen yapamazsın," dedi Zeynep ukalaca. "Sen bir oğlansın. *Hem de* daha bebeksin. Sen hiçbir şey yapamazsın."

"Ben bebek değilim!" Hatta amcası Vacid ona yanında taşıyıp yılanları korkutmak için kullanabileceği bir sopa vermişti. Bebekler bunu yapamazdı.

Yapraklardan oluşan panel ansızın çekildi ve yerinde annelerinin öfkeli yüzü belirdi. Çanağa bir bakınca gözleri korkuyla parladı. "Zeynep!" Ablasını kulağından tutup çekti. "Sana kaç defa söyledim! Bunu asla—"

Ali hızla geri kaçtı ama annesi onunla ilgilenmiyordu. Annesi onunla hiç ilgilenmiyordu zaten. İkisinin bahçeyi geçmelerini bekledi, Zeynep'in hıçkırıklarının uzaklaşmasını dinledi. Durgun suya, güneşin aydınlattığı açık renkli yapraklarla çevrelenmiş yüzünün karanlık profiline baktı.

Ali parmaklarını kaldırıp suya yaklaşmasını işaret etti. Su dans etmeye başlayınca da gülümsedi.

O bir bebek olmadığını biliyordu.

DİRSEĞİNDE KESKİN BİR ACI DUYARKEN RÜYASI UNUtulmak üzere çocukluk anılarının arasına geriledi. Zihninin kuytularında bir şey hırıldıyor, olduğu yeri terk etmemek için pençeleyip dişliyordu. Acı bir kez daha geldi ve ardından ani bir sıcaklık ve sonra da o şey gitmişti.

Bir kadın, "Bu sonuncusuydu kralım," dedi. Hafif bir çarşaf havada dalgalanarak üstüne indi.

Adam, "Üstünü iyi örtün," diye buyurdu. "Mümkün olduğunca uzun süre bunu görmemesini isterim."

Abba. Hafızası darmadağınık halde geri gelirken sesin sahibini tanıdı. Babasının sesi, onu bedeninin saplandığı o sisli acı ve sersemlik batağından kurtarmaya yetmişti.

Ve ardından başka bir ses geldi. "Abba, sana yalvarıyorum." *Muntazir.* Ağabeyi hıçkırıyor, yakarıyordu. "İstediğin her şeyi yaparım, istediğin her kimse onunla evlenirim. Bırak Nahid ona baksın, Nesrin ona yardım etsin... Allah aşkına, yaralarını ben kendim sararım! Cemşid hayatımı kurtardı. Böyle ıstırap çekmesine gerek yok, hem de sırf—"

"Kave'nin oğluna benim oğlum gözlerini açınca bakılacak." Sert parmaklar Ali'nin bileğini sıktılar. "O malzemeleri sahile bırakan Div'in ismini öğrendiğimde iyileştirilecek." Gassan'ın sesi daha da soğudu. "Ona bunu söyle. Ve kendini toparla Muntazir. Başka bir erkek için *ağlamayı* kes. Kendini utandırıyorsun."

Ali bir sandalyenin tekmelenmesinin ve bir kapının çarpılarak kapatılmasının sesini duydu. Sözcükleri Ali için anlamsızdı ama sesleri... ah, Allahım, *sesleri*.

Abba. Bir kez daha denedi. Sonunda gözlerini açmaya çalışarak, "Abba..." demeyi başardı.

Babası karşılık veremeden bir kadının yüzü yavaşça görüş alanına girdi. Ali, Nehri'nin yardımcısını tanıyıp *Nesrin* diye hatırladı. "Gözlerini aç Prens Alizeyd. Elinden geldiğince çok."

Ali itaat etti. Nesrin gözlerini incelemek için eğildi. "O siyahlıktan bir şey kalmamış kralım." Geriye çekildi.

Ali, "B-ben anlamıyorum..." diye başladı. Sırtüstü yatıyordu, bitkindi. Bedeni alev alevdi; cildine iğneler batıyor gibiydi ve zihni de... ham geliyordu. Başını kaldırıp baktığında şifahanenin güçlendirilmiş camdan çatısını gördü. Gökyüzü griydi ve şeffaf levhaların üstüne havada anafor yapan yağmur damlaları düşüyordu. "Saray yok edilmişti. Hepiniz ölmüştünüz..."

Gassan, "Ben ölmedim Alizeyd," diyerek onun yüreğine su serpti. "Rahatlamaya çalış, yaralandın."

Ama Ali rahatlayamıyordu. "Peki ya Zeynep?" diye sorarken ablasının çığlıkları kulaklarında çınlıyordu. "O... o canavarlar ona bir şey..." Ayağa kalkmaya çalıştığında ansızın bileklerinin yatağa bağlı olduğunu fark etti. Paniğe kapıldı. "Bu nedir? Neden bağlıyım?"

"Bizimle savaşıyordun, hatırlamıyor musun?" Ali başını iki yana sallayınca babası başıyla Nesrin'e işaret etti. "Onu serbest bırak."

"Kralım ben emin değil..."

"*Yapar mısın*, diye sormadım."

Nesrin itaat etti ve babası da doğrulup oturmasına yardım edip Ali kendisini kundak gibi saran beyaz çarşafı çekmeye çalışınca ellerini itti. "Onu yerinde bırak. Ve ablan da iyi. Hepimiz iyiyiz."

Ali bir kez daha cam tavanı döven yağmura baktı, suyun görüntüsü tuhaf bir şekilde cezbediciydi. Gözlerini kırpıştırıp kendini başka bir yere bakmaya zorladı. Ali, "Ama ben anlamıyorum.

Sizi gördüm –hepinizi– ölmüştünüz. Divyurdu'nun yok edildiğini gördüm," diye ısrar etti ama bu kelimeler ağzından çıkarken dahi ayrıntılar yok olmaya başlamış, o hatıralar daha yeni, daha sağlam olanlar yerlerini alırken gelgitle çekilen sular gibi yok olmaya başlamıştı.

Afşin'le dövüşmesi.

Beni vurdu. Beni vurdu ve ben de göle düştüm. Ali boğazına dokundu ama herhangi bir yara hissetmedi. *Hayatta olmamam lazım.* Kimse gölden sağ kurtulamazdı, maridler orayı binlerce yıl önce lanetlediklerinden beri kimse sağ kurtulamamıştı.

Ali, "Afşin..." diye kekeledi. "O-o Nehri'yle kaçmaya çalışıyordu. Onu yakaladınız mı?"

Babasının tereddüt ettiğini gördü. "Bir anlamda." Nesrin'e baktı. "Şunu götürüp yak ve emire buraya dönmesini söyle."

Nesrin ayağa kalktığında kara gözlerindeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Kollarında gölün kanlar içindeki kalıntılarıyla doluymuş gibi görünen bir çanak vardı: Kabuklar ve taşlar, eğilip bükülmüş kancalar, küçücük çürümüş bir balık ve birkaç tane de diş. Bunu görmek içinde tuhaf bir his uyandırdı ve Nesrin kapının yanındaki iki tane daha büyük saz sepetin arasından geçip çıkarken onu izledi. Bir tanesinde neredeyse bir engerek kadar büyük ölü gri bir dokunaç kabaca yolunmuş su yosunlarının içinde duruyordu. Diğerinin ağzındansa bir timsahın dişlerle dolu kafatasının ucu çıkmıştı.

Ali doğruldu. *Omzuma batan dişler, uzuvlarımı kavrayıp tutan yosun ve dokunaçlar.* Aşağıya bakınca çarşafın vücudunu örtecek şekilde nasıl da özenle sarılmış olduğunu gördü. Bir ucunu tuttu.

Babası onu durdurmaya çalıştı. "Yapma Alizeyd."

Ali çarşafı sertçe çekince bir anda derin bir nefes aldı.

Kamçılanmıştı.

Dehşet içindeki bakışlarını kanlı uzuvlarının üstünde gezdirirken kamçılanmamış olduğunu anladı. İzleri bir kırbacın bırakamayacağı kadar çeşitliydi. Kaslarına kadar inen yarıklar ve neredeyse hiç kan çıkarmamış sıyrıklar vardı. Sol bileğinde balık pullarını andıran bir iz taşıyordu ve sağ uyluğu dikenli çıkıntılarla yaralanmıştı. Kollarından bandaj sarar gibi bir düzenle şeritler ve burgaçlar halinde etler oyulup koparılmıştı. Karnında ısırık izleri vardı.

"Bana ne oldu?" Titremeye başladı ve kimse karşılık vermeyince sesi dehşet içinde yükseldi. "Ne *oldu*?"

Nesrin kapıda donup kaldı. "Muhafızları çağırayım mı kralım?"

Babası, "Hayır," diye patladı. "Sadece oğlumu çağır." Ali'nin ellerini tuttu. "Alizeyd, sakinleş. Sakinleş!" Nesrin gözden kayboldu.

Bir anda beliren sular Ali'nin yanaklarından aşağıya aktı, avuç içlerinde birikti ve alnını nemlendirdi. Ali dehşet içinde su damlatan ellerine baktı. "Bu nedir? Ben... *terliyor muyum*?" Böyle bir şey imkânsızdı: Safkan cinler terlemezlerdi.

Kapı çarparak açıldı ve Muntazir hızla içeriye girdi. Aceleyle yatağın kenarına gelirken soluk soluğa, "Zeydi... Allah'a şükürler olsun," dedi. Beti benzi soldu. "Ah... *ah*."

Şok olan sadece o değildi. Ali ağzı açık ağabeyine bakıyordu. Muntazir kendisi için kötü geçen bir sokak kavgasından yenik çıkmış gibi görünüyordu. Çenesi berelenmişti, yanağı ve alnındaki yarıkları dikişler kapatıyordu ve kollarına kanlı bandajlar sarılıydı. Kaftanı lime lime olmuştu. Otuz yıl yaşlanmış gibi görünüyordu; yüzü süzülmüş, gözleri ağlamaktan şişip kızarmıştı.

Ali derin bir nefes aldı. "Sana ne oldu?"

Muntazir acı bir sesle, "Kamçı lakabını nasıl kazandığını sergiliyordu," dedi. "Ta ki sen onu bir kül yığınına dönüştürene dek."

"Ben *ne yapana* dek?"

Kral büyük oğluna baktı. "O kısma henüz gelmemiştim." Yüzünde alışılmadık derecede şefkatli bir ifadeyle yeniden Ali'ye döndü. "Tekneye tırmanmanı hatırlıyor musun? Darayavahuş'u öldürdüğünü?"

"Hayır!"

Babasıyla ağabeyi birbirlerine karanlık bir bakış attı. Gassan, "Göle dair ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Istırap. Tarif edilemeyecek bir ıstırap. Ama endişe içindeki babasına bunu söylemesine gerek yoktu. "Ben... bir şey benimle konuşuyordu," diye hatırladı. "Bana bir şeyler gösteriyordu. Korkunç şeyler. Sen ölmüştün abba. Diru... bir ifrit topluluğunun önünde senin başını kestiler." Ağabeyinin yüzü bembeyaz olurken gözlerini kırpıp gözyaşlarını bastırdı. "Zeynep'i kirleten adamlar vardı... sokaklar yanıyordu... bunların tamamının gerçek olduğunu sandım." Yutkunup duygularını dizginlemeye çalıştı. Teninden

daha çok ter boşanıp yatak örtülerini sırılsıklam etti. "Ses... o-o bir şey soruyordu. İsmimi."

Gassan sertçe, "İsmini mi? diye sordu. "İsmini mi sordu? Peki sen söyledin mi?"

Ali dağınık anılarını hatırlamaya çalışarak, "B-ben öyle yaptım diye düşünüyorum," dedi. "Ondan sonrasını hiç hatırlamıyorum." Babası sessizleşince Ali paniğe kapıldı. "Neden soruyorsun?"

"İsmini asla söylememelisin Alizeyd." Gassan bariz şekilde sesine yansıyan endişeyi dizginlemeye çalışıp başarısız oluyordu. "Hür iradenle söylememelisin, senin ırkından olmayan bir yaratığa söylememelisin. İsmini söylemek kontrolü başkasına vermek demektir. İfritler bizi böyle köle ederler."

"Sen ne diyorsun?" Ali yaralarına dokundu. "Bana bunu ifritlerin yaptığını mı söylüyorsun?" Ani bir nefes aldı. "Yoksa bu—"

Muntazir alçak sesle konuşarak araya girdi. "İfritler değil Zeydi." Ali, ağabeyinin gözlerinin hızla babalarına yöneldiğini gördü ama Gassan araya girmedi. "Gölde yaşayan onlar değil."

Ali'nin gözleri kocaman açıldı. "*Maridler* mi? Ama bu delice. Binlerce yıldır onları gören olmadı."

Babası onu susturdu. "Sesini alçak tut." Büyük oğluna baktı. "Muntazir ona biraz su ver." Muntazir arkalarındaki masada duran seramik sürahiden bir bardak su doldurup kardeşinin eline verdikten sonra dikkatle geri çekildi. Ali bardağı kavrayıp tedirginlikle bir yudum aldı.

Gassan'ın yüzündeki ifade ciddiyetinden bir şey yitirmemişti. "Maridler görüldüler Alizeyd. Divyurdu'nu fethettiğinde Zeydi el-Kahtani'nin ta kendisi tarafından... onlara komuta eden Ayanli adamın eşliğinde."

Ali'yi buz kesti. "*Ne?*"

Gassan, "Maridler Zeydi tarafından görüldüler," diye tekrar etti. "Emir olduğunda oğlunu onlar hakkında uyardı ve bu uyarı Kahtani kralları tarafından nesilden nesle aktarıldı."

Muntazir yumuşak bir sesle dua eder gibi, "*Ayanlilere yanlış yapmayacağız,*" dedi.

Gassan başıyla onayladı. "Zeydi zafer kazanmamızı sağlayan şeyin Ayanlilerin maridlerle yaptıkları ittifak olduğunu... ama Ayanlilerin bu ittifak için korkunç bir bedel ödediklerini söyledi. Onlara asla ihanet etmememiz gerektiğini."

Ali şok olmuştu. "Maridler, Divyurdu'nu Nahidlerden almamıza yardım ettiler, öyle mi? Ama bu- bu çok saçma. Bu... *menfur* bir şey," diye durumun ayırdına vardı. "Bunun anlamı..."

Gassan, "Irkımızın tamamına ihanet ettiğimiz," diye bitirdi. "İşte bu yüzden bu konuştuklarımız bu odadan çıkmayacak." Başını iki yana salladı. "Kendi babam buna hiç inanmamış, yüzyıllardır bizi korkutmak için anlatılan bir hikâyeden ibaret olduğunu söylemişti." Gassan'ın yüzü düştü. "Bugüne dek haklı olabileceğini düşünmüştüm."

Ali gözlerini kıstı. "Ne diyorsun?"

Gassan elini tuttu. "Oğlum, göle düştüğünde ismini onun derinliklerindeki bir yaratığa verdin. Ben de onun ismini *aldığında*... *seni* aldığını düşünüyorum."

Ali sınlsıklam çarşaflarının elverdiği ölçüde büyük bir gücenmişlikle doğruldu. "Yani bir maridin... ne yani, bana musallat olmasına izin verdiğimi mi düşünüyorsunuz? Bu imkânsız!"

"Zeydi..." Muntazir bir adım yaklaşırken yüzünde özür dileyen bir ifade vardı. "Senin tekneye tırmandığını gördüm. Üstüne tutunan bir sürü şey vardı, gözlerin simsiyahtı, tuhaf bir dilde bir şeyler mırıldanıyordun. Ve mührü kullanınca, Allahım, Darayavahuş'a tamamen üstün geldin. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Mühür mü? Süleyman'ın mührünü mü kullanmıştı? *Hayır, bu delilik. Katıksız delilik.* Ali eğitimli bir adamdı. Daha önce hiçbir maridin safkan bir cine musallat olabileceğine dair bir şey okumamıştı. Böyle bir şey nasıl olmuş da sır olarak saklanabilmişti? Hem bu bütün o dedikodularda —annesinin halkına dair bütün o zalim söylentilerde— bir gerçeklik payı olduğu anlamına mı geliyordu?

Ali başını iki yana salladı. "Hayır. Bizim âlimlerimiz var, savaş hakkındaki gerçeklerden haberdarlar. Hem ayrıca bir marid bir cine musallat olamaz. Olabilselerdi şüphesiz—şüphesiz birileri bunun üstünde çalışırdı. Üstüne bir kitap filan—"

"Ah çocuğum..." Babasının yüzü kederle doluydu. "Her şey kitaplarda yazmaz."

Ali gözlerini aşağıya indirip gözyaşlarını tutmak için mücadele etti, Gassan'ın yüzündeki acıma ifadesiyle başa çıkamıyordu. *Yanılıyorlar,* diye ısrar etmeye çalıştı. *Yanılıyorlar.*

Ama hafızasındaki boşlukları başka nasıl açıklayabilirdi ki? O korkunç görüntüleri? Hâlâ hayatta olduğu gerçeğini? Boğazından ve ciğerlerinden vurulmuş, kendisine dokunan her cini paramparça edecek şekilde lanetlenmiş suya düşmüştü. Ama yine de buradaydı.

Bir marid. Su damlatan ellerine bakarken şiddetli bir mide bulantısıyla sarsıldı. *İsmimi verip bir su iblisinin bedenimi Afşin'i öldürmek için yepyeni, pırıl pırıl bir kılıç gibi kullanmasına izin verdim.* Midesi altüst olmuştu.

Göz ucuyla ağabeyinin arkasındaki kasadaki sürahinin sallanmaya başladığını gördü. Allah için, onu *hissedebiliyordu* ve içindeki suyun hürriyet özlemiyle acı çektiğini de hissedebiliyordu. Bunu fark edince derinden sarsıldı.

Babası elini sıktı. "Bana bak Alizeyd. Afşin öldü. Artık bitti. Kimsenin bunu bilmesine gerek yok."

Ama bitmemişti. Asla bitmeyecekti: Şu anda bile Ali'nin alnından ter akıyordu. Değişmişti.

"Ali, çocuğum." Babasının sesindeki endişeyi duyabiliyordu. "Benimle konuş, lütfen..."

Ali dişlerinin arasından nefes aldı ve Muntazir'in arkasındaki sürahi patlayıp yere kil parçaları saçtı. Su dışarı taştı ve Muntazir zıplarken eli belindeki hançere gitti.

Ali onun gözlerine baktı. Muntazir elini indirip biraz utanmış gibi göründü.

Sessizce, "Abba... böyle görünmesine izin vermeyiz," dedi. "Onu Divyurdu'ndan çıkarmamız lazım. Ta Nitre. Ayanlilerin daha fazla bilgisinin olacağı kesin..."

Gassan inatla, "Onu Hatset'in halkına vermeyeceğim," dedi. "Onun yeri bizim yanımız."

"Sürahileri patlatıp kendi terinde boğuluyor!" Muntazir ellerini havaya kaldırdı. "Tahta çıkmak için ikinci sırada. Süleyman'ın mührünü kontrol edip ülkeyi yönetmekten iki kalp atımı mesafede. Marid'in hâlâ içinde olup onu ele geçirmek için fırsat kollamadığını nereden bileceğiz?" Muntazir kardeşinin korku dolu gözlerine baktı. "Zeydi, üzgünüm, hakikaten üzgünüm... ama senin Divyurdu'nda kalmana izin vermek sorumsuzluğun daniskası. Senin durumunun sebep olacağı sorunlar..." Başını iki

yana sallayıp yeniden babalarına baktı. "Beni emir yaptığında bu dersi bana veren sensin. Divler savaşı nasıl kazandığımızı anlarsa neler olacağını bana sen söylemiştin."

Kral, "Kimse hiçbir şeyi öğrenemeyecek," diye patladı. "Gemideki kimse olay yerinde neler yaşandığını anlayacak kadar yakın değildi."

Muntazir kollarını kavuşturdu. "Kimse mi? O zaman sözde Banu Nahide'mizi çoktan hallettiğini varsayıyorum."

Ali irkildi. "Ne demek istiyorsun? Nehri nerede?"

Kral, "O iyi," diyerek ona teminat verdi. "Ona ne olacağına henüz karar vermedim. Eğer onu idam etmeye karar verirsem senin tanıklığına ihtiyacım olacak."

"İdam etmek mi?" Ali ani bir nefes aldı. "Allah aşkına, onu neden idam edesin? O zırdeli Nehri'ye bir seçim şansı bırakmadı."

Babası afallamış gibi görünüyordu. "Muntazir, Afşin'e saldırmasını emrettiğini söyledi. Onu öldürdüğün sırada kaçmaya çalıştıklarını."

Öyle miydi? Ali irkildi. Bunu duymanın onu incittiğini inkâr edemezdi. Ama başını iki yana salladı. "Öyle başlamadı. Onlara Darayavahuş Nehri'yi şifahaneden kaçırmaya çalıştığı sırada rastladım. Nehri'ye onun istediklerini yapmazsa beni öldüreceğini söyledi."

Muntazir burnundan soludu. "Ne kadar da uygun. Söylesene Zeydi... bari bu oyunu oynarken kahkahalarını sakladılar mı yoksa sadece neler döndüğünü fark edemeyecek kadar aptal olduğunu mu varsaydılar?"

"Ben hakikati söylüyorum!"

"Hakikat." Ağabeyinin suratı asıldı ve yüzü karardı. "Sen hakikati görsen de nasıl anlayacaksın ki?"

Gassan yüzünü buruşturdu. "Gecenin köründe şifahanede ne arıyordun Alizeyd?"

Muntazir konuyu geçiştiren bir tavırla, "Neden orada olduğunun bir önemi yok abba," dedi. "Sana Ali'nin onu koruyacağını söylemiştim; o kadar abayı yakmış ki bunu farkında bile değil. Büyük ihtimalle *hakikaten* onun masum olduğuna inanıyor."

Ali bu ihtimali rencide edici bulduğundan, "Ben *abayı filan yakmadım*," diye patladı. Yağmur kalp atışlarının hızlanmasını

takip ederek çatıyı daha bir şiddetle dövmeye başladı. "Ben ne gördüğümü biliyorum. Ve ne duyduğumu. Ve o masum. Onu yargılamaya çalışırsan sokaklara çıkıp bağıra bağıra bunu söylerim."

Muntazir, "Durma çık! Çıksana!" diye bağırdı. "Bizi sokaklarda ilk defa utandırmış olmazsın!"

Gassan ayağa kalktı. "Allah aşkına siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?"

Ali cevap veremezdi. Kontrolünü kaybettiğini hissediyordu. Yağmur üstündeki cama ritmik bir sesle çarpıyordu ve su içini sızlatacak kadar yakınındaydı.

Muntazir ona öfkeyle bakarken gri gözlerinde ancak açık açık dile getirse bu kadar net olabilecek bir uyarı vardı. "Yirmi bir adam öldü Zeyd. Birkaç tanesi benim hayatımı kurtarmak için mücadele ederken, kalanı da seninkini kurtarmaya geldikleri için." Gözlerini kırpıştırırken gözyaşları kara kirpiklerinde toplandılar. "En yakın arkadaşım da büyük ihtimalle onlara katılacak. Ve şu yalancı Nahid orospusu sırf şafitler söz konusu olduğunda senin sözüne güven olmadığı için yırtarsa Allah belamı versin."

Muntazir meydan okumasını bitirince susup diğerlerinin tepki vermesini bekledi. Ali derin bir nefes alıp karmakarışık duygularına dizgin vurmaya uğraştı.

Başlarının üstünde metal bir şeyin inlemesi geldi. Küçük bir sızıntı başladı.

Gassan başını kaldırıp yukarıya baktı ve Ali hayatında ilk defa babasının yüzünde gerçek bir korku ifadesi gördü.

Çatı yarıldı.

Su tavandan aşağıya dökülürken şifahanenin her yanına bükülmüş bakır boruları ve cam parçaları saçtı. Sel gibi yağan yağmur Ali'nin teninden aşağıya akıp yanan yaralarının acısını dindirdi. Göz ucuyla babası ve Muntazir'in tavandan kalan bir parçanın altına sığındıklarını gördü. Kral yara almamış gibi görünüyordu. Şaşkına dönmüştü ama yaralanmamıştı.

Ağabeyinin durumu öyle değildi. Muntazir'in yüzünden taze kara kanlar akıyorlardı, bir cam parçası yanağını yarmış olmalıydı.

"Ahi, özür dilerim!" Ali suçluluğun şaşkınlığıyla karışıp içini burduğunu hissetti. "Çok üzgünüm. Bunu yapmayı, canını yakmayı amaçlamamıştım, yemin ederim!"

Ama ağabeyi ona bakmıyordu. Muntazir'in boş bakışları mahvolmuş şifahanede dolaşıp bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru ve yıkılmış tavanı inceledi. Kan içindeki yanağına dokundu.

"Hayır... ben üzgünüm Zeydi." Muntazir yüzündeki kanı sarığının ucuyla sildi. "Abbamıza istediğin gerçeği anlat. İyi bir tane uydur." Dudaklarını zalim bir çizgi olacak şekilde birbirlerine bastırdı. "Seni korumakla işim bitti artık."

29

ALİ

"Esselamualeyküm ve Rahmetullah." Ali başını çevirip sola selam verdi. "Esselamualeyküm ve Rahmetullah."

Omuzlarını gevşetip dua etmek için avuçlarını açtı ama ellerini gördüğü anda zihni boşaldı. Yaraları dikkat çekecek denli hızla iyileşiyor olsa da izleri inatçıydı ve Afşin'in dövmelerine midesini kaldıracak denli benzeyen ince siyah çizgilere dönüşüyorlardı.

Ali kapının açıldığını duysa da umursamayıp duasına odaklandı. İşini bitirince arkasına döndü.

"Abba?"

Kral arkasındaki seccadenin üstüne çöktü. Gözlerinin altında halkalar vardı ve başı da çıplaktı. İlk bakışta halktan, sıradan biri sanılabilirdi: Düz keten bir dişdaşa giymiş, bir süreliğine dinlenmek için oturmuş yaşlı, yorgun bir adam. Sakalı dahi birkaç gün önce olduğundan daha beyaz görünüyordu.

Ali, "S-selamünaleyküm," diye kekeledi. "Özür dilerim. Ben şeyi fark etmedim..."

"Seni rahatsız etmek istemedim." Gassan hemen yanında seccadenin üstüne eliyle vurunca Ali yeniden oturdu. Babası mihraba baktı.

Gassan'ın gözleri sönükleşti, sakalını sıvazladı. Sonunda, "Pek imanlı biri sayılmam," dedi. "Hiç olmadım. Aslında her zaman

dinin atalarımızın politik bir oyunu olduğunu düşündüm. Kabileleri birleştirip devrimin fikirlerini korumak için anavatanımızın yeni insan dininden daha iyi bir yol mu vardı?" Gassan durakladı. "Tabii böyle konuşmanın senin gibilerin gözünde tam bir kâfirlik olduğunu biliyorum ama düşünürsen... Nahidlerin kutsal addedilmesini büyük ölçüde bitirmedi mi? Bizim hükümdarlığımıza ilahi onay yaldızı eklemedi mi? Akıllıca bir hareket. En azından ben hep böyle olduğunu düşündüm." Gassan mihraba bakmaya devam etti ama aklı başka bir dünyadaydı. "Sonra da o geminin içinde çocuklarımla alev aldığını gördüm, şehrimize girmesine izin verdiğim delinin tekinin insafına kalmışlardı. Çığlıkları dinledim, bir tanesi bana tanıdık gelince dehşete düştüm. Bana sesleniyormuş gibi gelince..." Ali boğazına bir yumru takıldığını hissetti. "Alnımın seccadeye değme şeyhten daha çok değdiğini söylesem abartmış olmam."

Ali sessizliğini korudu. Açık korkuluktan kuşların günışığında şakımasını duyabiliyordu. Işık pencerelerin ekranlarından içeri girip desenli seccadenin üstüne girift gölgeler düşürüyordu. Ali yere bakarken alnında ter damlaları belirmişti. Artık bu hisse alışmaya başlamıştı.

"Hiç sana neden Alizeyd ismini verdiğimi anlattım mı?" Ali başını iki yana sallayınca babası devam etti. "Menije ve Rüstem'in katledilmelerinden kısa süre sonra dünyaya gelmiştin. Halkımız için karanlık bir dönemdi, büyük ihtimalle savaştan sonraki en karanlık zamanlar. Divyurdu sınıra yakın illerimizdeki ifritlerden kaçan mültecilerle dolmuştu, Divler arasında güçlenmeye başlayan ayrılıkçı bir hareket vardı, Sahrayn açıktan başkaldırmıştı. Irkımızın son günlerini yaşadığımıza inananların sayısı çoktu.

Millet, annenin Zeynep'in doğumundan sonra yeniden hamile kalmasına mucize dedi. Safkan kadınlar bir çocukları olduğunda bile şanslı kabul edilirlerdi, hele iki? Hem de bu kadar kısa aralıklarla?" Gassan başını iki yana salladı. "Allah'ın bir lütfu olduğunu, benim hükümdarlığımı gözettiğini bu şekilde gösterdiğini söylediler." Gülümsemesi kayboldu. "Hem de üstüne erkek çocuğuydun. Zengin bir kabileden gelen güçlü bir kadından ikinci bir oğlum olmuştu. Hatset'e gittiğimde bana seni öldürmemem için yalvardı." Başını iki yana salladı. "Ben parmaklarını sayıp

fısıldayarak kulağına ezan okurken böyle bir şeyi düşünebilmiş olması... o anda birbirimize yabancı olduğumuzdan emin oldum."

"Doğduğunun ikinci günü Üm Cezire'den iki suikastçı divana gelip kendilerini tanıttı. Becerikli adamlardı, yaptıkları işin en iyisiydiler, açmazıma son vermek için izi sürülemeyecek çözümler önerdiler. Ayanlileri şüphelendirmeyecek merhametli, hızlı çözümler." Babası yumruklarını sıktı. "Onları ofisime davet ettim. Sakin ve ölçülü sözlerini dinledim. Sonra da ikisini de kendi ellerimle öldürdüm."

Ali irkildi ama babası bunu fark etmemişe benziyordu.

Gassan pencereden dışarıya baktı, anılarında kaybolmuş gibiydi. "Kellelerini Üm Cezire'ye yolladım ve isim günün geldiğinde tılsımını kulağına takarken sana 'Alizeyd' dedim. Herkes benim olduğunu bilsin diye en büyük kahramanımızın, hükümdarlığımızı başlatan adamın adını verdim sana. Seni Serasker olarak yetiştirsin diye Vacid'e teslim ettim ve yıllar içinde senin adaşının izini takip ederek büyüdüğünü, asil ama şefkatli, kayda değer bir zülfikâri olduğunu gördüğümde... Kararımdan memnun kaldım. Hatta bazen kendimi merak ederken buldum, acaba..." Duraklayıp başını hafifçe salladı ve odaya girdiğinden beri ilk defa başını çevirip Ali'nin gözlerine baktı. "Ama galiba ikinci oğluma dünyamızın en meşhur asisinin ismini vermek en akıllıca kararım olmamıştı."

Ali gözlerini yere indirdi. Babasının gözlerine bakmaya gönlü elvermiyordu. Sonunda bu yüzleşmeyi yaşadıklarında hakkaniyetli bir öfkeyle dolu olacağını düşünmüştü ama o an gelip çatmıştı ve tek hissettiği mide bulantısıydı. "Muntazir sana anlatmış."

Gassan başıyla onayladı. "Bildiklerini. Ona isim vermemek konusunda dikkatli davranmışsın ama inlerinden çıkarmak kolay oldu. Raşid bin Salih'i bu sabah idam ettirdim. Senin hayatına kastedilmesinde bir payı olmadığını öğrenmek az da olsa bir teselli sağlayabilir. Görünüşe bakılırsa o şafit ayaklanmadan sonra ölenlerin intikamını almak için tek başına harekete geçmiş. Yaşlı kadını hâlâ arıyoruz."

Hanno tek başına hareket ediyormuş. Suçluluğun yükü omuzlarına çökerken Ali hissizleşti. *Demek Raşid hep göründüğü gibi biriydi.* Onun gibi bir mümin, kendisini şafitlere yardım etmeye kabilesine ihanet edip safkan bir Ceziri subayı olarak ayrıcalıklı

hayatından feragat edecek kadar adamış bir adam. Ve Ali onun öldürülmesine neden olmuştu.

Özür dilemesi gerektiğini –babasının ayaklarının dibine yatıp utanmazca yalvarması gerektiğini– biliyordu ama sebep olduğu şeyin ağırlığı kendi hayatını kurtarmaya dair bütün dürtülerini silmişti. Kurtardıkları küçük kızı düşündü. Hemşire Fatumay yakalanınca yeniden sokaklara mı düşecekti? Hepsinin başına aynı şey mi gelecekti?

"O yaşlı bir kadın abba, yetimlere bakan yaşlı bir şafiî kadın. Öyle birini nasıl olur da tehdit olarak görebilirsin?" Ali sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. "Onlardan herhangi birini nasıl bir tehdit olarak görebilirsin? Tek istedikleri düzgün bir hayat sürmek."

"Evet. Senin krallığında düzgün bir hayat sürmek."

Ali'nin kalbi tekledi. Şaka yapıp yapmadığını anlamak için babasına baktı ama Gassan'ın taş gibi suratında buna dair bir emare yoktu.

"Hayır, bu komployu senin kurduğunu düşünmüyorum ama ağabeyin kesinlikle böyle düşünüyor. Raşid bin Salih yıllar önce Ta Nitre'deki görevinden fitne suçlamasıyla alınmıştı. Tutuklandığı sırada Ayanlilerden gelen mektupları yakıyordu. İşkence altında suçlamaları kabul etse de senin masumiyetinde ısrar etti." Kral arkasına yaslanıp oturdu. "Ayanli destekçilerinin kim olduklarını bilmiyordu ama ölümünün annenin hanesinden birden çok kişinin canını sıkacağından eminim."

Ali'nin ağzı kurudu. "Abba... beni Tanzim'e destek olduğum için cezalandır. Onu açık açık kabul ediyorum. Ama... *bu*?" O kelimeyi telaffuz bile edemiyordu. "Asla. Sana karşı ayaklanacağımı nasıl düşünebilirsin? Muntazir'e karşı?" Boğazını temizlerken duygulandı. "Benim gerçekten de bunu yapabileceğimi–"

Gassan ters bir sesle, "Evet," dedi. "Bunu yapabileceğini düşünüyorum. *Tereddütlü* olduğunu ama kesinlikle yapabileceğini düşünüyorum." Onu incelemek için durdu. "Şu anda bile gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum. Bana karşı gelecek cesaretin olmayabilir. Ama Muntazir–"

Ali, "Benim *ağabeyim*," diye araya girdi. "Ben asla–"

Gassan onu susturmak için elini kaldırdı. "Ve dolayısıyla zaaflarını biliyorsun. Benim de bildiğim gibi. Kral olarak ilk birkaç onyılı çalkantılı geçecek. Hazine'yi kötü yönetip divanındakileri

şımartacak. Sert gözükmek için o pek sevdiğin şafitlerin üstüne gidecek ve kraliçesini –gereğinden biraz fazla değer verdiğini düşündüğüm bir kadın– ardı arkası kesilmeyen bir sürü gözde için bir kenara itecek. Ve sen de Serasker olarak bütün bunları izlemek zorunda kalacaksın. Ayanliler kulağına fısıldayacak, onlardan biri olduğun askerlerinin sadakati elinde olacak... sen de izleyeceksin. Ve sonunda dayanamayacaksın."

Ali doğruldu. O soğuk yer, Muntazir'in Hanzade'nin evinde temas ettiği o düğüm olmuş kırgınlık, gücenmişlik ve hınç yumağı bir kez daha çözüldü. Babasına bu şekilde doğrudan karşı çıkmaya alışık değildi ama bu öylece ortada bırakabileceği bir suçlama değildi. "*Ben asla böyle bir şey yapmam,*" diye tekrar etti. "O gemide Muntazir'i kurtarmak için hayatımı verdim sayılır. Ona asla zarar vermem. Ben ona *yardım etmek* istiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Bütün mesele buydu zaten abba. Ben kral olmak istemiyorum! Ayanlilerin altınını da istemiyorum. Ben şehrime yardım etmek, geride bıraktıklarımıza yardım etmek istedim!"

Gassan başını iki yana salladı. Eskisinden de kararlı gözüküyordu. "Sana inanıyorum Alizeyd. Sorun da bu zaten. Tıpkı adaşın gibi şafitlere yardım etmeyi o kadar çok istiyorsun ki onlar yükselebilsin diye şehrin batmasını göze almaya hazırsın. Ve ben de bu riske giremem."

Babası başka bir şey söylemedi, gerek de yoktu. Çünkü Gassan krallık makamı söz konusu olduğunda görüşlerini hiç saklamamıştı. Divyurdu önce geliyordu. Kabilesinden de... ailesinden de.

Küçük oğlunun hayatından da.

Ali kendini tuhaf bir şekilde hafiflemiş hissediyordu. Nefes almakta güçlük çekip boğazını temizledi. Ama hayatının bağışlanması için yalvarmayacaktı. Bunun yerine bağrına taş basıp babasının gözünün içine baktı. "Ne zaman karkadanın karşısına çıkacağım?"

Gassan bakışlarını çevirmedi. "Çıkmayacaksın. Senin bütün unvanlarını elinden alacağım, Hazine hesaplarını da iptal edip Üm Cezire'ye göndereceğim. Diğer kabileler oraya bir garnizonun komutanlığını yapmaya gittiğini varsayacaklar."

Sürgün mü? Ali'nin yüzü asıldı. Ama babası sessiz kaldı. Ali kendi doğum hikâyesinde gizli bir uyarı olduğunu fark etti.

Yabancılar bunun sadece askeri bir görev olduğunu düşünebilirlerdi ama Ceziriler durumun öyle olmadığını anlayacaktı.

Alizeyd el-Kahtani –Ayanlilerden Alizeyd– beş parasız ve kendi başına Üm Cezire'ye çıkageldiğinde Ceziriler onun babasının korumasını kaybettiğini anlayacaktı. İkinci oğlunun, yabancı oğlunun terk edilmiş olduğunu ve kanının intikam korkusu olmadan dökülebileceğini anlayacaktı. Ceziri sulkastçılar dünyanın en iyileriydi ve hazır bekliyorlardı. Ağabeyinin, babasının, Kave'nin, Ali'nin yıllar içinde edinmiş olduğu düşmanlardan herhangi birisinin –bunun şahsen kızdırdığı birisi olmasına gerek yoktu– gözüne girmek isteyen herkes bunu yaptırabilirdi. Kahtanilerin bin hasmı vardı; kendi kabileleri arasında bile.

Ali idam *ediliyordu*. Birkaç ay sürebilirdi ama sonunda ölecekti. Bir savaş meydanında, ailesi için cesurca savaşırken değil; şafitleri savunmayı seçtiği için pişman olmadan, açık gözlerle ölüme giden bir şehit olarak da değil. Hayır, o tanımadığı bir diyarda vahşi bir hayvan gibi avlanacak, daha ilk çeyrek yüzyılını doldurmadan katledilecekti. Son günlerini yalnız ve dehşet içinde geçirecek ve nihayetinde kaçınılmaz şekilde öldüğünde de canını alanlar bununla yetinmeyip onu kesip biçerek ücretlerini almak için ihtiyaç duydukları kanlı nişaneyi de alacaklardı.

Babası ayağa kalkarken ağır hareketleri yaşını belli etti. "Yarın Üm Cezire'ye doğru yola çıkacak bir kervan var. Sen de onlarla birlikte gideceksin."

Ali yerinden kımıldamadı. Kımıldayamadı. "Neden beni doğruca öldürtmüyorsun?" Ağzından dökülüveren bu soru yarı yarıya bir yakarıydı aslında. "Beni karkadanın önüne at, yemeğimi zehirle, birilerine uykumda boğazımı kestirt." Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışırken gözlerini kırpıştırdı. "Öylesi daha kolay olmaz mıydı?"

Babasının yüzünde kendi kalbinin kırılmasının yansımasını gördü. Annesinin halkına ne kadar da çok benzediğine dair yapılan bütün o şakalara rağmen gözleri, Gassan'ın gözlerin aynısıydı. Hep öyle olmuştu.

Kral, "Yapamam," diye itiraf etti. "O emri veremem. Ve bu zaafım için oğlum, senden özür diliyorum." Gitmek üzere döndü.

Çaresizce küçük de olsa bir teselli peşindeki Ali babası kapıya yetişemeden ona seslendi. "Peki ya Nehri? Onun hakkında söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun."

Gassan, "Onu da hiç bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Muntazir'in haklı olduğunu düşünüyorum; o kız hakkında söylediklerine güven olmaz. Ve bu yaşananları değiştirmiyor."

Ali gerçeği söylemek için geleceğini yakmıştı. Bu yaptığının bir anlamı olmazsa fena olacaktı. "Neden?"

"Onun gözleri önünde Darayavahuş'u katlettin Alizeyd. Onu Darayavahuş'un küllerinden bağıra çağıra çekip götürebilmek için üç adamın gelmesi gerekti. Birini o kadar kötü ısırdı ki adama dikiş atıldı." Babası başını iki yana salladı. "İkinizin arasında ne vardıysa artık yok. Eskiden bizi düşman olarak görmüyorduysa dahi artık öyle gördüğü kesin."

30

NEHRİ

"Ey, cinlerin cengâveri, sana yakarıyorum..." Nehri şarkı söylerken şiş gözlerini kapatıp parmaklarıyla kurumuş pirinç tanelerinden yapış yapış bir çanağın üstünde ritim tuttu. Çanağı kapının önünde neredeyse hiç dokunmadığı, öylece durup küflenen yemeklerin kalıntılarının içinden almıştı.

Parçalanmış bir sandalyeden kalma bir tahta parçasını alıp bileğini derinden kesti. Kanının görüntüsü onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir tavuğu olsa daha iyi olurdu. Müzisyenleri olsa. Tam olarak zar törenine ihtiyacı vardı.

Yara kapanmadan önce kan kolundan aşağıya damladı. "Ey ulu muhafız, sana sesleniyorum. Darayavahuş-i Afşin," diye fısıldarken sesi çatladı, "bana gel."

Hiçbir şey olmadı. Yatak odası bir hafta önce hâlâ onun küllerıyle kaplı, içine kilitli olduğu sıradaki kadar sessizdi. Ama Nehri bunun kendisini vazgeçirmesine izin vermedi. Şarkısını hafifçe değiştirerek bir kez daha deneyecekti. Kahire'de onca zaman önce söylediği sözleri tam olarak hatırlayamıyordu ama bir kez bulursa mutlaka işe yarayacaktı.

Oturduğu yerde kıpırdandı ve pis çanağı kendisine doğru çekerken burnuna kirli saçlarının kokusu geldi. Bilmem kaçıncı defa

bileğini keserken odasının kapısı açıldı. Şifahanenin kör edici ışığının önünde bir kadının karanlık silueti görülüyordu.

Nehri rahatlayarak, "Nesrin," dedi. "Gel. Sen davulda ritim tutarsan ben de bu tepsiyi tef olarak kullanabilirim ve—"

Nesrin odayı koşarak geçip Nehri'nin elinden kan içindeki tahta parçasını aldı. "Ah, çocuğum... bu ne böyle?"

Nehri, "Dara'yı geri çağırıyorum," diye karşılık verdi. Bu belli olmuyor muydu? "Bir defa yaptım. Bir daha yapamamam için bir neden yok. Sadece her şeyi doğru yapmam lazım."

"Banu Nehri." Nesrin diz çöküp çanağı itti. "O gitti çocuğum. O geri gelmeyecek."

Nehri ellerini çekti. Hışımla, "Bunu bilemezsin," dedi. "Sen Nahid değilsin. Bu konuda hiçbir bil—"

Nesrin, "Köleleri biliyorum," diye araya girdi. "Annenle amcanın onlarcasını serbest bırakmalarına yardımcı oldum. Ve çocuğum... onlar muhafazalarından ayrılamazlar. Bir an dahi. Ruhlarını bu dünyaya bağlayan tek şey odur." Nesrin, Nehri'nin yüzünü ellerine aldı. "O gitti hanımım. Ama sen gitmedin. Ve durumun böyle kalmasını istiyorsan kendini toparlaman lazım." Gözlerinde uyarı dolu karanlık bir bakış vardı. "Kral seninle konuşmak istiyor."

Nehri duruldu. Aklına okun Ali'nin boğazını deşmesi ve Dara kendisini kamçılarken Muntazir'in attığı çığlıklar geldi. Teninden soğuk bir ter boşandı. Kralla yüzleşemezdi. "Hayır." Başını iki yan salladı. "Yapamam. Beni öldürecek. Beni şu karkadan denen canavarın önüne atacak ve—"

"Seni öldürmeyecek." Nesrin onu çekip ayağa kaldırdı. "Çünkü sen tam olarak duymak istediği şeyi söyleyip tam olarak buyurduğu şeyi yapacaksın, anladın mı? Bu işten sağ çıkmanın yolu bu." Nehri'yi hamama doğru çekti. "Ama önce seni temizleyeceğiz."

Küçük banyoya girdiklerinde buhar içinde ve sıcaktı, ıslak fayanslardan gül kokusu geliyordu. Nesrin sisli gölgelerin içindeki küçük ahşap bir tabureyi işaret etti. "Otur."

Nehri kendisine denileni yaptı. Nesrin yanına bir kâse sıcak su getirip pislik içindeki tuniğinden çıkmasına yardım etti. Başından aşağı döktüğü su kollarından inerken tenindeki külleri de yıkayıp griye dönüştürdü.

Dara'nın küllerini. Bunu görünce neredeyse kendini kaybediyordu. Hıçkırığını güçlükle tuttu. "Bunu yapamam. Onsuz olmaz."

Nesrin dilini şaklattı. "Kanıyla ifrit öldürüp ataları hakkında ateşli, saygısız söylevler çeken o kıza ne oldu böyle?" Diz çöküp Nehri'nin kirli yüzünü nemli bir bezle sildi. "Bundan sağ çıkacaksın Banu Nehri. Çıkmak zorundasın. Elimizde bir tek sen kaldın."

Nehri boğazındaki yumrudan kurtulmak için yutkunurken aklına bir fikir geldi. "Ama şu yüzük... belki onu bulursak..."

"O gitti." Bir sabun parçasını ovalayıp köpürtürken Nesrin'in sesi acılaştı. "Geriye bir şey kalmadı, kral tekneyi yaktırıp batırttı." Sabunu Nehri'nin uzun saçlarına yedirdi. "Gassan'ı daha önce hiç böyle görmemiştim."

Nehri gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

Nesrin sesini alçalttı. "Darayavahuş yardım almış Nehri. Kralın adamları sahilde yolculuk için hazırlanmış malzemeler buldular. Çok değildi, tek bir adam tarafından hazırlanmış olabilirler ama..." İç çekti. "Buna bir de gösteriler eklenince... tam bir kargaşa." Nehri'nin başına bir kova temiz su döktü.

"*Gösteriler* mi? Ne gösterileri?"

"Her gün duvarın önünde toplanıp Darayavahuş'un ölümü için adalet isteyen Divler vardı." Nesrin ona bir havlu uzattı. "Bizim dünyamızda bir köleyi öldürmek büyük bir suçtur ve Afşin de... yani tapınakta milletin onun için neler hissettiğini kendi gözlerinle gördün diye düşünüyorum."

Nehri, Dara'nın Div çocuklarla bahçede nasıl oynadığını, etrafında toplanan yetişkinlerin huşu içindeki yüzlerini hatırlayıp irkildi.

Ama Nehri aynı zamanda o gemideki katliamdan kimin sorumlu olduğunu fazlasıyla iyi biliyordu ve kralın asla affetmeyeceği bir ölüm yaşandığını da. Yaşlı kadın saçlarını taramaya giriştiği sırada, "Nesrin..." diye başladı. "Dara, Ali'yi öldürdü. Gassan'ın sağlayacağı tek adalet—"

Nesrin şaşkınlık içinde geri çekildi. "Dara, Alizeyd'i öldürmedi." Yüzü kardı. "İyi biliyorum çünkü onu tedavi etmeye zorlandım."

Nehri duyduklarına inanamayarak, "Tedavi etmeye mi... Ali *hayatta* mı?" diye sordu. Prens okla vurulmuş, boğulmuş ve görünüşe bakılırsa bir marid ona musallat olmuştu. Hâlâ hayatta olması ihtimali Nehri'nin aklının ucundan bile geçmemişti. "İyi mi?"

Nesrin sorusundan şaşkınlığa uğrayarak, "*İyi mi?*" diye tekrar etti. "O senin Afşin'ini öldürdül"

Nehri başını iki yana salladı. "O değildi." Denizin dalgalarını andıran bir dilde bir ilahi söyleyerek tekneye tırmanan o yağlı gözlü hortlakta Ali'ye dair hiçbir şey yoktu. "Onu öldüren mariddi. Büyük ihtimalle Ali'yi zorladı–"

Nesrin soğuk bir sesle araya girip, "Büyük ihtimalle gönüllü oldu," dedi. "Bilmemiz mümkün değil gerçi. Gassan onu gizlice Üm Cezire'ye yolladı bile ve beni de yaşananlardan herhangi birisine bahsedecek olursam senin boğazını kesmekle tehdit etti."

Nehri irkildi. Ama sadece bu tehdit yüzünden değil. Bir anda aklına Ali'nin teknede alelacele özür dilemesi geldiğinden. Hiçbir şey *söylememiş*, onları beklediğini bildiği tuzağa bodoslama dalmalarına izin vermişti.

Nesrin aklını okumuş gibi göründü. "Hanımım, Kahtanileri unutun. Bir kez olsun *kendi* halkınız için endişe edin. Divler katlediliyorlar –sarayın duvarlarından sallandırılıyorlar– sadece kendi aramızdan birisinin ölümüne dair adalet talep ettikleri, basit bir *ricada* bulundukları için. Div erkekleri evlerinden sürüklenip sorgulanıp işkenceden geçiriliyor. Kraliyetin korumasından mahrum bırakıldık, mahallemizin savunması kalmadı. Ulu Çarşı'daki dükkânlarımızın yarısı çoktan yağmalandı." Sesi çatladı. "Daha bu sabah bir şafit çetesinin bir Div kızını Kraliyet Muhafızları'nın gözlerinin önünde çardağından kaçırıp tecavüz ettiğini duydum."

Nehri'nin yüzündeki bütün kan çekildi. "Ben... ben üzgünüm. Hiç bilmiyordum."

Nesrin karşısındaki banka oturdu. "O halde beni *dinle*. Nehri, Kahtaniler senin dostun değiller. Onlar hep böyle yaparlar. İçimizden biri haddini aşar –içimizden biri haddini aşmayı *aklından geçirir*– ve bunu bedelini yüzlerce kişi öder."

Hamamın kapısı çarpılarak açıldı. Bir Ceziri askeri hızla içeriye daldı.

Nesrin ayağa fırlayıp Nehri'nin görülmesini engelledi. "Hiç mi terbiyen yok?"

Asker elini zülfikârının üstüne koydu. "Kamçı'nın orospusuna yok."

Kamçı'nın orospusu mu? Askerin sözcükleri Nehri'nin hızla bütün benliğine yayılan bir korkuya kapılmasına neden oldu.

Elleri o kadar kötü titriyordu ki Nesrin'in Nehri'nin başının üstünden bol bir keten elbise geçirip şalvarının belini bağlayarak giyinmesine yardımcı olması gerekti.

Nesrin kendi kara çadorunu Nehri'nin ıslak saçlarının üstüne koydu. Divasti, "Lütfen," diye yalvardı. "Bir sen kaldın geriye. Kederini unut. Burada konuştuklarımızı unut. Krala seni affetmesi için ne duyması gerekiyorsa onu söyle."

Sabırsızlanan asker onu bileğinden tutup kapıya doğru çekti. Nesrin peşinden gitti. "Lütfen Banu Nehri! Onun seni sevdiğini bilmelisin, senin hayatını böyle fırlatıp–"

Asker kapıyı Nesrin'in suratına kapattı.

Nehri'yi bahçedeki patika boyunca sürükledi. Çirkin bir gündü, gri bulutlar gökyüzünü bereliyordu ve buz gibi bir rüzgâr yüzüne birkaç damla yağmur serpti. Çadoruna iyice sarınıp titreyerek onun içinde kaybolabilmeyi diledi.

Yağmurdan kayganlaşmış büyük bir çardağı geçip vahşi şifalı ot bahçesiyle kadim, etrafına yayılmış bir nim ağacının arasındaki daha küçük başka bir ahşap çardağa doğru ilerlediler. Kral yalnızdı ve hep olduğu gibi sakin görünüyordu, siyah kaftanı ve parlak sarığında en ufak bir nemlilik emaresi yoktu.

Nesrin'in uyarısına rağmen Nehri kralın önünde baş eğmedi. Omuzlarını doğrultup kralın gözlerinin içine baktı.

Kral, askeri yolladı. "Banu Nahide," diyerek onu selamladı. Yüzünde bir sükûnet vardı. Karşılarındaki bankı işaret etti. "Neden oturmuyorsun?"

Nehri oturunca bankın ondan uzak ucuna kaymak için duyduğu dürtüyle mücadele etti. Gassan'ın gözleri yüzünden ayrılmamıştı.

Hafif bir sesle, "Seni son gördüğüme kıyasla daha iyisin," diye yorumda bulundu.

Nehri irkildi. Kralın tekneye gelişini ancak belli belirsiz hatırlıyordu. Süleyman'ın mührünün onu sürükleyerek Dara'nın küllerinden çekip götürürlerken ikinci kez balyoz gibi inmesini...

Bu konuşmayı mümkün olduğunca çabuk sonlandırmak, ondan mümkün olduğunca çabuk *uzaklaşmak* istiyordu. Alelacele, "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi. "Ona yardım edenleri tanımıyorum, amacının ne olduğunu–"

Gassan, "Sana inanıyorum," diyerek araya girdi. Nehri ona şaşkınlıkla bakınca da devam etti. "Yani özellikle umurumda olan bir konu değil aslında ama senin için bir değeri olup olmadığını bilmesem de sana inandığımı bilmeni isterim."

Nehri çadorunun yeniyle oynadı. "O halde ne bilmek istiyorsunuz?"

"Şu anda nerede durduğunu." Gassan ellerini açtı. "Yirmi bir adam öldü ve sokaklarım alevler içinde. Hepsi de şu cehenneme gidesi Afşin'in —kendini akıl almaz bir aptallığa kaptırdığı bir anda aldığını düşündüğüm— fevri bir kararla seni ve oğlumu Divyurdu'ndan kaçırmaya çalışması yüzünden. Bunu nasıl gerçekleştiğine dair birbirinden dikkate değer ölçüde farklı hikâyeler duydum," diye devam etti. "Ve bir tanesinde karar kıldım."

Nehri bir kaşını kaldırdı. "Bir tanesinde *karar mı kıldınız*?"

Gassan, "Öyle," diye karşılık verdi. "İki sarhoş adamın bir kadın yüzünden aptalca bir kavgaya tutuştuklarını düşünüyorum. Bu adamlardan birisinin —savaş kaybettiği için hâlâ hınçlı ve geçirdiği kölelik yüzünden yarı deli olanın— dayanamayıp patladığını düşünüyorum. Kendisine ait olanı zorla almaya karar verdiğini düşünüyorum." Ona imalı imalı baktı. "Ve senin bu kavga sırasında yaralanan oğlumun, şifahanede çığlıklarını duyduğu için çok şanslı olduğuna inanıyorum."

Nehri heyecanla, "Ama öyle olmadı," dedi. "Dara asla—"

Kral elini sallayarak onu geçiştirdi. "O kadim ve vahşi bir dünyadan gelmiş, ne yapacağı belli olmayan bir adamdı. Neden bu şekilde öfkesini dışarı vurduğunu kim bilebilir ki? Seni Divistan'ın vahşi yerlerindeki medenileşmemiş bir zorba gibi yatağından çalmaya karar verdiğini. Tabii ki sen de onun istediğini yaptın. Dehşete kapılmıştın, aylarca onun etkisi altında yaşamış bir genç kızdın."

Nehri normalde duygularını kontrol etmekte oldukça iyiydi ama Gassan, Dara'yı halka barbar bir tecavüzcü ve kendisini de çaresiz bir kurban gibi tanıtabileceğini düşünüyorsa delirmiş olmalıydı.

Ve elinde bir kozu olan sadece o değildi. "Bu cezbedici hikâye bir maridin oğluna musallat olmasını ve ardından Süleyman'ın mührünü kullanmasını da içeriyor mu?"

Gassan kendisinden tamamen emin bir sesle, "Alizeyd'e hiçbir zaman bir marid musallat olmadı," dedi. "Ne kadar gülünç

bir iddia. Maridler binlerce yıldır görülmedi. Alizeyd göle hiç düşmedi. Geminin halatlarına dolanıp Afşin'i öldürmek üzere geri tırmandı. O bir kahraman." Kral duraklayıp dudaklarını acı bir gülümsemeyle kıvırdı ve sesi ilk defa titredi. "O hep yetenekli bir cengâverdi."

Nehri başını iki yana salladı. "Böyle olmadı. Başka tanıklar da var. Kimse buna inan—"

"Menije'nin gizlice doğurup uzaklardaki bir insan şehrinde sakladığı bir kızı olmasından çok daha inanılır bir hikâye. Hem de görünüşünün dahi nerdeyse tamamen insanlardan oluşan bir şeceresi olduğuna delalet ettiği bir kızı... affedersin, ne olduğunu söylemiştik? Ha evet, görünüşünü etkilemek üzere yapılmış bir lanet demiştik, değil mi?" Kral uzun parmaklarını birbirine bastırdı. "Evet, o hikâyeyi oldukça iyi sattım."

Nehri kralın açıksözlülüğünden afallamıştı; kendisi şüphe ederken kralın onun kimliğini bu kadar kolay kabullenmesini hep tuhaf bulmuştu. "Çünkü bu gerçek," diye karşılık verdi. "İlk geldiğimizde beni Menije sanan sendin."

Gassan başıyla onayladı. "Bir hata. Annen benim için çok önemliydi. Bir Div kadının yanında bir Afşin cengâveriyle içeri girdiğini gördüm ve kısa süreliğine duygularım bana hâkim oldular. Hem kimbilir? Belki de hakikaten Menije'nin kızısındır, biraz Nahid kanın olduğu çok belli..." Parmağıyla yanağındaki mühre hafifçe vurdu. "Ama sendeki insanı da görüyorum. Çok değil ama ebeveynlerin akıllıca davransalar onu saklayabilirlermiş. Dünyamızda böyle yapan çok var. Ama orada işte."

Gassan'ın kendine olan güveni Nehri'yi sarsmıştı. "Muntazir'in insan kanı taşıyan biriyle evlenmesine izin mi vereceksin?"

"Kabilelerimiz arasındaki barışı güvenceye almak için mi? Bir an bile tereddüt etmeden." Hafifçe güldü. "Tek radikalin Alizeyd olduğunu mu sanıyorsun? Kanın her şey anlamına gelmediğini öğrenecek kadar uzun yaşadım ve çok şey gördüm. Safkanlar kadar iyi büyü yapabilen bir sürü şafit var. Oğlumun aksine ben dünyanın geri kalanının böyle bir şeyi kabul etmeye hazır olmadığı gerçeğini kabul ediyorum. Ama başka kimse ne olduğunu öğrenmediği sürece..." Omuz silkti. "Torunlarımın kanının tam olarak nasıl bir karışımdan oluştuğu zerre umurumda olmaz."

Nehri'nin nutku tutulmuştu. Gassan'ın şafitlerin eşit oldukla-

nna dair iddiası onu pek az cesaretlendiriyordu, böyle bir hakikati mevcut politik durum karşısında bu denli kolayca görmezden gelebiliyorken daha fazlası olmuyordu. Bu şekilde davranması Dara'nın cehalet dolu önyargısında bile izi bulunmayan, Nehri'nin göremediği, bir zalimliğe işaret ediyordu.

"O halde beni açığa çıkar," diye meydan okudu. "Umurumda değil. Onun hatırasına leke sürmene yardım etmeyeceğim."

"*'Hatırasına leke sürmek' mi?*" Gassan güldü. "O, Şo-zi'nin Kamçısı. Bu yalan gerçekte işlediği zulümlerin karşısında hiç kalıyor."

"Diyor hükümdarlığını sürdürmek için yalanlardan medet uman bir adam."

Kral kara kaşlarından birisini kaldırdı. "Bu lakabı nasıl kazandığını duymak ister misin?"

Nehri sesini çıkarmadı ve kral onu inceledi. "Ama tabii ki. Dünyamıza olan bütün o merakına, oğluma sorduğun onca şeye rağmen... tuhaf bir şekilde Afşin'in kanlı tarihine çok az ilgi gösterdin."

"Çünkü bunun benim için bir önemi yok."

"O zaman bunu duymak seni rahatsız etmeyecek." Gassan arkasına yaslanıp ellerini birbirine bastırdı. "Gel Şo-zi hakkında konuşalım. Biliyor musun, Toharistaniler bir zamanlar atalarının en sadık tebaalarıydı. Yılmaz ve huzurlu, ateş kültüne adanmıştılar... tek bir kusurları vardı: İnsanlar hakkındaki kanunu bilerek çiğnediler."

Parmaklarıyla hafifçe sarığına vurdu. "İpek. Memleketlerindeki insanların uzmanlaştığı bir üründü ve Divyurdu'na gelir gelmez inanılmaz tutmuştu. Ama üretimi zordu, sıcak kanlı cinlerin elleri için fazla incelik gerektiriyordu. Dolayısıyla Toharistaniler seçtikleri az sayıda insanı kabilelerine davet ettiler. Onlara kucak açıp koruma altında, kendilerine ait bir şehir verdiler. Şo-zi. Kimsenin oradan gitmesine izin verilmese de cennet gibi bir yer olduğu kabul ediliyordu. Bekleneceği üzere yıllar içinde div ve insan nüfusu birbirine karıştı. Toharistaniler insan kanı taşıyan birisinin Şo-zi'den çıkmasına izin vermemek konusunda dikkatliydi ve ipek de o kadar değerliydi ki ataların yüzyıllar boyunca şehrin varlığına göz yumdu.

"Ta ki Zeydi el-Kahtani isyan edene dek. Ta ki Ayanliler sadakat yemini edene ve ansızın şafitlere çok az da olsa sempati beslediğine inanılan her div –affedersin her *cin*– şüphe altında kalana dek." Kral başını iki yana salladı. "Şo-zi'nin ayakta kalma-

sına izin verilemezdi. Nahidlerin hepimize bir ders vermesi ve Süleyman'ın kanununu çiğneyip insanlara fazla yaklaştığımızda neler olduğunu hatırlatmaları gerekiyordu. Dolayısıyla böyle bir ders hazırladılar ve bunu öğretmek için de bir Afşin seçtiler, bunun zalimliğini sorgulamayacak kadar genç ve aptalca bir sadakate sahip birini." Gassan onu süzdü. "İsmini bildiğinden eminim.

"Şo-zi neredeyse hemen düştü; Toharistan kırsalında çok az savunması olan bir ticaret şehriydi. Adamları evleri yağmalayıp ipekten oluşan bir serveti ateşe verdiler. Oraya zenginliklerini çalmak için gelmemişlerdi, orada olmalarının nedeni şehrin halkıydı.

"Komutan, her erkek, kadın ve çocuğu kanayana kadar kamçılattı. Eğer kanları yeterince kara değilse anında öldürülüp açık bir çukura atılıyorlardı. Ve bunlar da talihli olanlardı çünkü safkanları çok daha kötü bir kader bekliyordu. Erkeklerin boğazları çamurla doldurulup ölmüş şafit hemşerileriyle ve hamile olduğundan şüphelenilen safkan kadınlarla aynı çukura diri diri gömüldüler. Erkek çocukları, babalarının sapkınlığını devam ettirmesinler diye hadım edildi ve diğer kadınlar da tecavüz edilsinler diye askerlere verildi. Şehri yakıp yıktıktan sonra hayatta kalanları zincirleyip Divyurdu'na getirdiler.

Nehri hissizleşmişti. Ellerini yumruk yaptığında tırnakları avuç içlerine battı. "Sana inanmıyorum," diye fısıldadı.

Gassan düz bir sesle, "Evet inanıyorsun," dedi. "Ve hakikaten eğer bu isyana son verseydi, daha sonraki savaşta ölen çok daha fazla kişinin hayatını kurtarsa, işlenen çok daha fazla sayıdaki zulmü engelleseydi... ben de iyi ki eline o kamçıyı tutuşturmuşsunuz derdim. Ama öyle bir şey olmadı. Ataların fevri aptallardı. Katledilen masumları geçtim, Toharistan'ın ekonomisinin yarısını yok ettiler. Ahlaki bir öfkeye sarmalanmış bir ticari ihtilaf ha?" Kral cıkcıkladı. "Yıl sonunda hayatta kalan her Toharistanlı klan Zeydi el-Kahtani'ye sadakat yemini etmişti." Bir kez daha sarığına dokundu. "Bin dört yüz yıl sonra dahi en iyi dokumacıları her yıl bunun yıldönümü anısına bana yeni bir sarık gönderiyor."

Nehri kendisine, *O yalan söylüyor,* demeye çalıştı. Ama elinde olmadan her daim anılarının pençesindeymiş gibi görünen Afşin'i hatırladı. Geçmişine yaptığı karanlık göndermeleri kaç defa işitmiş, gözlerindeki pişmanlığı kaç defa görmüştü? Dara bir zamanlar şafitlerin ruhu olmayan kandırmacalardan ibaret olduklarına,

kanları karıştırmanın Süleyman'ın lanetlerinden yeni bir tanesine neden olacağına inandığını itiraf etmişti. Ali'nin yaşındayken Divyurdu'ndan sürüldüğünü söylemişti... Nahid atalarının verdiği emirleri yerine getirdiği için cezalandırıldığını.

Gerçekten de yapmış, diye fark etti ve içinde bir şey parampar-ça oldu, kalbinin asla tamir edemeyeceği bir parçası. Kendisini Gassan'a bakmaya zorlarken ifadesiz kalmaya çabalıyordu. Ona ne kadar derin bir yara açtığını göstermeyecekti.

Boğazını temizledi. "Peki bu hikâyeyi anlatmanızın sebebi nedir?"

Kral kollarını kavuşturdu. "Senin halkının gerçeklikten ziyade idealler üzerinden aptalca kararlar verme geçmişi var. Şu anda da aynısını yapıyorlar, makul kimsenin kabul etmemi bekleye-meyeceği taleplerle sokaklarda ayaklanıp ölümlerine koşuyorlar." Gassan yüzünde ciddi bir ifadeyle öne doğru eğildi. "Ama senin bir pragmatist olduğunu görüyorum. Kendi çeyizinin pazarlığını yapan kurnaz bir kadın olduğunu. Kendisini gözetlesin diye gön-derdiğim oğlumu seni korumak için kendini feda edecek denli manipüle eden bir kadın." Ellerini açtı. "Yaşananlar bir kazaydı. *İkimizin* de kurduğumuz planları aksatmanın bir lüzumu yok, aramızda bozulan şeyleri düzeltemememiz için bir neden yok." Nehri'yi süzdü. "Dolayısıyla bana fiyatını söyle."

Fiyat. Eskiden olsa kahkahayla gülerdi. İşte buradaydı. Her şey eninde sonunda gelip buna dayanıyordu. Kendisinden başka kimseyi umursamamaya. Aşk, kabilenin gururu... onun dünyasın-da bunların bir değeri yoktu. Hayır, sırf değersiz değil; *tehlikeliy-diler*. Dara'yı yok etmişlerdi.

Ama Gassan'ın az önce söylediğinde başka bir şey daha vardı. *Kendini feda eden oğul*... "Ali nerede?" diye cevap talep etti. "Ona ne oldu? Mar—"

Gassan soğuk bir sesle, "Eğer 'marid' sözcüğü bir kez daha ağzından çıkacak olursa şehirdeki her Div çocuğunu göle attırı-rım," diye uyardı. "Ve oğluma gelecek olursak, o gitti. Bir daha seni savunmak için burada bulunmayacak."

Nehri dehşet içinde geri çekildi ve kral da rahatsız olup iç çekti. "Sabırsızlanmaya başladım Banu Nehri. Eğer tarihteki en eli kanlı şahsiyetlerden birine iftira atmam seni rahatsız ediyorsa gel başka bir hikâye uyduralım."

Bu kulağına hoş gelmemişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Gel senden bahsedelim." Gassan yüzünü eğip onu bir satranç tahtasıymış gibi inceledi. "Senin şafit olduğunu kolaylıkla açığa vurabilirim; bunu yapmanın birkaç yolu var ve hiçbirisi de pek hoş sayılmaz. Sırf bu bile senin kabilenin büyük kısmının sana sırtını dönmesine neden olacaktır ama daha da ileri gidip kitlelere dedikodu malzemesi sağlayabiliriz."

Hafifçe çenesine dokundu. "Halkının ateş kültünü ciddiye almıyor oluşun neredeyse fazla kolay bir hedef, şifahanedeki başarısızlıkların da öyle. Bir skandala ihtiyacımız olurdu..." Durakladı ve şahini andıran yüzünden hesapçı bir ifade geçti. "Belki de şifahanede olanlarla ilgili yanlış konuşmuşumdur. Belki de seni başka bir adamın kollarında bulan Darayavahuş olmuştur. İsmi Divlerin kanlarını kaynatan bir adamın..."

Nehri irkildi. "Bunu yapamazsın." Açık konuştukları belliydi dolayısıyla kimden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yapmadı. "Şu anda Ali'nin kanını istediklerini mi sanıyorsun? Eğer onun şey yaptığını düşünürlerse—"

"Ne yaptığını düşünürlerse?" Gassan ona küçümseyici bir gülümsemeyle baktı. "Hangi dünyada yaşıyorsun da kadınlarla erkeklerin tutku suçları için aynı bedeli ödediklerini sanıyorsun? Suçlanan sen olacaksın. Aslında senden özellikle şüphelenecekler... böylesine dindar bir adamı baştan çıkarabildiğine göre *hünerli* olduğunu düşünecekler."

Nehri ayağa fırladı. Gassan bileğini yakaladı.

Gassan'ın yanağındaki mühür parlayınca Nehri'nin güçleri kayboldu. Bileğini daha da sıktı ve iyileştirme becerileri olmadığında acı duyusunun keskinliğine alışık olmayan Nehri hızla derin bir nefes aldı.

Gassan soğuk bir sesle, "Seni şehrime buyur ettim," dedi, bütün kibarlığı buharlaşıvermişti. "Seni aileme katılmaya davet ettim ve şimdi şehrim alevler içinde ve küçük oğlumu bir daha asla göremeyeceğim. Küçük bir kızın aptallıklarını çekecek havada değilim. Bunu düzeltmek için benimle birlikte çalışacaksın, aksi halde her Div erkeği, kadını ve çocuğunun Darayavahuş'un ölümünden seni sorumlu tutmasını sağlarım. Seni bir orospu ve kabilesine ihanet eden bir kadın olarak resmederim." Nehri'nin

bileğini bıraktı. "Ve sonra da seni duvarıma dayanmış güruha teslim ederim."

Nehri bileğini kavradı. Gassan'ın doğruyu söylediğinden hiç şüphesi yoktu. Dara ölmüştü ve Ali de uzaklardaydı. Onun için savaşacak bir Afşin, onu savunacak bir prens yoktu. Nehri tek başınaydı.

Gözlerini yere eğdi, ilk defa gözlerine bakmakta zorlanıyordu. "Ne istiyorsun?"

ONU AİLESİNİN TÖRENSEL KIYAFETİYLE GİYDİRDİLER: ağır altın işlemeli gök mavisi bir kaftan ve yüzünü kapatan beyaz bir peçe. Peçe için minnettardı, utançtan kızarmış yanaklarını gizlediğini umuyordu.

Nehri imzaladığı akde, yani ilk çeyrek yüzyılına ulaşır ulaşmaz onu emire bağlayan kâğıda, neredeyse bakmadı bile. Başka bir hayatta olsa kendisini şehrin en zengin kadınlarından birisi yapan çeyizi betimleyen o ayrıntılı envanteri büyük bir iştahla yiyip bitirircesine okurdu, ne var ki bugün umurunda değildi. Muntazir'in onunkinin altındaki imzası okuması imkânsız bir karalamaydı; Nehri'nin ayaklarına tükürüp fırlayıp gitmeden önce kralın kelimenin tam anlamıyla elini tutup onu imza atmaya zorlaması gerekmişti.

Bundan sonra Kahtanileri ilk defa gördüğü o devasa kabul salonuna gittiler. Nehri içeri girmeden önde kalabalığın büyüklüğünü hissetmişti. Binlerce safkan cinin endişeli solukları ve hızlanmış kalp atışlarını... Kralın peşinden yeşil mermerden platforma çıkıp onun hemen altındaki seviyede dururken ayaklarına baktı. Sonra da yutkunup bakışlarını taş gibi yüzlerden oluşan denize kaldırdı.

Div yüzlerinden oluşan denize. Gassan her soylu aileden, her ticari topluluk ve meslek loncasından bir temsilcinin, her rahip ve âlimin –Div kabilesinde seçkin konumundaki herkesin– Nehri'nin ifadesini dinlemeye gelmesini buyurmuştu. Onlarca tutuklama ve halka açık idama karşın Divler protestolarına devam edip cinayete kurban giden Dara için adalet talep ediyordu.

Nehri buraya bunu sona erdirmek için gelmişti.

Kendisine verilen ruloyu açtı. Söylemesi tembihlenen suçlamaları okurken elleri titriyordu. Ne bir kez olsun senaryodan

ne de olabilecek en kaba şekilde sevdiği adamı mahkûm eden, halkı için her şeyini feda eden Afşin'in itibarını beş paralık eden kelimelerden saptı. Sesi ifadesizdi. Nehri izleyicilerin neler döndüğünü anlayacak kadar akıllı olduklarını düşünüyordu ama umurunda değildi. Gassan bir performans istediyse zaten bunu istemeyi akıl etmiş olmalıydı.

Buna rağmen okumayı bitirdiğinde gözleri yaşlarla dolmuştu ve sesi yoğun duygularla boğuklaşmıştı. Utanç içinde ruloyu bırakıp kendini kalabalığa bakmaya zorladı.

Hiçbir şey. Önündeki kara gözlü Divlerin ne dehşete düştüklerine ne de duyduklarına inanamadıklarına dair bir emare vardı. Aslında çoğunluğu içeri girdiklerinde oldukları kadar umursamazdı.

Hayır, aslında umursamaz değildiler.

İsyankârdılar.

Yaşlı bir adam kalabalığın içinden çıktı. Üstündeki Ulu Tapınak'ın kızıl cüppesiyle dikkat çekici bir görünüşü vardı; bir kül izi buruşmuş yüzünü ikiye bölüyor ve uzun, gök mavisi bir şapka iş kaplı başını taçlandırıyordu.

Kartir. Nehri onu tanımış, tapınakta kendisine gösterdiği şefkati hatırlamıştı. Şimdi ona doğru bir adım atarken büzüldü. Midesi buruldu; onu bir şekilde kınayacağını düşünüyordu.

Ama Kartir böyle bir şey yapmadı. Bunun yerine parmak uçlarını birleştirip Divlerin saygılarını göstermek için geleneksel olarak kullandıkları hareketi yaptı, bakışlarını yere çevirdi ve başını eğdi.

Arkasındaki rahipler anında onu takip ettiler ve Divlerden oluşan izleyicilerin tamamı başlarını eğerek ona selam verirken bu hareket her yöne yayıldı. Hiç kimse tek bir kelime dahi etmedi. Nehri nefes aldı ve o anda hemen arkasındaki bir kalbin daha hızlı atmaya başladığını duydu.

Sakinleşti, hayal gördüğünden emindi ve sonra da arkasına baktı. Gassan el-Kahtani yüzünde ne olduğu anlaşılamayan bir ifadeyle ona bakıyordu. Güneş arkasındaki pencerede parlayınca ışınları tahtındaki göz kamaştırıcı mücevherlerden yansıdı ve Nehri, Gassan'ın neyin üstünde oturduğunu fark etti.

Bir şedunun. Taht, ailesinin sembolü olan kanatlı bir aslan şeklinde oyulmuştu.

Gassan bir Nahid tahtının üstünde oturuyordu.

Ve memnun değilmiş gibi görünüyordu. Nehri, Gassan'ın hedeflediğinin Divlerin bu şekilde kendiliklerinden birlik gösterisinde bulunmaları olmadığını hissediyordu. Onun için üzülüyordu, hem de samimiyetle. Birilerinin kalkıp güzelce hazırladığın planlarını bozması insanı hayal kırıklığına uğratırdı.

İşte bu yüzden insan asla alternatif planlar geliştirmeyi bırakmamalıydı.

Gassan'ın yüzünde soğuk bir ifade belirince Nehri gülümsedi, hem de Dara'nın ölümünden beri ilk defa. Bu paşaya bakarken takındığı gülümsemeydi, yıllar içinde ellerinde avuçlarında ne var ne yoksa soyup soğana çevirdiği bütün o kibirli erkeklere bakarken takındığı gülümseme.

Nehri kurbanlarına her zaman gülümserdi.

SONSÖZ

Kave-i Premok şifahaneye gİden son on basamağı koşarak çıktı. Ağır kapıları iterek açarken bütün bedeni sarsılıyordu.

Oğlu içeride dumanı tüten sedir ağacından yanan bir yatağın üstünde yatıyordu.

Onun halini görünce ciğerlerindeki hava boşaldı. Kave –kralın sözleriyle "ateşe tapan fanatiklerden ibaret hain kabilende neler olup bitiyorsa"– çözmeden bakım alması yasak olduğu için Cemşid'in üstünde hâlâ o korkunç gece evden koşarak çıkarken giydiği üniforma vardı, beyaz bel kuşağı kandan tamamen siyaha dönmüştü. Yan tarafının üstünde çarpılmış gibi yatıyordu, bedeni eğilip bükülmüştü ve sırtındaki ok yaralarının üstünde basınç olmaması için yastıklarla desteklenmişti. Teni saçlarını da lekeleyen ince bir kül tabakasıyla kaplanmıştı. Şifahanenin duvarındaki meşalelerin ışığında göğsü inip kalkıyor olsa da vücudunun kalanı hareketsizdi. Fazla hareketsiz.

Ama yalnız değildi. Yatağının yanındaki bir sandalyeye Emir Muntazir yığılıp kalmıştı, kara kaftanı buruş buruş olup külle lekelenmişti, gri gözlerinde kederin ağırlığı vardı. Cemşid'in hareketsiz ellerinden biri kendi ellerinin arasındaydı.

Kave yaklaşınca Müntazir irkildi. "Başvezir..." Cemşid'in elini bıraktı ama Kave'nin parmaklarını nasıl samimi bir şekilde birbirlerine geçirdiğini görmeden önce değil. "Affedersin, ben–"

Kave, "Bijan-i Üsruşen," diye soluk aldı.

Muntazir'in suratı asıldı. "Anlamıyorum."

"Babanın istediği isim bu. Bijan-i Üsruşen. Keşif gezinizdeki Div askerlerden biriydi; malzemeleri sahile bırakan oydu. Kanıtım ve böyle bir şey için ifade verecek bir tanığım da var." Kave'nin sesi çatladı. "Şimdi ne olursun... bırak oğlumu göreyim."

Muntazir anında geri çekilirken yüzü rahatlama ve suçlulukla aydınlandı. "Tabii ki."

Kave bir saniye içinde Cemşid'in yanındaydı. Ve sonra da hissizleşmişti. Çünkü çocuğu önünde bedeni parçalanmış halde yatarken kendisinin öylece duruyor olmasını aklı almıyordu.

Muntazir hâlâ oradaydı. "O..." Kave, Muntazir'in tıkandığını duydu. "O bir an bile tereddüt etmedi. Oklar uçmaya başlar başlamaz kendisini önüme attı."

Bunun beni teselli etmesi mi gerekiyor? Kave oğlunun kapalı gözlerindeki külleri elleriyle temizlerken parmakları kederden olduğu kadar hiddetten de titriyordu. *Kanlı bir üniforma içinde yatan sen olmalıydın, süslü kraliyet elbiseleri içinde ağlayan da Cemşid.* Ansızın yanında duran genç adamı boğacakmış gibi hissetti, ikisine dair söylentiler ne zaman biraz fazla kızışsa ya da ne zaman yeni ve güzel bir şey gözüne ilişse oğlunun kalbini hem de tekrar tekrar kıran adamı.

Ama Kave bunu dile getiremezdi. Muntazir'e yöneltmek istediği suçlamalar büyük ihtimalle Kave'nin Afşin'in suç ortağı olarak ilan edilip Cemşid'in sırtındaki oklardan bir tanesinin kalbine sokulmasıyla sonuçlanırdı. Gassan el-Kahtani'nin büyük oğlu dokunulmazdı. Hem Kave hem de kabilesi kralın ailesini tehdit edenleri nasıl kalpsiz bir şekilde cezalandırdığını gereğinden iyi bir şekilde öğrenmişlerdi.

Bu Kave'nin asla unutmayacağı bir dersti.

Ama şu anda Muntazir'in gitmesine ihtiyacı vardı. Orada oyalandığı her saniye Cemşid biraz daha acı çekiyordu. Boğazını temizledi. "Emirim, bu ismi lütfen babanıza iletir misiniz? Oğlumun tedavisini daha fazla geciktirmek istemiyorum."

Muntazir telaşa kapılıp, "Tabii, tabii," dedi. "Ben... ben üzgünüm Kave. Lütfen, durumunda bir değişiklik olursa bana haber ver."

Ah, haberin olacağından eminim. Kave kapı kapanana kadar bekledi.

Ateşin ışığında taze kesilmiş keresteler ve cam tavan panoları

mahvolmuş odanın içine vahşi gölgeler düşürüyordu. Nehri'nin hastaları şifahane tamir edilirken başka bir yere taşınmıştı ve o da güvenli bir mesafedeydi: Ulu Tapınak'ta rahiplerle Kave'nin uzun süreceğini bildiği bir toplantı yapıyordu. Bu zamanı bilerek seçmişti çünkü az sonra yapacağı şeye Nehri'nin adının karışmasını istemiyordu.

Kemerinden küçük bir demir bıçak çıkardı. Bıçaktan ziyade neşter gibiydi, sapı koruyucu keten katmanlarına sarılmıştı. Kave özenle Cemşid'in kanlı tuniğinde bir kesik açıp oğlunun sol omuz küreğinin iç kısmındaki bir dövme açığa çıkana dek yarığı genişletti.

İlk bakışta dövmenin dikkate değer bir yanı yoktu: Birbirinin etrafında dönen üç şekil, hatları yalın ve süssüzdü. Bir sürü Div erkeği –özellikle de Premokların geldiği Divistan'ın vahşi köşesi Zariaspa'da– tenlerini şecereleri ve kastlarının gurur verici sembolleriyle damgalama geleneğini sürdürüyordu. Miraslarına saygı göstermenin bir yoluydu bu ve kısmen batıl inanç, kısmen modayı takip ederek yapılan bu işaretler öylesine kadim bir gelenekten geliyordu ki kimse anlamlarını çözemiyordu. Seviliyorlardı ama işe yaramıyorlardı.

Cemşid'in dövmesi işe yaramaz değildi. Annesi tarafından tenine doğumundan sadece dört saat sonra yakılarak çizilmişti ve yıllar boyu hayatının en güvenilir koruyucusu olmuştu. Gizliliğinin.

Şimdiyse onu öldürüyordu.

Lütfen Yaradan, sana yalvarıyorum bu işe yarasın. Kave neşteri dönen şekillerden ilkinin ucuna dayadı. Kara damgalı ten demir dokununca tısladı; büyü, yaptığına itiraz ediyordu. Kave kalbi son hızla atarken incecik bir deri parçasını kesti.

Cemşid ani bir nefes aldı. Kave kesikte birkaç damla kara kan belirince sakinleşti. Damlalar akıp gittiler.

Ve altlarındaki deri kendini onardı.

Arkasındaki bir kadının sesi, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" dedi. Nesrin. Birkaç saniye içinde Kave'nin yanına gelmiş, onu Cemşid'den uzağa itiyor ve üniformasının yırtılmış kısımlarıyla dövmesinin üstünü kapatıyordu. "Sen aklını mı yitirdin?"

Kave başını iki yana sallarken gözleri yaşardı. "Onun böyle acı çekmesine izin veremem."

"Peki onun kimliğini açığa çıkarmak acısını nasıl dindirecek?"

Nesrin'in gözleri karanlık odayı taradı. Alçak sesle fısıldayarak, "Kave..." diye uyardı. "O dövmeyi sildiğinde neler olacağına dair hiçbir fikrimiz yok. Bedeni daha önce hiç kendisini iyileştirmedi. Bir haftadır omurgasına saplı duran bir ok var; büyünün böyle bir yaraya nasıl tepki vereceğini bilmenin imkânı yok. Onu öldürebilirsin."

"Esas eğer bunu yapmazsam ölebilir!" Kave diğer eliyle gözlerini sildi. "O senin çocuğun değil, anlamıyorsun. Bir şeyler yapmam lazım."

Nesrin, "O ölmeyecek," diye temin etti. "Bu kadar uzun süre dayandı." Kave'nin bileğine bastırıp bıçağı indirdi. Yumuşak bir sesle, "Onlar bizim gibi değiller Kave," dedi. "Annesinin kanını taşıyor, bunu atlatacak. Ama eğer dövmeyi yok edecek olursan, eğer kendi kendine iyileşecek olursa..." Başını iki yana salladı. "Gassan bilgi almak için ona işkence eder ve masum olduğuna asla inanmaz. Kahtaniler cevap bulmak için bütün kabileni darmadağın eder. Divistan'daki her çayırlık tepe, her ev karşılarına çıkan her şeyi altüst eden askerlerle dolar." Gözleri parladı. "Uğruna mücadele ettiğin her şeyi kaybedersin."

Kave acı bir sesle, "Hepsi gitti bile," diye karşı çıktı. "Afşin öldü, Banu Nehri bir yıl içinde rahminde bir Kahtani bebeği taşıyor olacak ve haber bile almadığımız—"

Nesrin bıçağı avucundan alıp yerine sert ve küçük bir şey koydu. Nesne elini yaktı. İncelemek için kaldırıp ışığa tutarken demirden olduğunu fark etti. Bir yüzük.

Sanki alev almış gibi parlayan bir zümrütle süslü, yıpranmış bir yüzük.

Kave anında parmaklarını yüzüğün üstüne kapattı. Yüzük tenini kavurdu. "Yaradan aşkına," dedi. "Sen nasıl—"

Nesrin başını iki yana salladı. "Sorma. Ama çaresizliğe kapılma. Sana ihtiyacımız var Kave." Başıyla Cemşid'i işaret etti. "Onun sana ihtiyacı var. Yeniden Gassan'ın gözüne girmelisin, sana Zariaspa'ya dönmene izin verecek kadar güvenmeli."

Kave, Afşin'in gitgide ısınan yüzüğünü sımsıkı kavradı. "Dara *oğlumu* öldürmeye çalıştı Nesrin." Sesi çatladı.

"Oğlun yanlış taraftaydı." Kave irkilince Nesrin devam etti. "Bir daha olmayacak. Bunu sağlayacağız." İç çekti. "Bulunan malzemeler için suçu üstüne atabilecek birisini buldun mu?"

Kave ses çıkarmadan başıyla onayladı. "Bijan-i Üsruşen. Sadece ebeveynlerine bakmamızı istedi. O..." Kave boğazını temizledi. "O canlı ele geçirilmemesi gerektiğini anladı."

Nesrin'in yüzünde vakur bir ifade vardı. "Yaradan fedakârlığını ödüllendirsin."

Aralarında bir sessizlik oldu. Cemşid uykusunda kıpırdanınca oğlunun hareket ettiğini gören Kave az kalsın yeniden altüst oluyordu.

Ama bu aynı zamanda ihtiyaç duyduğu bir hatırlatıcıydı. Çünkü hâlâ oğlunu kurtarmak için bir yol vardı. Ve Kave de bunun için her şeyi yapardı. Kralın önünde yerlere eğilir, dünyanın öbür ucuna gider, ifritlere meydan okurdu.

Divyurdu'nu dahi yakıp kül ederdi.

Yüzük, Kave'nin elinde nabız gibi atıyordu. Sanki kalbi olan, canlı bir şeydi. Elini kaldırıp yumuşak bir sesle, "Nehri biliyor mu?" diye sordu. "Yani bunu."

Nesrin başını iki yana salladı. "Hayır." Sesine korumacı bir soğukluk hâkim oldu. "Şu anda endişeleneceği yeterince çok şey var. Dikkatini dağıtacak şeylere, sahte umutlara ihtiyacı yok. Ve aslına bakacak olursan... güvenliği için en iyisi bilmemesi. Yakalanacak olursak tek savunması masumiyeti olabilir."

Kave bir kez daha başıyla onayladı ama sürekli savunmada kalmaktan yorulmuştu. Gassan'ın daha şimdiden idam ettirdiği Divleri, Ulu Çarşı'da dayak yiyen tüccarları, Kraliyet Muhafızları'nın önünde tecavüze uğrayan kızı düşündü. Bir Kahtani'yi savunurken az kalsın ölen ve sonra da tedavi edilmesine izin verilmeyen oğlunu. Ulu Tapınak'taki şehitleri. Halkının çektiği çeşit çeşit çilelerin hepsini.

Kahtanilere boyun eğmekten bıkmıştı.

Göğsünde küçük bir isyan duygusu filizlenmişti, uzun zamandır ilk defa kendini böyle hissediyordu. Bir sonraki sorusu çaresiz bir fısıltıydı. "Eğer yüzüğü ona ulaştırabilirsem... sence onu geri getirebilir mi?"

Nesrin, Cemşid'e baktı. Gözleri Divlerin çoğunun Nahidler huzurunda hissettikleri o sessiz huşuyla dolmuştu. "Evet," dedi kendinden emin bir sesle. "Menije'nin her şeyi yapabileceğine inanıyorum."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap aşağıdaki insanların –bazen oldukça zorlayıcıl– desteği ve yüreklendirmesi olmasa asla günışığı görmeyecek kişisel bir proje olarak başladı.

İlk olarak Kahire Amerikan Üniversitesi'ndeki arkadaşlarıma ve öğretim üyelerine teşekkür etmek isterim: Ülkenizin insanda huşu uyandıran tarihini paylaştığınız, Nehri'nin dünyasını oluşturacak mekânlarda bana rehberlik ettiğiniz ve çok daha sonrasına kadar anlamadığım bir şekilde imanımı tazelediğiniz için size minnettarım. Bütün hatalar ve yanlış tasvirler sadece bana ait.

Bilgisayarımın başında durmadan yazdığım şeyin ne olduğuna dair merakı her şeyi başlatan kocam Shamik'e teşekkür ederim. Sen, çalışkan bir ineğin hayal edebileceği en iyi arkadaş ve beta okuyucuydun, ayrıca her daim sarsılmaz bir kaya gibi beni destekledin.

Bu taslağı evire çevire düzgün bir metne dönüştüren ve bu süreç içinde arkadaşım olan Brooklyn Speculative Fiction Writer's (Brooklyn Spekülatif Kurgu Yazarları) grubundaki inanılmaz yetenekli insanlara –özellikle de Rob Cameron, Marcy Arlin, Steven R. Fairchild, Sondra Fink, Jonathan Hernandez, Alex Kirtland, Cynthia Lovett, Ian Montgomerie, Brad Park, Mark Salzwedel, Essowe Tchalim ve Ana Vohryzek'e– teşekkürler.

Harika temsilcim ve Nehri'yle Ali'nin en büyük destekçisi Jennifer Azantian'a Twitter'da karşısına çıkan rasgele bir yazara fırsat verdiği için; rüya gibi gelen bir şeyi gerçek kıldığı için ve ihtiyaç

duyduğum pek çok zamanda bana kararlı bir duruş sergilediği için teşekkürler.

Kitabın çetrefilli noktalarında yolumu bulmama yardımcı olan, sıcaklığı ve diplomatik bir dille ifade ettiği yorumlarıyla beni her zaman gülümseten harika editörüm Priyanka Krishnan'a teşekkürler: Sevdiğin karakterlerin çoğunu öldürmemeye çalışacağım.

Angela Craft, Andrew DiCecco, Jessie Edwards, Pam Jaffee, Mumtaz Mustafa, Shawn Nicholls, Shelby Peak, Caro Perny, David Pomerico, Mary Ann Petyak, Liate Stehlik ve Paula Szafranski de dahil Voyager ekibinin kalanına, bu kitabın vücut bulması için verdikleri zorlu ve hevesli çabayı her zaman takdir edeceğim. Ve Harper'da çalışıp bu kitabı sevip destekleyen herkese teşekkür ederim. Beraber çalışması çok keyifli bir gruptunuz. Aynı zamanda Will Staehle'ye de ilk gördüğümde kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesen bir kapak tasarladığı için teşekkürler.

Sıradışı annem ve babam olmadan asla yazarlıkta bu kadar ilerleyemezdim. Okuma sevgisini benimle paylaşan annem Colleen ve çocukluğum boyunca beni her hafta sonu kütüphane ile kitapçıya götüren babam Robert; sevginiz ve durmak bilmeyen çabalarınız sayesinde bugün olduğum insana dönüştüm. Kardeşim Michael'a da taht kavgası yapmak zorunda *kalmadan* kardeş sevgisinin nasıl bir şey olduğunu bana öğrettiği için teşekkürler. Bütün bunlar gerçeğe dönüştüğü sırada bana yardımcı olmak için kendilerini ortaya koyan Sankar ve Anamika'ya: Size en derin minnet duygularımı sunuyorum.

Hayatımdaki en büyük mutluluk kaynağım kızıma: Şu anda bunu okumak için çok küçüksün ama malum bir dolandırıcıyı fena halde andıran, küçük çocuk seviyesinde bir pazarlık becerisiyle evde bu kitap üstüne çalışmama izin verdiğin için teşekkürler.

Ve sonuncu ama önem olarak kesinlikle son sırada bulunmayan bu samimi teşekkürü ümmetime sakladım: Bana ilham veren geçmişe, beni kucaklayan şimdiye ve birlikte inşa edeceğimiz geleceğimize... *Cezâkellâhu hayran.*

YAZAR HAKKINDA

Photo credit © Melissa C. Beckman

S. A. Chakraborty uluslararası bir fenomen haline gelen Divyurdu Üçlemesi'nin yazarıdır. Kitapları Locus ve Crawford Ödülleri dahil pek çok prestijli ödüle aday gösterilmiştir. On üçüncü yüzyıl dolandırıcıları ve Abbasi dönemi siyasi entrikaları hakkında kitaplara gömülmediği zamanlarda yürüyüşe çıkmaktan, dikiş dikmekten ve lüzumsuz derecede karmaşık olan ortaçağ yemeklerini tekrar yorumlamaktan keyif alıyor. New Jersey'de kocası, kızı ve sürekli sayısı artan kedileriyle yaşıyor.

İLAVE BÖLÜM

ÖNSÖZ

MUNTAZİR

"Diru." Bir el omzunu sarstı. "*Diru.*"

Muntazir el-Kahtani homurdanıp yüzünü yastığına gömdü. "Git başımdan Zeynep."

Kız kardeşinin küçük bedeni hemen yanında yastığa inip yatağı sarstı ve halihazırda zonklayan kafatasına taze bir ağrının saplanmasına neden oldu. Zeynep neşeyle, "Berbat görünüyorsun," dedi. Yanağına yapışmış saçlarını tel tel çekmesini hissetti. "Neden ter içindesin? Sen..." Utanmış ve aslında epey de heyecanlanmış gibi hızla iç çekti. "Yoksa sen *içiyor muydun*?"

Muntazir ipek yastığı kulaklarının üstüne bastırdı. "Uhti, saat bunun için çok erken. Neden odamdasın?"

"O kadar da erken değil." Zeynep'in elleri bedeninde gezinip onu gıdıkladı ve ağabeyi kıvranıp kaçmaya çalışırken Zeynep güldü. Ansızın parmakları sakinleşip başının yanında duran bir şeyi kavradı.

"Bu bir küpe mi? Diru, neden yatağında bir kadının küpesi var?" Sesi heyecanla parladı. "*Ah,* Babili'den gelen şu yeni şarkıcı kıza mı ait?"

Muntazir mutlak bir panik anında yatağın diğer tarafını yoklamak için hızla elini uzattı. Orada kimse olmadığını fark edince

yüreğine su serpildi; küpenin sahibi çoktan gitmiş olmalıydı ve Allah'a şükürler olsundu. Bu on üç yaşında, dedikoduya meraklı kız kardeşinin görmesini isteyeceği bir şey *değildi*.

Diğer tarafa yuvarlanıp karanlığın içinde gözlerini kıstı; Muntazir'in hizmetkârlarının hepsi "akşamlarından" birinin ertesi günü perdeleri kapalı tutmaları gerektiğini bilirdi, dolayısıyla Zeynep'i belli belirsiz parçalar halinde algıladı: gri-altın gözleri ve küçük kara yüzü, hınzır gülümsemesi... parmaklarından sarkan girift, zümrüt bezeli altın jumka...

"Ver şunu bana." Zeynep kıkırdarken Muntazir zümrüt küpeyi parmaklarından kaptı. "Madem geldin, bari bana bir bardak su getir de işe yara."

Zeynep sırıtmaya devam edip yataktan atladı ve Muntazir'in mavi cam sürahisinin içindeki sıvıyı dikkatle bir kadehe boşaltırken surat yaptı. "Bu neden tuhaf kokuyor?"

"İçinde başım için ilaç var da ondan."

Zeynep geri dönüp kadehi zarafetle ona sundu. "Şarap içmemelisin ahi. Bu yasak."

"O kadar çok şey yasak ki minik kuş." Muntazir kadehi kafasına dikti. Kız kardeşine çok iyi bir örnek oluşturmuyordu ama geçen gecenin âlemi –teknik olarak– krallığın iyiliği için düzenlenmişti.

Zeynep gri-altın rengi gözlerini devirdi. "Bana öyle demenden hiç hoşlanmadığımı biliyorsun. Ben artık çocuk değilim."

"Evet, ama hâlâ gizli gizli her yere gidip senin ilgilendirmeyen şeyleri işitip görüyorsun." Muntazir hafifçe kız kardeşinin başının üstüne dokundu. "Uzun bir kuşsun," diye takıldı. "Sen ve Ali böyle hızlı büyümeye devam ederseniz beni geride bırakacaksınız."

Zeynep kendini yeniden yatağa bıraktı. "Onu görmeyi denedim," diye sızlanırken sesi hüzünlü geliyordu. "Vacid, Kraliyet Muhafızları'ndan subay adaylarını kılıçla dövüş antrenmanı yapmaları için getirmişti. Arenaya gittim ve abbamız oradan çıkmamı istedi." Bir elini küçümsermiş gibi bir edayla sallayıp, "Bunun 'uygun olmadığını' söyledi," diye ekledi.

Muntazir onu anlıyordu. Nazik bir sesle, "Artık büyüyorsun Zeynep," dedi. "Bütün o erkeklerin yakınında olmaman lazım."

Zeynep ona öfkeyle baktı. "Sen şarap kokuyorsun ve yatağında bir kadının küpesi var. Sen ne istersen onu yapabiliyorsun ama ben kendi başıma haremden bile çıkamıyorum, öyle mi?

Eğer Üm Cezire'de olsaydım dışarı çıkabilecektim. Kuzenlerimiz hep öyle yapıyor!"

Muntazir, "Ama Üm Cezire'de değiliz ve kuzenlerimiz de prenses değiller," dedi. Zeynep'in söylediklerine tam olarak katılmıyor değildi ama o anda kendini Divyurdu'nun arkaik geleneklerini kız kardeşiyle tartışabilecekmiş gibi de hissetmiyordu. "Burada hayat farklı, önüne gelen konuşur."

"O halde konuşsunlar!" Zeynep ellerini yumruk yapıp altındaki pamuk doldurulmuş battaniyeye vurdu. "Bu adil değil! Ben *sıkıldım*. Artık Ayanli Mahallesi'ndeki pazara bile gidemiyorum. Orası benim en sevdiğim yerdi. Ammamız her cuma hayvanları görmem için beni oraya götürürdü." Altdudağı titreyince on üç yaşından çok daha küçükmüş gibi göründü. "Ali'yi de."

Muntazir iç çekti. "Biliyorum uhti. Üzgünüm..." Zeynep bakışlarını çevirince Muntazir'in göğsü sıkıştı. "Seni ben götürürüm olur mu?" diye önerdi. "Kimse beni durdurmaz. Yolda İç Kale'ye uğrayıp Alizeyd'i de alırız."

Zeynep'in yüzü anında neşeyle doldu. "Gerçekten mi?"

Ali başıyla onaylayıp buklelerinden birini hafifçe çekiştirdi. "Bizi koruması için özellikle ufak bir zülfikâriye ihtiyacım olduğunda ısrar edeceğim. Gevezelikleriyle uğraşanın *sen* olacağına söz vermelisin ama. Büyük ihtimalle bütün öğleden sonra pazar parkının tarihine dair söylevini dinlemek zorunda bırakacak."

"Anlaştık!" Zeynep yeniden gülümseyince bütün yüzü aydınlandı. "Diru, sen iyi bir ağabeysin."

"Elimden geleni yapıyorum." Başıyla kapıyı işaret etti. "Şimdi, uykuya dönmeme izin verecek misin?"

"Yapamazsın, abbamız seni görmek istiyor."

Muntazir'in keyfi anında kaçtı. "Ne hakkında?"

Zeynep omuz silkti. "Sormadım. Canı sıkılmış gibi görünüyordu." Başını yana eğdi. "Acele etsen iyi olur."

"Anlıyorum. Bana bu kadar çabuk haber verdiğin için teşekkür ederim." Kız kardeşi alaycılığına sadece gülerek karşılık verdi ve Muntazir de iç çekip elini sallayarak ona gitmesini işaret etti. "Yürü git bakalım yaramaz şey seni. İzin ver de giyineyim."

Zeynep odadan çıkarken Muntazir de yuvarlanarak yataktan inmiş, ağzının içinden küfrediyordu. Babasını akşama dek görmeyi beklemiyordu; bu kadar erken huzuruna çağrılacağını biliyor

olsaydı, önceki gece bu kadar çok içmezdi.

Yüzüne biraz gül suyu çarpıp ardından ağzını çalkaladı ve ellerini saçıyla sakalının içinden geçirerek biraz toparlamaya çalıştı. Buruşmuş peştamalını çıkarıp mavi elmaslarla bezeli bir dişdaşa geçirdi üstüne, sonra da takkesiyle sarığını alıp aceleyle dışarı çıktı ve arenaya doğru yarı koşarak ilerlerken hızla sarığını sardı. Uzuvları kurşundan yapılmış gibiydi sanki, hor kullanılmış bedeni bu kadar çabuk hareket etmeye zorlanmasına isyan ediyordu.

Sonunda arenaya geldiğinde Muntazir büyük bir özenle adımlarını ağır ağır atarak ama bir yandan da sıkıntılı olduğunu belli etmemeye çalışarak gözlem platformuna giden basamakları çıktı. Gassan yeni doğmuş bir karkadan gibi yalpalayarak yürüdüğünü görmekten hiç memnun olmazdı.

Sarayın arenasına bakan devasa çadır, Divyurdu'nun kraliyet ailesinin mensuplarıyla ayrıcalıklı mabeyincilerini şehrin öğle vaktindeki acımasız sıcağından koruyan altın rengi ve siyah ipekten perdeler ile büyük saksıların içinden baş üstüne kadar uzayan eğreltiotlarıyla iyice gölgelendirilmişti. Yarım düzine hizmetkâr ellerindeki ıslak ıslak parlayan palmiye yelpazeleri sallıyor, dalları büyülü buz akıtan bir şadırvana daldırıp o loş mekânın gölgelerine döndürüyorlardı.

Muntazir perdeli kemerin önünde durup derin bir nefes alarak kumaşa işlemiş o isli kokusunu içine çekti. Ağzında ekşi ve yoğun bir tat vardı, geçen gece içtiği şarabın etkisi tamamen geçmemişti. Gerçi bunun önemi yoktu. Kusursuz bir şekilde hazırlanıp gelmiş olsa bile Gassan maskesinin ardını görecekti, sonuçta her zaman görürdü. Babasının, karşısındaki kişiyi canlı canlı kesip biçen bir bakışı vardı. Ve bu bakışı büyük oğluna çevirmekte özellikle maharetliydi.

En azından o gün babasının kaçınılmaz sindiriciliğinin karşısına biraz işe yarar bilgiyle çıkabilecekti. Kendini hazırlayarak yüzeyi cilalanmış gibi duran perdenin öbür tarafına geçti.

İrkilerek gözlerini kırptı. Perdelerin arasından benek benek ışık huzmeleri geliyordu. Devasa çadırdaki adamların konuşmaları, aşağıdaki zülfikârların şakırtı ve tıslamaları ile bir çift uddan gelen narin müzik birbirleriyle yarışarak başını döndürüp zonklatıyordu. İleride babasının kalın, sırmalı bir minderin üstünde oturduğunu gördü, dikkatini aşağıdaki arenaya vermişti.

Muntazir ona doğru ilerlemeye başladı ama oraya giden yolun yarısını katedemeden ansızın genç bir Div önüne fırladı. Muntazir şaşkınlık içinde geriye doğru sıçrarken az kalsın dengesini kaybediyordu.

"Emir Muntazir! Selamünaleyküm! Umarım bu sabahınız kusursuzdur!"

Adam bir imam kılığındaydı... ya da belki de bir çeşit imam çırağı. Muntazir o anda Div inancının inceliklerini deşifre edecek halde değildi. Genç adamın dizlerine kadar inen kısa, kızıl bir gömleği vardı ve altına da şeritli turkuaz ve alev sarısı bir pantolon geçirmişti. Aynı renkten bir takke kıvırcık saçlarının üstünde duruyordu.

Bu kıyafetin etkisi parlaklıktı. Fazlasıyla parlak. Özellikle bu sabah için fena halde parlak ama adamın uzun kirpikli gözleri, fazlasıyla hevesli tavrı ve kırsal bölgeye özgü Divasti aksanında Muntazir'in aklını kurcalayan bir şey vardı.

Parçalar bulanık zihninde yavaş yavaş yerlerine oturdu. Tedirginlikle, "Aleykümselam," diye karşılık verdi. "Premok, değil mi? Kave'nin oğlu?"

Karşısındaki adam sırıtarak başıyla onayladı. Heyecandan topuklarının üstünde ileri geri sallanıyordu ve Muntazir bir an için içkiyi fazla kaçıran tek kişinin kendisi olmadığından şüphelendi.

Adam beceriksizce Cinistani konuşarak, "Cemşid! Yani... demek istediğim, adım bu," diye karşılık verdi. Yüzü kızardı ve o anki sıkkın haliyle dahi Muntazir bunun ona ne kadar yakıştığını fark etmeden edemedi. "Hizmetinize girmekten ne kadar mutlu olduğumu anlatamam emir." Divlerin kutsama hareketini yapmak için parmaklarını bir araya getirdi ve ardından eksik olmasın diye bir de Ceziri selamı ekledi. "Benden sadık kimseyi bulamayacaksınız!"

Hizmetime girmek mi? Muntazir birkaç kalp atımlık bir süre içinde Cemşid'e mutlak bir kafa karışıklığı içinde bakıp ardından gözlerini babasına doğru kaydırdı. Gassan ona bakmıyordu ve Muntazir için bu yeni bir komploda piyon olduğunu teyit etmek için yeterliydi.

Dikkatini yerinde duramayan, gözleri pırıl pırıl adama çevirdi. Kirpikleri şaşırtıcı derecede uzun ve aslında baş döndürücüydü.

Dikkat dağıtıcı. Muntazir boğazını temizleyip bu düşünceyi aklından çıkardı. Bu adamın hizmetine girmesinin imkânı yoktu.

Sahte bir gülümseme takınıp başıyla Cemşid'in yolundan çekilmesini işaret etti. "Mahsuru yoksa..."

"Tabii ki!" Cemşid arkaya doğru sıçradı. "Sizi dışarıda bekleyeyim mi?"

"Öyle yap." Muntazir arkasına bakmadan yanından geçip gitti.

Muntazir yaklaşırken Gassan başını kaldırıp ona bakmadı. Takdir dolu gözleri hâlâ aşağıdaki arenaya kilitlenmişti.

Babası onu selamlarcasına, "Nasıl dövüştüğüne baksana," dedi. Takdir ve gurur dolu bir huşu –Muntazir'e nadiren yönelttiği iki duygu– içinde olduğu sesinden belliydi. "Daha önce hiç bu kadar genç birinin zülfikârı bu kadar iyi kullandığını görmemiştim."

Gassan el-Kahtani'den böylesi bir övgü kazanmış sadece bir kişi vardı ve Muntazir aşağıdaki kumlara bakınca göğsüne bir huzursuzluk hissi hâkim oldu ve Alizeyd'i gördü. Kardeşi iki katı boyunda ve üç katı cüssesinde gibi görünen bir askerle kılıç dövüşü yapıyordu. İki savaşçının da kılıçları alev alevdi ve bir grup genç subay adayı geniş bir daire şeklinde etraflarını sarmış, kraliyet ailesine mensup arkadaşları için tezahürat yapıyordu.

Muntazir kaşlarını çattı ve kıvranarak dans eden ateşin kalbindeki yeşilimsi sisi görünce öne doğru bir adım attı. "Bu bir antrenman kılıcı değil."

Gassan omuz silkti. "Bir sonraki aşamaya geçmeye hazır."

Muntazir hızla babasına doğru döndü. "O daha *on bir* yaşında. İç Kale'deki subay adayları on beş yaşına gelene dek alevli kılıç kullanmıyorlar, o da en erken." Gerilip Ali'nin hasmı kılıcına bir darbe indirince irkildi. "Ölebilir!"

Gassan elini sallayarak söylediklerini geçiştirdi. "Vacid ve diğer hocaları hazır olduğunu düşünmeseler ilerlemesine izin vermezlerdi. Kendisiyle de konuştum. Üstesinden gelecek bir zorluk olmasını arzuluyor."

Muntazir altdudağını ısırdı. Kardeşini, arzu ettiği şeyin bu zorluk olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. İstediği kendini kanıtlamak için bir fırsattı. Kendisi gibi subay adayı olan arkadaşlarına –Üm Cezire'nin yoksul köylerinden getirilen oğlanlara, şu anda onun için tezahürat yapanlara– yarı Ayanli prensin en az onlar kadar iyi olduğunu kanıtlamak için bir fırsat. Ve çocuk olsun olmasın, boyunun küçüklüğünü avantaja çevirip eğilerek

adamın kolunun altından geçip hasmının hamlesine karşılık veren Ali'nin gözlerinde beliren ölümcül konsantrasyonu inkâr etmesinin imkânı yoktu.

Muntazir'in gelecekteki Serasker'i ve onun adanmış bir sadakate sahip silahı; politikanın kaprisi olmasa ağabeyinin tamamen ayrıcalıklı konumunda olabilecek adam.

Canı sıkılan Muntazir kendini başka yere bakmaya zorladı. "Abba oturabilir miyim?" Gassan başıyla bir yastığı işaret etti ve Muntazir de kendisine gösterilen yere gömüldü. "Dağınık halimi affet," diye devam etti. "Benimle bu kadar erken konuşmak istediğini fark etmemiştim."

"Öğlen oldu Muntazir. Şafak sökene dek içmiş olmasaydın bu vakit sana erken gelmezdi." Gassan ona bıkıp usanmış gibi baktı. "Şaraba bu kadar bel bağlamak için daha gençsin. Eğer bu seni erkenden mezara göndermese bile zayıf bir kral olmana neden olacak."

Muntazir'in bu olasılıklardan hangisinin babasının canını daha çok sıktığı konusunda hiç şüphesi yoktu. Diplomatik davranarak, "Azaltmaya çalışacağım," dedi. "Gerçi geçen gece tamamen işe yaramaz değildi."

Gassan, "Ne işe yaradı?" diye sordu.

Muntazir kuzeydeki Ceziri valilerden birinin ismini vererek, "Danaf hakkındaki şüphelerinin doğru olduğunu düşünüyorum," dedi. "Geçen gece kuzeniyle birlikte dışarıdaydım ve kadın eşlikçilerimden birine oldukça ilginç sözler veriyordu. Ya kayalardan altın yapmayı öğrenmişler ya da Hazine'ye verilmesi gereken karavan vergilerinin bir kısmını iç ediyorlar."

"Kanıt var mı?"

Muntazir başını iki yana salladı. "Ama karısı güçlü bir klandan. Adamın başka bir kadına yaptığı teklifleri öğrenmekten pek mutlu olmayacaklarını sanıyorum." Rayihalı kahveden bir yudum daha aldı. "Kendisini sana teslim edeyim diye düşündüm." Aralarındaki işbölümü böyleydi: Muntazir cazibesini kullanarak elinden geleni öğrenir ve daha başka –daha karanlık– yöntemlere başvurma zamanı geldiğinde de babası devreye girerdi.

Gassan başını iki yana sallarken dudaklarını zalim bir çizgi haline gelecek şekilde birbirine bastırmıştı. "Piç herif. Bir de onu kız kardeşinle evlendirmeyi düşünmüştüm."

Muntazir kahvesini dudaklarına götürürken donup kaldı. "Ne?"

"Kuzeyle olan ilişkilerimizi güçlendirmemiz akıllıca olur. Son birkaç onyılda biriken gerilimi biraz azaltmak gerekiyor."

"Kızını sırf biraz gerilim azaltmak için elli yılı devirmiş bir yılana mı verecektin?" Muntazir'in sesi keskinleşmişti. "Zeynep, Ceziriyye bile konuşamıyor. Oraya gitse ne kadar yalnız kalacağı hakkında bir fikrin var mı? Nasıl sefil olacağına dair?"

Gassan elini tıpkı Ali'nin güvenliğine dair endişelerini geçiştirdiğinde yaptığı şekilde salladı. "Sadece aklımdan geçti. Zeynep'e danışmadan bir şey yapmam."

Sanki onun fikrinin bir önemi olacakmış gibi. Muntazir babasının aslında merhametsizlik etmek istemediğini biliyordu... ama Zeynep bir prensesti, Divyurdu'nun politik hayatından ibaret ölümcül oyunda güçlü bir parçaydı. Geleceği, Gassan'ın iktidarları için en iyisi olacağına karar verdiği şekilde biçimlenecekti.

"Peki beni çağırmanın sebebinin Kave'nin oldukça gürültücü oğlunun hizmetime gireceğini düşünmesiyle bir alakası var mı?"

Gassan oğluna bir bakış attı. "O senin hizmetine *giriyor.* Div Bölüğü'ne girmek için gönüllü oldu. İç Kale'de şahsi koruman olmak üzere eğitim görecek ve bu sırada senin çevrene dahil olabilir. Anlaşılan epey yetenekli bir okçu."

Bir *okçu mu*? Muntazir inledi. "Hayır. Bana Afşin olmaya heves eden taşralı bir soyluyu himayeme aldırtma. Sana yalvarıyorum."

"Bu kadar kendini beğenmiş olma." Ali başka bir darbe indirirken Gassan'ın bakışları arenaya döndü. "Cemşid tapınakta eğitim almış bir Div soylusu. Senin şairler ve şarkıcılardan oluşan küçük topluluğuna gayet iyi uyum sağlayacağını düşünüyorum. Aslında bu işin böyle ilerlemesini sağlamanı istiyorum."

Muntazir babasının sesindeki ısrarcılığı duyunca suratı asıldı. "Bir şeyler mi oluyor?"

"Hayır." Gassan'ın dudakları büzüldü. "Ama Cemşid'in senin çevrende ve sadık –gerçekten sadık– olmasının değerli olacağını düşünüyorum. Yüksek konumda güvenilir bir Div'in zararı olmaz." Omuz silkti. "Ve bir de bu güvenilir Div, Başvezir'in hanesindense... daha da iyi."

Muntazir kimsenin dinlemediğinden emin olmak için baba-

sının omzunun üstünden etraflarındaki soylulara bir bakış attı; alçak sesle Cezîriyye konuşuyor olmalarına rağmen huzursuzlanmıştı. "Kave'nin bir işler karıştırdığından mı şüpheleniyorsun?"

"Sesin umutlanmışsın gibi geliyor."

Muntazir tereddüt etti. Babasının birkaç yıl önce Kave-i Premok'u Başvezir olarak seçmesi onu rahatsız etmişti ama o sıralar babasının seçimine karşı çıkamayacak kadar gençti ve dürüst olmak gerekirse babasından onunla zıtlaşamayacak kadar korkuyordu.

Gassan düşüncelerini sezmiş olmalıydı. "Aklındakini söyle."

"Abba ona güvenmiyorum."

"Div olduğu için mi?"

Muntazir kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi. "Öyle olmadığımı biliyorsun. Güvendiğim çok Div var. Asla kazanamayacağımız bazıları da var. Bunu hissedebiliyorum. Sen de bunu *görebiliyorsun*. Kibar gülümsemelerin ardında, bakmadığımızda gözleri hınç dolu."

Gassan'ın ifadesinde bir değişiklik olmadı. "Ve sen de Kave'nin onlardan biri olduğunu mu düşünüyorsun? Başvezir olarak çok iyi iş çıkardı."

Muntazir başparmağındaki yüzüğü çevirdi. Narin bir sesle, "Menije ve Rüstem'e onun olduğu kadar yakın bir adam karşısında dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Abba, Kave bana bazen öyle bakıyor ki... sanki böcek görmüş gibi. Bunun davranışlarına yansımasına hiç izin vermiyor ama kendi evinin duvarlarının ardında bize ezilmesi gereken kum sinekleri dediğinden eminim."

"O duvarların ardına birini sokmak için bir neden daha."

Muntazir, "Peki ya oğlu tek seçeneğimiz mi?" diye sordu. "Hanesine kolayca gerçek bir casus yerleştirebilirsin."

Gassan başını iki yana salladı. "Ben casus istemiyorum. Oğlunu istiyorum. Kullanabileceğim birini; Kave'nin kullanabileceğimi *bildiği* ve riske atamayacağı birisini istiyorum."

Muntazir babasının aslında ne söylediğini biliyordu. Daha önce de yaşandığını gördüğü bir dinamikti bu. Siyasi hasımların oğulları İç Kale'ye alınırlardı: Görünüşte seçkin bir kariyerleri olması için ama aynı zamanda ebeveynleri çizgiyi aşarsa boğazlarına dayalı bir bıçak olsun diye. Kraliçeye eşlik etmeleri için "davet edilen" zevceler şüphe duyulduğunda haremde rehin tutulurlardı.

Cemşid'in heveslı gülümsemesini hatırlayınca ten! suçlulukla diken diken oldu. Sonunda, "Ona zarar vermeyi mi hedefliyorsun?" diye sordu.

"Umarım iş o noktaya gelmez. İnsanların gözünü kamaştırmak gibi bir yeteneğin var. Saray erkânında senin eşlikçilerinden biri olabilmek için kan dökmeyi dahi göze alanlar var." Gassan'ın gözleri kısıldı. "Dolayısıyla şu parlak gözlü, Afşin olma heveslisi çocuğu al ve en yakın arkadaşlarından biri yap. Cazibeni konuştur, onu paraya, mücevherlere, kadınlara boğ... artık ne gerekirse. Kave'nin oğluna hayatının nasıl bir cennete dönüşebileceğini göster ve kendi istikbalinin bizimkine bağlı olduğunu bilmesini sağla. Bu çok zor olmamalı Muntazir. Adam, şu haddinden fazla onurlu tiplerden biri."

Muntazir bu söylediklerini düşündü. Babasını iyi tanıdığından Cemşid'le sadece arkadaş olmasını istediği ve onu zehirlemesini ya da adını bir skandala karıştırmasını istemediği için mutlu olmalıydı. "Bu kadar mı? Onunla arkadaş olmamı mı istiyorsun?"

Babasının gözlerinde anlamını çözemediği bir pırıltı oldu. Kısa sürmüştü ama gördüğünden emindi. "Zariaspa'daki hayatı hakkında dilinin çözülmesinden rahatsız olmazdım. Bir de babasının Nahid kardeşlerle olan ilişkisi hakkında neler bildiğini anlatmasından."

Muntazir parmağını kahve fincanının sert kenarında gezdirdi. Şarabın midesini hâlâ rahatsız etmesinden mi yoksa babasının sözlerinden midir bilinmez, iştahı kaçmıştı.

"Anlaşıldı. Eğer hepsi buysa..."

Ali'nin çığlığı dikkatini çekti. Muntazir kardeşinin zülfikârının dönerek elinden uçtuğunu görmek için tam zamanında başını çevirdi.

O anda içini müthiş bir rahatlama sardı. Ali'nin kaybetmek istediğini sanmıyordu ama kardeşi o alevli, zehirli kılıçla oynamayı ne kadar çabuk bırakırsa o kadar iyi olurdu.

Ama hasmı durmadı, Ali'nin üstüne doğru koşup göğsünün ortasına bir tekme attı. Ali sertçe düşüp kumların üstüne serildi.

Muntazir hiddetle ayağa fırladı.

Gassan düz bir sesle, "Otur," dedi.

"Ama abba–"

"Hemen."

Muntazir oturdu ve Ali'nin rakibi üstüne doğru yürürken teni yanar gibi oldu. Diğer subay adayları donup kalmıştı. Kardeşi ansızın –dehşet verici ölçüde– genç ve küçük görünüyordu; alelacele gerileyen korkmuş küçük bir çocuk, dehşete kapılmış gri gözleri düşmanının üstüne doğru gelen heyula gibi cüssesiyle zülfikârının düştüğü yer arasında hızla gidip geliyordu.

Zülfikâri olmaya çalışırken ölenler olmuyor değildi. Eğitim amansızdı, böylesine yıkıcı bir silahı düzgün bir şekilde kullanabilecek kişileri kullanamayacaklardan ayırmayı hedefliyordu. Ama burada durum farklıydı, değil mi? Kralın *oğlu* için bu geçerli olamazdı, onun gözlerinin önünde olamazdı.

"Abba," dedi Muntazir bir kez daha ve Ali bir sonraki hamleden güçlükle kaçınırken gerildi. Alevler öne doğru hamle yapan savaşçının kılıcı boyunca harlayarak yayıldı. "Abba bunu durdur. Ona geri çekilmesini söyle!" Sesi korku içinde çatlamıştı.

Babası bir şey söylemedi.

Ali'nin ifadesi ansızın değişti; hatlarına bir kararlılık hâkim oldu. Bir avuç kum alıp rakibinin yüzüne fırlattı.

Bu da ona adamın ayak bileklerine çelme takıp dengesini bozarak yere devirecek kadar zaman kazandırdı. Ali bir an sonra hançerini çekip adamın zülfikârı tutan eline salladı. Sonra yeniden ve *yeniden* yapınca zalim hareketi diğer savaşçının elini kanattı.

Rakibi zülfikârını düşürdü.

Muntazir rahatlayıp titrek bir nefes verdi. Babasının emrine rağmen yeniden ayağa kalkıp platformun kenarına yakınlaşmıştı. Ali'nin yukarı baktığında görebileceği bir yerde duruyor olmalıydı ki gözlerine baktı.

Küçük kardeşinin Muntazir'e titrek bir gülümsemeyle bakarken geçirdiği zamanda rakibi kendi hançerini çekmişti.

Hançerin sapını Ali'nin suratına vurdu.

Ali acı içinde inlerken burnundan kan boşaldı. Muntazir müsabakanın sonlandığını belli eden düdük çalınırken bir çığlık attı.

Elini kendi hançerine götürdü. Anında aşağıdaki adamın gırtlağına sokmayı hedeflediği hançere.

Gassan bileğini kavrayıp onu sertçe kendine doğru çekti. "Dur."

"Durmayacağım! Adamın az önce ne yaptığını görmedin mi?"

"Evet, gördüm." Babasının sesi katiydi ama Muntazir gözle-

rinin kendisine, en büyük çocuğuna yönelmesinden önce hızla Ali'ye kaydıklarını fark etmişti. "Müsabaka henüz sonlanmamıştı. Alizeyd dikkatini dağıtmamalıydı."

Muntazir kolunu çekip kurtardı. "*Dikkatini dağıtmamalıydı* mı? İkisinin de ellerinde silah yoktu! Adamın teki oğluna bunu yapıyor ve sen de hiçbir şey söylemiyorsun, öyle mi?"

Gassan'ın yüzünde aniden bir öfke parıltısı belirdi ama bu bıkkın bir öfkeydi. "Uzaklardaki bir savaş meydanında öldüğü haberini almaktansa burnunun kırıldığını görmeyi yeğlerim. O öğreniyor Muntazir. O, Serasker olacak. Şiddet dolu, tehlikeli bir hayat bu ve eğitimini yumuşatacak olursak ne sen ne de ben ona iyilik ederiz."

Muntazir küçük kardeşine baktı. Beyaz dövüş eğitimi üniforması pislik içinde kalmış, yanıklar, kan ve arenanın kirli kumuyla lekelenmişti. Ali pislik içindeki yenini akan kanı durdurmak için burnuna götürüp topallayarak zülfikârını almaya gitti.

Bunu görmek Muntazir'in kalbini kırdı. "O zaman onun Serasker olmasını istemiyorum," diye patladı. "Onu İç Kale'den al. Çocukluğundan geriye ne kaldıysa tadını çıkarmasına izin ver ve bırak normal bir hayatı olsun."

Gassan yumuşak bir sesle, "Onun hiçbir zaman normal bir hayatı olmayacak," dedi. "O iki güçlü aileden gelen bir prens. Bizim dünyamızda böyle insanların normal hayatı olmaz."

Muntazir hiçbir şey söylemedi ve Ali zülfikârını kınına geri koyarken kendisini hasta hissetti; kılıç küçük vücudunun yanında kocaman görünüyordu.

Gassan devasa çadırın kenarına gelip ona katıldı. Zalim olmayan bir sesle, "Bu şeyleri sadece Alizeyd için yapmıyorum," diye onu hafifçe azarladı. "Muntazir, siyasi içgüdülerin yerinde. Cazibelisin, kusursuz bir diplomatsın..." Bir elini oğlunun omzuna koydu. "Ama sen ne bir elçisin ne de bir vezir. Sen benim halefimsin. Kalbini sertleştirmezsen Divyurdu seni ezer. Ve bu riske giremezsin oğlum, bir an için dahi. Bir şehir yalnızca kralıyla birlikte yükselir ve düşer."

Divyurdu her şeyden önce gelir. Muntazir'in dudakları kıvrıldı. Bu babasının amentüsüydü. Kendisiyle fikir ayrılığına düşme cüretini gösterenleri zalimce cezalandırırken söylediği şeydi bu.

Çocuklarının hayatını mahvederken söylediği şey.

Muntazir'in günün birinde yapması beklenebilecek şeyleri yaparken.

Midesi bulanmaya başladı. "Ben... ben Cemşid'i İç Kale'ye götürsem iyi olacak." Aklına gelen ilk bahane bu oldu.

Gassan elini kaldırdı. "Hayırlı yolculuklar."

"Hayırlı günler." Muntazir kalbine ve alnına dokunup geriledi.

Cemşid hâlâ bıraktığı yerdeydi, kendisini ikinci görüşünde daha az heyecanlı değildi ve Muntazir'in yaklaştığını görünce birileri ona bir korla dokunmuş gibi ayağa fırladı. "Emirim!"

"Lütfen şunu yapma." Muntazir başını ovuşturdu. İç Kale'ye gitmeyi istemiyordu. Babasına verdiği söze rağmen yapmak istediği tek şey içip babasıyla olan konuşmasını, Ali'nin acı dolu çığlığını ve Zeynep'in hüzünlü gözlerini unutmak istiyordu. Ama her zamanki içki arkadaşları büyük ihtimalle hâlâ akşamdan kalma bir halde yataklarındaydı ve Muntazir de kendi zaaflarını yalnız başına içmeye başlayacak halde olmadığını anlayacak kadar iyi biliyordu.

Gözlerini kısıp Cemşid'e baktı. "Din adamlarınız şarabı yasaklıyor mu?"

Cemşid kalın kaşlarından birini kaldırdı, afallamış gibi görünüyordu. "Yoo, niye ki?"

"O halde benimle geliyorsun."

Cemşid oyma ahşap balkon boyunca yürüdü. "Buranın sıradışı bir manzarası var," diye takdirini dile getirdi. "Buradan bütün Divyurdu görülüyor."

Muntazir uzandığı yastığın üstünden onunla hemfikir olduğunu belli edecek şekilde homurdansa da yerinden kımıldamadı. Güzel olsa dahi günün birinde zulümle hükmetmesi beklenecek bu şehre bakmak istemiyordu.

Cemşid arkasına dönüp tırabzana yaslandı. "Emirim bir sorun mu var?"

Sorudan canı sıkılan Muntazir, "Neden böyle bir şey sordun?" diyerek patladı.

"Biraz üzgün görünüyorsunuz da." Cemşid omuz silkti. "Hem daha konuşkan olduğunuzu duymuştum."

Muntazir ona inanamayan gözlerle baktı. Kimse Divyurdu'nun Emiri'ne *üzgün* olup olmadığını sormazdı. En yakın eşlikçileri bile bu kadar rahat konuşmazdı. Ah, içine kapanık olduğunu

fark edecekleri kesindi ama bunu sorgulamaya cüret edemezlerdi. Bunun yerine onu yücelten şiirler düzer ya da dikkatini dağıtacak hikâyeler anlatırken bir yandan da gizlice şarabını sulandırırlardı.

Ama Muntazir bir türlü genç Div'in bu tavrından rahatsız olamadı. Ne de olsa Divlerin Ulu Tapınak'ında saray adabı muhtemelen öğretilmiyordu. Cemşid'in sorusunu duymazdan gelip, "Bana kendinden bahset," dedi. "Neden imamlıktan ayrılmak istedin? İnancını mı yitirdin?"

Cemşid başını iki yana salladı. "Ben hâlâ müminim. Ama halkıma hizmet etmem için en iyi yolun tozlu metinlerle kilit altına girmek olduğunu düşünmüyorum."

Bak bu ilgi çekiciydi işte. "Ve baban da sana izin verdi öyle mi? Oysa Kave çok tutucu biri gibi duruyor."

"Babam aile meseleleriyle ilgilenmek için Zariaspa'ya gitti." Şarap kadehini sıkarken Cemşid'in parmakları bembeyaz oldular. "Onun haberi yok."

"Babanın iznini almadan mı Ulu Tapınak'tan ayrılıp Kraliyet Muhafızları'na katıldın?" Muntazir hayretler içinde kalmıştı... ve biraz da etkilenmişti. Divyurdu'nun güçlü soylu aileleri arasında işler genelde böyle *yürümezdi* ve karşısındaki adam hiç de isyankâr bir tip gibi görünmüyordu. Hem de hiç.

Cemşid tepkisi karşısında eğlenmiş gibi göründü. "Babanız hakkınızdaki her şeyi biliyor mu?"

Diğer adamın kara gözlerindeki bir kıvılcım bu sorusuyla birleşince Muntazir'in omurgasından aşağıya keskin bir ürperti indi. Muntazir doğrulup kırpıştırdığı gözlerini diğer adama yöneltti. Başka koşullar altında olsa bu kelimelerin altında farklı bir niyetin yatıp yatmadığını merak ederdi. Hatta bunu öğrenmeye niyetlenebilirdi bile. Divyurdu'nda hatırı sayılır sayıda kalbi kırdığını bildiği gülümsemesini takınıp onu oturmaya davet ederek.

Ama Divyurdu'nda çok az kişi Muntazir el-Kahtani'ye bu kadar doğrudan bakıyordu... ve daha da azı onunla Cemşid'den yayılan samimi sıcaklıkla konuşuyordu. Boğazını temizleyip tenine hücum eden kanı umursamamaya çalıştı. Kendini, "Babam her şeyi biliyor," derken buldu.

Cemşid güldü, hem de Muntazir'in karnında kelebekler uçuşmasına neden olan zengin bir sesle. "Herhalde bu doğru." Balkondan uzaklaşıp yakınına geldi. "Bu zor olmalı."

Muntazir, "Korkunç bir şey," diyerek ona katıldı, ansızın bakışlarını diğer adamdan uzaklaştırmakta zorlanmaya başlamıştı. Öyle müthiş bir güzelliği yoktu ama kalın kaşlarında ve biraz eski moda bıyığında hoşuna giden bir şeyler vardı. Tapınak kıyafetleri hâlâ üstünde olan Cemşid, sarayın kadim duvarlarındaki Nahid Konseyi'ni betimleyen yıpranmış resimlerin birinden fırlamış gibi duruyordu.

Cemşid davet beklemeden oturup sonra da utanmış gibi görünerek ayağa kalktı. "Affedersiniz... buna iznim var mı? Bir sürü protokol olduğunu duymuştum."

Muntazir, "Otur," diye ısrar etti. "Lütfen. Protokole ara vermek güzel."

Cemşid yeniden gülümsedi. Bu kolaylıkla yaptığı bir şeymiş gibi duruyordu. Muntazir gülünç saray kuralları ve onlarla ilişkili politik entrikalar hakkında endişe etmeden büyüyenlerin böyle olduklarını düşünüyordu. "Babam öyle düşünmüyor. Her daim o 'korkunç' taşralı âdetlerimizi sergilediğimizden endişe ediyor." Surat yaptı. "Divyurdu'nda geçirdiğim on yılın ardından aksanımın düzelmiş olmasını beklerdim."

Muntazir, "Aksanını beğendim," diyerek onu temin etti. Şarabından bir yudum aldı. "Zariaspa'dan neden ayrıldın?"

"Babam Ulu Tapınak'ta eğitim almamı istedi. Ya da öyle söylüyor." Kadehinden içerken kara gözlerini göğe sabitlemişti. "Herhalde burada yeni bir başlangıç yapmak daha kolay geldi."

Merakı babasının emirlerini görmeden gelme dürtüsüne ağır basan Muntazir, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Cemşid kara gözlerinde bir şaşkınlıkla ona baktı. "Annem... bildiğinizi varsaymıştım."

Muntazir irkildi. Gerçekten de biliyordu ve düşünmeden konuşmuştu. "Özür dilerim. Annen sen küçükken ölmüştü, değil mi? Bu konuyu açmak istememiştim."

Cemşid çabucak, "Sorun değil," dedi. "Hakikaten. Kimseyle onun hakkında konuşamıyorum. Babam bunu reddediyor." İfadesi kararadı. "Ben doğduğumda ölmüş ve evli değillermiş. Bir hizmetçi olabileceğinden şüpheleniyorum ama kimse bana onun hakkında daha fazla bir şey söylemiyor. Çok utanıyorlar."

Muntazir'in yüzü asıldı. "Neden? Sen babanın ismini taşımıyor musun? Bu o kadar önemli bir mevzu mu?"

"Divler için öyle, evet. Halkım kökenlerini takip etme konusunda takıntılı." Kadehinin kalanını içti. "Ne yaptığımızı, kiminle

evleneceğimizi... her şeyi bu belirliyor." Hafif bir sesle konuşuyordu ama Muntazir yüzünde bir anlığına beliren acı ifadesini kaçırmadı. "Ve benim köklerimin yarısı eksik."

Muntazir yumuşak bir sesle erkek ve kız kardeşini düşünerek, "Belki de bu sadece kendi kaderini yazmak konusunda özgür olduğun anlamına geliyordur. Belki de bu bir lütuftur," dedi.

Cemşid durgunlaştı, gözleri Muntazir'in gözlerine kilitlendi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Sonunda konuştuğunda sesi vakurdu. "Duymuştum ki..." Durakladı. "Sarhoşken fazlasıyla şairane oluyormuşsunuz."

Muntazir'in gözleri kocaman açılırken yüzü hızla aniden ısındı. Cemşid az önce ona... *hakaret* mi etmişti? Ailesi dışında kimse Divyurdu'nun Emiri'yle böyle saygısızca konuşmaya cüret edemezdi. Büyük ihtimalle kralın kendilerini idam edeceğinden korkarlardı.

Ama Cemşid'in gözleri aniden neşeyle dans etti ve dudaklarından bir kahkaha kaçtı, Muntazir'in hissettiği öfke değildi. *Ne* hissettiğini bilmiyordu ama göğsünde kendisine tamamen yabancı tuhaf bir hafiflik vardı.

Yine de hiddetli bir bakış takınmayı denedi. Muntazir, "Baban adabın konusunda endişelenmekte haklıymış," diye karşılık verdi. "Sana iyi davranmaya çalışıyordum seni hödük!"

"O halde hizmetinize girmek benim için hakikaten de bir lütuf." Cemşid'in yüzünde küçümseyici bir gülümseme belirdi ve Muntazir babasının verdiği o soğuk görevin tahmin ettiğinden çok daha zor olacağını fark etti. "Bana öğretmek için bol bol zamanın olacak."

"*Pirinç Kenti*, Bağdat'tan Fairbanks'e tüm okurları inanılmayacak kadar farklı dünyalarla ortak dil ve olağanüstü imgeler vasıtasıyla buluşturuyor."

New York Times Book Review

"Chakraborty canlı anlatımıyla kurguya pek çok sürpriz katıyor ve aksiyonu alaycı bir mizah anlayışıyla ele alıyor. Bu kitapta potansiyel bir seri oluşturmak için gereken her şey var: Kavgacı, bağımsız ana karakter, ki *Star Wars*'taki Rey'i anımsatıyor, ve zengin bir hayal gücünün eseri, alternatif bir dünya."

Publishers Weekly

"Bu fantastik romanının ne kadar muhteşem ve çok katmanlı olduğunu tarif etmek zor."

Syfy Wire

"Şiirsel… Chakraborty'nin Ortadoğu tarihini, folklorunu ve kültürünü ele alma biçimi hızla ilerleyen olay örgüsüne, incelikle çizilmiş karakterlere ve harika şekilde inşa edilmiş büyüleyici bir dünyaya ilham kaynağı oluyor."

Library Journal

"*Pirinç Kenti*, (Patrick Rothfuss'un) *Rüzgarın Adı*'ndan beri okuduğum en iyi fantastik roman. Çarpıcı ve karmaşık, güçlü ve inanılmaz. Kesinlikle okumalısınız."

Sabaa Tahir, *Küller ve Kor*'un Yazarı

"*Pirinç Kenti*'ni hızla bitirdim, sonrasında ne olacağını okumak için sabırsızlanıyorum."

Peter V. Brett, *İblis Döngüsü* Serisinin Yazarı

"Hızlı temposu, güçlü karakterleri ve insanı içine alan dünyasıyla S. A. Chakraborty'nin bu çıkış romanı okuru daha fazlasını ister halde bırakacak. Cinlerle dolu harikulade bir uçan halı macerası."

Michael J. Sullivan, *Destanlar Çağı*'nın Yazarı

"Gerçek bir okuma şöleni: Esprili ve kanlı, baş döndürücü biçimde büyülü ve yine de gerçekçi."

Laini Taylor, *Duman ve Kemiğin Kızı* Serisinin Yazarı

"Zengin bir başyapıt. Chakraborty'nin çıkış romanı arzuyla dolu ve [illegible] kaplı; dişlerinizi geçirmek isteyeceğiniz kadar leziz bir dünyaya [illegible]e büyüleyici karakterlere sahip. Mutlaka okunmalı."

[illegible]oshani Chokshi, *Yıldızlara Sarılı Kraliçe*'nin Yazarı

Amazon|Barnes & Noble| Library Journal| SyFy Wire |Vulture tarafından yılın en iyi fantastik kitapları seçkisinde yer aldı.

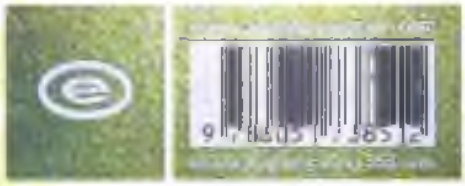
Locus Ödülü, En İyi İlk Roman Adayı (2018)
Dünya Fantezi Ödülü, En İyi Roman Adayı (2018)
İngiliz Fantezi Ödülü (2018)

Nehri, büyüye asla inanmazdı. Şüphesiz güçlüydü; on sekizinci yüzyıl Kahiresinin en yetenekli dolandırıcılarındandı. Sunduğu hizmetlerin –el fallarının, cin çıkarma ayinlerinin ve şifalı muskaların– numara olduğunu herkesten iyi biliyordu, yine de gerek hayatta kalmak gerek Osmanlı seçkinlerini dolandırmak için harika bir yoldu bu.

Ancak Nehri kendisi kadar kurnaz ve karanlık denebilecek kadar gizemli Dara'yı kazayla başka bir dünyadan çağırdığında inançlarını gözden geçirmek zorunda kaldı. Dara ona inanılmaz bir hikâye anlattı: Sıcak, rüzgârlı kumların ateş yaratıklarıyla dolup taştığı, nehirlerde efsanevi maridlerin uyuduğu; bir zamanların muhteşem insan şehirlerinin kalıntılarının ve üstünde devasa avcı kuşların daireler çizdiği dağların ötesinde efsanevi pirinç kenti Divyurdu uzanıyordu. Nehri'nin mutlak bağlı olduğu şehir.

Divyurdu'nda, büyülerle bağlanmış yaldızlı pirinç duvarların içinde ve altı cin kabilesinin altı kapısının arkasında, eski husumetler derinlere iniyordu. Nehri bu dünyaya adım atmaya karar verdiğinde ise pamuk ipliğine bağlı barış bozuldu. Dara'nın tüm uyarılarına rağmen Nehri, babasının yozlaşmış yönetimini değiştirmeyi hayal eden idealist prens Alizeyd ile tereddütlü bir dostluk kurdu.

Nehri çok geçmeden hiçbir büyünün onu karmaşık taht oyunlarının tehlikelerinden koruyamayacağını, en akıllıca planların bile ölümcül sonuçları olabileceğini anlayacaktı... ve "ne dilediğine dikkat et" demelerinin bir sebebi olduğunu öğrenecekti.

KDV'den muaftır.